

Giới thiệu Thần Y Thánh Thủ Convert

Hắn là danh y, cũng chính là thần y.

Cho dù ai đó đang cận kề cái chết, chỉ cần có hắn thì tử thần cũng phải ngoan ngoãn mà đi đường vòng.

Chỉ cần bạn tin tưởng vào hắn, bất luận là bệnh tật gì đều không phải là vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1 : Trở về quá khứ.

Trương Dương cảm gương, nhìn cô gái nằm trên giường, vẻ mặt đờ đẫn.

Hắn đang ở trong phòng bệnh của một bệnh viện. Đây là một phòng bệnh rất bình thường kiểu cũ, bốn giường bệnh, cô gái nằm trên chiếc giường trong cùng của phòng bệnh, đang ngủ rất ngon.

Trên trán cô gái quần gạc trắng, bên dưới tấm gạc là đôi mắt nhắm khê của cô gái, hai hàng mi cong vút, vô cùng tao nhã, đáng yêu.

Cô gái rất đẹp, hai má của cô trắng nõn, làn da rất đẹp, vô cùng mịn màng, đáng tiếc là tấm gạc trắng kia đã phá hủy hình ảnh xinh đẹp này, bất cứ ai nhìn thấy tấm gạc trắng trên đầu cô đều sẽ cảm thấy đau lòng.

Nếu như là bình thường, nhìn thấy một cô gái xinh đẹp như vậy, Trương Dương nhất định sẽ rất vui vẻ, thậm chí chủ động đi đến gần nói chuyện, xem xem có cơ hội để được thân mật một chút hay không, nhưng lúc này, trong lòng hắn căn bản không có suy nghĩ này.

Hắn không hiểu tại sao mình lại xuất hiện ở đây, vì sao lại giống cô gái này đến như vậy, trên đầu, trên bụng, trên đùi đều quần gạc, cánh tay bị thương hai nơi, cũng may không ảnh hưởng đến gân cốt.

Đơn giản mà nói, hiện tại hắn căn bản không biết mình là ai.

Khi vừa mới tỉnh lại, hắn vừa nhìn cô gái kia vừa soi gương, cũng nhìn chính mình trong gương, đây là một gương mặt vô cùng xa lạ, một gương mặt mười tám mười chín tuổi, rất non nớt, nhưng là một thanh niên tràn đầy chí tiến thủ, còn hắn, là một người đã tốt nghiệp đại học mười mấy năm rồi.

Người trong gương, căn bản không phải dáng vẻ của hắn, từ lúc nhìn vào gương, hắn hoàn toàn ngây ngốc.

Trương Dương nhớ rõ, hắn là một giáo sư trung y của Trường đại học y quan trọng nhất ở trong nước, viện phó của bệnh viện trực thuộc trường học, chủ nhiệm y sư, tuổi rất trẻ, ba mươi mấy tuổi đã trở thành giáo sư, viện phó, người như vậy, không nghi ngờ gì nữa chính là con cưng của ông trời.

Điều khiến Trương Dương tự hào nhất chính là hắn chuyên dùng phương pháp châm cứu tổ truyền cứu không ít người, còn phá giải nhiều căn bệnh nan y, là bác sĩ trung y nổi tiếng nhất bệnh viện, có 1 không hai.

Bệnh viện của họ xếp Top 3 các bệnh viện nổi tiếng trong nước, cho dù trên trường quốc tế cũng có chút danh tiếng. Trương Dương trấn giữ khoa Trung y, đứng đầu trong cả nước, nổi tiếng trên toàn thế giới.

Có thể có địa vị trong một bệnh viện như vậy đủ để chứng minh thực lực của hắn rồi.

Nhưng giờ này hắn không ở trong bệnh viện của mình, cô bé này cũng không phải là bệnh nhân của hắn, thậm chí hắn không biết đây rốt cuộc là ở đâu, tại sao cô gái xinh đẹp này cứ trông coi hắn, trở thành người đầu tiên hắn nhìn thấy sau khi mở mắt, và sau khi hắn tỉnh dậy, cô gái ngọt ngào gọi tên hắn xong thì lão đạo nằm xuống giường ngủ.

Lúc cô nàng ngủ cũng nằm đối diện với hắn.

- Đây là đâu? Sao mình lại trở thành thế này?

Đầu Trương Dương lại đau, rất đau, hắn dùng sức ôm đầu, dùng sức kéo lấy tóc mình.

Suy nghĩ của hắn có chút hỗn loạn, ngoại trừ thân phận của mình, có rất nhiều chuyện hắn không nhớ rõ, hắn rất muốn nhớ lại ký ức của những chuyện này nhưng không tài nào nhớ lại được, cảm xúc bức bách muốn phải có bằng được thứ gì đó nhưng lại không có được suýt chút nữa khiến hắn phát điên.

Chát!

Chiếc gương rơi xuống mặt đất, đây chỉ là một chiếc gương các cô gái hay đem theo, rất nhỏ, vừa rơi xuống đất đã bể mất rồi.

- Trương Dương, anh sao vậy?

Tiếng gương vỡ đã kinh động cô gái ngủ trên giường đối diện, cô gái lập tức tỉnh lại, và lo lắng giữ chặt tay Trương Dương, gương mặt kích động.

Trương Dương sững sờ, từng màn ký ức bay lượn không ngớt qua đầu hần.

Hần nghĩ, trước đó không lâu hần đồng ý ra nước ngoài chữa bệnh cho một phú hào nổi tiếng, sau khi kết thúc trị liệu, phú hào khẳng khái mời hần ở lại chơi 1 tuần, hôm nay là ngày hần từ nước ngoài trở về.

Thánh thủ nổi tiếng trong ngành y học Trung Quốc xuất ngoại, đương nhiên phải ngồi khoang hạng nhất.

Hần nhớ rõ hãng hàng không quốc nội này có một nữ tiếp viên hàng không rất xinh đẹp, không ngừng nháy mắt đưa tình với hần, hấp dẫn hần, đang nghĩ xem máy bay hạ cánh, có nên cùng cô nàng tiếp viên hàng không này bàn vấn đề đẹp đẻ nhất của con người, ừ, địa điểm có thể là một khách sạn năm sao nào đó.

Đang tiếc là khi máy bay còn chưa hạ cánh, hần đã gặp sự cố rồi.

Tai nạn trên không.

Nghĩ đến hai chữ này, Trương Dương đột nhiên sợ run cả người, rốt cuộc hần cũng đã nhớ được tất cả, chiếc máy bay hần đi cuối cùng đã xảy ra sự cố, phải nhảy xuống đại dương bao la để thoát thân, trong nháy mắt đó, dường như hần bị một cơn sóng nhiệt bao vây, chuyện sau đó, hần không thể nào nhớ lại được.

Nhảy khỏi máy bay giữa không trung, một cơn sóng nhiệt, Trương Dương từng nói là thầy thuốc, cho dù có là người thường, hần cũng biết được, trong sự cố như vậy không thể nào sống sót được.

- Trương Dương, anh đừng làm em sợ, bác sĩ, bác sĩ mau tới đây!

Cô gái ngẩn người, trong đôi mắt toát lên vẻ hoảng sợ cực độ, sắp bị Trương Dương dọa cho khóc òa lên rồi.

May cô nàng còn nhớ đây là bệnh viện, vội vàng chạy ra, dùng tiếng khóc để gọi bác sĩ, bây giờ là ban ngày, trong bệnh viện có không ít bác sĩ.

Chưa đến 2 phút sau, có một bác sĩ mặc áo blouse trắng bước vào, phía sau còn có một y tá.

Trương Dương máy móc để cho bác sĩ kiểm tra hần, não vẫn đang tạm dừng ở khoảnh khắc hần bị tai nạn, điều này đối với hần mà nói là sự chấn động quá lớn, thế cho nên nhất thời chưa thể nào khôi phục lại.

- Anh ấy không sao, chỉ là kinh hải quá độ, tôi đề nghị nên kiểm tra tỉ mỉ não bộ một lần nữa.

Bác sĩ kiểm tra đầu Trương Dương nửa ngày, cuối cùng gật đầu, Trương Dương ngoại trừ ngẩn người, các phương diện khác đều có biểu hiện không tệ.

- Cảm ơn ông, bác sĩ, chiều chúng tôi sẽ kiểm tra.

Cô gái cảm kích tiễn bước hai người, rồi bước về chỗ cũ, ngồi xuống bên Trương Dương, vội vàng nhìn hần.

Thời gian chậm chậm trôi qua, cũng chẳng biết bao lâu, cuối cùng Trương Dương cũng hồi thần lại, hần nhặt mảnh gương vụn dưới đất lên, lại cẩn thận nhìn mình một cái.

Mượn xác hoàn hồn? Vấn đề trước đây hần chưa từng nghĩ tới đột nhiên hiện ra trong đầu hần.

Không đúng, không phải mượn xác hoàn hồn, mà chính xác là hần đã xuyên việt về quá khứ, mấy từ này giờ phút này đột nhiên hiện ra trong đầu hần.

Vừa rồi, Trương Dương chú ý đến đồng hồ điện tử trên tay y tá kia, trên đó hiện rõ ràng, ngày 3 tháng 5 năm 1998, trong khi ngày hần lên máy bay là tháng 12 năm 2012.

Trương Dương là người tài giỏi trong giới y học Trung Quốc, bất quá hần thích những thứ mới mẻ, hần từng đọc không ít sách vở trên mạng, còn trở thành minh chủ của rất nhiều tác phẩm.

Cái gọi là minh chủ, tức là nhận được ít tiền thưởng. Trương Dương trị bệnh cho rất nhiều phú hào, trước nay chưa phải lo lắng về chuyện tiền bạc.

Nghiêm chỉnh mà nói, cuộc sống của Trương Dương trước đây vô cùng thoải mái, trong ngân hàng tài khoản luôn hơn tám đơn vị, bất động sản cũng có vài nơi, xe hơi sang trọng không dưới năm chiếc, là một Vương lão ngũ Kim cương điển hình.

Có phải hần đang đọc sách không? Hần lén néo mình một cái, hần đang thực sự tồn tại, đến khi cô gái xinh đẹp gọi hần lần thứ ba, Trương Dương mới

không thể không thừa nhận sự thực.

Hắn đã xuyên về quá khứ rồi, thật sự xuyên về quá khứ, linh hồn của hắn đang bám trên người của chàng thanh niên này, hiện tại chàng thanh niên này là ai hắn cũng không biết.

- Cô vừa gọi tôi là gì, Trương Dương?

Trương Dương rút cuộc cũng nhìn cô gái kia, trong lòng cũng không tìm được vì cô gái này mà cảm động.

Có thể chỉ là một chút động tâm mà thôi, với tình trạng hiện tại của hắn, căn bản không cho hắn có tâm tư để suy nghĩ chuyện khác.

- Vâng, Trương Dương, anh làm sao vậy, đừng làm em sợ!

Trong đôi mắt cô gái còn mang theo nước mắt, thấy rốt cuộc Trương Dương cũng đã nói chuyện với cô, trong lòng cũng thoáng yên tâm, tuy nhiên, những lời Trương Dương nói lại gây cho cô sự lo lắng mới.

Một người bình thường, ai lại hỏi vấn đề như vậy.

- Anh không sao, lúc này có chút mơ hồ, có vài chuyện anh không nhớ ra được, em nói cho anh biết, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra!

Nhìn băng gạc trên cánh tay mình, lại nhìn băng gạc trên trán cô gái, Trương Dương hỏi.

Hắn là một người thông minh, không thông minh chỉ dựa vào y thuật, tuyệt đối không thể trở thành viện phó của một bệnh viện quan trọng, còn chủ quản toàn bộ bộ phận trung y.

Vừa rồi hắn có chút không hiểu về tình trạng hiện tại, nên mới hỏi một câu theo bản năng, hiện tại phản ứng đã trở lại, dĩ nhiên sẽ không hỏi những câu dễ làm người ta nghi ngờ như vậy.

Cô gái không nghi ngờ gì, lập tức nói về chuyện của bọn hắn. Lúc này, Trương Dương cũng tiếp nhận thân phận mới rồi.

Đã trở về quá khứ, so với chết vẫn còn tốt hơn, ít nhất là hắn vẫn còn sống, một người đã trải qua tai nạn trên không, càng biết được cuộc sống quý giá đến nhường nào, có thể sống, tốt hơn so với tất cả những chuyện khác.

Cái gì mà tiếp viên hàng không, cái gì mà phú hào, hắn cho lên mây hết.

Chuyện Trương Dương muốn lúc này, là biết rõ tình hình của mình.

Thông qua những gì cô gái nói, hắn biết được, chủ nhân trước của cơ thể này tên là Trương Dương, trùng họ trùng tên với hắn, điều này khiến Trương Dương thoáng thờ phào, ít nhất hắn cũng không cần phải thay tên đổi họ.

Bây giờ hắn đang là sinh viên năm thứ ba của Trường đại học y Bắc Kinh, học y học lâm sàng. Đại học đối với Trương Dương mà nói là ký ức rất xa xôi, không ngờ lại có cơ hội được làm sinh viên một lần nữa.

Còn tại sao họ ở đây, thông qua miêu tả của cô gái, Trương Dương cũng hiểu được.

Hóa ra, tối qua mấy người bọn hắn cùng nhau tụ tập, sau khi ăn uống xong thì đi hát karaoke, khi từ KTV bước ra, Trương Dương chủ động đưa cô gái trước mặt về, nhưng trên đường đưa nàng về, gặp phải vài tên lưu manh.

Chuyện sau đó rất chó, ít nhất là Trương Dương tự cho là vậy, “hắn” với giấc mơ anh hùng hôm qua đã không hề bỏ chạy, ngược lại còn chủ động đánh nhau với đám lưu manh, thể hiện tốt trước mặt mỹ nhân này.

Đáng tiếc hai năm đầu bốn đối thủ, Trương Dương đã bị mấy tên lưu manh đánh trọng thương, ngay cả cô bé kia của bị đập một chai bia vào đầu, trên đầu giờ mới phải quấn băng như vậy, cùng vào bệnh viện với hắn.

Đúng rồi, cô bé này tên Mễ Tuyết, một cái tên rất êm tai.

Tối hôm qua trước khi đưa đến bệnh viện, Trương Dương đã hôn mê, cũng may trước đó hắn đã dùng sự dũng mãnh dọa được mấy tên lưu manh kia bỏ đi, bằng không Mễ Tuyết cũng thảm rồi.

Đây cũng là công lao to lớn nhất của hắn ngày hôm qua.

Trương Dương cứ hôn mê, mãi cho đến sáng nay mới tỉnh, sau khi tỉnh lại, đã đổi bằng một người khác, trong cơ thể kia, đã chứa một linh hồn khác.

Còn Mễ Tuyết, cả đêm cứ canh bên giường hắn, không ngủ, đến khi hắn tỉnh lại, mới dám đặt lưng xuống ngủ.

- Vất vả cho em rồi, chuyện này, anh hình như đều không nhớ, để anh từ từ nghĩ lại, em cứ ngủ trước đi!

Trương Dương nhẹ giọng nói một câu, hắn phải từ từ tiêu hóa mấy vấn đề này.

- Trương Dương, cậu đã tỉnh, tốt quá rồi!

Hắn vừa mới nói xong, ngoài phòng bệnh có ba nam hai nữ tiến vào, vừa nhìn thấy Trương Dương lập tức vui vẻ kêu lên, trong đó một nam sinh vóc dáng cao to, còn bước nhanh đến cạnh Trương Dương.

Trương Dương chú ý thấy, hai cô gái, mỗi người đều ôm một bó hoa tươi.

Nhìn năm người này, lòng mày Trương Dương nhảy lên, năm người này rất xa lạ với hắn, căn bản hắn chẳng biết họ là ai.

Nhưng trong lòng hắn lại có cảm giác, cảm thấy hắn rất thân với mấy người này, quan hệ rất tốt, thân đến mức hắn muốn chạy đến ôm một cái.

Cảm giác xa lạ và thân thuộc mâu thuẫn, không ngừng tràn ngập trong đầu hắn, không lâu sau, Trương Dương thấy đau đầu, lần này, đau hơn lần trước nhiều.

Trong giây lát, Trương Dương cảm thấy đầu mình như bị búa tạ đập vào, ngay sau đó, ý thức của hắn lại hoàn toàn biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2 : Khám nhầm bệnh phụ khoa.

Thời gian dần qua, Trương Dương mở mắt, trước mắt hắn có sáu người đang nhìn hắn bằng ánh mắt quan tâm.

- Bác sĩ, anh ấy tỉnh rồi, tỉnh rồi!

Người kêu lên đầu tiên là Mễ Tuyết, Trương Dương phát hiện, bên cạnh hắn có không ít người, ngoại trừ đám Mễ Tuyết, còn có mấy bác sĩ mặc áo blu trắng đang kiểm tra cho hắn.

- Đã sớm nói với mọi người rồi, anh ta không sao, không phải chỉ hôn mê vài phút là tỉnh sao? Có thể vừa này bị cái gì kích thích, người bệnh vừa mới tỉnh dậy, mọi người đừng nói những câu kích động anh ta, tốt nhất là thăm một chút rồi đi đi.

Dường như bác sĩ không vui, bảo các y tá kiểm tra sơ qua rồi bỏ đi.

Trước khi đi, các y tá không quên nhắc nhở họ, bảo khẩn trương nộp viện phí, tiền phí nằm viện của họ không còn nhiều nữa, buổi chiều Trương Dương cần phải tiến hành kiểm tra, không thể chậm trễ.

Bác sĩ vừa rời đi, Trương Dương hoàn toàn bình tĩnh lại.

Trong đầu hắn, có thêm một phần trí nhớ, phần trí nhớ này rất nhiều, tuy nhiên không hề phức tạp, thông qua đoạn trí nhớ này, Trương Dương biết được hết cả về “mình”.

Đoạn trí nhớ này, thuộc về “Trương Dương” trước kia.

Trong trí nhớ, mẹ “hắn” hình như qua đời từ sớm, cha cưới người phụ nữ khác, sau đó tình cảm giữa “Trương Dương” và cha kém đi nhiều.

Quan hệ cha con đó, thậm chí còn kém hơn cả những người xa lạ, trong trí nhớ, Trương Dương cảm thấy rõ, tên nhãi này trước đây, đem toàn bộ nguyên nhân cái chết đổ cho cha mình, vì thế mới tạo ra cục diện này.

Hơn nữa, cuộc sống của “Trương Dương” trước đây cũng rất độc lập, từ cấp ba đã ở ký túc xá, không về nhà, thậm chí cha có tới trường thì hắn cũng không để ý.

Cho nên, trong ấn tượng của hắn, cha ngoại trừ hận ra, những ký ức khác hắn đều rất mơ hồ, thậm chí cha cụ thể làm việc gì cũng không biết, chỉ nhớ là làm ở bộ phận gì đó bên chính phủ, còn là một cán bộ.

Tất cả những điều này, “Trương Dương” đều giấu trong lòng, tất cả bạn bè của hắn đều không biết đã hơn một năm hắn không về nhà, cũng không biết mối quan hệ tồi tệ của hai cha con hắn.

Tuy nhiên, trong trường “Trương Dương” lại khác, hắn học rất khá, luôn được học bổng, hoạt bát, nhiều bạn bè, là cán bộ hội sinh viên.

- Trương Dương, cậu không sao chứ, cậu yên tâm, chúng tôi giúp cậu góp tiền, tiền viện phí cậu không cần phải lo!

Người cao lớn đứng đầu giường, bộ dạng cậu ta rất uy vũ, thoạt nhìn còn có chút hung ác, Trương Dương đã nhớ lại ký ức trước đây, đó là một người rất nhiệt tình.

- Hồ Hâm, không cần phiền phức, cậu bảo bác sĩ khám cho Mễ Tuyết là được rồi, mình có thể xuất viện!

Trương Dương khẽ mỉm cười, người cao lớn trước mặt tên Hồ Hâm, cái tên hơi nữ tính, nhưng hắn quả thật là một lão đại, Hồ Hâm người Đông Sơn, vô cùng hào sảng, học chung lớp với Trương Dương, cũng là một trong những người bạn tốt.

những tư liệu này, dĩ nhiên là đều vừa lấy được từ trong ký ức.

Trong trí nhớ, Trương Dương biết được, hoàn cảnh của mấy người bạn này cũng không phải rất tốt, đều là những sinh viên bình thường, học phí và phí sinh hoạt đều phụ thuộc vào cha mẹ, không giống Trương Dương trước kia, có học bổng, còn có nguồn tiền khác.

- Không thể xuất viện, chiều anh còn phải kiểm tra!

Mễ Tuyết đột nhiên lắc đầu, kiên định nói, mấy bạn học khác ai nấy đều kinh ngạc nhìn cô, lập tức nở nụ cười.

Mễ Tuyết tính tình rất cầu thả, hiếm khi chủ động quan tâm đến ai, hôm nay cô ấy chủ động nghĩ cho Trương Dương như vậy, rõ ràng là không giống bình thường.

Đám Hồ Hâm đều biết, nỗ lực của Trương Dương cuối cùng đã được hồi báo.

Trương Dương lắc đầu, có vẻ buồn rầu.

“Trương Dương” trước đây quả là có hứng thú với Mễ Tuyết, vì nhân tố gia đình, trong lòng hơi tự ti, không dám thổ lộ, nhưng hiện giờ đã thay bằng một người khác, hắn không còn là “Trương Dương” 19 tuổi, trong thân thể của hắn, là một linh hồn hơn ba mươi tuổi.

Vừa mới tiếp nhận thân phận mới, dĩ nhiên là vẫn chưa thể tiếp nhận tình cảm bất ngờ được.

Suy nghĩ xong, Trương Dương nói:

- Anh thực sự không sao, thế này đi, nếu có chuyện gì chúng ta sẽ tới kiểm tra lại sau, ngày mai còn phải đi học, chúng ta không thể ở lại bệnh viện nữa!

Căn cứ vào trí nhớ, còn dựa vào đồng hồ của y tá kia, Trương Dương biết giờ là ngày 3 tháng 5 năm 1998, cả nước được nghỉ kỳ nghỉ dài 1/5, hôm nay chính là ngày cuối cùng của kỳ nghỉ 1/5.

Cũng vì được nghỉ, nên mấy sinh viên mới tụ tập ăn uống, hát Karaoke.

Lời nói của Trương Dương làm cho Mễ Tuyết có vẻ do dự.

Dù sao cô cũng là sinh viên, cô biết Trương Dương học rất giỏi, không muốn vì chuyện nằm viện mà ảnh hưởng đến chuyện học tập của Trương Dương.

- Việc này cứ vậy đi. Cố Thành cùng tớ đi làm thủ tục xuất viện, các cậu, đợi ở đây, thu dọn đồ đạc đi!

Trương Dương đứng dậy, mang giày vào, cùng một nam sinh vóc dáng thấp thấp bước ra khỏi phòng bệnh.

Sau khi Trương Dương đi, mấy người mới kịp phản ứng lại, vừa nãy Trương Dương tự nhiên để lộ khí thế của một vị viện phó trước kia, thời điểm hắn còn là một giáo sư uy quyền.

- Các cậu có cảm thấy, hình như Trương Dương hơi thay đổi?

Bốn người ở trong phòng, có một nam sinh mập mạp, câu nói này là của cậu ấy, cậu ấy giống Trương Dương, đều là thành viên của hội sinh viên, bình thường có thời gian ở cạnh nhau nhiều nhất, cậu ta cảm giác rõ, khí thế vừa rồi của Trương Dương, ngay cả Hội trưởng hội sinh viên của bọn họ còn kém xa.

- Hình như có một chút, nhưng không thể nói rõ được.

Hồ Hâm nghi hoặc lắc đầu, vừa nãy khí thế Trương Dương phát ra làm cậu ta kinh sợ, chỉ có điều trong đầu cậu ta căn bản cũng chẳng biết vì sao như vậy.

Thủ tục xuất viện cũng không phức tạp, chỉ có điều các bác sĩ khuyên hắn ở lại viện theo dõi vài ngày.

Các bác sĩ cũng có ý tốt, vết thương bên ngoài của Trương Dương quả thật rất đáng sợ, tuy nhiên bản thân Trương Dương cũng là một bác sĩ, còn là một bác sĩ giỏi, hẳn biết thương tích của mình chỉ cần chăm sóc tốt là hoàn toàn có thể phục hồi, không cần lãng phí thời gian ở bệnh viện.

Hơn nữa, bác sĩ bệnh viện này, không thể nào sánh được với trình độ y thuật của hắn, đây chắc chắn không phải tự tăng bốc mình.

Thủ tục xong xuôi, Trương Dương cùng với anh bạn vác đáng thấp thấp tên Cố Thành trở về, nhìn tên bệnh viện trên hóa đơn, Trương Dương nhẹ nhàng sờ đầu.

Bệnh viện tên Tam Viện Trường Kinh, Trường Kinh là một thành phố khá nổi tiếng ở tỉnh Đông Nam, nhưng hệ thống chữa bệnh thì cũng rất bình thường.

Trương Dương cố lục trong trí nhớ của mình, dường như Trường Kinh không có bệnh viện nào nổi tiếng, nhưng bệnh viện tên Tam Viện này, hẳn có chút ấn tượng, ấn tượng đó sao mà không nhớ được.

- Nhường một chút, nhường một chút, mau!

Vài người đang đẩy băng ca trên hành lang, trên băng ca là một cô gái đang nằm hôn mê, bên cạnh có hai phụ nữ trung niên lo lắng đi theo.

- Không phải là tụ huyết bình thường sao, sao đột nhiên lại trở nên nghiêm trọng như vậy, phải mổ!

- Chị, chị đừng lo, bệnh của Huyền Huyền rất bình thường, trung y gọi là Huyết hà, tức là tụ huyết, không sao đâu!

Khi đi qua Trương Dương, hai người phụ nữ trung niên vừa khóc nức nở vừa nói, Trương Dương đang đi, đột nhiên đứng khựng lại.

Huyết Hà, Trường Kinh Tam Viện, liên hệ hai từ này với nhau, Trương Dương lập tức nhớ đến một sự kiện rất lâu trước đây, hắn lập tức hiểu, vì sao hắn biết được tên Trường Kinh Tam Viện này.

Kiếp trước, khi Trương Dương đang học đại học, đã nghe nói sự cố chữa trị nghiêm trọng.

Trường Kinh Tam Viện, có một bác sĩ phụ khoa, chẩn đoán nhầm chứng công huyết của một cô gái thành huyết hà, cuối cùng cô bé trị liệu chậm trễ, sau khi vào phòng giải phẫu thì xuất huyết quá nhiều, sau đó dẫn đến thiếu máu cơ tim cấp tính, cuối cùng tử vong.

Là một cô gái trẻ tuổi, ngọc nát hương tan như vậy, do sự cố chữa trị hại chết.

Nếu đây là sự cố chữa trị bình thường, Trương Dương sẽ không nhớ kỹ như vậy, cũng chưa chắc có thể được nghe nói tới.

Chủ yếu là vì thân phận của cô bé này, cô ta chính là cháu gái ngoại giáo sư của Trương Dương, giáo sư vì chuyện này bận rộn mấy ngày liền, Trương Dương còn phải qua giúp, vì thế điều này để lại cho hắn ấn tượng sâu sắc.

Giáo sư của Trương Dương có năng lực nhất định, sau khi bệnh viện giấu diếm sự cố này đã điều tra ra bằng được, còn báo lên Bộ y tế, cuối cùng đã khiến bệnh viện này xảy ra chấn động, nhiều người có liên quan đã bị trừng phạt.

Chuyện này xảy ra lâu lắm rồi, lúc đầu Trương Dương cũng không chú ý, cũng chẳng nhớ ra được, nhưng khi người phụ nữ kia nhắc tới huyết hà, hơn nữa lại tên bệnh viện Trường Kinh Tam Viện đã khiến hắn liên tưởng đến việc này.

Nghe giáo sư nói sự cố này không phải xảy ra trong đợt nghỉ lễ 1/5 sai? Trương Dương gần như có thể kết luận, cô gái nằm trên băng ca chính là người bị hại vì sự cố chữa trị kia.

- Trương Dương, cậu sao vậy?

Cố Thành tò mò kéo Trương Dương, cậu ta và Trương Dương là đồng hương, bình thường tuy không ở cạnh nhau nhiều, nhưng tình cảm không giống như những người khác.

Trương Dương rất ít về quê, khi cha ở nhà hắn sẽ không về, khi nào cha đi nơi khác nhậm chức, lúc nghỉ hắn mới ngẫu nhiên về nhà thăm ông bà nội.

Tuy nhiên bình thường, hắn thường nhờ Cố Thành giúp hắn gửi quà về nhà.

- Không thể vào phòng phẫu thuật!

Trương Dương nhẹ nhàng nói, trong đầu hắn khi đã xuất hiện sự cố chữa trị nghiêm trọng, dĩ nhiên là không muốn vì chuyện này khiến cô gái qua đời.

Cô bé kia bộ dạng thế nào lúc này hắn không để ý, tuy nhiên lương y như từ mẫu, Trương Dương từng là một bác sĩ, là một thánh thủ của giới y học Trung Quốc, y đức căn bản hắn cũng có.

Không biết thì thôi, nếu đã biết, lại gặp, hắn không thể nào để một cô gái trẻ như vậy lại phải tiếp tục gánh vác sự cố chữa bệnh, để rồi vì thế trả giá bằng cả sinh mạng của mình.

- Thành Từ, cậu đến ngăn băng ca kia lại.

Trương Dương quay đầu lại, nói với Cố Thành. Cố Thành hơi sững sờ, chạy tới theo bản năng.

Bình thường cậu ấy là người nghe lời Trương Dương nhất, vì Trương Dương không chỉ học giỏi, là cán bộ hội sinh viên, mà chủ yếu bình thường Trương Dương cũng giúp đỡ cậu ấy rất nhiều, là người cậu ấy tin nhiệm nhất.

Cố Thành chạy tới, Trương Dương vận khí theo bản năng.

Trương Dương kiếp trước có một bí mật, đến giờ vẫn không ai biết, tổ tiên Trương gia là một thế hệ của thánh y Trương Trọng Cảnh, từ thời Trương Trọng Cảnh đã bắt đầu lưu truyền một bộ khí công bí mật.

Bộ khí công này khác với loại đang lưu truyền trên xã hội hiện nay, đây mới là công phu thực sự, gần giống Ngũ Cầm Hí của Hoa Đà, uy lực còn lợi hại hơn so với Ngũ Cầm Hí của Hoa Đà.

Trong mắt Trương Dương, đây là bộ võ học cao thâm, Trương Dương kiếp trước, đối phó với người thường, 180 người cũng không thành vấn đề, chỉ cần là vũ khí lạnh, có bao nhiêu người hấn cũng không sợ.

Bộ khí công này có một công năng quan trọng, chính là phối hợp với quá trình vận châm.

Phương pháp châm cứu của Trương Dương thần kỳ như vậy, bí mật cũng nằm ở đây, không phối hợp với công pháp tổ truyền này, nghề châm cứu của hấn chẳng khác gì những bác sĩ trung y bình thường, tuyệt đối không thể là “thần châm” chữa trị nhiều căn bệnh nan y được.

Sau khi đề khí, Trương Dương nhẹ thở ra.

Hoàn hảo, hấn luyện công pháp này hơn ba mươi năm, không vì linh hồn hấn nhập vào cơ thể người khác mà biến mất, vẫn tồn tại trên người hấn như cũ.

Chỉ có điều có thể cảm giác rõ, công lực bây giờ không bằng 1 nửa trước kia, giảm đi rất nhiều.

Tuy nhiên chỉ cần có là được, cho dù là một nửa, Trương Dương tin vẫn đủ để chữa những chứng bệnh hơi phức tạp một chút chứ đừng nói là chẩn đoán nhầm một căn bệnh phụ khoa hiện tại.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3 : Chữa trị khẩn cấp.

- Không được đi!

Cố Thành tính tình ngay thẳng, mặc dù vóc dáng thấp, nhưng rất dũng cảm, nghe lời dặn dò của Trương Dương, cậu chạy thẳng đến trước băng ca, ngăn cản không cho băng ca vào thang máy.

Sự xuất hiện của cậu ta làm cho những người xung quanh ngẩn người.

- Anh làm gì đấy?

Một người bước lên trước, là bác sĩ trực ban, y cũng chính là bác sĩ trực tiếp mổ, lớn tiếng quát hỏi Cố Thành.

- Tôi, tôi không có chuyện gì, anh, các anh giờ không được đi!

Cố Thành không phải là người rất can đảm, chỉ kiên trì làm theo mệnh lệnh của Trương Dương, trước khi Trương Dương đến, cậu phải ngăn được những người này.

- Không có việc gì sao giám ngăn xe mổ, chẳng lẽ anh muốn vào tù? Đây là ca mổ gấp, xảy ra vấn đề gì anh gánh nổi trách nhiệm không?

Lời nói của Cố Thành khiến cho bác sĩ trực ban tức giận, vừa nghe thấy mổ gấp, vấn đề lại nghiêm trọng như vậy, Cố Thành nhất thời không có chủ ý, vừa ngẩng đầu lên thì thấy Trương Dương bước đến.

- Nhanh tránh ra...

Bác sĩ trực ban thiếu kiên nhẫn đẩy Cố Thành ra.

- Không thể phẫu thuật!

Lúc này, Trương Dương rốt cục đã chạy tới trước băng ca, công pháp tổ truyền không mất, điều này đã cho hắn dũng khí lớn.

- Anh là ai?

Bác sĩ trực ban nổi giận, bệnh nhân của y xuất hiện sự cố ngoài ý muốn, giờ phải phẫu thuật gấp, không ngờ lại bị người ta cản lại.

Lúc nói chuyện, y tiến lên đẩy vào Trương Dương, muốn giống như lúc này, đẩy Trương Dương qua một bên.

Đáng tiếc lần này y không được như ý nguyện, Trương Dương vẫn ở trước mặt y không chút sút mẻ, không thèm để ý đến y, lẳng lặng đứng đó, hơi nhíu mày, nhìn người bệnh nằm trên băng ca.

- Bảo vệ đâu, bảo vệ, Tiểu Hồ, sao cậu còn không đi gọi bảo vệ!

Bác sĩ trực ban thẹn quá hóa giận, khàn giọng hô. Giọng của y làm nhiều người tiến đến vây quanh, trước cửa thang máy đầy người đứng.

Đám người đứng quanh, Trương Dương không hề chú ý đến.

Là bác sĩ, đều có ưu điểm cộng đồng, thời điểm đối diện với bệnh nhân, trong lòng không để ý đến điều gì khác, sẽ dồn toàn bộ tinh thần vào bệnh nhân, đặc biệt là những ca mổ nghiêm trọng, chỉ cần hơi mất tập trung sẽ rất nguy hiểm.

Đây tuy không phải là phẫu thuật, nhưng nếu phân tâm cũng nguy hiểm như vậy.

Trương Dương chỉ yên lặng cúi đầu.

Hắn đoán không sai, cô bé này đúng là cháu của giáo sư người bị hại vì sự cố chữa bệnh, hiện tại cô bé đang có triệu chứng công huyết thời kỳ trưởng thành, có điều dấu hiệu không rõ.

- Trương Dương?

Cố Thành có chút bận tâm kêu một tiếng, vừa rồi bác sĩ kia đã nói, hơn nữa bản thân họ cũng học ngành y, hiểu được cản trở phẫu thuật cấp cứu là tội rất lớn.

Nếu người bệnh xảy ra chuyện gì, họ không thể gánh nổi trách nhiệm.

- Các người, hai người các người làm gì vậy, sao ngăn con gái tôi làm phẫu thuật!

Hai người phụ nữ phía sau chen lên, một người vội vàng nói với Trương Dương, trong mắt bà mang theo cả nước mắt.

Tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ đều đáng thương, cha mẹ ai cũng chân thành yêu thương con mình.

Trương Dương ngẩng đầu, liếc mắt nhìn người phụ nữ, đây là em của giáo sư, khoảng 40 tuổi, hơi giống giáo sư.

Nếu mình không xuất hiện ở đây, dựa theo quỹ tích phát triển bình thường, cô con gái một này của bà ấy sẽ chết tại bệnh viện, hai năm sau chồng của bà cũng vì sự cố ngoài ý muốn mà qua đời, bà trở thành một người hoàn toàn cô đơn.

Đây là một người phụ nữ đáng thương, Trương Dương đang định mở miệng giải thích, thì bên cạnh đã truyền đến tiếng huyên náo.

Bảo vệ bệnh viện nhanh chóng chạy đến, có người chặn xe cấp cứu không phải chuyện nhỏ, xảy ra chuyện, họ cũng phải chịu trách nhiệm, làm không tốt sẽ bị vỡ mất chén cơm.

- Chính là họ, nhanh bắt họ lại!

Bác sĩ trực ban thấy năm sáu bảo vệ chạy tới, lập tức kêu lên, còn có vài bác sĩ khác cũng chạy tới, trong đó có một bác sĩ khá lớn tuổi.

Trong bệnh viện, xe cấp cứu bị chặn lại, còn không phải là người nhà chặn lại, lần đầu tiên xảy ra ở bệnh viện của họ.

Mấy bảo vệ chạy lên ép lấy Trương Dương, còn Cố Thành bị vài bảo vệ kéo đi, bối rối nhìn Trương Dương.

Trương Dương đang muốn giải thích, sắc mặt bỗng thay đổi, thân mình hơi nhoáng lên, hai bảo vệ đang đè hắn tự nhiên lùi sang một bên.

Vừa rồi hắn đang muốn giải thích, nhưng thoáng nhìn cô gái trên băng ca, thấy tình hình của cô nàng có thay đổi.

Không kịp giải thích, Trương Dương trực tiếp xóc tẩm chăn đang che trên người cô gái, những người xung quanh lập tức hét lên.

Trên băng ca, máu đã nhuộm hồng thân dưới cô gái, mảng máu này khá to.

Vừa vén chăn lên, ai cũng biết, cô bé này đang rơi vào tình trạng vô cùng nguy hiểm.

- Huyền Huyền, Huyền Huyền, con làm sao vậy?

Người kêu lên đầu tiên là mẹ cô gái, người mẹ này hoàn toàn hoảng loạn, nắm lấy tay cô gái không ngừng kêu lên, giọng của bà vô cùng run rẩy.

- Bác sĩ, bác sĩ, mau, cứu mạng, cứu mạng.

Một người phụ nữ khác vội kêu lên, Trương Dương vội cầm tay còn lại của cô gái, bắt mạch, mày nhíu lại.

Thầy thuốc già kia nhìn động tác của Trương Dương, trong ánh mắt ánh lên tia kinh ngạc.

Cô bé này, dựa theo sự cố kia, vì mất máu dẫn đến thiếu máu cơ tim, tạo ra hậu quả tiếc nuối, hiện tại chỉ xuất huyết nhiều, may là chưa đến mức thiếu máu cơ tim.

- Còn không mau đưa vào phòng mổ!

Bác sĩ trực ban phản ứng, vội vàng hét lên.

Trương Dương quay đầu lại, trừng mắt nhìn y:

- Đưa vào phòng mổ, lẽ nào còn chưa thấy, không phải là huyết hà có tụ huyết, chẩn đoán bị huyết hà rồi đưa vào phòng mổ, muốn chết à?

Lúc này, Trương Dương vô cùng khí thế, vị bác sĩ trực ban bị hắn nói bèn cúi đầu xuống, không dám ngẩng mặt lên nhìn hắn.

- Huyết hà?

Vị bác sĩ già kinh ngạc hô lên, vị bác sĩ già là một bác sĩ trung y nổi tiếng trong bệnh viện, cũng biết nhất định về phụ khoa, dĩ nhiên nhìn ra, đây chắc chắn không phải huyết hà.

Huyết hà là trong khoang bụng của phụ nữ bị sưng máu bầm, bình thường đều xuất hiện ở phụ nữ hậu sản, sau kỳ kinh nguyệt, hoặc huyết mạch không thông, tuyệt đối không thể xuất huyết nhiều thế này.

Nếu căn cứ theo huyết hà trị bệnh, hoặc phẫu thuật, còn là một người trẻ tuổi như thế, đưa vào phòng phẫu thuật chính là chờ chết.

Trương Dương không quan đến xung quanh, vận khí vào đầu ngón tay, điểm nhẹ lên người cô gái hai cái.

Điểm huyết là một trong những chiêu quan trọng nhất trong công pháp tổ truyền của hắn.

Hai cái này, trước tiên là giúp cô gái cầm máu, tình hình cô gái rất nguy hiểm, tuy nhiên điểm huyết chỉ có thể khống chế trong vài phút, trong mấy phút ngắn ngủi này, hắn phải nghĩ cách khống chế bệnh tình của cô gái.

- Cố Thành, bảo y tá tìm mấy kim tiêm khử trùng đến đây, nhanh!

Trương Dương ngẩng đầu lên, nói với Cố Thành, Cố Thành gật đầu theo bản năng, lập tức chạy như bay.

- Đưa người bệnh đến phòng cấp cứu cầm máu trước, nhanh mời bác sĩ Vương đến.

Bác sĩ già kia lên tiếng trước, lúc này cũng đang phân phó bác sĩ trực ban, ông không biết hai điểm chỉ tùy ý kia của Trương Dương có hiệu quả.

Ông biết đây không phải là huyết hà, nhưng cũng không rõ là chứng bệnh gì, hiện tại quan trọng nhất là chữa chạy, tình hình người bệnh rất nguy hiểm, lúc này không so đo những chuyện khác, trị bệnh là quan trọng.

Còn về phần bác sĩ Vương mà ông nói, chính là bác sĩ phụ khoa giỏi nhất bệnh viện, hôm nay nghỉ, không có ở bệnh viện.

- A, vâng!

Bác sĩ trực ban có chút hoảng hốt, nghe bác sĩ già nói xong vội vàng gật đầu.

Điều này có thể khiến mọi người thấy, vị bác sĩ già này uy vọng trong bệnh viện không nhỏ.

- Máu tôi đã cầm, giờ không thể động vào cô ấy, càng không thể đưa cô ấy vào phòng cấp cứu!

Trương Dương trầm giọng lắc đầu nói, những gì vị bác sĩ già phân phó hắn đều nghe thấy, tuyệt đối không thể đưa cô gái vào phòng cấp cứu.

Điều khiến cô ấy mất mạng là thiếu máu cơ tim cấp tính, hiện tại điều cô gái kiêng kị nhất là bị di chuyển, vừa đưa cô nàng đi đến chỗ khác, e là đến thần tiên cũng không cứu được cô ấy.

- Anh cầm máu?

Bác sĩ già kinh ngạc hỏi, ông làm như Trương Dương, bắt mạch cho cô nàng.

Một lúc sau, ông ngẩng đầu lên, vô cùng kinh ngạc nhìn Trương Dương, đồng thời vẻ mặt ngưng trọng, mạch cô gái này không tốt, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm.

Sau khi bắt mạch, bác sĩ căn bản có thể kết luận, cô gái này không phải bị huyết hà, có lẽ bị băng lậu, nguyên nhân dẫn đến băng lậu, ông cần phải làm thêm một bước phán đoán nữa.

Tuy nhiên ông biết, cô bé này giờ quả không còn xuất huyết nữa. Vết máu lớn kia cũng dần ngừng lại.

- Kim tiêm, kim tiêm!

Cố Thành chạy tới, sau cậu ấy là một y tá trẻ đang chạy theo, cầm một chậu màu trắng, vừa chạy vừa la lớn.

Y tá đứng bên cạnh, Cố Thành nhanh chóng chạy về phía Trương Dương.

Cậu ta lấy ra mười mấy kim tiêm, lớn nhỏ không đồng đều, cũng may những thứ này đều đã được khử trùng, tuy nhiên hiệu quả không thể nào bằng kim châm cứu thực sự, nhưng hiện tại chỉ có thể sử dụng tạm.

Trương Dương kiếp trước luôn chuẩn bị sẵn một bộ, chắc hẳn đã thành khói bụi cùng với chuyến bay kia rồi.

- Cô, cô sao rồi?

Bên cạnh cô gái có một y tá, đột nhiên y tá này kêu lên, gần như mọi người đều nhìn vào băng ca, ánh mắt tập trung vào cô gái.

Cô gái lúc này, sắc mặt trắng bệch, không có chút huyết sắc, thân mình run rẩy, trán không ngừng toát những giọt mồ hôi to như hạt đậu.

Trương Dương, bác sĩ già, bác sĩ trực ban sắc mặt đều biến đổi.

Thiếu máu cơ tim cấp tính, bệnh này cuối cùng cũng đến, đây mới là quan trọng nhất, trí mạng nhất, chuyện Trương Dương lo lắng cuối cùng đã xuất hiện.

Bác sĩ già cầm tay cô gái, vẫn cảm giác được mạch đập, nhưng khó cảm nhận được, điều này khiến sắc mặt ông khó coi, ông biết cô bé đã xảy ra chuyện.

Đồng thời ông cũng biết, nếu cô gái này được làm theo đề nghị của ông khi nãy, chắc chắn lành ít dữ nhiều.

Thấy cô gái đột nhiên phát bệnh, Trương Dương không để ý đến người khác, lập tức lấy cây kim nhỏ, đâm thẳng xuống mạch Bách Hội trên đỉnh đầu cô gái.

Việc này không nên chậm trễ, chậm thêm, cô bé này có thể sẽ thực sự xong đời.

- Cậu!

Tay của bác sĩ già bị Trương Dương đẩy qua một bên, kinh hãi nhìn cây kim đâm vào ba phần. Bách Hội là một huyệt vị quan trọng, ông cũng là bác sĩ trung y, ở trong nghề hơn 40 năm rồi nhưng cũng không dám tùy tiện dùng kim châm vào huyệt vị này.

Sau khi châm xong huyệt Bách Hội, Trương Dương hai tay cầm kim, đâm vào hai cổ tay cô gái, Trương Dương đi đến đầu kia của băng ca, đâm kim vào hai chân cô gái.

Sau đó lấy cây kim to hơn một chút trong hộp, Trương Dương nhẹ nhàng sờ cây kim, đâm mạnh xuống, sau đó hấn chạm vào bụng cô gái, đợi hấn thả tay ra, cây kim đã biến mất.

Động tác của hấn rất nhanh, người chung quanh ai nấy cũng nhìn đến ngây ngốc, ngay cả bác sĩ trung y kia cũng ngây người.

Ông cũng biết châm cứu, nhưng kiểu châm cứu như vậy, ông chưa từng thấy bao giờ, thậm chí cũng chưa từng nghe nói đến.

- Cô ấy bắt động rồi!

Một người bình thường đứng xem kêu lên, cô gái trên băng ca đã không còn đáng sợ như lúc nãy, thân mình không run rẩy nữa, mồ hôi cũng không đổ, sắc mặt cũng khôi phục huyết sắc.

Hết thấy đều biến đổi, nghiêm túc mà nói thì đã đỡ hơn lúc này.

Bác sĩ trung y già sừng sốt vài giây, bắt lại mạch cho cô gái, vẻ mặt của ông thay đổi vô cùng phong phú.

Thiếu máu cơ tim cấp tính thực sự đã qua rồi.

- Còn đứng ngây ra đó làm gì, đưa đến phòng hồi sức cấp cứu, quan sát tình hình cô ấy, còn nữa, kim tiêm trên người cô ấy, trong vòng hai tiếng đồng hồ không được nhổ, sau hai tiếng hẵng nhổ ra!

Trương Dương nhẹ nhàng thở hắt ra, lập tức trừng mắt nhìn bác sĩ trực ban, nói xong, hấn nghênh ngang bỏ đi, đưa Cố Thành trở về phòng bệnh của bọn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4 : Nhận phần thưởng.

Trương Dương đi rồi, bác sĩ già nhẹ nhàng thả tay cô bé xuống, vẻ mặt có chút phức tạp.

Những người khác đều đứng ngây ngốc, ước chừng mấy chục giây trôi qua, bác sĩ trực ban kia mới tỉnh táo lại, vội vàng đứng trước băng ca, luống cuống tay chân xem xét tình hình của cô gái.

Đây là bệnh nhân của y, có bất cứ vấn đề gì là hắn phải chịu trách nhiệm.

- Giờ cô ấy không sao rồi, mọi người không cần lo lắng, cứ làm theo những gì chàng thanh niên kia nói, trước tiên đưa bệnh nhân vào phòng cấp cứu, đừng nhổ kim tiêm trên người bệnh nhân!

Bác sĩ trung y già nhẹ giọng nói, khi nói mấy chữ cuối cùng, ông hơi dừng lại 1 chút.

Kim tiêm, sử dụng kim tiêm châm cứu, ông ta coi như được mở rộng tầm mắt, bác sĩ trung y già quay đầu nhìn chỗ Trương Dương vừa mới rời đi, lúc này mới chậm rãi lắc đầu bước đi.

Không có Trương Dương và Cố Thành, ở đây đã xảy ra sự cố ngoài ý muốn gì, bác sĩ trực ban nhanh chóng đưa cô gái vào phòng cấp cứu.

Sau khi kiểm tra, bác sĩ trực ban này cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

Biểu hiện của người bệnh đã ổn định, qua lần kiểm tra này, có thể xác định bệnh nhân không mắc chứng huyết hạ như y đã chuẩn đoán, điều này làm y toát mồ hôi lạnh, trong lòng nghĩ mà sợ.

Nếu chữa trị theo đúng như những gì y chẩn đoán, cô gái nhất định xuất huyết nhiều trên bàn mổ, lập tức dẫn đến thiếu máu cơ tim cấp tính, loại bệnh cấp tính này, e là tỉ lệ người bệnh tử vong trên bàn mổ là rất cao.

Huống chi, người bệnh trước đó xuất huyết quá nhiều, kết quả phải giúp cô ấy cầm máu, căn bản không kịp ứng phó với lần thiếu máu cơ tim cấp tính này.

Cứ thế, kết quả cuối cùng là người bệnh sẽ tử vong.

Chưa tính đến sự cố tử vong trên bàn mổ, dù sao người nhà người bệnh cũng từng ký tên, đây chỉ là sự cố bất ngờ bình thường trên bàn mổ, nhưng trước khi lên bàn mổ đã phạm phải sai lầm lớn nhất, đó là chẩn đoán sai bệnh.

Vì sai bệnh, dẫn đến tử vong, bác sĩ trực ban hiểu rất rõ hậu quả này.

- Chàng thanh niên kia là ai, lợi hại thật.

Sau khi bố trí ổn thỏa cho người bệnh, y tá nhẹ nhàng thở ra, không kim được phán một câu.

Cô không hiểu thấu mọi việc như bác sĩ trực ban, nhưng cũng biết loại bệnh cấp tính này nguy hiểm cỡ nào, còn xuất huyết nhiều như vậy, Trương Dương chỉ cần điểm ngón tay vài cái, lại dùng kim châm mấy cái đã giúp bệnh tình ổn định, trong mắt họ đây chính là kỳ tích.

- Chuyện này sau này không được nhắc lại nữa!

Bác sĩ trực ban trừng mắt nhìn y tá, y tá thè lưỡi, không nói gì.

Cùng Trương Dương trở về phòng bệnh, ánh mắt của Cố Thành vẫn rất lạ lẫm.

Vừa rồi biểu hiện của Trương Dương ngoài dự liệu của cậu ta, căn bản cậu ta không hề nghĩ ra, không biết Trương Dương đã làm gì, nhưng cậu biết rõ, người bệnh nằm trên băng ca, quả đã có chuyển biến tốt nhờ sự xuất hiện của Trương Dương.

- Trương Dương, vừa nãy cậu dùng cách gì vậy, học được khi nào đấy?

Đi vài bước, Cố Thành không kiềm nổi trong lòng chán chừ, bước nhanh đuổi kịp Trương Dương, thốt lên hỏi.

- Cái đó à, trước kia học được từ một đạo sĩ đấy!

Trương Dương bật cười ha hả, hần nói không sai, ông nội của hần xuất gia làm đạo sĩ từ khi hần còn nhỏ, luôn chữa bệnh cứu người.

Trương Dương từ nhỏ đã đi theo ông nội, cũng tinh tường đạo quan.

Đương nhiên, những thứ này đều là chuyện của Trương Dương kiếp trước, Trương Dương không thể nói tí mĩ, cũng không muốn nói tí mĩ, dù sao lúc nhỏ của Trương Dương kiếp này cũng rất quái gở, có lúc thích chạy đến chỗ nào đó ngồi một mình, giờ có thể đổi chuyện này thành đi theo một vị bác sĩ học tập là được.

Nào ngờ Trương Dương vừa nói xong, Cố Thành đã chân thành gật đầu:

- Trương Dương cậu thật có phúc, vị đạo sĩ kia chắc chắn là cao nhân ẩn sĩ, có phải mỗi lần ông ấy dạy cậu xong lại mất tăm mất tích, hơn nữa mỗi lần xuất hiện, đều khiến cậu cảm thấy rất bất ngờ?

Lần này người được ra lại là Trương Dương.

Trí tưởng tượng của Cố Thành này thật phong phú, nhưng cậu ta như vậy cũng tốt, mình đỡ phải giải thích.

Trương Dương gật đầu, hai người vừa đi vừa nói, đi thẳng về phòng bệnh.

Trong phòng bệnh, Hồ Hâm, Mễ Tuyết đã thu dọn đồ đạc, kỳ thật cũng chẳng có bao nhiêu thứ, bọn họ mới vào tối qua, còn chưa kịp đem gì vào.

Thủ tục xuất viện đã làm xong, giờ đi cũng không ai ngăn cản, Trương Dương cùng với mọi người rời khỏi bệnh viện.

Không biết vì sao, Cố Thành cũng không nhắc đến chuyện vừa xảy ra.

Hồ Hâm và Mễ Tuyết không biết, vừa rồi Trương Dương đã cứu được một người trong bệnh viện.

Trương Dương cũng không nói, tránh rước thêm phiền phức, mấy người gọi hai chiếc taxi rời khỏi bệnh viện, lúc gọi xe, Hồ Hâm cố ý sắp xếp cho Trương Dương và Mễ Tuyết cùng ngồi xe sau.

Cậu còn cố ý phân phó, bảo Mễ Tuyết chăm sóc cho Trương Dương.

Đối với mấy chuyện này Trương Dương cũng không để ý, ngồi trong xe, khoe miệng hần khẽ cười, trong lòng rất là khoái trá.

Hần khoái trá không phải vì được ngồi cạnh người đẹp, mà là đã tránh khỏi sự cố ngoài ý muốn thành công, bởi vì sự xuất hiện của hần, một mạng người, một thiếu nữ không chịu hậu quả xấu vì chẩn đoán sai lầm, kéo dài được sinh mệnh.

Cảm giác cứu người, rất thoải mái.

Càng không cần phải nói, người được cứu còn là cháu bên ngoại của giáo sư, điều này càng làm cho Trương Dương kiếp trước nhớ đến vị giáo sư kia, vị giáo sư kia đã giúp đỡ Trương Dương rất nhiều.

Y thuật tổ truyền của Trương gia, trải qua nhiều năm thừa kế đã thất truyền rất nhiều, dựa vào công khí tổ truyền, chữa khỏi vài căn bệnh phức tạp một chút không thành vấn đề, thực sự gặp phải những vấn đề nan giải của y học hiện đại thì không được. Đây cũng là lý do vì sao ông nội Trương Dương mở đạo quan cứu người, chứ không ở y quán hoặc vào bệnh viện, y thuật của ông không đủ để ứng đối với những người ở bệnh viện.

Cũng chính vì như vậy, Trương Dương mới bị ông nội đưa đi học đại học, học tập hệ thống y thuật hiện đại, kết hợp với y học tổ truyền của gia đình.

Người giúp Trương Dương kết hợp tất cả thầy hoàn mĩ như vậy, chính là vị giáo sư kia, một người rất coi trọng hần, thường giúp đỡ hần.

- Minh trở về năm 98, vị giáo sư hẳn sẽ không việc gì, hoặc có thể tránh được bị kịch đó.

Trương Dương nghĩ, trong lòng thầm nói, vào năm 2008, vị giáo sư kia đã bị tai nạn giao thông, địa vị cao mà cuối cùng chỉ có thể sống trên xe lăn.

Sự cố lần đó, ảnh hưởng rất lớn đến giáo sư, thậm chí còn có ý định tự vẫn, cuối cùng nhờ con gái và mấy sinh viên đặc ý của ông như Trương Dương khuyên bảo, ông mới một lần nữa đứng dậy, đối diện với cuộc sống mới.

- Đỉnh!

Bên tai Trương Dương vang lên một âm thanh trong trẻo, Trương Dương quay đầu lại, đồng tử đột nhiên mở to không ít.

Trước mặt hắn, xuất hiện một hình lục thể màu lục, giữa có dấu chấm than, dưới dấu chấm than có mấy chữ Hán.

Cái này, rất giống hình mấy hình vẽ xuất hiện trong trò chơi vi tính, trên màn hình chẳng nhìn thấy kỳ quái, nó trực tiếp xuất hiện trước mắt, mà không có bất kỳ vật dẫn nào, cứ như xuất hiện giữa không trung, khiến Trương Dương cảm thấy kinh sợ.

Trương Dương còn chưa kịp phản ứng, một giọng nữ máy móc vang lên:

- Đã hoàn thành nhiệm vụ “Sự tiếc nuối của giáo sư”. Giờ ký chủ có muốn nhận thưởng không?

- Đây là cái gì?

Trương Dương miệng mở to, trong lòng không ngừng kêu lên, cảnh tượng quỷ dị xuất hiện trước mặt so với việc hắn tái sinh còn khiến người ta khó tiếp nhận hơn.

Qua nhiều năm như vậy, hắn chưa từng thấy qua, thậm chí chưa từng nghe nói đến chuyện quái dị như vậy.

- Xin hỏi ký chủ có lĩnh thưởng không, trong ba phút không trả lời, coi như tự động bỏ qua!

Trương Dương đang ngẩn người, giọng nói kia lại vang lên, giọng nói mang theo chút mờ ảo, hơn nữa hiện thẳng trong đầu hắn, giống như linh hồn đang trực tiếp đối thoại, loại cảm giác này rất kỳ diệu, căn bản nói không nên lời.

- Trương Dương, anh sao nhìn em dữ vậy!

Mễ Tuyết ngẩng đầu lên, ánh mắt xinh đẹp nhìn Trương Dương, lúc này trong mắt người ngoài, bộ dạng của Trương Dương quả có chút to gan.

Hắn nhìn chằm chằm Mễ Tuyết, mắt mang theo vẻ khiếp sợ, khẽ nhếch miệng, dường như còn có chút nước bọt.

Đổi lại là cô gái khác, chắc hẳn sớm đã cúi đầu xấu hổ đỏ mặt, hoặc tức giận, nghi ngờ đối phương, dáng vẻ của Trương Dương, khó tránh khiến người ta suy nghĩ lệch lạc, người trực tiếp mở miệng hỏi như Mễ Tuyết rất ít.

Tuy tính tình Mễ Tuyết thẳng thắn, bình thường hơi câu thả một chút, nhưng trong lòng cô có gì sẽ hỏi nấy, giờ cô hỏi như vậy cũng chẳng có gì kỳ lạ.

Câu nói của Mễ Tuyết làm cho tinh thần Trương Dương trở về thực tại, hắn vội nói:

- Em, em nói gì?

- Vì sao anh nhìn em như vậy!

Mễ Tuyết lặp lại câu hỏi, ánh mắt của cô nhìn chăm chú Trương Dương, trong mắt còn toát lên chút thân thiết.

Thần thái Trương Dương cũng khôi phục được một chút, nhìn Mễ Tuyết, có vẻ mơ hồ, căn bản hắn không biết, vừa nãy mình đã để lộ bộ dạng của Trư ca, còn bị Mễ Tuyết hiểu lầm.

- Không, anh đang nghĩ về một vấn đề khác.

Trương Dương vừa lắc đầu, giọng nói máy móc kia lại vang lên:

- Một phút xác định cuối cùng, ký chủ có nhận phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ không, một phút cuối cùng không lựa chọn, coi như bỏ qua!

- Nhận!

Chỉ còn lại một phút cuối cùng, Trương Dương không biết giọng nữ này nói gì, cũng chẳng biết phần thưởng là gì, nhưng phần thưởng thì chắc là đồ tốt, Trương Dương nhận theo bản năng.

- Ký chủ xác định nhận phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ “Sự tiếc nuối của giáo sư”, trước khi lĩnh thưởng cần kích hoạt hệ thống, kích hoạt hệ thống giờ chính thức bắt đầu, cần thời gian 30 giây!

Giọng nữ máy móc không chút tình cảm lại hiện lên trong đầu Trương Dương, trước mắt ảnh màn hình màu lục biến thành một thanh process đang chạy qua chạy lại rất nhanh.

Trong đầu Trương Dương vẫn mơ hồ, không biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, thanh process kia cũng đã hoàn thành, trước mắt hắn, xuất hiện một màn hình khác, màn hình có rất nhiều nội dung.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5 : Phần thưởng nhiệm vụ cấp hai.

Đám Trương Dương vừa rời đi, Trường Giang Tam Viện đã gà bay chó sủa vì hắn.

Bệnh viện xuất hiện chẩn đoán sai lầm không tính là việc gì lớn, nhưng chẩn đoán sai lầm khiến bệnh nhân suýt mất mạng lại không phải chuyện nhỏ.

Viện trưởng, viện phó của bệnh viện đều xuất hiện ngoài phòng cấp cứu, đứng cùng bọn họ, còn có vị bác sĩ trung y già, nhiều bảo vệ đang tìm kiếm Trương Dương, đáng tiếc là không tìm thấy.

Viện phó tên Lý Cưu, mắt tròn trũng, không thể tin được nhìn bác sĩ trung y già:

- Lão Ngô, người đó chỉ dùng mấy kim châm, đã trị được thiếu máu cơ tim cấp tính?

Lý Cưu chỉ hơn 40 tuổi, được xem là viện phó rất trẻ tuổi, đồng thời kiêm nhiệm Chủ nhiệm khoa nội, là một người có thực tài

Lý Cưu học tây y, đối với trung y chỉ có chút hiểu biết mất định, châm cứu đối với anh ta chỉ là một loại trị liệu phụ trợ, anh ta không tin châm cứu có thể trực tiếp chữa bệnh.

Càng không cần phải nói, dùng mấy kim châm bình thường để châm cứu, trực tiếp chữa khỏi chứng thiếu máu cơ tim cấp tính.

- Vâng, thủ đoạn của cậu ấy rất lão luyện, làm tôi còn phải thấy tự ti!

Bác sĩ trung y già nghiêm túc gật đầu, ông nhớ lại quá trình châm cứu của Trương Dương.

Bất kể là xem mạch hay châm cứu, biểu hiện của Trương Dương cực kỳ thành thạo, căn bản không giống một thanh niên trẻ tuổi, thủ pháp thuần thực, cho dù là ông cũng không sánh được.

- Lão Ngô, ông khiêm tốn quá!

Viện trưởng đứng cạnh nhíu mày, nhẹ giọng nói.

Lão Ngô tên đầy đủ là Ngô Hữu Đạo, 65 tuổi, là bác sĩ trung y nổi tiếng ở Trường Giang, sau khi về hưu, viện trưởng đích thân mời về Trường Giang Tam Viện, trấn giữ phòng trung y.

Sau khi Ngô Hữu Đạo đến đây, đã giúp danh tiếng của Trường Giang Tam Viện tăng lên không ít, khiến bộ phận trung y vốn trầm lắng, trở thành một bộ phận nào nhiệt như những phòng ban khác.

Chính vì vô cùng tin tưởng Ngô Hữu Đạo, ông mới không kìm nổi hỏi một câu.

- Tôi nói thật, mọi người không tin tôi cũng không còn cách nào khác!

Ngô Hữu Đạo nhẹ nhàng lắc đầu, đưa đồng hồ lên nhìn, ông nhớ rõ, Trương Dương nói đúng hai tiếng sau mới được rút kim châm, ông vẫn đang đợi, ông muốn nhìn thấy hành kim của Trương Dương.

- Không phải không tin, thật sự là làm cho người ta không thể không tin!

Lý Cưu vội vàng phân bua, gật đầu với viện trưởng.

Theo lời nói của bác sĩ trực ban, y tá, còn có lão Ngô nữa, người cứu bệnh nhân này là một thanh niên trẻ chừng 20 tuổi.

Người trẻ tuổi như vậy, e là học y từ khi còn nhỏ, cũng không có được y thuật như vậy, đừng nói đến chỉ cần dùng kim châm, có thể cứu được một người mắc chứng cấp tính nghiêm trọng.

- Không tận mắt nhìn thấy, chỉ sợ tôi cũng không thể nào tin được!

Ngô Hữu Đạo bắt đầu mỉm cười, lời của Lý Cưu ông có thể hiểu được, quá trình cứu người của Trương Dương hôm nay, thực sự có chút quý giá.

Ngô Hữu Đạo là bác sĩ trung y, ông biết trên đời này có một số cao nhân ẩn cư, có thể trị một số bệnh mà Tây y hiện đại không thể chữa được, nhưng chỉ dựa vào châm cứu mà cứu được bệnh nhân bị thiếu máu cơ tim cấp tính, ông chưa bao giờ nghe nói đến.

Điều này chứng tỏ, người thanh niên kia y thuật còn cao hơn cả ông.

Trên thực tế Ngô Hữu Đạo cũng hơi đánh giá cao Trương Dương rồi.

Trương Dương y thuật không tệ, nhưng vẫn chưa đến mức trị được bách bệnh, bệnh cấp tính từ trước đến nay luôn là vấn đề nhức đầu của trung y, Trương Dương cũng không ngoại lệ.

Sở dĩ hắn có thể chữa bệnh cho cô gái nhanh như vậy, chuẩn như vậy, nguyên nhân chủ yếu là hắn đã biết trước tất cả mọi chuyện.

Hắn biết cô gái bị xuất huyết nhiều, biết cô sẽ nhanh chóng bị thiếu máu cấp tính, nên mới trị đúng bệnh, tiến hành châm cứu đúng.

Nói cách khác, Trương Dương cũng phải tiến hành chẩn đoán chính xác trước, mới dám tiến hành châm cứu cứu người.

Nhưng làm như vậy, rất tốn thời gian, người bệnh lúc đang gặp nguy hiểm nhất thì không thể lãng phí thời gian, thiếu máu cơ tim cấp tính, chỉ cần vài phút đã có thể khiến người ta toi mạng.

- Lão Ngô, người thanh niên kia là ai, ông có biết không?

Viện trưởng hỏi tiếp một câu, Ngô Hữu Đạo chắc chắn như vậy, làm ông cũng hơi tin chuyện này, chỉ là nội tâm chưa cách nào tiếp nhận được mà thôi.

Chẳng qua nếu chuyện này là sự thật, tạm thời cũng cần chú ý đến chàng thanh niên cứu người kia một chút.

Núi không cao, tiền không linh, viện trưởng sớm đã hiểu được câu này, cho nên mới mời danh y như Ngô Hữu Đạo tới.

Thanh niên kia còn trẻ đã lợi hại như vậy, tương lai càng không thể nào tưởng tượng được, có thể kéo người như vậy vào bệnh viện, đối với bệnh viện là trợ giúp cực lớn.

- Tôi không biết, cậu ấy không phải nhân viên bệnh viện, lúc ra đi căn bản cũng không để lại tên!

Ngô Hữu Đạo khi nói, lại nhớ đến gương mặt trẻ tuổi của Trương Dương.

Còn trẻ như vậy thuật đã cao siêu đến thế, ít nhiều cũng khiến cho Ngô Hữu Đạo cả đời làm trung y có chút đã kích, ông cảm thấy mình còn kém cả một thanh niên trẻ tuổi.

- Tiểu Hồ, cậu tới đây một chút!

Viện phó vẫy tay gọi y tá đứng cách đó không xa, y tá tiểu Hồ lập tức chạy tới.

Lý Cưu đem vấn đề lúc nãy hỏi lại, tiểu Hồ lập tức lắc đầu:

- Tôi cũng không biết anh ta là ai, tôi chưa từng gặp anh ta, bất quá trên người anh ấy có rất nhiều vết thương bên ngoài, tôi nghĩ chắc là bệnh nhân bên khoa ngoại!

- Có thể là vậy, chàng thanh niên kia, đúng là trên người đầy vết thương!

Ngô Hữu Đạo lập tức bổ sung thêm một câu, hôm nay ông ấy chỉ chú ý đến y thuật của Trương Dương, không để ý đến vết thương bên ngoài trên người Trương Dương.

Tiểu Hồ vừa nói, ông mới nhớ, Trương Dương không phải nhân viên bệnh viện, trên người lại bị thương, khả năng lớn nhất là bệnh nhân.

Người bệnh cứu người bệnh, việc này nếu truyền ra ngoài, bệnh viện của họ nhất định sẽ mất nhiều bệnh nhân.

- Tôi qua khoa ngoại hỏi, khoa ngoại bệnh nhân cũng không nhiều lắm, chỉ cần là bệnh nhân của chúng ta, chắc chắn có thể hỏi ra được.

Lý Cưu lập tức nói, anh ta và viện trưởng suy nghĩ cũng gần như nhau, muốn sớm biết thân phận người cứu bệnh nhân lần này, xem xem có thể kéo người này về bệnh viện mình không.

Có một bác sĩ tài hoa thực sự như vậy, chắc chắn là bảo vật của bệnh viện.

Tin tức bên khoa ngoại truyền đến rất nhanh, không lâu sau đã đưa tư liệu của Trương Dương đến, lúc này Trương Dương vẫn chưa biết, hắn đang bị Trương Giang Tam Viện nhìn chằm chằm

Tuy nhiên cho dù có biết hắn cũng không hối hận, chuyện nên làm vẫn phải làm, cái này có liên quan đến mạng sống con người.

Lúc này Trương Dương đang ngồi trong xe taxi, ngơ ngác nhìn hình ảnh hiện ra trước mắt, trong đầu, giọng nói máy móc kia không ngừng xuất hiện.

- Hệ thống kích hoạt toàn diện, đang quét tư liệu ký chủ...

- Quét xong, bổ sung tư liệu ký chủ...

- Bổ sung xong, ký chủ hoàn thành nhiệm vụ khó cấp hai "Sự tiếc nuối của giáo sư". Chúc mừng ký chủ nhận phần thưởng cho nhiệm vụ cấp hai!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6 : Hệ thống thánh thủ, sự nguy hiểm của Mễ Tuyết.

Giọng robot nữ vẫn không ngừng nói chuyện, hình ảnh ảo màu lục trước mặt Trương Dương cũng theo đó từ từ thay đổi.

Hình ảnh ảo màu lục trước mặt Trương Dương giờ đã bị biến thành năm khung tách biệt, trong đó có ba cái đều chớp động hiện lên ánh sáng, chỉ có hai cái thì chỉ là u ám.

Trong năm cái khung nhỏ đó đều có điền tên, theo thứ tự là tư liệu, tri thức, năng lực, sủng vật(pet), nhiệm vụ.

Lúc này ba cái chớp sáng theo thứ tự là tư liệu, năng lực và nhiệm vụ, chỉ có khung tri thức và sủng vật(pet) là một màu u ám, ngoại trừ mặt chữ là có thể thấy rõ ràng ra thì không có chút nào đặc biệt.

- Phần thưởng nhiệm vụ cấp 2 là hai điểm chỉ số tự do phân phối, mị lực (sức hút) tăng thêm 2, chủ nhân có muốn tiến hành cộng điểm hay không?

Giọng robot nữ lại vang lên, hình ảnh ảo màu lục trước mặt Trương Dương lại có thay đổi.

Khoanh tròn của phần tư liệu đột nhiên mở rộng, bên trong hiện ra một hình ảnh lập thể của nhân vật, hình ảnh này Trương Dương cũng không lạ gì, sau khi tiếp nhận ký ức của 'Trương Dương' phiên bản gốc thì hắn biết rõ đây chính là hắn ở thời điểm hiện tại.

Phía trên đỉnh đầu hình ảnh đó còn viết tên Trương Dương, phía sau có một khung cấp độ nhỏ và một khoanh điểm tích lũy còn lại có thể tự do phân phối.

Cấp bậc hiện tại là 1, điểm tích lũy còn lại có thể tự do phân phối nằm phía sau là 2, số 2 này vẫn là màu đỏ.

Xung quanh còn có năm dòng thuộc tính khác nhau.

Năm dòng thuộc tính khác nhau này theo thứ tự là sức mạnh, mị lực (sức hút), vận khí (may mắn), nghe nhìn và đánh hơi, phía sau mỗi loại thuộc tính đều có một con số khác biệt.

Theo thứ tự là, sức mạnh: 20, mị lực (sức hút): 11, vận khí (may mắn): 5, nghe nhìn: 9, đánh hơi: 7.

- Chủ nhân có thể tiến hành tăng thêm ngay lập tức, cũng có thể tiến hành tích lũy, điểm tích lũy còn lại có thể tự do phân phối được bảo tồn vĩnh cửu!

Giọng robot nữ lại vang lên, Trương Dương ngây người ra nhìn hình ảnh ảo màu lục trước mặt.

Hình ảnh nhân vật, số liệu thuộc tính, nhiều đây hết thấy đều rất quý giá, nhưng lại đem đến cho Trương Dương một cảm giác hết sức quen thuộc.

Những thứ này rất giống với một game online mà hắn từng chơi ở kiếp trước, dữ liệu cá nhân của nhân vật trong game chẳng phải đều là ở dạng này sao? Nếu nói đến khác biệt, cũng chỉ là thuộc tính không giống nhau, trò chơi khi đó cũng không thể như bây giờ vậy, trực quan hiện ra ngay trước mặt hắn.

- Điểm tích lũy nào? Tôi muốn biết, những thứ này là cái gì?

Trương Dương hít sâu một hơi, trong lòng lặng lẽ tự hỏi một câu, trải qua giấy lát kích động vừa rồi, hẳn đã tỉnh táo lại không ít.

Hơn nữa, hẳn mơ hồ còn có một loại dự cảm, những chuyện quỷ dị này, "Màn hình ảo" trước mắt, lại cả giọng robot nữ thần bí kia nữa, rất có thể có liên quan với lần xuyên vượt này của hắn.

- Điểm tích lũy còn lại có thể tự do phân phối của chủ nhân tạm thời chưa cộng, hệ thống trở về menu điều khiển chính!

Giọng robot nữ lại vang lên, năm khung hình ảnh ảo vừa rồi lại xuất hiện lần nữa, chỗ không giống nhau chính là lần này chỉ có hai khung năng lực, và nhiệm vụ phát sáng, khung tư liệu kia đã hết nhấp nháy.

Tuy nhiên tên của khung tư liệu vẫn rất rõ ràng, không đen sì u ám như hai khung tri thức và sủng vật(pet).

- Rất xin lỗi, chủ nhân vẫn chưa đạt tới tiêu chuẩn cấp 2, không thể mở tri thức căn bản, câu hỏi của chủ nhân chưa thể trả lời!

Tiếng robot nữ lại nói tiếp một câu, Trương Dương lập tức dồn lực chú ý tập trung vào khung tri thức kia.

Khi Trương Dương đang chú ý tập trung ở đó thì khung này lập tức truyền tải thông tin về não bộ hắn.

Thông tin này gọi là phân loại tri thức căn bản, muốn mở tri thức căn bản cần thăng lên cấp 2, điều kiện lên cấp 2 là năm dòng thuộc tính trong tư liệu tất cả đều vượt qua mười điểm, vượt qua mười điểm thì có thể tự do thăng cấp, mở tri thức căn bản, sưu tầm đáp án câu hỏi mà Trương Dương mong muốn.

- Lại phải thăng cấp, tôi đang ở thế giới mạng nào vậy trời?

Trương Dương trong lòng trầm nghĩ, lại nghĩ đến một số tiểu thuyết mạng mà hắn đọc ở kiếp trước.

Trong tiểu thuyết, có người sau khi chết thì liền tiến vào một không gian kỳ quái, nếu không ngừng hoàn thành các loại nhiệm vụ mới có thể sinh tồn, loại tiểu thuyết đó từ trước đến nay không phải thứ Trương Dương thích thú, nhưng hắn lại nghe qua không ít.

Giọng robot nữ đột nhiên vang lên:

- Chủ nhân không cần lo lắng, người hiện không kẹt ở thế giới inte, tuy rằng câu hỏi của người hiện tại tôi chưa thể trả lời, nhưng có thể nói rõ rằng thế giới hiện tại người đang ở vẫn là thời không khi cũ, chỉ là hơi có chút thay đổi!

- Vẫn ở thế giới thực?

Trương Dương mắt lại trừng lớn, tuy nhiên trong lòng thoáng thở phào một cái.

Vẫn ở thế giới thực là tốt rồi, không đem mình ném vào trong máy vi tính của ai đó là được, nếu như vậy mới thật là đáng sợ, chuyện như bây giờ trước đây Trương Dương không bao giờ tin, nhưng có thể do đã trải qua linh hồn xuyên việt, lại nhìn thấy những thứ quỷ dị như trò chơi gì đó thế này, hắn cũng khó tránh khỏi suy nghĩ nhiều.

- Người nói có thay đổi, là cái gì thay đổi, còn nữa, người là ai?

Trương Dương lại trầm hỏi, lần này thì hắn đã hoàn toàn không vội vàng nữa, ngay cả chuyện xuyên việt hắn cũng chịu được thì nay không có gì là ngăn cản.

- Do chủ hồn của người nên trong thế giới này một số người rất thân thuộc với người đã biến mất, bọn họ chưa bao giờ hiện thân ở thế giới này, bao gồm cả nhục thân của chủ hồn!

Giọng robot nữ nói tiếp, Trương Dương bụng lại mất tự nhiên mà bắt đầu dậy sóng.

Những lời này rất thần bí lại cũng mơ mơ hồ hồ, nhưng Trương Dương đã hiểu ra có ý tứ gì.

Chủ hồn, giọng robot nữ thần bí này không ngờ đã biết lúc này không chế thân thể không phải là chủ nhân trước đây, mà nhục thân chủ hồn theo như lời nó nói phải là mình ở trong thế giới thực rồi.

Hiện tại linh hồn của hắn đã xuất hiện ở nơi này, vậy là Trương Dương thực đã không tồn tại nữa rồi.

- Tôi là người máy thông minh trong 'Hệ thống thánh thủ', hình ảnh mà chủ nhân nhìn thấy chính là tôi, sự hiện hữu của tôi chỉ là để phục vụ chủ nhân!

Giọng robot nữ còn đang nói chuyện, Trương Dương tim đập lại càng lúc càng nhanh.

Hệ thống thánh thủ?

Cái tên này hẳn chưa bao giờ nghe nói qua, ít nhất khi hẳn trong ký ức hai con người mà hẳn sở hữu đều không có cái danh từ này, tuy nhiên điều làm cho hẳn càng thêm hoài nghi là liệu lần xuyên việt này của hẳn và cái gọi là 'Hệ thống thánh thủ' có liên quan.

Dù sao hệ thống này ngay hẳn là người xuyên việt cũng biết thì nói chi là chủ hôn.

- Hệ thống thánh thủ là để làm gì, đối với tôi có ích lợi gì?

Trương Dương chậm rãi bình ổn tâm tình, lại hỏi một câu.

- Hệ thống thánh thủ là một hệ thống phụ trợ tối ưu giúp cá nhân trưởng thành, đối với người khẳng định là có ích rất nhiều, bởi vì tri thức căn bản chưa mở ra nên trước mắt câu trả lời của tôi cũng chỉ có thể dừng lại ở bấy nhiêu, sau khi người mở tri thức căn bản thì có thể hiểu được tất cả!

Giọng nữ từ tốn nói xong, Trương Dương nhẹ nhàng gật đầu.

Hệ thống phụ trợ cá nhân vẫn có tác dụng trợ giúp rất lớn, điều này làm cho Trương Dương thoáng an tâm một chút, điều khiến hẳn thấy đáng tiếc chính là tri thức căn bản chưa thể mở ra, hẳn không thể tìm hiểu tỉ mỉ hệ thống này.

- Vậy phải làm sao mới có thể thăng cấp, mở ra tri thức căn bản!

Suy nghĩ một lát, Trương Dương lại hỏi thêm một câu.

- Dựa vào chỉ số thuộc tính nhân vật, mỗi loại đều đạt mức mười điểm trở lên, hệ thống sẽ tự động thăng cấp, trước mắt chỉ số sức mạnh, mị lực (sức hút) của người đều đã đạt tiêu chuẩn. Còn thiếu chính là năm điểm vận khí (may mắn), một điểm nghe nhìn và ba điểm đánh hơi, tổng cộng cần tám điểm chỉ số, người đã có được hai điểm, còn sáu điểm nữa là có thể hoàn thành thăng cấp!

- Tôi biết, nhưng điểm chỉ số đó làm thế nào để có được!

Trương Dương trong lòng lại nhẹ giọng hỏi một câu, hẳn bây giờ hiểu biết càng ngày càng nhiều về hệ thống này, trước mắt mà nói quả thật không có chỗ nào bất lợi với hẳn cả.

- Có thể hoàn thành một số nhiệm vụ mà đạt được, hệ thống đã kích hoạt nhiệm vụ đến cấp 3, sau khi hoàn thành sẽ đạt được điểm chỉ số tương ứng, trợ giúp cho người thăng cấp!

Trương Dương khẽ cau mày, trực tiếp hỏi:

- Nhiệm vụ phải xem ở đâu?

Trước mặt hẳn hình ảnh ảo màu lục lại có thay đổi, lúc này đây, hiện ra trước mặt Trương Dương chính là hai cái khung dựng thẳng đứng.

Trong đó một bên có nhiệm vụ ẩn, phía dưới còn có một cái tên là “Giáo sư tiếc nuốt” cấp bậc là cấp 2, phía sau tên có hai chữ hoàn thành.

Ở bên còn lại là nhiệm vụ đã kích hoạt, phía dưới cũng có một cái tên, nhìn đến cái tên này, Trương Dương đầu tiên hơi sùng sốt.

Nhiệm vụ này gọi là “Sự nguy hiểm của Mễ Tuyết”, nhiệm vụ cấp ba.

Sự nguy hiểm của Mễ Tuyết, Trương Dương không nghĩ lại có một nhiệm vụ như vậy.

Căn cứ vào nhiệm vụ 'Giáo sư tiếc nuốt' ở trước mà lý giải, Trương Dương đoán theo bản năng rằng nhiệm vụ này sẽ làm Mễ Tuyết gặp phải nguy hiểm nhất định, nhiệm vụ lần là cấp ba, so với “giáo sư tiếc nuốt” còn trọng yếu hơn, rất có thể là nguy hiểm lớn hơn nữa.

Điều này làm cho hẳn không khỏi có chút sốt ruột, sau khi tiếp nhận ký ức bộ nhớ của 'Trương Dương' trước đây, hẳn vẫn còn để tâm đến Mễ Tuyết đôi chút.

- Nhiệm vụ đã kích hoạt có thể tiếp tục, cũng có thể không tiếp tục, nếu hoàn thành sẽ có phần thưởng tương ứng với cấp độ, nếu thất bại cũng sẽ bị trừng phạt, nếu chủ nhân các dòng chỉ số thuộc tính tất cả đều xuống 0 sẽ tương đương với việc chủ nhân trưởng thành thất bại, sẽ bị hệ thống trực tiếp loại bỏ!

Giọng robot nữ lại nhắc nhở một tiếng, điều này làm cho Trương Dương đột nhiên giật mình.

Quả nhiên, cái hệ thống chết tiệt này vẫn có nguy hiểm, trực tiếp loại bỏ, điều này cũng thật là đáng sợ.

- Chủ nhân không cần lo lắng, mới kích hoạt đến nhiệm vụ cấp ba, hơn nữa hệ số độ khó đều rất thấp, khả năng hoàn thành rất cao, đây là một hệ thống có trợ giúp cá nhân trưởng thành, tất cả nhiệm vụ đều là nhằm trợ giúp chủ nhân nâng cao năng lực!

Giọng robot nữ dường như đoán biết ý Trương Dương, lại lên tiếng nhắc nhở ngay.

Câu nhắc nhở này lại khiến Trương Dương thoáng thấy yên tâm hơn một chút.

Mới nhẹ nhõm được đôi chút, Trương Dương liền nghĩ tới một điểm nữa, lập tức hỏi:

- Sự nguy hiểm của Mễ Tuyết, nhiệm vụ này có phải liên quan đến cô gái tên Mễ Tuyết bên cạnh tôi hay không, có nghĩa là cô ấy sẽ gặp nguy hiểm?
- Vâng, hệ thống nhiệm vụ đều là căn cứ vào sự thật mà tự động tạo ra, người bên cạnh người có phát sinh chuyện này, mới xuất hiện nhiệm vụ như vậy!

Giọng robot nữ lần này trả lời vô cùng rõ ràng.

- Vậy nếu tôi không nhận nhiệm vụ, cô ấy có gặp nguy hiểm hay không?

Trương Dương lại hỏi, chuyện hần không hiểu vẫn còn rất nhiều, đáng tiếc là hết thầy đều phải chờ cái hệ thống chết tiệt này thăng lên tới cấp 2 mới có thể tìm hiểu tiếp.

- Không, hệ thống nhiệm vụ là căn cứ vào sự thật mà được tạo ra, nói cách khác, cô gái tên Mễ Tuyết này nhất định sẽ xảy ra chuyện mà hệ thống đã nêu, người có nhận nhiệm vụ hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì!

Trương Dương trong lòng càng căng thẳng, vội vàng hỏi:

- Vậy cô ấy sẽ gặp nguy hiểm gì?
- Rất xin lỗi, vấn đề này không thể trả lời, chỉ có người tiếp nhận nhiệm vụ mới có thể được cho biết!

Giọng robot nữ trả lời rất cứng nhắc, Trương Dương mắt đã trừng lớn.

- Vậy được, tôi nhận, nhận nhiệm vụ này!

Do dự một chút, Trương Dương cuối cùng cắn chặt răng, ấn tượng của hần với cô bé này rất tốt, hơn nữa còn có ảnh hưởng của việc tiếp thu ký ức khiến hần không thể ngồi nhìn Mễ Tuyết đi đối mặt với nguy hiểm.

Hơn nữa trong lòng hần cũng rất tò mò, Mễ Tuyết lần này rốt cuộc gặp nguy hiểm gì.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7 : Thì cùng thuê nhà vậy!

- Đỉnh!

Trong đầu Trương Dương đột nhiên vang lên một tiếng chuông trong trẻo.

- Chủ nhân đã tiếp nhận thành công nhiệm vụ 'Sự nguy hiểm của Mễ Tuyết ', nhiệm vụ này có độ khó cấp ba, hệ thống xin thông báo, nhiệm vụ này sẽ tự động xuất hiện trong mười ngày, đề nghị chủ nhân trong vòng mười ngày không được rời xa nhân vật chủ yếu trong nhiệm vụ - Mễ Tuyết.

Giọng robot nữ cũng trong trẻo hần lên, ít nhất so với thanh âm cứng rắn vừa rồi còn dễ nghe hơn đôi chút.

- Tôi muốn biết, trong nhiệm vụ lần này, Mễ Tuyết sẽ gặp phải nguy hiểm gì?

Trương Dương vội vàng hỏi một câu, khi chịu nhận nhiệm vụ, cái hần muốn biết nhất chính là vấn đề này.

Trước tiên phải biết Mễ Tuyết sẽ gặp nguy hiểm gì mới có thể đề bễ ứng phó, tránh xuất hiện hậu quả xấu.

- Rất xin lỗi, câu hỏi này không thể trả lời, chủ nhân chỉ cần theo sát nhân vật trọng yếu- Mễ Tuyết trong mười ngày là được, cứ như vậy đến khi yêu cầu nhiệm vụ xuất hiện thì trực tiếp ứng phó!

Giọng robot nữ lại nhắc nhở một câu khiến Trương Dương hoàn toàn ngây dại.

“Tiếp nhận nhiệm vụ, lại không có được kết quả mong muốn, lại còn phải đi theo Mễ Tuyết mười ngày, Michelle dù gì cũng là một thiếu nữ, hần biết lấy

lý do gì để đi theo cô chứ”.

- Phương pháp tốt nhất, là có thể theo sát hai mươi bốn trên hai bốn, dựa theo tính toán của tôi, nếu chủ nhân chỉ theo hai mươi giờ thì cũng đã có 90% khả năng hoàn thành nhiệm vụ rồi!

Trương Dương đang nghĩ ngợi thì giọng robot nữ lại nói thêm một câu, lần này thiếu chút khiến Trương Dương ngất đi cho rồi.

Hai mươi bốn giờ theo bên người, thế này thì cho dù là bạn tình cũng không làm được, hẳn cũng không thể theo Mễ Tuyết khi cô nàng vào WC hoặc là tắm rửa gì đó, quả thực như vậy, đừng nói mười ngày chứ có một ngày cũng sẽ bị coi là lưu manh mà đuổi đi.

Dù là Mễ Tuyết thật sự có ý tứ gì đó với hẳn cũng không thể nhận chế độ “chăm bẵm” như vậy.

- Nếu chỉ theo ban ngày thôi thì sao?

Trương Dương trầm ngâm nhìn thanh nhiệm vụ trước mặt, chữ “sự nguy hiểm của Mễ Tuyết” bên trong đã biến thành màu đỏ, có nghĩa là nhiệm vụ này đang được tiến hành.

Giọng robot nữ chậm rãi nói:

- Nếu theo sát ban ngày, cũng có hy vọng hoàn thành nhiệm vụ rất lớn, hy vọng hoàn thành chỉ ít có đến 60%, mới là cấp ba nên độ khó nhiệm vụ không cao, chỉ cần chủ nhân vận khí(may mắn) không quá kém là đều có thể hoàn thành!

- Vận khí(may mắn) hử, vận khí(may mắn) của ta hình như quá bình thường thì phải!

Trương Dương nhẹ giọng nỉ non, nếu hẳn rất may mắn thì...cũng sẽ không gặp phải tai nạn trên không, đã không lập tức mất mạng như vậy.

Nghĩ đến đây, hẳn liền nghĩ tới chỉ số vận khí(may mắn) trong thuộc tính nhân vật, dường như thấp nhất trong số tất cả các thuộc tính, chỉ có năm điểm.

- Vận khí(may mắn) cá nhân và chỉ số vận khí(may mắn) trong dữ liệu nhân vật có quan hệ gì không?

Trương Dương lại hỏi.

- Hệ thống tư liệu, chính là đại biểu cho năng lực của bản thân chủ nhân, chỉ số vận khí(may mắn) trong tư liệu chính là đại diện cho may mắn của chủ nhân trong hiện thực, căn cứ vào chỉ số, vận khí(may mắn) của chủ nhân cũng không tốt, như vậy sẽ giảm khả năng hoàn thành nhiệm vụ, cụ thể giảm xuống bao nhiêu thì chỉ khi mở tri thức căn bản mới có thể tính toán ra!

Giọng robot nữ trả lời lập tức khiến Trương Dương trong lòng nguội lạnh phần nửa, vận khí(may mắn) của hẳn quả nhiên không tốt.

Vận khí(may mắn) như vậy còn có thể giảm khả năng hoàn thành nhiệm vụ, vốn đã không thể theo sát liên tục nên đã chỉ còn có 60% hy vọng, nay lại giảm thêm một ít, vậy hy vọng chẳng phải là biến thành thấp hơn sao.

Trương Dương trong lòng không ngừng nguyên rửa cái hệ thống này chơi khó nhau, còn nói là mới đến nhiệm vụ cấp ba nên còn đơn giản, hy vọng vào khả năng thành công cũng chỉ có một nửa, thế này mà cũng kêu là đơn giản sao?

Phải biết rằng, nhiệm vụ này nếu thất bại thì không chỉ có Mễ Tuyết gặp nguy hiểm lớn mà chính hẳn cũng sẽ cùng xui xẻo theo.

Đến lúc đó, chỉ số mấy dòng thuộc tính vốn đã không cao cũng sẽ cùng theo đó mà giảm xuống không ít, nếu để cho chúng giảm xuống 0 thì hẳn cũng liền xong đời.

- Biện pháp tốt nhất vẫn là theo hướng dẫn, tận lực theo sát bên người Mễ Tuyết !

Giọng robot nữ lại vang lên, Trương Dương lại đột nhiên có cảm giác lần này trong thanh âm đó có kèm theo chút thích thú, dường như đã biết ý hẳn vừa rồi và đang cười nhạo hẳn.

- Được, trở về menu chính!

Trương Dương gạt đầu cứng ngắc, trước mặt hẳn hình ảnh lại trở về trạng thái 5 ô tùy chọn.

Nếu tiếp nhận nhiệm vụ thì phải nghĩ cách cố gắng hoàn thành những nhiệm vụ này, mới bắt đầu đã bỏ cuộc chẳng khác nào thất bại, trước mắt Trương Dương, không thể chịu đựng được hậu quả của thất bại.

Hẳn nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ này.

Menu chính vẫn ở đó, vẫn như cũ chỉ có ô năng lực là nhấp nháy, ô nhiệm đã trở lại trạng thái bình thường, theo Trương Dương tự lý giải thì đây là do đã mở ra, bên trong đã không có nội dung mới nữa.

- Mở ra menu năng lực!

Trương Dương chậm rãi ra lệnh, hình ảnh ảo màu lục lập tức mở ra, nội dung trong menu năng lực chỉ có hai mục.

Một cái trong đó là Trương gia khí công, phía sau có một con số là 23, còn có một cái là Trung y y thuật, năng lực là 38.

Hai chỉ số này cũng không tính là thấp.

- Điểm năng lực chỉ có nhiệm vụ cấp bốn trở lên mới bắt đầu được thưởng, tuy nhiên điểm năng lực cũng có thể thay đổi theo năng lực chủ nhân, năng lực bản thân của chủ nhân tăng lên thì chỉ số này cũng sẽ thay đổi!

Giọng robot nữ lên tiếng nhắc nhở, Trương Dương chậm rãi gật đầu, cái này thì có vẻ hắn đã hiểu rõ.

Những chỉ số đó tương ứng với bản thân hắn, hiện tại mà nói, y thuật của hắn là mạnh nhất, khí công tổ truyền vốn rất trọng yếu, có thể bây giờ đã giảm đi nhiều, chỉ số cũng theo đó giảm xuống không ít.

Trương Dương lại hỏi:

- Nếu hoàn thành nhiệm vụ gia tăng điểm năng lực, năng lực bản thân ta trong hiện thực có phải cũng được tăng tương ứng không?

- Đúng, đây là một hệ thống phụ trợ trong quá trình trưởng thành, tất cả các chỉ số cũng là đại diện cho sự trưởng thành của chủ nhân, ở đây có biến hóa thì năng lực chủ nhân trong hiện thực cũng sẽ được nâng cao!

- Ta hiểu, tuy nhiên cái màn hình này làm sao bỏ đi được, cứ chằm chằm trước mắt như vậy mãi sao?

Sau khi xem menu năng lực thì Trương Dương đã hiểu đại khái về hệ thống này, những gì còn muốn biết, cũng chỉ có thể từ từ đợi cấp độ nâng cao, mở tri thức căn bản ra mới có thể tìm hiểu sau.

- Bất cứ lúc nào người cũng có thể mở menu chính, chỉ cần người có ý nghĩ là được!

Giọng robot nữ lần này dường như có chút quyến rũ, hoàn toàn khác với điệu bộ cứng nhắc lúc ban đầu, Trương Dương cuối cùng cũng chú ý nghe ra loại thanh âm này nghe đã thoải mái hơn một chút.

- Được, đóng giao diện!

Trương Dương trong lòng mặc niệm một tiếng, hình ảnh giả thuyết vẫn hiển hiện trước mắt kia cuối cùng đã biến mất.

- Trương Dương!

Vừa mới hoàn hồn, Trương Dương liền thấy được ánh mắt ân cần của Mễ Tuyết, xe taxi đã ngừng lại, ngồi phía trước ghế lái là Hồ Hâm cũng đang quay đầu ra sau thăm dò, lo lắng nhìn Trương Dương.

- Các người... thế này là thế nào?

Trương Dương vội vàng hỏi một câu, hắn nhìn nhìn ra ngoài cửa sổ, xe taxi đã đến cổng chính ngôi trường.

- Cậu còn nói, vừa rồi cậu làm sao vậy, gọi cũng không thấy đáp lời nào, chỉ gật gà gật gù!

Hồ Hâm lập tức kêu lên, tuy nhiên trong mắt của y lại có chứa một tia thoải mái, Trương Dương cuối cùng đã nói chuyện, bọn họ vừa rồi đã gọi Trương Dương mãi mà không được.

Trương Dương lại không nói lời nào, y chỉ sợ sẽ phải đem Trương Dương đuổi về bệnh viện, vừa rồi Mễ Tuyết đã đề nghị như vậy.

- Tôi vừa rồi đang nghĩ một vấn đề, nghĩ đến mức có chút xuất thần, ngại quá!

Trương Dương lập tức lộ ra một tia xin lỗi, trước đó hắn cùng hệ thống giao lưu rất tập trung, không để ý đến xung quanh.

Hơn nữa, Mễ Tuyết và Hồ Hâm cũng chỉ cần trọng kêu hắn vài tiếng, cũng không có động đến thân thể hắn, mới không làm hắn bực tình.

Đám Hồ Hâm sở dĩ đề ý mà gọi nhỏ như vậy đều là vì biểu hiện trước đó của Trương Dương ở trong bệnh viện, lúc trong bệnh viện, chỉ nhìn Hồ Hâm bọn họ vài lần là Trương Dương liền hôn mê rồi, vì vậy bọn họ tự nhiên không dám kích thích quá mức.

- Nghĩ gì mà nhập tâm như vậy?

Mễ Tuyết trực tiếp hỏi.

- Không có gì, Mễ Tuyết, em hiện đang sống ở đâu?

Trương Dương lắc lắc đầu hỏi một câu, trong đầu của hắn toàn bộ là nhiệm vụ mới tiếp nhận, nhiệm vụ này cho thấy Mễ Tuyết sẽ gặp nguy hiểm, nhưng

là nguy hiểm gì thì vẫn chưa rõ.

- Em đương nhiên là ở trong ký túc xá nữ rồi!

Mễ Tuyết ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Trương Dương, cô ở đâu hình như Trương Dương đã sớm biết rồi chứ.

Trương Dương lập tức thốt lên:

- Ký túc xá nữ, vậy em có thể chuyển ra hay không, tốt nhất là ở gần bọn anh một chút!

Vừa mới nói xong câu đó, Trương Dương liền ngẩng người ra, Hồ Hâm lại làm vẻ mặt không thể tin nổi mà nhìn Trương Dương, trong ánh mắt của y, thậm chí còn mang theo chút khâm phục.

Lợi hại quá, sao bình thường không phát hiện Trương Dương là người can đảm, mới có chút thân thân đã liền muốn rủ con gái nhà người ta ra ngoài ở.

Trương Dương cũng ngẩng cả người, nói xong hần liền hồi hận, hần hiện tại dù gì cũng không phải là thầy thuốc trung y nổi tiếng như trước kia, Kim cương Vương lão ngũ trẻ tuổi, hần hiện tại chỉ là một thằng học sinh.

Hơn nữa, hiện tại cũng không phải năm 2012, vẫn còn ở năm 98 của thế kỷ 20, thời đại này tuy rằng rất nhiều cô gái đã cởi mở, nhưng vẫn chưa đến mức mới nói chuyện dám ba câu đã theo người ta.

- Nay, anh không có ý tứ gì khác, chỉ là muốn chăm sóc em một thời gian ngắn!

Trương Dương lập tức lại giải thích một câu, giải thích xong hần lại hồi hận thêm lần nữa.

Giải thích cái gì, càng giải thích càng phiền toái, càng giải thích càng mờ ám, giờ thì Mễ Tuyết đã cúi đầu, cô nàng vốn tính cứng cỏi, nghe lời mời trắng trợn như thế thì chịu sao nổi.

- Em có thể dọn ra ngoài ở, nhưng chúng ta ở cùng một chỗ nhiều nhất cũng chỉ có thể là cùng thuê, mỗi người một phòng, còn nữa, em sẽ không ở lâu, anh không cần phải chăm sóc em, trong khoảng thời gian này em sẽ chăm sóc anh!

Mễ Tuyết cúi đầu, dùng thanh âm rất thấp nói một câu, Hồ Hâm ánh mắt trừng thật to ra đã không nghĩ tới Mễ Tuyết lại đã đồng ý rồi.

Nhưng hần có nhớ rõ, đã từng có cậu chàng muốn thổ lộ với Mễ Tuyết, lại còn muốn động thủ, kết quả bị Mễ Tuyết trực tiếp sút vào thẳng nhỏ.

Cậu ta gào thét thê thảm suốt mấy giờ, mỗi lần vừa nghĩ tới chuyện ngày đó, rất nhiều người tận mắt nhìn thấy hai chân vẫn mất tự chủ mà run lên bần bật.

Một cô gái như vậy, không ngờ lại đồng ý đề nghị của Trương Dương, mà dọn ra ngoài ở cùng.

- Được, chỉ cần mười ngày là đủ!

Trương Dương lập tức gật đầu, Mễ Tuyết không ngờ đã đồng ý rồi, điều này cũng ngoài dự liệu của hần.

Nhưng đồng ý rồi là tốt rồi, như vậy bọn họ có thể ở gần nhau một chút, hy vọng hoàn thành nhiệm vụ cũng tăng lên rất nhiều, tuy nói không thể theo bên người ta 24 giờ một ngày, nhưng dù sao cũng được ở chung một chỗ.

Phải biết rằng, trước khi Trương Dương nói ra câu kia, chỉ là muốn ở gần một chút là được, trở thành hàng xóm chính là lựa chọn tốt nhất, nào mơ được cùng thuê một nhà như hiện nay.

Cùng thuê, vậy khác gì ở cùng nhau dưới một mái nhà, tự nhiên lại gần hơn thiệt là nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8 : Bệnh tình của ông chủ Lưu

- Được rồi, tôi xuống xe, không làm kỳ đà cản mũi hai người nữa!

Hồ Hâm ôm lấy đầu, rất nhanh từ trên ghế lái phụ nhảy xuống, trước khi đi vẫn không quên trả tiền taxi.

Mẽ Tuyết cũng vội xuống xe, trực tiếp đuổi tới:

- Hồ Hâm, anh không nên hiểu lầm, anh xem thương thế của anh ấy nghiêm trọng biết chừng nào, em chỉ là chăm sóc anh ấy vài ngày, đợi thương thế tốt lên thì lại về mà!

Lúc nói chuyện, sắc mặt Mẽ Tuyết còn có chút ửng đỏ lên.

Cô vừa rồi sở dĩ đồng ý với Trương Dương, nguyên nhân đúng là chỉ có vậy, chỉ là vì tiện chăm sóc cho Trương Dương, Trương Dương bị ngoại thương rất nhiều, hơn xem ra là rất nghiêm trọng.

Trương Dương tổn thương như vậy dù sao cũng là vì cứu cô mà ra cả, Mẽ Tuyết cảm giác mình hẳn là nên làm như vậy mới liền đồng ý.

Lúc đó cô cũng không nghĩ nhiều như vậy, nhưng bây giờ hơi hối hận, một nam một nữ sinh hoạt chung một chỗ, cho dù là khác phòng cũng thì cũng sẽ bị người ta hiểu lầm.

Tuy nhiên trong lòng của nàng lại mơ hồ có vẻ mong đợi, mâu thuẫn tâm lý khiến sắc mặt Mẽ Tuyết ngày một đỏ hơn.

- Tôi biết, tôi không có hiểu lầm, ha ha, hai người cứ tự lo liệu, tôi còn có chút việc nên đi về trước!

Hồ Hâm cười ha ha rồi đón một chiếc xe khác khẽ liếc nhìn hai người kia rồi nhanh chóng rời khỏi, giờ chỉ còn lại Mẽ Tuyết và Trương Dương hai người.

Trương Dương đi đến bên người Mẽ Tuyết, Mẽ Tuyết thì cúi đầu, trên mặt còn có chút nóng ran.

- Nếu em không muốn, thật ra không cần ở lại đây, tôi chỉ là muốn ở gần chút tiện chăm sóc cho em thôi!

Trương Dương từ tốn khuyên, những gì hắn nói đều là thật, cũng bởi vì cái nhiệm vụ chết tiệt nọ nên hắn mới nhất định phải theo sát Mẽ Tuyết, như vậy mới có khả năng hoàn thành nhiệm vụ lớn nhất, tránh cho Mẽ Tuyết xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Đáng tiếc chính là, Mẽ Tuyết lại không nghĩ như vậy, Trương Dương vừa nói như vậy, cô ngược còn run run, quay đầu nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Trương Dương một cái, nhỏ giọng nói:

- Không cần, em không sợ người khác nói gì, bộ dạng của anh mới làm em lo nhất đấy!

Trên người, trên cánh tay, trên đầu Trương Dương lúc này đều là băng băng, chỉ nhìn dáng vẻ của hắn thôi quả thật đã khá là khủng bố.

- Vậy được, tôi đi trước tìm phòng ở, em cứ về mà nghỉ ngơi, sau khi tìm xong rồi, tôi sẽ cho người đi gọi em sau!

Mẽ Tuyết đã kiên trì thì Trương Dương cũng không phản đối nữa, thật ra trong lòng hắn cũng không có nghĩ nhiều như vậy.

Nếu là kiếp trước, đừng nói cùng thuê, cho dù cùng ngủ chung một cái giường như vậy cũng rất bình thường, Trương Dương là phó viện trưởng trẻ tuổi rất có tài, là Kim cương Vương lão ngũ, trong bệnh viện có thể nói có không ít y tá mỹ nữ.

Chỉ có điều hiện tại đã bị ký ức của Trương Dương bản gốc ảnh hưởng, khiến hắn không có tư tưởng nhục dục loại này đối với Mẽ Tuyết, nghĩ nhiều hơn chính là làm thế nào để bảo vệ được cô bé này.

Mẽ Tuyết liếc mắt nhìn Trương Dương một cái, có chút do dự, cuối cùng vẫn nói:

- Hay là để em đi cho, bộ dạng anh như vậy đi không có tiện đâu!

Nói xong, mặt của nàng lại chột đỏ rồi, một cô gái chủ động đi tìm phòng trọ cùng thuê, việc này nếu để lọt đến tai mấy chị em trong ký túc thì chắc là phải bị tỷ muội chê cười lắm lắm.

- Không cần, anh vốn ở bên ngoài, người chủ cho thuê nhà vẫn còn phòng, để anh hỏi một chút là được!

Trương Dương lắc đầu cười chối, lần này thì Mẽ Tuyết cũng không cố thêm nữa.

Trương Dương quả thật là ở bên ngoài trường, đại học Trường Kinh không có quy định hạn chế tất cả học sinh nhất định phải ở trong trường, vì vậy có không ít sinh viên ra thuê phòng ở ngoài, trong số này đa số đều là có cặp.

Những năm 98 này thật ra người ta đã rất thoáng.

Trương Dương trọ ở căn phòng một gian, sở dĩ ra ngoài ở là bởi vì Trương Dương “phiên bản gốc” vốn thích sạch sẽ, hẳn thật sự chịu không nổi hương vị của trong tức xá nam sinh.

Chỗ Trương Dương ở là một tòa nhà lớn gần cổng phía nam của trường, nói cho oai chứ thật ra chính là một tòa nhà hai tầng nhỏ, có sân ở giữa vây thành một “tứ hợp viện”(một kiểu nhà cấp bốn đặc trưng của TQ-DG).

Lầu một và lầu hai phân ra rất nhiều phòng nhỏ, còn có nhà vệ sinh công cộng.

Hơn hai mươi căn phòng một gian nằm ở bên trong, có bốn “phòng Vip”, thật ra chính là bao gồm cả phòng vệ sinh và phòng bếp bên trong, trong số này có một gian chính là cho Trương Dương thuê, Trương Dương “phiên bản cũ” cũng không có thói quen dùng nhà vệ sinh công cộng trong sân.

Sau khi tiếp thu ký ức, Trương Dương rất nhanh chóng trực tiếp tìm đến nơi này, trực tiếp dùng chìa khóa mở cửa, vào chính chỗ ở của mình.

Căn phòng một gian này rất nhỏ, chỉ có mười mấy mét vuông, tuy nhiên xếp đặt cũng rất sạch sẽ, nhìn những thứ như quen thuộc nhưng lại xa lạ hết thảy, Trương Dương có thứ cảm giác nói chẳng thành lời.

Nơi này thuộc về “Trương Dương” trước kia chứ không thuộc về hắn, đối với nơi này hắn cũng không có cảm giác thuộc về.

- Phải dọn nhà rồi!

Nhìn mọi thứ trước mặt, khóe miệng Trương Dương lại khẽ mỉm cười.

Khu nhà này thật ra vẫn còn phòng đơn để trống, tuy nhiên Trương Dương sẽ không để cho Mễ Tuyết chuyển đến căn phòng chật chội như vậy, một là cô gái độc thân ở trong này cũng không có tiện, hai là họ cũng không phải là cùng thuê nhà thật.

Phòng cho thuê đầy ra đấy, tìm cũng chẳng khó, chẳng qua là mỗi người một phòng riêng mà thôi, trong bụng Trương Dương vẫn là hy vọng có thể cho Mễ Tuyết ở riêng ra.

Nhìn đi nhìn lại vài lần, Trương Dương đi đến trước tủ quần áo, lấy từ bên trong ra một bộ quần áo.

Trong tủ treo đầy quần áo quần áo nhưng nói thật Trương Dương cũng không nhìn vừa mắt lấy một bộ, Trương Dương trước kia tuy nói không phải là kẻ xa hoa lãng phí nhưng cũng là người cực kỳ biết hưởng thụ cuộc sống, Kim cương Vương lão ngũ mà ly.

Tất cả quần áo của hắn đều là hàng hiệu, chỉ một bộ thôi so với tất cả quần áo trước mắt cũng đắt giá hơn nhiều.

Đáng tiếc hắn bây giờ không còn là phó viện trưởng danh y Trương Dương lúc trước, mà là anh sinh viên Trương Dương, cũng không có khoản tiết kiệm 8 con số gửi ngân hàng, trước mắt chỉ có thể làm quen với thực tế đã.

- Cũng không tệ lắm!

Thay xong quần áo, Trương Dương soi gương nhìn nhìn, thoáng vừa lòng gật đầu.

Thứ hắn chọn để thay là bộ quần áo tốt nhất của ‘Trương Dương’ trước kia, chỉ khi có việc gì lớn mới dám mặc, đây là bộ mà ‘Trương Dương’ trước kia cẩn thận mua, ước chừng tiêu tốn của hắn hơn một ngàn tệ.

Bấy giờ là năm 98, hơn một ngàn dùng mua quần áo với sinh viên mà nói thì rất là xa xỉ, tuy nhiên y phục như thế trong mắt Trương Dương hiện tại cũng chỉ có thể coi là được.

Thay xong quần áo, Trương Dương xuống dưới lầu, đi vào một phòng rộng ở chính giữa lớn tiếng kêu:

- Ông chủ Lưu, ông chủ Lưu à!

Chủ cho thuê nhà ở đây là một ông lão hơn sáu mươi tuổi, bà bạn già đã sớm qua đời, cũng vẫn chưa có tái hôn, ở đây trông coi nhiều đồ bất động sản, cho thuê kiếm tiền.

Chủ cho thuê nhà họ Lưu, Trương Dương bình thường cũng gọi ông ta là ông chủ Lưu, hẳn biết được qua ký ức, ông chủ Lưu này có hai đứa con trai, đứa lớn làm ở cục Công an, cụ thể làm gì thì không biết, đứa nhỏ ra nước ngoài học, hình như định cư ở nước ngoài luôn rồi.

Trương Dương tìm đến Ông chủ Lưu không phải là để trả phòng, mà là muốn thuê thêm một phòng nữa.

Trước khi đưa bé nhà ông chủ Lưu xuất ngoại, ông cố ý mua cho nó một căn nhà có hai phòng một phòng khách phòng, trang hoàng cũng không tệ lắm, là cho thằng bé chuẩn bị làm phòng cưới.

Chỉ có điều kế hoạch không bắt kịp biến hóa, thằng bé ở nước ngoài lăn lộn rất giỏi, tự mình có thể mua nhà, lại còn mua được ở nước ngoài, căn nhà này tự nhiên cũng liền bỏ phí.

‘Trương Dương’ trước kia đã giúp đỡ Ông chủ Lư chuyển đồ qua nhà mới này nọ, cho nên nhớ rõ, hôm nay vừa nói chuyện phòng trọ thì lập tức nghĩ đến chỗ này.

Hơn nữa, với Trương Dương trước mắt mà nói, nhà hai phòng và có một phòng khách là thích hợp nhất, thứ nhất đây là phòng khách, bây giờ Trương Dương mặc dù không còn thích sạch sẽ, nhưng cũng chẳng ưa dơ dáy bẩn thỉu.

Thứ hai chính là phòng ở được trang hoàng khá chu đáo, lại có rất nhiều đồ gia dụng, không cần mua cái gì nữa, vốn chính là cho rằng chuẩn bị làm phòng cưới mà. Cái thứ ba là chủ cho thuê nhà này quen với Trương Dương, mối quan hệ cũng không tệ lắm, muốn thuê cũng không khó.

- Trương Dương về rồi hử, cậu làm sao thế!

Bên cạnh gian chính có một phòng ngủ, một ông già lưng hơi còng, tóc trắng một nửa, tay cầm cái chén nước thủy tinh lớn đã ố vàng từ bên trong đi ra.

Ông già này chính là Ông chủ Lư, nhìn thấy Trương Dương đầu tiên là sững sờ, rồi lập tức ân cần hỏi thăm một câu.

Ông chủ Lư bình thường đối đãi với mọi người tốt lắm, mỗi khách trọ ở đây đi lại với ông lão cũng không tệ, Trương Dương là người nhiệt tình, không ít lần giúp đỡ Ông chủ Lư, quan hệ của hai người xem như là tốt nhất.

Nhìn thấy Ông chủ Lư, Trương Dương thoáng sững sờ một chút.

Ông lão trước mặt này hẳn chỉ nhớ là đã từng gặp trong ký ức, cũng chưa từng gặp qua người thật, hôm nay tính là lần đầu tiên gặp mặt.

Đáng tiếc lần đầu tiên gặp mặt lại khiến cho Trương Dương phát hiện ra một số điểm không tốt.

Ông chủ Lư hai gò má đỏ tấy, ánh mắt vô thần, rõ ràng có tật bệnh quán thân, Trương Dương đòi trước nỗi tiếng về trung y, trung y chú trọng vào vọng, văn, vấn, thiết, cái thứ nhất là vọng, chỉ dùng ánh mắt quan sát người bệnh.

Chỉ dùng ánh mắt, Trương Dương liền nhìn ra Ông chủ Lư thân có tật bệnh, hơn nữa là rất nghiêm trọng.

- Tôi không sao, không cần thận bị ngã một phát, ông chủ Lư cứ ngồi đi!

Trương Dương tiến ra phía trước, kéo Ông chủ Lư đến bên cạnh ghế dựa mà ngồi xuống, trong quá trình này, thuận thế đề lên cổ tay xem mạch tượng.

Hết thấy chuyện này ông chủ Lư đều không có phát hiện, chỉ cười mà ngồi xuống, còn trực tiếp uống một hớp trà lớn, uống xong mới nói tiếp:

- Trương Dương cậu không nên gạt tôi, thương tích đầy mình thế này không thể là ngã được, có phải là đánh nhau với người ta không?

Ông chủ Lư vừa nói vừa lắc đầu, ngữ khí không nặng, ý tứ yêu thương quan thiết rất rõ ràng.

- Ông thật lợi hại, cái gì cũng không thể gạt được con mắt của ông rồi, có điều tôi cũng không phải là đánh nhau với ai, là người khác đánh tôi, tôi đến giờ cũng không biết sao lại thế này!

Trương Dương cười ha ha chứ không biện bạch, trong lòng lại bắt đầu đoán bệnh cho ông chủ Lư.

Thông qua mạch tượng thì Trương Dương đã phát hiện, Ông chủ Lư là tỳ đản có vấn đề, tỳ đản có khí tích tụ, khí này nay đã tràn đầy, đã tạo thành triệu chứng tiêu khát, ra nhiều mồ hôi ....

Lúc nói chuyện, Trương Dương lại len lén quan sát bữa lưỡi của ông chủ Lư, đầu lưỡi hơi đỏ, hơn nữa có nứt ra, lại kết hợp với ký ức ‘Trương Dương’ trước đây có cho hay ông chủ Lư có bệnh tiểu đường, Trương Dương đã phần nào tìm được nguyên nhân bệnh tình của ông chủ Lư rồi.

- Có báo cảnh sát hay không?

Ông chủ Lư lại ân cần hỏi một câu, lời này nói ra hơi bình thản, bởi vì đứa con lớn của lão làm cảnh sát.

- Báo rồi ạ, tôi không sao, ông chủ Lư, mấy ngày hôm nay uống nhiều nước vậy, có phải bệnh cũ lại tái phát hay không?

Nghe được lời này, ông chủ Lư dường như lập tức tìm được người tổ khổ, lập tức nói:

- Còn không phải sao, lần trước ra ngoài làm chút việc, sau khi trở về cũng cảm giác mệt chết đi được, khi lạnh khi nhiệt đấy, sau lại đi bệnh viện, châm cứu chần chê, lại xem hết mấy ông thầy trung y, thuốc uống khá khá nhưng vẫn không thấy đỡ hơn, hiện tại cũng gầy mất vài cân rồi, ôi ....!

Ông chủ Luru lúc nói trên mặt còn mang theo vết hằn của cơn bạo bệnh.

Đối với một ông già mà nói, ốm đau chính là loại tra tấn tệ nhất, ông ta đã bị tình trạng này hành hạ hơn mấy tháng, mỗi ngày đều phải uống rất nhiều rất nhiều nước, chỉ là chuyện đi WC cũng đủ khiến cho ông lão thấy phiền phức lắm rồi.

Trương Dương cười, hạ giọng nói:

- Ông chủ Luru, bệnh của ông thật ra không phiền toái lắm, chính là bệnh tiểu đường dẫn phát ra bệnh tiêu khát, ở nhà tôi trước kia cũng có thân nhân từng có bệnh như vậy, chỗ chúng tôi có một đạo quán, có lão đạo sĩ rất lợi hại đem cho phương thuốc, dùng chẳng bao lâu liền trị khỏi, phương thuốc kia tôi vừa khéo có chép lại, tôi lại có mang theo, để tôi đi lấy ngay bây giờ cho ông!

Nói xong, Trương Dương cũng không đợi Ông chủ Luru trả lời, chạy thẳng ra gian chính mà trở về phòng.

... ..

Lòng người đều là hướng về phía trước đấy, Tiểu Vũ cũng muốn tiếp tục cố gắng, hy vọng các bằng hữu có thể ở cấp Tiểu Vũ mấy phiếu ủng hộ, lúc này chúng ta khoảng cách thứ hai đã không ở xa xôi, các bằng hữu thêm chút sức, chúng ta rất nhanh có thể lên rồi.

Sách mới vinh quang, kính nhờ cấp mọi người!

Mặt khác, còn không có lưu giữ bản này bằng hữu còn hy vọng có thể cất chứa xuống, quyền sách này Tiểu Vũ nhất định sẽ trả giá toàn bộ cố gắng, không cho các bằng hữu thất vọng!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Trước Cổng Ký Túc Xá Nữ.

Bệnh của Ông chủ Luru là điển hình của chứng tiêu khát, hơn nữa Ông chủ Luru lại có tiền sử bệnh tiểu đường, loại bệnh này rất khó chữa tận gốc.

Rất khó nhưng không có nghĩa là không được, trong tay Trương Dương đang có một ít phương thuốc rất tốt, ít nhất có thể thuyên giảm đáng kể bệnh tình của Ông chủ Luru, thậm chí là chữa khỏi bệnh tiêu khát trước mắt, không cần ngày nào cũng tì cái chén uống nước.

Trở lại căn phòng nhỏ, Trương Dương trực tiếp lấy bút giấy, không lâu sau đã viết ra một đơn thuốc.

Ra tới chỗ Ông chủ Luru ngoài nhà chính, tổng cộng cũng chỉ có năm sáu phút là xong.

Tuy nhiên lúc trở lại, ngoài nhà chính không chỉ có mình Ông chủ Luru mà còn hai người, một nam một nữ.

Thấy Trương Dương tiến vào, Ông chủ Luru lập tức cao hứng phát phát tay:

- Trương Dương, qua đây, Hiếu Đường mua được ít dưa chuột, cậu qua đây ăn cho vui!

Trương Dương chợt thấy trên bàn ngoài nhà chính có mấy quả dưa đã cắt gọt đâu vào đấy.

- Ông chủ Luru, tôi không ăn đâu, phương thuốc đó đây, ông cứ xem trước một chút rồi cứ theo này phương thuốc, dùng lắm vài ngày thì bệnh tình sẽ có cải thiện, trong chừng nửa tháng có thể sẽ khá hơn nhiều!

Trương Dương cười cười lắc đầu, thuận tay đem đơn thuốc vừa mới viết xong ra.

Ông chủ Luru cũng không có nhận phương thuốc mà đem cho người đứng bên cạnh, anh ta thoát nhìn tầm hơn ba mươi tuổi, trông rất là uy vũ.

Người này Trương Dương biết rằng trong ký ức đã gặp qua, là đứa con cả nhà Ông chủ Luru Luru Hiếu Đường, khả năng là bởi vì làm ở cục Công an nên bình thường rất nghiêm túc, trước đây Trương Dương chỉ gặp qua hai ba lần, nhưng chưa bao giờ nói chuyện nhiều.

- Đây là cái gì?

Lưu Hiểu Đường cao 1m76, nhìn lướt qua phương thuốc rồi nhẹ giọng hỏi một câu.

Trong giọng nói của anh ta rất không tự nhiên mang theo một sự thần nhiên mà uy nghiêm nhất định, ánh mắt Trương Dương thoáng căng thẳng, Lưu Hiểu Đường tuyệt đối không phải là cảnh sát bình thường, ít nhất không phải một anh cảnh sát nhân dân thường thấy.

Sự uy nghiêm này không phải người bình thường có thể bồi dưỡng nên.

- Đây là phương thuốc Trương Dương tìm cho tôi, cậu ta vừa mới biết bệnh cũ của tôi nên cố ý đi tìm cho đây, anh cảm làm gì, đưa đây!

Ông chủ Lưu đi tới, giật lấy đơn thuốc trong tay Lưu Hiểu Đường, miệng còn lẩm bẩm: sinh cục vàng thì đáng tiền, sinh cục vôi thì rẻ mạt...

Vừa lẩm bẩm, Ông chủ Lưu lại vừa gật đầu, bệnh lâu thành thầy thuốc, bệnh này của ông lão đã được mười mấy năm, Tây y, trung y đều đã xem không ít, rất nhiều phương thuốc đều đã thử qua.

Chỉ đọc một lần, là ông lão biết phương thuốc này đúng là nhằm vào loại bệnh này của lão đấy, chỉ ít có đôi vị thuốc giống với những đơn thuốc trước kia, chỉ có điều dùng với số lượng khác nhau thôi.

- Trương Dương, phương thuốc này của cậu khá đấy, tuy nhiên thật sự hữu hiệu như vậy sao?

Xem xong rồi Ông chủ Lưu trong lòng cũng đã hơi tin lời Trương Dương nói..., chỉ là về hiệu quả thì vẫn còn có chút hoài nghi.

Ông lão đã dùng qua không biết bao nhiêu phương thuốc, nhưng vẫn chưa có phương thuốc nào từng có hiệu quả theo như lời Trương Dương nói.

- Đương nhiên rồi, tôi lừa Ông chủ Lưu làm gì chứ, cứ theo phương thuốc này mà uống, mỗi ngày hai thang, trong vòng 3 ngày tôi cam đoan ông có thể thấy hiệu quả!

Trương Dương cười ha hả gật đầu, lần này cũng không phải đang khoác lác.

Thân thủ của hần chẩn đoán bệnh cho người, lại tự mình kê đơn thuốc lúc này, tự nhiên là có lòng tin này, chút việc nhỏ ấy mà không làm được thì hần uống là một vị danh y nổi tiếng cả nước.

- Đơn thuốc này có thật là cậu tìm được sao?

Lưu Hiểu Đường bên cạnh đột nhiên hỏi một câu làm Trương Dương hơi sững sờ nhưng cũng lập tức gật đầu:

- Đúng, trước kia trong nhà đã có người dùng, hiệu quả tốt lắm, tôi liền giữ lại!

- Được, vậy đa tạ, nếu quả thật hữu dụng, chúng tôi khẳng định sẽ có hậu tạ chu đáo!

Lưu Hiểu Đường lần này không có thái độ gì nữa, sau khi nói xong lại tới bên Ông chủ Lưu bên người, mỉm cười mà rằng:

- Cha, hôm nay bọn con đi về trước, cuối tuần lại đến, cha cần gì cứ trực tiếp gọi điện thoại cho bọn con là được!

- Được rồi, cứ về đi, chả sao cả, ở đây có tôi, lại còn có bao nhiêu học sinh sinh viên cùng ở, sẽ không có vấn đề gì!

Ông chủ Lưu vẫy vẫy tay, người phụ nữ đi cạnh Lưu Hiểu Đường cũng tiến lên nói mấy câu, qua câu chuyện của họ, Trương Dương mới biết được cô gái này là vợ của Lưu Hiểu Đường, hình như có mối quan hệ với Ông chủ Lưu không phải là quá tốt.

Cũng khó trách trong ký ức Trương Dương không có tư liệu về cô gái này, cô vợ của Lưu Hiểu Đường rất ít khi qua bên này.

Lưu Hiểu Đường lúc ra khỏi cửa còn quang lại liếc nhìn Trương Dương một cái, cái nhìn này của y khiến Trương Dương cảm giác dường như có ý tứ gì khác, cứ như Lưu Hiểu Đường đã nhìn ra điều gì khác vậy.

Trương Dương cũng không hơi đầu để ý nữa, hần muốn đổi phòng ngay lập tức, giúp Ông chủ Lưu cũng là thiên tính của một thầy thuốc mà thôi.

Là một thầy thuốc, phát hiện tra người nào có vấn đề, tự nhiên sẽ chú ý hơn vài lần, lại càng không cần phải nói, Ông chủ Lưu còn là người quen của Trương Dương, Trương Dương còn thuê phòng của nhà người ta mà.

Sau khi chỉ hết những chỗ cần lưu ý trong đơn thuốc thì Trương Dương lập tức nói với Ông chủ Lưu ý định của mình.

Biết Trương Dương muốn thuê thêm một căn hai gian một phòng khách kia, Ông chủ Lưu chỉ suy nghĩ mất một chút rồi trực tiếp đồng ý luôn.

Phòng đó thằng út đã không về ở nữa, nếu không có chuyện này thì Ông chủ Lưu cũng sớm đã có ý định cho thuê.

Chỉ có điều đó là phòng mới nội thất đầy đủ, ông ta có chút không nỡ, sợ người khác vào ở làm cho lung tung lộn xộn, bần thủ ra đây.

Còn Trương Dương thì Ông chủ Lưu đã biết tính, biết Trương Dương là một người thích sạch sẽ, cả khu nhà hơn hai mươi khách thuê, phòng của Trương Dương từ trước đến nay đều là gọn gàng ngăn nắp số một, so với phòng một số cô còn sạch sẽ hơn.

Để Trương Dương thuê thì Ông chủ Lưu cũng yên tâm

Gặp được người có thể yên tâm, người ta lại muốn thuê phòng, việc này tự nhiên thuận như nước chảy thành sông, lại càng không cần phải nói, Trương Dương bình thường còn giúp ông ta không ít, vừa này còn nhiệt tình tìm cho ông ta một phương thuốc mới.

Tuy rằng phương thuốc này vẫn chưa nghiệm chứng, nhưng cũng là có hy vọng, là ý tốt của Trương Dương rồi.

Chuyện tiền thuê nhà lại càng dễ bàn, căn phòng đó vốn Ông chủ Lưu định lấy tiền thuê mỗi tháng là năm trăm, cái giá tiền này lúc ấy cũng không thấp, phải biết rằng phòng cũ của Trương Dương là một gian, mỗi tháng đã một trăm đồng rồi.

Bởi vì khách thuê là Trương Dương nên Ông chủ Lưu có ý bớt đi một trăm, như vậy giá cả với căn phòng này mà nói đã rất thích hợp, Trương Dương hoàn toàn không để ý chuyện này, nhưng càng rẻ thêm một chút thì hẳn tự nhiên sẽ càng vừa lòng.

Hắn hiện tại cũng không phải là phó viện trưởng, danh y nổi tiếng trước kia nữa, tất cả tài sản cũng chỉ vồn vện có mấy ngàn đồng, chi phiếu còn bị 'Trương Dương' trước kia cẩn thận giấu trong phòng.

Tìm được chi phiếu, lấy được tiền, cũng không cần Ông chủ Lưu dẫn đường, Trương Dương trực tiếp cầm chìa khóa là có thể dọn nhà vì hắn đã biết chỗ phòng mới.

Lúc chuyển nhà, Trương Dương kêu thêm Cố Thành và Hồ Hâm đến giúp, hắn hiện tại bị thương khắp người, sẽ không thích hợp làm công việc chân tay.

Về phần tìm công ty chuyển nhà, Trương Dương có nghĩ qua nhưng rồi lại trực tiếp bác bỏ, hiện tại cũng không phải là hắn khi xưa, kinh tế cũng không dư dả gì cho lắm.

Hiện giờ trong thẻ của hắn còn dư hơn ba trăm đồng, nghĩ đến đây hắn liền bắt đầu đi lặt đầu, một lần thanh toán nửa năm tiền thuê nhà, cộng thêm một ít tiền thuê chấp tất yếu, Trương Dương hiện tại sắp nghèo đói đến nơi.

Hắn phải nghĩ cách đi kiếm chút tiền.

Nếu nói kiếm tiền, Trương Dương có khi là có cách, một thân y thuật của hắn cũng không phải chỉ là nói suông, dù không có chứng nhận tư cách thầy thuốc, hắn cũng tin là tìm vài phú hào chỉ điểm cho họ một chút, tiền có thể ào ào chảy vào túi.

Đáng tiếc chính là, mười ngày tới đây hắn đều phải theo sát Mễ Tuyết, hoàn thành cái nhiệm vụ cấp ba chết tiệt...nọ, bằng không Mễ Tuyết có thể sẽ gặp nguy hiểm, hắn cũng sẽ vì chưa hoàn thành nhiệm vụ mà chịu trừng phạt.

Đây mới là chuyện trọng yếu nhất trước mắt của hắn, chuyện kiếm tiền chỉ có thể gác lại sau.

- Trương Dương, chờ thương thế của cậu tốt lên rồi, nhất định phải mời bọn tôi một bữa ra trò đấy!

Dọn suốt mấy giờ, cuối cùng Trương Dương cũng đã dọn đến nhà mới, Trương Dương đồ đạc không nhiều lắm, nhưng khá rườm rà, đặc biệt sách vở rất nhiều nên khá là vất vả.

Lúc này Hồ Hâm đã thờ phỉ phò, nằm trên ghế sa lon trong phòng khách mà đòi đãi tiệc.

Cố Thành quan sát nội thất mới trong phòng rồi tràn đầy hâm mộ mà rằng:

- Đúng đó, nhưng Trương Dương này, phòng mới của cậu quả không tồi, tôi cũng muốn chuyển ra ở cùng rồi đó!

- Tổ ấm hạnh phúc của người ta, cậu tới mà làm gì?

Trương Dương còn chưa kịp nói, Hồ Hâm đã kêu lên làm hắn phì cười ha ha, tỏ vẻ không cần để ý, muốn đến bất cứ lúc nào cũng có thể.

Sau khi chuyển hết mọi thứ rồi ăn uống qua loa đơn giản thì đã là hơn bốn giờ chiều, Trương Dương nhấn cho một cô bạn cùng phòng của Mễ Tuyết báo đi gọi giúp Mễ Tuyết một chút.

Vừa nhấn tin hắn lại khê lắc đầu.

Năm 98 đâu có như năm 2012, đừng nói là sinh viên mà cả học sinh trung học cũng mỗi người một chiếc di động, thậm chí rất nhiều học sinh tiểu học đều có, thời đại bây giờ học sinh mà có di động thì đều là con rông cháu phượng cả.

Chỉ có số ít học sinh là có máy nhắn tin các loại.

Ấy thế cho nên những bạn học có máy nhắn tin sẽ được mọi người hâm mộ, bây giờ một máy nhắn tin đánh được chữ Hán tốt chút thôi cũng đã hơn một ngàn đồng, đối với sinh viên có mức sinh hoạt phí hai hay ba trăm mỗi tháng mà nói, tuyệt đối là thứ đồ chơi xa xỉ vô cùng.

Mễ Tuyết trả lời rất nhanh, biết được Trương Dương đã tìm xong phòng ở thì cho hay ngày mai sẽ dọn qua.

Trương Dương áp úng vài lần rồi cuối cùng bắt đầu đồng ý, hẳn rất muốn Mễ Tuyết dọn qua ngay tối nay, hệ thống chỉ nói nhiệm vụ sẽ xuất hiện trong vòng mười ngày, cũng không nói cụ thể là ngày nào.

Có thể là ngày thứ mười, cũng có thể là ngày đầu tiên này.

Tiếc là muốn bảo Mễ Tuyết chuyển nhà sớm một chút nhưng Trương Dương lại nói không nên lời, con gái nhà người ta có thể đồng ý cùng thuê đã là hiếm có rồi, lúc này mà biểu hiện lại gấp gáp như vậy khó tránh khỏi sẽ ảnh hưởng đến hình tượng bản thân.

Cũng may mà Mễ Tuyết nói muốn mời Trương Dương ăn cơm tối, giúp Trương Dương lại có thời gian ở cùng một chỗ với cô nàng, như vậy thời gian tách ra cũng theo đó mà ngắn hơn, cũng có thể bảo đảm nhiều hơn chút ít.

Đầu tháng năm, đúng là mới bước vào mùa hè nên tiết trời không hề nóng, đặc biệt là lại vào buổi tối nên có chút gió mát.

Khoảng sáu giờ chiều thì sắc trời mới bắt đầu trở tối, Trương Dương, Hồ Hâm và cả Cố Thành đã đến dưới ký túc xá nữ, tới nơi Trương Dương mới phát hiện, đám “gia súc” chờ ở cửa cũng không ít.

Có con “gia súc” có cách ăn mặc vô cùng thời thượng, tóc cái lược bóng loáng, trên tay còn giấu một ít hoa tươi các thứ này nọ.

- Khó trách trên mạng thường xuyên có người nói, trước cửa ký túc xá nữ thì thứ không bao giờ thiếu là đám con trai!

Nhìn xung quanh ít nhất có mười mấy gã đang lo lắng chờ đợi, Trương Dương không kìm nổi cảm thán một tiếng, kiếp trước hẳn cũng đã từng học đại học, đáng tiếc chính là khi hẳn đang đại học thì bận nghiên cứu y thuật để dung hợp hoàn thiện giữa y thuật và khí công tổ truyền nên không để ý đến một số chuyện khác.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1 0: Quán chị Chu.

- Trương Dương, vừa rồi cậu nói cái gì nhỉ?

Cố Thành xoay đầu lại, nhẹ giọng hỏi một câu.

Trương Dương lắc đầu đáp:

- Không có gì, tôi bảo bọn “gia súc” này đều là chó đội lốt người!

Hồ Hâm cũng lắc đầu, nhìn Trương Dương một cái, hạ giọng nói:

- Trước khi nói kẻ khác thì nên xem lại mình đã, cậu thì khác quái gì, tôi nhớ bộ quần áo này chỉ thấy cậu mặc qua có hai lần, một lần là trong dạ tiệc nghênh đón tân sinh viên, một lần là hôm tranh cử Chủ tịch Hội học sinh, hôm nay sao lại đột nhiên đem ra mặc hử?

- Chuẩn, này giờ tôi vẫn đang bức đay này, sớm biết thế này thì tôi cũng ăn diện một chút rồi!

Cố Thành lập tức hòa vào một câu, hơi có chút ghen tị nhìn Trương Dương, Trương Dương bình thường đã bánh bao, mặc bộ quần áo này vào chỉ thoáng qua cách ăn mặc một chút, tuy nói không phải cái loại vạn người mê thì cũng là đủ làm cho các em nữ sinh phải ghé mắt trông qua.

Bộ quần áo hôm nay, cũng giúp che bớt một số vết thương lộ liễu trên người Trương Dương, ngoại trừ băng gạc trên đầu ra, tuy nhiên đám băng gạc đó cũng không ảnh hưởng đến hình tượng, ngược lại còn khiến hẳn thêm dũng mãnh phần nào.

Nãy giờ rất nhiều nữ sinh ngang qua qua ba người bọn họ đều đã đưa mắt đánh giá Trương Dương theo cách rất không tự nhiên.

- Cậu có mặc đẹp hơn nữa cũng không sánh bằng Trương Dương, hay là thôi đi!

Hồ Hâm bên cạnh trêu Cố Thành một câu, Cố Thành vốn dĩ vóc dáng rất thấp, dáng người đến tướng mạo đều bình thường, trong số ba người thì tính là

không xuất chúng.

Hồ Hâm vóc dáng cao ráo, đáng tiếc là bộ dạng hơi hung mãnh, người như vậy con gái nhìn thấy bình thường đều là sợ hãi, không dám tới gần, cũng chỉ có Trương Dương là có vẻ bình thường một chút.

Người đẹp vì lụa, Trương Dương mặc lên người bộ quần áo này đứng đây thì Hồ Hâm và Cố Thành lập tức đau buồn cam phận làm nền, cũng không trách đả con gái người ta chỉ chú ý đến Trương Dương rồi.

- Con “gia súc” này cũng không giống thế cả sao...

- Đừng nói nữa, mấy cô ra rồi kia!

Cố Thành còn đang nói chuyện, Trương Dương đột nhiên bảo ngưng lại, cửa tầng một ký túc xá nữ có ba cô gái đang đi ra.

Ba nữ sinh tất cả đều mặc váy, hơn nữa là cái loại váy ngắn chỉ tới đầu gối, đem những gì hấp dẫn hút mắt nhất của thiếu nữ tuổi trăng tròn phô diễn hết ra ngoài.

Đặc biệt là Mễ Tuyết, cô để tóc xổ xuống ngang trán, không chỉ để che hờ chiếc khăn voan mỏng mà còn khiến cô thêm phần thanh thoát tao nhã, mang theo một khí chất cao quý khó nói thành lời.

Ba cô gái cùng lúc đi ra, cũng thu hút không ít ánh mắt hau háu như sói đói của đám “gia súc” xung quanh.

Đặc biệt... lại là Mễ Tuyết, vóc người cao ráo nhất, chừng một mét sáu tám, lại đi giày cao gót, bình thường nam sinh đứng trước mặt cô đều vì tự so sánh mà thấy lòng tự tin bị đá kích nghiêm trọng.

- Các anh đợi lâu chưa!

Mễ Tuyết tiến thẳng đến trước mặt Trương Dương cười ngọt ngào, điều này lại làm cho Trương Dương rúc lấy không ít ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống của đám “gia súc” xung quanh.

Mễ Tuyết học khoa toán, chính là nữ sinh viên xinh đẹp nhất khoa, được công nhận là hoa khôi, nếu không phải là vì tính tình của cô nàng cùng với hình thức giáo huấn đau đớn thâm mà người nào đó đã chịu thì đám theo đuổi cô mỗi ngày chỉ sợ đã xếp thành hàng dài.

Hôm nay đột nhiên thấy Mễ Tuyết nói cười với nam sinh nào đó làm hormone giống đực của mấy ông con trai khoa toán tăng cao đến không chịu nổi.

- Bọn anh vừa mới đến!

Trương Dương lập tức trả lời, Cố Thành và Hồ Hâm thì chỉ biết lão đảo cặp mắt trắng dã, bọn họ cũng chờ được 20 phút rồi, thế mà qua miệng Trương Dương liền biến thành vừa mới đến.

- Hay quá, vậy chúng ta đi thôi!

Mễ Tuyết bật cười, nói xong kéo cô bạn bên cạnh mà đi, khi rời khỏi còn quẹo rử liếc nhìn Trương Dương một cái, cái nhìn này khiến tim hắn đột nhiên đập nhanh hơn.

Mễ Tuyết biết Trương Dương đang cố ý nói dối mà trong lòng không khỏi cảm nhận có chút ngọt ngào.

Thật ra khi đám Trương Dương bọn họ thì Mễ Tuyết và các bạn học của nàng đã phát hiện qua cửa sổ, con gái ra ngoài đều phải trau chuốt cách ăn mặc, Mễ Tuyết cũng không phải là ngoại lệ nên hơn 20 phút sau các cô mới đi ra.

Đây cũng coi như là sớm rồi, cũng vì các cô cũng đã bắt đầu trang điểm từ trước. Bằng không đám Trương Dương đã phải đợi lâu hơn nhiều.

Ba cô gái đi phía trước, lúi lúi cười không ngừng, Trương Dương bọn họ theo ở phía sau, Hồ Hâm và Cố Thành còn thì thoảng nhỏ giọng thầm thì.

Hai cô gái đi cùng Mễ Tuyết chính là hai cô hôm nay đi bệnh viện trông bọn họ.

Hai cô, một ở khoa tiếng anh còn một cô học ở viện y học, cô ở viện y học tên là Đới Lệ, vì tên rất giống với đặc vụ nào đó mà Đới Lệ bình thường đều bảo người khác gọi nàng là tiểu Đới, không bao lâu thì tiểu Đới liền biến thành Cô ngọc tiểu Ngại (từ Đới của tiểu Đới trong tiếng Hán có đồng âm là Ngại chỉ ngọc ngêch - DG), chuyện này Đới Lệ cũng không thêm đề ý.

Cô ngọc và Hồ Hâm là đồng hương, từ nhỏ lớn lên cùng nhau, Trương Dương và Mễ Tuyết chính là nhờ Cô ngọc mới biết nhau.

Cô còn lại tên là Mạnh Nam, bình thường mọi người đều gọi là Nam Nam, Nam Nam thấp bé nhất nhưng thể trọng của cô cũng là nhẹ nhất, là một nữ khéo léo.

Cố Thành thầm mến Nam Nam, đáng tiếc là chưa bao giờ thổ lộ ra.

Mấy người bọn họ cũng chính bởi vì những lý do đó mới tụ tập cùng một chỗ, trở thành bạn tốt thường xuyên hội họp.

Đi được vài bước, Hồ Hâm liền kéo Cố Thành chạy lên phía trước, tạo cơ hội cho y và Nam Nam, Cô Ngốc cũng là người thông minh, liền kéo Mễ Tuyết lui lại phía sau rồi bỏ Mễ Tuyết lại mà chạy đi với Hồ Hâm.

Cứ như vậy, sáu người lập tức biến thành ba cặp, Trương Dương và Mễ Tuyết đi riêng với nhau.

- Phòng trọ sao rồi?

Đi vài bước, thấy Trương Dương không nói gì, Mễ Tuyết đành phải tìm lấy một câu mà hỏi, nhịp tim cũng theo đó đập nhanh hơn.

Nghĩ tới lập tức cùng người bên cạnh sống chung dưới một mái nhà, Mễ Tuyết trong lòng vừa hơi chờ đợi, lại có chút thấp thỏm không yên.

- Phòng mình thuê lần này chính là ông chủ cho thuê nhà chuẩn bị cho đứa con làm phòng cưới, hai phòng một phòng khách, nội thất gia dụng đều là đồ mới chưa từng dùng qua!

Trương Dương nhẹ nhàng đáp, mũi hần khế co lại hơi có vẻ mất tự nhiên.

Trên người Mễ Tuyết có mùi thơm nhẹ thoảng qua, theo gió không ngừng ập vào lỗ mũi Trương Dương khiến hần thấy tê tê, trong lòng cũng có chút hỗn loạn.

Mễ Tuyết vâng một tiếng, nhẹ nhàng gật đầu, lại hỏi:

- Tiền thuê nhà hết bao nhiêu?

- Mỗi tháng bốn trăm!

- Thỏa thuận trước nhé, em chỉ ở nhiều nhất một tháng, tiền thuê nhà em sẽ chịu một nửa trả anh sau!

Mễ Tuyết cười cười gật đầu, Trương Dương vừa lúc xoay đầu lại, nhìn thấy nụ cười sáng lạn như hoa, không khỏi lại hơi ngẩn người, căn bản không nghe rõ Mễ Tuyết nói gì nữa.

- Cười gì vậy?

Mễ Tuyết sắc mặt hơi đỏ lên, đầu mất tự nhiên cúi thấp xuống, cô cũng không biết vì sao, ở trước mặt Trương Dương vốn là như vậy.

Từ sau khi Trương Dương dừng mảnh cứu cô tối hôm qua, hình như bóng dáng Trương Dương vẫn không hề biến mất, không thể không nói là hiệu ứng anh hùng cứu mỹ nhân thật sự rất tốt.

- Không có gì, em đẹp lắm!

Trương Dương ngậy ngốc cười cười, thốt lên một câu. Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, Trương Dương đều không có kinh nghiệm kết giao với con gái học đại học, nhưng những lời này thì đúng là thật tâm.

- Nói vậy làm chi, đi mau đi, bọn họ đi xa cả rồi!

Mễ Tuyết mặt càng đỏ ửng, đưa tay khẽ kéo Trương Dương, bước chân hai người mỗi lúc một nhanh hơn, không bao lâu liền đuổi kịp Cố Thành và Nam Nam phía trước, bốn người lại cùng đi.

Cố Thành thích Nam Nam, điểm ấy Trương Dương biết rằng, đáng tiếc là coi bộ hai người dường như không tiến triển bao nhiêu, khi bọn họ tới, Cố Thành thậm chí còn như nhìn thấy cứu tinh khi đang trong cơn nguy ngập.

Về chuyện này thì Trương Dương thật ra lại hơi hiểu, Cố Thành tính tình rất ngại ngùng, căn bản sẽ không dám đối mặt với con gái, với tính cách này muốn theo đuổi thành công chỉ sợ là còn khó hơn cả lên trời.

Bốn người ở cùng một chỗ, liền tự nhiên hơn rất nhiều, không bao lâu thì đuổi kịp Hồ Hâm và Cô Ngốc, lúc đuổi kịp bọn họ, Cô Ngốc đang đuổi còn Hồ Hâm thì đang chạy.

Cũng không biết hai người sao lại thế này, Mễ Tuyết đi lên hỏi thì thấy Cô Ngốc sắc mặt vẫn mặt đỏ gay, oán hận chửi thề.

Đang cười nói rôm rả thì sáu người ra tới cửa Đông trường học, ngoài cửa Đông cách đó không xa có một cái hẻm nhỏ, tên là Phố sa đọa, nghe nói là bởi vì trước kia có sinh viên đi khách ở đây bị bắt, sau được chính đồn thì cũng không có chuyện như vậy phát sinh thêm, tuy nhiên tên con phố này lại cố định luôn từ đó.

Phố sa đọa hiện tại thật ra chính là phố ăn vặt, bên trong có rất nhiều đồ ăn ngon, lại còn có một loại sản nghiệp vừa mới phát lên, tiệm Inte.

Lúc này tiệm Inte còn rất ít, thu phí cũng rất cao, bình thường học sinh sinh viên đến đây cũng không nhiều, Trương Dương nhìn đến một tiệm Inte sau đó có vẻ rất hưng phấn, ít nhất hiện tại đã có inte, hần không giống một số nhân vật chính trong tiểu thuyết, trở lại thời cổ đại với cuộc sống không điện

không nước không inte.

Đối với người có thói quen sinh hoạt hiện đại như Trương Dương mà nói, cuộc sống như vậy tuyệt đối là vô cùng khủng bố.

Đi được khoảng bốn năm phút đồng hồ, sáu người vào một tiệm ăn nhỏ tên là “Chị Chu điện phở”(quán chị Chu), sáu người tất cả đều là sinh viên, bình thường cho dù cùng nhau liên hoan cũng là ở trong kiểu tiệm ăn nhỏ này.

Những tiệm kiểu này quy mô rất nhỏ, nhưng đồ ăn rất ngon, bình thường mấy người họ hay đến đây nên đều quen biết với chủ quán hết rồi.

Lục tìm trong ký ức, Trương Dương cũng tìm được tư liệu về tiệm ăn nhỏ này.

Tiệm ăn là do một đôi vợ chồng kinh doanh, “Tạc tượng điện”(mỹ tượng nôm-DG)của bọn họ là tuyệt nhất Phố sa đọa, ngoài ra còn có “Lỗ kê trảo”(chân gà), tôi tây chiên đều là những món ăn cực kỳ đặc sắc và ngon miệng.

Điều quan trọng nhất ở đây chính là lợi ích thực tế về kinh tế, cho dù bọn họ sáu người lặn ăn ở đây cũng không hết bao nhiêu tiền, đối với sinh viên mà nói, chỗ như thế này là thích hợp nhất.

- Chị Chu, chị vẫn còn ở lại tiệm à!

Cô ngốc đi vào đầu tiên, sau đó chào một tiếng, trong tiệm có một người phụ nữ mang tạp dề đang ngồi ở đó, lại còn vác cái bụng to đùng.

Người phụ nữ này Trương Dương nhớ là rất nhiệt tình, cũng là một bà chủ khá dễ chịu, trước đây đám Trương Dương ăn cơm ở đây không ít lần, mà lần nào cũng được ưu đãi.

- Đám bạn Cô ngốc tới rồi à, vào trong ngồi đi, hôm nay bên trong không ai!

Chị Chu đang ngồi vội đứng lên, cửa tiệm không lớn, chỉ có hơn hai mươi mét vuông, bày một ít đồ xong thì chỉ để vừa bốn cái bàn lớn, tuy nhiên bên trong lại có một gian riêng nhỏ, có thể ngồi xuống đủ tám người.

Bình thường Trương Dương bọn họ thích nhất chính là ở trong này liên hoan.

- Thật tốt quá, Chị Chu không cần đứng lên, tự bọn em đi vào là được!

Mễ Tuyết và Cô ngốc vội vàng bước qua đỡ lấy Chị Chu, Chị Chu xem ra đã sắp tới ngày rồi, bụng đã rất lớn, như là sắp sinh đến nơi vậy.

Cái gian nhỏ này của Chị Chu rất nóng, hôm nay bọn họ tới không còn sớm, vốn định bụng có khả năng phải ở bên ngoài chen chúc, không nghĩ tới phòng còn giữ được, ở bên trong và ở phía ngoài ăn cơm cảm giác tự nhiên là không giống nhau.

- Hồ Hâm, cậu còn không mau vào bên trong, cậu cứ đứng đây án ngữ, cũng không ai dám vào tiệm đâu!

Chị Chu nhìn Hồ Hâm, cười đùa một câu khiến đám con gái như Mễ Tuyết đều mỉm cười, Hồ Hâm tướng mạo có chút hung dữ, đứng ở đây thật đúng là không ai dám vào.

- Chị Chu à, chị chỉ biết giấu cọt tôi!

Hồ Hâm bắt đắc dĩ gai gãi mũi, lần này Trương Dương cũng mỉm cười, có thể làm cho Hồ Hâm đại lão gia lộ vẻ bối rối ảm ức như thế quả cũng không có lỗi người.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11 : Chuyển dạ

- Mau vào đây, tôi đi lấy cho mọi người chân gà

Chu tẩu đứng lên, còn vỗ nhẹ vào eo. Trương Dương quan sát chị Chu, đi theo sau Mễ Tuyết vào phòng.

Phòng không lớn, nhưng rất tinh tế, mọi người lần lượt ngồi xuống, vừa vặn thành một vòng.

Trương Dương và Mễ Tuyết cùng vào, nên ngồi cùng nhau. Sau khi ngồi xuống, Mễ Tuyết và Tiểu Ngốc cùng nhau ra ngoài gọi món. Ở đây có cái gì ngon, bọn họ đã rõ như lòng bàn tay từ lâu.

- Mễ Tuyết, em cũng ở đây sao?

Mễ Tuyết vừa ra, bên ngoài liền truyền tới một giọng nói rất vui mừng. Nghe thấy giọng nói này, Hồ Hâm trước tiên nhủ mày, sau đó lại nhìn Trương Dương.

Giọng nói này, Trương Dương cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng lại không thể nhớ ra là ai. Không biết vì sao, nghe giọng nói này, trong lòng Trương Dương không kìm nổi nảy sinh một mối ác cảm.

Giống như từ khi sinh ra anh ta đã ghét giọng nói này.

- Chu Dật Trần, sao anh ở đây, không tới khách sạn mà anh thường tới vậy?

Giọng nói của Tiểu Ngốc vang lên trước, trong giọng nói rõ ràng có vẻ không chào đón. Hồ Hâm và Cổ Thành, còn cả Nam Nam, đều đang nhìn Trương Dương.

- Mọi người nhìn tôi làm gì?

Trương Dương không hiểu ra sao, không kìm nổi, hỏi một câu.

Hồ Hâm tròn mắt lên, cẩn trọng nhìn Trương Dương từ trên xuống dưới, rồi mới từ từ nói:

- Trương Dương, tôi thấy anh thật sự thay đổi rồi, Chu Dật Trần đến đây, không ngờ anh vẫn ngồi yên.

Chu Dật Trần, đây là lần thứ hai Trương Dương nghe thấy cái tên này. Vốn tồn tại trong trí nhớ, lúc này đột nhiên dội lên trong tâm trí hắn. Hắn nhớ cuộc cũng biết Chu Dật Trần là ai.

Chủ tịch hội sinh viên đại học Trường Kinh, là nhân vật máu mặt trong trường, là bạch mã hoàng tử của nhiều cô gái trong trường, công tử bột con nhà giàu mới nổi, Chu Dật Trần, chính là người đang gọi Mễ Tuyết ở bên ngoài kia.

Lúc này, Trương Dương nhớ cuộc cũng hiểu tại sao mình ghét cái giọng này.

Hóa ra Trương Dương học rất giỏi, cũng rất có chí tiến thủ, là cán bộ chính trong hội sinh viên. Chu Dật Trần cũng thế, nhưng học không giỏi bằng hắn.

Sau khi Chủ tịch hội sinh viên khóa trước tốt nghiệp, Trương Dương và Chu Dật Trần đều là người có tiềm năng cho chức tân Chủ tịch. Hai người triển khai cạnh tranh mạnh mẽ. Cuối cùng, vì có nhiều tiền mà Chu Dật Trần giành thắng lợi, Trương Dương yếu thế.

Hơn nữa vì sự chèn ép của Chu Dật Trần trong hội sinh viên, Trương Dương cuối cùng ngay cả chức Phó chủ tịch cũng không có phần. Hơn nữa còn dần dần bị cô lập ra khỏi vòng tròn, trở thành một người có cũng như không.

Những điều này không phải quan trọng nhất, quan trọng là Chu Dật Trần cũng thích Mễ Tuyết, từng tán công vài lần.

Nếu không phải Chu Dật Trần đã có tiếng tăm trong trường từ lâu, từng đùa bỡn rất nhiều cô gái, nói không chừng anh ta đã phải khoe rồi. Mễ Tuyết không thích loại đàn ông quá lăng nhăng như vậy.

Tuy nhiên điều này cũng khiến cho mâu thuẫn vốn dĩ của Trương Dương và anh ta càng sâu hơn.

Cho nên sau khi nghe thấy tiếng của Chu Dật Trần ở bên ngoài, mấy người kia mới nhìn Trương Dương như vậy.

- Mễ Tuyết, sau khi tôi biết cô bị thương, thì rất lo lắng. Tôi đang không biết tìm cô ở đâu, kết quả là được gặp cô ở đây, chứng tỏ chúng ta đúng là có duyên.

Bên ngoài, Chu Dật đang nhìn Mễ Tuyết đầy 'thâm tình', còn tiến lên một bước, định cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Mễ Tuyết.

Mễ Tuyết nhẹ nhàng quay người, lập tức né anh ta.

- Chủ tịch Chu, xin tự trọng một chút, tình hình vết thương của tôi không sao, phiền anh phải lo rồi.

Giọng Mễ Tuyết thản nhiên vang lên, bọn Hồ Hâm, Cổ Thành hơi sững sốt. Hồ Hâm còn đứng phất dậy.

Bọn họ vẫn còn bên trong phòng, chỉ có thể nghe thấy tiếng nói, không nhìn thấy bên ngoài xảy ra chuyện gì. Tuy nhiên chỉ nghe tiếng nói cũng biết, Chu Dật Trần này đã dám động tay động chân, nếu không Mễ Tuyết đã không nói vậy.

- Tôi ra ngoài xem.

Trương Dương từ từ đứng lên, trong lòng hơi nóng ruột.

Chẳng lẽ đây lại là sự nguy hiểm của nhiệm vụ. Dựa vào trí nhớ của mình, Trương Dương hiểu về Chu Dật Trần này khá rõ. Ý trong nhà có tiền, có quan hệ, lại có cậu làm thầy chủ nhiệm trong trường, bình thường rất hay giở thói trăng hoa với các cô gái.

Nếu không phải anh ta có những quan hệ này, lúc trước Trương Dương cũng không thua anh ta.

- Tôi ra ngoài cùng anh.

Hồ Hâm đi thẳng tới, dường tưởng anh ta tưởng dữ vậy, nhưng thực ra lại là một người rất nhiệt tình.

- Tôi cũng đi.

Cố Thành cũng bước tới.

Cố Thành trước nay đều nghe theo Trương Dương như nghe thiên lôi, chỉ đâu đánh đấy. Từ lâu trong lòng đã coi Mễ Tuyết là chị dâu, lúc này chị dâu bị ức hiếp bên ngoài, anh ta chắc chắn không thể thờ ơ.

- Không sao, hai người ở lại đây. Tôi ra xem là được.

Trương Dương khoát tay với hai người họ, trong giọng nói có một ngữ khí rất chân thật đáng tin, sau đó ra khỏi phòng.

Hồ Hâm và Cố Thành đều đứng ở đó. Trương Dương vừa rồi lại trở nên rất uy nghiêm, làm cho bọn họ nghe theo lời Trương Dương một cách vô điều kiện, không đi theo ra ngoài.

Bên ngoài chỉ là một Chủ tịch hội sinh viên, thật là không đáng lọt vào mắt Trương Dương.

Khiếp trước, Trương Dương từng gặp biết bao nhiêu Chủ tịch. Cái gì mà Chủ tịch Công Đoàn, Chủ tịch hội thương mại, Chủ tịch hiệp hội... Những Chủ tịch này đều lợi hại hơn một Chủ tịch hội sinh viên như Chu Dật Trần này nhiều. Trước mặt hắn, họ đều phải tỏ ra rất tôn kính.

Hơn nữa, cứ cho là luận về võ lực, Trương Dương cũng không sợ Chu Dật Trần chỉ có cái mẽ ngoài này.

Hiện tại, có thể hắn không phải là hắn trước kia, mười mấy tên lưu manh đứng hòng đến gần. Cho dù bây giờ hắn đang bị thương, cũng có thể vô tư đối phó với tên ăn chơi trác táng này.

- Trương Dương, sao anh lại ra.

Tiểu Ngốc vừa nhìn thấy Trương Dương, kinh ngạc kêu lên một tiếng. Cô vừa kêu lên, Mễ Tuyết và Chu Dật Trần đều nhìn về phía Trương Dương.

Lúc Chu Dật Trần nhìn Trương Dương, trong mắt không khỏi mang một tia thù hận.

Mễ Tuyết xinh đẹp anh ta thêm nhỏ rồi đã lâu, trước đây còn từng khoác lác, nói nhất định có thể theo đuổi Mễ Tuyết, khiến cô ta trở thành nô lệ dưới chân mình.

Đáng tiếc với Mễ Tuyết này, anh ta gặp thất bại lớn.

Mễ Tuyết đã nhận rõ anh ta là người như nào, mỗi lần tỏ lộ đều từ chối thẳng thừng. Cái này cũng không sao, nhưng hôm nay Chu Dật Trần bất chợt nghe nói, hôm qua Mễ Tuyết và Trương Dương ở cùng nhau, cùng bị đánh phải vào viện.

Hai người còn ở lại bệnh viện một đêm. Tối nay, Trương Dương còn đón Mễ Tuyết cùng đi ăn.

Điều này khiến cho Chu Dật Trần lập tức trở nên ghen tuông, biết địa điểm mấy người họ ăn cơm, Chu Dật Trần lập tức dẫn theo vài tùy tùng của mình tới, chính là muốn cướp Mễ Tuyết từ tay Trương Dương.

Nếu là người khác ăn cùng Mễ Tuyết thì cũng còn được, nhưng là Trương Dương thì không được.

Trong mắt Chu Dật Trần, Trương Dương chính là bại tướng dưới tay anh ta. Một tên bại tướng dưới tay mình theo đuổi được cô gái mà mình không theo đuổi được, cục tức này anh ta nuốt không trôi.

Đơn giản mà nói, Chu Dật Trần chính là loại người: thứ đồ mà tao không chiếm được thì bọn mày cũng đừng mơ tới.

- Tôi không sao, ra đây xem xem, Chủ tịch Chu cũng ở đây, có muốn cùng vào ăn chút gì không.

Trương Dương cười tủm tỉm gật đầu, lại nhìn Chu Dật Trần.

Không thể không nói, Chu Dật Trần vẫn là người có tiền, trang phục của anh ta tốt hơn nhiều so với quần áo của Trương Dương. Ít nhất cũng trị giá mấy nghìn, bên hông còn đeo một chiếc điện thoại di động mới nhất. Năm 98 mà có di động thì chỉ thịnh hành trong giới kinh doanh và chính trị, học sinh rất ít

người có.

Mễ Tuyết, Tiểu Ngốc đều ngẩn ngơ nhìn Trương Dương.

Họ thậm chí hoài nghi, người trước mặt mình liệu có phải là Trương Dương mà mình quen không. Phải biết rằng trước đây Trương Dương rất ghét Chu Dật Trần, gặp không nói chuyện, cho dù có nói, cũng không hề khách sáo.

Lại càng không thể có chuyện chủ động mời người ta lưu lại dùng cơm.

- Những nơi như này, chỉ có các người mới có thể đến ăn, Mễ Tuyết, chỉ bằng chúng ta tới Vienna, tôi đã đặt bàn ở đó rồi.

Vienna là một nhà hàng Tây nổi tiếng của Trường Kinh, chi phí ở đó không hề rẻ. Hơn nữa, lần này Chu Dật Trần đến là đã có chuẩn bị từ trước.

- Nhường đường chút, tôi dọn thức ăn lên.

Chị Chu từ phía sau đi tới, trên tay còn bưng một cái mâm, trên mâm là chân gà Lỗ Hào, cả một mâm lớn.

Chân gà ở đây ngon nhất, mỗi lần tới bọn họ đều gọi một mâm, lần nào cũng ăn hết sạch.

Chị Chu biết thói quen của bọn họ, mỗi lần mang thức ăn cho họ, đều mang nhiều hơn người khác một chút. Cả cái mâm to này, chính là cô ấy vừa đặt đây vào.

- Nhường cái gì mà nhường, tự cô không đi vòng qua được à?

Chu Dật Trần chán ghét quay người. Anh ta được nuông chiều từ bé, có tính cậy con ông cháu cha. Nhìn thấy Trương Dương và Mễ Tuyết cùng có mặt ở đây, trong lòng đã không vui rồi, một phụ nữ mang thai phía sau còn bảo anh ta nhường đường, không kìm nổi nên kêu lên.

Không chỉ vậy, lúc anh ta kêu lên, thuận tay đẩy về phía sau.

Động tác đẩy này không hề hần gì. Chị Chu vốn mang thai, không phải là bọn Trương Dương và Mễ Tuyết đến, cô cũng không tự mình mang thức ăn lên. Chu Dật Trần vừa đẩy, trọng tâm của cô liền không vững, thân mình thoáng nghiêng ngã, ngã về phía sau.

Chị Chu ngã xuống chiếc ghế bên cạnh, và không ngừng kêu đau.

Sự thay đổi đột ngột này khiến tất cả mọi người trong quán đều sợ hãi. Trương Dương không nghĩ ngợi gì, lách mình một cái tới bên người chị Chu, lập tức bắt mạch cho chị.

Hai, ba giây sau, Trương Dương nháy nháy lông mày, lại nắm lấy ngón giữa của chị Chu, mày dần dần nhíu lại.

Ngón giữa bình thường sẽ không có mạch đập, nhưng người sắp sinh thì khác. Vừa rồi Trương Dương xem mạch cũng có cảm giác, Chu tẩu sắp chuyển dạ rồi.

Lúc này sờ thấy chỉ mạch chấn động của Chu tẩu, Trương Dương càng xác định điểm này.

Chỉ là sắp chuyển dạ, may là còn chưa xảy ra việc gì ngoài ý muốn. Điều này khiến Trương Dương nhẹ nhàng thở hắt ra. Sản phụ lúc này mà gặp bất kỳ sơ xuất nào, cũng có thể gây ra hậu quả nghiêm trọng, nghiêm trọng nhất, có thể không giữ được cả hai mẹ con.

- Đau, đau, tôi đau thất lưng.

Chu tẩu tay sờ vào eo, đột nhiên kêu lên, thanh âm nghe rất thảm thiết. Mễ Tuyết và Tiểu Ngốc cuống quýt đi tới, lúng túng không biết nên làm gì.

Hồ Hâm, Cố Thành, còn cả Nam Nam, ba người đi từ trong phòng ra.

Chồng chị Chu chạy từ trong bếp ra, thấy vợ mình đang nằm trên mặt đất, lập tức hoảng hồn, đặt cái xẻng trên tay xuống, liền ôm chặt lấy chị Chu.

- Cố Thành, lập tức gọi điện thoại cho bệnh viện, bảo họ cho xe cứu thương đến. Nhớ phải nhắc nhở bọn họ, dẫn theo bác sĩ khoa phụ sản.

- Mễ Tuyết, em đi tìm cho anh hai cái kim, kim may bình thường là được.

Trương Dương ngẩng đầu, điềm tĩnh phân chia công việc. Chị Chu chỉ là chuyển dạ, không có trở ngại gì lớn, vừa rồi ngã cũng không bị thương, vừa lúc sắp sinh.

Trong lúc chờ xe cứu thương tới, Trương Dương chỉ cần châm hai cây kim giữ thai là sẽ không sao. Có Trương Dương ở đây, kéo dài tới sáng mai mới sinh cũng không có vấn đề gì.

Hắn biết điều này, nhưng đáng tiếc người khác lại không biết.

Chị Chu trên mặt toát mồ hôi lạnh, không ngừng kêu đau bụng, đau thất lưng, bộ dạng rất đáng sợ. Sắc mặt Chu Dật Trần trắng bệch.

- Không phải tôi, đừng trách tôi, là tự cô ấy ngã, là tự cô ấy.

Chu Dật Trần đột nhiên kêu lên một tiếng, rồi từ từ đi về phía cửa, nói xong, liền xông ra cửa, chạy ra ngoài rất nhanh.

Đi theo anh ta chính là mấy tên tùy tùng, nhìn thấy chủ chạy, cũng chạy theo ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12 : Không thể so sánh.

Chu Dật Trần liền chạy đi như vậy. Những người còn lại đều đứng ở đây, đặc biệt là ba cô gái, trong mắt đều thoáng hiện lên nét khó tin.

Đây là Chủ tịch hội sinh viên, là Chu Dật Trần thường ngày vẫn rất tự nhiên, phóng khoáng đó sao? Đã làm sai, không ngờ còn bỏ chạy, hoàn toàn không chịu trách nhiệm chút nào.

Vì sự việc ngoài ý muốn này, khiến Cố Thành và Mễ Tuyết đều quên lời dặn vừa rồi của Trương Dương, đứng đó không nhúc nhích.

- Không thể để cho anh ta đi, không thể cho anh ta đi.

Chu Dật Trần chạy đi một lúc rồi, ông chủ Chu mới phản ứng lại, cầm cái xẻng định đuổi theo. Hồ Hâm cũng theo sau, bộ dạng rất bất bình, tức giận, muốn giúp ông chủ Chu đuổi theo.

- Tất cả đều đứng lại, vội cái gì, Chu đại ca, vợ anh sắp sinh rồi, vợ anh quan trọng hơn, hay người đó quan trọng hơn?

Trương Dương đột nhiên quát lên một tiếng, trong lời quát này có chút khí công tỏ truyền, khiến tất cả mọi người đứng lại.

- Cố Thành, gọi điện thoại, Mễ Tuyết, mua kim.

Trương Dương ngẩng đầu nhìn, thần nhiên giao việc. Tay hắn còn đặt trên vai chị Chu, không ngừng kích thích huyết vị trên người cô, giúp cô giảm đau.

Với sự giúp đỡ của Trương Dương, chị Chu không còn kêu thảm thiết như trước nữa.

Cố Thành và Mễ Tuyết đều đứng lên, vội vàng đi làm theo lời Trương Dương bảo. Quán cơm nhỏ không có điện thoại, Cố Thành phải ra ngoài gọi điện thoại công cộng.

Bọn họ ra khỏi cửa, Trương Dương nói với chủ quán:

- Chu đại ca, tìm cho tôi ngon nển, cả một bát nước sôi.

- Tôi đi ngay.

Ông chủ Chu này đã không biết làm gì từ nãy rồi, lúc này Trương Dương nói gì anh ta cũng nghe theo, vội đi tìm nển và nước sôi.

Con phố Đọa Lạc bên cạnh có rất nhiều nhà dân giá rẻ, bình thường đều có học sinh thuê trọ. Có nhiều học sinh, đương nhiên không thể thiếu siêu thị. Không lâu sau, Mễ Tuyết liền mang mấy cây kim quay về. Cô về còn sớm hơn Cố Thành đi gọi điện thoại.

- Trương Dương, kim.

Mễ Tuyết đưa kim cho Trương Dương, trên mặt vẫn khăn trương như cũ.

Thực ra cô căn bản không biết kim dùng để làm gì, chỉ là cô rất tin tưởng Trương Dương nên mới đi làm theo.

Tuy nhiên cô lại có một dự cảm, Trương Dương nhất định có thể cứu được chị Chu, giải quyết được chuyện này. Vừa rồi cô nhìn thấy một sự tự tin tuyệt đối trên ở Trương Dương.

- Nén đây, còn có nước.

Ông chủ Chu cũng mang đồ tới. Trương Dương đốt nến, nhẹ nhàng hơ hai cây kim nhỏ.

Điều kiện của quán cơm đơn sơ, không như bệnh viện, có kim tiêu độc, đành phải dùng biện pháp khử độc này. Muốn tránh sảy thai, trong điều kiện không có thuốc, Trương Dương chỉ có thể áp dụng phương pháp dùng kim mới có thể làm được.

Cố Thành cũng đã quay lại, xe cứu thương nhanh chóng tới, rồi yêu cầu bọn họ nhanh chóng đưa người bệnh tới chỗ trống trái, ngõ phố Đọa Lạc quá nhỏ, xe cứu thương không vào được.

Thấy Cố Thành nói vậy, Trương Dương không nói gì, chỉ gật gật đầu.

Không lâu sau, tiêu độc kim xong, Trương Dương cầm lấy một cây kim, trực tiếp đâm vào huyết Hợp Cốc giữa ngón cái và ngón trỏ của chị Chu, kim may lập tức ngập sâu vào 1/3

Mấy người xung quanh, nhìn thấy cảnh này, tim đều nhảy dựng lên.

Bọn họ vốn không biết, Trương Dương còn có ngón nghề này, cũng không biết Trương Dương làm vậy rút cục có tác dụng gì không.

Nhưng Cố Thành thì lóe lên một tia kích động trong mắt, anh ta là người từng nhìn thấy Trương Dương dùng kim một cách thần kì, có lòng tin nhất đối với Trương Dương.

Tuy nhiên, nếu có bác sĩ Trung y khác ở đây thì chắc chắn sẽ không nghĩ vậy. Nói không chừng còn có thể ngăn cản Trương Dương. Hành châm huyết Hợp Cốc có thể trị liệu giảm đau, nhưng đây là huyết vị không thể dùng lung tung đối với phụ nữ có thai.

Trương Dương trực tiếp cắm kim vào đây, rất trái với lẽ thường.

Kim đâm vào, Trương Dương sau đó lại búng nhẹ lên cây kim, cây kim rung lên không ngừng, rất lâu vẫn không dừng lại.

- Cái này, chuyện gì xảy ra vậy?

Kim may vẫn rung, Tiểu Ngốc không kìm nổi hỏi một câu. Trước nay cô chưa từng thấy cách hành châm như vậy, lại còn dùng kim may để hành châm.

- Không sao, đây là tôi đang giúp chị Chu giảm đau.

Trương Dương mỉm cười, lắc đầu, lại dùng cây kim còn lại đâm vào tay kia của chị Chu, cũng búng vào kim như khi nãy. Hai cây kim rung lên cùng nhau.

Làm xong hết thấy, Trương Dương mới thở phào.

Có hai cây kim này, đứa nhỏ trong bụng chị Chu sẽ không sao. Lúc này việc họ cần làm là, đi theo xe cứu thương vào bệnh viện phụ sản.

- Máu, chảy máu.

Nam Nam hét lên thảng thốt, thân dưới của chị Chu, thật sự chảy một đồng máu. Ông chủ Chu, Mễ Tuyết, còn cả Tiểu Ngốc nữa, bọn họ đều hoảng hồn.

Ngay cả Hồ Hâm và Cố Thành, cũng đều lúng ta lúng túng.

Trương Dương không biết làm sao, lắc lắc đầu, lập tức giải thích:

- Không phải sợ, đây là máu đỏ rất bình thường, chứng minh là đứa trẻ sắp sinh rồi, đây đều là tình huống bình thường.

- Bình thường, Trương Dương, đây thật sự là bình thường hả?

Ông chủ Chu vội hỏi một câu. Anh ấy lo lắng quá nên loạn cả lên. Tuy nhiên, bây giờ nghe Trương Dương nói, trong lòng đã dễ chịu hơn nhiều.

Ít nhất trong lòng anh ta tin tưởng Trương Dương. Vừa rồi chị Chu rõ ràng rất đau, lớn tiếng gào thét. Trương Dương chỉ nhẹ nhàng đâm hai cây kim, Chu tẩu đã không kêu to nữa, thậm chí nằm đó trông như đang ngủ.

Trương Dương gật gật đầu, nói:

- Đúng, tôi cam đoan là bình thường. Chu đại ca, Hồ Hâm, hai người mau xách cái cáng, chúng ta đưa chị Chu ra xe cứu thương, nhanh chóng tới bệnh viện.

Kim của Trương Dương, có thể giữ thai, nhưng cần hấn liên tục theo dõi, chỉ cần hấn rút kim, đứa nhỏ sẽ sinh.

Để chị Chu tới bệnh viện, sinh sớm một chút mới là lựa chọn chính xác nhất vào thời điểm hiện nay.

Có lời vừa rồi của Trương Dương, mọi người không bối rối nữa, tất cả đều làm theo lời Trương Dương. Ông chủ Chu, Hồ Hâm phá cái bàn, lấy cái chần, làm thành chiếc cang tạm thời.

Mễ Tuyết, Tiểu Ngốc và Nam Nam thì canh bên cạnh người chị Chu, liên tục dùng nước sôi xoa lên mặt chị Chu. Đây vốn là việc Trương Dương làm, ba người lại giành mất.

Cố Thành vóc dáng thấp bé, không giúp được gì, liền ra ngoài cửa gần luồng giao thông, phố Đọa Lạc quá nhỏ, cửa có rất nhiều người, không thể để bọn họ làm tắc đường.

Tất cả đều chuẩn bị xong, mấy người đàn ông cẩn thận đặt chị Chu lên cái bàn, lập tức đi ra ngoài, đầu phố, xe cứu thương đã chờ ở đó.

Đưa chị Chu lên xe cứu thương, Trương Dương mới nhớ hai cây kim trên người chị. Không thể để bác sĩ nhìn thấy hai cây kim này, bằng không sẽ không biết nói sao.

Nhìn theo xe cứu thương rời xa, mấy người đều phát hiện, trên người họ đầy mồ hôi.

- Trương Dương, chị Chu thật sự sẽ không sao chứ?

Phục hồi lại tinh thần, Mễ Tuyết nghĩ lại tất cả mọi chuyện vừa rồi, không kìm nổi hỏi một câu. Tiểu Ngốc, Nam Nam, cả Hồ Hâm lập tức nhìn về phía Trương Dương.

Bộ dạng vừa rồi của chị Chu thật đáng sợ, không chỉ ngã sấp xuống, còn chảy máu. Tuy rằng sau khi Trương Dương châm kim vào, chị Chu không kêu lên thảm thiết nữa, nhưng trong lòng bọn họ dù sao cũng có chút không ổn.

Bọn họ lại không biết châm thuật thần kỳ của Trương Dương.

Trương Dương còn chưa nói, Cố Thành giành nói trước:

- Không đâu, chắc chắn không đâu, Trương Dương đã ra tay, hai mẹ con họ nhất định sẽ bình an.

- Sao anh biết?

Tiểu Ngốc và Nam Nam cùng hỏi, Cố Thành lập tức há miệng, sững sờ nhìn Trương Dương, anh ta không biết có nên nói ra chuyện ở bệnh viện lúc sáng không.

- Cố Thành là đồng hương của tôi, thật ra lúc tôi ở quê cũng có biết chút ít y thuật. Anh ấy từng nhìn thấy, nên mới tin tưởng tôi vậy.

Trương Dương thân nhiên cười, chậm rãi nói một câu. Hắn nói rất tự nhiên, đừng nói bọn Mễ Tuyết, ngay cả Cố Thành cũng có chút tin tưởng, thật sự lúc ở quê mình từng nhìn thấy y thuật của Trương Dương.

- Hóa ra là vậy, Trương Dương, anh giấu kỹ đấy.

Hồ Hâm hiểu ra, gờ tay vỗ Trương Dương một cái. Anh ta cũng không dám dùng sức quá mạnh, trên người Trương Dương còn bị thương.

- Trước đây đâu phải chưa từng thấy, nhưng chuyện hôm nay mọi người nhất định phải giữ bí mật cho tôi. Tôi không muốn nhiều người biết.

Trương Dương cười một tiếng, có vẻ càng thân nhiên hơn. Mễ Tuyết nhìn hắn, ánh mắt có chút mơ màng. Cô không khỏi so sánh Trương Dương lúc này và Chu Dật Trần khi này.

So sánh như vậy, cô chợt phát hiện, Chu Dật Trần kia, căn bản không thể so sánh với Trương Dương được.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Quay Lại Bệnh Viện.

- Anh yên tâm đi, còn không tin chúng tôi sao? Đều sẽ giữ bí mật cho anh, tuy nhiên châm pháp này, rành thì nhất định phải dạy tôi đấy.

Hồ Hâm có chút phấn khích nhìn Trương Dương. Ánh mắt Cố Thánh sáng lên. Hồ Hâm vừa nói xong, như nghĩ tới điều gì, sắc mặt lại thay đổi, lớn tiếng nói:

- Vừa rồi chúng ta không nên để cho tên họ Chu kia chạy mất.

Tiểu Ngốc tủm tủm cười nhìn anh ta nói:

- Người họ Chu nào, Chu đại ca hay là Chu Dật Trần?

- Nói thừa, đương nhiên là Chu Dật Trần rồi.

- Vậy sao anh không nói rõ ra, tôi còn tưởng anh nói Chu đại ca.

Tiểu Ngốc càng vui vẻ hơn, Nam Nam, Mễ Tuyết cũng đều cười. Chu tẩu không sao là may rồi, lần này tới bệnh viện, lúc đi là hai người, lúc về hẳn là ba người rồi.

- Việc này còn phải nói rõ nữa, cô cố ý bắt bẻ hả.

Hồ Hâm lớn tiếng kêu lên, lần này ngay cả Trương Dương và Cố Thành cũng đều mỉm cười. Hồ Hâm và Tiểu Ngốc đúng là một đôi oan gia. Hai người đã học chung từ hồi cấp hai, đại học lại học cùng nữa.

Trong trí nhớ lúc trước, Trương Dương có thể phát hiện, hai người đều có cảm tình với nhau. Chỉ có điều không biết vì sao, không ai vượt qua giới hạn đó.

Có lẽ bởi quá thân, nên ai cũng ngại mở miệng trước.

- Chuyện không hay lại thành việc may. Hôm nay may nhờ có Trương Dương.

Nam Nam nói khẽ một câu, lời này lập tức nhận được sự tán đồng của mọi người.

Sau khi im lặng lại bọn họ mới phát hiện, biểu hiện của họ hôm nay thật kém xa Trương Dương. Đặc biệt là lúc tình thế khẩn cấp, mọi người đều hoảng hồn. Nếu không có Trương Dương ở đó, hôm nay không biết sẽ có hậu quả gì.

- Đừng nhìn tôi như vậy, thật ra lúc đó tôi cũng rất cuống. Nếu không phải trùng hợp biết một chút về phương diện này, e là còn chẳng bằng mọi người.

Trương Dương vuốt vuốt tay, mọi người đều mỉm cười.

Cứ như vậy, mọi người thoải mái hơn nhiều. Biểu hiện của tất cả mọi người hôm nay đều không bằng Trương Dương, nói khó nghe chút chính là hôm nay đều rất mất mặt, chỉ có Trương Dương là nổi bật.

Điều này khiến mọi người vô hình trung có cảm giác xấu hổ. Lời nói của Trương Dương đã xóa bỏ đi nỗi xấu hổ này.

Sáu người, lại đứng cùng nhau, vừa nói vừa cười, vui vẻ đi về.

Đối với những sinh viên này mà nói, chuyện như hôm nay chính là một trải nghiệm rất có tính kích thích. Chỉ có Trương Dương vẫn luôn cười thản nhiên đón nhận. Những sự việc bất ngờ phải cứu người kiểu này, kiếp trước hẳn không biết đã trải qua bao nhiêu lần.

Điểm này, chỉ nhìn hoàng kì luôn đặt trong phòng làm việc hẳn thì biết.

- Ở kia, chúng ta còn chưa ăn cơm.

Vừa đi được không bao xa, Mễ Tuyết đột nhiên kêu lên một tiếng. Sau khi mấy người tiễn chị Chu về, đi về hướng trường học, bây giờ đã cách cổng trường không bao xa.

- Em không nói anh cũng quên luôn. Thảo nào anh thấy bụng không thoải mái, hóa ra là đói.

Hồ Hâm sững sờ, lập tức ôm bụng một cách khoa trương. Tiểu Ngốc lập tức nhảy lên, cốc vào đầu anh ta, nói anh ta là heo, chỉ biết ăn. Còn Hồ Hâm thì kêu lớn, nói gì mà 'không thể đụng vào đầu của đàn ông', đuổi theo Tiểu Ngốc.

Nhìn hai người vui vẻ chơi đùa ở đó, khóe miệng Trương Dương không khỏi lộ một nụ cười.

Cuộc sống của những sinh viên này vẫn rất vui vẻ. Kiếp trước, hắn chỉ lo lắng chuyện bài vở, không để tâm đến mấy thứ này, thật sự là không nên. Hắn chưa từng trải nghiệm niềm vui đích thực của cuộc sống sinh viên. Cũng may ông trời lại cho hắn một cơ hội, để hắn sống lại quãng đời này một lần nữa.

Tiếc nuối duy nhất là, chuyện hôm nay không phải là nhiệm vụ về 'nguy hiểm của Mễ Tuyết' mà hắn nhận. Điều này có nghĩa là, hắn vẫn phải tiếp tục đi theo Mễ Tuyết cho đến khi hoàn thành nhiệm vụ này mới thôi.

Bộ dạng của Hồ Hâm và Tiểu Ngốc, mọi người đã rất quen mắt rồi, lúc này cũng không có ai để ý đến bọn họ. Cố Thành chỉ về phía trước, khẽ nói:

- Phía trước có quán bún xào mùi vị không tồi, chúng ta đi ăn chút bún xào đi.

Nam Nam lập tức gật đầu:

- Được, bụng tôi cũng đói rồi, chúng ta tới đó đi.

Mẽ Tuyết cũng nói theo:

- Tiếc quá, chân gà cũng chưa được ăn. Tuy nhiên, chị Chu có thể sinh ra một em bé khỏe mạnh thì cũng tốt, điều này mới là quan trọng nhất.

- Yên tâm, bọn họ nhất định sẽ mẹ tròn con vuông.

Trương Dương cười lớn một tiếng, nói rất tự tin, đi nhanh về phía trước.

Mẽ Tuyết, Cố Thành đều đi theo, chỉ một lúc đã tới cửa hàng bún xào.

Đến lúc gọi bún, Hồ Hâm và Tiểu Ngốc mới theo kịp. Nhưng bây giờ thì lại là Tiểu Ngốc đang đuổi Hồ Hâm, rõ ràng là Tiểu Ngốc lại bị thua Hồ Hâm.

Ngồi tại bàn của quán bún, Trương Dương trong lòng lại buồn ngủi.

Đây là một quán ven đường, hắn không nhớ rõ đã bao lâu rồi không ăn ở ngoài như vậy. Trong trí nhớ thì thật ra vẫn có, nhưng hắn không phải tự mình trải nghiệm, chỉ có thể coi là tồn tại trong trí nhớ của bộ phim điện ảnh, không có cảm giác thật.

Nếu thật sự tính ra, trước đây ăn ở quán ven đường như vậy, là hồi mới tốt nghiệp đại học không lâu, còn thực tập ở bệnh viện.

Lúc thực tập khá bận, thường xuyên đi sớm về tối, có lúc còn ăn tạm ở quán ven đường cạnh bệnh viện. Tuy nhiên đến lúc Trương Dương đạt đỉnh cao lần đầu, sau khi phát hiện ra năng lực của mình, thì không còn tới nữa.

Đó cũng không phải bởi vì hắn khinh thường những nơi này mà không tới nữa, mà là quá bận.

Lúc mới làm việc, Trương Dương rất cố gắng, rất phấn đấu, thành công đều không phải là điều ngẫu nhiên. Tự bản thân hắn có thực lực cũng chỉ là một yếu tố, không cố gắng, hắn cũng không thể đạt được thành tích cuối cùng.

Bận quá, cho nên hắn căn bản không có thời gian ra ngoài ăn cơm, phần lớn là gọi cơm bên ngoài mang tới.

Sau đó, tài năng nở rộ như hắn, dần dần có tiếng tăm của chính mình. Người mời hắn chữa bệnh, mời ăn cơm càng ngày càng nhiều, đương nhiên không phải ăn ở quán vỉa hè.

Hiện tại, lại được ngồi ở ven đường, ăn bún xào ven đường, có một hương vị rất khác.

- Ăn no rồi.

Ăn hết cả ba suất bún xào, Hồ Hâm mới thỏa mãn vỗ vỗ bụng. Hồ Hâm trước nay là người ăn nhiều nhất trong số mấy người. Nhưng hôm nay ăn đến tận ba suất thì cũng có chút khoa trương.

Lúc chiều anh ta đã giúp Trương Dương chuyển rất nhiều đồ, buổi tối lại gặp phải chuyện kia, hơn nữa, cũng muộn rồi, ăn như vậy cũng coi là bình thường.

- Bây giờ vẫn chưa đến 8 giờ, hay chúng ta tới bệnh viện xem sao đi. Chỉ một mình Chu đại ca, chỉ sợ anh ấy bận quá.

Mẽ Nguyệt nói một câu, mấy người thoáng nhìn nhau, Tiểu Ngốc và Nam Nam lập tức gật đầu.

Cố Thành và Hồ Hâm đều tỏ ra tán thành. Lúc này mấy người cùng nhau thật sự không muốn về. Thanh niên vốn rất nhiệt tình. Hơn nữa, chị Chu được bọn họ đưa vào bệnh viện, lúc này cũng muốn tới thăm xem sao.

Chỉ có Trương Dương là không trả lời.

- Đừng có nhìn tôi như vậy, nếu muốn đi, vậy đều đi đi.

Trương Dương khẽ cười một tiếng, tới bệnh viện thăm một chút cũng tốt. Lúc trước hắn dùng hai cây kim giữ thai, chỉ là không biết việc đỡ đẻ ở bệnh viện thế nào, dùng xảy ra vấn đề gì là tốt rồi.

Nếu bệnh viện xảy ra vấn đề gì, nhất định sẽ truy cứu trách nhiệm. Đến lúc đó chuyện hắn dùng hai cây kim giữ thai sẽ bị nói ra, tuyệt đối sẽ gặp phiền toái.

Đương nhiên, đây chỉ là khả năng vạn nhất thôi, bác sĩ của bệnh viện mà có trách nhiệm thì sẽ không sao, mẹ con đều sẽ bình an.

Cũng may lúc xe cứu thương đi, Mễ Tuyết đã hỏi địa chỉ. Nói ra cũng trùng hợp, bệnh viện đón Chu tẩu đi lại là tam viện Trường Kinh.

Tam viện Trường Kinh không phải là bệnh viện gần nhất. Đáng tiếc là xe cứu thương của bệnh viện gần nhất đều đã được phái đi. Trung tâm chỉ huy 120 liền phái xe cứu thương của tam viện Trường Kinh tới. Mấy người lại gọi taxi, đi về phía tam viện.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Tranh Luận Về Huyết Hợp Cốc (Thượng).

Tam viện không xa, sau hơn 10 phút thì xe taxi đến.

Trương Dương không biết, trước khi hắn đến, bệnh viện đã náo loạn một hồi vì hắn.

Lúc chị Chu vừa được đưa tới, đúng lúc mấy bác sĩ phụ khoa nổi tiếng đều đang ở đó. Trong đó có một giáo sư nổi tiếng khoa phụ sản. Những bác sĩ này tập trung lại, là để hội chẩn về bệnh nhân mà buổi sáng Trương Dương đã cứu.

Trương Dương dù sao cũng không phải là bác sĩ trong bệnh viện. Tuy là giúp người bệnh giải trừ nguy cơ, nhưng không ai dám đặt mọi hy vọng vào hắn.

Với sự chủ trì của đích thân viện trưởng, mấy vị Chủ nhiệm khoa phụ sản, bác sĩ Phó chủ nhiệm tiến hành hội chẩn cô gái nằm trên xe cáng một lần nữa. Trải qua một loạt các loại kiểm tra, nhận định bước đầu, tình hình người bệnh hiện tại rất tốt.

Bệnh của cô bé này, cũng được chẩn đoán chính xác một lần nữa, là thời kỳ công huyết của tuổi trưởng thành, chứ không phải là huyết hà mà chẩn đoán nhầm trước đó.

Vì thế, bác sĩ trực ban kia bị phạt cảnh cáo một lần, còn trừ ba tháng lương.

Trương Dương cũng đúng là xui xẻo. Bởi vì kim giữ thai của hắn, chị Chu hôn mê vào bệnh viện, đúng lúc các bác sĩ hội chẩn đều đang ở đó, thấy sản phụ hôn mê, vì thái độ trách nhiệm, mấy bác sĩ đều đi kiểm tra.

Trong số các bác sĩ này, còn có bác sĩ trung y hồi sáng, Ngô Hữu Đạo.

Ngô Hữu Đạo liếc mắt liền phát hiện, huyết Hợp Cốc ở hai cánh tay của chị Chu đều bị người ta đâm. Phát hiện này khiến ông ta khi đó chột kêu lên, những bác sĩ khác cũng trở nên rất khẩn trương.

Huyết Hợp Cốc, chính là vị trí chính giữa ngón cái và ngón trỏ của bàn tay. Lúc bị đau, dùng sức ấn vào đó sẽ có hiệu quả. Có lúc những thầy châm cứu cũng hành châm ở đó, dùng để giảm đau.

Nhưng vị trí này, tuyệt đối không thể dùng với phụ nữ có thai, chứ đừng nói là người sắp chuyển dạ.

Ngô Hữu Đạo mắng ông chủ Chu tại trận, đến cả y tá đi đón chị Chu cũng bị vạ lây. Mấy bác sĩ cũng cầu nhau ông chủ Chu.

Mấy bác sĩ này mặc dù là bác sĩ khoa sản, nhưng việc không thể tùy tiện dùng huyết Hợp Cốc đối với phụ nữ mang thai thì cũng hiểu được.

Cuối cùng, bọn họ lại kiểm tra tổng thể cho chị Chu một lần nữa, lúc này mới dám để cô ấy vào phòng sinh.

Trước khi sinh huyết Hợp Cốc bị châm, lúc sinh nếu chẳng may xảy ra vấn đề gì, bọn họ không dám đương nổi trọng trách này. Phụ nữ mang thai, đây chính là hai mạng người.

Cũng may kết quả kiểm tra không tệ. Chị Chu và em bé đều khỏe mạnh. Chu tẩu thì vì nguyên nhân đặc thù nên đang ngủ, chỉ cần đánh thức cô ấy là được, không ảnh hưởng đến việc sinh con.

Ngay cả như vậy, Ngô Hữu Đạo và các bác sĩ khoa sản này, cũng giận rất lâu.

Mấy người còn cùng nhau ‘thăm vấn’ ông chủ Chu rất lâu, sau khi biết được trước khi đưa đến, có một sinh viên dùng kim may châm vào huyết Hợp Cốc, mấy vị bác sĩ đã nói đến mức ông chủ Chu phải khóc lóc.

Cuối cùng nói, ông chủ Chu cũng thấy hối hận, sao lại nghe theo Trương Dương.

Sáu người bọn Trương Dương, lúc đến bệnh viện, đúng lúc ông chủ Chu bị nói cho đến mức ngồi xổm bên ngoài, không nói năng gì. Ba cô gái bọn Mễ Tuyết đi phía trước, nhìn thấy bộ dạng này của ông chủ Chu, tim lập tức đập thành thịch.

Ông chủ Chu ngồi xổm khóc ở đó, có muốn người ta không hiểu làm cũng khó.

Hành động này của ông chủ Chu cũng dễ khiến người ta hiểu lầm quá. Cho dù có là Trương Dương, lúc này cũng lo cho Chu tẩu, tưởng là hai mẹ con có vấn đề gì.

- Chu đại ca, chị dâu sao rồi? Em bé có sao không?

Mễ Tuyết cao nhất, là người đầu tiên chạy tới, còn chưa lên tiếng, nước mắt đã ứa ra.

Bọn họ đã là sinh viên năm ba rồi, trong ba năm này, đến quán của chị Chu ăn cơm cũng rất nhiều lần, đã trở nên thân thiết từ lâu. Nếu Chu tẩu và em bé xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bọn họ nhất định sẽ rất đau lòng.

Tiếng kêu của cô ấy rất lớn, ông chủ Chu đang quỳ trước phòng làm việc của các bác sĩ. Một bác sĩ phụ sản đi ra, bất mãn liếc nhìn bọn họ, tuy nhiên không nói gì.

- Mễ Tuyết, sao mọi người lại tới?

Ông chủ Chu lau nước mắt, ánh mắt vẫn sưng đỏ. Bộ dạng này của anh ấy càng khiến bọn Mễ Tuyết lo hơn.

Ngay cả Trương Dương đi phía sau cũng dừng đứng đó, lẽ nào thật sự xảy ra chuyện gì? Nhưng hẳn là không phải, kim giữ thai của hân rất thành công, bệnh viện không phải nơi giết người bừa bãi, trong việc điều trị tuyệt đối không thể để xảy ra việc gì ngoài ý muốn.

Đây chỉ là việc sinh đẻ thôi, không phải phẫu thuật lớn gì, tỷ lệ xuất hiện việc ngoài ý muốn trong trường hợp này cũng không cao.

Hồ Hâm đứng bên cạnh, vội nắm chặt tay, tức giận kêu lên:

- Chu đại ca, anh yên tâm, Chu tẩu cho dù xảy ra chuyện gì, tôi cũng sẽ giúp anh báo thù. Tôi không tha cho tên khốn kiếp Chu Dật Trần kia đâu.

Ông chủ Chu nhìn mấy người, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở chỗ Trương Dương, khóc thút thít nói:

- Bọn họ, bọn họ nói, chỗ Trương Dương châm kim vừa rồi không đúng, rất nguy hiểm.

Chu tẩu còn đang trong phòng sinh, ông chủ Chu căn bản không biết tình hình như nào, chỉ nhớ lời mấy bác sĩ vừa rồi nói, không cảm lòng được nên nói ra.

Lời của anh ta, cũng khiến bác sĩ vừa đi ra hướng ánh mắt nhìn vào Trương Dương.

- Cái gì?

Trương Dương buột miệng thốt lên một tiếng. Đám Mễ Tuyết, Hồ Hâm cũng đều kinh ngạc quay đầu lại nhìn Trương Dương. Câu trả lời của ông chủ Chu ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Không ngờ là việc châm kim của Trương Dương có vấn đề.

- Không thể nào, châm thuật của Trương Dương rất cao minh, tôi từng nhìn thấy tận mắt mà.

Cố Thành phản bác ngay một câu,

Lúc mấy người họ nói chuyện, lời của bọn họ, khiến những bác sĩ vừa ra lại nhìn Trương Dương.

Vị bác sĩ này chính là bác sĩ phó chủ nhiệm tham gia hội chẩn cô gái trên xe cáng, buổi tối cũng từng gặp Chu tẩu, cùng với Ngô Hữu Đạo giáo huấn ông chủ Chu. Lúc này nhìn thấy 'tên đầu sỏ gây tội', mắt trừng lớn.

- Chu đại ca, chị Chu bây giờ đang ở đâu?

Trương Dương cau mày, vội vàng hỏi một câu.

Kim giữ thai của hân chắc chắn không có vấn đề gì. Điều lo lắng nhất lúc này của hân chính là bên phía bệnh viện đã xảy ra chuyện gì. Nếu thật sự có chuyện gì, đến lúc đó hân không thể nói rõ ràng được.

Dù sao đúng là trước đó hân đã châm kim.

Bây giờ điều hấn muốn nhất là được quan sát tình hình của chị Chu. Căn bản là ông chủ Chu không nói rõ, chị Chu đã được kiểm tra tình hình thân thể, đã vào phòng sinh đang sinh rồi.

- Chu Chí Quốc, Chu Chí Quốc, chúc mừng anh.

Ở lối đi nhỏ bên cạnh, một nữ bác sĩ đi nhanh tới, thấy ông chủ Chu liền lớn tiếng kêu lên.

- Muốn tám tiếng mười ba phút, sinh được một bé trai như ý, nặng sáu cân bảy, mập mạp, trắng hồng, mẹ con bình an.

Nữ bác sĩ đi thẳng đến bên người ông chủ Chu, cười ha hả nói. Ông chủ Chu lúc này đứng đực ra đấy.

Lúc trước anh ta, vừa hỏi hặn vừa lo lắng, đã muốn đập đầu vào tường rồi.

Hiện tại rút cục có thể thở phào nhẹ nhõm rồi. Ông chủ Chu trực tiếp bắt tay bác sĩ, xúc động muốn nói, nhưng lại chẳng nói được lời nào, chỉ có môi đang run bần bật.

Trương Dương cũng nhẹ nhàng thở ra, mẹ con bình an là tốt rồi. Vừa rồi hấn tưởng thực sự đã xảy ra chuyện gì rồi.

Mấy người đều bị hấp dẫn bởi tin tức tốt lành này. Chỉ có vị bác sĩ thì vẫn bình tĩnh như cũ, còn đang quan sát Trương Dương.

Nhìn một hồi, anh ta đột nhiên hỏi:

- Lúc trước là cậu giúp người phụ nữ có thai giảm đau, dùng kim may châm vào huyết Hợp Cốc?

Trương Dương hơi sững sờ, theo bản năng trả lời:

- Vâng, nhưng tôi châm vào huyết Hợp Cốc, không chỉ là để giảm đau, mà còn có tác dụng giữ thai.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Tranh Luận Về Huyết Hợp Cốc (Hạ).

- Huyết Hợp Cốc giữ thai?

Bác sĩ kia cười nhạo một tiếng, nhìn Trương Dương như nhìn một kẻ ngốc. Bộ dạng của anh ta, khiến Trương Dương không kìm được nổi lên một tia tức giận.

Ở kiếp trước, làm gì có bác sĩ nào trong bệnh viện dám nói chuyện với hấn như vậy. Cho dù là viện trưởng, từ trước đến nay cũng đều rất khách sáo với hấn. Rất nhiều ca bệnh nan y đều tới hỏi ý kiến của hấn, không hề xảy ra việc đối đãi như vậy.

Trương Dương dù sao cũng là mới xuyên thời gian trở về không lâu, vẫn chưa thích ứng với thân phận hiện tại của mình.

Còn may Trương Dương là một người lý trí, hấn hiểu mình không còn là Phó viện trưởng, giáo sư trung y như trước kia nữa. Ở đây, hấn chỉ là một sinh viên ngay cả bằng cấp bác sĩ cũng chưa có.

Kìm lại cơn giận, Trương Dương thần nhiên nói:

- Huyết Hợp Cốc đương nhiên có thể giữ thai, hiện tại mẹ con bình an, chính là minh chứng tốt nhất.

- Anh.

Trương Dương phản kích, khiến bác sĩ kia khề sừng sốt. Anh ta không nghĩ tới chuyện một sinh viên trẻ chưa đủ lông đủ cánh lại dám phản bác sự nghi ngờ của mình.

Ông chủ Chu lúc này cũng phản ứng lại, vội nói:

- Bác sĩ, mẹ con bình an là tốt rồi. Trương Dương cũng là có lòng tốt giúp chúng tôi.

Vị bác sĩ này hung hăng trợn mắt nhìn ông chủ Chu, lạnh lùng nói:

- Lòng tốt, có lòng tốt cũng có thể làm chuyện xấu. Anh có biết nguy hiểm thế nào không? Huyệt vị đó không thể tùy tiện động vào, có khả năng hai mẹ con còn không tới được đến bệnh viện nữa.

Nghe bác sĩ nói vậy, ông chủ Chu lại ngây người đứng đó. Anh ta vốn là người không có chủ kiến, bình thường cũng chỉ làm việc trong bếp. Dù sao, Chu tâu cũng không thể vác cái bụng sắp sinh mà làm việc được.

- Bác sĩ Luru, có chuyện gì vậy.

Giọng của vị bác sĩ kia rất lớn, hai bác sĩ nữa lại đi ra. Mấy bác sĩ này đang thảo luận việc trị liệu sau này cho cô gái nằm trên xe cáng. Vừa rồi bọn họ giúp chị Chu, thuận tụy là việc bất ngờ.

Bác sĩ đi ra đầu tiên tên là Luru Hường Cường, thấy hai đồng nghiệp đi ra, nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Không sao, người châm vào huyết Hợp Cốc của người phụ nữ mang thai lúc này đang ở đây. Tôi nói với cậu ta một câu, cậu ấy còn không phục.

- Châm huyết Hợp Cốc?

Hai bác sĩ này lập tức nhú mày. Người phụ nữ mang thai bị châm huyết Hợp Cốc khi này, bọn họ đều có ấn tượng rất sâu. Vừa biết phụ nữ mang thai bị người ta dùng kim may châm vào huyết Hợp Cốc, bọn họ đều rất lo lắng.

Hai bác sĩ đều đang quan sát Trương Dương.

Bác sĩ Luru cũng không nói người nào châm kim. Tuy nhiên ánh mắt của anh ta vẫn trừng trừng nhìn Trương Dương, bộ dạng như muốn ăn tươi nuốt sống. Hai người này đương nhiên lập tức nhìn Trương Dương.

- Cậu vẫn là sinh viên đúng không?

Một trong hai bác sĩ đó quan sát một hồi, nhẹ giọng hỏi Trương Dương một câu.

Trương Dương gật đầu, giọng điệu bác sĩ này cũng khá ôn hòa, không giống bác sĩ Luru khi này, bộ dạng rất khinh người, muốn giáo huấn người khác.

Bác sĩ lại hỏi:

- Là sinh viên sao?

Trương Dương lại gật đầu. Hiện tại là sinh viên Học viện Y học Trường Kinh. Tuy không phải học Trung y, nhưng chắc chắn là học ngành y.

- Học đi đôi với hành là tốt, nhưng không thể sơ suất. Bác sĩ quan trọng nhất là cứu sống người. Nhưng mỗi lần hành y đều có thể xảy ra kết quả ngược lại, đặc biệt đối với những bệnh nhân cấp tính, nhất định phải thận trọng.

Vị bác sĩ kia từ từ nói, dường như còn có chút xúc động.

Trương Dương lại mở to hai mắt nhìn, vị bác sĩ trước mặt hắn giống như đang giáo huấn hắn, tuy nhiên, thái độ của người ta rất điềm đạm. Trương Dương muốn phản bác, nhưng cũng ngại không nói thẳng như với vị bác sĩ khi này.

Suy nghĩ một chút, Trương Dương mới lên tiếng:

- Tinh huống khẩn cấp, chuyện nắm chắc trong tay, vẫn có thể làm.

Phương thức châm cứu này, là Trương gia tổ truyền lại, là một độc môn tuyệt học của thế hệ Thánh y Trương Trọng Cảnh. Ông nội kiếp trước của Trương Dương dùng phương pháp này đã cứu được không ít sản phụ, chưa bao giờ xảy ra vấn đề gì.

Bản thân Trương Dương, kiếp trước cũng từng dùng nhiều lần, đương nhiên càng có thêm lòng tin.

Vị bác sĩ kia lại lắc đầu:

- Tuổi trẻ kích động không phải chuyện tốt. Tự nhận là nắm chắc, nhưng cũng không có nghĩa là chắc chắn đúng.

Nói tới đây anh ta ngừng lại, dường như nghĩ tới chuyện gì, lại có chút do dự.

Nhìn Trương Dương, anh ta mới tiếp tục nói:

- Sáng hôm nay, bệnh viện chúng tôi đã xảy ra một lần chẩn đoán nhầm, cũng may có người hỗ trợ, mới không dẫn đến hậu quả xấu, bác sĩ gây ra sự việc, lúc trước cũng rất chắc chắn, đáng tiếc, anh ta thực sự đã sai rồi.

Lúc ông ta nói, bác sĩ Lưu và bác sĩ còn lại đều gật đầu.

Người đang nói tên là Vương Quốc Hải. Bác sĩ Vương rất nổi tiếng ở tam viện Trường Kinh. Sáng nay, vị bác sĩ Trung y lớn tuổi nói người mà lúc phải phẫu thuật gấp phải mời được, chính là người này.

Vương Quốc Hải là một người rất nhiệt tình. Tất cả những người thực tập ở bệnh viện kính nể nhất, thích nhất chính là anh ấy. Bình thường anh ấy đã chỉ bảo cho rất nhiều bác sĩ thực tập. Lúc này cũng đối đãi với Trương Dương như một bác sĩ thực tập.

Trương Dương lúc này đã tròn mắt to nhìn.

Việc chẩn đoán nhầm bệnh mà bác sĩ này nói, còn cả việc chẩn đoán nhầm được người giúp, sao nghe lại giống chuyện lúc trước hắn cứu cô cháu gái của thầy giáo vậy. Một bệnh viện không thể ngày nào cũng xảy ra việc chẩn đoán nhầm, càng không thể lần nào chẩn đoán nhầm cũng đúng lúc có người giúp.

Cũng có thể nói, Trương Dương gần như có thể kết luận, vị bác sĩ này nói chính là chuyện trước kia.

Nghĩ đến đây, Trương Dương không khỏi có chút buồn cười, lấy việc mình giúp đỡ giáo huấn chính mình, sao cảm giác kỳ quặc vậy nhỉ. Tuy nhiên, vị bác sĩ này thật sự không có ác ý. Người như vậy, ở kiếp trước Trương Dương cũng không gặp nhiều.

Đối với một sinh viên xa lạ như hắn, người chỉ mới gặp mặt một lần, còn có thể nhẹ nhàng dạy bảo như vậy, thật sự rất không dễ dàng. Cho dù ông ấy nói đúng hay sai, đều khiến Trương Dương tôn kính.

- Sao mọi người đều ở ngoài vậy?

Lại một người nữa đi từ phòng làm việc ra. Lần này đi ra là một người lớn tuổi, người này Trương Dương còn từng gặp rồi.

Vị bác sĩ Trung y nổi tiếng mà bệnh viện mời tới, bác sĩ Ngô Hữu Đạo, rất có quyền uy ở bệnh viện, đi từ phòng làm việc ra.

Các bác sĩ trong phòng làm việc cũng đang thảo luận bệnh tình cô gái trên xe cáng. Bọn họ trao đổi một phương án trị liệu thích hợp nhất. Ngô Hữu Đạo bởi vì lúc trước tham dự vào toàn bộ quá trình Trương Dương cứu người, hơn nữa lại là bác sĩ trung y lớn tuổi, nổi tiếng, nên mới được mời tới.

Ông ấy tuy không phải là bác sĩ phụ khoa, nhưng lời của ông vẫn có phân lượng rất nặng, hơn nữa còn đưa ra vài kiến nghị không tồi.

- Chúng ta vào thôi, chàng trai, trở về phải đọc nhiều sách, học tập nhiều, đợi lúc chân chính học thành tài mới có thể giúp được càng nhiều bệnh nhân hơn.

Bác sĩ Vương quay đầu lại, cười cười với Ngô Hữu Đạo, lại xoay người nói với Trương Dương một câu.

Ngô Hữu Đạo nhìn theo ánh mắt của bác sĩ Vương, cũng nhìn thấy Trương Dương.

Sau khi nhìn thấy Trương Dương, ánh mắt Ngô Hữu Đạo tròn trĩnh, buột miệng thốt lên:

- Là cậu.

- Là tôi?

Bộ dạng của Ngô Hữu Đạo khiến Trương Dương có chút khó hiểu, nhưng vẫn nhẹ giọng trả lời một câu.

Hai người nói chuyện, khiến mấy người xung quanh đều ngơ ngác, đặc biệt là mấy vị bác sĩ Vương và bác sĩ Lưu. Thấy bộ dạng của Ngô Hữu Đạo, dường như quen biết chàng trai trẻ lỗ mãng này.

Trong lòng họ, đã định vị cho Trương Dương, một chàng trai trẻ có lòng nhiệt tình nhưng lỗ mãng. Sự nhiệt tình đáng cổ vũ, bằng không bác sĩ Vương vừa rồi cũng sẽ không nói những lời đó với hắn.

- Cậu tới thật đúng lúc, nhanh theo tôi vào.

Ngô Hữu Đạo không giải thích gì, kéo Trương Dương vào phòng làm việc. Mấy người bên ngoài càng ngơ ngác.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Trương Dương Thành Tiêu Điểm Chú Ý

... .. ,

Ngô Hữu Đạo tóm lấy Trương Dương, trực tiếp kéo hẳn vào văn phòng.

Mễ Tuyết vội vàng theo sau, trong ánh mắt của cô để lộ ra rõ sự sốt ruột, đơn thuần cô còn tưởng rằng, ông thầy thuốc này đang muốn trách tội Trương Dương vì dám châm cứu cho chị Chu trước đó.

Vừa rồi, hai ông thầy kia chẳng phải cứ nhằm chuyện này mà trách cứ là gì.

- Chữa bệnh vốn là chuyện không liên quan đến Trương Dương, là có người va phải làm Chị Chu bị ngã, cháu thấy chị ấy đau dữ quá, nghĩ Trương Dương có học qua y thuật gai truyền nên cháu mới bảo anh ấy thử xem đấy, là cháu bảo anh ấy thử nên muốn trách thì cứ trách cháu đây này!

Vừa vào văn phòng, Mễ Tuyết liền phân bua với Ngô Hữu Đạo, sự quan tâm và lo lắng hiển hiện trong mắt là không phải nghi ngờ.

Bác sĩ Vương, Bác sĩ Lưu cả ba người bọn họ cũng đều quay trở về văn phòng, ba người cũng rất mơ hồ, so với Mễ Tuyết càng thêm phần mơ hồ, nếu không phải hiện tại đồng người, bọn họ nhất định sẽ mở miệng hỏi xem sao lại thế.

Hồ Hâm, đám Cô ngọc đều theo vào văn phòng, chỉ có anh chủ Chu là chờ bên ngoài phòng hộ sinh, vợ con anh ta đều ở bên trong nên tất nhiên anh ta sẽ không có tâm tư đi quán chuyện gì khác.

Mọi người bên trong, chỉ có Cố Thành là trong mắt thoáng có chút hào quang.

Cậu ta là người duy nhất biết sự tình ban sáng, hơn nữa đã gặp qua Ngô Hữu Đạo nên cậu ta đoán, Ngô Hữu Đạo đem Trương Dương kéo đến đây có liên quan đến chuyện cứu cô bé kia hồi sáng.

Chỉ có điều cụ thể sao lại thế này thì cậu ta cũng không rõ lắm.

- Cái gì mà chị Chu, cái gì đau dữ quá, cô bé à, tôi không rõ cháu đang nói cái gì?

Ngô Hữu Đạo về mặt nghi hoặc nhìn Mễ Tuyết, trước khi tới ông ta cũng không biết Trương Dương chính là người châm cứu ở huyệt Hợp Cốc cho chị Chu, ông ta chỉ nhìn đến Trương Dương mà trong lòng cao hứng kéo hẳn cùng vào.

Mục đích lớn nhất của ông ta vẫn là muốn hỏi Trương Dương về ý kiến trị liệu tiếp theo cho cô gái nằm xe cáng lúc trước, dù sao người thực sự cứu người, khiến người bệnh chuyển nguy thành an ban sáng chính là Trương Dương chứ không phải ông ta.

Hơn nữa ông ta cũng rất tò mò việc Trương Dương để lộ ra là một tay châm cứu thần kỳ lúc đó, làm thầy thuốc Trung Y nhưng trước nay ông ta vẫn chưa từng thấy qua bậc thầy châm cứu dùng kim châm mà có thể chữa khỏi bệnh tật.

- Bác sĩ kéo anh ấy vào đây không phải là bởi vì anh ấy châm cứu cho Chị Chu vào huyệt vị gì đó sao, có nguy hiểm không ạ?

Mễ Tuyết cũng mơ hồ không kém, hết thấy mọi chuyện chỉ có thể nói là hiểu lắm.

Ngô Hữu Đạo căn bản không biết Trương Dương chính là người châm cứu huyệt Hợp Cốc cho phụ nữ có thai, Mễ Tuyết bọn họ lại cũng không biết chuyện Trương Dương cứu người sáng hôm nay, thế nên đã tạo thành cục diện như bây giờ.

- Mễ Tuyết, Chị Chu không việc gì, anh cũng sẽ không sao đâu!

Trương Dương mỉm cười nhìn Mễ Tuyết, nhẹ nhàng trấn an.

Trong lòng hẳn cũng thấy vô cùng cảm động, ngay chính lúc hẳn bị hiểu lầm mà cô bé này vẫn có thể tự thân biện giải cho quả thực không dễ dàng, ít nhất anh mất ân cần kia của cô cũng không phải là giả vờ.

Trương Dương có thể cảm giác được, cô thực sự quan tâm đến hẳn.

Có người để ý, quan tâm chính mình, loại cảm giác này rất kỳ diệu, ít nhất Trương Dương rất thích thứ cảm giác này, cô và cái loại con gái tự động tìm đến cửa trong kiếp trước của hẳn hoàn toàn không giống nhau, hạng người như vậy chưa bao giờ khiến hẳn từng có cảm xúc này.

- Bác sĩ Vương, rốt cuộc sao lại thế này, sao tôi càng ngày càng thấy hồ đồ?

Ngô Hữu Đạo càng thấy mơ hồ mà hỏi Vương Quốc Hải một câu, Vương Quốc Hải là Chủ nhiệm phụ khoa, cũng là người thực sự phụ trách hội chẩn cho cô gái trên xe cáng.

- Đừng nói là ông, cả tôi cũng hóa hồ đồ rồi!

Vương Quốc Hải trong lòng cười khổ một tiếng, trên mặt cũng không biểu hiện gì, ông ta nhẹ nhàng bảo Ngô Hữu Đạo:

- Bác sĩ Ngô, ông còn nhớ vừa rồi người phụ nữ có thai được đưa tới đây chứ, chính là huyết Hạp Cốc bị người dùng kim may đâm vào, hành châm với người phụ nữ có thai ấy chính là cậu nhóc này!

Là cậu ta sao?

Ngô Hữu Đạo mắt đột nhiên trừng lớn, lảng lảng nhìn Trương Dương.

- Đúng, chính là cậu ta!

Vương Quốc Hải gật đầu, cũng nghi hoặc nhìn Ngô Hữu Đạo.

- Hóa ra là cậu ta, thảo nào, khó trách, khó trách!

Ngô Hữu Đạo sững sốt mất một lúc rồi mới như thoáng chút suy nghĩ gật đầu, cười mà kêu lên. Ông ta dường như đã hiểu rõ cái gì, khổ nỗi Vương Quốc Hải và những bác sĩ khác thì lại thành ra càng hồ đồ hơn.

- Khụ khụ, bác sĩ Ngô, ông có thể nói rõ ràng ra chút hay không?

Vương Quốc Hải nhẹ giọng ho khan một tiếng, bác sĩ Ngô là người ngay cả viện trưởng cũng tôn kính, là lão tiền bối mời được từ bên ngoài, nên cho dù ông ta là chủ nhiệm khoa những cũng không dám đối với Ngô Hữu Đạo có điều gì bất kính.

Ngô Hữu Đạo nhìn mấy bác sĩ khác rồi nhẹ nhàng cười, nói:

- Nếu như là cậu ta châm cứu thì hết thảy mọi việc ở đây có thể giải thích, vì sao sản phụ nữ được châm cứu ở huyết Hạp Cốc nên mới không có bất cứ việc gì và có thể mẹ tròn con vuông!

Mấy bác sĩ, đặc biệt là Bác sĩ Vương và Bác sĩ Lưu bọn họ đều trừng to hai mắt, không thể tin nổi mà nhìn Ngô Hữu Đạo.

Ngô Hữu Đạo khẽ mỉm cười, lại nói:

- Cậu ta chính là cậu nhóc kỳ tài trước kia đã cứu chữa cho ca bệnh do tôi chẩn đoán, người chỉ dùng mấy cây kim mà có thể chữa khỏi bệnh thiếu máu cơ tim, cấp tính và đã giúp cho người bệnh tránh xuất huyết nhiều, châm kim vào huyết Hạp Cốc tự nhiên không phải là vấn đề lớn, tay nghề châm cứu của cậu ta tôi hồ thẹn không bằng!

Ngô Hữu Đạo vừa nói xong, mấy ông bác sĩ kia mắt lại càng tròn tròn.

Những lời này có uy lực, không kém đạn pháo, thiếu chút nữa làm mấy bác sĩ có mặt chấn động mà ngất đi.

Đặc biệt là người vừa rồi đã cười nhạo Trương Dương, bác sĩ Lưu, bản mặt của y lúc này in rõ bốn chữ “không thể tin được”, thằng nhóc mới vừa rồi còn bị y chê cười là cái gì cũng không biết không ngờ lại là một vị cao thủ châm cứu.

Theo như lời đồn đại trước mắt, đây không chỉ là một vị cao thủ châm cứu, mà còn là một vị danh thủ quốc gia cực kỳ lợi hại trong giới trung y.

Chỉ xem qua đơn giản vài lần là có thể nhìn ra nguyên nhân bệnh tình chính xác, hơn nữa dùng mấy cây kim đơn giản là làm được chuyện mà giải phẫu cũng không làm được, trực tiếp trợ giúp người bệnh vượt qua cơn nguy biến.

Có thể nói, mạng của cô bé ban sáng là Trương Dương một tay giành lại từ tay Diêm vương, lúc hội chẩn, Ngô Hữu Đạo đã thổi phồng người thanh niên này không ít, chẳng ai ngờ rằng cậu ta sẽ lấy phương thức như vậy mà ra mắt bọn họ.

- Bác sĩ Ngô, ông có nhầm lẫn hay không vậy?

Bác sĩ Lưu có chút không cam lòng hỏi một câu, biến hóa này cũng quá lớn, trước kia chỉ là tên trẻ tuổi bị họ lên lớp, bây giờ lại biến thành một cao thủ mà các bác sĩ trung y tốt nhất trong viện đều hồ không bằng, sự chênh lệch quá lớn khiến y trong khoảng thời gian ngắn khó có thể chấp nhận.

- Ông đang hoài nghi tôi?

Ngô Hữu Đạo mạnh mẽ trừng mắt, thân phận của ông ta có chút đặc thù, ở trong bệnh viện có thể không cần nể tình bất cứ ai, bình thường thật đúng là không vị bác sĩ nào có thể trêu chọc được ông ta.

- Không, tôi không có!

Bác sĩ Lưu cuống quýt xua tay, y mặc dù có chút tiếng tăm nhưng ở trong bệnh viện chỉ là vị Phó chủ nhiệm bình thường, tự nhiên không muốn mà cũng không dám đi đắc tội với một vị tiền bối lão làng như Ngô Hữu Đạo.

- Không có là tốt rồi!

Ngô Hữu Đạo gật đầu, lập tức vừa cười cười, vừa nói:

- Đúng rồi, vừa rồi không phải các ông nói người bệnh sau khi xuất huyết cấp tính thì tình trạng thiếu máu là khó phòng bị nhất ư, bây giờ vừa lúc thỉnh giáo cậu nhóc này một chút đi vậy!

Xuất huyết cấp tính, rất dễ dàng tạo thành tình trạng thiếu máu các loại, bình thường thiếu máu còn đỡ, đã phát sinh cái loại thiếu máu cơ tim cấp tính kia thì vấn đề liền khá là nghiêm trọng.

Xuất hiện loại tình huống này, nhẹ thì người bệnh lưu lại di chứng, nặng thì tử vong, bọn họ hôm nay hội chẩn, có một nửa thời gian đều là thảo luận điểm này.

Bọn họ lo lắng nhất, chính là trong quá trình trị liệu tiếp theo, người bệnh còn sẽ xuất hiện tình huống tương tự, không có phương án trị liệu phù hợp, bọn họ sẽ rất khó ứng phó. Không có một bác sĩ nào có thể nắm chắc khi gặp phải tình huống này sẽ có thể làm tốt như Trương Dương, không chỉ ngừng được xuất huyết mà còn đồng thời hóa giải tình trạng thiếu máu cơ tim cấp tính, giúp người bệnh có tiến triển tốt thật sự.

Ngô Hữu Đạo lời này nói dứt, mấy bác sĩ kia đều chú mục vào Trương Dương.

... ..

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thỉnh Giáo

Mặc kệ trước đó Trương Dương đã châm cứu huyết Hợp Cốc cho sản phụ cho kết quả ra sao, người trẻ tuổi trước mắt này đã thật sự làm nên chuyện bọn họ trước đó không thể làm được.

Xuất huyết nhiều đồng thời thiếu máu cơ tim cấp tính, ít nhất dám vỗ ngực nói mình có thể ứng phó nổi.

Bị nhiều người đồng thời nhìn ngó như vậy nhưng biểu hiện của Trương Dương lại rất thản nhiên, kiếp trước khi khám và chữa cho người bệnh ở bệnh viện, từng có không ít lần bị các bác sĩ khác quan sát, so với bây giờ thì trường hợp to chuyện hơn nữa hẳn đều đã trải qua.

Hắn thản nhiên cũng là thường bởi vì hắn đã trải qua rất nhiều.

Nhưng những người khác thì không rõ, đặc biệt là Ngô Hữu Đạo thì chỉ biết nhìn Trương Dương rồi yên lặng gật đầu, ông ta đối với biểu hiện thản nhiên này của Trương Dương vô cùng tán thưởng, trong mắt ông ta đây đã trở thành khí phách vĩ nhân khiến người thanh niên này càng đáng để khám phục.

- Đây, vị tiểu huynh đệ này, cậu tên họ là gì!

Vương Quốc Hải là người mở miệng đầu tiên, y thoáng có vẻ hơi xấu hổ, ban nãy chính là y mở mồm giáo dục người ta từ đầu chí cuối, nói cái gì mà phải hiểu học này nọ, không ngờ mới thoáng chốc mà đã phải xin thỉnh giáo, chuyển biến này khiến y có vẻ không chấp nhận được.

- Bác sĩ Vương khách khí rồi, tôi tên là Trương Dương, ông cứ gọi tiểu Trương là được!

Trương Dương khẽ mỉm cười, vừa mới mới nghe Ngô Hữu Đạo gọi người này nên cũng thuận theo đó mà gọi là bác sĩ Vương.

Bất kể là kiếp trước hay hiện tại, Trương Dương đều có một ưu điểm, đó là khá khiêm tốn, nguyên nhân chủ yếu của phương diện này chính là hắn quá trẻ tuổi. Thân mình quá trẻ nên rất nhiều lão tiền bối đối với thành tích mà hắn có được đều rất ghen tị, không khiêm tốn mà nói thì sẽ rất dễ dàng bị người khác cãi cho một cái tiếng bất kính với bề trên.

Trong ngành Y tế, tuy rằng chú trọng hơn chính là ai thành đạt thì người đó là bề trên, nhưng thân phận tuổi nghề cũng rất trọng yếu, một số lão tiền bối trong giới đều có được sức ảnh hưởng không nhỏ.

Thật ra hiện ở trong nước rất nhiều ngành sản xuất đều là như thế này, lấy lý lịch kinh nghiệm tuổi nghề để sắp xếp nhân sự, đây coi như là một nhược điểm của Trương Dương, cho nên bình thường đối với mấy lão tiền bối này sự lễ phép nên chăng hẳn đều có thừa.

Tuy nhiên khi có tranh chấp thật sự về mặt học thuật, Trương Dương thường quyết không nhượng bộ, rất nhiều lần kết quả cũng đều chứng minh rồi,

Trương Dương kiên trì là đúng, cũng như hôm nay vậy, vị bác sĩ Lưu nghi ngờ việc chẩn kim là khả thi, Trương Dương liền trực tiếp tiến hành rồi phân bác lại.

- Tiểu Trương, thật ra chúng tôi rất muốn biết, cậu dùng mấy cây kim như thế nào mà đã cải thiện thành công tình trạng thiếu máu cấp tính?

Vương Quốc Hải ho nhẹ một tiếng, sau khi nói xong, vẻ mặt hơi có chút mất tự nhiên.

Đi thỉnh giáo một người trẻ tuổi gấp đôi mình vốn cũng rất không được tự nhiên, hơn nữa người này lại vẫn đang là sinh viên ngồi trên ghế nhà trường, điều này làm cho y có vẻ càng không được tự nhiên.

Tuy nhiên người ta có bản lĩnh thật sự, có muốn không hỏi cũng không được, ai bảo y là chủ nhiệm phụ khoa, phải phụ trách toàn quyền bệnh tình của cô gái ngồi cạnh kia.

Vương Quốc Hải vừa mới hỏi xong, những bác sĩ khác đều dựng hết hai lỗ tai lên, bọn họ cũng đều muốn biết đáp án này.

Hồ Hâm, Cô Ngọc, Mễ Tuyết và cả Nam Nam mấy người bọn họ cũng đều trừng to hai mắt, có vẻ rất là mơ hồ, chuyện Trương Dương cứu cô gái trên xe cẩu, bọn họ căn bản không biết, cũng không rõ trước mắt rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra rồi.

- Thành tử, cậu thân với Trương Dương nhất, chuyện gì cậu ấy cũng đều mang cậu theo cả, cậu nhất định biết tại sao lại thế này đúng không?

Hồ Hâm đột nhiên lờ Cổ Thành ra hỏi nhỏ một câu, trên mặt còn mang theo hung quang, rất giống kiểu Cổ Thành mà trả lời không ra đáp án vừa lòng...thì sẽ được hầu hạ bằng quyền cước vậy.

- Tôi biết, nhưng có gì chúng ta cứ ra ngoài rồi hẵng nói!

Cổ Thành vội vàng gạt tay ra rồi kéo Hồ Hâm ra khỏi văn phòng chính, đám ba người Mễ Tuyết cũng theo ra ngoài cả, bọn họ vốn đang ở cùng một chỗ nên những gì Hồ Hâm và Cổ Thành nói các cô cũng đã nghe được hết.

- Cổ Thành, rốt cuộc sao lại thế này, cậu nói mau!

Mới vừa ra tới nơi, người đặt câu hỏi trước hết không ngờ lại là Mễ Tuyết.

Mễ Tuyết trên nét mặt lộ vẻ lo lắng, vừa rồi lúc Trương Dương bị kéo vào đó cô đã vô cùng lo lắng, tuy rằng sau lại không có việc gì, hơn nữa cục diện giống như cũng đã có thay đổi, nhưng cũng không làm cô giảm bớt sự lo lắng dành cho Trương Dương.

Càng là không rõ, lại càng lo lắng.

- Mễ Tuyết, cô đừng vội, tôi sẽ kể từ từ mà...

Cổ Thành lại lắc đầu, bắt đầu kể lại chuyện phát sinh trước đó ở bệnh viện, cậu ta kể lại rất cẩn thận và tỉ mỉ, chẳng bao lâu thì đã đem toàn bộ sự tình kể ra một lượt.

Mễ Tuyết, Hồ Hâm bọn họ khi Cổ Thành đang nói thì không ai tiện chen vào nhưng bộ dạng ai nấy đều ngây ngốc ra đấy.

Bọn họ không nghĩ tới, lúc trước Trương Dương đã đã cứu một người, lại là người bị thầy thuốc chẩn đoán sai, nay thầy thuốc kia lại kéo hẳn vào văn phòng.

Hiện tại bọn họ rốt cục cũng hiểu được, vị bác sĩ già kia kéo Trương Dương vào phòng thật sự là không có ác ý, chỉ là Trương Dương từ khi nào có một tay nghề y thuật thần kỳ như vậy thì bọn họ căn bản không hay biết, cũng thật sự chưa từng ngờ tới.

- Khó trách các cậu xử lý cái thủ tục xuất viện mà cũng tốn nhiều thời gian như vậy, hoá ra là Trương Dương đang cứu người!

Hồ Hâm thì thảo nói một câu, cứu một người quả không có gì, bọn họ đều là những sinh viên có nhiệt tâm, bình thường trên đường thấy ai gặp nguy hiểm, khả năng là đều sẽ ra tay cứu giúp.

Có thể đến bệnh viện cứu người, lại cứu được người bệnh bị chẩn đoán sai thì hoàn toàn khác xa rồi.

Đây không phải là chuyện người bình thường có thể làm, huống chi, bọn họ đã chứng kiến mọi chuyện trong văn phòng, cũng không khó đoán được những người này rất coi trọng phương pháp cứu người của Trương Dương, bằng không bọn họ cũng sẽ không chủ động mở miệng ra hỏi.

- Người nọ cuối cùng thế nào rồi?

Mễ Tuyết đột nhiên hỏi một câu, vài người lại đều nhìn về Cổ Thành, vấn đề này bọn họ cũng muốn biết.

- Tôi không biết, tuy nhiên Trương Dương nói cô ấy không sao, Trương Dương nói rất có lòng tin!

Cổ Thành lắc lắc đầu, cô gái trên xe cẩu đó rốt cuộc thế nào, cậu ta quả thật không rõ ràng lắm, khi đó bọn họ đã rời bệnh viện luôn rồi.

Tuy nhiên từ biểu hiện của mấy ông bác sĩ kia có thể thấy cô gái kia hẳn là không có việc gì, bằng không bọn họ cũng sẽ không hỏi Trương Dương làm thế nào mà đã cải thiện thành công bệnh tình.

- Chắc chắn sẽ không có việc gì, tôi cũng có lòng tin vào Trương Dương!

Hồ Hâm nhếch miệng cười cười, trong lòng cậu ta có một cảm giác vui sướng khác thường.

Hiện tại cậu ta cũng đã hiểu hết, mấy ông bác sĩ đó kêu Trương Dương qua cũng không phải để truy cứu trách nhiệm, mà là đang thỉnh giáo.

Vừa nghĩ tới chuyện mấy ông bác sĩ trong bệnh viện đều phải thỉnh giáo huynh đệ của mình, Hồ Hâm còn kích động đến mức muốn cười to. “Đám mặt dài kia, sáng khoái quá, từ trước đến nay đều là sinh viên thực tập ở viện y học bọn họ xem sắc mặt các bác sĩ mà làm việc, nào có chuyện đám bác sĩ đó lãnh giáo sinh viên bao giờ?”

Hồ Hâm đã ở viện y học ba năm, cũng sắp phải thực tập, đã sớm nghe qua không ít sinh viên khóa trước nói về chuyện thực tập, quá trình thực tập có thể nói là đủ loại chua ngọt đắng cay đến tận tận đều có cả.

- Đi, chúng ta vào thôi!

Hồ Hâm cười cười kéo Cố Thành, không nói lời nào nữa mà bước trở về văn phòng, hiện tại cậu ta rất muốn nhìn cảnh đám bác sĩ đó thỉnh giáo Trương Dương.

Mọi người lại cùng về lại văn phòng, trong đó khung cảnh đã có thay đổi, Trương Dương và Ngô Hữu Đạo ngồi trước một cái bàn làm việc trước, những người khác đều vây quanh nghe hai người họ nói chuyện.

Trương Dương và Ngô Hữu Đạo, cũng là Trương Dương nói nhiều, Ngô Hữu Đạo nói ít, lúc Trương Dương nói chuyện, Ngô Hữu Đạo không phải là nhíu mày mà chính là gật đầu, hoặc là nhếch miệng cười một cái, những bác sĩ xung quanh cũng đều đắm chìm trong thần sắc suy ngẫm.

... ..

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Thiên Tài Gặp Được Mà Không Cầu Được

- Thì ra là chứng băng huyết, bệnh của cô gái đó hoá ra có thể trị như vậy, tôi đã hiểu, tôi rất cuộc đã hiểu rồi!

Ngô Hữu Đạo đột nhiên vỗ xuống bàn thảm lấy làm giật mình, bệnh của cô gái trên xe cáng hôm nay thuộc loại băng huyết, trước đó bọn họ hội chẩn nghĩ cách trị liệu cũng không nằm ngoài phạm vi này.

Những gì Trương Dương vừa nói lại cho họ một cách nghĩ mới.

Trương Dương tạm dừng lại mỉm cười nhìn ông ta, vị bác sĩ già tên Ngô Hữu Đạo này quả thật biết không ít, mấy vấn đề thiếu chút nữa bị ông ta hỏi ra tất tột rồi.

Cũng may Trương Dương cũng không phải người thường, hẳn ngoại trừ phong phú về lý luận tri thức ra, còn có mười mấy năm kinh nghiệm của tương lai mà Ngô Hữu Đạo không thể so sánh.

Quả không nên xem thường mười mấy năm này, Trương Dương kiếp trước đã có mười mấy năm lớn lên tại đây, hẳn đã tham gia rất nhiều lần nghiên cứu và thảo luận về trung y, cũng tham dự qua rất nhiều đề tài nghiên cứu trung y, việc giải quyết một số vấn đề nan giải sau này còn có công lao không nhỏ của hắn.

Lúc này hắn chỉ đem một vài vấn đề nhỏ của việc công khắc trị bệnh ở tương lai đơn giản thuật lại một chút đã khiến cho Ngô Hữu Đạo kích động vỗ bàn.

- “Phạm phi thì huyết, lâm li bất đoạn, vị chi lậu hạ; cấp nhiên bạo hạ, nhược son băng nhiên, vị chi băng trung”, các bậc lão tổ tông đã căn cứ vào số lượng xuất huyết mà chia làm “băng” hoặc là “lậu”. Nhưng cũng không có ranh giới rõ ràng, bình thường có thể chuyển hóa, nhưng Trương Dương cậu lại đem cả hai gộp lại với nhau, lấy một chữ “lưu” để hình dung, khai sáng ra một phương pháp trị liệu mà chúng tôi không nghĩ tới.

Vương Quốc Hải cũng cảm thán một câu, ông ta là chủ nhiệm phụ khoa, về trung y trong phụ khoa cũng hiểu biết không ít, vừa rồi lời nói của Trương Dương cũng khiến ông ta cảm giác được được ứng dụng không nhỏ.

- Chủ nhiệm Vương ngài quá khen, tiểu tử tôi chỉ xem qua một vài sách thuốc, từ trên sách mà học được thôi!

Trương Dương mỉm cười lắc đầu, vừa rồi khi bọn Hồ Hâm đi ra ngoài, đám bác sĩ này làm hấn ngột ngạt áp lực không ít.

Vấn đề mà Vương Quốc Hải hỏi trước đó, người thầy thuốc nào cũng đều muốn hiểu rõ, đây chính là một nan đề, thậm chí có thể nói là một nan đề của cả nền y học, hiểu rõ được cũng có nghĩa là bọn họ đã giải được một bài toán khó.

Thử nghĩ mà xem..., bọn họ có thể viết ra một quyển luận văn y học ảnh hưởng trực tiếp đến bọn họ sau này.

Đương nhiên, nếu viết luận văn... thì khẳng định phải có thêm người kí tên, phải là Trương Dương, đây dù sao cũng là tri thức do Trương Dương cung cấp, nếu không cho Trương Dương cùng kí tên thì chỉ có thể nói đám bác sĩ này không có cả phẩm đức cơ bản nhất.

- Cậu quá khiêm nhường rồi, cậu nói sách, là chỉ đồ tổ truyền sao!

Ngô Hữu Đạo nhẹ nhàng lắc đầu, thâm ý sâu sắc nhìn Trương Dương, trong mắt của ông ta còn mang theo vẻ hăm dọa.

Trương Dương thoáng cúi đầu, ánh mắt vụt sáng, chậm rãi nói:

- Tôi cũng không rõ lắm, chính là một vài quyển sách cũ trong nhà, lúc không có việc gì làm thì xem qua nên cũng biết chút chút!

Lúc nói chuyện, Trương Dương mắt tự nhiên mà có chút chột dạ.

Trong nhà hấn có sách cũ đấy, nhưng tuyệt đối không có nội dung về phương pháp trị liệu này, những gì hấn vừa nói là thành quả một nghiên cứu của đời sau, cũng là có Trương Dương tham dự trong đó.

Mấy lão bác sĩ cứ truy vấn hấn làm thế nào chữa khỏi ca bệnh khẩn cấp của cô gái trên xe cáng, hấn bị buộc không có cách nào, nên mới vội lúi ra dùng tạm

Về phần phương pháp chữa trị cụ thể, trương dương cơ bản không có cách nào giải thích nổi, hấn cũng không thể nói cho những người này biết trên người mình có khí công tổ truyền, là dựa vào khí công phối hợp mới trị liệu, khiến cô bé kia ngừng xuất huyết nhiều.

Điểm này, hấn sẽ không nói cho bất cứ kẻ nào, cũng như trước khi hấn xuyên việt thời gian, khí công tổ truyền cũng là chưa nói với ai cả, đây là bí mật của hấn, coi như là một con bài tú lòn.

- Các vị tiên bối, hôm nay thời gian không còn sớm, chúng tôi cũng đều phải đi về, hôm nay tạm dừng ở đây đi, tôi tin bệnh tình cô bé kia sẽ không lặp lại nữa, mọi người cứ yên tâm trị liệu là được!

Thấy Ngô Hữu Đạo còn muốn tiếp tục nói chuyện, Trương Dương vội vàng đứng lên, hướng về các vị lão tiên sinh ôm quyền cười xin thôi.

Ngô Hữu Đạo hơi sững sờ, liếc mắt nhìn hấn một cái thật sâu rồi mỉm cười gật gật đầu, nói thẳng:

- Cũng tốt, hôm nay là chúng tôi gây phiền toái cho cậu, hôm nào có cơ hội, chúng ta sẽ thảo luận kỹ hơn!

- Bác sĩ Ngô, ngài quá khách khí rồi, vậy bọn tôi đi trước!

Trương Dương nhẹ nhàng cười, lần này không đợi Ngô Hữu Đạo đáp lời, trở về bên cạnh đám Mễ Tuyết rồi sáu người chào từ biệt mấy ông bác sĩ, thầy giáo trong văn phòng sau đó cùng rời khỏi.

Trương Dương gần như là trốn ra được, cứ thế này hấn cũng không dám tiếp tục ở cùng một chỗ với mấy ông bác sĩ này, cứ bị bọn họ truy vấn sẽ lộ ra dấu vết gì đó mất.

Trước khi đi, họ cũng không quên ghé sang phòng bệnh bên kia, anh chủ Chu chị Chu đều ở bên kia, bọn họ đang chìm ngập trong hạnh phúc và vui sướng.

Hai người ôm lấy nhau ngọt ngào nhìn cục cưng mới chào đời.

- Trương Dương, cậu không sao chứ!

Thấy đám Trương Dương tiến vào, anh chủ Chu vội vàng đứng lên định nắm thật chặt tay Trương Dương nhưng mới đưa ra một nửa lại rút trở về, xấu hổ đứng trăn ra đó.

Trương Dương còn chưa kịp nói, Mễ Tuyết đã giành đứng dậy trước, hạ giọng nói:

- Anh Chu, vừa rồi các bác sĩ đã nói rõ rồi, lúc trước anh ấy châm kim hoàn toàn không gây nguy hiểm, là đám bác sĩ kia bị lừa, anh không tin có thể qua hỏi lại họ?

- Thật sao, vậy thì tốt quá, Trương Dương à, rất xin lỗi, tôi không nên hiểu lầm cậu!

Anh chủ Chu hơi sững sờ rồi lập tức lộ ra thần sắc vui sướng, lúc trước anh ta đúng là bị đám thầy thuốc kia dọa phát sợ, sau nhìn đến vợ con bình an cả thì lại cảm thấy có lỗi với Trương Dương.

Bất kể nói thế nào, trước đó Trương Dương có làm gì tất cả cũng là vì anh ta.

Đừng nói là bỏ kim ra, nếu không phải Trương Dương bình tĩnh chỉ huy, dựa vào anh ta lúc đó đang hoảng hồn, hoàn toàn hoang mang lo sợ thì thật không biết sẽ xảy ra nhiều loạn kiểu gì.

Anh chủ Chu là một người thành thật, anh ta cho là mình có lỗi với Trương Dương, cho nên bây giờ mới biểu hiện xấu hổ như vậy.

- Không sao đâu, anh Chu, chúng ta đều là quan tâm chị Chu thôi mà!

Trương Dương cười cười, trong lòng hấn căn bản cũng không có trách cứ anh Chu lấy một chút.

Người không hiểu thì nghi ngờ là rất bình thường, anh chủ Chu không những không hiểu, còn bị mấy bác sĩ kia hù sợ quá, rốt cuộc khả năng chủ động nói chuyện với Trương Dương cũng đã rất không dễ dàng rồi, ít nhất người này bản chất là tốt.

Với những người như vậy, Trương Dương không hề có một chút chán ghét.

Lúc này Trương Dương rốt cục hiểu được, vì sao trước đây 'hấn' và Mễ Tuyết bọn họ lại có quan hệ tốt như vậy với đôi vợ chồng này, người như họ đúng là đáng để kết giao.

Sau khi thăm đứa nhỏ một lát, đám Trương Dương bọn họ đã rời đi, Vương Quốc Hải còn đích thân tiễn họ ra khỏi bệnh viện.

Chờ họ rời khỏi, Vương Quốc Hải mới trở về văn phòng, mấy bác sĩ khác vẫn còn đang thảo luận những gì Trương Dương nói trước đó, mỗi người càng đi sâu nhận thức, càng cảm thấy thu hoạch lớn hơn.

Trương Dương kiếp trước làm danh y, cũng không phải là phí phạm.

- Bác sĩ Ngô, sao lại để cho cậu ta đi mất, vừa rồi tôi có hỏi cậu ta ở đâu nhưng cậu ta nhất quyết không nói, cứ để cậu ta đi như vậy thì lần sau làm sao tìm được?

Trở lại văn phòng, Vương Quốc Hải liền than với bác sĩ Ngô một câu, trên mặt còn có chút sốt ruột.

Vừa rồi khi tiễn đám Trương Dương đi, thật sự là y có hỏi thăm Trương Dương phương thức liên lạc, đáng tiếc là Trương Dương chuyển chủ đề, khôn khéo tỏ vẻ không muốn bị người khác quấy rầy, khiến y cũng không biết nói gì thêm.

Vừa trở lại là y đã đề cập ngay đến chuyện này, theo y thấy, Trương Dương còn trẻ như vậy mà đã rất giỏi về y thuật, tuyệt đối là thiên tài gặp được mà không cầu được, bệnh viện họ phải biết giữ lấy mới phải.

... ..

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Không Để Vào Mắt

- Gấp cái gì!

Ngô Hữu Đạo ngẩng đầu cười cười, Vương Quốc Hải buồn bực phát hiện vị bác sĩ bình thường rất uy nghiêm này trong lúc tươi cười không ngờ lại còn có vẻ đắc ý.

Đúng vậy, chính là đắc ý, Vương Quốc Hải cảm giác Ngô Hữu Đạo như là có được bảo bối tốt gì đó, mà y thì lại có cảm giác sốt ruột đến phát cuồng.

- Lo quá hóa loạn, chẳng lẽ ông đã quên, mấy người này và sản phụ kia quan hệ rõ ràng không thường chút nào, bọn họ đều rất quen thuộc với nhau,

hiện tại đôi vợ chồng kia còn ở bệnh viện thì còn lo hỏi không ra lai lịch mấy người trẻ tuổi này sao?

Ngô Hữu Đạo nhìn thần sắc buồn bực của Vương Quốc Hải, rất hài lòng gật đầu rồi mới chịu nói ra nguyên nhân.

Vương Quốc Hải hơi sững sờ, lập tức vỗ vỗ đầu, hớn hờ nói:

- Đúng vậy, sao tôi lại không nghĩ tới điểm này nhỉ, đôi vợ chồng kia và mấy sinh viên đó quan hệ tốt lắm, khẳng định biết lai lịch của họ!

Có một thầy thuốc cũng cười cười, nhẹ nhàng nói:

- Chủ nhiệm Vương, bác sĩ Ngô không có nói sai, ông đúng là lo quá hóa loạn rồi, mấy người bọn họ đều là sinh viên nên không khó tìm đâu, các trường gần đây cũng không có mấy!

- Cũng phải, cách bệnh viện chúng ta gần nhất, nổi danh nhất chính là đại học Trường Kinh, tên tiểu tử kia lại là học y, tập trung ở viện y học, nhất định có thể tìm được bọn họ!

Vương Quốc Hải hưng phấn vỗ chân, sự ảo não lúc trước hoàn toàn biến mất.

Ngô Hữu Đạo và các bác sĩ khác cũng đều mỉm cười, Ngô Hữu Đạo vừa mới nhìn ra Trương Dương không muốn công khai thân phận của mình, cũng vốn không có hỏi nhiều, lúc Trương Dương ra đi càng không có ngăn trở.

Bởi vì ông ta sớm đã có biện pháp tra ra thân phận của Trương Dương rồi.

Mấy người đang thảo luận chuyện Trương Dương thì Trương Dương bên này đang gãi gãi mũi, hần cứ muốn hắt xì mà lại không ra, loại cảm giác này tương đối khó chịu.

Sau khi đưa đám Mễ Tuyết bọn họ về ký túc xá, Trương Dương mới rời khỏi cửa, trở về phòng trọ.

Chỗ ở của hần đã đổi thành hai gian với một phòng khách.

Với căn phòng mới này, Trương Dương không thể nói là quá vừa lòng, nhưng cũng không hề ghét bỏ, căn phòng này nếu so với chỗ ở của hần hồi mới lên đại học thì còn tốt hơn nhiều.

Kể từ khi xuyên vượt thời gian đến đây, tâm tính Trương Dương vẫn luôn rất bình thản.

Nhớ lại tai nạn trên không ở thời khắc cuối cùng lúc đó càng khiến hần thêm quý trọng sinh mạng, còn sống so với mọi chuyện đều tốt, có thể sống chính là lẽ vật trời ban tốt nhất dành cho hần.

Lại càng không cần phải nói chuyện hần lại thêm lần nữa được về với tuổi thanh xuân, có thể ôn lại cuộc sống của sinh viên đại học thêm lần nữa.

Với thân phận và cuộc sống trước mắt, Trương Dương có thể nói là hết mực hài lòng, mọi vinh quang kiếp trước hần cũng đã có, mọi xa hoa hần đều hưởng thụ qua, nhưng ở kiếp trước hần cũng có rất nhiều chuyện không tự chủ được.

Kiếp này, hần thầm nghĩ đây mới đích thị là chính mình, sống một cuộc sống mà hần vẫn hằng nghĩ tới.

Mang theo khát vọng về một cuộc sống mới, Trương Dương chậm rãi chìm vào giấc mộng đẹp, hần không hề hay biết, lão già gian trá Ngô Hữu Đạo cũng đám thầy thuốc kia đã sắp sẵn mưu đồ bí mật về hần rồi.

Ngày hôm sau thì trường học khai giảng, sáng sớm Trương Dương đã ra khỏi giường.

Phòng trọ Trương Dương thuê ở ngay phía ngoài cửa đông khuôn viên trường, đi lại không mất quá mười phút, mua hai miếng xiu mại, thêm một túi sữa đậu nành, Trương Dương tiến vào cổng trường với một tia kích động trong tâm tưởng.

Mười mấy năm rồi, hần cũng chưa từng nghĩ qua rằng mình còn có một ngày được trở về làm học sinh, khi hần được lưu lại trường làm giảng viên, hần mới biết quãng đời sinh viên đáng quý biết bao.

- Trương Dương, chào buổi sáng!

Vừa mới giải quyết hết chỗ xiu mại, Trương Dương liền gặp người quen, người này da ngăm đen, vóc dáng cao tầm một mét bảy, mặc áo somi đen, nếu không nhìn kỹ còn thực sự nghĩ rằng đây là một người bạn ngoại quốc.

- Hồ Đào, chào buổi sáng!

Đơn giản chỉ cần nhớ lại giấy lát, Trương Dương lập tức nhận ra người có làn da đen sẫm trước mắt.

Hồ Đào là sinh viên khoa thể dục, vóc dáng chỉ có một mét bảy nhưng là kiện tướng bóng rổ, còn là hậu vệ khổng lồ bóng chủ lực của đội khoa này, rất nổi danh trong đội bóng rổ khoa thể dục, trong đội của trường có rất nhiều thành viên đều đến từ khoa thể dục.

Đáng tiếc chính là, hậu vệ không chế bóng chủ lực của đội trường lại không phải cậu ta, mà là một người khác, người này cùng Trương Dương có quan hệ rất tốt, đó chính là Hồ Hâm.

- Chủ tịch Chu có dặn, một giờ ba mươi chiều nay họp, tôi vốn định đi thông báo, vừa lúc gặp cậu ở đây, cậu chờ tôi trễ đó nha!

Hồ Đào tung tung nói một câu, nói xong liền trực tiếp đi khỏi.

Hồ Đào vẫn luôn rất có thành kiến với Hồ Hâm, hai người đều họ Hồ, nhưng chỉ năm câu ba điều là đã không hợp, trời sinh không thể ở cùng một chỗ, vì vậy vị trí hậu vệ không chế bóng chủ lực của đội trường, trong sáng ngoài tối không biết hai người đã cạnh tranh bao nhiêu lần.

Đáng tiếc vóc dáng cậu ta không cao bằng Hồ Hâm, kỹ thuật lại không bằng nốt, lần nào cũng đều sẽ bị thua, chỉ có thể làm dự bị, hoặc là vào đội chủ lực của khoa.

- Tôi biết rồi, cậu cứ bảo với Chủ tịch Chu, tôi tuyệt đối sẽ không đến muộn!

Trương Dương cười cười, có vẻ không hề để ý, tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Hồ Đào thật ra cũng sốt ruột một lát, sau đó chậm rãi lắc đầu, cũng đi về phía trước, nhưng không cùng một đường với Trương Dương.

Hồ Đào cũng là thành viên hội sinh viên, tuy nhiên cũng là người của Chu Dật Trần, vẫn là chó săn một giống, tự nhiên sẽ không chào đón Trương Dương, hơn nữa Trương Dương và Hồ Hâm quan hệ rất thân, Hồ Đào cũng liền xem Trương Dương không vừa mắt.

Bình thường ở hội sinh viên, Hồ Đào không ít lần giúp đỡ Chu Dật Trần bài xích Trương Dương.

Nếu là trước kia, Hồ Đào và Trương Dương nói qua mấy lời tương tự thì sau đó nhất định là vài cái hừ lạnh, trả lời cũng sẽ không có chút lấy đâu ra đáng về hiện tại, cười tủm tỉm lại còn nói cho y biết hắn sẽ không đến trễ.

Thái độ của Trương Dương khiến Hồ Đào mơ hồ mất một lúc.

Trương Dương trong lòng thì thầm bật cười, hắn hiện tại đã sớm không phải là 'Trương Dương' trước kia nữa rồi, so với đại học Trường Kinh này thì danh khí còn lớn hơn gấp bội, họp Đảng ủy hắn cũng đều thường xuyên tham gia, lại càng không cần phải nhắc tới một hội sinh viên nhỏ nhỏ.

Sau khi load lại ký ức cũ, Trương Dương thật đúng là không đem bọn Chu Dật Trần, cùng với tên Hồ Đào này để vào mắt.

Mé Đông Viện y học thuộc đại học Trường Giang, từ cửa Đông tiến vào không bao xa liền tới khu giảng đường, từ phía xa Trương Dương đã thấy một bóng hình quen thuộc.

Mễ Tuyết đang đứng dưới nhà giảng đường, bên cạnh nàng còn có Cô ngọc, phía sau còn có Hồ Hâm.

Xung quanh cũng không thiếu các sinh viên của viện y học ra ra vào vào, sau khi nhìn đến Mễ Tuyết rất nhiều “gia súc” ánh mắt đều sáng ngời muốn tiến lên ve vãn nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt hung tợn của Hồ Hâm thì tất cả đều do dự.

Hồ Hâm ở viện y học có thể nói là có tiếng tăm không nhỏ, không chỉ là vì nguyên nhân cậu ta là thành viên đội bóng rổ trường này mà bộ dạng hung hãn của cậu ta khiến rất nhiều người chỉ nhìn thôi đã chùn bước.

Hơn nữa Hồ Hâm còn có tính tình bạo liệt, tuy rằng chưa thật sự đánh ai trong trường, nhưng các bạn học nhìn đến cậu ta cũng không tự chủ nổi mà có chút sợ hãi, cậu chàng này chính là loại “người xấu” bẩm sinh.

Tuy nhiên cũng có mấy kẻ to gan hơn chút, cứ đứng ở bên cạnh không chịu rời khỏi, muốn chờ cơ hội làm quen với giai nhân một chút.

- Mễ Tuyết, chào buổi sáng!

Trương Dương hôm nay mặc một bộ quần áo thể thao rất bình thường, nhưng khi hắn mặc lên người lại có vẻ rất cứng cáp, Trương Dương bước nhanh tới làm Mễ Tuyết nhìn mà hơi ngẩn người.

Thấy Trương Dương thẳng bước qua chào hỏi, cô mới phản ứng lại, vội vàng hấp tấp nói:

- Trương Dương, chào a, buổi sáng tốt lành!

Nói xong câu đó, người luôn phóng khoáng rộng rãi như Mễ Tuyết không ngờ lại xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu nhìn mũi chân của mình.

... ..

Chương 20: Dám Làm Mà Không Dám Chịu

- Mễ Tuyết, hôm nay cậu làm sao vậy? Bình thường đây đâu phải phong cách của cậu!

Cô ngốc cười ha hả, che miệng trên cô bạn một câu, cô để thấy Mễ Tuyết mặt càng đỏ ửng, Mễ Tuyết chính mình cũng không biết tại sao ngày hôm nay nhìn thấy Trương Dương cô lại có biểu hiện như vậy. Thật ra tối hôm qua sau khi trở về, Mễ Tuyết cả đêm đều không làm sao ngủ ngon, vừa nhắm mắt lại tỉnh, đầu óc ngập tràn đều là hình bóng Trương Dương. Có một Trương Dương đứng cầm lúc đứng ra đối phó với bọn lưu manh giúp cô, còn có một Trương Dương bình tĩnh lúc ở quán chị Chu, lại có Trương Dương chậm rãi mà nói tiêu sái khi đối đáp đám bác sĩ trong bệnh viện. Đêm đã về khuya, Mễ Tuyết mới chịu ngủ thật, tối nay cô nàng gặp mộng, còn là một giấc mộng xuân, càng làm cho nàng ngượng ngùng chính là trong giấc mộng xuân đó nhân vật chính lại còn là Trương Dương. Sáng sớm tỉnh mơ, cô nàng liền lấy cớ đưa Cô ngốc đi để đến viện y học, trên thực tế chính là muốn đến gặp Trương Dương.

Cô ngốc đã sớm phát hiện điểm này, hỏi qua Hồ Hâm, biết được Trương Dương vẫn chưa tới liền lôi Mễ Tuyết đang chờ ở cửa giảng đường đến nói chuyện phiếm, trên thực tế là chờ Trương Dương đến.

- Bọn em đang nói cái gì đó?

Trương Dương đã đến, cười ha hả hỏi một câu, đứng ngay trước mặt Mễ Tuyết, ánh mắt Trương Dương sáng ngời. Ngày hôm nay Mễ Tuyết mặc một bộ đầm màu phấn hồng, vóc người cao gầy, đôi chân thon dài, còn cả cái eo thon nhỏ tinh tế kia tất cả đều hoàn mỹ hiện ra. Trên đầu cô nàng vẫn đội cái mũ quả dưa màu đỏ, mũ hạ xuống mái tóc che vết thương trên trán, thêm vào đó là khuôn mặt trái xoan có thể so với minh tinh, làn da trắng nõn, e rằng bất luận người nào đã gặp nàng, con mắt đều không muốn rời đi. Trương Dương cũng coi như đã rõ tại sao xung quanh có nhiều gia súc đứng đó lén lút ngắm Mễ Tuyết như vậy, mỹ nữ nhường ấy dù cho chỉ đứng nhìn cũng rất đẹp mắt rồi.

- Không, không có gì, em đang muốn hỏi một chút, chừng nào thì em dọn nhà!

Mễ Tuyết đang cuống quýt, cô nàng cũng không muốn để Trương Dương biết nàng cùng Cô ngốc vừa mới nói những gì. Nhưng những lời kia vừa thốt ra, nàng lại càng lúng túng hẳn lên, lời này nghe làm sao ý, cũng giống như cô nàng vội vã muốn dọn nhà, muốn cùng Trương Dương ở cùng một chỗ vậy, một chút rụt rè của con gái đều không có. Trương Dương nghĩ chốc lát rồi đáp luôn:

- Chiều nay đi, sau khi tan học liền chuyển luôn!

Hắn vốn định bảo có thể chuyển luôn buổi trưa, nhưng đột nhiên nhớ tới buổi trưa hội học sinh còn phải họp, Trương Dương cũng không coi trọng hội học sinh lắm, đối với vị trí chủ tịch hội học sinh cũng không có bất kỳ hứng thú nào, nhưng đây là một điều tiếc nuối của “Trương Dương” trước đây, hắn có nghĩa vụ cần phải đi bù đắp điều tiếc nuối này. Bù đắp tiếc nuối, không nhất định phải đi làm chủ tịch hội học sinh, chỉ cần khiến Chu Dật Trần có những tháng ngày không thoải mái là được.

- Mễ Tuyết, em cũng ở đây à!

Trương Dương đang suy nghĩ, bên tai lại truyền tới một thanh âm quen thuộc, hắn ngạc nhiên quay đầu lại, Chu Dật Trần dẫn theo hai “tuỳ tùng”, đang bước nhanh về phía bọn họ bên này. Thực sự là muốn cái gì, hắn đang suy nghĩ về Chu Dật Trần thì người này liền đã xuất hiện trước mặt.

Nhìn thấy Chu Dật Trần, Mễ Tuyết không tự nhiên mà nhú mày, trước thời điểm ngày hôm qua, tuy rằng cô không thể nào yêu thích Chu Dật Trần, nhưng cũng không phải là chán ghét như vậy.

Có thể sau khi Chu Dật Trần bỏ chạy ngày hôm qua, hình tượng của hắn trong lòng Mễ Tuyết lập tức rớt đến điểm thấp nhất, tuyệt đối thuộc về loại người mà cô chán ghét nhất. Có thể nói, những kẻ mà Mễ Tuyết không muốn gặp nhất, trong đó ắt có hắn ta. Chu Dật Trần còn chưa tới gần, Mễ Tuyết liền xoay người lại, không nhìn tới hắn ta, cũng căn bản không để ý tới hắn ta. Trương Dương con mắt liếc một vòng, khóe miệng đột nhiên lộ ra một tia cười nhàn nhạt, hắn trực tiếp tới bên Hồ Hâm đang đứng trước mặt Cô ngốc, ghé vào lỗ tai cậu ta nhỏ giọng nói vài câu. Vào lúc này, đám Chu Dật Trần cũng đã đến chung quanh bọn họ. Hồ Hâm nghe Trương Dương nói, hai con mắt cũng đang không ngừng chuyển động, trên mặt rất nhanh lộ ra một nụ cười xấu xa, không có ý tốt mà liếc nhìn Chu Dật Trần. Gã Chu Dật Trần này đang cười lấy lòng đứng cạnh Mễ Tuyết. Chu Dật Trần xuất hiện ở đây, cũng không phải là trùng hợp, bên cạnh hắn đông đảo chó săn tùy thời tùy khắc sẽ hồi báo về cho hắn hành tung của Mễ Tuyết, lũ chó săn này đều rõ Mễ Tuyết chính là mục tiêu theo đuổi của chủ nhân. Mễ Tuyết vừa nãy chỉ mới xuất hiện ở viện y học một lúc, Chu Dật Trần liền đã biết rồi. Nhưng trước đó Chu Dật Trần do dự trong một quãng thời gian rất lâu mà chưa lập tức lại đây, mãi đến tận khi Hồ Đào nhìn thấy hắn, nói cho hắn biết Trương Dương, hắn mới quyết định lại đây. Chuyện ngày hôm qua, Chu Dật Trần cảm giác mình thật mất mặt, nhưng hắn đem tất cả những thứ trách nhiệm này tính sổ hết cho Mễ Tuyết, không phải tại Mễ Tuyết, hắn đâu có đi đâu, thì làm sao có thể làm sản phụ kia ngã được. Điều này cũng làm cho Chu Dật Trần trong lòng oán hận Mễ Tuyết nhiều hơn một chút.

Chu Dật Trần không phải là kẻ rộng lượng, hắn có oán nhất định phải trả, thù đoạn trả thù chính là muốn theo đuổi Mễ Tuyết, cố gắng đùa bỡn Mễ Tuyết một lần, sau đó thì vứt bỏ.

Sau khi vứt bỏ cô, hắn còn muốn cho cả trường biết, Mễ Tuyết với hắn ở chung một chỗ đã trải qua những chuyện gì. Không thể không nói, đây chính là một kẻ lòng dạ hẹp hòi, dễ tiện hạ lưu. Để đạt được mục đích, lúc này Chu Dật Trần lại làm bộ vô cùng thân thiện đứng cạnh Mễ Tuyết, lại cầm một bó hoa tươi không biết trước đó đâu ở nơi nào ra tặng cô.

- Mễ Tuyết, anh thấy bó hoa này, chỉ có em là có thể xứng được với nó!

Chu Dật Trần tay nâng bó hoa tươi, ra bộ thâm tình, xung quanh không ít nam sinh đứng đó thương thức vẻ đẹp của Mễ Tuyết mà thầm giận dữ. Đáng tiếc chính là, những người này chỉ giận mà không dám nói gì, Chu Dật Trần là nhân vật nổi tiếng trong trường, dám trêu vào hắn chả có mấy người. Người dám trêu vào không nhiều, không có nghĩa là không có, Trương Dương và Hồ Hâm chính là hai tyrong số đó, Hồ Hâm cười hi hi, trực tiếp đi tới, quay sang Chu Dật Trần nói:

- Chủ tịch Chu, đang muốn đi tìm cậu, cậu lại tự tới, vậy thì thật là tốt!

- Tìm tôi làm gì?

Hồ Hâm vừa mới đứng lên, Chu Dật Trần liền lùi về sau hai tên “tuỳ tùng” đẩy chúng lập tức tiến lên một bước. Còn Hồ Đào thì vẫn trừng mắt hung hăng nhìn Hồ Hâm, cứ như muốn ăn thịt người đến nơi, nắm đấm đã sẵn sàng nhưng chỉ là chưa dám động thủ.

- Làm gì à, còn phải hỏi, ngày hôm qua Chị Chu bị thằng nào làm ngã, đứa bé cũng chưa được sinh ra, Chị Chu đã báo án, cảnh sát đang tìm kẻ thù án, cậu vừa vịn ở đây, tôi muốn dẫn cậu lên đồn công an!

Hồ Hâm cười khà khà, Mễ Tuyết cùng Cô ngọc hai mắt lập tức tròn tròn, hai cô đồng thời thấy đứng ở phía sau đang là Trương Dương cười giảo hoạt. Không cần đoán, hai người liền biết ngay đây nhất định là Trương Dương nỏm lời, Hồ Hâm bình thường là chàng ngổ nổi tiếng, cần bản sẽ không nghĩ ra chuyện đó mà nói. Thấy Hồ Hâm nói thế, Chu Dật Trần lập tức biến sắc, vội vàng giải thích:

- Cậu nói vậy, là chính cô ta tự ngã xuống, tôi không đụng tới cô ta!

Hôm nay hắn ta do dự không có tới tìm Mễ Tuyết cũng là vì chuyện ngày hôm qua, nếu không phải biết Trương Dương sắp đến, hắn cũng sẽ không lại đây. Chuyện như vậy, chỉ cần hắn không ở hiện trường thì có tự tin có thể dẹp yên, nhưng dù sao vẫn là có chút chột dạ, Hồ Hâm làm bộ hung dữ như vậy, lại nói cho hắn biết những chuyện này là để hắn bối rối.

- Tự ngã?

Hồ Hâm quát to một tiếng, ngạc nhiên nhìn Chu Dật Trần, như là nhìn kẻ quái thai, đột nhiên, Hồ Hâm phát phát tay, lớn tiếng kêu lên:

- Mau đến đây, đến đây, tất cả mọi người mau lại đây mà xem Chủ tịch Chu Đại của chúng ta là kẻ dám làm mà không dám chịu, cậu ta phá hỏng đứa bé còn trong bụng thai phụ, giờ lại chối xấu không thừa nhận, đây chính là Chủ tịch Chu Đại của chúng ta đó!

Hồ Hâm cứ gọi to, đám sinh viên xung quanh lập tức đều vây lại, nam nữ đông đủ, có đám đi ngang qua, nhìn thấy bên này tụ tập nhiều người cũng bắt đầu tập hợp sang đây xem náo nhiệt, không bao lâu, cạnh Hồ Hâm đã bị vây chặt trong ngoài mấy tầng người lặn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chẳng Qua Tao Chỉ Đẩy Cô Ta Một Cái

- Cậu ở đây nói những nói cuội gì đó, thai phụ đó, tôi không có đẩy cô ta!

Chu Dật Trần sắc mặt trở nên rất khó coi, hắn không nghĩ tới việc Hồ Hâm sẽ lớn tiếng nói ra chuyện này như vậy, còn cố ý thu hút đám người chung quanh lại đây nữa chứ. Hồ Hâm cười ha hả, chỉ vào Chu Dật Trần, khinh miệt mà rằng:

- Thấy không, cậu ta vẫn không chịu thừa nhận, cậu không đẩy, vậy hôm qua sao lại bỏ chạy?

Cô ngọc cùng Mễ Tuyết bên cạnh cũng là một mặt khinh bỉ nhìn Chu Dật Trần, ngày hôm qua đã làm chuyện sai trái, trước tiên bỏ chạy vốn đã là rất mất mặt, hôm nay lại vẫn không chịu thừa nhận, người này nhân phẩm thực sự là kém tới cực điểm. Ánh mắt khinh bỉ kiểu này của Mễ Tuyết khiến Chu Dật Trần rất không thoải mái, trong lòng hắn ta lại tăng thêm mấy phần oán hận. Lần này, Chu Dật Trần hận lây tất cả mọi người, bao gồm cả Hồ Hâm và Cô ngọc.

- Hôm qua tôi bỏ chạy lúc nào? Là cô ta tự mình ngã sắp xuống, muốn ngoa ngôn đổ vấy cho tôi, các người là bạn học không giúp tôi đã đành lại còn cùng người ngoài vu khống hãm hại tôi, đám người kia rốt cuộc đã cho các người bao nhiêu lợi lộc?

Chu Dật Trần chậm rãi nói, trên mặt vẫn tỏ ra vô cùng oan ức, Mễ Tuyết cùng Cô ngọc hai mắt lại trừng lớn.

Cái tên Chu Dật Trần này thật sự rất có năng khiếu biểu diễn, trọn tròn mắt nói lời bịa đặt mà mặt không đỏ hay nao núng lấy một phân, còn nói lý lẽ đường hoàng như vậy, sự tình tưởng như chính là như vậy, nếu không phải ngày hôm qua các cô có mặt ngay hiện trường, chỉ sợ cũng có thể bị cái bản mặt dối trá này lừa trôi lọt. Có rất nhiều người không ở hiện trường hôm qua.

Đám sinh viên bị Hồ Hâm gọi đến lúc này đa số đều nhỏ giọng mà bắt đầu bàn luận, bọn họ đều là sinh viên nên rất dễ dàng liền tin vào biểu hiện của Chu Dật Trần.

Bất kể nói thế nào, Chu Dật Trần cũng là chủ tịch hội sinh viên trường, vẫn có đôi chút uy danh. Đám vây quanh bắt đầu có người quay sang Hồ Hâm chỉ trích, tâm tình sinh viên rất dễ dàng bị kích động, đối với bọn họ mà nói, giúp người bên ngoài trường bắt nạt sinh viên trong trường là chuyện tuyệt đối không thể khoan dung.

- Mày nói thối lắm, bọn tao giúp người khác nói ngoa mày lúc nào?

Hồ Hâm phẫn nộ mắng một tiếng, tính tình của cậu ta vốn nóng nảy, bị Chu Dật Trần vu khống ngược lại như thế, hỏa khí lập tức bốc lên. Cậu ta tiến về phía trước một bước định tóm lấy Chu Dật Trần, nhưng kết quả là bị hai tên “chó săn” kia chặn lại. Có hai tên “chó săn” kia nên Chu Dật Trần tạm thời không có việc gì, hấn lập tức lại quát to lên:

- Mọi người thấy không, tôi vạch trần hấn, hấn liền sinh sự muốn đánh tôi, đây chính là có tật giật mình!

Thằng nhãi này không hổ là chủ tịch hội sinh viên, rất biết kích động kẻ khác.

- Đồ chó sủa bậy, mày mới là thằng có tật giật mình, hiện trường hôm qua cũng không chỉ có một mình tao, Cô ngọc, Mễ Tuyết, hai người tới đây nói một chút, ngày hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Hồ Hâm tiếp tục mắng to khiến rất nhiều người đều nhìn lại phía Cô ngọc với Mễ Tuyết. Đây là Viện y học, phần lớn đều là sinh viên Viện y học nên có rất nhiều người quen Cô ngọc, Cô ngọc chậm rãi gạt đầu một cái rồi đem chuyện ngày hôm qua đơn giản thuật lại. Rất nhiều người nghị luận rồi lại xảy ra thay đổi lần thứ hai, mấy ánh mắt đều chuyển qua nhìn Chu Dật Trần, trong đó có cả chút khinh bỉ.

- Ai không biết quan hệ của các người, lại nói nữa, các người hôm qua là lừa vào giúp người ta lừa bịp tôi, giờ các người đương nhiên là hùa vào cùng một phe rồi!

Chu Dật Trần cũng không hề sợ sệt, về mặt trái lại càng tỏ ra oan ức. Hấn vẫn nhìn về phía Mễ Tuyết, con mắt có vẻ hơi đỏ lên, nhẹ nhàng nói:

- Mễ Tuyết, anh biết bởi vì anh thích em, theo đuổi em cho nên mấy ông bạn này mất hứng, em xem, thành kiến của bọn họ với tôi không phải ở mức bình thường, không muốn để tôi tới gần em, chắc em cũng không theo họ đối xử như vậy với tôi chứ?

Mễ Tuyết ngờ ngác nhìn hấn, căn bản cũng không có đáp lời, trong lòng cô còn thấy buồn nôn vì loại người vô sỉ này. Cô không ngờ, trên thế giới này còn có loại người hèn hạ, vô sỉ như vậy. Diễn xuất của Chu Dật Trần làm ý nghĩ một số người thay đổi đến lần thứ hai nên cũng không thể không nói hành động của hấn ta thật sự rất cao minh, hấn không đi làm diễn viên là một điều đáng tiếc cho nền điện ảnh nước nhà. Hồi đó chính là dựa vào tài diễn xuất siêu hạng, lừa dối rất nhiều người, cuối cùng mới thăng Trương Dương, trở thành chủ tịch hội sinh viên.

- Đồ chó đẻ...

Hồ Hâm phẫn nộ kêu to, nắm đấm kêu răng rắc, hai tên chó săn đều rất căng thẳng theo dõi.

- Bị tôi vạch trần, then quá hóa giận muốn đánh người sao!

Chu Dật Trần nhìn Hồ Hâm một chút, càng nói càng tỏ ra oan ức, Hồ Hâm đáng về vốn là hung dữ, Chu Dật Trần lại một bộ đáng thương oan ức, vậy là số người tin tưởng Chu Dật Trần lại tăng thêm không ít. Nhưng vẫn có rất nhiều người lựa chọn tin tưởng Hồ Hâm, nguyên nhân chủ yếu ở đây chính là Cô ngọc, uy tín của Cô ngọc trong đám bạn học rất cao, cô nàng là người hoạt bát, được rất nhiều người đều yêu mến.

- Mày, thích ăn đòn hử!

Hồ Hâm đỏ cả mặt, gào to một tiếng liền muốn xông qua, phía sau đột nhiên duỗi ra một cánh tay, trực tiếp kéo lại. Hồ Hâm chỉ cảm thấy cánh tay này cứng như thép đúc khiến cậu ta muốn nhúc nhích cũng không được.

- Chủ tịch Chu, đừng kích động người khác nữa, kích cậu ấy động thủ đánh người trong trường học là muốn cậu ấy bị khai trừ chứ gì!

Trương Dương cười ha hả đi ra, vừa này người kéo Hồ Hâm chính là hấn, tên Chu Dật Trần này còn hèn hạ hơn so với trong ký ức mà hấn biết, chẳng trách 'Trương Dương' trước đây không phải là đối thủ của hấn ta. Loại người như vậy, hầu như đã không biết xấu hổ là gì, đối phó với một kẻ không biết xấu hổ thì có thể nói là bệnh nan y vô phương cứu chữa. Trương Dương nói như thế làm Hồ Hâm đang giận dữ lại lập tức sùng sốt một chút rồi toát cả mồ hôi lạnh. Vừa này cậu ta thật sự có chút vọng động, động thủ đánh người bên trong trường học, cái tội kia cũng không có nhẹ, chí ít cũng phải bị cảnh cáo, hoặc là xử phạt lưu ban. Nhưng nếu kẻ bị đánh không phải người bình thường, là chủ tịch hội sinh viên thì lại khác. Đến lúc đó, Chu Dật Trần

chỉ cần có tác động nho nhỏ, không cần thận sẽ bị đuổi học không chừng, khả năng này rất lớn, mà trong lòng Chu Dật Trần quả là không ngoài mục đích như vậy.

- Trương Dương, cậu đừng nói chuyện kiểu tung hỏa mù đó với tôi, mọi người đều biết các người là bạn thân, các bạn ở đây đều rõ là ai kích động cậu ta? Tôi chỉ là trình bày sự thực, cậu liền đòi đánh, mọi người thử nói xem, vừa nãy tôi có nói gì không phải nào!

Chu Dật Trần lớn tiếng kêu, năng khiếu biểu diễn của gã này thật sự rất cao, trực tiếp làm trắng đen điên đảo đối gạt chẳng chừa một ai. Người bị hấn ta nói dối đã không ít, dù sao vừa nãy Hồ Hâm vẫn là hung hăng thật, Chu Dật Trần quả là cũng không nói gì quá kích. Còn có một điểm mà rất nhiều nam sinh đều rất đồng tình với Chu Dật Trần, Mễ Tuyết rất đẹp, người đẹp như vậy ai chẳng muốn theo đuổi, nhưng bọn họ cũng đều rõ là rất khó giành được về tay. Đồng bệnh tương liên, bọn họ tự nhiên có chút thiên hướng nghiêng về phe Chu Dật Trần. Hiện tại Hồ Hâm đã tức đến độ mặt đỏ chói, nắm đấm đã nghe 'rắc rắc', nhưng chỉ là không dám động thủ.

- Cậu nói rất đúng, vừa nãy cậu đứng là chưa nói lời nào quá đáng!

Trương Dương vỗ vai Hồ Hâm, vẫn cười ha hả nhìn Chu Dật Trần như cũ, vẫn chủ động đi tới bên cạnh Chu Dật Trần, con mắt nhìn chăm chăm vào hấn, khoe miệng mang theo một nụ cười đầy ẩn ý sâu xa.

- Trương Dương?

Hồ Hâm lập tức trừng to hai con mắt, rất không hiểu Trương Dương vì sao lại nói đỡ cho Chu Dật Trần, Trương Dương ghét nhất chính là Chu Dật Trần chứ ai. Trương Dương quay đầu lại, cười nhàn nhạt, ánh mắt ý như muốn bảo cậu ta cứ bình tĩnh. Đoạn mới bảo Chu Dật Trần:

- Có thể cậu đã biết, hôm qua cậu một cước đá vào bụng thai phụ kia làm đứa bé sinh non, thai phụ kia chịu không được nỗi đau này, giờ đã phát điên rồi, hại người một chết một điên, cậu không rõ đây là tội gì sao?

Lần này lúc nói chuyện, Trương Dương trở nên rất nghiêm túc, tay của hấn không biết lúc nào đã khoác lên vai Chu Dật Trần, một luồng khí nóng không ngừng từ trong tay truyền ra.

- Mày nói vậy, hôm qua tao chỉ đẩy bà một cái, không có đá vô bụng, lại còn nói nữa, các người hôm qua không phải kêu xe cứu thương, tao thấy lúc lên xe cô ta vẫn không có việc gì mà!

Chu Dật Trần không rõ làm sao lại bỗng chốc mơ hồ, nghe Trương Dương nói hai mạng người kia một chết một điên thì trong lòng đột nhiên gấp gấp mà thốt lên. Hấn mới vừa nói xong, liền phát hiện sự tình có chút không đúng, xung quanh mọi người đều dùng ánh mắt ngạc nhiên mà nhìn hấn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Thật Hả Giận

Trương Dương mỉm cười nhìn hấn, không nói gì. Gã này là một kẻ không biết đến sĩ diện, đối phó hạng người như vậy, phải dùng chút thủ pháp đặc thù, Trương Dương là dùng nội lực quấy rầy hấn một thoáng, để hấn theo bản năng mà nói ra suy nghĩ trong lòng thôi. Trương Dương quả đã dùng chút ít thủ đoạn, nhưng đối phó với loại người này nên chẳng phải thế. Chu Dật Trần mới vừa nói xong, sắc mặt liền biến thành trắng bệch, hấn biết uy lực của câu nói vừa rồi, nhưng đáng tiếc giờ hấn ta có muốn đổi ý cũng đã muộn. Ngay cả hai tên “tuyệt tủng” hiện tại cũng đang vô cùng kinh ngạc nhìn hấn.

- Không, tôi, tôi không phải ý này, tôi chỉ nói là, trước đó là tôi không cần thận đẩy cô ta chút xíu, nhưng không có làm cho cô ta ngã sắp xuống, tôi không phải có ý đó!

Chu Dật Trần miệng lắp bắp, theo bản năng vội giải thích. Đáng tiếc là lời giải thích của hấn căn bản là vô dụng, người chung quanh có ngốc đến mấy cũng biết Chu Dật Trần trước đó là đang diễn trò, thật tình đã bị Trương Dương lật tẩy.

Lần này, tất cả mọi người đều khinh bỉ nhìn hấn, Chu Dật Trần trên mặt lúc xanh lúc trắng, hấn đột nhiên đẩy dạt đám đông chạy đi, cũng không ở lại giải thích nữa. Lúc này hấn có giải thích kiểu gì cũng không còn có ý nghĩa.

- Đi thông thả nha, chi bằng tự mình chủ động đến đồn công an một chuyến, bằng không thì cứ chờ cảnh sát tìm tới nhà, không may cho thằng bé rồi!

Trương Dương khả khả cười, lớn tiếng nói một câu, Chu Dật Trần đang chạy đi đột nhiên dừng lại ngây ngốc. Mễ Tuyết cùng Cô Ngốc thì lại kinh ngạc nhìn Trương Dương. Danh tiếng Chu Dật Trần đã bị Trương Dương làm hỏng rồi, có thể các cô cũng không nghĩ tới, Trương Dương vẫn còn tiếp tục chơi Chu Dật Trần, mẹ con chị Chu đều bình an, căn bản không có chuyện báo án. Có thể tưởng tượng, Chu Dật Trần sau khi chủ động tới đồn công an

sẽ tức giận đến cỡ nào, nếu như hẳn chủ động tự thú, nói không chừng còn có thể thành chuyện cười vỡ bụng.

- Bọn họ, thật sự một chết một điên?

Do dự mất một lúc, Chu Dật Trần cuối cùng vẫn hỏi một câu. Kỳ thực lúc mới bắt đầu hẳn cũng không hề tin tưởng Hồ Hâm, hôm qua sau khi chạy đi hẳn cũng không có đi xa lắm, ở phía xa nhìn xe cứu thương đến rồi sau đó mới rời khỏi.

Hắn vẫn chú ý tới chị Chu lúc trên xe cứu, cũng không hề có vẻ đau đớn mà còn rất bình thản. Một điểm trọng yếu nhất nữa chính là hẳn lén lút cho người đi nghe ngóng, biết Chị Chu đã sinh, cho nên lúc đầu hẳn đã không tin Hồ Hâm. Đáng tiếc là hiện tại trong lòng hẳn rối loạn, “ba người thành hồ” (thành ngữ chỉ việc đồn thổi bé xé ra to-DG), Hồ Hâm hẳn không tin, nhưng nay cả Trương Dương cũng nói như vậy, khiến hẳn không tự chủ được mà lại hoài nghi.

- Cứ tự đi xem xem, xem rồi sẽ biết ngay!

Trương Dương khẽ mỉm cười, quay về đám bạn học phất tay một cái, ra hiệu mọi người cùng nhau vào lớp, Trương Dương và Mễ Tuyết không cùng khóa học nên Mễ Tuyết cũng muốn trở về lớp của cô. Lúc hẳn cũng không đi cũng chẳng còn sớm, lại gặp phải chuyện ban nãy, hiện tại rất nhiều bạn học cũng đã vào lớp, nếu còn dây dưa sợ rằng sẽ đến muộn, đến lúc đó giảng viên không ăn sống hẳn mới lạ, khiến nhiều bạn học cùng đến muộn tập thể như vậy, cái tội này hẳn không gánh nổi. Lúc đưa Mễ Tuyết đi, đối với cái tên Chu Dật Trần đang đứng phía sau, Trương Dương cũng không thèm liếc mắt. Biểu hiện của hẳn như vậy, càng làm cho Chu Dật Trần tin chuyện hẳn nói trước đó, đành cắn răng dẫn theo hai gã “chó săn” bước nhanh mà rời khỏi. Chuyện phát sinh sáng nay truyền ra rất nhanh trong viện y học, không bao lâu thì toàn bộ trong trường ai nấy đều biết. Chỉ là càng truyền đi càng quý quái, cuối cùng lời đồn đại cũng thay đổi hoàn toàn. Có người nói, Chu Dật Trần đùa bỡn một người phụ nữ, làm người ta to bụng ra, cô ta muốn giữ lấy đứa bé nhưng hẳn lại không chịu, hẳn liền trực tiếp đá vào bụng thai phụ cho sảy thai đi. Còn có người nói, Chu Dật Trần biến thái, thích nhất là đùa bỡn phụ nữ có thai, kết quả xảy ra chuyện, hiện tại cảnh sát đang tìm bắt hẳn. Lời đồn đại quá đáng nhất là nói Chu Dật Trần là một sát thủ chuyên hại phụ nữ có thai, khi không có việc gì liền che mặt đi đá đàn bà chưa, còn từng đá chết rất nhiều đứa bé chưa ra đời, chuyện bây giờ bại lộ, cảnh sát đang truy nã hẳn để bắt bỏ tù. Những lời đồn đại này sau khi được thêu dệt truyền đi, cứ thế là sau đó Chu Dật Trần liền phải làm công tác tuyên truyền rất vất vả để bác bỏ tin đồn, nhưng vẫn có ảnh hưởng rất lớn đối với thanh danh của hẳn.

- Ha ha, Trương Dương, vẫn là cậu lợi hại, chỉ dăm ba câu đã khiến hẳn lên bờ xuống ruộng, sao tôi không nghĩ tới điểm này nhỉ!

Vừa tan tiết thứ nhất ca sáng, Hồ Hâm đã chạy đến chỗ Trương Dương hưng phấn kêu lên. Tiết học vừa rồi hẳn căn bản là chẳng thể tập trung nghe giảng, đầu óc đều là sắc mặt trắng bệch của gã Chu Dật Trần kia, càng nghĩ càng hưng phấn, càng nghĩ càng hả giận. Cũng bởi vì mối quan hệ thân thiết với Trương Dương mà Hồ Hâm không vừa mắt với Chu Dật Trần cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai.

- Anh mà nghĩ ra được, vậy còn là anh sao, em hỏi anh, những lời anh nói trước đó người có phải đều là Trương Dương dạy hay không!

Cô ngốc cũng chạy qua tiếp lời Hồ Hâm, trên mặt cũng mang theo chút hưng phấn.

Nhớ lại chuyện hôm nay vô bực của Chu Dật Trần, tên đối trá kia bị lật tẩy, cô nàng cũng không giấu nổi vẻ hả hê, tên Chu Dật Trần này quá xấu, từng có rất nhiều bạn gái, hiện tại vẫn dây dưa không rõ với mấy cô, lại còn dám đến đây dùng dằng với Mễ Tuyết. Cô thấy, Mễ Tuyết dễ thương như vậy, bất kỳ nam sinh nào cũng đều không xứng với cô. Nhưng đó là trước đây, hiện tại cô lại cảm thấy Trương Dương cũng rất có tiềm năng, thành đôi với Mễ Tuyết mà ở chung một chỗ thì tuyệt đối sẽ là một đôi tình nhân khiến người ta phải ước ao.

Hồ Hâm lập tức gật đầu:

- Đúng, là Trương Dương bảo anh nói thế, thật không nghĩ tới, tên Chu Dật Trần này da mặt dày như vậy, nhon nhon nói lời bịa đặt!

- Biết ngay mà!

Cô ngốc nguyền dài một cái, Hồ Hâm lập tức lại kêu lên:

- Em biết ngay cái gì?

Cô ngốc cóc lên đầu Hồ Hâm rồi lại hưng phấn kêu lên:

- Biết ngay là đầu óc kiểu đó không nghĩ ra được, nhưng ý này thật tốt, báo hại cái gã Chu Dật Trần kia không nói, lại còn báo thù được cho Chị Chu!

- Đúng vậy, chủ yếu là báo thù cho Chị Chu, nhớ lại tên này ngày hôm qua chạy mất mà tức chết đi được!

Hồ Hâm vừa kêu lên liền có rất nhiều bạn học đều vây đến, một số người không biết xảy ra chuyện gì ban sáng thì vẫn đang hỏi thăm chung quanh. Có một số “gia súc”, nghe được Mễ Tuyết của khoa Toán sáng sớm đã có mặt ở giảng đường này thì đều nện ngực khâu đầu, bọn họ hồi hận mất đi một cơ hội thưởng thức mỹ nữ. Các bạn học nghị luận nhưng Trương Dương cũng không hề tham dự, chỉ mỉm cười nhìn. Hẳn vẫn chưa hề dung nhập hoàn toàn vào bên trong cuộc sống hiện tại, nhưng đối với hoàn cảnh hiện tại thì hẳn rất yêu thích, chỉ có khi rời khỏi ghế nhà trường mới có thể hiểu rõ tuổi học đường đáng trân quý ra sao. Đáng tiếc là rất nhiều người cũng không có thêm cơ hội một lần nào nữa, chỉ có Trương Dương là có cơ hội như vậy, lại còn là một cơ hội rất hoàn mỹ. Trương Dương thấy nên có chút cảm tạ trời cao đã để hẳn trở lại tuổi thanh xuân, có thể đi làm những việc trước đó chưa từng làm, những chuyện vốn chôn chặt trong lòng. Buổi sáng trôi qua rất nhanh, sau khi tan học, Cố Thành cũng chạy tới, cậu ta không cùng lớp với Trương Dương, là buổi sáng nghe bạn học nói mới biết chuyện. Vừa tan học liền chạy đến tìm Trương Dương, hỏi thăm tí mĩ sự tình trải qua lúc sáng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Nghe Lời Trương Dương.

Nhà ăn số 5 của trường học có không ít người.

Căng tin của trường đại học là nơi hoàn toàn không giống những nơi khác. Trương Dương đã không còn nhớ việc trước kia mình ở Căng tin trường học ăn cơm nữa rồi. Từ sau khi hắn được giữ lại trường làm giảng viên, thì đều ở trong phòng của riêng mình. Hoặc là có người đưa thức ăn đến tận nơi cho hắn.

Sau khi gặp Cổ Thành, mấy người bọn họ liền đi xuống căng tin, một lúc sau Mễ Tuyết và Nam Nam cũng tới. Sáu người cùng ngồi với nhau, nói chuyện của buổi sáng.

- Trương Dương, đề thưởng cho việc hôm nay cậu đã cho Chu Dật Trần một bài học, hôm nay mình sẽ khao, cậu muốn ăn cái gì thì cứ tự nhiên.

Tiểu Ngốc vui vẻ tỏ ý sẽ khao buổi ăn uống hôm nay. Trong ba cô gái này, Tiểu Ngốc là người có gia cảnh tốt nhất, bình thường cô cũng không ít lần chủ động mời mọi người.

Đương nhiên, người mời nhiều nhất vẫn là đám nam sinh như Trương Dương rồi. Tuy nhiên, việc ăn uống ở căng tin này quá nhỏ nhặt, cho nên chẳng ai đi tranh giành chuyện trả tiền với mấy cô gái làm gì.

Trương Dương cười ha ha, lập tức nói:

- Thật à, vậy thì tốt quá, cho hai suất thịt kho tàu đi.

Món thịt kho tàu ở căng tin này quả thật không đến nỗi nào. Tuy nhiên, ở thời năm 98 thì những món ăn thế này cũng không hề đắt, chỉ khoảng bốn tệ một suất mà thôi, mà lại được rất nhiều thịt nữa.

Tiểu Ngốc ngay lập tức liền đi gọi đồ ăn, Hồ Hâm đi cùng cô, Cổ Thành và Trương Dương cũng đi ra mua một số đồ ăn khác.

Chỉ còn lại Mễ Tuyết và Nam Nam.

Một lúc sau, có hai tên nghênh ngang đi đến, hỏi có thể được ngồi cạnh hai mỹ nữ hay không? Và tất nhiên bọn họ đều bị Mễ Tuyết cự tuyệt một cách không thương tiếc.

Bên cạnh Mễ Tuyết không còn chỗ để ngồi nữa, nhưng cũng không ảnh hưởng đến những người xung quanh.

Không lâu sau, mấy bàn xung quanh Mễ Tuyết đều đã được ngồi chật ních, rất nhiều nam sinh trong lúc ăn cơm cũng đều liếc mắt ngắm Mễ Tuyết.

Mỹ nữ quả nhiên ở chỗ nào thì cũng vẫn có lực hấp dẫn lớn.

Những trường hợp thế này đã không còn là chuyện lạ đối với Mễ Tuyết nữa rồi. Nhưng người cô để ý nhất vẫn là Trương Dương, lúc này cô vẫn hướng đôi mắt về phía Trương Dương đang mua đồ.

Khoảng 10 phút sau đám Tiểu Ngốc và Trương Dương đều đã quay lại. Hai suất thịt kho tàu và mấy món ăn khác nóng hổi, thơm lừng đã được bày lên bàn.

Điều khiến cho Mễ Tuyết ngạc nhiên chính là Trương Dương có hứng thú với món thịt kho tàu hơn cô nhiều. Thịt vừa đem lên hắn đã tranh giành với Hồ Hâm miếng thịt to nhất rồi, mấy người lại trở nên náo động.

Món thịt kho tàu này không phải là món ăn ưa thích của Trương Dương ở kiếp trước, hắn cũng rất ít khi ăn món này.

Tuy nhiên, trong trí nhớ của mình, hắn phát hiện ‘Trương Dương của trước kia’ rất thích ăn món này. Khi Tiểu Ngốc nói sẽ mời thì hắn lập tức gọi thịt kho tàu. Ăn được vài miếng, quả nhiên phát hiện hương vị rất tuyệt vời. Ít nhất là có cảm giác không giống với ‘hương vị’ của kiếp trước.

Những thói quen ‘trước đây’ của Trương Dương hiện đối với hắn vẫn có ảnh hưởng rất lớn.

Sau bữa trưa, đám Mễ Tuyết đề nghị đi ra tháp Tùng Thạch sau trường học dạo một chút. Tháp Tùng Thạch là một địa điểm du lịch nổi tiếng ở đây. Thực ra trước kia tháp này thuộc trường đại học Trường Kinh, sau được tách ra trở thành một công viên.

Mấy người đều đồng ý. Trương Dương nhìn đồng hồ thấy vẫn còn sớm, nên cũng đi với mọi người.

Công viên Tùng Thạch Thập có một cái hồ không nhỏ. Trong ký ức của mình, Trương Dương của ‘trước kia’ vẫn thường thích đến đây ngồi đọc sách một mình mỗi khi rảnh rỗi.

Đối với môi trường như vậy, cho đến bây giờ hắn vẫn rất thích.

- Trương Dương

Mấy người vừa đi đến sau trường học, bỗng một giọng nói quen thuộc gọi Trương Dương.

- Tiểu Bản, cậu đi đâu đấy?

Trương Dương quay đầu, phát hiện một nam sinh dáng người mập mập đang đi đến, trên tay còn cầm một ít giấy tờ. Một người Hồ Hâm nhìn thấy nam sinh này cũng đều mỉm cười chào hỏi.

Thấy Trương Dương vừa hỏi, Tiểu Bản lập tức dài mặt xuống, tức giận nói:

- Hôm nay hội sinh viên họp, Chủ tịch Chu bảo mình chuẩn bị một số tài liệu. Vì thông báo gấp quá, nên mình vẫn chưa làm xong.

Trương Dương hỏi:

- Chuẩn bị tài liệu gì thế? Thông báo cho cậu từ bao giờ?

- Buổi sáng hôm nay. Cái thằng khốn nạn Nhị Cầu Tử tới thông báo cho mình. Nói là cần những tài liệu về hoạt động của các xã đoàn trong thời gian gần đây.

Tiểu Bản lắc lắc đầu. Trương Dương thuận tay cầm một bản tài liệu từ tay cậu ta, mở ra xem xem.

Nhìn một lúc mới trả lại Tiểu Bản.

Tiểu Bản này, chính là người mà trước đây cùng đi với đám người Hồ Hâm đến bệnh viện thăm Trương Dương. Hiện giờ, cậu ta cũng là người duy nhất ủng hộ Trương Dương trong hội sinh viên và cũng là người bị đám của Chu Dật Trần không chào đón nhất.

Trương Dương ngẩng đầu, khẽ cười nói:

- Không sao, những tài liệu này không cần phải thu thập nữa.

- Không thu thập, không phải là lý do để có thể trả lời với bọn họ.

Tiểu Bản hơi sững sờ, lập tức nói. Cậu ta trong hội sinh viên không được cao như Trương Dương. Hiện tại nhiệm vụ chủ yếu là thu thập một số tài liệu. Lần này nếu như không hoàn thành, e rằng Chu Dật Trần sẽ cướp luôn cái phần này của cậu ta.

Thậm chí có thể lợi dụng lý do này để buộc cậu ta phải rời khỏi hội sinh viên.

Tiểu Bản vốn rất ghét Chu Dật Trần, nhưng cậu ta cũng không muốn rời khỏi hội sinh viên, bởi có kinh nghiệm trong hội sinh viên thì sau này thi tốt nghiệp ra trường sẽ được cộng điểm.

Tiểu Bản chỉ là một người đi lên từ một gia đình bình thường.

Trương Dương cười nói:

- Một rưỡi sẽ họp, bây giờ còn một tiếng đồng hồ nữa, lại là giữa trưa. Cậu có thể chuẩn bị xong những tài liệu này không?

- Không thể.

Tiểu Bản bất đắc dĩ nói. Thời gian quá gấp, buổi sáng cậu ta còn phải xin nghỉ học để ra, mà cũng mới chỉ thu thập được một nửa. Bây giờ chỉ còn hơn 1 tiếng đồng hồ, chắc chắn là không thể kịp rồi.

- Đẳng nào cũng không kịp rồi thì còn mất công chuẩn bị làm cái gì nữa? Hơn nữa, bọn họ đang chơi đùa cậu, cho dù cậu có thu thập được đầy đủ thì bọn họ cũng sẽ tìm lý do khác để đối phó với cậu thôi. Các xã đoàn của trường nhiều lần, lại có nhiều người trong số đó lại có quan hệ tốt với bọn họ.

Trương Dương cười nói. Đương nhiên những lời hắn nói đều không sai chút nào. Lần này Chu Dật Trần bắt Tiểu Bản làm việc này thực ra cũng là để chơi đùa Tiểu Bản mà thôi.

Những hội trưởng của hội thư họa, hội quyền anh... đều có quan hệ rất tốt với Chu Dật Trần. Y đã sớm bắt chuyện với họ để khiến Tiểu Bản khó xử, để Chu Dật Trần có thể lợi dụng mà sinh sự.

Tiêu Bản có chút do dự, nói:

- Cậu nói không sai, nhưng...

- Không nhưng nhị gì cả, chúng ta cùng đi đi, một lúc nữa họp còn có tôi đây, cậu đừng có lo.

Trương Dương nói một cách tự tin.

Hắn không còn là Trương Dương của trước đây nữa. Đối phó với người của hội sinh viên, đối với hắn mà nói dễ như ăn cơm.

Những người này nếu như không biết điều, thì Trương Dương cũng không ngại mà khiến cho họ xui xẻo một lần, giống như Chu Dật Trần.

- Đi, tôi nghe cậu, không thêm làm nữa.

Tiêu Bản thấy Trương Dương nói vậy nên cũng gật đầu nghe theo. Dù sao cũng không thể thu thập đủ thì cũng không thêm thu thập nữa.

Về phần buổi họp chiều này, có Trương Dương nên cậu ta cũng không phải sợ. Không biết vì sao lúc này cậu ta lại có cảm giác tin tưởng Trương Dương như vậy. Cảm thấy Trương Dương có thể giải quyết ổn thỏa mọi chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Tất Cả Đã Có Tôi.

Cảnh sắc của công viên Tùng Thạch Tháp không tệ chút nào, điều quan trọng nhất chính là buổi trưa ở đây rất mát mẻ. Rất nhiều sinh viên sau khi ăn trưa xong đều thích đến đây để nghỉ ngơi.

Hôm nay cũng vậy, sinh viên đến đây tản bộ cũng rất nhiều, từng đôi từng đôi một, còn một nhóm đông như nhóm Trương Dương thì không nhiều.

Ở đây nghỉ ngơi một lát, mấy người lại quay trở về trường học.

Trước 1 rưỡi, Trương Dương và Tiêu Bản cùng đi đến phòng họp của hội sinh viên.

Còn đám Mễ Tuyết thì ngồi trong một quán nước giải khát cách đó không xa. Bình thường hội sinh viên họp cũng không quá lâu. Cho nên đám Mễ Tuyết liền ngồi ở đây đợi Trương Dương, sau đó cùng nhau trở về lớp học.

Trong văn phòng lúc này đã có mấy người, sau khi Trương Dương và Tiêu Bản đi vào, tất cả đều ngẩng đầu lên nhìn, nhưng chỉ có ba người lên tiếng chào hỏi.

Ba người này, xem như là ba thành viên trung lập, quan hệ với Chu Dật Trần cũng chỉ bình thường, và với Trương Dương thì cũng vậy. Địa vị của bọn họ cũng không quan trọng, hơn nữa tính tình cũng nhạt nhẽo, cho nên Chu Dật Trần không lời kéo bọn họ.

Người còn lại, không đơn giản là người có quan hệ với Chu Dật Trần nữa, mà chính là người ủng hộ Chu Dật Trần.

Từ điểm đó cũng đó cũng có thể thấy được, Chu Dật Trần là người rất có thủ đoạn, làm Chủ tịch hội khoảng thời gian ngắn như vậy đã hoàn toàn khống chế được hội sinh viên rồi, cũng khó trách Trương Dương bị xa lánh, mà thực quyền cũng bị mất đi đáng kể.

Ngồi thêm vài phút đồng hồ, lại có mấy người bước vào, Chu Dật Trần và đám 'đệ tử' là những người vào phòng họp cuối cùng, sắc mặt của y còn rất khó coi, dường như vừa phát hỏa xong vậy.

Chuyện buổi sáng có ảnh hưởng rất lớn đối với y, quan trọng nhất là, y biết mình bị Trương Dương lừa, nghĩ đến tin tức được truyền đến từ đồn công an, y liền nổi trận lôi đình, cũng quảng võ không ít đồ đạc, ngay cả đám 'đệ tử' đi theo y cũng gặp xui xẻo.

Y thông qua quan hệ, tìm một người có khả năng đích thân đến đồn công an 'khôi thông', cuối cùng lại điều tra ra không có việc này. Người bạn kia nhìn thấy ánh mắt đầy nghi ngờ của y, thiếu chút nữa khiến cho y không còn lỗ nào để chui xuống.

Việc này ngoại trừ sinh viên trong trường ra thì không có ai ngoài trường biết cả. Bên ngoài cũng bắt đầu loan truyền 'sự tích vinh quang' này của y.

Điều này cũng khiến cho y càng trở nên oán hận Trương Dương hơn.

- Chủ tịch Chu, sắc mặt anh có vẻ không tốt nhỉ? Liệu có phải bị ốm không? Hay là chúng ta hoãn họp lại để nh đến bệnh viện kiểm tra nhé. Sức khỏe là quan trọng nhất, không coi thường được đâu.

Chu Dật Trần vừa mới ngồi xuống, Trương Dương liền cười nói. Rất nhiều người ngẩng đầu lên nhìn Trương Dương một cách kinh ngạc.

Bởi bình thường mỗi lần họp, Trương Dương đều xuất hiện với vẻ mặt căng thẳng, chưa bao giờ chủ động nói chuyện với Chu Dật Trần, càng chưa từng chủ động kích thích Chu Dật Trần. Lời nói vừa rồi mang tính trêu chọc là chính, tất cả những người ngồi dưới đều hiểu điều này.

Chu Dật Trần tức tím mặt, y hận rằng không thể bước lên để cho Trương Dương một phát đám vào mồm. Đương nhiên, điều quan trọng là y có đánh được hay không. Bởi Trương Dương bây giờ không còn là Trương Dương của trước kia nữa.

- Không cần, tôi không sao.

Hít một hơi thật dài, Chu Dật Trần cố nhẫn nại, nói.

Sau khi liếc mắt nhìn mọi người một cái, Chu Dật Trần mới nói:

- Họp luôn đi, hôm nay chỉ yếu là tổng kết công tác trước kỳ nghỉ và bố trí công việc trước khi nghỉ hè.

Không thể không nói rằng, Chu Dật Trần có khả năng làm quan thiên phú. Vừa ngồi xuống đã mở miệng, mang theo một vẻ uy nghiêm của kẻ bề trên rồi.

Đáng tiếc điều đó căn bản chẳng hề được Trương Dương coi ra gì. Ở kiếp trước, ngay cả quan to cỡ Bí thư Tỉnh ủy hán cũng đều gặp rồi. Một thầy thuốc giỏi khi nói chuyện với người khác thường chiếm ưu thế hơn.

Bất cứ người nào, cho dù lợi hại đến mấy cũng không thể khẳng định được mình sẽ không bị bệnh. Khi bị bệnh rồi thì chỉ có thể dựa vào thầy thuốc. Một thầy thuốc giỏi đi bất cứ chỗ nào cũng đều nhận được sự tôn kính.

- Tiêu Bản, tài liệu cậu chuẩn bị thế nào rồi?

Chu Dật Trần vừa nói xong, liền đem mũi súng chìa vào Tiêu Bản. Đối phó với Tiêu Bản, trước khi nghỉ mừng 1 tháng 5 y đã có ý tưởng rồi, và cuộc họp hôm nay mục đích chính là vì điểm này. Chu Dật Trần muốn diệt trừ tất cả những thế lực của Trương Dương ở hội sinh viên này.

Đáng tiếc, y không thể ngờ được rằng buổi sáng nay ở viện y học kia y lại mất mặt đến thế. Điều này khiến cho y không thể chịu được, cho trên trực tiếp làm khó dễ cho Tiêu Bản luôn.

“Nhịn không được nữa rồi”.

Trong lòng Trương Dương cảm thấy buồn cười. Chu Dật Trần biểu hiện rất tốt, dù sao vẫn còn trẻ nhưng lại lợi dụng để gây khó dễ như vậy sẽ khiến cho người ta có cảm giác nhỏ mọn.

Loại cảm giác này hiện tại không có gì, về sau gặp phải thời điểm mấu chốt sẽ phóng đại vô hạn, thậm chí còn đem lại phiền toái cho y.

- Tài liệu, tôi...

Tiêu Bản có chút sùng sốt, nói. Tài liệu căn bản là chưa được chuẩn bị tốt, mặc dù cũng đã được Trương Dương sắp xếp, nhưng đối mặt với Chu Dật Trần, cậu ta vẫn có chút bối rối.

Bất kể là nói thế nào thì đây cũng coi như là cậu ta chưa hoàn thành nhiệm vụ.

- Tôi với ta cái gì, tài liệu đâu?

Chu Dật Trần trừng mắt lên, nói.

- Chủ tịch Chu, tài liệu thì có, nhưng hôm nay hình như là tổng kết và sắp xếp công tác cơ mà. Chủ tịch Chu cần tài liệu hoạt động của các hội nhóm làm gì mà gấp thế?

Trương Dương nói. Lần này càng khiến mọi người kinh ngạc hơn.

Ai cũng biết, bình thường Trương Dương căn bản là không phản ứng lại lời nói của Chu Dật Trần. Không ngờ hôm nay lại như vậy. Điều này không giống với biểu hiện bình thường của hán.

Tuy nhiên, nghĩ đến câu hỏi ban nãy của Chu Dật Trần, một bộ phận lại có chút thoải mái.

Chu Dật Trần rõ ràng là đang gây khó dễ cho Tiêu Bản. Tiêu Bản là người duy nhất ủng hộ Trương Dương ở hội sinh viên. Nếu như không có người này

thì Trương Dương trở thành người cô độc, thậm chí có thể còn bị rời khỏi hội sinh viên nữa.

Lúc này, đổi thành người khác cũng không muốn ra mặt.

Nghĩ như vậy, mấy hội viên trung lập kia lại cảm thấy bị ai, tỏ chút cáo thương. Chu Dật Trần thật sự rất mạnh, bây giờ đến người đối kháng với y là Trương Dương lại trở nên như vậy. Tương lai, nếu như bọn họ không ‘quy thuận’ thì liệu có bị đuổi ra khỏi hội không.

Có ý nghĩ như vậy, bọn họ tự nhiên cũng thông cảm hơn với Trương Dương và trở nên cảnh giác hơn với Chu Dật Trần.

- Hoạt động của các đoàn hội, là một trong những công tác phải tổng kết hôm nay. Hội sinh viên chúng ta tồn tại chính là phục vụ cho số đông các bạn sinh viên. Đương nhiên phải làm rõ những đoàn hội này đã làm những công tác gì, có điểm nào cần phải nhân rộng, điểm nào cần phải khắc phục.

Chu Dật Trần ngẩng đầu nhìn Trương Dương một cái. Y cũng cảm thấy rất bất ngờ với những biểu hiện của Trương Dương hôm nay. Không hiểu Trương Dương muốn làm gì, nhưng vẫn mở miệng phản bác lại.

Ý tứ của y cũng tương đối rõ ràng, chính là hôm nay tao phải đối phó với người của mày, xem mày sẽ làm như thế nào.

- Chủ tịch Chu nhiệt tình với công việc như vậy. Tôi suy nghĩ quá nhiều rồi. Tiêu Bản, đem tài liệu đưa cho Chủ tịch Chu đi, để tổng kết một chút.

Trương Dương cười nói, khiến cho Tiêu Bản không khỏi sững sờ. Cậu ta nhìn Trương Dương một cách khó hiểu.

Tài liệu cần bản không được thu thập đầy đủ. Lúc này đưa lên không phải sẽ tạo thành có cho Chu Dật Trần sao?

- Cứ đưa đi, tất cả đã có tôi.

Trương Dương thân nhiên cười nói, trên người tự nhiên toát ra một loại khí chất đặc biệt. Được Trương Dương ảnh hưởng, Tiêu Bản cũng chậm rãi gạt đầu, trực tiếp đem những tin tức mà trước đó đã thu thập được giao cho Chu Dật Trần.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Chủ Động Từ Chức.

Tài liệu không ít, Chu Dật Trần mở ra, lập tức phát hiện bên trong có vấn đề.

Trường đại học Trường Kinh có tất cả đến sáu mươi các đoàn hội, chỗ này nhiều nhất chỉ được đến một nửa mà thôi, những tài liệu quan về hoạt động của các đoàn hội quan trọng căn bản là không có.

Phát hiện này, khiến tinh thần của y trở nên vô cùng phấn chấn.

- Tiêu Bản, cậu bị sao đó hả? Rất nhiều tư liệu về hoạt động của các đoàn hội vì sao lại không có?

Chu Dật Trần có vẻ rất nghiêm khắc, trực tiếp chất vấn Tiêu Bản. Mấy tên ‘tay sai’ cũng bắt đầu nhìn về phía Tiêu Bản, chuẩn bị bắt đầu gây khó dễ.

Quả mắt Tiêu Bản xong, Chu Dật Trần lập tức quay sang Trương Dương:

- Còn cậu nữa, Trương Dương, thân là một trưởng ban thư ký, cậu giám sát công việc của cấp dưới như thế nào đấy?

Tiêu Bản trừng to đôi mắt lên, muốn lên tiếng nhưng cuối cùng không nói ra khỏi miệng.

Tiêu Bản là trợ lý của ban thư ký hội sinh viên, công việc chủ yếu là liên hệ với các đoàn hội, còn Trương Dương là trưởng ban. Chu Dật Trần nói như vậy cũng không có gì đáng trách cả. Nhưng điều đáng nói ở đây chính là việc Trương Dương ở ban thư ký này gần như không có quyền lợi gì.

Ngoại trừ việc Tiêu Bản có chút nghe lời hần ra, những người khác căn bản chẳng thèm để ý đến hắn, mà bọn họ đều đã bị Chu Dật Trần lôi kéo về phía mình rồi.

Chu Dật Trần lần này chính xác là nhắm đúng vào nhược điểm của Tiêu Bản. Tuy rằng mọi người đều biết là Chu Dật Trần đang cố ý chơi khó cậu ta, nhưng việc Tiêu Bản không hoàn thành nhiệm vụ thì vẫn là sự thật.

Sau khi hỏi xong, Chu Dật Trần có vẻ đắc ý nhìn Trương Dương, cục tức cố nín nhịn hôm nay, rút cục giờ cũng đã có thể phát tiết ra một chút.

- Lần này đúng là Tiêu Bản làm không tốt.

Trương Dương khẽ mỉm cười, sau đó chậm rãi nói. Sắc mặt Tiêu Bản lập tức lộ ra vẻ lo lắng. Cậu ta hoàn toàn không ngờ rằng Trương Dương lại đi chủ động thừa nhận sai lầm như vậy.

- Chỉ một câu không làm tốt là xong sao?

Chu Dật Trần lạnh lùng cười, trong lòng âm thầm cảm thấy vui sướng. Y híp mắt lại, giống như một người giành chiến thắng đang nhìn Trương Dương vậy.

- Mặc dù cậu ấy làm không tốt, nhưng đã cố gắng hết sức rồi. Bắt đầu từ sáng nay, cậu ấy không ngừng tiến hành liên hệ với các đoàn hội. Tôi nghĩ mọi người có mặt ở đây đều hiểu rõ. Buổi sáng hôm nay cậu ấy còn có giờ học mà có thể thu thập được đến một nửa tài liệu, thì là một sự đầy nỗ lực rồi.

Trương Dương vẫn mang giữ nguyên nụ cười như ban nãy, nói nhẹ nhàng. Lời nói của hắn giống như đang biện bạch vậy.

Nghe thấy Trương Dương nói như vậy, Chu Dật Trần trong lòng càng thêm đắc ý. Trước khi giao cho Tiêu Bản nhiệm vụ này, Chu Dật Trần đã sớm nghĩ đến việc Trương Dương sẽ dùng lý do này, cho nên y đã sớm chuẩn bị kỹ càng rồi. Vì thế, y liền nói:

- Những cái này tôi biết, nhưng trước kia khi bố trí công việc chúng tôi cũng nói rồi, ban thư ký không phải chỉ có mỗi mình Tiêu Bản. Cậu ta có thể phân mấy người khác hỗ trợ cơ mà.

Ban thư ký có tất cả 5 người, trừ Trương Dương và Tiêu Bản thì vẫn còn đến ba người nữa. Nếu như những người này cùng làm thì chắc chắn sẽ hoàn thành nhiệm vụ trong sáng nay.

Vấn đề là, ba người này đến Trương Dương bọn họ còn chẳng coi ra gì thì liệu có thể nghe theo Tiêu Bản không?

Câu trả lời rõ như ban ngày rồi. Tiêu Bản cũng biết điều này, cho nên căn bản là không đi tìm bọn họ.

Về phần nhờ Trương Dương hỗ trợ thì Tiêu Bản càng không nghĩ đến. Bởi làm như vậy uy nghiêm của Trương Dương sẽ để đâu chứ? Tiêu Bản cũng không phải kẻ ngốc, biết Chu Dật Trần dụng tâm hiểm ác, cho nên mới không làm như vậy.

- Lần này là do tôi làm không tốt.

Tiêu Bản chậm rãi đứng lên, có vẻ tui hổ nói. Còn Trương Dương thì vẫn kèm theo nụ cười thân nhiên như ban nãy.

- Có công phải thưởng, nhưng có lỗi thì cũng phải phạt. Nếu Tiêu Bản đã thừa nhận sai lầm rồi thì mọi người nghĩ xem nên phạt gì cậu ta cho thích hợp nhỉ?

Chu Dật Trần đợi mãi những lời tự thừa nhận sai lầm của Tiêu Bản. Giờ đây khi Tiêu Bản đã nhận rồi, thì y lập tức nói tiếp lời.

- Chủ tịch Chu nói rất đúng, có công phải thưởng, có lỗi phải phạt. Lần này Tiêu Bản không hoàn thành nhiệm vụ, tôi đề nghị cho tạm dừng tất cả công việc của cậu ta ở ban Thư ký.

Khi mà đám ‘đệ tử’ của Chu Dật Trần còn chưa lên tiếng thì Trương Dương đã mở miệng trước. Lúc này đây, tất cả mọi người đều mắt tròn mắt dẹt nhìn hắn.

Tiêu Bản càng tỏ ra khó hiểu. Cậu ta không ngờ, người lên tiếng đình chỉ công việc của mình lại là Trương Dương.

Tuy rằng công tác ở đây chẳng có lương lậu gì, nhiều nhất thì cũng chỉ là chút phụ cấp mà thôi. Nhưng dù sao đây cũng là công tác của hội sinh viên, đối với việc rèn luyện của cậu ta thì cũng đem lại những lợi ích nhất định.

Tiêu Bản không muốn mất công việc ở hội sinh viên.

- Nếu Trưởng ban Trương đã nói như vậy rồi thì cứ làm như thế đi.

Chu Dật Trần cũng có chút mơ hồ, y không biết Trương Dương đang có ý đồ gì. Có được cơ hội tốt như vậy, đương nhiên là y sẽ không bỏ qua. Bất kể nói như thế nào, hạ được Tiêu Bản thì đã đạt được mục đích của y rồi.

- Còn nữa, Tiêu Bản không hoàn thành nhiệm vụ được phân công, tôi là trưởng ban thư ký cũng có phần trách nhiệm. Tôi xin nghỉ chức này, đồng thời đề cử bạn Vương Quốc Hoa lên đảm nhiệm công tác này.

Trương Dương cười nói.

Lúc này, từng lời của hắn giống như những trái bom vậy, khiến tất cả mọi người đều cảm thấy bối rối.

Ban thư ký của Trương Dương tuy rằng bị mất quyền lực nhiều, nhưng dù sao cũng là cán bộ trọng yếu của hội sinh viên. Ban thư ký này cũng có quyền giám sát rất quan trọng trong hội sinh viên, quyền lợi này cũng không nhỏ chút nào.

Trước đó không ít người cũng mong được ngồi vào vị trí này. Từ lâu Chu Dật Trần đã muốn hạ gục Trương Dương, nhưng đáng tiếc vẫn chưa có lý do gì để ra tay.

- Trương Dương, cậu xin tự rút lui?

Chu Dật Trần vội hỏi một câu, giọng nói của y không khỏi run run vì kích động.

Trưởng ban thư ký là một cán bộ quan trọng của hội sinh viên. Cho dù là Chủ tịch hội cũng không có quyền bãi nhiệm. Hơn nữa, Trương Dương là thành viên trong đoàn chủ tịch, nên việc bãi nhiệm chức vụ của hắn phải do tập thể đoàn chủ tịch quyết định. Trương Dương vẫn có tiếng nói nhất định trong hội. Dù sao thời gian Chu Dật Trần tiếp nhận vị trí Chủ tịch hội này còn ngắn, nếu không nắm chắc phần thắng thì sẽ không dám phát động đoàn chủ tịch bãi nhiệm Trương Dương.

Đương nhiên, Trương Dương tự động xin rút thì là việc chưa có tiền lệ.

Cho nên mới khiến cho mọi người phải kích động như thế.

Còn có một người khác kích động nữa, đó chính là Vương Quốc Hoa- người mà Trương Dương vừa nhắc tới. Vương Quốc Hoa hiện là trưởng ban Văn nghệ, cũng là một cán bộ cao cấp của hội sinh viên, tuy nhiên ban Văn nghệ kia không thể nào so sánh với ban Thư ký được.

Ban thư ký có thể giám sát tất cả bộ phận và các đoàn hội. Chỉ riêng điểm này thôi đã đủ hấp dẫn nhiều người rồi.

Trước giờ vị trí này bị Trương Dương chiếm, Vương Quốc Hoa nói không ghen tị thì đó là nói dối. Tuy nhiên cậu ta cũng hiểu, tuy rằng Trương Dương có thua Chu Dật Trần thật, nhưng bản thân hắn cũng có năng lực nhất định. Vị trí này không phải cứ muốn ngồi lên mà được.

Hôm nay nghe được lời tự rút lui của Trương Dương, lại còn đề cử mình lên nữa. Tim cậu ta lập tức đập nhanh hơn, đồng thời với sự kích động đó cũng có chút cảm kích đối với Trương Dương.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Địa Bàn Của Tôi Là Chủ.

- Trương Dương, cậu làm sao vậy?

Tiêu Bân vội vang kêu lên một tiếng. Trước kia cậu ta vào được hội sinh viên, cũng là do có Trương Dương giúp đỡ. Hoàn cảnh gia đình Tiêu Bân khó khăn, lúc mới vào hội sinh viên Trương Dương đã giúp cậu ta không ít, còn giúp cậu ta xin được học bổng nữa.

Cho đến này, Tiêu Bân đối xử với Trương Dương giống như với một ân nhân, cho nên mới từ chối sự lôi kéo của Chu Dật Trần.

Cậu ta là một người trọng tình trọng nghĩa. Chu Dật Trần cũng không có cách nào đối với cậu ta. Chỉ có thể dùng biện pháp khác để đẩy cậu ta ra mà thôi.

Hiện tại Tiêu Bân cảm thấy không ngờ, vì bản thân mình mà đã làm liên lụy đến Trương Dương.

- Mọi người thấy việc Trương Dương từ chức thế nào?

Chu Dật Trần cũng tỏ ra không hiểu. Nhưng y biết, việc Trương Dương chủ động thoái lui này là một cơ hội hiếm có, y nhất định phải nắm lấy.

Còn về mục đích của Trương Dương, xong rồi suy nghĩ cũng không muộn.

- Tôi đồng ý.

Hồ Đào lập tức lên tiếng. Người này là cán bộ trong ban Thể thao. Tuy nhiên có sự ủng hộ của Chu Dật Trần cho nên lời nó càng ngày càng có trọng lượng hơn. Về sau trở thành trưởng của một ban mới thì cũng không phải không có khả năng.

Lần này họp, trưởng ban Thể dục là Lưu Trường lại không có mặt.

- Tôi cũng đồng ý.

Vương Quốc Hoa vội vàng nói một câu, cậu ta là người tán thành ý kiến này nhất.

Vương Quốc Hoa cũng là người kỳ cựu trong hội sinh viên, cậu ta là người mà Chu Dật Trần kéo lên từ sau khi y nhậm chức. Chu Dật Trần đối với cậu ta tuy không thân thiết bằng đám ‘đệ tử’ kia, nhưng vẫn thân hơn đám cán bộ trung lập kia.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Vương Quốc Hoa kích động nhất. Trương Dương đã đề cử cậu ta, Chu Dật Trần không có quyền phản đối. Cứ như vậy, chỉ cần sau khi Trương Dương từ chức thành công thì vị trí kia chắc chắn sẽ thuộc về cậu ta.

Đương nhiên, những quá trình bắt buộc thì vẫn phải đi, nhưng những việc này đều là việc nhỏ.

Hội sinh viên thật ra cũng là một quan trường thu nhỏ. Tuy rằng nó rất nhỏ, nhưng cũng có sự lừa gạt lẫn nhau, cạnh tranh nhau vô cùng kịch liệt.

Có câu nói rằng: Nơi nào có người thì nơi đó có giang hồ. Hội sinh viên cũng thế, mỗi người đều muốn giành nhiều lợi ích về cho bản thân mình.

- Tôi đồng ý.

- Đồng ý.

Rất nhiều người đều tỏ thái độ đồng ý. Đây vốn là cuộc họp cán bộ một lần. Việc mà được những người này cùng thông qua thì tương đương đó là kết quả cuối cùng.

Chu Dật Trần còn chưa lên tiếng, Trương Dương lại nói:

- Mọi người đồng ý là tốt rồi, thế còn việc tôi đề nghị bạn Vương Quốc Hoa lên tiếp nhận vị trí Trưởng ban thư ký, mọi người thấy như thế nào?

Trương Dương nói rất nhẹ nhàng, Vương Quốc Hoa chỉ hận một nỗi là không thể đi lên mà thom vào má hấn mấy cái.

Cậu ta chưa bao giờ phát hiện, Trương Dương lại có mặt đáng yêu như thế.

Một số công việc ở ban Thư ký Trương Dương không dễ làm, nhưng đối với Vương Quốc Hoa thì khác, bởi vì cậu ta là người đứng về phía Chu Dật Trần.

Cậu ta tin tưởng rằng, mình có thể hạ được mấy người ở ban Thư ký.

Nếu không hạ được, thì sẽ đuổi những người này đi. Chu Dật Trần cũng sẽ không nói giúp bọn họ, dù sao tầm quan trọng của mình còn lớn hơn bọn họ nhiều.

Những người khác lúc này chỉ nhìn nhau mà không ai nói gì.

Điều này khiến cho Vương Quốc Hoa có chút gấp rút. Trong lòng đang thầm mắng đám người này. Bình thường thì xưng huynh gọi đệ, tỏ ra thân thiết lắm, nhưng đến thời khắc mấu chốt như thế này thì chẳng ai thêm lên tiếng ủng hộ.

- Chủ tịch Chu, cậu thấy đề nghị của tôi như thế nào?

Thấy mọi người không đáp lại, Trương Dương trực tiếp hỏi Chu Dật Trần, về mặt của hấn vẫn kèm theo nụ cười.

Đối với nụ cười này của Trương Dương, Chu Dật Trần cảm thấy vô cùng ngứa mắt. Tuy nhiên, lúc này y bắt buộc phải trả lời Trương Dương, cũng bắt buộc phải đồng ý đề nghị này.

Nếu như không đồng ý, thì Vương Quốc Hoa nhất định sẽ phản bội mình. Cái giá như vậy là quá lớn.

- Tôi cảm thấy đề nghị của cậu rất hay.

Chu Dật Trần rốt cục cũng lên tiếng, y chỉ cảm thấy không tệ. Điều này, khiến cho Vương Quốc Hoa cũng có chút mất hứng.

Tôi đã là người của anh rồi, giờ người khác cho tôi cơ hội, anh vẫn ngăn cản, đây rốt cuộc là ý gì chứ? Chẳng lẽ trong mắt anh, tôi chẳng là gì hay sao?

Kỳ thật Chu Dật Trần cũng không phản đối Vương Quốc Hoa đảm nhiệm Trưởng ban thư ký.

Vương Quốc Hoa bất kể nói như thế nào thì cũng là người đứng trong đội của mình. Hơn nữa, bây giờ không có người khác thích hợp hơn để đảm nhiệm vị trí này. Chỉ có điều, đề nghị này là của Trương Dương nói ra, cho nên theo bản năng y đã thấy khó ưa rồi.

Nhưng y không biết rằng, y đã gieo vào trong lòng Vương Quốc Hoa một loại mầm mống bất mãn rồi.

- Hôm nay mọi người đều đến đông đủ cảm tôi đề nghị biểu quyết một chút đi, đầu tiên là chỗ tôi thông qua.

Trương Dương nhẹ nhàng cười. Chu Dật Trần muốn.

Vương Quốc Hoa liếc mắt nhìn Trương Dương với vẻ cảm kích. Lúc này tâm tình của cậu ta cũng bắt đầu có sự thay đổi. Trước kia, cậu ta đứng về phía Chu Dật Trần chủ yếu là vì y là Chủ tịch hội, phần nữa là cảm thấy bất mãn với Trương Dương.

Trương Dương trước kia, dường như là một người rất cao ngạo, trong lúc vô tình đã từng đắc tội với Vương Quốc Hoa.

Tuy nhiên, bây giờ sự bất mãn này hoàn toàn biến mất, Vương Quốc Hoa chỉ cảm thấy rằng Vương Quốc Hoa là người đáng yêu nhất trên đời này mà thôi.

- Tôi đồng ý.

Một Trưởng ban khác bình thường có quan hệ khá tốt với Vương Quốc Hoa rốt cục cũng bày tỏ thái độ rồi. Thái độ này của cậu ta, khiến rất nhiều người ủng hộ theo. Dần dần tất cả đều ủng hộ Vương Quốc Hoa lên tiếp nhận vị trí Trưởng ban Thư ký này.

Cuối cùng, ánh mắt của mọi người đổ dồn về phía Chu Dật Trần.

Nhiều người như vậy đã đồng ý rồi, y muốn phản đối cũng lo được, chỉ có thể ho khan một tiếng, tỏ vẻ đồng ý với đề nghị này. Cứ như vậy, cơ bản là đã được thông qua rồi, Vương Quốc Hoa chỉ cần đi thêm một đoạn đường ngắn nữa là có thể ngồi lên được vị trí này rồi.

Sau khi xác định xong, Vương Quốc Hoa cũng thở phào nhẹ nhõm, cảm kích nhìn Trương Dương một cái.

- Trưởng ban Cao của ban Xã đoàn là người rất có tài hoa. Trong buổi dạ hội tân sinh viên, cậu ấy đọc tấu một bài sáo đã để lại ấn tượng rất tốt cho mọi người. Sau khi bạn Vương Quốc Hoa đi thì còn trống vị trí này, tôi đề nghị để cho Trưởng ban Cao lên đảm nhiệm.

Trương Dương lại tiếp tục đề cử. Ban Xã đoàn này nhiệm vụ có chút trùng hợp với ban Thư ký. Mà rất nhiều việc đều phải cần có sự đồng ý của Trưởng ban Thư ký mới có thể làm được. Đến cả quyền phê duyệt, hiện tại cũng bị ban Thư ký ‘cướp’ mất.

Cứ như vậy, ban Xã đoàn liền biến thành một bộ phận có thể có hoặc không. Sự tồn tại của nó thực ra chính là để phục vụ cho các đoàn thể mà thôi.

Những hội trưởng của các đoàn thể này, bình thường cũng chẳng thèm coi vị Trưởng ban Xã đoàn này ra gì. Khi có việc gì thì trực tiếp lên tìm trưởng ban Thư ký luôn.

Trưởng ban Cao kia tên đầy đủ là Cao Kiệt, cũng là một lão làng của hội sinh viên. Cậu ta là một người trung lập, vốn nghĩ sẽ đảm nhiệm vị trí này cho đến lúc tốt nghiệp, không ngờ còn có cơ hội được điều chỉnh như vậy.

Đề nghị này của Trương Dương vừa nói ra, Cao Kiệt lập tức ngồi thẳng lưng, con ngươi không ngừng chuyển động.

Ai mà không muốn có được quyền lợi tốt hơn chứ. Và đương nhiên cậu ta cũng không ngoại lệ rồi. Ban Văn nghệ vốn không thể so sánh được với ban Thư ký, nhưng còn hơn nhiều so với vị trí cũ của cậu ta, ít nhất là kinh phí hoạt động nhiều hơn. Lúc này đây, cậu ta cũng tỏ ra vô cùng cảm kích Trương Dương. Tuy nhiên cũng trộm liếc mắt nhìn Chu Dật Trần một cái, để biết xem phản ứng của Chu Dật Trần ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Địa Bàn Của Cậu Tôi Làm Chủ (P2)

Nụ cười trên mặt Chu Dật Trần biến mất rồi, vẻ mặt âm trầm hằn xuống.

Cái tên Trương Dương chết tiệt, lại là Trương Dương. Trương Dương liên tục biểu hiện, khiến y không còn cảm giác sáng khoái khi được bắt bí Trương Dương như lúc nãy nữa, không biết tại sao, trong lòng y như có một cây gai, cảm giác rất không thoải mái.

Phải biết rằng, điều chỉnh cán bộ của hội sinh viên là công việc của y, Trương Dương nhiều nhất chỉ có quyền kiến nghị, nhưng bây giờ như thể đã biến thành công việc của Trương Dương rồi, điều này đương nhiên là làm cho rất khó chịu.

Chu Dật Trần khó chịu, còn có người khác cũng cảm thấy khó chịu.

Người này chính là Cao Kiệt, Trương Dương đưa ra sự điều chỉnh công tác, như thể là đang trêu người già. Chẳng ai bằng lòng cả đòi làm quản gia để phục vụ cho người khác, đặc biệt là ở những đoàn hội căn bản là không có kinh phí này.

Hội Văn nghệ thì có thể khác một chút, thường thường được tổ chức những hoạt động như: Đêm hội tân sinh viên, dạ hội các ngày lễ, đại hội thể dục thể thao ở trường... Các loại hoạt động quy mô lớn đều là hội văn nghệ đến sắp xếp.

Kinh phí hoạt động cũng vì vậy mà nhiều hơn các đoàn hội khác.

Bọn họ đều là sinh viên, căn bản là không có tham ô hay biển thủ gì, nhưng có kinh phí thì khi nói chuyện cũng có thể lớn tiếng một chút, cũng có thể làm được nhiều việc hơn

Trong thâm tâm của Cao Kiệt, vẫn rất muốn đến hội văn nghệ, mà về mặt của Chu Dật Trần kia, giống như không muốn cho mình đi, điều này càng làm cho y thêm bất mãn.

Có cùng tâm tư với Cao Kiệt, còn có mấy phần tử trung lập khác nữa.

Bọn họ sợ dĩ có thể trung lập, là vì vị trí không quá rõ ràng, Chu Dật Trần không cần thiết phải mượn hơi bọn họ. Hơn nữa hiện tại đang đối phó với Trương Dương, nên trước tiên cứ buông tha cho bọn họ cái đã.

Hiện tại bọn họ cho rằng Chu Dật Trần không muốn điều công việc của Cao Kiệt, thì đều đã nghĩ đến chính mình, tự nhiên trong lòng đều có chút không thoải mái.

Trương Dương vẫn mỉm cười, tất cả những biểu hiện trên mặt mọi người, đều được hắn quan sát kỹ.

Những sinh viên này, vẫn là quá non nớt, căn bản là không thể so sánh được với những ‘lão làng rồi’.

Ở bệnh viện, lúc các trường khoa mở cuộc họp, những biểu hiện trên mặt bọn họ hoàn toàn không như vậy, căn bản là không thể nhìn ra đâu là suy nghĩ thật của bọn họ.

Trương Dương cười nhạt, nhìn Vương Quốc Hoa một cái, nhỏ giọng hỏi:

- Trưởng ban Vương này, thời gian cậu làm ở ban Văn nghệ dài, cũng lên lão làng rồi. Cậu cho rằng bạn Cao Kiệt đây có thích hợp đến thay thế vị trí của cậu không?

Một tiếng ‘Trưởng ban Vương’ vang lên, khiến cho Vương Quốc Hoa cảm thấy vô cùng sung sướng. Cậu ta càng ngày càng ‘thuận mắt’ với Trương Dương hơn. Lúc này cậu ta khẽ gật đầu một cái.

- Hội trưởng Cao rất có tài năng, cậu ấy thể hiện ở đêm hội tân sinh viên thì không cần tôi phải nói nhiều nữa. Đối với sự giúp đỡ của hội trưởng Cao trước kia tôi vô cùng cảm kích. Tôi cảm thấy, để cậu ấy làm hội trưởng ban Văn nghệ là rất thích hợp rồi.

Nghĩ ngợi một chút, Vương Quốc Hoa chậm rãi nói. Giờ mình đã được lên làm trưởng ban thư ký rồi, còn là đề nghị của Trương Dương nữa. Lúc này, Trương Dương muốn đề cử Cao Kiệt vào vị trí hội trưởng ban Văn nghệ, thì chẳng có lý do gì để mình lại phản đối cả.

Đây gọi là ông bỏ con gà, bà thò chai rượu rồi. Chỉ là thâm ý ở trong đó cậu ta không nghĩ, mà nghĩ cũng chẳng ra.

Sắc mặt của Chu Dật Trần càng trở nên khó coi hơn, đang định lên tiếng thì Trương Dương lại nói:

- Trưởng ban Diệp, cậu thấy bạn Cao Kiệt là người như thế nào?

Người mà Trương Dương gọi ở đây chính là Diệp Triển, là trưởng ban Kỹ thuật, là người có quan hệ tốt nhất với Cao Kiệt, và cũng là một trong những thành phần trung lập.

Trương Dương hỏi cậu ta, thì đương nhiên cậu ta sẽ không phản đối rồi, lập tức nói:

- Cao Kiệt là một người rất có tài nghệ, cũng rất có năng lực, tôi thấy để cậu ấy đảm nhiệm vị trí trưởng ban Văn nghệ là hoàn toàn hợp lý.

- Mọi người...

Chu Dật Trần không nhin được nữa rồi, muốn lên tiếng, nhưng đáng tiếc y mới thốt ra được hai từ thì lại bị Trương Dương cắt ngang:

- Chủ tịch Chu có cho rằng bạn Cao Kiệt là rất thích hợp không. À đúng rồi, vừa nãy tôi có hơi thiếu sót, không hỏi ý kiến của Chủ tịch Chu. Tuy nhiên bây giờ vẫn chưa muộn, mọi người, chúng ta hãy nghe ý kiến của lãnh đạo cao nhất rồi nói sau.

Trương Dương cười tủm tỉm, Chu Dật Trần hận một nỗi là không thể xông lên mà đấm cho hắn một trận.

Y muốn phản đối, chỉ nhìn Cao Kiệt thôi là trong lòng y đã thấy không thích rồi.

Trong mắt Cao Kiệt, đều là một sự hy vọng, ngay cả những thành viên trung lập khác cũng đang nhìn y. Lúc này, nếu như phản đối thì đồng nghĩa với việc để cho mấy thành viên trung lập kia đứng về phía Trương Dương.

Trương Dương tuy nói là tự động từ chức, nhưng vẫn chưa rời khỏi hội sinh viên. Đồng thời hắn vẫn còn là thành viên của đoàn Chủ tịch, cho nên hắn muốn mở lời ‘gây sự’ thì không phải không có khả năng.

Nhẫn nhin...nhẫn nhin. Đây là suy nghĩ duy nhất của Chu Dật Trần lúc này.

- Tôi cảm thấy bạn Cao Kiệt rất có năng lực, bạn Văn nghệ mà vào tay cậu ấy thì nhất định sẽ càng ngày càng tốt lên.

Những lời này của Chu Dật Trần chính là tỏ thái độ ủng hộ, hơn nữa còn là sự ủng hộ rất lớn.

Nếu y đã không còn lựa chọn khác rồi, thì cứ ủng hộ đi cho xong. Nói những lời dễ nghe thì rất đơn giản, như vậy mới có thể hy vọng sau này lời kéo được Cao Kiệt.

Suy nghĩ của y là tốt, nhưng đáng tiếc rằng khi người ta bức xúc thì rất dễ phạm sai lầm.

Y nói như vậy, lại khiến cho Vương Quốc Hoa cảm thấy không vui rồi. Nói như vậy, bạn Văn nghệ trong tay Cao Kiệt sẽ tốt hơn thì chẳng phải nói năng lực của cậu ta hơn mình sao?

Đã là người cùng phía với nhau, nhưng anh lại nói những lời đó trước mặt tôi thì liệu tôi biết giấu mặt vào đâu? Đây không phải đồng nghĩa với việc trong mắt anh, tôi lại không bằng Cao Kiệt sao?

Trong lòng Vương Quốc Hoa cảm thấy không vui, nhưng chỉ cúi đầu mà không dám nói gì.

Nhìn Vương Quốc Hoa lúc này, Trương Dương càng cảm thấy nực cười.

- Nếu Chủ tịch Chu cũng đồng ý rồi, thì hôm nay quyết định việc này luôn đi, để lần sau đỡ phải họp. Nhà nước bây giờ cũng đề xướng việc nâng cao hiệu suất rồi, chúng ta cũng phải thực hiện theo, đem hiệu suất làm việc đi lên mới được.

Trương Dương chậm rãi nói, rất nhiều người cũng gật đầu ủng hộ theo.

Có chuyện của Vương Quốc Hoa rồi, thì lời đề nghị này của Trương Dương thì mọi người cũng chẳng có ý kiến gì, chỉ có một người có ý kiến, đó chính là Chu Dật Trần.

Nhưng đáng tiếc y cũng không có cách nào phản đối, bởi vì vừa nãy y còn mở lời khen người ta, giờ không thể phủ nhận được, ép thì lại càng không thể.

Vừa biểu quyết xong, Trương Dương lại nói tiếp.

- Năng lực của bạn Hồ Đào mọi người cũng biết rồi, trước đây từng làm ở ban Xã đoàn. Tôi thấy, để cho cậu ấy giữ chức Trưởng ban Xã đoàn đi.

Trương Dương vừa nói xong, sắc mặt Hồ Đào liền thay đổi ngay, cậu ta liên tục xua tay, nói to:

- Không, không được đâu.

Hồ Đào từng làm ở ban Xã đoàn, nhưng hiện tại cậu ta là người của ban Thể thao, hơn nữa còn hy vọng được quản lý ban Thể thao này. So với ban Thể thao thì ban Xã đoàn không thể so sánh được. Đương nhiên, cậu ta không muốn bỏ vị trí trưởng ban Thể thao kia rồi.

- Bạn Trương Dương, chuyện này để sau đi.

Chu Dật Trần không nhịn được nữa, phát hỏa rồi, liền từ từ nói ra từng câu một. Biểu hiện của Trương Dương hôm nay, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của y, cũng khiến cho y hoàn toàn không hiểu nổi.

- Ban Thư ký và ban Văn nghệ đều đã định rồi, nếu như không thêm đề ý đến ban Xã đoàn thì bạn Hồ Đào sẽ không đồng ý. Chỉ bằng cứ để mọi người đề nghị đi, xem ai đến ban Xã đoàn thích hợp nhất.

Trương Dương cười, nhìn mọi người một cái nói. Rất nhiều người đều cúi gằm mặt xuống, chẳng ai lên tiếng cả.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Địa Bàn Của Cậu Tôi Làm Chủ (P3)

Chủ tịch Chu, cậu là người to nhất ở đây, cậu cảm thấy ai thích hợp nhất?

Không có ai lên tiếng, Trương Dương liền đẩy cho Chu Dật Trần, khiến cho y tức đến nổi nghiêng chặt răng. Hận là không thể giết chết được hắn.

Ai cũng biết rằng, quyền lợi của Chủ tịch hội sinh viên của trường đại học Trường Kinh là rất lớn. Ban Xã đoàn chẳng qua chỉ là hình thức, còn phải thường xuyên đi ‘hầu hạ’ người khác, chỉ cần là người biết suy nghĩ một chút thì đều muốn tránh xa.

- Chuyện này, có thể để sau hẵng nói.

Chu Dật Trần muốn tránh trả lời câu hỏi này, tuy nhiên Trương Dương liền lắc đầu nói:

- Chủ tịch Chu, vừa nãy không phải đã nói rồi sao. Bây giờ nhà nước cũng chú trọng đến việc nâng cao hiệu suất làm việc, một việc thì cần gì phải chia làm hai lần chứ.

Nhìn Tiêu Bân một cái, Trương Dương tiếp tục nói:

- Vừa nãy chủ tịch Chu cũng nói rồi, có công thì phải thưởng mà có lỗi thì phải phạt. Tôi thấy bạn Tiêu Bân làm việc ở hội sinh viên rất chăm chỉ, thật thà. Tuy rằng hôm nay có phạm chút lỗi nhỏ, nhưng ai mà chẳng có lúc sai lầm. Trước kia công lao của cậu ấy không nhỏ, nhưng chẳng được thưởng cái gì cả. Tôi thấy chỉ bằng hãy để cậu ấy đến tiếp nhận vị trí trưởng ban Xã đoàn này đi.

Chu Dật Trần ngẩng đầu lên, nhìn Trương Dương một cách kinh ngạc.

Muốn để cho Tiêu Bân đến làm Trưởng ban Xã đoàn thì cần gì phải lỗi việc trước đây của Tiêu Bân ra chứ. Phải biết rằng việc mà Tiêu Bân làm ở hội sinh viên là ‘phục vụ’ người khác, cả ngày đều phải chạy lên chạy xuống. Nhưng ở ban Xã đoàn thì cũng đâu khá gì hơn, Tiêu Bân đến đây thì cũng chỉ ‘phục vụ’ người khác mà thôi. Mặc dù có thăng cấp một chút, trở thành Trưởng ban Xã đoàn.

Chu Dật Trần muốn phản đối, nhưng y đang định mở miệng thì Cao Kiệt lên tiếng trước:

- Đề nghị của Trương Dương rất hay, ban Xã đoàn đã nhiều lần nhận được sự giúp đỡ của bạn Tiêu Bân. Mọi người cũng biết đấy, Tiêu Bân không còn xa lạ với ban Xã đoàn nữa, cậu ấy đã sớm trở thành một người bạn của ban Xã đoàn chúng tôi rồi. Tôi cho rằng cậu ấy rất có năng lực, hoàn toàn đủ tư cách để làm trưởng ban.

Cao Kiệt vừa nói xong, tuy Chu Dật Trần rất muốn phản đối, nhưng cũng chỉ biết hút đầy một bụng khói và nhìn Cao Kiệt với ánh mắt mang hình viên đạn mà thôi.

Bởi vì Cao Kiệt không đủ tư cách. Vừa mới được đề nghị chuyển đến ban Văn nghệ xong là đã bắt đầu đi theo Trương Dương rồi. Phải biết rằng Chu Dật Trần đây mới là chủ tịch của hội sinh viên.

Đáng tiếc rằng Cao Kiệt không hiểu suy nghĩ của Chu Dật Trần lúc này.

Cậu ta giúp Tiêu Bân, chỉ đơn giản là vì cảm kích mà thôi. Trương Dương đã ủng hộ cậu ta như vậy, thì hôm nay nhất định không thể để Trương Dương đơn độc được.

Cao Kiệt vừa nói xong, Trưởng ban Kỹ thuật Điện Triển cũng bày tỏ thái độ ủng hộ. Còn những thành viên trung lập khác thì cũng lần lượt gật đầu để ủng hộ Cao Kiệt.

Hướng hồ, sự thay đổi về chức vụ của Cao Kiệt cũng giúp họ nhìn thấy được hy vọng.

- Trưởng ban Vương, Tiêu Bân đã không còn ở ban Thư ký nữa rồi, tuy nhiên tôi vẫn phải hỏi ý kiến của cậu một chút. Cậu cảm thấy thế nào?

Trương Dương quay đầu lại trực tiếp hỏi Vương Quốc Hoa, mà chẳng thèm đếm xỉa đến Chu Dật Trần.

Tiếng Trưởng ban Vương vang lên, lại khiến cho Vương Quốc Hoa ‘lên mây’ một lần nữa. Thêm vào thái độ khi hỏi rất ‘lễ phép’ của Trương Dương, khiến cho cậu ta cảm thấy vô cùng hài lòng, và cảm tình với Trương Dương cũng tăng lên không ít.

- Năng lực và thái độ đối với công việc của Tiêu Bân mọi người cũng rất rõ ràng. Trước đây đúng là cậu ấy có rất nhiều công lao, nhưng từ trước đến giờ chẳng được phần thưởng gì để khích lệ cả. Và điểm quan trọng hơn nữa là Tiêu Bân đã quá quen với ban Xã đoàn rồi. Tôi thấy bạn Trương Dương đề nghị rất đúng, để Tiêu Bân làm Trưởng ban Xã đoàn là một lựa chọn rất đúng đắn.

Vương Quốc Hoa nói.

Trương Dương khẽ gật đầu, đột nhiên hỏi:

- Bạn Hồ Đào, bạn thấy thế nào?

Lần này hẳn lại hỏi một ‘đàn em’ cốt cán nhất của Chu Dật Trần. Hồ Đào gần như ngẩn người bởi vì không ngờ Trương Dương lại đột nhiên hỏi mình như vậy.

Hồ Đào tỏ ra có chút lo lắng, vội gật đầu, nói:

- Tôi không có ý kiến gì, tuy nhiên tôi cảm thấy bạn Tiêu Bân đến ban Xã đoàn là rất thích hợp, cậu ấy quen công việc ở ban Xã đoàn rồi.

Hồ Đào tán thành, đơn giản là vì cậu ta không muốn đến ban Xã đoàn mà thôi.

Cậu ta rất sợ Trương Dương sẽ đề nghị chuyển mình đến đó. Nếu như là lúc bắt đầu cuộc họp thì cậu ta cũng không tin sẽ có chuyện này, nhưng giờ nhìn thấy Trương Dương đã cho Vương Quốc Hoa làm trưởng ban Thư ký, lại để cho Cao Kiệt làm Trưởng ban Văn nghệ, cho nên rất sợ sẽ bị hất cho đến ban Xã đoàn.

Chu Dật Trần rất không hài lòng nhìn Hồ Đào một cái, nhưng Trương Dương chẳng thèm đếm xỉa đến ý, tiếp tục hỏi ý kiến những người khác.

Tất cả mọi người, đều tán thành để Tiêu Bân làm trưởng ban Xã đoàn, còn Tiêu Bân thì xúc động đến mức không nói nên lời. Cậu ta vốn cho rằng mình chỉ là người thừa của hội sinh viên, thậm chí có thể sẽ bị đá khỏi hội, nhưng không ngờ lúc này đây mình lại được trở thành Trưởng ban.

- Chủ tịch Chu, anh thấy thế nào?

Hỏi xong tất cả mọi người, Trương Dương mới nhìn Chu Dật Trần một cái, chẳng thèm để ý đến hai con mắt hau háu như muốn ăn thịt người của Chu Dật Trần, lạnh nhạt hỏi một câu.

- Tôi không đồng ý.

Chu Dật Trần cắn răng gần ra từng tiếng, những người xung quanh đều ngẩn người.

Đến bọn họ cũng mơ hồ cảm thấy bị ảnh hưởng, đều không chú ý đến việc lần này Chu Dật Trần vẫn chưa phát biểu ý kiến.

- Chủ tịch Chu, đây chính là đề nghị chung của mọi người, hơn nữa còn là một đề nghị rất hay, tôi muốn biết lý do tại sao anh lại không đồng ý.

Trương Dương vẫn mỉm cười, nhẹ giọng hỏi một câu.

- Tôi thấy không thích hợp, cho nên không đồng ý.

Chu Dật Trần nói thẳng, y thật sự giận quá rồi, cho nên không thèm suy nghĩ nhiều mà thẳng thắn cự tuyệt đề nghị của Trương Dương luôn.

Trong phòng họp, đám Vương Quốc Hoa, Cao Kiệt đều cảnh giác nhìn Chu Dật Trần. Chu Dật Trần không đồng ý đề nghị chung của mọi người, cũng đồng nghĩa với việc không chấp nhận bọn họ tất cả bọn họ, đây là điều mọi người không thể chấp nhận được.

Trước kia Chu Dật Trần tuy cứng rắn nhưng vẫn còn hỏi ý kiến của mọi người, ít ra bề ngoài còn tỏ vẻ tôn trọng, nhưng hiện tại thì điều khiến cho mọi người cảm thấy bất mãn.

- Chủ tịch Chu, anh độc đoán quá rồi đấy. Hội sinh viên đâu phải là của riêng mình anh chứ. Anh không đồng ý cũng được thôi, tôi sẽ báo lên đoàn chủ tịch, xin mở cuộc họp đoàn chủ tịch, đề tiến hành xét duyệt.

Trương Dương chậm rãi nói, lần này vẻ mặt cũng trở nên rất nghiêm túc.

Cao Kiệt, thậm chí là cả Vương Quốc Hoa đều gật đầu. Trương Dương từ đó cũng hiểu được phần nào suy nghĩ của bọn họ, bọn họ cũng không muốn có một chủ tịch độc đoán như vậy.

Chỉ có đám Hồ Đào là muốn phản đối, nhưng đối mặt với Trương Dương, bọn họ đều không dám mở miệng.

Chu Dật Trần thấy áp lực như vậy, trong lòng cũng có chút hốt hoảng.

- Bạn Trương Dương, ý tôi chỉ là muốn thảo luận lại một chút, không cần phải nghiêm túc như vậy chứ?

Y không nghĩ rằng, việc mình phát tiết lại tạo điều kiện để cho Trương Dương bắn ngược lại như vậy. Điều quan trọng nhất là, cán bộ cao cấp ở đây đều không phản đối, đây mới là điều khiến y sợ hãi nhất.

Cũng may phản ứng của y rất đúng lúc, vội vàng cười cười, giọng nói cũng dịu dàng đi không ít.

- Việc mà tất cả mọi người đã đồng ý rồi thì còn cần phải thảo luận nữa sao?

Trương Dương không để ý đến sự xuống nước của Chu Dật Trần, tiếp tục hỏi ép. Y bị Trương Dương nhìn khiến trong lòng khẽ run lên, cuối cùng không thể không gật đầu.

- Tôi cho rằng đề nghị của Trương Dương rất hay, bạn Tiêu Bản quả thật rất thích hợp với vị trí trưởng ban Xã đoàn.

Chu Dật Trần nói xong câu đó, như muốn nằm thẳng xuống ghế, trong lòng y dâng lên một cảm giác thất bại.

Đối mặt với Trương Dương, lần đầu tiên y có cảm giác như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Hãy Sắp Xếp Cho Tôi Một Công Việc!

- Một khi đã như vậy, chuyện này cũng biểu quyết một chút đi!

Trương Dương cười nhạt một tiếng nói. Chu Dật Trần ánh mắt tóe lửa, chỉ hận không thể xé xác Trương Dương ra được, không thể không gật đầu đồng ý với đề nghị của Trương Dương.

Tiêu Bản vừa mới mất đi quyền lợi công tác ban Thư ký, thế nào mà lại bất ngờ trèo lên được cái ghế Trưởng Xã đoàn. Quá trình như thế nào, ngay cả chính hắn cũng không biết là Trương Dương đã dùng biện pháp gì mà có thể kéo mình vào ban Xã đoàn chỉ trong nháy mắt, lại còn làm Trưởng ban nữa chứ.

Sau khi thông qua, Tiêu Bản vẫn còn có chút sững sờ, có cảm giác như đang nằm mơ.

Tuy nói tính chất công việc không khác mấy nhưng cấp bậc và chế độ đãi ngộ là hoàn toàn khác nhau. Trưởng ban là cán bộ cao cấp của Hội sinh viên, dù cho Chu Dật Trần đều muốn đối phó với mình, tóm được mình cũng không dễ dàng như trước.

Hơn nữa có danh hiệu Trưởng ban này, khi tốt nghiệp rời khỏi trường sau này và đi vào xã hội tìm việc làm, mình cũng sẽ có ưu thế hơn. Biết đâu mười năm sau, vừa tốt nghiệp đã có mười mấy vị Phó chủ tịch đến, sinh viên bây giờ có trình độ chưa phải là điều gì to tát.

Giờ này khắc này, Tiêu Bản cũng không biết nói cái gì cho phải, chỉ biết cảm động nhìn Trương Dương.

- Trưởng ban Tiêu, còn không mau cảm ơn sự ủng hộ của Chủ tịch Chu?

Trương Dương cười tít cả mắt nói. Tiêu Bản hơi ngây người ra, lập tức bật dậy, trịnh trọng cảm ơn Chu Dật Trần. Song Chu Dật Trần lại tức điên trong lòng.

Lời cảm tạ của Tiêu Bản như cái vạ thẳng vào mặt, cũng là đánh dấu sự thất bại hoàn toàn trong cuộc giao tranh giữa Chu Dật Trần và Trương Dương.

- Hy vọng sau khi mấy vị Trưởng Ban điều chỉnh công xong sẽ nỗ lực cố gắng làm việc thật tốt. Chủ tịch Chu, có chuyện tôi cần nói riêng với anh một chút.

Trương Dương lại nói bồi thêm một câu khiến Chu Dật Trần càng tức điên lên.

Cái gì mà sau khi mấy vị Trưởng Ban điều chỉnh công xong sẽ nỗ lực cố gắng làm việc thật tốt? Đây là những lời mà Trương Dương được nói ra hay sao? Đây chính là quyền lợi của Chủ tịch như y cơ mà. Hôm nay Trương Dương hoàn toàn áp đảo cầm trịch, cơ bản là không xem y ra gì.

Khi cơn tức của Chu Dật Trần vẫn chưa nguôi thì phản ứng của mấy Trưởng ban cấp dưới càng đổ thêm dầu vào lửa tức giận đang bùng cháy trong y.

Cao Kiệt, Tiêu Bản đều gật đầu đồng ý, mà ngay cả Vương Quốc Hoa cũng gật đầu theo cái rụp.

Mấy người này rõ ràng cũng không xem Chủ tịch như y ra gì mà.

- Chuyện gì?

Chu Dật Trần nói rắn như đá. Yn dù sao cũng là người thâm hiểm nên chưa đến nỗi hoàn toàn mất đi lý trí.

- Chủ tịch Chu, anh xem, tôi đã không còn làm ở Trưởng ban Thư ký rồi. Dù sao anh cũng nên sắp xếp việc cho tôi làm, tôi không thể nhàn rỗi như thế mãi được. Anh sắp xếp cho tôi một công việc đi!

Lời nói của Trương Dương khiến ánh mắt mạnh mẽ Chu Dật Trần tắt ngấm, suýt chút nữa không biết nhìn đi đâu nữa.

Trương Dương đã tự động rút lui, không ngờ lại mọc ra một công việc mới. Y coi Chu Dật Trần y là cái gì? Thời điểm này, Chủ tịch Chu hận chi không nghiền Trương Dương ấy thành cám được.

- Chủ tịch Chu, bạn Trương Dương vẫn rất có năng lực, để cho bạn ấy nhận rồi như vậy rất lãng phí, nên sắp xếp cho bạn ấy một công việc mới!

Cao Kiệt lập tức đi nói hùa theo một câu.

Chỉ là đưa ra một đề nghị thôi, gã cũng không sợ Chu Dật Trần nghĩ nhiều cái gì. Hơn nữa gã cũng nhận ra nếu thế lực của Chu Dật Trần càng ngày lớn thì nhất định sẽ có ngày đến áp đảo mình.

Gã này hoàn toàn không có dũng khí và thực lực để chống đối Chu Dật Trần. Trong tất cả mọi người ở đây chỉ có Trương Dương là thích hợp nhất, tuyệt đối không thể để Trương Dương rời khỏi Hội sinh viên.

Trương Dương có thể tặng cho Chu Dật Trần một sự đả kích không nhỏ. Ngang bướng trong hội nghị của Hội sinh viên, biểu diễn trên địa bàn của anh, lại còn vào hùa với nhau để 'ép người' nữa, điều này khiến cho Chu Dật Trần không thể nuốt tiêu được.

- Tôi đồng ý với ý kiến của Trưởng ban Cao!

Lời phát biểu ý kiến này chính là của Vương Quốc Hoa. Vừa nãy khi Chu Dật Trần trực tiếp từ chối thông qua đề nghị của tất cả mọi người cũng là một hồi chuông cảnh tỉnh đối với y.

Cách nghĩ của y và Cao Kiệt không khác nhau là mấy. Tuy rằng y quy phục Chu Dật Trần nhưng không có nghĩa là cái gì y cũng phải nghe theo Chu Dật Trần.

Sau khi hai người bày tỏ thái độ, lại có mấy người thể hiện sự đồng tình với thái độ của mình, Chu Dật Trần lạnh lùng nhìn những người này. Toàn thân y sắp sôi máu lên vì lửa giận.

- Tôi cũng thấy rằng bạn Trương Dương là một nhân tài, không thể cứ để lãng phí như vậy được.

Hồ Đào bất ngờ bật lên một câu. Chu Dật Trần sững sờ quay đầu trừng mắt lườm gã chăm chăm.

Tiêu Bân, Cao Kiệt, thậm chí cả Vương Quốc Hoa ủng hộ Trương Dương, y đều có thể nhẫn nhịn được. Riêng có Hồ Đào a đua theo là y không thể nhẫn nhịn nổi. Hồ Đào là do một tay y cất nhắc lên và còn là tay chân y tin tưởng nhất. Nói như thế chẳng khác nào y đã phản lại y.

Không đợi Chu Dật Trần đặt câu hỏi, Hồ Đào lại tiếp tục nói:

- Bộ phận đối ngoại vẫn trong tình trạng thiếu người. Bạn Trương Dương rất có thực lực, tôi đề nghị để bạn Trương Dương đảm nhận Bộ phận đối ngoại để cống hiến nhiều hơn cho Hội sinh viên chúng ta.

- Bộ phận đối ngoại?

Chu Dật Trần hơi sững sờ, khóe miệng từ từ nở nụ cười.

Hồ Đào nhìn lấy lòng y một cái, thấy vẻ hài lòng của Chu Dật Trần nên cũng yên lòng, liền gật đầu cười nịnh với Chu Dật Trần.

Những người khác sau khi nghe Hồ Đào đề nghị đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bộ phận đối ngoại là một bộ phận đặc biệt của Hội sinh viên, ít nhất là đối với một trường đại học như đại học Trường Kinh.

Những bộ phận khác không có quyền lợi thì thôi, ít nhất cũng không có áp lực gì lớn. Bộ phận đối ngoại thì khác, bọn họ có áp lực tài trợ rất lớn.

Điểm này, Hội sinh viên từ khi bắt đầu đã như thế rồi.

Công việc chủ yếu của Bộ phận đối ngoại là liên hệ với Hội sinh viên của trường khác hoặc là liên hệ với có sinh viên khác để tiến hành tổ chức các hoạt động hay làm công tác tiếp đãi khác.

Làm những công việc như vậy sẽ rất nổi tiếng trong trường Đại học. Nhưng trường Đại học Trường Kinh lại chỉ là một trường học thông thường, bình thường rất ít khi giao lưu với các Tổ chức sinh viên của các trường Đại học khác nên căn bản là chẳng có việc gì để làm, càng không phải đón tiếp ai cả.

Ngoài điều đó ra thì còn một số trận thi đấu quan trọng giữa các trường Đại học, chẳng hạn như cuộc thi CUBA, vân vân cũng do Bộ phận đối ngoại phụ trách. Điều đáng tiếc là các đội thi đấu của trường Đại học Trường Kinh chưa từng đi đấu ngoài trường nên cũng không cần đến Bộ phận đối ngoại.

Chủ tịch đời thứ nhất của Hội học sinh thấy bộ phận này cả ngày không có việc gì làm nên đã giao nhiệm vụ tìm nhà tài trợ.

Liên hệ không được, tiếp đãi không được, các anh phải đi mà lôi kéo các nhà tài trợ vậy.

Kết quả là nhiệm vụ này gây nhiều áp lực khiến họ rất khổ sở. Sinh viên thì có thể kêu gọi nhà tài trợ gì được? Nhiệm vụ hai mươi nghìn tệ mỗi học kỳ chẳng khác gì bản án tử làm khó các thành viên của Bộ phận đối ngoại. Cuối cùng khi học kì một kết thúc, đến khoản tài trợ hai nghìn tệ cũng không tìm được.

Năm 98 mà có được hai mươi nghìn tệ đã gây sững sốt lắm rồi, có thể đủ tiền mua một căn hộ ở huyện nhỏ rồi.

Chủ tịch đời trước cũng là người khá tính, ban đầu đã ra quy định thưởng phạt rõ ràng. Nếu không hoàn thành nhiệm vụ thì phải lập tức rút lui khỏi Bộ phận đối ngoại, chức vụ Trưởng ban kia cũng thế, anh không làm được thì đừng làm nữa, dù sao anh cũng không làm nổi.

Sau đó lại bổ nhiệm một Trưởng ban, kết quả là chưa đầy ba tháng đã chủ động xin từ chức vì áp lực thật sự là quá lớn.

Cuối cùng đã thay đến Trưởng ban đời thứ ba. Người này càng “khá khảm” hơn, chưa đến thời gian một tháng đã kéo theo một thành viên của Bộ phận đối ngoại rút khỏi Hội sinh viên, còn tuyên bố đây căn bản không phải là công tác mà con người có thể làm được.

Từ đó về sau, Bộ phận đối ngoại liền trở thành Bộ phận địa ngục của Hội sinh viên khiến cho người ta thà rút khỏi Hội sinh viên cũng không muốn vào Bộ phận này.

Cứ như vậy đến nay, Bộ phận đối ngoại vẫn bỏ trống, sau khi Chu Dật Trần tiếp nhận chức vụ Chủ tịch cũng không có điều chỉnh gì đối với Bộ phận đối ngoại, cũng không có hủy bỏ nhiệm vụ mà Chủ tịch đã định ra nên Bộ phận đối ngoại tất nhiên vẫn không có người.

Hồ Đào đề nghị cử Trương Dương vào Bộ phận đối ngoại, căn bản không phải là có lòng tốt mà muốn đẩy Trương Dương vào hố lửa.

- Trương Dương, để bạn vào Bộ phận đối ngoại, bạn thấy thế nào?

Chu Dật Trần đã hiểu ý tứ của Hồ Đào, lập tức nói theo luôn. Đề nghị này của Hồ Đào khiến y rất hài lòng. Y vẫn chưa có thời gian đi tổ chức lại Bộ phận đối ngoại, vừa hay lợi dụng được cục diện rối rắm mà Chủ tịch đời trước để lại đem ra chỉnh Trương Dương.

- Được thôi, tôi không ý kiến. Chủ tịch Chu đã ưu ái như vậy, tôi sẽ tiếp nhận vị trí Trưởng Bộ phận đối ngoại này. Tuy nhiên Bộ phận đối ngoại đã không còn ai rồi, tôi muốn tự tuyển thêm hai thành viên nữa tới trợ giúp tôi. Yêu cầu này không có gì quá đáng chứ?

Trương Dương cười ha hả, gật đầu, lập tức đồng ý.

Thực ra nếu Hồ Đào không nói thì chính y cũng sẽ chủ động đến Bộ phận đối ngoại. Từ lúc rời khỏi ban Thư ký, mục tiêu của y chính là hướng tới Bộ phận đối ngoại. Người khác sợ áp lực tìm nguồn tài trợ, riêng Trương Dương thì không hề lo lắng dù chỉ là một chút.

Hắn có y thuật, chỉ cần chữa cho vài bệnh nhân là có thể kéo về cả núi tài trợ, quan trọng nhất là Bộ phận đối ngoại có một số quyền lợi đặc thì càng khiến hắn thoải mái. Chỉ cần hắn muốn, những ngày tháng sau này của Chu Dật Trần sẽ chẳng dễ chịu gì.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chế Độ Của Bộ Phận Đối Ngoại!

- Yêu cầu này rất thỏa đáng, cũng không thể để cho một mình Trương Dương ở Bộ phận đối ngoại vừa làm thầy vừa làm tớ được!

Tiêu Bán là người đầu tiên đồng ý. Trên trán của cậu ta cứ như dán mỗi chữ “Trương” vậy, bất kể Trương Dương có yêu cầu gì, cậu ta đều phải ủng hộ, huống chi yêu cầu này Trương Dương cũng không có gì là quá đáng.

Đường đường một Trưởng ban mà không có mấy người cấp dưới cũng không ổn cho lắm. Ngay đến ban Xã đoàn kém như vậy mà còn có đến những mấy thành viên.

- Đúng vậy, công việc của Bộ phận đối ngoại rất đặc biệt. Bạn Trương Dương muốn tự mình tuyển thêm thành viên cũng không sao, chỉ cần hoàn thành tốt công việc là được. Có như vậy thì mới tốt cho tất cả chúng ta.

Diệp Triển của ban kĩ thuật cũng đứng ra ủng hộ Trương Dương. Cao Kiệt và mấy người khác cũng đều ủng hộ. Cuối cùng đám người của Vương Quốc Hoa của biểu thị sự tán thành.

Phần lớn thành viên của các Bộ phận đều đồng ý với yêu cầu vừa rồi của Trương Dương.

Ánh mắt Chu Dật Trần chứa đầy phẫn nộ và ức chế, ngón tay khẽ run lên. Y đang cố hết sức khống chế tâm trạng của mình. Những kẻ hôm nay ngày càng lão xược, không coi Chủ tịch y ra gì.

Chủ tịch còn chưa lên tiếng mà những kẻ này đã tranh nhau bày tỏ thái độ rồi.

Thực ra đây là do tâm lý ích kỷ của y gây ra. Những người này đều tỏ thái độ rất bình thường, chỉ vì chính bản thân y đã coi Hội sinh viên trở thành đế chế của mình, không cho phép bất cứ ai ở đây được phát biểu và bất đồng ý kiến với y.

Nhưng y không hề hay biết rằng càng như vậy thì người ta càng có ác cảm với y và chống đối y càng nhiều.

Trương Dương mỉm cười quan sát tất cả về mặt và thần thái của từng người. Nếu coi Hội sinh viên là một quan trường thu nhỏ thì chỉ có thể xem là một quan trường của những người chưa chín chắn. Sinh viên đầu sao vẫn là sinh viên, còn kém xa so với những con người ở trong quan trường thực sự.

Trương Dương hôm nay chỉ một tiểu xảo cũng đã phá tan được tất cả.

Đương nhiên bây giờ hẳn chỉ là gieo xuống một hạt giống. Nhưng khi hạt giống này gieo xuống rồi sẽ nảy mầm, mọc rễ và cuối cùng có thể ra hoa kết quả. Cái quả này, Trương Dương muốn hay không, còn tùy thuộc ở tâm trạng của hẳn.

- Chủ tịch Chu, anh thấy thế nào?

Sau khi xung quanh có rất nhiều người phát biểu ủng hộ mình, Trương Dương lại tủm tỉm cười đẩy vấn đề lại cho Chu Dật Trần.

- Tôi không có ý kiến gì. Cứ làm theo ý của bạn đi, cùng lắm thì tôi có một yêu cầu nho nhỏ.

Chu Dật Trần ép mình phải tỉnh táo lại. Hôm nay là một ngày đen tối nhất của y. Hơn nữa ngày đen tối này vẫn chưa kết thúc, nếu hẳn không bình tĩnh được thì rất có thể sẽ bị Trương Dương nắm được điểm yếu.

Tất cả những gì của ngày hôm nay đều rung lên một hồi chuông cảnh cáo y.

Đơn giản từ điểm này mà nói, tố chất tâm lý của y coi như không tệ, không bị tức giận làm mờ lý trí. Nếu sau khi tốt nghiệp mà đi vào cơ quan nhà nước thì có thể tiến bộ rất nhanh. Song dĩ nhiên cuối cùng nhất định cũng sẽ chỉ trở thành một gã sâu mọt.

Hình như sợ Trương Dương phản đối, Chu Dật Trần nói chưa dứt điểm câu trước, đã vội bồi thêm câu sau, lập tức nói tiếp:

- Bộ phận đối ngoại của bạn tuyển thêm thành viên mới cũng không thành vấn đề. Tuy nhiên nhiệm vụ tài trợ của các bạn cũng phải tăng thêm. Nhiệm vụ tài trợ của học kỳ này cứ định là năm mươi nghìn đi!

Năm mươi nghìn tệ một học kỳ!

Tiêu Bân, Cao Kiệt, thậm chí cả Hồ Đào cũng đều hơi sững sốt, nhìn Chu Dật Trần có chút không dám tin.

Phải biết rằng, thời gian của học kỳ này đã trôi qua hơn một nửa, bây giờ đã là đầu tháng năm, tính ra chỉ còn cách thời điểm nghỉ hè gần hai tháng. Bình thường thì ngay đến nhiệm vụ hai mươi nghìn trong thời gian cả một học kỳ còn không hoàn thành được. Bây giờ lại bắt Trương Dương phải hoàn thành trong hai tháng và còn là nhiệm vụ nặng nề hơn gấp đôi nữa. Ặc, nói thế nào cũng là đang làm khó người khác.

Trong phòng họp chỉ có Trương Dương là người vô tư nhất. Hắn cười ha hả, chậm rãi nói:

- Chỉ tăng nhiệm vụ đến năm mươi nghìn thôi à? Vậy không vấn đề gì, thực ra mà đối với tôi mà nói thì định ra mức một trăm nghìn cũng thể thôi.

Ngay lập tức mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Trương Dương.

Năm mươi nghìn đã đủ làm họ giật mình rồi, không ngờ Trương Dương còn đòi một trăm ngàn. Ngay cả Tiêu Bân cũng nghi ngờ rằng đầu óc Trương Dương có vấn đề gì hay không? Dù sao cũng không thấy Trương Dương có vẻ gì là ngu ngốc cả. Nếu như ngu ngốc thì làm sao có thể khiến cậu ta bỗng chốc trở thành Trưởng ban bộ phận Xã đoàn được.

- Một trăm ngàn, Trương Dương bạn nói thật chứ?

Chu Dật Trần cũng ngăn cả người ra nhưng y là người phản ứng nhanh nhất. Sau khi định thần lại, y ngay lập tức vội truy hỏi một câu.

Tự bản thân Trương Dương muốn nâng cao nhiệm vụ thì y có lí do gì để mà từ chối cơ chứ. Nhiệm vụ của Bộ phận đối ngoại nếu không hoàn thành được thì có thể trừng phạt thẳng tay. Đến lúc đó, y còn có thể có lý do hợp lý để đuổi Trương Dương ra khỏi Hội sinh viên.

- Một trăm ngàn mỗi học kỳ chẳng vấn đề gì, nhưng tôi cũng có một yêu cầu. Đó chính là chế độ của Bộ phận đối ngoại đều giữ nguyên như cũ, không được sự đồng ý của tôi thì bất cứ ai cũng không được sửa đổi.

Trương Dương nhẹ nhàng nói. Trong đầu Chu Dật Trần tràn ngập con số một trăm ngàn này nên không thêm suy nghĩ gì lập tức đồng ý yêu cầu này của

Trương Dương.

Y không để ý tới khóe miệng của Trương Dương đang từ từ hiện ra một nụ cười tinh quái.

- Tốt rồi, tôi không có chuyện gì nữa. Thời gian bây giờ cũng không còn sớm, chỉ bằng chúng ta tan họp sớm một chút.

Trương Dương là người đầu tiên đứng lên, những người khác cũng đều đứng lên. Mà ngay cả Chu Dật Trần đang hoan hỉ vì vừa đạt được một âm mưu cũng chợt đứng lên theo.

Trương Dương, Tiêu Bản đi trước. Chu Dật Trần cũng đi ra ngoài, vừa đi đến cửa, y liền đứng lại ở đó, nét vui vẻ trên gương mặt nhanh chóng biến thành tức giận.

Thông báo tan họp, người đi ra đầu tiên phải là Chủ tịch y mới đúng. Hôm nay sao lại là Trương Dương chứ? Điều này làm cho Chu Dật Trần vô cùng khó chịu trong lòng.

- Chủ tịch Chu, đi thôi!

Cao Kiệt từ phía sau đi lên, trước khi đi không quên chào Chu Dật Trần. Nhưng khi chào xong thì gã vội vàng bỏ đi.

Theo ngay phía sau là đám người của Diệp Triển. Vương Quốc Hoa cũng đứng ở đó là nói chuyện với Chu Dật Trần, tuy nhiên đều là những lời lẽ vô thường vô phạt. Sau khi nói xong, hắn cũng đi luôn.

Đợi sau khi những người này đi hết, Chu Dật Trần mới định thần lại.

Lần này, y càng tức giận hơn so với chuyện Trương Dương thông báo chấm dứt cuộc họp thay y.

Cuộc họp hôm nay có dự định ban đầu là tổng kết công tác và sắp xếp công việc. Nhưng những vấn đề này đều không được nhắc đến trong suốt cuộc họp. Trong buổi họp này, Trương Dương cầm trịch từ đầu đến cuối khiến y có cảm giác bị Trương Dương chiếm mất địa bàn.

Không chỉ có thế, mục đích của Chu Dật là chèn ép Trương Dương. Y tưởng đã làm được, đã khiến cho Trương Dương mất đi vị trí Trưởng ban Thư ký và rút xéo, nhưng thực tế chỉ bằng không. Trương Dương lại trở thành Trưởng bộ phận đối ngoại, Tiêu Bản đã trở thành Trưởng ban xã đoàn. Hơn nữa Trương Dương còn có thể tuyển thêm hai trợ thủ đắc lực nữa. Điều này so với việc làm cho y mất đi quyền lực ở ban Thư ký còn tốt hơn nhiều.

Nếu như không phải đặc thù của Bộ phận Đối ngoại thì xem như hôm nay Trương Dương đã thắng quả lớn, còn y chịu thiệt hại nặng nề.

Sự thiệt hại này không biết làm sao mà nuốt trôi được.

Nghĩ đến đây, Chu Dật Trần càng bất an trong lòng. Y cảm nhận được sự thay đổi của Trương Dương, trở nên lợi hại hơn trước kia và cũng trở nên khó hiểu hơn.

Y lại nghĩ tới yêu cầu cuối cùng của Trương Dương là Bộ phận đối ngoại phải duy trì chế độ hiện tại.

Tuy y không biết tại sao Trương Dương phải đề xuất yêu cầu này, nhưng trong lòng y lại có dự cảm bất thường rằng đồng ý yêu cầu đó của Trương Dương lại chính là một sai lầm lớn của y, thậm chí việc điều Trương Dương đến Bộ phận đối ngoại cũng là một sai lầm lớn.

- Hồ Đào mau tìm cho tôi xem Bộ phận đối ngoại bây giờ có chế độ gì!

Có cách nghĩ này, hắn không thể để ý đến chuyện gì khác, vội vàng dặn dò Hồ Đào.

Chế độ của Bộ phận đối ngoại là do Chủ tịch đời trước đã đề ra. Sau khi nhậm chức hắn còn chưa từng hỏi đến nên tất nhiên sẽ không rõ về vấn đề này.

Cấp trên giao phó, Hồ Đào tất nhiên không dám chậm trễ, liền đi đến văn phòng của Hội sinh viên tìm kiếm. Rất nhanh sau đó, Hồ Đào đã mang một bản văn kiện chế độ về. Sau khi xem qua nội dung bên trong văn kiện, cả Chu Dật Trần và Chu Dật Trần và đều há hốc mồm.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Quyền Sở Hữu Tài Sản.

Phần văn kiện này không hề dài, tất cả cũng chỉ nằm gọn trong ba trang giấy in mà thôi.

Trong hai trang đầu, nội dung chủ yếu là viết về việc liên hệ với các tổ chức sinh viên trường ngoài và những điều cần chú ý khi tiếp đãi họ. Đây đều là những công tác ban đầu của Bộ phận Đối ngoại, tức là có rất ít các chức sinh viên trường ngoài liên hệ với họ và trường Đại học Trường Kinh cũng rất ít khi liên lạc với trường khác. Vì thế mà những việc này hầu như chỉ tồn tại tại trên giấy tờ, họa hoằn lắm mới có một vài lần thì Bộ phận Lễ tân của trường lại trực tiếp phụ trách.

Quan trọng nhất là những điều được viết ở trang thứ ba.

Đây là một vài chế độ mà Chủ tịch tiền nhiệm đã định ra, đều là những yêu cầu và chế độ khen thưởng về phương diện lôi kéo tài trợ. Chi tiêu cố định trong mỗi học kỳ là hai mươi nghìn. Nếu hoàn thành 50% chỉ tiêu, hoặc không hoàn thành chỉ tiêu thì Trường ban bị ghi một lỗi lớn và giữ chức xem xét.

Nếu đến 50% chỉ tiêu cũng không hoàn thành được thì Trường ban phải tự động từ chức.

Ba vị Trường ban trước đều bị ngã quy trước quy định này.

Đó cũng không phải nguyên nhân chính khiến Chu Dật Trần và Hồ Đào há hốc mồm. Lí do thật sự khiến bọn họ chú ý chính là mấy quy định ở trang sau.

Chủ tịch tiền nhiệm để tạo thêm động lực thúc đẩy Bộ phận Đối ngoại lôi kéo tài trợ nhằm làm cho nguồn tài chính dành cho các hoạt động của Hội sinh viên dồi dào hơn và cũng nhằm giảm bớt áp lực cho mình nên ngoài chế định xử phạt nghiêm khắc cũng có không ít chế độ khen thưởng, lại còn là khen thưởng rất lớn.

Trong đó có quy định, sau khi hoàn thành chỉ tiêu, Bộ phận Đối ngoại có thể giữ lại 10% làm kinh phí hoạt động riêng của mình, lại còn có thể thiết lập Tổ giám sát, chuyên giám sát việc sử dụng nguồn kinh phí mà họ kéo về được.

Điều này hoàn toàn có thể chấp nhận được, chẳng ai muốn nguồn kinh phí do mình vất vả kéo về được lại bị người khác tiêu xài lãng phí.

Tiếp đó là mức khen thưởng khi hoàn thành nhiệm vụ vượt chỉ tiêu.

Nếu quá mức bốn mươi nghìn cũng chính là vượt gấp đôi chỉ tiêu thì mỗi thành viên Bộ phận Đối ngoại sẽ được khen ngợi một lần, Trường ban được ghi công một lần, đồng thời được giữ lại cho mình khoản tiền lên đến 15%.

Nếu có thể kéo về kéo về được khoản tài trợ lên đến một trăm nghìn hoặc từ một trăm nghìn trở lên có quyền được kiêm thêm chức Phó chủ tịch; Bộ phận Đối ngoại cũng được giữ lại cho mình khoản kinh phí lên đến 20%; đồng thời Bộ phận Tài vụ sẽ giao cho Bộ phận Đối ngoại quản lý. Bất kỳ khoản thu chi nào sau này của Hội sinh viên, Bộ phận Đối ngoại đều có quyền tham vấn, thậm chí có quyền phủ quyết.

Bộ phận Tài vụ chính là một trong những bộ phận quan trọng nhất, tất cả các khoản chi đều không thoát khỏi sự quản lý của Bộ phận Tài vụ. Sau khi Chu Dật Trần nhậm chức đã nắm chặt lấy Bộ phận Tài vụ trước.

Anh ta biết rõ tầm quan trọng của việc nắm trong tay quyền sở hữu tài sản.

Điều khoản khen thưởng này của Chủ tịch tiền nhiệm đối với anh ta mà nói là điều vô cùng phi lý và cũng hết sức ngu xuẩn. Anh ta thậm chí muốn mắng cho Chủ tịch tiền nhiệm một trận, sao có thể đề ra một quy định khen thưởng như vậy chứ.

Đồng thời trong lòng của anh ta cũng xuất hiện mối lo mơ hồ, anh ta dường như hiểu được mục đích thực sự Trương Dương.

Quyền sở hữu tài sản, sao Chu Dật Trần lại không nghĩ tới cơ chứ. Bộ phận Đối ngoại đầy thách thức này, lại mang đến cơ hội nắm được quyền sở hữu tài sản.

Nếu Chủ tịch tiền nhiệm biết được những điều mà Chu Dật Trần đang suy nghĩ trong lòng thì nhất định sẽ mắng vào mặt anh ta một trận.

Chủ tịch tiền nhiệm đã suy xét rất nhiều. Nếu Bộ phận Đối ngoại thực sự có thể kéo về được khoản tài trợ từ một trăm nghìn tệ trở lên thì cuộc sống của toàn thể sinh viên sẽ dễ chịu hơn rất nhiều, thực lực cũng cứng cáp hơn nhiều. Trước kia có rất nhiều chuyện muốn làm, nhưng cũng vì vấn đề tiền bạc mà không thể làm được thì khi có tiền tất cả sẽ đều thực hiện được.

Hội này năm 98, tiền lương của nhân viên công vụ bình thường cũng chỉ được có mấy trăm tệ. Khoản tiền một trăm nghìn nếu như không ăn không uống gì thì có thể đủ chi được khoảng tầm mười năm. Đối với Hội sinh viên mà nói cũng là một khoản tiền lớn.

Huống chi Hội sinh viên bọn họ mỗi học kỳ trước mắt còn phải chi ra hơn mười nghìn tệ, hơn nữa các khoản chi phí khác cộng lại, nếu không nói là phải sống thất lưng buộc bụng, sợ hãi những ngày sống cực khổ thì anh ta cũng sẽ không định ra chỉ tiêu nhiệm vụ tài trợ nặng nề như vậy.

Nếu như Bộ phận Đối ngoại có thể kéo về khoản tài trợ từ một trăm nghìn trở lên thì khác nào chính là thần tài của Hội sinh viên. Để cho bọn họ tự quản lý nguồn kinh phí do chính họ vất vả mang về được thì cũng có sao. Tất cả những gì mà Chủ tịch tiền nhiệm đã suy nghĩ đến đều là suy nghĩ thay cho Hội sinh viên, chứ không hề giống như Chu Dật Trần, chỉ biết nghĩ cho quyền lợi của mình.

Đây xem như sự khác nhau về bản chất của hai người.

- Anh Chu, mục đích của Trương Dương có lẽ chính là quyền sở hữu tài sản đấy.

Cùng với Chu Dật Trần xem hết những quy định này, Hồ Đào không khỏi lo lắng nói một câu.

- Tôi biết, không cần cậu nhắc nhở!

Chu Dật Trần tròn mắt lườm Hồ Đào cháy mặt một cái, trong lòng thầm mắng vài câu. Sau khi xem hết những quy định này, anh ta liền biết tất cả các tính toán của Trương Dương.

Chiều này độc thật! Nếu bị Trương Dương cướp đi quyền sở hữu tài sản, những ngày tươi đẹp của anh ta ở vị trí Chủ tịch này e rằng cũng đến ngày kết thúc rồi.

Đáng tiếc là giờ anh biết được những điều này cũng vô dụng rồi. Trong cuộc họp, anh ta đã đồng ý với Trương Dương giữ lại các chế độ này. Nói cách khác, chỉ cần Trương Dương thật sự hoàn thành chỉ tiêu một trăm ngàn thì tất cả những khoản chi sau này của Hội sinh viên sẽ đều phải do Trương Dương gặt đầu mới được. Không có ý kiến của hắn, ai cũng không chạm vào tiền được.

Nếu thực sự như vậy thì e rằng người đau khổ nhất sẽ chính là anh ta.

- Anh Chu, anh xem nên làm như thế nào?

Hồ Đào về mặt van vì nói. Gã này có dự cảm không tốt. Gã rất hiểu tính khí của Chu Dật Trần. Lúc này nhất định Chu Dật Trần sẽ hận lây sang gã.

Chính là gã đã đề nghị để Trương Dương vào Bộ phận Đối ngoại, Chu Dật Trần không hận gã thì sẽ hận ai.

Thực tế đúng là như thế thật. Trong lòng Chu Dật Trần thực sự đã đem trách nhiệm đổ hết lên đầu Hồ Đào. Là gã đã đề nghị lung tung để cho Trương Dương có được một cơ hội như vậy, đồng thời cũng khiến cho mình bị rơi vào thế bị động.

- Làm thế nào? Tôi còn muốn hỏi cậu câu ấy đấy?

Chu Dật Trần tức giận trực tiếp đáp lại một câu, mặt Hồ Đào lập tức nhăn nhó như khi.

- Cũng không phải là không có cách, chỉ cần khiến hắn không thể hoàn thành chỉ tiêu tài trợ là được.

Ánh mắt Chu Dật Trần hiện lên một tia nhìn hiểm độc. Mấu chốt của tất cả vấn đề đều nằm ở khoản tài trợ. Chỉ cần Trương Dương không kéo về được khoản tài trợ lớn như vậy thì không có vấn đề gì rồi. Dù sao thời gian chỉ còn không đến hai tháng, hắn chỉ cần chuẩn bị một chút, nếu Trương Dương thực sự có hy vọng kéo được đủ chỉ tiêu tài trợ thì chỉ cần phá đám một chút, đập đổ tài trợ của hắn.

Bây giờ vì quyền lực trong tay mình, Chu Dật Trần chuyện gì cũng dám làm, sá gì đến lợi ích của của cộng đồng Hội sinh viên.

Hồ Đào mắt cũng sáng ngời lên, vội vàng nói:

- Đúng, Trương Dương không phải người địa phương. Hắn bình thường cũng chẳng đi ra ngoài mấy, cũng chưa từng có liên hệ nào với các doanh nghiệp trong xã hội. Hắn nhất định không thể nào kéo về được nhiều tài trợ đến như vậy.

Chu Dật Trần nhìn anh ta một cái, cũng không nói lời nào.

Hồ Đào chỉ đơn giản muốn là Trương Dương không thành nhiệm vụ. Điều gã nghĩ đến không phải là chọc gậy bánh xe. Gã không phải là kẻ không bỏ qua một cơ hội nào để ra tay với đối thủ như thế.

Từ điểm này cũng có thể nhìn ra sự khác biệt giữa hai người. Tuy nói Hồ Đào đi theo Chu Dật Trần, nhưng gã dù sao cũng chỉ là một sinh viên bình thường, tư tưởng vẫn khá thuần khiết, không có nhiều âm mưu quỷ kế trong đầu.

Không giống như Chu Dật Trần, vì mục đích bất chấp thủ đoạn, chuyện gì cũng đều có thể làm được.

Chuyện ngày hôm nay, cũng làm cho mâu thuẫn giữa Chu Dật Trần với Trương Dương bị đẩy lên mức cao nhất, biến Trương Dương thực sự trở thành đối thủ hàng đầu của anh ta và còn là đối thủ lợi hại nhất.

Tiếc là anh ta không biết rằng Trương Dương căn bản không coi anh ta ra gì. Hắn ở hậu thế đã đấu tranh với nhiều cáo già từ rất lâu rồi, cuối cùng mới có thể trở thành Phó viện trưởng trẻ tuổi nhất.

Những tên cáo già này nếu đem ra so sánh thì còn mạnh hơn Chu Dật Trần gấp mười, gấp trăm lần.

Chu Dật Trần đau đầu với những điều lệ của chế độ này. Khi anh ta thậm chí có chủ ý phá đám thì Trương Dương và Tiêu Bân đã họp mặt với Mễ Tuyết và đang nghỉ ngơi đơn thuần dưới một mái hiên của trường học.

Nghỉ ngơi xong, bọn họ phải đi học ở tòa nhà bên cạnh. Chiều tối nay có một khóa học ngoại khóa, ba người vừa hay có thể đi cùng nhau, nhờ vậy mà

Trương Dương lại có cơ hội đi cùng Mễ Tuyết thêm nửa ngày.

Đối với Trương Dương mà nói, thời gian như vậy càng nhiều càng tốt, không có biểu hiện gì nhắc đến hay suy tính về cái nhiệm vụ chết tiệt kia.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Mễ Tuyết Ghen.

- Ha ha, thằng nhãi họ Chu kia mặt thật sự đã tái xanh lại à?

Hồ Hâm chợt bật cười thành tiếng. Trong đình hóng mát, Tiêu Bản đang hôn hờ mặt mày miêu tả lại chuyện vừa xảy ra ở trong phòng họp.

Khi gã kể chuyện còn thường liếc mắt nhìn Trương Dương. Gã trước kia chỉ cảm kích và tin tưởng Trương Dương, bây giờ thì còn thêm cả sùng bái nữa.

Chuyện đã xảy ra hôm nay thật sự làm cho gã quá bất ngờ và thỏa mãn. Khi bị cách chức trong cuộc họp, nói thật là gã cảm thấy rất chán nản nhưng gã không hề trách Trương Dương. Gã biết Chu Dật Trần sẽ đối phó lại mình, đây chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Chỉ là hắn không thể ngờ được, sau đó vài phút, người vừa bị cách chức như gã lại bất ngờ được thăng chức trở thành một Trưởng ban.

Chuyện không thể xảy ra như thế này lại có thể xảy ra trong hiện thực. Điều này làm cho gã càng thêm phần kính nể Trương Dương, người đã dốc sức kéo gã ngồi lên vị trí Trưởng ban kia.

- Đúng, hôm nay Chu Dật Trần đã tức giận thật sự. Nhưng Trương Dương đến Bộ phận Đối ngoại cũng chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì. Trương Dương tự gia tăng gánh nặng tài trợ cho mình quá nhiều rồi.

Nhớ đến việc Trương Dương đến Bộ phận Đối ngoại, còn tự nhận lấy chỉ tiêu một trăm ngàn, Tiêu Bản liền chau mày lại.

Hôm nay đã qua được một cửa ải, Chu Dật Trần đã phải chịu thiệt nhưng cũng mang đến cho Trương Dương một nguy cơ lớn. Chỉ ít trong mắt Tiêu Bản thì nhiệm vụ đạt chỉ tiêu một trăm nghìn là không thể hoàn thành nổi.

Nếu thật sự không hoàn thành được nhiệm vụ thì cho dù là Trương Dương, cũng không thể ở lại Hội sinh viên. Chế độ đã định ra như vậy từ trước rồi.

- Nhiệm vụ gì?

Mễ Tuyết vội vàng hỏi một câu. Vừa nãy Tiêu Bản chỉ kể lại những chuyện phía trước, chứ không hề nói đến chuyện Trương Dương vào Bộ phận Đối ngoại.

- Được rồi, mau đi học đi! Chuyện này sau hãy nói tiếp!

Trương Dương cười và cắt lời mọi người. Mễ Tuyết nguyền rủa Trương Dương bằng một cái liếc mắt nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu, không hỏi tiếp nữa.

Thời gian đã không sớm nữa, nếu tiếp tục nói chuyện phiếm ở đây thì có thể bị muộn học.

Tiêu Bản và Nam Nam rời đi trước. Họ không cần tham gia giờ công cộng nên không đi cùng nhóm kia được. Nhóm Trương Dương còn lại năm người đi rất nhanh về phía lớp học.

Khi vừa ngồi vào chỗ thì đúng lúc bắt đầu tiết học.

Khóa học đại cương này thuộc môn Triết học, giáo viên lại là một giáo sư già khô khan, giảng bài nghe rất chán. Rất nhiều sinh viên đều ngủ gục hoặc không biết đang hí hoáy viết cái gì.

Nhìn quanh cả lớp học, Trương Dương có vẻ vừa hào hứng vừa hiếu kỳ.

Sau khi tốt nghiệp ở kiếp trước, phòng học kiểu này hắn đã nhìn thấy rất nhiều rồi, nhưng mỗi lần đều là đứng giảng bài chứ chưa từng làm sinh viên đi nghe giảng.

Bây giờ ở trong hoàn cảnh là sinh viên này, cảm giác này thực sự rất kì diệu.

Người khác cảm thấy thời gian trôi qua rất chậm, nhưng Trương Dương lại cảm thấy rất nhanh. Buổi học công cộng đầu tiên đã kết thúc, Mễ Tuyết lập tức tiến đến bên Trương Dương, ánh mắt kì lạ không diễn tả bằng lời được, vẻ mặt cũng rất kì lạ.

Hồ Hâm, Cố Thành và cả Tiểu Ngốc cũng bu lại, bọn họ vẫn muốn tiếp tục truy hỏi về chuyện của Hội sinh viên.

- Có phải rất đẹp không?

Mễ Tuyết đột nhiên hỏi, giọng điệu cũng không giống với bình thường. Tiểu Ngốc ngạc nhiên nhìn cô một cái.

- Cái gì nhìn rất đẹp?

Thấy Mễ Tuyết đứng ngay bên cạnh, Trương Dương ngờ ngạc không hiểu gì cả, trực tiếp hỏi ngược lại.

- Những bạn gái đó ỹ! Trong giờ học hôm nay, anh đã ngắm không ít người các bạn nữ. Em thấy tất cả các bạn nữ xinh đẹp của lớp đều đã bị anh ngắm nhìn qua cả rồi. Nói mau! Đã thích ai rồi, em đi giới thiệu giúp anh?

Câu nói này của Mễ Tuyết còn kì lạ hơn, giọng nói chất chứa hờn ghen, ánh mắt đánh sắc lại, đồng thời có chứa cả chút uất ức.

Trương Dương ngây người ra tại chỗ, nghệt mặt ra nhìn Mễ Tuyết. Hồ Hâm và Tiểu Ngốc cũng tròn xoe mắt nhìn chăm chăm.

Trong tiết học, sự thật là hần nhìn không ít người, ánh mắt đã dừng lại trên người rất nhiều nữ sinh.

Nhưng hần có thể thể, trong lòng của hần thật không có ý đồ gì cả, chỉ đơn giản là thần phục trước vẻ đẹp của tuổi thanh xuân. Khi làm giáo sư cao quý trước đây, hần không dám để ý đến các nữ sinh trong lớp, không giống với bây giờ làm sinh viên, thích nhìn thế nào thì nhìn thế ấy.

Hần chỉ là nhất thời tò mò, và lại bây giờ được trở lại thời kì làm tân sinh viên, không kìm nổi nhìn đi nhìn lại mấy lần mà không ngờ bị Mễ Tuyết phát hiện, còn trực tiếp chất vấn hần.

- Mễ Tuyết, cậu ghen à?

Tiểu Ngốc cười khanh khách, lay lay Mễ Tuyết khẽ hỏi. Mễ Tuyết lập tức cúi thấp đầu xuống, lí nhí phản bác lại:

- Ai ghe chứ, tôi không có!

Cô không thừa nhận, nhưng bộ dạng của cô đã làm cô lộ tẩy. Đến thẳng ngốc cũng biết chuyện gì đang diễn ra.

Mễ Tuyết ghen vì Trương Dương, chỉ là xấu hổ không dám thừa nhận mà thôi.

- Trương Dương, không phải tôi nói cậu, có cô bạn gái tốt như Mễ Tuyết ở bên cạnh rồi mà sao còn muốn có người khác nữa? Đúng rồi, cậu mau nói đi, nhiệm vụ tài trợ trước đây rốt cuộc là như thế nào?

Hồ Hâm cười ha hả, lại còn nháy mắt với Trương Dương một cái. Đây là ý cố ý lảng sang chuyện khác.

- Tôi thật không có ý gì khác. Tôi chỉ vô tình nhìn thôi, không phân biệt là nam hay nữ đều nhìn tuốt, hơn nữa còn phần lớn đều là phía sau người ta. Chứ tôi có nhìn thấy gì đâu, là mọi người tự suy diễn thôi.

Trương Dương vừa cười mỉu vừa lắc đầu nói. Hồ Hâm có ý tốt muốn giúp hần chuyển chủ đề sang chuyện khác, nhưng hần không thể làm như vậy.

Đây chính là tính cách của hần. Chuyện gì cũng phải nói thẳng ra, nhất là với chính bản thân mình. Nếu không nói thẳng ra thì rất có thể trở thành hiểu lầm, một thời gian dài sau, hiểu lầm này có thể sẽ trở thành bom.

Kiếp trước hần đã từng trải qua thiệt thòi như thế một lần rồi.

- Đúng đấy Mễ Tuyết! Nhất định là do cậu nghĩ quá nhiều thôi. Vị trí của chúng ta ở gần cuối như vậy sao có thể nhìn thấy người ta trông như thế nào được?

Tiểu Ngốc cũng nói đỡ giúp một câu. Vị trí của bọn họ ở gần cuối, cho dù Trương Dương có ngồi ở phía trước cũng không thể quau đầu nhìn lại xem mặt mũi các nữ sinh kia trông như thế nào được.

Bất kể là hần trước đây hay bây giờ cũng đều không phải là tủy người thích chủ động.

- Ai mà biết được? Anh ấy cứ ngắm nhìn suốt!

Mễ Tuyết hơi đỏ mặt nói. Vừa rồi đúng thật là cô không nhìn nổi chút hờn ghen nên mới hỏi một câu như vậy. Trương Dương vừa giải thích như thế, tâm trạng cô cũng khá hơn rất nhiều.

Tuy nhiên điều mà cô còn lẩn tránh không dứt, đó chính là Trương Dương chỉ ngắm nhìn tất cả nữ sinh ở xa mà không chịu nhìn đến người ngồi ngay bên

cạnh mình đây. Đây mới chính là lí do khiến cô tức giận thật sự.

Trương Dương hiện giờ đã chiếm một vị trí rất quan trọng trong lòng cô. Cô rất để ý đến từng cử chỉ, thái độ của hắn. Người con gái đang chìm đắm trong tình yêu đều trở nên rất ngốc nghếch, không biết đầu đuôi là gì đã vội ghen rồi.

- Được rồi, lần sau anh sẽ tuyệt đối sẽ không nhìn ngắm gì nữa. Không nói chuyện này nữa, đợi sau khi tan lớp hôm nay, Mễ Tuyết, em chuyển nhà đi. Anh, Hồ Hâm và Thành Tử sẽ giúp em. Mỗi người một việc, buổi tối cùng nhau ăn cơm. Anh còn chuyện phải nói với mọi người!

Trương Dương nói một câu bất đắc dĩ. Hắn vừa nhắc tới chuyển nhà, mặt Mễ Tuyết lại càng trở nên đỏ hơn, liền cúi đầu rất thấp khẽ gật gật và “Vâng” một tiếng rất khẽ.

Không lâu sau, tiết học công cộng tiếp theo lại bắt đầu. Lần này Trương Dương rất ngoan ngoãn, ánh mắt không nhìn ngó lung tung xung quanh nữa. Nhưng ngược lại, có mấy nữ sinh thỉnh thoảng lại lên nhìn Trương Dương một cái.

Hai tiết học môn công cộng, chương trình học ngày hôm nay đã kết thúc, mấy người cùng đi đến kí túc xá nữ sinh.

Con ghen của Mễ Tuyết đến cũng nhanh, tan đi cũng rất nhanh. Sau khi tan học, cô không còn để ý gì nữa. Tính của cô chính là như vậy, nghĩ gì nói nấy, không để bụng chuyện gì.

Đồ đạc của Mễ Tuyết nói nhiều cũng không phải nhiều, nói ít cũng không phải ít. Cuối cùng Trương Dương thuê cái xe ba bánh, mới có thể chở tất cả đồ đạc đi. Những nữ sinh bạo mồm bạo miệng ở cửa kí túc xá nữ, nhìn thấy hoa khôi Mễ Tuyết của khoa Toán chuyển nhà thì không ngừng chỉ trỏ, nói thầm mấy câu mà bọn họ không nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Em Nghe Lời Anh.

Vất vả hơn một giờ đồng hồ, Mễ Tuyết mới dọn xong tất cả đồ đạc. Đây là lần đầu tiên cô dọn ra ngoài ở, nhưng cô cũng rất hài lòng với chỗ ở mới.

Lưu đại gia rất cưng chiều con trai. Căn phòng này là để chuẩn bị làm phòng cưới cho con trai ông. Bên trong lắp đặt đầy đủ tiện nghi và dụng cụ gia đình, đều là loại tốt nhất. Nếu người thuê phòng không phải là Trương Dương thì chắc chắn Lưu đại gia sẽ không cho thuê đâu.

Dụng cụ gia đình đầy đủ trọn bộ, phòng ngủ ấm áp, còn có phòng bếp và phòng vệ sinh sạch sẽ. Tất cả những thứ này đều khiến Mễ Tuyết thích thú ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Cô thậm chí còn có ý nghĩ rằng sẽ ở chung với Trương Dương trong căn phòng yêu thích của hai người. Đây có thể sẽ là điều hạnh phúc nhất với cô.

- Hôm nay không ra ngoài ăn cơm, chúng ta sẽ ăn ở đây luôn, để tôi đi nấu cơm!

Mễ Tuyết bỗng nhiên nói. Mấy người mệt lử đang nằm nghỉ ngơi trên ghế sa lông đều ngòai bật dậy, Hồ Hâm phản ứng mạnh nhất.

Y ngòai thẳng lên, vội vàng hỏi:

- Mễ Tuyết, bạn nói thật à? Bạn sẽ vào bếp nấu cơm?

Michelle khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng đáp:

- Đúng thế! Ở đây có bếp và đầy đủ dụng cụ nấu ăn đều chưa qua sử dụng đấy, rửa qua một chút là có thể dùng được ngay. Chúng ta ra ngoài mua gì đó ăn, mua thêm ít đồ nhắm là có thể khai trương bếp mới rồi. Sau này mọi người chán cơm căng tin thì có thể đến đây, tôi sẽ nấu cơm cho mọi người ăn.

- Hay đấy, Mễ Tuyết, là do chính bạn nói ra đấy nhé. Cơm căng tin tôi ăn đủ lắm rồi, từ nay về sau ngày nào cũng đến chỗ các bạn đây để ăn cơm trực.

Hồ Hâm hạnh phúc reo một tiếng. Tiểu Ngốc đứng bên cạnh đánh cho hắn một cái, nói:

- Đừng chỉ có biết nói thôi! Đi, cùng tôi ra ngoài mua đồ, khi về có thể ăn ừ cái dạ dày của bạn!

- Tôi đi cùng các bạn nữa!

Mẽ Tuyết vội vàng đứng lên nói.

- Không cần, lát nữa bạn còn phải nấu cơm. Tôi tuyên bố trước là tôi sẽ không biết nấu cơm đâu. Nhiệm vụ mua đồ ăn này cứ giao cho chúng tôi. Bạn nên ở lại mà thu dọn đồ đạc của bạn đi!

Tiểu Ngốc quay đầu lại cười ngọt, định kéo Hồ Hâm đi thì bị Trương Dương gọi lại.

Trương Dương lấy giấy và bút ra, không biết viết lách gì đó, đem giấy giao trực tiếp cho Hồ Hâm. Hồ Hâm đọc nội dung, lập tức tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Cứ đi mua theo tờ giấy này, nếu không đủ tiền thì chỗ tôi có đây!

Trương Dương khẽ cười một tiếng, rút ví trong túi áo ra và lấy ra hai tờ một trăm đưa cho Hồ Hâm. Bây giờ hần tất cả chỉ còn hơn một trăm tệ tiền mặt mà thôi.

- Được, tôi sẽ mua theo ý cậu, đợi tôi quay lại nhé!

Hồ Hâm vỗ vỗ vào ví tiền, cũng không khách sáo với Trương Dương, sau khi nhận tiền và nói hết câu liền đi ra. Tiểu Ngốc tò mò đuôi theo, hai người vừa nhìn xem Trương Dương viết cái gì vừa ra khỏi phòng trọ.

Cố Thành và Mẽ Tuyết cũng rất tò mò, nhưng tiếc là hai người đã đi khuất xa rồi.

- Trương Dương, anh bảo Hồ Hâm mua những cái gì mà cần nhiều tiền như vậy?

Năm 98 này, giá cả hàng hóa còn rất thấp, hai trăm đồng có thể mua cả một con dê, còn là loại rất to nữa kia mà vẫn còn thừa tiền. Mẽ Tuyết không biết Trương Dương bảo Hồ Hâm mua là những cái gì mà lại cần đến nhiều tiền như vậy.

- Mua về thì các em sẽ biết. Không nói cái này nữa, đúng lúc anh có chuyện muốn tìm hai em.

Trương Dương thân nhiên cười nói. Hần thật sự có chuyện cần bàn với Cố Thành và Mẽ Tuyết, dù Tiểu Ngốc và Hồ Hâm không ra ngoài thì hần phải tìm hai người họ để nói chuyện này.

Thời điểm đề xuất việc tự tuyển thêm hai thành viên cho Bộ phận Đối ngoại, hần đã nghĩ ngay đến Cố Thành và Mẽ Tuyết.

Muốn Mẽ Tuyết gia nhập Hội sinh viên, Trương Dương cũng không có ý khác, đơn thuần là vì năng lực của Mẽ Tuyết. Mẽ Tuyết học khoa toán, khả năng tính toán rất tốt, cũng am hiểu một chút về kế toán tài chính. Cô chính là người thích hợp nhất ở bên Trương Dương.

Chỉ tiêu một trăm nghìn tiền tài trợ có thể mang lại quyền giám sát. Về nhiệm vụ đạt chỉ tiêu một trăm nghìn kia, hần cơ bản không hề lo lắng chút nào. Nói như vậy, sau này có thể được quản lý Bộ phận Tài vụ trong tay, Trương Dương cần một người hiểu về những điều này, lại phải là trợ thủ đắc lực đến giúp mình. Người này không phải là Mẽ Tuyết thì còn ai vào đây nữa.

Cố Thành tính tình nhút nhát, cũng không hiểu lắm về phương diện Tài vụ nhưng anh ta vẫn là một trợ thủ tốt.

Dẫu sao Trương Dương chỉ có một người, có rất nhiều việc cần đến sự giúp sức của người khác và Cố Thành là người thích hợp nhất.

Trương Dương vốn không hứng thú gì với Hội sinh viên. Ở lại Hội sinh viên và trị cái tên Chu Dật Trần kia một trận chẳng qua đơn giản là vì ảnh hưởng của những kí ức còn sót lại của “Trương Dương trước đây”. Nhưng dù sao nếu đã làm thì hần sẽ làm cho thật tốt. Hần đến Bộ phận Đối ngoại và sẽ làm cho nó trở thành bộ phận quan trọng nhất của Hội sinh viên.

Phải biết rằng nhờ vào y thuật kiếp trước của hần, bệnh viện có được đến tận mấy triệu tiền tài trợ. Bệnh viện có hơn một nửa số xe cứu thương là do những người giàu có được hần cứu sống quyên tặng, còn trực tiếp thể hiện đó là sự cảm tạ đối với hần.

Mẽ Tuyết và Cố Thành đều ngồi thẳng người, nghe Trương Dương đang nói chuyện. Trương Dương nói về nhiệm vụ đạt chỉ tiêu tài trợ ở Bộ phận Đối ngoại của mình trước rồi mới đề nghị mời hai người họ tham gia.

- Trương Dương, bạn nói là tôi cũng có thể gia nhập Hội sinh viên?

Nghe Trương Dương nói xong, Cố Thành từ sững sốt lập tức trở nên vui vẻ, ngạc nhiên hỏi lại. Thực ra y đã muốn gia nhập Hội sinh viên từ lâu rồi. Nhưng ngày trước Trương Dương nói tính cách của y không thích hợp, không để y đi tham gia.

Y cũng đã thất vọng, buồn thối ruột thối gan. Không ngờ hôm nay Trương Dương lại có thể chủ động mời y.

Thực ra mỗi người đều có khả năng riêng. “Trương Dương trước đây” không thấy được ưu điểm lớn nhất của Cố Thành, nhưng “Trương Dương hiện tại” thì có thể. Cố Thành là người rất hữu dụng, nhất định sẽ là một trợ thủ đắc lực. Y có thể thực hiện chi tiết theo ý của hần, ngay cả những tình huống khiến hần sợ hãi thì y cũng có thể làm được.

Lúc ở trong bệnh viện đã có thể chứng minh được điểm này.

Trương Dương gật đầu cười nói:

- Đúng, hai người các em đều vào Bộ phận Đối ngoại làm thành viên bình thường. Đợi khi bộ phận của chúng ta phát triển, tôi sẽ để các bạn làm Phó trưởng ban, đến lúc đó cũng là cán bộ của Hội sinh viên.

- Em nghe lời anh, em tham gia!

Cố Thành hưng phấn gật đầu nói. Gia nhập Hội sinh viên và còn có thể trở thành cán bộ. Như thế đã vượt quá sự mong đợi của y trước đây.

Sinh viên bây giờ không hề nát như sinh viên mười mấy năm sau. Cố Thành về sau trở về nhà cũng có thể tự hào nói với người nhà rằng mình là cán bộ sinh viên, được người nhà khích lệ.

Mễ Tuyết nghĩ xa hơn Cố Thành một chút. Cô khẽ chau mày lại nói:

- Trương Dương, chuyện bổ nhiệm Phó trưởng ban, không phải cần Chủ tịch đồng ý mới được sao?

Bổ nhiệm cán bộ chính xác phải được sự đồng ý của Chủ tịch Hội sinh viên. Chủ tịch cũng không phải là bù nhìn, Chu Dật Trần lại là người có thể lực lớn nên Mễ Tuyết không khỏi có chút lo lắng trong lòng.

- Yên tâm, tôi nói được thì nhất định là được!

Trương Dương nhếch miệng cười, toát lên vẻ vô cùng tự tin, thậm chí còn tự tin hơn so với lúc ở bệnh viện. Mễ Tuyết thích nhất, yêu nhất ở Trương Dương chính là cái dáng vẻ này.

Nhìn Trương Dương, Mễ Tuyết bất giác gật đầu, nhẹ nhàng nói:

- Em nghe lời anh, sau khi gia nhập Hội sinh viên, tất cả nghe theo anh!

Nói xong những lời này, mặt Mễ Tuyết hơi ửng hồng. Câu này bao giờ cũng mang theo hàm ý khác.

Cố Thành không nghĩ ngợi nhiều. Hắn còn đang hình dung tương lai, nghĩ đến ngày chính mình được trở thành Phó trưởng ban của Hội sinh viên. Đến lúc đó, dù có đi đến bất cứ đâu y cũng có thể tự hào và kiêu ngạo.

Nếu quả thật có ngày này thì cũng là chức vụ cán bộ to nhất mà hắn từng được làm khi học ở trường nhiều năm như vậy. Trước kia, y chỉ từng được làm một Tổ trưởng lớp riu hồi tiểu học thôi, sau này không được làm bất kì chức vụ gì.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Trở Tài.

Mễ Tuyết và Cố Thành đều đồng ý với Trương Dương, ngay sau đó hỏi về những điều cần chú ý ở Hội sinh viên.

Trương Dương lục lại trí nhớ của “Trương Dương” trước đây, chậm rãi trả lời câu hỏi của bọn họ. Trương Dương kiếp trước cũng chưa từng tham gia vào Hội sinh viên khi đi học nên không có kinh nghiệm trong chuyện này, chỉ có thể dựa vào những ký ức này thôi.

Thực ra gia nhập Hội sinh viên cũng không có gì phức tạp, điền vào giấy xin gia nhập Hội sinh viên, sau khi trải qua xét duyệt là được. Đã có Trương Dương ở đây nên việc xét duyệt cho bọn họ sẽ không có vấn đề gì.

Sau khi hỏi xong rất nhanh, hai người cũng hiểu biết về công việc của chính mình sau khi gia nhập Hội sinh viên.

Mễ Tuyết chủ yếu giám sát khoản tiền tài trợ hoặc việc sử dụng các vật phẩm, phải làm mình bạch rõ ràng các khoản này đều được dùng cho sinh viên. Nếu phát hiện trường hợp bất bình thường hoặc tham ô thì phải trực tiếp báo cáo để Trương Dương xử lý bọn họ.

Công việc của Cố Thành càng đơn giản, chỉ là đi làm giúp một số việc vặt cho Trương Dương hoặc giúp hắn truyền đạt một số chỉ thị.

Đối với hai người mà nói thì những kiểu công việc như thế này đều không thành vấn đề. Trương Dương vừa mới tiếp nhận quản lý Bộ phận Đối ngoại, có

hai người bọn họ hỗ trợ cũng vậy là đủ rồi. Sau này khi Bộ phận Đối ngoại phát triển thì chắc là sẽ có rất nhiều người tranh nhau xin vào.

Nói xong những điều này thì Hồ Hâm và Tiểu Ngốc cũng trở về.

Hai tay Hồ Hâm xách hai túi lớn, chỉ cần nhìn vẻ mặt của y cũng biết trọng lượng hai túi này không hề nhẹ. Tiểu Ngốc một tay ôm một bọc nhỏ, tay kia xách cái túi nhựa và vẻ mặt tươi cười.

- Mua nhiều đồ như thế này, là những gì thế?

Cố Thành nhảy một phát ra ngoài. Bấy giờ Mễ Tuyết mới nhớ ra là Trương Dương còn chưa nói cho bọn họ biết dặn Hồ Hâm mua những cái gì.

Nhưng bây giờ cô cũng không cần phải hỏi, chỉ cần mở mấy túi to mà Hồ Hâm mua về là biết ngay.

- Đây là cái gì?

Cố Thành đã mở một túi bóng màu đen lớn để lộ một khối gì đó mềm mềm, thắc mắc hỏi một câu.

- Thịt bò, Trương Dương bảo mua!

Hồ Hâm quay đầu nhìn lại một cái, lập tức trả lời. Những thứ này đều là do y mua nên y biết rất rõ.

- Miếng thịt bò lớn như thế này, để nấu canh bò à?

Cố Thành cầm miếng thịt bò nặng chừng bốn hay năm cân, quay đầu nhìn Trương Dương hỏi. Hồ Hâm, Tiểu Ngốc và Mễ Tuyết thì không ngừng lấy các thứ từ trong túi đặt ra ngoài.

Lời của Cố Thành khiến Trương Dương sững người sững sờ rồi lập tức cười nói:

- Canh thịt bò gì, đây là để làm thịt bò bít tết đấy!

- Thịt bò bít tết ?

Bây giờ không chỉ có Cố Thành mà tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về phía Trương Dương. Ở năm 98, thịt bò bít tết tuy khá phổ biến nhưng đối với sinh viên mà nói thì cơ hội được thưởng thức món này là rất hiếm.

Chủ yếu là trong ấn tượng của mọi người, thịt bò rất đắt đỏ. Rất nhiều sinh viên mỗi tháng chỉ có 200~300 tệ phí chi tiêu sinh hoạt, không mua nổi những thứ xa xỉ như thế này.

- Mễ Tuyết, cậu biết làm thịt bò bít tết không?

Cố Thành bất chợt hỏi Mễ Tuyết. Tối nay Mễ Tuyết nói cô sẽ nấu cơm, phản ứng bản năng của Cố Thành là cô sẽ làm mấy thứ này.

- Tôi không biết!

Mễ Tuyết khẽ lắc đầu đáp, mắt cũng đang nhìn Trương Dương. Hồ Hâm đã bỏ đồ trong túi gần như xong xuôi rồi, có một con gà, còn có cả thịt dê, thịt lợn, cà rốt, khoai tây, dưa chuột, cà chua và một đồng gia vị.

Thứ sau cùng lấy ra lại là hai chai rượu vang đỏ, chẳng trách Hồ Hâm xách tất cả những thứ này lại có vẻ mệt như vậy.

- Đừng hỏi nữa, những thứ này đều là tôi bảo Hồ Hâm mua. Hôm nay tôi sẽ trở tài cho mọi người được một lần thưởng thức một bữa tiệc lớn. Mễ Tuyết, em tìm cách liên lạc với Nam Nam và Tiêu Bân ngay đi, gọi bọn họ qua đây ăn cơm chúc mừng em thăng chức!

Trương Dương đã cầm thịt bò và một số thứ khác đi, cười nói với Mễ Tuyết xong liền gọi Hồ Hâm mang mấy thứ còn lại vào bếp.

Trương Dương muốn đích thân xuống bếp, hơn nữa còn phải làm thịt bò bít tết cho mọi người ăn. Những người khác trong phòng khách đều sững sờ, nhất là Cố Thành. Y ở cùng với Trương Dương nhiều năm như vậy, ngoài mì ăn liền ra, chưa từng thấy Trương Dương làm những món ăn nào khác.

- Em đi gọi điện thoại!

Phải mất gần một phút, Mễ Tuyết mới có phản ứng đầu tiên. Nhớ tới đề nghị của Trương Dương, cô lập tức chạy ra ngoài, đi gọi điện cho Nam Nam.

Tiểu Ngốc, Cố Thành cũng đều chạy vào phòng bếp, muốn tận mắt nhìn thấy rốt cuộc Trương Dương nấu ăn như thế nào.

Nửa giờ sau, Nam Nam và Tiêu Bân lần lượt bước vào, không khỏi tán dương phòng trọ đẹp. Đồng thời họ cũng ngửi thấy mùi thức ăn bay ra từ gian bếp.

Chiếc bàn ăn cơm ở phòng khách đã được bày vài món thức ăn. Hồ Hâm mấy lần muốn ăn vụng đều bị Tiểu Ngốc chặn lại.

Sau nửa giờ đồng hồ, bọn họ cũng hoàn toàn tin tưởng Trương Dương thật sự biết nấu ăn, hơn nữa còn nấu cực kì ngon, chỉ có điều mùi thơm của đồ ăn làm cho người ta thèm và đói.

Chừng nửa giờ đồng hồ nữa lại trôi qua, một bàn tiệc theo kiểu Tây Âu hoành tráng khiến thèm nhỏ dãi đã được bày biện xong xuôi. Trương Dương cũng mở một chai rượu đỏ, rót cho mỗi người một ly.

Rất lâu rồi không làm đồ ăn kiểu Tây, dùng cơ thể này ban đầu vẫn chưa được quen lắm, nhưng sau thì hoàn toàn ổn. Hương vị của những đồ ăn này còn chưa sánh bằng tay nghề kiếp trước của hắn.

“Trương Dương kiếp trước” vì độc thân nên từng nghiên cứu nấu ăn và tìm hiểu về đồ ăn Tây rất nhiều. Hôm nay hắn cũng có dịp trở tài rồi.

Nhìn bàn tiệc bày đủ các món cao lương mỹ vị, mọi người ai cũng đều vô cùng ngạc nhiên.

- Nào, hãy nếm thử trước đi! Đây là bánh khoai tây Đức, còn đây là món gà Nemo Ấn Độ. Đây chính là một trong những món tủ của tôi, cam đoan là mọi người sẽ thích!

Sau khi ngồi xuống, Trương Dương cũng không nói dài dòng, lập tức mời mọi người cùng thưởng thức thành quả lao động của hắn. Dù sao hắn cũng rất tự tin về tay nghề của mình.

Những người ở kiếp trước từng được ăn món hắn nấu, không có ai là không khen ngợi cả.

Hồ Hâm đã nóng lòng háo hức từ lâu rồi. Trương Dương còn chưa dứt lời, y đã chia đĩa sang món gà mà Trương Dương vừa giới thiệu. Sau khi ăn thử một miếng, y gật đầu lia lịa.

- Ngon, thật sự là rất ngon! Mọi người cũng nếm thử chút đi!

Hồ Hâm nói xong, lại vội vàng gấp lấy miếng thịt bò bít tết, ăn cho đầy miệng và không ngừng gật đầu như bả cùi.

- Tất cả mọi người chắc đều đã đói rồi, mau ăn đi!

Trương Dương khẽ mỉm cười, cũng cầm đĩa lên.

Hắn làm cơm Tây, từ trước đến nay đều dùng chiếc đĩa để ăn, chứ không thích dùng dao và đĩa. Hôm nay hắn làm thịt bò bít tết nhưng thịt bò đã được cắt thành nhiều miếng nhỏ trong một chiếc khay đựng lớn, có thể dùng đĩa gấp ăn được.

Như thế cũng dễ dàng cho mọi người. Một là thực tế cũng không có dao đĩa gì, hai là lại rất tiện phức, chắc là sẽ chẳng có mấy người biết sử dụng đâu.

Mễ Tuyết cuối cùng cũng cầm đĩa lên, gấp miếng thịt bò bít tết trước. Vừa đưa miếng thịt vào miệng, mắt cô đã ngời sáng. Trương Dương làm thịt bò bít tết kiểu Pháp, cho rất nhiều gia vị, khi vừa đưa vào miệng đã cảm thấy rất thơm ngọt.

Hương vị của món thịt bò bít tết này quả là rất tuyệt.

Những người khác cũng đều cầm đĩa lên, bất kể là ăn gì, chỉ cần ăn một miếng là đều thích ngay. Ban đầu mọi người còn giữ ý, nhưng Hồ Hâm đầu têu. Sau đó tất cả mọi người đều tranh nhau và chỉ ăn những thứ mà mình thích.

Khi thấy ngấy thì vội uống mấy hớp rượu vang, sau đó lại ăn tiếp. Cả một bàn đầy thức ăn, thoáng chốc đã bị mọi người xử lý hết. Cuối cùng ngay cả Tiểu Ngốc, Mễ Tuyết và Nam Nam cũng gạt sĩ diện con gái sang một bên để tranh nhau ăn.

Không đến 20 phút, cả một bàn đầy thức ăn đều đã bị ăn sạch sẽ. Mọi người đều ôm bụng ngồi nghỉ trên ghế sa lông. Mặt Mễ Tuyết vẫn còn hồng hồng do uống rượu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Hãy Tin Tôi!

Hồ Hâm là người khỏe nệ nhất, nằm ngửa mặt ôm bụng, hờ cả một khoảng bụng, nằm im không nhúc nhích.

Hôm nay gà ăn nhiều nhất. Hơn một nửa món gà Nemo đều đã nằm gọn trong bụng gà. Người ăn ít nhất lại chính là Trương Dương. Từ đầu đến cuối, Trương Dương đều cười nhìn mọi người tranh nhau ăn, bản thân mình lại không động đũa mấy.

Nhưng hẳn lại cảm thấy rất vui. Kiếp trước đều chỉ làm những thứ này cho bản thân mình ăn, bây giờ nhìn nhiều người tranh giành nhau đồ ăn ngon mà hẳn nấu như vậy, Trương Dương cảm thấy thành công ngọt ngào trào dâng tràn ngập trong lòng.

Điều này không giống với nghiên cứu thành công một bệnh nan y hoặc cứu được một bệnh nhân. Cảm giác này không diễn tả thành lời được, nhưng hẳn thực sự rất thích.

- Ăn no rồi, ăn ngon thật đấy!

Tiểu Ngốc về mặt thỏa mãn, đầu của cô gối lên vai Hồ Hâm, hai người nằm ngược hướng nhau và chiếm trọn luôn cái ghế sa lông là vật dài nhất căn phòng.

- No chết mất! Ăn đồ ăn ngon như thế này làm sao còn đi ăn cơm ở căng tin của trường được nữa?

Nam Nam cũng nhẹ nhàng nói. Không uống cho Nam Nam hôm nay ăn cũng khá nhiều, nhiều hơn hẳn so với ngày thường.

- Không sao, lúc nào muốn ăn cứ đến, chúng tôi làm cho các cậu ăn!

Mễ Tuyết khẽ mỉm cười, Nam Nam thì ngẩng đầu, nhìn cô một cách đầy ảm ý.

Nhìn thấy vẻ mặt của Nam Nam, Mễ Tuyết mới nhớ ra bữa cơm hôm nay hoàn toàn là do Trương Dương làm. Nghe giọng điệu này của cô rất giống bà chủ nên lại cô bắt đầu đỏ mặt.

Cô cũng không biết chuyện gì đang xảy ra với mình, lúc nói chuyện chẳng nghĩ ngợi gì mà nói cứ như thể là thay mặt cho Trương Dương vậy.

- Tôi đi thu dọn bát đĩa!

Mễ Tuyết vội vàng nói một câu. Nam Nam và Tiểu Ngốc cũng đều đứng lên, ba nữ sinh cùng đi thu dọn bàn ăn và phòng bếp. Trương Dương và mấy người bạn thì tiếp tục ngồi ở đó nghỉ ngơi.

Nhìn Mễ Tuyết, Trương Dương khẽ lắc đầu. Hẳn biết Mễ Tuyết xấu hổ chuyện gì nhưng cũng không để tâm.

Điểm đáng yêu nhất của cô bé chính là điều này, nghĩ gì nói nấy, tính thẳng thắn như ruột ngựa. Đây cũng là điều mà Trương Dương thích nhất.

- Sau này khi nào muốn ăn thì cứ đến chỗ tôi, tôi sẽ làm cho các cậu ăn!

Nhìn mấy cô gái dọn dẹp đồ đạc, Trương Dương khẽ mỉm cười. Khi hẳn vừa nói dứt lời thì Cố Thành đã reo lên:

- Tốt quá rồi! Gần đây có còn phòng trọ nào cho thuê không? Tôi cũng muốn chuyển ra ngoài, ở cùng một khu với các cậu để ngày nào cũng đến ăn trực được.

- Thôi đi, còn mỗi ngày đến ăn trực nữa! Cậu có biết bữa cơm này hết bao nhiêu tiền không? Cứ ăn như thế này thì chẳng mấy bữa mà Trương Dương phá sản mất.

Hồ Hâm đứng lên, gõ vào đầu Cố Thành một cái, cười ha hả nói.

Những thứ này đều là do y mua nên y nắm rõ giá tiền của bữa cơm này nhất.

- Bao nhiêu?

Cố Thành cảm thấy áy náy, gãi gãi đầu. Gà đúng là chỉ biết ăn mà thực sự không biết bữa ăn này hết bao nhiêu tiền. Đồ ăn hôm nay rất hoành tráng, còn có cả rượu vang đỏ, cộng lại nhất định hết không ít tiền đâu.

- Tất cả một trăm tám mươi chín tệ!

Hồ Hâm vờn hai tay ra, nói rành rọt từng chữ và cũng không biết minh họa như thế nào. Dù sao nhìn tay của anh ta thì căn bản không nhìn ra con số bao nhiêu, cũng may anh ta nói rất rõ ràng.

- Nhiều như thế cơ à?

Cố Thành hơi sững sờ, càng cảm thấy áy náy.

Tiền sinh hoạt của y suốt cả tháng mới chỉ có hơn hai trăm tệ. Như thế cũng coi như khá nhiều rồi, có nữ sinh tiền chi tiêu trong cả một tháng còn chưa chắc đến hai trăm tệ. Nói cách khác, bữa cơm này của bọn họ đã ăn hết tiền sinh hoạt cả tháng của người ta rồi.

Thấy Hồ Hâm nói như vậy, nghĩ đến một loáng đã ăn hết nhiều tiền như vậy, đến Tiêu Bản và mấy cô gái kia đều có vẻ hơi ngượng ngùng rồi.

- Nói những thứ này làm gì? Tiền không thành vấn đề, sau này bất cứ lúc nào muốn ăn đều có thể tới!

Trương Dương đột nhiên nói một câu, còn trừng mắt lườm Hồ Hâm một cái. Đang yên đang lành nói đến tiền để làm gì, đây là tự dung tự chuốc lấy phiền não.

Trong thâm tâm, Trương Dương thực sự không suy nghĩ quá nhiều về tiền. Nhưng hắn cũng chú ý tới một việc. Đó là nhất định phải mau chóng nghĩ cách kiếm tiền về. Bởi vì trên người hắn bây giờ chỉ còn lại hơn một trăm tệ.

Số tiền này, dựa theo thói quen sinh hoạt trước đây của hắn, cùng lắm cũng chỉ đủ tiền đi taxi, cho dù là bây giờ, chi e cũng không trụ nổi mấy ngày.

- Trương Dương, tôi vẫn muốn nói một chút. Hôm nay nhiệm vụ cậu tự nhận về là quá nặng nề. Một trăm nghìn tệ đấy, bạn chưa từng đi tìm nhà tài trợ nên không biết các công ty keo kiệt như thế nào đâu.

Tiêu Bản lộ vẻ lo lắng trên khuôn mặt, nhẹ nhàng nói với Trương Dương.

Lời nói này của gã là xuất phát từ đáy lòng. Gã từng quen với một Trương ban tiền nhiệm của Bộ phận Đối ngoại. Vị Trương ban kia từng nói phun cả nước bọt vào mặt anh ta rằng xin được tài trợ rất khó khăn, thực sự là rất chật vật.

Thời buổi này, anh cho người ta nợ tiền đã không hề dễ dàng để đòi được, huống hồ là chia hai bàn tay không ra đòi tiền.

Tất cả doanh nhân đều lấy lợi ích làm mục tiêu theo đuổi. Đối với họ mà nói thì việc làm không lợi nhuận căn bản là sẽ không làm. Và lại những hoạt động trong trường Đại học thì đem lại lợi ích gì cho họ, ngoài một vài cái biển quảng cáo của công ty trong trường học.

Đáng tiếc những doanh nghiệp hoặc là những công ty này đều đã trực tiếp liên hệ với nhà trường từ lâu rồi. Quảng cáo của họ có những nơi còn dùng đến cả không gian ít ỏi của Hội sinh viên đáng thương, thậm chí đôi khi nhà trường còn bắt sinh viên giúp những công ty này làm quảng cáo.

Cho nên Bộ phận Đối ngoại rất khó khăn, liên tục thay mấy đời Trương Ban, tất cả thành viên cuối cùng cũng bỏ đi, để lại một bộ phận trống người ở đó.

- Tôi biết!

Trương Dương thản nhiên cười, nhìn Tiêu Bản và khẽ gật đầu nói.

“Trương Dương trước đây” tuy có rất nhiều chuyện làm cũng không tốt, nhưng vẫn là có không ít ưu điểm. Làm cho một người trung thành đi theo mình là chuyện không dễ dàng gì, hắn có thể nhìn ra Tiêu Bản đang thật sự suy nghĩ thay cho hắn.

- Biết mà cậu vẫn còn tự nhận về mình chỉ tiêu cao như vậy à?

Tiêu Bản càng nhúu mày chặt hơn. Một trăm nghìn tệ ở thời đại này thật sự là cả một khoản tiền lớn, cho dù ở trong thành phố cũng có thể mua được một tòa nhà thật tốt. Trong lòng Tiêu Bản, đây căn bản là một nhiệm vụ không thể hoàn thành được.

- Tiêu Bản, cậu có tin tôi hay không?

Nụ cười trên gương mặt Trương Dương hơi thu lại một chút, nghiêm túc hỏi Tiêu Bản.

Tiêu Bản bắt gặp gật đầu. Trong cả ngôi trường này, người làm cho gã tin tưởng được chỉ có một mình Trương Dương thôi. Bằng không, gã cũng đi theo Trương Dương, dù cho có là thời điểm gian nan nhất.

- Bình thường tôi đã nói khoác bao giờ chưa?

Trương Dương hỏi lại một câu.

Tiêu Bản lắc lắc đầu. Bình thường quả thật Trương Dương khá điềm đạm, chắc chắn, chưa bao giờ mạnh mẽ nói khoác cái gì.

- Vậy chẳng phải là được rồi sao? Hãy tin tôi! Một trăm nghìn tệ thực sự không vấn đề gì, không cần đợi đến lúc nghỉ hè, một tháng, trong một tháng là tôi có thể hoàn thành được!

Trương Dương nhẹ nhàng nói, toát lên vẻ tràn đầy tự tin.

Sự tự tin này lây lan sang cả những người xung quanh, ngay cả Cố Thành, Hồ Hâm cũng đều tin tưởng rằng Trương Dương nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ lần này và ngồi vững vàng trên vị trí Trưởng ban Bộ phận Đối ngoại.

Ba cô gái chẳng mấy chốc đã dọn dẹp xong. Mấy người ở lại hàn huyên thêm một lúc rồi mới từ biệt ra về.

Khi trong phòng chỉ còn lại hai người là Trương Dương và Mễ Tuyết, Mễ Tuyết trái lại lại có vẻ không tự nhiên, vội vàng nói với Trương Dương một câu “Em đi tắm” rồi chạy nhanh vào phòng lấy quần áo một lát và chui tọt vào ngay phòng tắm.

Nghe tiếng nước chảy vọng ra từ phòng tắm, Trương Dương mỉm cười khẽ lắc đầu và quay vào gian phòng của mình.

Hắn tuy không lo lắng chuyện xin tài trợ nhưng chuyện này nhất định phải sớm chuẩn bị cho thật tốt. Tiêu Bản nói rất đúng, những doanh nhân kia đều lấy lợi làm đầu. Với bọn họ thì chuyện không có lợi ích gì, bọn họ nhất định sẽ không làm.

Tuy nhiên Trương Dương cũng tin rằng giữa tiền và sức khỏe, lựa chọn hàng đầu của họ sẽ vẫn là sức khỏe. Loại người như thế, hắn đã gặp rất nhiều rồi, biết phải ứng phó như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Điều Tra Rõ Thân Phận!

- Lão Ngô, tìm được rồi, tìm được rồi!

Mới sáng sớm, Chủ nhiệm khoa Phụ sản Vương Quốc Hải vui vẻ phòng làm việc của Ngô Hữu Đạo khoa Trung y, khi chưa bước vào đã lớn tiếng reo lên.

Ngô Hữu Đạo hôm nay không ngồi khám bệnh, đang đọc sách trong phòng làm việc, nghe thấy tiếng nói lập tức đứng lên, nét mặt tươi cười.

- Thăng nhóc kia tên là Trương Dương, sinh viên năm 3 khóa 95 khoa Lâm sàng của trường đại học Trường Kinh và còn là cán bộ sinh viên.

Vương Quốc Hải bước vào phòng làm việc, tay còn cầm một tập tài liệu, hớn hờ đặt ngay trước mặt Ngô Hữu Đạo.

Trong thời gian hơn một ngày, bọn họ đã điều tra cặn kẽ tất cả lý lịch của Trương Dương. Kết quả này, Ngô Hữu Đạo đã đoán được từ sớm. Dù sao có chị vợ họ Chu ở bệnh viện, tra ra thân phận Trương Dương cũng không khó khăn gì.

Chỉ có điều ông ta cũng không ngờ lại nhanh như vậy, hơn nữa thật sự người thanh niên này giống với những gì ông ta đã phỏng đoán, là sinh viên đại học ở gần đây.

Mới là sinh viên đã có khả năng lợi hại như vậy, sau này nhất định sẽ có nhiều thành tựu. Đây là một viên ngọc chưa được mài dũa, cũng chưa từng được phát hiện và đào tạo.

Nghĩ đến đây, Ngô Hữu Đạo cũng có chút hưng phấn, giống như lần gặp Trương Dương trước đây.

- Lão Ngô, làm thế nào? Có cần đem cậu ta đến bệnh viện trước không?

Vương Quốc Hải nhìn Ngô Hữu Đạo tiếp tục hỏi. Những điều mà Trương Dương đã nói với bọn họ ngày hôm đó khiến ông có cảm giác chưa hoàn toàn tâm phục khẩu phục nhưng lại rất tán thưởng.

Ông cũng hiểu được tương lai người thanh niên này là không thể trước lòng được.

- Chuyện này không vội. Tôi nhớ rằng trường đại học Trường Kinh và bệnh viện chúng ta từng có thỏa thuận là sẽ gửi một số sinh viên thực tập đến chỗ chúng ta phải không?

Ngô Hữu Đạo khẽ lắc đầu đáp. Vương Quốc Hải ánh mắt sáng ngời, lập tức nói:

- Đúng, hàng năm đại học Trường Kinh đều đưa một trăm sinh viên đến chỗ chúng ta thực tập. Cậu ta là sinh viên năm thứ 3 nên cũng sắp phải đi thực tập rồi. Lão Ngô, ý của ông là để hắn lấy thân phận là sinh viên thực tập để vào bệnh viện của chúng ta phải không?

- Không, nếu thực tập thì còn phải đợi mấy tháng nữa, bệnh viện không phải có tuyển dụng đặc biệt sao? Trực tiếp thu nhận cậu ta từ trường học vào trong bệnh viện, càng sớm càng tốt!

Ngô Hữu Đạo lại lắc đầu nói.

Y thuật của Trương Dương, dù là bản thân ông cũng rất khâm phục. Người tài hoa như vậy cần sớm kéo vào bệnh viện, bằng không nếu bị người khác phát hiện ra thì chỉ sợ đến lúc đó sẽ rất phức tạp.

- Lão Ngô, hạn ngạch tuyển dụng đặc biệt cũng rất ít, cũng chưa bao giờ tuyển trực tiếp sinh viên thực tập vào bệnh viện cả.

Vương Quốc Hải tỏ vẻ hơi lưỡng lự. Bệnh viện có hạn ngạch tuyển dụng đặc biệt nhưng mỗi năm chỉ có hai chỉ tiêu. Hơn nữa những người từng được tuyển dụng đều là những bác sĩ thực thụ, tuyển dụng những người thực sự có tài mà thôi.

Đương nhiên, thực tế cũng có thao tác ở bên trong nội bộ, những người có quan hệ cũng được vào theo con đường này. Đây cũng là một thực tế.

Tam viện Trường Kinh coi như đỡ một chút, những người được tuyển vào hàng năm đều có thực lực. Tuy nhiên, chính vì tuyển dụng đặc biệt nên mọi người đều rất đề ý, nhất là mấy vị Phó viện trưởng kia ai cũng đều có ý đồ riêng. Bạn bè thân thích hoặc con cái, không cần làm những thủ tục khác mà chỉ cần qua tuyển dụng đặc biệt là có thể trực tiếp vào bệnh viện làm việc ngon lành được.

- Anh suy nghĩ thêm xem người này có đáng để anh dùng tuyển dụng đặc biệt để lấy vào bệnh viện không? Nếu thấy không đáng thì anh có thể đợi đến lúc trường học của bọn họ phân công thực tập rồi lại tới tìm cậu ta.

Giọng nói của lão Ngô hạ xuống không ít.

Nói cho cùng, lão Ngô cũng không phải bác sĩ của bệnh viện này, chỉ là mời từ ngoài vào. Ông không biết có thể làm việc ở bệnh viện này bao lâu, lúc này mà có thể toàn tâm toàn ý vì việc này là chuyện hoàn toàn không dễ dàng gì.

Còn chuyện làm như thế nào thì phải trông vào bản thân bệnh viện.

- Tôi biết rồi. Tôi sẽ đi tìm Viện trưởng ngay bây giờ !

Vương Quốc Hải hơi ngạc nhiên, lập tức gật đầu, trực tiếp cầm tư liệu rồi phòng làm việc của Ngô Hữu Đạo. Ngô Hữu Đạo thì khẽ cười cười, cầm lấy tách trà lớn trên bàn nhấp một ngụm trà.

Đó là một thần đồng trẻ tuổi mà Ngô Hữu Đạo mong chờ bấy lâu, mong được cùng người thanh niên này nói chuyện một chút. Ông muốn khai thác đến cùng xem người thanh niên này rốt cuộc tài giỏi cỡ nào.

Vương Quốc Hải ở chỗ Viện trưởng không được thuận lợi như sự tưởng tượng của Ngô Hữu Đạo.

Hạn ngạch tuyển dụng đặc biệt của bệnh viện thực sự quá ít ỏi. Viện trưởng vừa nghe nói muốn tuyển trực tiếp một sinh viên thực tập, mắt đã trừng lớn, lại còn là một gã sinh viên thực tập chưa từng đến bệnh viện thực tập nữa chứ. Đây gần như là chuyện không tưởng.

Cuối cùng khi nói ra Ngô Hữu Đạo, Viện trưởng mới tỏ vẻ sẽ suy nghĩ cân nhắc một chút.

Sau đó, Viện trưởng lại tự mình đi đến phòng làm việc của Ngô Hữu Đạo và hai người bàn luận hơn nửa giờ đồng hồ. Sau khi trở về, Viện trưởng lập tức ký tên lên tờ tuyển dụng đặc biệt, để trống ô họ tên người được tuyển và trực tiếp giao cho Vương Quốc Hải.

Cầm tờ giấy này, Vương Quốc Hải cuối cùng cũng nở được nụ cười tươi rói trên mặt. Ông ta dường như thấy được thời khắc ra đời của một bệnh viện hàng đầu quốc gia trong tương lai.

Tất cả những điều này, Trương Dương tất nhiên là không biết gì. Sáng hôm sau tỉnh dậy, hắn phát hiện Mễ Tuyết đã không còn ở trong phòng. Những trên bàn trong phòng khách đã có bánh quẩy thơm ngào ngạt và sữa đậu nành nóng hôi hổi.

Đây là bữa sáng mà Mễ Tuyết đã mua chuẩn bị cho Trương Dương.

Còn về phần Mễ Tuyết, cô đang tập thể dục ở trong một hoa viên nhỏ bên ngoài. Từ trên một ban công cách đó không xa nhìn xuống, khỏe miệng Trương Dương từ từ nở ra một nụ cười tinh nghịch.

Cô bé Mễ Tuyết này thực sự rất thú vị. Ở chung với một cô gái như vậy dường như cũng là một dạng hưởng thụ.

Bữa ăn sáng thơm ngon nóng hổi. Mễ Tuyết tập thể dục xong liền quay về nhà. Nhìn thấy Trương Dương, nét mặt của cô giãn ra một chút. Cô chào với một tiếng rồi trốn vào nhà vệ sinh.

Nhìn thấy hai gò má Mễ Tuyết ửng hồng, Trương Dương khẽ lắc đầu, khoái trí trong lòng.

“Trương Dương trước đây” có thể là một tên gốc, nhưng “Trương Dương hiện tại” tuyệt đối không phải. Hắn biết rõ rằng cô gái này đang thật sự để ý đến mình, yêu mình.

Cảm giác được người khác yêu thật sự rất tuyệt vời, nhất là tình yêu thuần khiết thời sinh viên. Không giống như kiếp trước, rất nhiều cô gái đẹp tiếp cận hắn, nói thích hắn, yêu hắn. Nhưng hắn hiểu được những cô gái đẹp này đều không yêu bản thân con người hắn mà yêu tiền và nhà của hắn.

Kiếp trước hắn là Vương lão ngũ bán kim cương nhưng đều không tin có tình yêu thật sự tồn tại. Nhưng kiếp này thì hắn tin vì hắn bây giờ căn bản không có bất cứ thứ gì đáng giá để con gái chạy theo mà chỉ có con người hắn thôi.

Mễ Tuyết yêu chính là bản thân con người này của hắn.

- Ngây ra nhìn cái gì đấy? Đi thôi, sắp vào lớp rồi!

Mễ Tuyết đã tắm và thay quần áo xong, khi đi ra phòng khách thì bất gặp Trương Dương đang ngệt mặt ra nhìn mình cười thì không khỏi háng giọng một tiếng, đỏ mặt, cúi đầu ra khỏi cửa trước.

Trương Dương ở phía sau cười lớn một tiếng và còn huýt sáo đi theo ra ngoài. Hai người cứ một người đi trước, một người bước theo sau chứ không sánh vai cùng chung bước mà đi vào trường.

Trên đường bọn họ gặp không ít bạn học, cũng có một số người quen họ.

Thực tế mà nói thì hầu như ai cũng nhận ra Mễ Tuyết - hoa khôi của khoa Toán, là một trong tứ đại mỹ nhân của trường. Rất nhiều người đều nói thực ra Mễ Tuyết còn xinh đẹp hơn cả hoa khôi của trường, đáng lẽ ra cô phải là hoa khôi của trường mới đúng; chẳng qua hoa khôi của trường có gia thế tốt nên mới vượt qua được Mễ Tuyết để trở thành đương kim hoa khôi của trường.

Những lời đồn thổi này, ngay chính Mễ Tuyết cũng nghe thấy nhưng cô không mấy để tâm đến.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Không Hề Vui Mừng, Ngạc Nhiên

Viện Y học rất gần của phía Đông, nhưng Trương Dương vẫn đưa Mễ Tuyết đến Khoa Toán học trước, rồi mới trở về Viện Y học

Lúc hần và Mễ Tuyết đến trước giảng đường, vô số ánh mắt nhìn Trương Dương đầy đố kỵ, như muốn ăn tươi nuốt sống. Mễ Tuyết là hoa khôi của Khoa Toán học, không biết là có bao nhiêu người thầm mong trộm nhớ, lúc này lại thấy có một nam sinh đưa cô ta vào trường, chắc chắn khiến nhiều người không khỏi đố kỵ.

Rất nhiều người ghen tị muốn được thay Trương Dương đứng bên cạnh Mễ Tuyết.

- Anh không cần phải tiễn đâu, em tự đi lên cũng được

Đi đến cửa, Mễ Tuyết ghé ghé đầu xuống, nói nhỏ một câu, cũng may mà đôi tai của Trương Dương rất tốt, tuy nhiên chưa chắc là hần đã nghe rõ được điều cô nói là gì.

- Vậy thì tốt rồi, nhưng nếu có chuyện gì, em nhất định phải liên lạc với anh ngay tức khắc, nhớ đấy nhé!

Trương Dương nâng đầu nhìn, mới dặn dò nhẹ nhàng một câu, trong lòng hần tự nhắc nhở, đương nhiên là do cái nhiệm vụ chết tiệt kia.

Mễ Tuyết không biết điều đó, câu nói của Trương Dương khiến cho mặt cô nàng lại ửng đỏ, cô ta xem nhưng lời nói này biểu lộ sự quan tâm, trân trọng của Trương Dương, điều này khiến cho cô có một cảm giác rất ngọt ngào

Sự ngọt ngào nhẹ nhàng lan tỏa trong lòng, tim Mễ Tuyết đập nhanh hơn, đột nhiên cô cảm thấy không nỡ rời Trương Dương.

- Hãy nhớ lời anh nói, anh đi đây.

Trương Dương nói, nói xong thì quay người đi, nhìn theo bóng dáng Trương Dương, trong lòng Mễ Tuyết cảm thấy thoáng buồn.

Mãi đến khi Trương Dương rẽ ngoặt, không còn thấy bóng dáng đâu nữa, Mễ Tuyết mới nở nụ cười, quay người đi về lớp học. Rất nhanh, đám thanh niên mới lớn nghĩ ngay đến việc tìm cách tiếp cận Mễ Tuyết, cũng may cô nàng cũng đã có kinh nghiệm ứng phó với việc này, từ từ xua đuổi hết những người này.

Thời gian trôi qua thật nhanh, chẳng mấy chốc mà buổi học đã kết thúc.

Trương Dương ngày càng quen với cuộc sống hiện tại, cũng ngày càng thích nó, mất đi mới thấy thật đáng quý, lúc quay trở lại vườn trường, hần mới hiểu rằng trước kia hần đã quá lãng phí cuộc sống sinh viên.

Bây giờ, hần rất hối hận vì không thể bắt đầu lại từ đầu.

Cả ngày, ngoài giờ học, Mễ Tuyết đều gặp Trương Dương, cả Hồ Hâm, Tiểu Bảo, Cố Thành, Nam Nam cũng ở đó, trải qua những chuyện mấy ngày nay, tình cảm giữa mấy người họ ngày càng tốt hơn.

Lúc chiều, khi đơn xin gia nhập Hội sinh viên của Mễ Tuyết và Cố Thành đến tay Chu Dật Trần, nhìn thấy tờ đơn xin gia nhập của Mễ Tuyết ban đầu Chu Dật Trần vô cùng sững sốt, sau đó y tỏ ra phẫn nộ.

Chu Dật Trần từng mời Mễ Tuyết tham gia Hội sinh viên, nhưng đã bị cô từ chối.

Đích thân Chủ tịch Hội là y ngờ lời mời mà lại bị bề mặt, Trương Dương chẳng qua chỉ là Trưởng bộ phận đối ngoại, lại có thể mời được Mễ Tuyết, điều trái ngược này khiến y không thể chấp nhận được.

Điều này cũng khiến cho sự oán hận trong lòng y càng dâng lên mãnh liệt hơn.

Mặc dù là oán giận, Chu Dật Trần sẽ không vì chuyện nhỏ này mà làm khó Trương Dương, cũng sẽ không có ý kiến gì về lá đơn xin gia nhập Hội sinh viên của Mễ Tuyết và Cố Thành, đồng ý ngay. Việc Trương Dương được quyền trực tiếp tuyển người đã được thông qua trong cuộc họp rồi, chuyện đã được thông qua, Chu Dật Trần lại đi ngăn cản thì mọi người sẽ nghĩ y là kẻ nhỏ mọn, hơn nữa sẽ dẫn đến sự phản đối của Trương Dương.

Hơn nữa, nói một đằng làm một nẻo là việc tối kỵ đối với người lãnh đạo, điều này sẽ làm mất lòng nhiều người.

Chỉ sau một ngày, Mễ Tuyết và Cố Thành đã ra nhập thành công Hội sinh viên, trở thành thành viên Bộ phận đối ngoại của Hội sinh viên, nhưng ở Hội sinh viên chỉ có một văn phòng cô lập, chủ yếu là do công việc đặc thù của họ.

Sau khi ăn cơm trưa xong, lúc đang dọn dẹp, sắp xếp lại văn phòng, cả Mễ Tuyết và Cố Thành đều rất phấn chấn, cảm thấy rất vui sướng.

Cố Thành vui mừng phấn khởi là vì mình đã được gia nhập vào Hội sinh viên, còn Mễ Tuyết chỉ đơn thuần là càng có nhiều thời gian ở bên Trương Dương thì càng vui, nguyên do của hai người khác nhau, nhưng tâm trạng của họ lại giống nhau.

Sau khi đi một vòng Hội sinh viên, Trương Dương mới đưa Mễ Tuyết và Cố Thành rời đó, hẳn không hứng thú lắm với Hội sinh viên. Nếu không phải là mong muốn của ‘cơ thể nguyên bản’ thì hẳn tuyệt đối sẽ không ở lại Hội sinh viên làm gì.

- Trương Dương!

Vừa bước ra khỏi Hội sinh viên, gặp ngay mấy người có vẻ đang rất hưng phấn đi tới, người đứng ngay gần đó chính là Chủ nhiệm khoa Phụ sản của Tam viện Vương Quốc Hải.

Sau khi lấy được chữ ký của Viện trưởng vào các thủ tục, còn phải đi một lượt một số nơi khác, Vương Quốc Hải đi một cách nhanh nhất, trong một buổi sáng mà tất cả các thủ tục đã hoàn tất, hoàn thiện xong hết các thủ tục, hẳn cũng không ngờ là đã đến trưa, sau khi ăn uống qua loa mấy thứ linh tinh thì đến ngay trường Đại học Trường Kinh.

Thái độ của Trương Dương khi đó, cùng với sự tán dương không ngừng của Ngô Hữu Đạo, khiến ông ta muốn cho Trương Dương nhập viện ngay lập tức.

- Bác sĩ Vương, làm sao ông biết tôi ở đây?

Trương Dương nhú mày, nói đứt câu, hẳn cũng vừa hiểu ra tại sao lại vậy.

Lúc mới rời khỏi viện, hẳn thực sự không hề muốn những người ở viện biết thân phận của mình, thứ nhất là vì hắn vừa mới xuyên việt về, hai là không muốn nhiều người chú ý đến mình.

Đáng tiếc là có một số việc không thể theo ý hắn, mặc dù hắn không nói thân phận của mình, nhưng bệnh viện vẫn điều tra ra được, lúc này hắn mới nghĩ tới chị Chu, đúng là khi ấy hắn đã sơ sẩy.

Có chị Chu ở đó, bọn họ dễ dàng điều tra ra thân phận của hắn.

- Khoan nói chuyện này, tôi tìm cậu là vì có chuyện tốt muốn báo cho cậu biết, đây không phải chỗ để nói chuyện, chúng ta sang bên kia ngồi nói chuyện đi!

Vương Quốc Hải nói một cách phấn khích, nói xong, ông ta lôi Trương Dương đi, đi về phía một quán nước trong trường.

Trương Dương định từ chối, nhưng Vương Quốc Hải quá nhiệt tình, đã kéo tay hắn lại, tốt nhất là đi theo ông ấy vào quán nước.

Mễ Tuyết và Cố Thành nhìn nhau, cũng cùng đi.

Nói là quán nước, nhưng thật ra là quán ngồi ngoài trời, bên ngoài kê mấy cái bàn lớn, có cả ô che nắng, mấy bàn đều có người ngồi hết rồi, chỉ có một cái là còn trống, Vương Quốc Hải kéo Trương Dương tới đó ngồi.

Còn có hai người đi theo Vương Quốc Hải, đều là nhân viên tạm thời của Tam viện, cũng đang tò mò muốn biết con người Trương Dương là như thế

nào.

Trong đó có một người, thỉnh thoảng liếc nhìn với ánh mắt ghen tị, bọn họ đều biết chuyện Trương Dương được mời đặc biệt vào viện, một sinh viên mà ngay đến cả bằng cấp bác sĩ cũng không có, lại được tuyển vào bệnh viện, nếu không phải do chính Vương Quốc Hải đưa họ đi theo, người khác nói họ sẽ không tin.

- Bác sĩ Vương, có chuyện gì thì ông nói đi!

Sau khi gọi Cố Thành và Mễ Tuyết cùng ngồi xuống, Trương Dương mới hỏi nhỏ, hai người trẻ tuổi đi theo Vương Quốc Hải nên đi mua đồ uống, ở đây không có chỗ cho bọn họ, bọn họ chẳng qua chỉ là chân chạy vặt.

- Được, tôi nói cậu cũng đừng quá ngạc nhiên, cũng đừng quá vui mừng!

Vương Quốc Hải cười ha hả nói, để có được suất tuyển người này không hề dễ dàng, Trương Dương chưa có bằng cấp bác sĩ, chỉ có thể dựa vào danh nghĩa sinh viên thực tập để nhận vào, tuyển dụng một sinh viên thực tập, đây là chuyện đầu tiên có ở Tam viện Trường Kinh.

Có khi đây cũng là chuyện duy nhất có ở Trường Kinh cả Trường Kinh, thậm chí cả tỉnh

Trương Dương gật đầu nhe nhệ, có vẻ rất thờ ơ, thái độ này của hắn khiến cho sự nhiệt tình của Vương Quốc Đống giảm mất một phần, nhưng nghĩ rằng Trương Dương chưa biết chuyện gì, ông ta liền bình tĩnh trở lại, thầm nghĩ, một lúc nữa sau khi nghe xong tin tức Trương Dương sẽ không khỏi nhẩy cẫng lên vì vui mừng.

Vương Quốc Đống nhẹ nhàng nói:

- Sinh viên Trương Dương, sau khi họp Đảng ủy xong, chúng tôi quyết định để cho cậu một chỉ tiêu tuyển dụng, để cho cậu vào làm ở bệnh viện chúng tôi với danh nghĩa sinh viên thực tập, đợi sau khi cậu kết thúc kỳ thực tập, sẽ trở thành bác sĩ chính thức của bệnh viện chúng tôi!

Vương Quốc Hải nói xong, vẫn chú ý nhìn Trương Dương, ông ta rất háo hức muốn xem bộ dạng vui sướng của hắn.

Đáng tiếc, lần này ông ta sẽ bị thất vọng, sau khi nghe xong, Trương Dương không chỉ không ngạc nhiên, vui mừng mà còn cau có, như thể không mong muốn chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Chơi Vài Năm Đã

Nụ cười trên khuôn mặt Vương Quốc Hải dần dần biến mất, cuối cùng biến thành nét mặt kinh ngạc.

Phản ứng của Trương Dương, hoàn toàn nằm ngoài dự tính của ông ta, tính tình Trương Dương rất điềm đạm, vẻ ngoài rất kiêu ngạo, nghe thấy tin tức như vậy mà bình thản như không, điều đó chứng tỏ chàng trai trẻ này tâm lý rất vững vàng, xảy ra chuyện vẫn không hề nao núng, biểu hiện rất đáng ngưỡng mộ.

Nhưng Trương Dương cũng cau mày, bộ dạng có vẻ không muốn, khiến ông ta không hiểu thế nào.

- Trương Dương, ý cậu là gì?

Nhìn điệu bộ của Trương Dương, Vương Quốc Hải không còn thấy quá lo lắng như trước nữa, không biết vì sao, trong lòng ông ta chợt cảm thấy một nỗi lo lắng khác.

- Bác sĩ Vương, ông vừa nói, muốn mời Trương Dương đến viện của các ông làm sinh viên thực tập phải không?

Trương Dương còn chưa nói gì, đột nhiên Cố Thành lên tiếng hỏi, mắt của cậu ta mở tròn vo, có vẻ không tin cho lắm.

Không chỉ có cậu ta, Mễ Tuyết cũng trong dáng bộ tương tự, khóa sinh viên của bọn họ sẽ không được phân công công việc, công việc sau này đều phải tự tìm, chính vì vậy mà có rất nhiều sinh viên tức giận, kêu là bọn họ đen đui, không đúng thời.

Tuyển dụng đặc biệt, con đường này còn tốt hơn việc phân công đơn vị công tác nhiều, Vương Quốc Hải cũng vừa mới nói rồi, Trương Dương chỉ cần

qua thời gian thực tập, thì sẽ có trở thành bác sĩ ngay, con đường sự đi ngắn hơn họ nhiều.

- Đúng, tuyển dụng sinh viên thực tập, đây chính là việc đầu tiên có ở bệnh viện chúng tôi, việc này là do Viện trưởng chúng tôi đặc biệt phê chuẩn, chủ yếu là để đãi ngộ một nhân tài như Trương Dương!

Vương Quốc Hải nói nhẹ nhàng, lúc nói ông ta còn nhìn Trương Dương.

Phản ứng của Cố Thành như vậy hoàn toàn có thể hiểu được, nghe thấy chuyện tuyển dụng đặc biệt thì thái độ ngạc nhiên như vậy là phải, đáng tiếc là Cố Thành không phải là nhân vật chính, cũng không phải người mà họ tán thưởng, không phải người họ muốn tuyển dụng.

Cả Mễ Tuyết và Cố Thành đều trở hết cả mặt, ai nấy cũng đều nhìn Trương Dương.

Hai người bọn họ tỏ vẻ đầy ngưỡng mộ.

Tuyển dụng đặc biệt ư, chỉ cần Trương Dương đồng ý, hẳn sẽ trở thành nhân viên của Tam viện Trường Kinh ngay, mà còn là nhân viên chính thức, coi như là đã kiếm được công ăn việc làm ổn định, không cần phải lo lắng về công việc nữa.

Chờ đến khi kỳ thực tập kết thúc, trong khi bạn học chạy khắp nơi đi xin việc, Trương Dương chỉ cần bỏ đi hai chữ thực tập, lập tức thành bác sĩ chính thức.

Nếu bệnh viện đã tuyển dụng Trương Dương, chắc chắn sẽ giúp hắn hoàn thành các thủ tục có liên quan trong thời gian thực tập, tới lúc đó, những thủ tục này không cần cậu ta phải nhúng tay vào, đây đúng là cơ hội tốt ngàn năm có một.

Cả Mễ Tuyết và Cố Thành đều nhìn Trương Dương, Trương Dương thì lại nhìn Vương Quốc Hải, sau một hồi, mặt ông ta đột nhiên tươi cười, hạ giọng nói:

- Thật không hay, bác sĩ Vương, bây giờ tôi chưa có dự định tìm việc!

Mễ Tuyết và Cố Thành đều ngây người, không ngờ Trương Dương lại từ chối lời mời của bệnh viện.

Từ chối lời mời tuyển dụng, chẳng khác nào từ chối cơ hội việc làm, đây đúng là tình huống không thể tưởng tượng nổi có thể xảy ra, đối với rất nhiều người, lời mời như vậy có thể làm thay đổi cả cuộc đời họ.

Một cơ hội đôi đời như thế này, không ngờ Trương Dương lại từ chối.

Chả trách trong lòng Mễ Tuyết cũng trầm nghĩ, liệu có phải Trương Dương là một tên ngốc hay không, việc mời tuyển dụng lần này là cơ hội có một không hai, cơ hội hiếm có như vậy mà Trương Dương lại không muốn.

- Cậu nói cái gì?

Vương Quốc Hải hỏi lớn, vẻ mặt nghi ngờ.

Trong danh sách bệnh viện tuyển dụng đặc biệt, không phải người ta phải tranh giành nhau sứt đầu mẻ trán mới có được sao, lúc này lại có kẻ đi từ chối.

Trước khi đế trường học, Vương Quốc Hải đã dự đoán trước rất nhiều khả năng, nhưng không ngờ lại xảy ra tình huống này, không chỉ có ông ta, hai người đi cùng ông ta cũng tròn mắt há hốc mồm.

Trong đó có người trầm nghĩ trong bụng: Cậu không muốn, vậy thì để tôi, chưa từng gặp kẻ nào ngu ngốc như cậu.

- Trương Dương, mời tuyển dụng đặc biệt, đây là lời mời tuyển dụng đặc biệt đấy, sau khi được tuyển dụng, cho dù cậu đang trong thời gian thực tập, cũng đã trở thành nhân viên của bệnh viện rồi.

Cố Thành vội kéo Trương Dương, vẻ mặt rất lo lắng, cậu ta đang lo lắng cho Trương Dương, cậu ta cho rằng Trương Dương không nên bỏ lỡ một cơ hội tốt như vậy.

- Thành Từ nói không sai, Trương Dương, anh hôm nay làm sao vậy?

Mễ Tuyết nói theo, hai người họ đều rất quan tâm đến Trương Dương, bọn họ thực sự không hiểu, tại sao Trương Dương lại từ chối cơ hội tuyển dụng này.

Chưa kể đến bọn họ, ngay cả Vương Quốc Hải cũng không thể hiểu nổi, e là cũng chẳng ai khác hiểu tại sao.

Trương Dương nhìn mọi người lắc đầu:

- Tôi không sao, bác sĩ Vương, rất cảm ơn sự hậu đãi mà bệnh viện dành cho tôi, nhưng thực sự tôi chưa muốn tìm việc ngay lúc này, tôi đang có dự định nghỉ ngơi vài năm, chơi mấy năm nữa.

Những lời Trương Dương nói đều là thực lòng.

Kiếp trước, sau khi tốt nghiệp đại học, hắn luôn cố gắng ở lại bệnh viện, đắng cay chua ngọt đều nếm đủ, cuối cùng cũng coi như công thành danh toại.

Phải đấu tranh, hắn cũng đã từng đấu tranh rồi, những đắng cay, khổ cực, sự hạnh phúc vui sướng, hắn cũng trải qua hết rồi, không cần phải lặp lại một lần nữa, kiếp này, hắn muốn được hưởng thụ cuộc sống một chút, không hề nghĩ tới việc đi tìm việc.

Còn một điều, hiện tại đối với hắn mà nói, có đến bệnh viện hay không không quan trọng, có tay nghề, hắn tin là dù có đi bất cứ đâu cũng không sợ chết đói, đều có thể kiếm đủ tiền để trang trải cuộc sống.

Đáng tiếc, lời hắn nói đều là thật, vốn dĩ chẳng ai tin, mắt Vương Quốc Hải càng mở to hơn:

- Cậu nói, chơi mấy năm ư?

Ông ta còn há hốc mồm, mắt tròn, lời nói của Trương Dương thực sự đã làm cho ông ta choáng váng.

Lúc này cả Mễ Tuyết, Cổ Thành, và hai người thanh niên đứng đằng sau Vương Quốc Hải đều há hốc mồm, cùng bởi một lý do đã khiến cho họ choáng váng. Đặc biệt là hai người thanh niên đi cùng Vương Quốc Đồng, không cần biết Trương Dương có ngốc thật hay không, hắn dám lấy lý do này để từ chối lời mời tuyển dụng, thật là hoành tráng!

Vương Quốc Hải đóng miệng lại, nói một cách chậm rãi:

- Trương Dương, tôi nghĩ có lẽ cậu không hiểu hết ý nghĩa của lời mời tuyển dụng, cơ hội như thế này là vô cùng hiếm có, rất nhiều người rất muốn có nó mà không được, lần này con là do lão Ngô và Viện trưởng cố tình sắp xếp cho cậu, bọn họ quý trọng nhân tài như cậu.

- Bác sĩ Vương, những việc này tôi đều hiểu, thực sự tôi không muốn tìm việc sớm như vậy, cảm ơn ý tốt của ông, đã đến giờ lên lớp rồi, chúng tôi còn phải vào lớp nữa, khi khác sẽ báo đáp ý tốt của ông.

Trương Dương từ từ đứng lên, không phải hắn kiêu căng, mà đúng là đến giờ lên lớp rồi.

Hắn vốn định tranh thủ giờ nghỉ trưa để đưa Mễ Tuyết và Cổ Thành đi làm quen với Hội sinh viên, còn phải dọn dẹp văn phòng của Bộ phận đối ngoại nữa, không có chút thời gian rảnh nào, nói chuyện với Vương Quốc Hải xong, thời gian chuẩn bị lên lớp chỉ còn 10 phút.

- Trương Dương, Trương Dương!

Cổ Thành vội vàng đứng dậy, gọi lớn, cậu ta tiếc là không được nhận lời thay Trương Dương, cậu ta không làm sao lý giải nổi sự từ chối và lý do từ chối của Trương Dương.

Học đại học, không phải là để sau này kiếm được một công việc tốt sao, mặc dù Tam Viện Trường Kinh không phải viện nổi tiếng nhất ở Trường Kinh, nhưng cũng không hề tồi chút nào, còn chưa tốt nghiệp đã được nhận ngay công việc ở bệnh viện thế này, đây quả là một cơ hội may mắn trời cho.

Hắn thực sự không hiểu tại sao Trương Dương lại có thể từ chối chuyện như thế này.

- Đi thôi, còn không đi thì muộn mất!

Trương Dương cười nói với Cổ Thành, Mễ Tuyết há hốc mồm mấy lần, mấy lần định khuyên can Trương Dương, cuối cùng lại không nói được lời nào.

Trong lòng cô không hề có ý gì muốn phản đối Trương Dương, chỉ là cô không thể hiểu nổi vì sao Trương Dương làm như vậy, trong lòng Mễ Tuyết vẫn thầm ủng hộ Trương Dương, cô tin rằng tất cả những việc Trương Dương làm đều đúng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Trương Dương đi rồi, cho dù Cổ Thành muốn níu kéo cậu ta lại cũng chẳng ích gì.

Cổ Thành chỉ có thể ngoái đầu lại nhìn một cách đầy nuối tiếc, thực sự cậu ta không thể hiểu nổi tại sao Trương Dương lại từ chối, đáng tiếc cậu ta không phải là Trương Dương, cậu ta cũng không biết, lúc này Trương Dương đang là một linh hồn khác.

Nếu là Trương Dương trước đây, việc tốt thế này, lập tức nhận lời ngay, hơn nữa còn reo lên thích thú, nhưng với Trương Dương bây giờ, lời mời tuyển dụng đặc biệt sinh viên thực tập không thể hấp dẫn được hắn, ở kiếp trước hắn đã mấy lần được mời đến các bệnh viện Trung ương.

- Chủ nhiệm Vương, tên tiểu tử này thật là không biết điều!

Một trong hai người đi theo Vương Quốc Hải, dáng khom khom, nói nhỏ bên tai Vương Quốc Hải.

Vương Quốc Hải ngẩng lên, thân nhiên nhìn anh ta, ngay lập tức người này lùi xuống một bước, mỉm cười nịnh hót.

Vương Quốc Hải cũng có chút đồng tình với người này, chỉ có điều lời nói được phát ngôn từ miệng người này, khiến ông ta cảm thấy không thoải mái.

Anh ta tên là Lý Thư, là con thứ sáu trong gia đình, còn được gọi là Lý Lục, là cháu trai của Viện phó Lý Cưu, do lúc đi học không tập trung học hành, mặc dù trong tên hân có chữ “sách”, nhưng lúc đi học không chịu đọc sách, tốt nghiệp trung học xong không chịu đi học tiếp nữa.

Anh ta còn quậy phá ở ngoài mấy năm, cuối cùng chẳng được cái tích sự gì, được Lý Cưu sắp xếp cho vào làm nhân viên tạm thời ở bệnh viện, sau khi được vào làm nhân viên tạm thời, anh ta ta từng giây từng phút mong chờ được thành nhân viên chính thức, đáng tiếc con đường đi không hề dễ dàng, bằng phẳng, chỉ có thể trông chờ vào chỉ tiêu tuyển dụng đặc biệt ít ỏi.

Ai bảo nhà người ta có chú làm Viện phó cơ chứ.

Lý Cưu đã cố gắng rất nhiều vì anh ta, vốn dĩ cũng có chút hy vọng, nào ngờ giữa đường lại có người chen ngang, đột nhiên bệnh viện lại phê chuẩn một chỉ tiêu tuyển dụng đặc biệt, mà lại là tuyển một sinh viên, điều này khiến anh ta không phục, cũng rất ghen tị, vừa nãy, khi Trương Dương từ chối, anh ta là người vui mừng nhất.

Điều này Vương Quốc Hải biết rất rõ, nhưng Trương Dương từ chối lời mời tuyển dụng đặc biệt, cũng là sự thực.

Ông ta đứng dậy, khề thờ dài, nói:

- Chúng ta cứ đi về đã!

- Vâng, vâng!

Lý Lục lập tức nhếch miệng cười, anh ta cũng không ngờ tới kết quả ngày hôm nay, có điều đây là kết quả tốt với anh ta, Trương Dương từ chối việc tuyển dụng đặc biệt, có nghĩa là đang trống một chỉ tiêu tuyển dụng, để chú anh ta tác động một chút, chạy chọt chỗ Cục Y tế một chút, anh ta mới có hy vọng được chuyển chỉ tiêu vào biên chế chính thức.

Nụ cười của anh ta chưa được mấy giây đã vụt tắt.

Vương Quốc Hải chỉ nhìn lướt qua anh ta, lại nói tiếp:

- Đi về và bàn bạc với Ngô lão một chút, xem xem làm thế nào mới khiến tên tiểu tử này chịu đến bệnh viện, đây là nhân tài, tuyệt đối không thể lãng phí!

Vừa dứt lời, ông ta nhanh chóng rời đi.

Tâm tư của Lý Lục, Vương Quốc Hoa biết rất rõ, ông ta rất coi thường người như anh ta.

Ông ta biết rõ, người như Lý Lục mà đòi nhìn chăm chăm vào chỉ tiêu tuyển dụng đặc biệt, đúng là ngu si, mơ tưởng hảo huyền, trước hết là không thể qua nổi cửa Viện trưởng, chú của anh ta chỉ là Viện phó, không có sự đồng ý của Viện trưởng, chỉ tiêu tuyển dụng đặc biệt, ai cũng đừng mơ đụng vào.

Mà Viện trưởng lại rất ghét loại người dựa dẫm quan hệ, đương nhiên, ông ta sẽ không nói ra như vậy.

- Trương Dương, chuyện tốt như thế này, tại sao cậu lại từ chối?

Sau khi đưa Mễ Tuyết đến Khoa Toán học, Trương Dương và Cố Thành cùng đi về phía bệnh viện, trên đường đi, Cố Thành nhin không nổi, lại hỏi Trương Dương một câu.

Trương Dương dừng bước, lắc đầu.

Hắn vừa mới trả lời chuyện này rồi, mà hoàn toàn là lời nói thật, thực sự là hắn muốn nghỉ ngơi mấy năm, muốn hưởng thụ tuổi thanh xuân mấy năm.

- Tôi nói cho cậu biết, tôi không hề thích thú gì với công việc ở bệnh viện, cậu tin không?

- Không tin!

Cố Thành lắc đầu lia lịa, thời điểm này, bệnh viện là một trong những môi trường làm việc ưa thích, có thể làm việc ở bệnh viện không khác gì được vào làm ở cơ quan nhà nước, bọn họ lại học y, sau khi tốt nghiệp nơi phù hợp nhất chính là bệnh viện rồi.

Từ chối lời mời tuyển dụng đặc biệt của bệnh viện, cậu ta không sao hiểu nổi tại sao lại có thể như vậy.

- Tôi biết ngay mà, nói thật thì chẳng ai tin!

Trương Dương tự vỗ vào trán mình, cũng chẳng cố giải thích với Cố Thành làm gì, đi thẳng về phía trước, còn không đi, sẽ muộn giờ vào học, người đã từng là giáo viên như hắn, hiểu rất rõ cảm giác ức chế của giáo viên khi học sinh đến muộn.

Đến trưa cũng không có việc gì, nhiệm vụ mà Trương Dương luôn nghĩ đến, mấy hôm nay chưa có một chút tung tích gì, khiến Trương Dương chỉ có thể tiếp tục quan sát Mễ Tuyết, ngoài giờ lên lớp, dường như cứ lúc nào có thời gian rảnh rỗi là Trương Dương luôn ở bên cạnh Mễ Tuyết như hình với bóng.

Mễ Tuyết cho rằng hành động này xuất phát từ sự quan tâm và không nỡ rời của Trương Dương, trong lòng càng cảm thấy áy náy, ngọt ngào.

Buổi chiều, lúc tan học, Trương Dương và mọi người lại đi cùng nhau, lần này cả Tiêu Bản cũng cùng đi.

Ngày mai là cuối tuần rồi, trường sẽ nghỉ học, mọi người bàn Bạc với nhau xem cuối tuần đi đâu chơi, Hồ Hâm vừa đưa ra đề nghị buổi tối đi hát, liền bị Tiểu Ngốc gõ đầu, lần trước xảy ra chuyện cũng là vì đi hát, bọn họ còn dám nhắc đến chuyện đi hát ư.

- Nghe tôi nói, chỉ bằng ngày mai chúng ta đi sông Thạch Hố, Phong Diệp Cốc bên kia cũng khá hay, chúng ta mang theo ít đồ, ăn đồ nướng!

Nam Nam đưa ra đề nghị, sông Thạch Hố là đoạn sông Trường Giang chảy qua thành phố Trường Kinh, Phong Diệp Cốc mà cô nhắc tới nằm ở ngoại ô, ở đó còn chưa bị khai thác, nhưng cảnh sắc ở đó rất tuyệt vời, rất thích hợp với việc nấu ăn dã ngoại.

Mắt Mễ Tuyết sáng lên, vỗ tay đồng ý ngay lập tức:

- Được, sông Thạch Hố cũng hay, có thể câu cá ở bờ sông, con trai các cậu có thể thi nhau câu cá, ai thắng sẽ có thưởng!

Sông Thạch Hố, Phong Diệp Cốc, ở đó không chỉ phù hợp với việc nấu ăn dã ngoại, mà đây cũng là địa điểm hẹn hò phù hợp cho các đôi tình nhân, Mễ Tuyết đã từng nghe người bạn học của mình kể qua, cô cũng chưa từng tới đó, Nam Nam nói như vậy, cô lập tức thấy thích thú.

- Vậy thì được rồi, ngày mai chúng ta đi thôi, chúng ta tự làm đồ nướng cũng hay!

Trương Dương gật đầu, sau khi hắn nói xong, không có ai phản đối và phát biểu ý kiến gì khác, không ai phát hiện ra, mấy ngày vừa qua, Trương Dương đã trở thành người bạn đáng tin cậy của họ, hơn nữa mọi thứ đến rất tự nhiên.

- Ô, đây không phải là ông bác sĩ già của bệnh viện đó sao?

Mễ Tuyết ngẩng đầu nhìn ra xa, thoáng sững sờ, thốt lên đầy nghi hoặc, mấy người nghe thấy tiếng cô liền quay sang nhìn theo.

Cách đó không xa, một người đứng tuổi ăn mặc kiểu Tôn Trung Sơn đang tiến lại, ngoại trừ Tiêu Bản, còn lại tất cả mọi người không lạ gì người này, chính là người đã tiễn cử Trương Dương, Ngô Hữu Đạo.

Lúc đó, hành động này đã khiến mọi người hiểu nhầm, vì vậy có ấn tượng mạnh đối với ông ta.

- Không phải là ông ta đến mời Trương Dương đấy chứ?

Cố Thành mở to mắt, nói nhỏ một câu, việc bệnh viện tuyển dụng Trương Dương trưa nay chỉ có Cố Thành và Mễ Tuyết biết, bọn học còn chưa nói với ai về chuyện này

- Chuyện gì vậy?

Hồ Hâm là người tính tình nóng vội, lập tức hỏi ngay, Cố Thành kể qua câu chuyện lúc trưa một lượt, vừa kể xong, Ngô Hữu Đạo đã đi đến chỗ bọn họ.

Vị bác sĩ Trung y này, đúng là đi về phía Trương Dương.

Trên thực tế, sau khi trở về, Vương Quốc Hải đem chuyện Trương Dương từ chối việc tuyển dụng đặc biệt vào bệnh viện kể cho ông ta biết, ông ta liền đến bệnh viện để nghĩ cách nói chuyện với Trương Dương, Trương Dương từ chối việc tuyển dụng đặc biệt, cũng ngoài dự tính của ông ta.

Tuy nhiên, câu nói như đùa cuối cùng của Vương Quốc Hải khiến cho ông ta kìm lại phần nào sự nóng nảy, chờ đến khi tan học thì qua xem thể nào.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Hoàn Toàn Không Hiểu

- Tiểu tử, chúng ta lại gặp nhau.

Ngô Hữu Đạo đứng trước mặt Trương Dương, đang híp mắt, cười ha hả nhìn hắn. Bọn Hồ Hâm lúc này cũng đều trừng mắt nhìn, tất cả đều có dáng vẻ không dám tin.

Tam viện Trường Kinh muốn đặc biệt tuyển Trương Dương, việc này đã đủ đáng ngạc nhiên rồi, là một điều ngạc nhiên đáng vui mừng. Điều khiến bọn họ bất ngờ nhất chính là, Trương Dương không ngờ lại từ chối, không đồng ý việc đặc biệt tuyển dụng của tam viện.

Mấy người bọn Hồ Hâm, và Mễ Nguyệt, Cố Thành lúc trước cũng vậy. Cảm giác đầu tiên chính là có phải Trương Dương bị ngốc không.

- Ngô lão tiên sinh, chào ông.

Trương Dương khẽ mỉm cười. Mục đích Ngô Hữu Đạo đến, hẳn có thể đoán được một chút. Tam viện Trường Kinh sao lại có thể coi trọng một sinh viên vô danh như hắn được. Nói thật trong lòng hắn thực sự có chút cảm động, nhưng cũng không có nghĩa là hắn sẽ thay đổi dự tính ban đầu của mình.

Rất khó khăn mới quay lại một lần, hắn không muốn ngày nào cũng trông coi trong bệnh viện, sống những ngày ba điểm trên một đường thẳng.

- Dù thế nào tôi cũng là khách, cậu không thể đứng ở đây nói chuyện với tôi chứ.

Ngô Hữu Đạo cười lớn một tiếng, trong tiếng cười còn mang theo chút hài hước, khác hẳn lúc ông ở bệnh viện.

Trương Dương hơi sững sờ, lập tức cười nói:

- Lão Ngô, ngại quá, gần đây có một trà lâu, chúng ta tới đó ngồi. Chúng tôi đều là sinh viên nghèo, không thể mời ông đến nơi tốt, ông bỏ qua cho.

Tính cách thẳng thắn của Ngô Hữu Đạo, Trương Dương rất thích. Ngô Hữu Đạo có thể xuất hiện đúng lúc hắn tan học, cũng đã là biểu trưng cho thành ý rất lớn.

- Haha, được, tôi đang muốn làm nhảm với cậu vài câu đây.

Ngô Hữu Đạo không khách khí, trực tiếp cười đồng ý. mấy người đều dừng chủ đề vừa thảo luận, cùng nhau đi ra phía ngoài trường.

Lúc đi ra ngoài, Trương Dương và Ngô Hữu Đạo đi tuốt ở đằng trước, khẽ khẽ nói chuyện. Ba chị em bọn Mễ Tuyết đi theo sau, ba lão đại gia Hồ Hâm, Cố Thành và Tiêu Bân đi cuối cùng, mấy người bọn họ đều đang nói thầm.

Những điều bọn họ nói, đều là chuyện Trương Dương từ chối tam viện lúc trưa. Mấy người còn không tin, cứ hỏi mãi Cố Thành và Mễ Tuyết, đến tận lúc họ khẳng định đi khẳng định lại thì mới thôi.

Trà lâu mà Trương Dương nói, là một nơi tồn tại trong trí nhớ đáng giá. Trước kia Trương Dương rất thích đến đây uống trà. Tuy rằng nơi này nhỏ, nhưng hương vị trà và điểm tâm thì rất được.

Tiểu trà lâu quả thực không lớn. Bởi vì cuối tuần, lại là buổi chiều, không có nhiều người ở đây lắm. Lúc bọn Trương Dương đến, bên trong còn tận mấy bàn.

Trương Dương trực tiếp dẫn Ngô Hữu Đạo tìm một cái bàn nhỏ ngồi xuống. Bọn Hồ Hâm thì ngồi bên cạnh. Nơi này bọn họ cũng đã tới, quen với ông chủ, trực tiếp gọi ba ấm trà, còn có chút điểm tâm.

- Lão Ngô, chỗ này đơn sơ, kính xin thông cảm.

Trương Dương rót cho Ngô Hữu Đạo một chén trà. Ấn tượng của hắn về Ngô Hữu Đạo rất tốt, là một lão Trung y bác học đa tài, tri thức lý luận còn phong phú hơn hắn.

- Cậu tên là Trương Dương đúng không. Tôi gọi là tiểu Trương nhé. Tiểu Trương, lúc trưa Chủ nhiệm Vương có phải đã tới tìm cậu?

Ngô Hữu Đạo khẽ mỉm cười, không khách sáo với Trương Dương, trực tiếp hỏi một câu, còn hứng thú nhìn Trương Dương.

Người có thể từ chối việc tuyển dụng đặc biệt không nhiều. Tài liệu về Trương Dương ông đã xem qua, chỉ là một sinh viên bình thường. Ông không hiểu vì sao Trương Dương có thể từ chối. Tuy nhiên có thể từ chối chính là một phần dũng khí. Hứng thú của ông đối với Trương Dương ngày càng lớn.

- Vâng, lúc trưa tôi đã nói với bác sĩ Vương, tôi tạm thời chưa có ý định muốn đi làm, cảm ơn sự ưu ái của quý bệnh viện.

Trương Dương khẽ gật đầu. Ngô Hữu Đạo vẫn nhìn hắn như cũ, khóe miệng vẫn thản nhiên cười như cũ.

Những lời này của Trương Dương, lại lần nữa biểu lộ ý từ chối. Hắn có ý nói với Ngô Hữu Đạo, nếu như đến cố gắng làm thuyết khách, muốn khuyên Trương Dương đến bệnh viện của bọn họ làm, chuyện này không cần nhắc lại nữa, hắn không có dự tính đến tam viện.

- Hôm nay tôi đến, cũng không phải khuyên bảo cậu đi tam viện làm việc. Thật ra tôi không phải người của tam viện, chỉ là bác sĩ bọn họ mời về.

Ngô Hữu Đạo cười lắc đầu, lại uống một ngụm trà.

Trà lâu này tuy nhỏ, trà cũng rất bình thường, nhưng trà pha ra lại rất ngon. Ngô Hữu Đạo có hiểu biết nhất định về trà. Biết trà này là dùng nước suối chính hiệu pha ra. Thành phố Trường Kinh có rất nhiều tiểu trà lâu, nhưng những nơi có thể dùng nước suối pha trà thì rất ít.

Trương Dương thoáng sững sốt. Tuy nhiên cũng không nói lời nào, chỉ mỉm cười nhìn Ngô Hữu Đạo.

- Cậu không muốn tới bệnh viện. Đây là lựa chọn của cậu. Tôi chỉ nghĩ, y thuật rất giỏi của cậu không nên để lãng phí như vậy, nên dùng vào thực tế.

Trương Dương không nói lời nào, Ngô Hữu Đạo đành phải nói tiếp. Trong lòng Ngô Hữu Đạo cũng có chút giật mình. Biểu hiện của Trương Dương, không giống một sinh viên còn chưa tốt nghiệp. Chỉ nói có mấy câu, Trương Dương liền chiếm thế chủ động trong cuộc nói chuyện hôm nay, cũng khiến ông thay đổi cách thức khuyên bảo.

- Lão Ngô, ông nói thẳng ý ông là được.

Trương Dương cười nhẹ. Bọn Hồ Hâm, Trương Dương đều ngồi cạnh uống trà. Tuy nhiên chẳng ai nói gì, đều dồn tai lên nghe Ngô Hữu Đạo và Trương Dương nói chuyện.

Vừa rồi lúc Trương Dương lại từ chối lần nữa, Hồ Hâm còn hận không thể tiến lên cho hắn hai chùy, hoặc là búng đầu hắn xem xem Trương Dương có phải thật sự ngốc nghếch hay không, liền tiếp từ chối sự tuyển dụng đặc biệt của tam viện.

Đây chính là sự tuyển dụng đặc biệt. Nếu chuyện tốt này tới lượt mình, anh ta sớm đã ôm người ta vào hôn rồi.

Cúi đầu suy nghĩ một chút, Ngô Hữu Đạo mới ngẩng đầu, nhẹ giọng nói:

- Nếu cậu chỉ là muốn tự do, không muốn đi làm, có thể giống tôi, chỉ chấp nhận thông báo mời của bệnh viện, khám chữa bệnh cho bệnh viện bọn họ. Tuy nhiên cậu vẫn là sinh viên, nhiều nhất chỉ có thể thực tập. Nếu cậu đồng ý, tôi có thể bảo họ tuyển cậu với tư cách thực tập sinh, là thực tập sinh tự do nhất.

Lạch cạch.

Chén trà trong tay Cố Thành đột nhiên rơi trên bàn, nước trong chén đổ cả ra bàn, còn chảy cả vào người anh ta.

Cố Thành cuống quýt lau người, trên mặt còn có chút xấu hổ. Tuy nhiên lúc này không ai chú ý đến sự xấu hổ của anh ta. Mấy người đều trừng mắt to, nhìn chằm chằm Ngô Hữu Đạo.

Tuyển dụng đặc biệt không được, còn muốn thông báo mời. Thế này mà nếu đồng ý thì thật là khờ. Hơn nữa thông báo mời phần lớn đều là công tác tạm thời, bọn họ cũng chưa từng nghe thấy cách nói thông báo mời thực tập sinh.

Mấy người, lúc này đều giống Cố Thành, âm thầm tiếc hận thay cho Trương Dương. Bọn họ cho rằng Trương Dương từ chối, mới khiến tam viện thay đổi cách thức, đặc biệt tuyển dụng đổi thành thông báo mời. Trương Dương đã lãng phí mất một cơ hội tốt.

Trương Dương lại cúi đầu, từ từ suy nghĩ.

Một lúc sau, hắn mới ngẩng đầu, khẽ hỏi:

- Tôi muốn biết, có thể tự do đến mức nào?

Ngô Hữu Đạo trong mắt hiện lên một ánh sáng, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ, lại nói:

- Thời gian làm việc có thể do cậu quyết định, cậu là kỳ thực tập, cũng không có tiền lương. Tuy nhiên tiền thưởng cũng ngang bằng tiền lương. Tiêu chuẩn tiền thưởng của cậu, tôi có thể giúp cậu giành được mức cao nhất.

- Như vậy cũng được, nhưng tôi có hai điều kiện.

Trương Dương chậm rãi gạt đầu, lại đưa ngón tay ra. Lúc này không chỉ Cố Thành, người nào cũng cảm thấy tay mình mềm ra, cảm không nổi cái chén.

Nghe lời nói của Trương Dương, dường như là muốn đồng ý yêu cầu này. Đặc biệt tuyển dụng thì không đồng ý, lại đi đồng ý thông báo mời, đi làm nhân viên tạm thời. Ngờ ngẩn như vậy, đừng nói gặp, nghe cũng chưa từng nghe nói.

Tất cả biểu hiện hôm nay của Trương Dương, hoàn toàn khiến mọi người không hiểu gì

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Hai Điều Kiện

- Cậu nói đi.

Ngô Hữu Đạo cầm lấy chén trà, nhẹ giọng nói một câu. Đối với đề nghị của Trương Dương, gã cũng cảm thấy có chút không ngờ đến. Gã đã phát hiện, Trương Dương là một người tôn trọng tự do và là một người rất có tài năng.

Trương Dương chậm rãi giơ một ngón tay ra, nói:

- Thứ nhất, tôi muốn Tam viện Trường Kinh cấp hai trăm ngàn tệ để tài trợ cho hội sinh viên của trường chúng tôi.

“Tách..”

Chén trà của Hồ Hâm ở bàn bên cạnh rớt xuống đất. Lần này đến lượt cậu ta luống cuống chân tay lau bàn, nhưng vẫn không quên ngoái đầu nhìn Trương Dương một cái.

Ánh mắt đó vô cùng quái dị.

Một sinh viên, bây giờ vẫn còn là thực tập sinh ở bệnh viện của người ta mà dám mở miệng đòi hai trăm ngàn, lại còn xin cho hội sinh viên nữa chứ. Trong lòng Hồ Hâm cho rằng, đúng là Trương Dương này bị bệnh thần kinh thật rồi.

Không chỉ Hồ Hâm, mà cả Mễ Tuyết cũng có suy nghĩ đó.

Hai trăm ngàn tệ, chứ không phải hai trăm tệ. Hai trăm tệ, một tháng bệnh viện còn thuê được bao nhiêu nhân công, chứ đừng nói đến một thực tập sinh chưa được tích sự gì cả. Tình hình hiện nay, số lượng thực tập sinh rất nhiều, nhưng những đơn vị tốt thì đếm trên đầu ngón tay. Tam viện Trường Kinh là một bệnh viện nổi tiếng, có rất nhiều sinh viên của các trường đại học khác muốn được thực tập ở đây, thậm chí nhiều người phải bỏ tiền ra, nhờ quan hệ mới được vào.

Ngô Hữu Đạo dựng ngược lòng mày lên, một lúc sau mới nhẹ giọng nói:

- Hai trăm ngàn hình như hơi nhiều thì phải, hơn nữa không phải cấp cho cá nhân cậu, mà chỉ để cấp cho hội sinh viên, cái này có cần thiết không?

Hồ Hâm vừa lau bàn xong, lại được trận há hốc mồm miệng.

Cậu ta vốn tưởng rằng, đối phương sẽ từ chối không thương tiếc và nể cho Trương Dương một trận. Nhưng đằng này thì đối phương dường như đang thương lượng với hắn vậy.

- Hai trăm ngàn không nhiều lắm đâu. Nếu các ông đã muốn người đến bệnh viện của mình thì phải tỏ thành ý một chút chứ. Còn việc chuyển khoản tiền này thì cho ai thì đó là quyền của tôi.

Trương Dương mỉm cười, nhấp một ngụm trà rồi ngồi im đợi phản ứng của Ngô Hữu Đạo.

Hắn nói rất thật lòng, hai trăm ngàn đối với hắn mà nói là không nhiều. Kiếp trước một bệnh viện nổi tiếng ở phía nam muốn mời hắn đến làm, đã ra mức lương là ba triệu một năm còn bị hắn từ chối.

Một thầy thuốc cao cấp, đặc biệt có năng lực về trung y thì đi nơi nào cũng được săn đón.

Hai trăm ngàn, chỉ là vì Trương Dương nhìn vào hiện trạng của mình mà ra giá. Trương Dương tin rằng mình có thể làm ra cho bệnh viện nhiều hơn hai trăm ngàn kia gấp nhiều lần.

- Yêu cầu này của cậu tôi sẽ bàn bạc với Viện trưởng một chút. Tạm thời chưa thể trả lời cậu được, nhưng tôi cũng phải đưa ra một điều kiện đó là cậu phải làm việc ở bệnh viện chúng tôi năm năm, trong thời gian đó không được đi bệnh viện khác.

Ngô Hữu Đạo sau khi suy nghĩ một lúc liền nói một câu. Gã vừa nói xong, mấy người xung quanh đều gần như gục ngã xuống bàn.

Mở miệng ra đòi hai trăm ngàn đã là quá lắm rồi, vậy mà điều khiến bọn họ không ngờ đã xảy ra, đó là đối phương đã đồng ý. Tuy rằng nói phải bàn bạc với Viện trưởng một chút, nhưng cơ bản là đã đồng ý rồi.

Lúc này, cả Mễ Tuyết hay Hồ Hâm đều có cảm giác rằng hai người đang đứng trước mặt mình là hai kẻ điên.

Nếu như bọn họ không điên thì có nghĩa là thế giới này đã đảo lộn rồi, đảo lộn đến mức bọn họ không thể hiểu được.

Thật ra, bọn họ có ý nghĩ như vậy cũng là bình thường. Dù sao bọn họ cũng chỉ là những sinh viên bình thường, hiểu biết về xã hội vẫn còn hạn chế. Cuối thế kỷ 21, rất nhiều người trong nước đã thấy được tính quan trọng của nhân tài.

Ngô Hữu Đạo tiếp xúc với Trương Dương một thời gian không dài, nhưng đã phát hiện năng lực của hắn về trung y ở trình độ rất cao, thậm chí không thua kém mình.

Đối với chuyện này, gã cũng có chút buồn bực. Gã không biết được tại sao Trương Dương trẻ như vậy mà đã học được những điều này. Mà gã chỉ có thể dùng hai từ ‘thiên tài’ để hình dung Trương Dương.

Tuy nhiên, có một điều mà gã rất rõ ràng, đó chính là kéo được Trương Dương vào bệnh viện của mình làm việc càng sớm càng tốt, bất quản là dùng phương pháp gì.

- Năm năm quá dài, nhiều nhất là ba năm thôi.

Ba triệu một năm hắn còn không làm, đằng này chỉ có hai trăm ngàn mà muốn hắn làm những năm năm, đương nhiên là hắn không đồng ý rồi. Thật ra, ba năm hắn đã cảm thấy lâu rồi, tuy nhiên hắn nghĩ mình có thể sắp xếp được thời gian cho nên ba năm này cũng không có vấn đề gì. Dù sao, Trương Dương quyết định rồi, cả đời này nhất định không được để bệnh viện ràng buộc mình, và mình cũng không đi làm giáo sư gì cả.

- Được, những điều này tôi sẽ nói với giám đốc bệnh viện, cậu nói những điều kiện của cậu đi.

Ngô Hữu Đạo gật đầu nói. Ba năm là thời gian không ngắn, nhưng cũng không dài. Sau ba năm, Trương Dương và bệnh viện đã thiết lập được tình cảm rồi thì đến lúc đó ‘lời kéo’ hắn cũng không muộn.

Nếu trong ba năm này mà mình không giữ được Trương Dương thì cũng coi như bản thân mình đã cố hết sức rồi, việc còn lại là việc của bệnh viện.

Từ đầu chí cuối, Ngô Hữu Đạo đều tin tưởng vào sự phán đoán của mình, Trương Dương trong tương lai tuyệt đối sẽ là một thiên tài, thiên tài như vậy, càng kéo về sớm thì càng tốt.

Cho nên khi Trương Dương đưa ra giá hai trăm ngàn thì không hề làm cho gã cảm thấy ngạc nhiên, vì hắn xứng đáng với cái giá ấy.

Trương Dương khẽ mỉm cười, nói tiếp:

- Điều kiện thứ hai rất đơn giản, đó là mỗi tuần tôi chỉ có thể đến bệnh viện nhiều nhất hai ngày, mỗi lần là nửa ngày. Thời gian của hai ngày này tôi sẽ quyết định, nếu như có thay đổi nào thì tôi sẽ thông báo trước.

“Phù!”

Lần này người không kìm được chính là Tiểu Ngốc, cô gục hẳn xuống bàn thật rồi.

Đầu tiên là đưa ra cái giá trên trời, sau đó còn đề xuất một tuần làm việc hai ngày, mỗi lần là nửa ngày nữa chứ. Có kiểu thực tập sinh như vậy sao?

Bất kể là nói thế nào, thì Trương Dương cũng vào bệnh viện với thân phận của một thực tập sinh. Hai điều kiện đó Tiểu Ngốc cho rằng hết sức quá đáng. Nếu cô là giám đốc bệnh viện thì chắc chắn sẽ không đồng ý, nói không chừng còn mắng cho Trương Dương một trận nhớ đời nữa.

- Thời gian như vậy có ít quá không? Dù sao thì cậu cũng chỉ là một thực tập sinh thôi mà, một tuần làm việc hai ngày sao được chứ?

Ngô Hữu Đạo nhú mày nói, gã không nghĩ rằng Trương Dương lại đưa ra điều kiện như vậy.

Yêu cầu này ngay như gã cũng cảm thấy khó khăn. Gã cũng là một danh y được bệnh viện mời đến, nhưng một tuần cũng phải làm việc ba ngày, và thời gian của ba ngày này thì cũng do gã quyết định.

- Không được, đây là hai điều kiện cơ bản của tôi, nếu như không đáp ứng được thì tôi tuyệt đối sẽ không đến Tam viện.

Trương Dương lập tức lắc đầu nói. Thật ra hắn vốn không thích đến làm việc ở Tam viện rồi, nếu không phải Ngô Hữu Đạo đích thân đến đây, lại có thành ý như vậy, thì hắn cũng miễn cưỡng mà đồng ý.

Sở dĩ muốn một tuần bỏ ra hai ngày đến bệnh viện này cũng là muốn dùng năng lực của mình để giúp đỡ một số người. Dù sao, kiếp trước hắn là một thầy thuốc, nên phải có y đức.

Về phần một trăm ngàn hay hai trăm ngàn tiền tài trợ thì chỉ cần Trương Dương muốn là có thể kéo lại được một cách dễ dàng. Chỉ cần hắn còn khả năng y thuật thì một tiền kia đều không phải là vấn đề.

- Được, điều kiện này của cậu tôi cũng sẽ bàn với Viện trưởng. Tuy nhiên, có một điểm cậu cũng phải đồng ý, đó là nếu bệnh viện có ca khó, cần có sự giúp đỡ của cậu thì cậu phải đến để giúp đỡ.

Ngô Hữu Đạo lần này suy nghĩ mất mấy phút mới gật đầu, lại còn đưa ra thêm một điều kiện nữa.

Đám Hồ Hâm, Mễ Tuyết thì đều đã ‘chết lặng’ rồi. Bọn họ thậm chí còn có cảm giác rằng liệu Ngô Hữu Đạo có phải là bệnh nhân của một trại tâm thần nào đó trốn ra hay không. Trương Dương đưa ra điều kiện như vậy mà cũng đồng ý, thật không thể tin nổi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Bệnh Viện Chấn Động

Nói chuyện đơn giản vài câu, Ngô Hữu Đạo mới đứng dậy cáo từ.

Vốn định trả tiền trà, nhưng bị Trương Dương từ chối, cuối cùng gã cũng không khách khí với Trương Dương nữa. Mấy cốc trà này cũng không đáng bao nhiêu tiền, gã còn phải trở về bệnh viện để bàn bạc chuyện này.

Đây chỉ là gã đồng ý Trương Dương, nhưng còn giám đốc bệnh viện có đồng ý hay không thì còn chưa biết. Bất luận là nhìn theo phương diện nào thì điều kiện mà Trương Dương đưa ra đều là ngất nghèo cả, muốn giám đốc bệnh viện đồng ý cũng không dễ dàng.

- Trương Dương, rốt cuộc hôm nay cậu làm sao vậy? Điên thật hay giả vờ điên đấy?

Ngô Hữu Đạo vừa mới đi, Hồ Hâm liền túm cổ áo Trương Dương, hỏi lớn một câu, sắc mặt còn đỏ lên vì kích động. Cố Thành, Tiêu Bân cũng đều vây lại.

- Hồ Hâm, làm gì mà mạnh tay thế, mau bỏ mình ra.

Trương Dương vội vàng đẩy tay Hồ Hâm ra nói.

- Cậu bảo chúng tôi nói cậu tốt thế nào đây. Được mời đặc biệt thì không muốn, lại đi làm một nhân viên hợp đồng. Lại còn đòi một tuần chỉ đi làm hai ngày, mà đòi những hai trăm ngàn. Cậu coi người ta là đồ ngọc hay sao? Người ta cần cậu đến mức đó sao?

Hồ Hâm thả Trương Dương ra, tuy nhiên vẻ mặt vẫn rất căng thẳng, hận là không thể nắm cho hắn mấy cái.

Nếu không phải ‘nể tình’ mấy vết thương trên người Trương Dương chưa lành hẳn thì Hồ Hâm đã làm như vậy thật rồi.

- Không sao cảm thật ra mình cũng đâu muốn đến bệnh viện của bọn họ.

Trương Dương cười ha hả. Tiểu Ngốc, Nam Nam lại cùng ngẩng đầu lên, nhìn hắn một cách ngạc nhiên. Còn Mễ Tuyết thì lộ ra vẻ lo lắng, tuy nhiên có không nói gì cả.

Đối với Trương Dương mà nói đây cũng là bất đắc dĩ, đó là những lời từ đáy lòng hắn, nhưng lời nói thật đôi khi lại khiến cho người khác có cảm giác không tin tưởng.

- Cậu cứ chờ mà xem, về sau nhất định cậu sẽ hối hận.

Hồ Hâm kêu lên một tiếng, sau đó ngồi ra một bên. Cậu ta thật sự thấy tiếc thay cho Trương Dương.

Đối với việc được mời đặc biệt thì đó là một cơ hội ngàn năm mới gặp. Trương Dương lại từ chối, bọn họ không cho là bị điên mới là lạ. Nhưng bọn họ căn bản không thể hiểu được tâm tư của Trương Dương.

Điều đáng tiếc là những điều từ đáy lòng Trương Dương lại không thể kể cho bọn họ nghe được. Hắn không thể nói rằng, hắn đã từng làm thầy thuốc một lần rồi, còn làm Viện phó nữa, nổi tiếng cả nước. Giờ một bệnh nhỏ căn bản là không thể thu hút được sự chú ý của mình. Mà mình bây giờ cũng không muốn làm thầy thuốc nữa, mà chỉ muốn sống cuộc sống bình thường, để tận hưởng thời thanh xuân mà trước đây đã bị mất mà thôi.

Nếu như hắn nói như vậy thật thì không chừng những người bạn này sẽ tiễn hắn vào trại tâm thần mất.

- Cậu yên tâm đi, chuyện này mình tuyệt đối sẽ không hối hận đâu.

Trương Dương cười nói, sờ sờ vào túi để móc tiền trả tiền nước. Lúc này, trên người hắn chỉ còn lại mấy chục tệ cuối cùng. Cho dù không đi bệnh viện thì cũng phải nghĩ cách để kiếm chút tiền mới được.

- Không hối hận sao? Cậu cứ chờ đấy, cậu mà không hối hận thì Hồ Hâm này sẵn sàng chặt đầu để cho cậu làm bóng đá.

Hồ Hâm lại thờ phỉ phỉ nói một câu. Tướng mạo cậu ta tuy có chút hung hãn, nhưng là người nhiệt tình, cậu ta tức giận như vậy cũng là vì suy nghĩ cho Trương Dương.

- Đầu cậu thì cậu cứ giữ lại mà dùng. Tối nay nếu không bận thì qua chỗ bọn mình ăn cơm nhé. Nói trước hôm nay không ăn kiểu Tây nữa đâu nhé.

Trương Dương cười nói, Mễ Tuyết lập tức gật đầu đồng ý. Lập tức cùng hắn mời mọi người đến chỗ ở của bọn họ.

Ở cùng nhau mấy ngày, Mễ Tuyết không còn cảm giác như lúc đầu nữa, giờ đã thấy thoải mái hơn nhiều rồi.

Tiểu Ngốc, Nam Nam đều vỗ tay đồng ý. Bất kể là Trương Dương hay Mễ Tuyết nấu cơm thì đều ngon hơn cơm ở căng tin kia nhiều. Cơm ở đó bọn họ đã chán đến tận cổ rồi.

Cả đám đi thẳng đến phòng mà Trương Dương thuê. Trên đường tiện thể mua đồ ăn luôn, về đến nhà, mấy cô gái liền đẩy Trương Dương ra bên ngoài để trở lại nấu nướng. Hồ Hâm thì lại tiếp tục 'lên lớp' Trương Dương, nói hắn đừng để mắt cao hơn trán này khác. Còn Cố Thành thì hỏi Tiểu Bân một số chuyện của hội sinh viên. Cậu ta thật sự muốn trở thành cán bộ tốt của hội sinh viên.

Trong khi bọn họ bận rộn thì ở Tam viện cũng đang bàn tán ầm ĩ.

Sau khi Ngô Hữu Đạo trở về Tam viện, lập tức đi thẳng vào phòng làm việc của Viện trưởng. Viện trưởng bệnh viện lập tức triển khai cuộc họp Đảng ủy khẩn cấp, những cán bộ trọng yếu của bệnh viện đều đã có mặt.

Xuất hiện ở phòng họp còn có Ngô Hữu Đạo. Gã xuất hiện bói tư cách của một khách quý. Ngô Hữu Đạo vốn không phải nhân viên chính thức của bệnh viện, tuy nhiên ở đây không có ai coi thường gã mà đều kính trọng gã.

Viện trưởng triệu tập cuộc họp, chính là để thảo luận vấn đề của Trương Dương.

- Tài trợ hai trăm ngàn cho hội sinh viên trường bọn họ, mỗi tuần chỉ đi làm hai lần, mỗi lần nửa ngày. Cậu ta cho rằng mình là ai chứ? Là danh y thế giới à?

Viện trưởng bắt đầu tường thuật lại việc Trương Dương từ chối, còn nói ra hai điều kiện của hắn. Lời ông ta còn chưa nói hết, Phó viện trưởng Phạm Minh ngồi bên cạnh đã lên tiếng.

Những người khác thì cũng chỉ nhìn nhau, tỏ vẻ không thể tin nổi chuyện này.

Chỉ có Chủ nhiệm khoa Phụ sản Vương Quốc Hải là tỏ ra lo lắng. Ông ta biết việc Ngô Hữu Đạo tự mình đi du thuyết, nhưng không ngờ lại có kết quả như vậy.

Một sinh viên đang ngồi trên ghế nhà trường, đến bằng bác sỹ cũng chưa có, mà lại dám đưa ra điều kiện như vậy, khiến cho ai nấy đều cảm thấy chấn động.

- Viện phó Phạm, ông đừng nóng vội, cứ để cho Viện trưởng nói hết đã.

Một Phó viện trưởng khác là Lý Cưu ngồi bên trái lập tức ho một tiếng, nhỏ giọng nói. Viện trưởng đang nói bị cắt ngang như vậy, cũng đang bất mãn nhìn ông ta.

Phạm Minh hơi sững sờ, lập tức nói:

- Viện trưởng Chu, Viện phó Lý, xin lỗi, vừa rồi tôi có chút thất thố. Tuy nhiên người thanh niên này cũng quá cuồng vọng rồi. Tôi công tác ở đây đã hơn hai mươi năm, chưa từng gặp ai kiêu ngạo như vậy.

Viện trưởng họ Chu, tên đầy đủ là Chu Chí Tường, năm nay hơn năm mươi tuổi, cũng xuất thân từ trung y, có quan hệ rất tốt với Ngô Hữu Đạo. Nếu như không có quan hệ này thì có lẽ chưa chắc đã mời được Ngô Hữu Đạo.

Đối với ý kiến của Ngô Hữu Đạo, ông ta trước giờ vẫn luôn tôn trọng. Ngô Hữu Đạo rất ít xem trọng những người trẻ tuổi như vậy, cho nên ông ta mới cho Trương Dương vào danh sách 'mời đặc biệt'. Cho dù là ông ta cũng không nghĩ rằng Trương Dương lại từ chối việc mời này, lại còn đưa ra hai điều kiện này nữa chứ.

Hai điều kiện này, Chu Chí Tường khó có thể chấp nhận được, tuy nhiên Phạm Minh cắt ngang lời của mình như vậy, không khỏi khiến cho ông cảm thấy khó chịu.

Nén chặt sự bất mãn trong lòng, Chu Chí Tường mới nhẹ giọng nói:

- Không sao, tôi gọi mọi người đến là để cùng bàn bạc việc này. Chúng ta nên làm thế nào, Chủ nhiệm Vương, còn có lão Ngô ở phòng Trung y đều rất

tôn sùng người thanh niên này.

Lời của ông ta, cũng làm cho mọi người nhìn về phía Vương Quốc Hải và Chu Chí Tường. Việc muốn ‘mời đặc biệt’ Trương Dương cũng là do hai người này ủng hộ. Bây giờ Trương Dương từ chối, lại còn đưa ra điều kiện hợp tác mà khiến bọn họ không thể chấp nhận được.

Danh tiếng của Vương Quốc Hải trong bệnh viện là rất cao. Ngô Hữu Đạo thì càng không cần phải nói, không khỏi khiến cho những kẻ lòng dạ hẹp hòi nảy sinh lòng đố kỵ với bọn họ. Thấy người mà hai người muốn ‘mời đặc biệt’ cuồng vọng như vậy, không ít người mang theo tư tưởng chế giễu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Đáng Giá Cả Triệu

- Tôi muốn nói mấy câu.

Vương Quốc Hải háng giọng. Lúc này ông ta nhất định phải đứng ra, cũng chỉ có thể là ông ta đứng ra.

Đặc biệt tuyển Trương Dương vào bệnh viện, vốn là chủ ý của ông ấy và Ngô Hữu Đạo. Ngô Hữu Đạo không phải là nhân viên chính thức của bệnh viện. Kể cả lúc hợp, cũng có tư cách của khách quý đặc biệt. Lúc này, người có thể chính thức phát biểu chỉ có thể là ông ta.

- Trương Dương là một chàng trai trẻ rất có tài hoa, có năng lực. Mọi người còn nhớ sự kiện chẩn đoán nhầm bệnh vài ngày trước đây không. Lúc ấy tình trạng của bệnh nhân rất khẩn cấp, đúng lúc đó Trương Dương xuất hiện, dứt khoát lựa chọn phương pháp mới không khiến tình trạng của bệnh nhân trầm trọng hơn, hơn nữa còn thành công, tránh được hậu quả xấu nhất.

Vương Quốc Hải từ từ nói, sự kiện chẩn đoán nhầm bệnh bị bệnh viện im đi. Cũng không có nhiều người ngoài biết được. Tuy nhiên buổi họp hôm nay không phải là của phòng chủ nhiệm khoa, chính là cuộc họp của các lãnh đạo chủ chốt trong bệnh viện, bọn họ đều rất rõ chuyện này.

- Chẩn đoán nhầm bệnh, làm gì có bệnh viện nào là chưa chẩn đoán nhầm bệnh bao giờ. Không thể chỉ vì một ví dụ chẩn đoán nhầm liền khẳng định người này. Các vị đang ngồi đây, ai mà không có ví dụ về việc sửa chữa các chẩn đoán nhầm?

Chủ nhiệm khoa Nhi, Trần Tín nói đầu tiên. Trần Tín là bác sĩ Chủ nhiệm trẻ nhất ở đây, cũng là bác sĩ Chủ nhiệm khoa trẻ nhất. Năm nay mới bốn mươi tuổi, còn từng du học ở Mỹ, là một tài năng từ nước ngoài về.

Người này vẫn là có chút tài năng nhất định, xem như tuổi trẻ tài cao, nhưng tiếc là anh ta cũng có rất nhiều tật xấu của những người ‘tuổi trẻ tài cao’, đó chính là quá kiêu ngạo.

Anh ta coi mình là thiên tài chân chính, không chấp nhận người khác giỏi hơn mình. Với một Trương Dương đang được Vương Quốc Hải và Ngô Hữu Đạo thổi tới trời kia, trong lòng có tâm lý bài xích một cách bản năng. Vương Quốc Hải vừa nói xong, anh ta liền không nhịn được đứng lên phản đối.

Nhưng anh ta nói cũng không phải không có lý.

Chẩn đoán nhầm bệnh, bệnh viện nào cũng không thể tránh khỏi. Cho dù là những bệnh viện nổi tiếng nhất của cả nước cũng vậy. Rất nhiều ví dụ về việc bác sĩ này cũng phát hiện ra chẩn đoán sai của bác sĩ khác, đây cũng là một sự thật.

Lời nói của anh ta, còn khiến rất nhiều bác sĩ ngồi đây đều yên lặng gật gật đầu.

- Chủ nhiệm Trần, anh nói không sai, chúng ta đều nhìn ra rất nhiều chẩn đoán nhầm của người khác. Nhưng những người phát hiện ra sai lầm rồi kịp thời xử lý tốt thì cũng không nhiều. Ít nhất là trong tình huống kiêu như vậy, tôi tự nhận làm không tốt hơn được Trương Dương.

Vương Quốc Hải chậm rãi nói một câu, nhân cơ hội lại nâng Trương Dương lên một cái.

Lời nói khi nãy của Trần Tín có sự lẫn lộn giữa tính chất của sự việc lớn, nhỏ. Rất nhiều bác sĩ từng sửa chữa những chẩn đoán sai thì đúng, nhưng những chẩn đoán nhầm cũng được phân nặng nhẹ, cao thấp khác nhau. Đại bộ phận những sai lầm mà các bác sĩ sửa chữa, đều là những chẩn đoán nhầm có tính chất không quan trọng.

Ví dụ như viêm ruột mãn tính thành viêm ruột thừa, hay là viêm khớp cốt tính lại đoán thành viêm khớp phong thấp. Chẩn đoán nhầm kiểu này vốn sẽ không xuất hiện vấn đề quá lớn, sau khi phát hiện, kịp thời sửa chữa là được.

Còn lần đoán bệnh nhầm này của tam viện, xét về khía cạnh nặng nhẹ của sự việc, chính là một chẩn đoán nhầm rất nghiêm trọng, chỉ cần sai lầm nhỏ cũng mất mạng người. Nếu liên quan đến mạng người, cả bệnh viện đều phải chịu trách nhiệm.

Kịp thời xử lý lần đoán nhầm bệnh kiểu như này, ngay cả các bác sĩ Chủ nhiệm, Phó chủ nhiệm đang ngồi đây, cũng đều chưa trải qua nhiều lần.

- Chủ nhiệm Vương nói điều này, tôi đồng ý. Tôi tham gia hội chẩn bệnh nhân này, bệnh tình của cô ấy thực sự rất đặc thù. Rất nhiều người chúng ta bàn bạc cả một ngày, vẫn không bàn ra kết quả ổn thỏa nào. Cuối cùng cậu thanh niên tên là Trương Dương kia đưa ra một đề nghị, hoàn toàn giúp chúng ta giải quyết được vấn đề này.

Chủ nhiệm Lưu Kiệt của phòng cấp cứu đứng ra nói một câu. Anh ta là một trong số ít người từng gặp Trương Dương, có ấn tượng rất sâu sắc về hắn. Hôm đó, Trương Dương nói ra vài điều, có tác dụng gợi ý cho anh ta không ít.

- Chủ nhiệm Lưu nói rất đúng, bệnh nhân này có thể mau chóng ổn định lại, đều là nhờ công lao của Trương Dương.

Vương Quốc Hải vội nói thêm một câu, khó lắm mới có người cùng anh ta ủng hộ Trương Dương, lúc này nhất định phải ‘rèn sắt từ khi còn nóng’

Chỉ có điều, nghĩ đến hai điều kiện kia của Trương Dương, anh ta cũng không khỏi có chút đau đầu. Hai điều kiện này của Trương Dương, đến chính anh ta còn cảm giác có chút khó tin, nói chỉ mấy người bảo thủ này, khiến cho bọn họ gật đầu đồng ý, thì gần như không có khả năng.

- Được rồi, không nói mấy cái này nữa. Lão Ngô, ông là người giao tiếp với cậu thanh niên này nhiều nhất, ông có thể đưa ra đánh giá khách quan về người này một chút được không?

Viện trưởng Chu Chí Tường gồ nhẹ bàn, hỏi Ngô Hữu Đạo một câu.

Ngô Hữu Đạo lặng lẽ mỉm cười, ông ta hiểu rất rõ Chu Chí Tường, biết ông bạn già này động tâm rồi. Ông ta rất kì vọng vào nhân tài trẻ tuổi.

Nếu không phải vì điểm ấy, ông ta cũng không đồng ý Trương Dương quay lại bàn bạc một chút.

Ngô Hữu Đạo tin tưởng, chỉ cần Chu Chí Tường tin Trương Dương là một người có tài năng chân chính, mà còn là tài năng lớn, cho dù điều kiện của Trương Dương có hà khắc đến đâu, ông ta cũng đồng ý.

Ông ta hiện nay đang rất cần tài năng thực sự.

Khẽ cười một tiếng, Ngô Hữu Đạo mới bắt đầu nói:

- Thực ra tôi cũng chỉ gặp cậu ta vài lần, tuy nhiên, mỗi lần gặp mặt, tên tiểu tử này lại làm tôi chấn động.

Nói tới đây, Ngô Hữu Đạo không tự chủ được, nhớ tới lần đầu gặp mặt Trương Dương. Thủ pháp và châm thuật thần kỳ kia, dùng đầu châm để chữa khỏi xuất huyết nhiều và thiếu máu cơ tim khẩn cấp, việc này ngay cả mình cũng không làm được.

Lần thứ hai gặp lại, còn tranh luận việc huyết Hạp Cốc giữ thai. Cuối cùng cũng chứng minh Trương Dương đúng, huyết Hạp Cốc bị châm, cũng có tác dụng giữ thai. Đây giống như là bất cứ việc gì cũng không có cái gọi là tuyệt đối, độc được cũng có thể biến thành giải được, trong Đông y, có rất nhiều thứ nguyên liệu thuốc là dựa vào nguyên tắc lấy độc trị độc.

Về phần sau khi gặp lại, Trương Dương càng khiến cho ông ta giật mình, từ chối lời mời gặp, đưa ra hai điều kiện đến ông ta cũng không nghĩ tới.

Tuy nhiên càng như vậy, Ngô Hữu Đạo càng có hứng thú với hắn. Trước đây chỉ là giúp tam viện lôi kéo nhân tài, hiện tại thì ông ta thực sự rất muốn để Trương Dương vào bệnh viện, như vậy ông ta có thể có cơ hội quan sát chàng trai trẻ thần kỳ này.

Dừng một chút, Ngô Hữu Đạo lại tươi cười, nói:

- Tuy rằng tôi gặp cậu ta không nhiều, nhưng tôi dám nói, tiểu tử này là một cao nhân giấu tài chân chính, đừng nói hai trăm ngàn, chính là năm trăm ngàn, một triệu, kéo được cậu ta vào bệnh viện xem ra cũng đáng. Tiểu tử này ở đây, nhất định có thể làm ra thành tích chúng ta không ngờ tới được.

Ngô Hữu Đạo nói xong, lại ngồi uống trà, không nói gì nữa.

Chu Chí Tường và mấy vị Viện phó, Lý Cư còn cả Phạm Minh, đều nhìn nhau, bọn họ đều có hiểu biết nhất định về Ngô Hữu Đạo. Ai cũng chưa từng thấy, Ngô Hữu Đạo tôn sùng một người trẻ tuổi như vậy.

Những lời này của Ngô Hữu Đạo, chính là đánh giá cực cao rồi, chính là đang chứng tỏ, Trương Dương có giá trị hơn cả triệu. Dùng hai trăm ngàn lúc này mua về, là một việc buôn bán tuyệt đối có lãi.

- Viện trưởng, dù nói thế nào, cậu ta cũng chỉ là một sinh viên, vào viện cũng là một thực tập sinh đến cả giấy chứng nhận bác sĩ cũng không có. Bỏ ra một số tiền lớn cho một người như vậy, có đáng không? Các bệnh viện khác sẽ nghĩ thế nào về tam viện của chúng ta?

Thấy viện trưởng có chút động lòng, Trần Tín càng ghen tức, lại nói một câu.

Anh ta vừa mở miệng, lại có mấy người hòa theo. Những người có lòng đố kị không ít, ai cũng không muốn nhìn thấy một thực tập sinh hương đãi ngộ

còn cao hơn cả mình.

Nhiều người cùng nói như vậy, Chu Chí Tường có chút do dự. Ông ta không phải là một viện trưởng không biết nghe lời khuyên can của cấp dưới, hơn nữa, ông ta có chút không ưa Trương Dương.

Điểm quan trọng nhất, trường hợp đặc biệt như vậy, nhất định phải thông qua ở hội nghị Đảng ủy mới được. Có nhiều người phản đối như vậy, chuyện này khẳng định không được thông qua, cuối cùng sẽ là mắc cạ.

- Viện trưởng, viện trưởng.

Chu Chí Tường đang cúi đầu tự hỏi, cửa phòng họp đột nhiên bị mở, một y tá hấp tấp chạy từ bên ngoài vào, sau khi nhìn thấy Chu Chí Tường, vội vàng chạy tới.

- Làm gì, chúng tôi đang họp không biết sao? Ai bảo cô xông vào?

Chu Chí Tường trừng mắt, đây chỉ là một y tá bình thường, bị Chu Chí Tường trừng mắt như vậy, sợ quá chân run cầm cập.

- Viện, viện trưởng, là Chủ nhiệm Lý bảo tôi tới tìm ông, vừa rồi, vừa rồi cục trưởng Triệu đưa cha ông ấy tới đây, bệnh tắc máu não của cha cục trưởng Triệu lại tái phát, lần này khá nghiêm trọng, đang ở phòng cấp cứu.

Cô y tá nhìn viện trưởng, khó khăn lắm mới nói hết được, sau khi nói xong lập tức đang sang một bên, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Cục Trưởng Triệu, Đứa Con Có Hiếu

- Cục trưởng Triệu, cục trưởng Triệu nào.

Chu Chí Tường khẽ động đôi lông mày, Chủ nhiệm Lý mà cô y tá nói hẳn là Phó chủ nhiệm Lý Hường Dương phòng cấp cứu. Đây là người ông ta đích thân cất nhắc. Biết ông ta đang họp ở đây mà còn cho người đến thông báo, chắc chắn là có việc lớn.

Cô y tá vội vàng ngừng đầu, có chút sợ hãi nhìn Chu Chí Tường, nhẹ giọng nói:

- Là Y tế, cục trưởng Triệu của Cục y tế.

Chu Chí Tường sững sốt, suy đoán của ông ta không sai. Quả nhiên không phải là chuyện nhỏ. Cục trưởng Triệu Cục y tế, chỉ có một người là Triệu Vinh Khuê. Khó trách Lý Hường Dương vội vã như vậy, biết mình đang họp mà còn cho người đến báo.

Tam viện Trường Kinh thuộc quản hạt của Cục Y tế. Cha của lãnh đạo trực tiếp bị bệnh, điều này đối với bọn họ đúng là một chuyện lớn.

Chu Chí Tường không quay lại chỗ ngồi, xoay người nói thẳng:

- Các đồng chí, có tình huống khẩn cấp, tan họp đã, chuyện Trương Dương sau này hãy nói, Chủ nhiệm Mã, Chủ nhiệm Triệu, Chủ nhiệm Lưu, mọi người cùng đi với tôi tới phòng cấp cứu.

Nói xong, ông ta đi ra ngoài đầu tiên.

Chu Chí Tường vừa đi ra, liền có ba người đứng lên, chẳng dọn dẹp đồ đạc gì cả, cùng nhau đi ra khỏi phòng họp.

Những người khác, cũng đều bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị trở về với cương vị công tác của mình. Còn một vài người có tâm tư khác, nghĩ liệu có thể tiếp cận không, thể hiện chút trước mặt cục trưởng Triệu. Nếu có thể giúp được thì tốt hơn, như vậy có thể khiến cục trưởng Triệu nhớ rõ mình, sau này cũng có lợi.

Rất nhanh, phần lớn mọi người rời khỏi phòng họp. Vương Quốc Hải thì đi tới trước mặt Ngô Hữu Đạo, trên mặt còn chút bất đắc dĩ.

- Nếu chỉ là một người bệnh bình thường, phòng chừng bọn họ sẽ không gấp gáp như vậy.

Ngô Hữu Đạo mắt nhìn Vương Quốc Hải, cười nhẹ nói một câu, trong mắt còn ẩn chứa một tia khinh miệt.

Vương Quốc Hải hơi sững sờ, trong nụ cười có chút chua xót, nói:

- Lão Ngô, tôi biết ông không quen nhìn mấy cảnh này, nhưng đây lại là tình hình cả nước, chẳng ở đâu thay đổi được cả.

Ngô Hữu Đạo y thuật rất cao, cũng bởi vì không chịu nịnh hót nên mới không được đề bạt trở thành lãnh đạo. Cả đời đều làm bác sĩ, nhưng ông ta cũng tạo nên những thành tích khiến bản thân tự hào. Cho dù là bác sĩ, ông ấy cũng là một danh y người khác khó bì kịp.

- Tôi biết, chúng ta cũng đi xem thôi.

Ngô Hữu Đạo khẽ gật đầu. Thật ra Vương Quốc Hải không giải thích, ông ta cũng hiểu được. Lãnh đạo trực tiếp đã đến rồi, Chu Chí Tường không thể yên tâm tiếp tục ở đây hợp.

Đây chính là một cơ hội thể hiện khó có được. Ông ấy không thích thể hiện, không có nghĩa người khác không thích. Chu Chí Tường có thể làm viện trưởng, khẳng định là người khác với Ngô Hữu Đạo, một người chỉ chuyên nghiên cứu y thuật.

Ngô Hữu Đạo và Vương Quốc Hải đi chậm nhất, lúc đến phòng cấp cứu, bọn Chu Chí Tường đã không còn ở đó. Người bệnh đã được đưa vào phòng giải phẫu, nghe người của phòng cấp cứu nói, tình trạng bệnh nhân rất nghiêm trọng, hơn nữa, rất không lạc quan.

Ngô Hữu Đạo và Vương Quốc Hải lại cùng tới phòng giải phẫu. Bên ngoài phòng giải phẫu đã có rất nhiều người tập trung. Chu Chí Tường và mấy Phó viện trưởng đang đứng trước mặt một người đàn ông trung niên mập mạp. Trên mặt người này có nét rất lo lắng.

Người đàn ông mập này chính là Cục trưởng Cục Y tế, Triệu Vĩnh Khuê. Năm nay đã hơn 50 tuổi. Người của toàn bộ hệ thống y tế đều nghe nói, vị cục trưởng Triệu này là một đứa con có hiếu, thậm chí còn là một người rất hiếu thảo nữa.

- Cục trưởng Triệu, ông không cần vội, mấy người Chủ nhiệm Mã cũng đã vào phòng giải phẫu, tin là sẽ nhanh chóng tốt lên.

Lúc bọn Ngô Hữu Đạo tới, Chu Chí Tường đang khuyên lơn vị cục trưởng Triệu này.

Chủ nhiệm Mã là một trong ba người ông ta gọi ra ngoài khi nãy, cũng là Chủ nhiệm khoa tim mạch của bệnh viện bọn họ, là chuyên gia về xuất huyết tim não nổi tiếng nhất của bệnh viện. Bệnh của cha cục trưởng Triệu, lần này là do ông ta đích thân mổ chính.

Cục trưởng Triệu lập tức gật gật đầu, không ngừng nói:

- Tốt, tốt, viện trưởng Chu, lần này phải nhờ các ông, nhất định phải chữa khỏi, nhất định.

Cục trưởng Triệu quả nhiên giống trong truyền thuyết. Ít nhất nét lo lắng trên mặt ông ta cũng không phải giả vờ. Ông ta thực sự rất quan tâm đến bệnh nhân trong phòng.

- Ông yên tâm, nhất định sẽ khỏi.

Chu Chí Tường lập tức nói lại một câu. Tuy nhiên trong lòng ông ta lại không kiên định như vậy. Tình trạng của cha Cục trưởng Triệu lần này cũng không tốt lắm, trong lòng ông ta có chút lo lắng mơ hồ.

Cha cục trưởng Triệu, năm nay 79 tuổi, trước kia còn có tiền sử bệnh tắc máu não, còn bị bệnh hai lần. Tuy nhiên, hai lần đó đều chữa trị ở bệnh viện Nhân Dân tỉnh. Bởi vì bệnh tình không nghiêm trọng, cuối cùng đều không để lại di chứng nào.

Nhưng lần này lại khác, lần này cha cục trưởng Triệu bị tắc não cấp tính, là bệnh khá nghiêm trọng. Lúc bọn họ đến bệnh viện, cả người cũng đã hôn mê bất tỉnh, đồng tử dị thường, bàn chân còn co giật.

Bệnh nặng như vậy, cho dù cứu được trở về, tất nhiên cũng để lại chút di chứng.

Đương nhiên, những lời này Chu Chí Tường chắc chắn sẽ không nói cho Triệu Vĩnh Khuê. Ông ta bây giờ chỉ có thể an ủi, tất cả để sau khi giải phẫu xong tính sau. Giải phẫu như vậy, có thể cứu sống người đã là thành công rồi.

- Được, tôi tin ông, viện trưởng Chu, tất cả đều nhờ cậy ông, kính nhờ.

Lời của Chu Chí Tường, dường như mang lại niềm tin rất lớn cho cục trưởng Triệu. Cục trưởng Triệu cảm kích nắm lấy tay Chu Chí Tường, lực trên tay rất lớn, Chu Chí Tường lập tức cảm giác được, trong lòng bàn tay cục trưởng Triệu này đầy mồ hôi.

Cục trưởng Triệu là người sống trên núi, lúc nhỏ nhà rất nghèo, là cha kiên trì cho ông ấy đi học, cuối cùng ra khỏi núi, trở nên nổi bật, cho nên ông ấy rất cảm kích cha mình.

Mẹ ông ta qua đời sớm, đời này người ông ta tôn kính nhất là cha mình. Sau khi cha già sức khỏe không tốt, ông ta đón cha về nhà mình, tự mình hầu hạ.

Hôm nay, vốn là ông ấy đưa cha ra ngoài đi dạo, tới quán miến ăn chút canh. Cha không có sở thích gì, chỉ thích súp phở tiết vịt.

Chính lúc đang ăn, cha đột nhiên phát bệnh, cục trưởng Triệu bản thân là Cục trưởng Cục Y tế, biết chút kiến thức y thuật phổ thông. Chỉ nhìn biểu hiện của cha liền hiểu. Cha lần này mắc bệnh rất nặng, cũng rất nguy hiểm.

Lúc ấy vốn định bảo xe cứu thương của bệnh viện Nhân Dân tính đến, nhưng ông ấy lập tức thay đổi chủ ý, trực tiếp đưa người đến tam viện cách quán cơm không xa. Tam viện cũng được đánh giá là bệnh viện nổi tiếng ở Trường Kinh này. Tình hình của cha hiện giờ chính là càng điều trị sớm càng tốt.

Sau khi sự việc xảy ra, cũng chứng minh sự lựa chọn của ông ấy là đúng. Tình hình của cha ông mà đưa tới bệnh viện Nhân Dân xa hơn trên tỉnh, tình huống sẽ nguy hiểm hơn, thậm chí còn có khả năng không đưa người đến được.

Thời gian chậm chạp trôi qua, 20 phút sau, chuyên gia bệnh viện Nhân Dân tính tới, bọn họ được Cục trưởng Triệu gọi điện thoại tới.

Xét về trình độ, chuyên gia bệnh viện Nhân Dân tính tốt hơn một chút, hơn nữa quen với bệnh tình của cha. Nếu không phải sự tình khẩn cấp, ông cũng không đưa người tới tam viện.

Sau khi mấy vị chuyên gia tới đây, thu dọn xong liền vào phòng giải phẫu. Chu Chí Tường cũng không có phản ứng gì với việc này. Ông ta biết cục trưởng Triệu rất quan tâm đến bệnh nhân nên mới làm vậy.

Qua hơn một tiếng nữa, cửa phòng giải phẫu mở ra, một vị chuyên gia bệnh viện Nhân Dân tính, cùng với Chủ nhiệm Mã đều đi ra, mấy người tháo khẩu trang xuống, vẻ mặt rất khó coi.

Nhìn bộ dạng của bọn họ, Cục trưởng Triệu không nói gì cả, cả người đứng bất động ở đó, nước mắt không kìm được, lăn dài.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Bó Tay Không Có Cách Nào

Chu Chí Tường trong lòng rất hồi hộp, mấy vị lãnh đạo của bệnh viện đứng cùng ông ta ở đó cũng sững sờ.

Bọn họ làm việc ở bệnh viện, biết rất rõ bác sĩ phụ trách chính trong ca phẫu thuật đi ra ngoài là tình hình gì, càng không cần phải nói, sắc mặt Chủ nhiệm Mã lúc đi ra khó coi như vậy, giống như cha mình chết vậy.

Đây cũng là bộ dạng của bọn họ mà cục trưởng Triệu nhìn thấy. Nguyên nhân của việc không kìm được nước mắt, nhìn thấy cảnh tượng như vậy bất cứ ai cũng hoảng hốt lo lắng.

Phó viện trưởng Lý Cưu liền đi lên phía trước, vội vàng hỏi:

- Chủ nhiệm Mã, rốt cuộc tình hình như nào?

Lúc Lý Cưu hỏi, mấy vị lãnh đạo còn lại đều tro mắt nhìn Chủ nhiệm Mã, mọi người không kìm được tim cũng đập nhanh hơn, còn có mấy người, lặng lẽ lùi về phía sau.

Bệnh viện chữa khỏi hoặc cứu chữa thành công cha của cục trưởng Triệu, đó là chuyện tốt, vẫn là một việc khiến ai nấy đều nở mày nở mặt.

Nhưng nếu thất bại, thật sự khiến cha của cục trưởng Triệu xảy ra vấn đề gì ở đây, vậy chuyện tốt sẽ thành chuyện xấu, lúc này bị cục trưởng Triệu nhìn thấy, nếu chẳng may bị ông ta nhớ thì chẳng phải là xui xẻo rồi sao.

Ai cũng biết cục trưởng Triệu rất hiếu thuận, cha ông ấy nếu bị chết tại tam viện, muốn bảo ông ấy không có cái nhìn khác, bất cứ ai cũng không tin.

Chủ nhiệm Mã lắc đầu, chậm rãi nói:

- Tình hình không tốt lắm, bệnh nhân lần này không phải là phát bệnh tắc máu não đơn giản, còn kèm thêm cả tắc máu não cấp tính, trong mạch máu hiện nay có rất nhiều vật gây tắc tĩnh mạch. Trải qua cấp cứu, chúng tôi khẩn cấp điều trị cũng đã trị tan huyết, loại bỏ được một bộ phận, nhưng còn vài vị trí quan trọng không thể loại bỏ, đặc biệt là vị trí cầu não và tiểu não, hiện nay căn bản không có cách gì.

Cục trưởng Triệu đang cúi đầu lau nước mắt, nghe họ nói chuyện, ngừng đầu lên, tiến lên phía trước nắm lấy Chủ nhiệm Mã.

- Bác sĩ, anh, anh nói là cha tôi vẫn còn sống?

- Vâng, cục trưởng Triệu, chúng tôi hiện nay đã khống chế được bệnh tình, nhưng vẫn chưa qua giai đoạn nguy hiểm, tôi và bác sĩ Dương cùng ra ngoài, chính là muốn nói với ông điều này.

Chủ nhiệm Mã vội vàng gật đầu, bác sĩ bệnh viện Nhân Dân tỉnh cùng đi ra với ông ta cũng nói:

- Cục trưởng Triệu, tuy rằng không chế được bệnh tình, nhưng cũng chỉ là khống chế được tạm thời, chúng tôi tối đa cũng chỉ có thời gian là 12 tiếng, trong 12 tiếng quý giá này, phải nghĩ ra cách, nếu không bệnh nhân cũng rất nguy hiểm.

Bác sĩ Dương của bệnh viện Nhân Dân tỉnh này, không khách sáo với cục trưởng Triệu như Chủ nhiệm Mã.

Bệnh viện tỉnh là bệnh viện nổi tiếng nhất của Trường Kinh. Điểm quan trọng nhất, bệnh viện người ta là trực thuộc sở Y tế tỉnh, không thuộc phạm vi quản hạt của cục Y tế, tới đây hỗ trợ thuần túy là vì cùng hệ thống.

Cho nên ông ta cũng không giống những bác sĩ này của tam viện, đối với cục trưởng Triệu có chút khản trương, thậm chí còn nịnh nọt.

- Bác sĩ Dương, chúng ta chuyển viện, chuyển tới chỗ các anh liệu có trị khỏi được không?

Sau khi biết cha mình chưa xuất hiện kết quả xấu nhất, cục trưởng Triệu trong lòng liền dâng lên hy vọng mới. Sau khi bác sĩ Dương nói xong, ông ta lập tức đi tới trước mặt bác sĩ Dương, trực tiếp hỏi một câu.

Lời của ông ta, khiến sắc mặt của phần đông các bác sĩ của tam viện đều trở nên rất khó coi. Lời này của cục trưởng Triệu, chẳng khác gì thẳng thắn nói ra là không tin tưởng bệnh viện của bọn họ. Nếu bình thường cục trưởng Triệu sẽ không nói vậy, nhưng hôm nay thật sự là rất nóng lòng, cũng bất chấp phương thức.

- Không được, các chuyên gia về xuất huyết não tìm giỏi nhất của bệnh viện chúng tôi đều ở đây. Ở chỗ chúng tôi cũng không được, cho dù là nơi khác trong cả nước, tôi đoán tỉ lệ thành công cũng không vượt quá 30%.

Bác sĩ Dương lắc đầu, cục trưởng Triệu lập tức lại trùng xuống, ông ta hiểu được ý của bác sĩ Dương này.

Thực ra bác sĩ Dương trước đây đã nói với ông ta, bệnh tình của Triệu lão cũng không phải tốt lắm, bảo ông ta tới bệnh viện ở thủ đô, hoặc Hongkong kiểm tra một chút. Cục trưởng Triệu ghi nhớ trong lòng, chỉ là công việc bận rộn, vốn định hết đợt này thì đưa cha sang bệnh viện bên đó xem xét, tiện đưa ông đi du lịch một vòng.

Đáng tiếc là, ông ta chưa kịp đi, không ngờ đã xảy ra chuyện.

- 30%, thấp vậy, trong cả nước không có nơi nào phù hợp sao?

Cục trưởng Triệu sững sờ đứng đó, trong lòng càng lạnh. Bác sĩ Dương này chính là chuyên gia xuất huyết não tìm giỏi nhất của bệnh viện tỉnh, trong nước cũng có danh tiếng lớn. Ông ấy đã nói như vậy, cũng chính là trong cả nước không ai có thể chắc chắn nắm được bệnh tình của cha cục trưởng Triệu đến hơn 30%.

30%, hy vọng này thật sự quá thấp, rất nhiều bác sĩ thậm chí không muốn tiếp nhận bệnh nhân như vậy.

Hơn nữa, ở Trường Kinh còn dễ nói. Ông ta dù sao cũng là cục trưởng cục Y tế. Cho dù bệnh viện trực thuộc sở Y tế thì cũng sẽ nể mặt ông ta một chút. Nhưng ra khỏi Trường Kinh, đến nơi khác thì ai còn có thể đề ý tới ông ta. Thế diện của ông ta, quan hệ của ông ta không thể ảnh hưởng xa tới vậy. Bệnh nặng như vậy, chỉ cần kéo dài một chút, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng.

Bác sĩ Dương lại lắc đầu:

- Không có, Triệu lão tiên sinh nếu chỉ là tắc máu não cấp tính, bệnh viện tỉnh chúng tôi ít nhất chắc đến 60-70% có thể cứu được. Nhưng lần này là tắc máu não có nguồn gốc từ tim, tương đương với việc tim, não đồng phát, bệnh tình lập tức trở nên phức tạp hơn nhiều. Bệnh như vậy, hiện nay chỉ có một bệnh viện của Mỹ đã từng chữa khỏi. Bọn họ hẳn là nắm chắc được 70%. Tuy nhiên bệnh viện đó quá xa, bệnh nhân hiện nay không thích hợp di chuyển xa như vậy.

Sau khi nói xong, bác sĩ Dương còn khẽ thờ dài.

Não huyết khối, tắc mạch não đều thuộc về loại bệnh não thiếu máu cục bộ, bình thường còn rất dễ nhầm lẫn. Tuy nhiên, hai bệnh không giống nhau, tỷ lệ đồng phát là rất thấp. Nhưng một khi đi bùng nổ cùng nhau, hậu quả của nó rất nghiêm trọng.

Đây cũng là nguyên nhân bác sĩ Dương từ chối đề nghị chuyển viện của cục trưởng Triệu. Ở chỗ họ cũng không nắm chắc được tới 30%, chỉ bằng ở lại tam viện, ít nhất chuyện này cũng không liên quan tới bệnh viện tỉnh bọn họ. Cho dù bệnh nhân có không cứu được, cục trưởng Triệu này cũng không trách được bệnh viện tỉnh bọn họ, bác sĩ của bọn họ đã tận lực.

Cục trưởng Triệu trên mặt hiện ra một tia tuyệt vọng, đường đường một cục trưởng, không kìm nổi ôm mặt đứng đó.

Nước Mỹ có hy vọng, nhưng bác sĩ Dương cũng nói, lúc này cha không thích hợp di chuyển đường dài. Hơn nữa cứ cho có thể di chuyển đường dài, ông ta cũng không thể điều máy bay đến đưa cha đi ngay bây giờ.

Ông ta chỉ là một cục trưởng cục Y tế, không có quyền đó, cũng không phải người giàu có, có tiền đi thuê máy bay, hy vọng này đối với ông ta mà nói chẳng khác gì không có.

- Cục trưởng Triệu, ông không cần lo lắng, cha ông là một người tốt, người ở hiền ắt sẽ gặp lành. Chúng tôi lập tức tổ chức tất cả các bác sĩ giỏi nhất tiến hành hội chẩn, có một tia hy vọng cũng sẽ không từ bỏ.

Chu Chí Tường vội vàng đi tới, nhỏ giọng an ủi một câu. Cái khó của bệnh này ông ta biết, nhưng ông ta không thể nói ra.

Trong lòng ông ta đã thầm mắng mình xui xẻo. Cha cục trưởng Triệu sao lại ở gần đúng bệnh viện của mình, nếu là ở bệnh viện khác, xui xẻo này hẳn đã không rơi vào đầu họ.

Cha của lãnh đạo trực tiếp thực sự chết ở bệnh viện của mình, nghĩ thôi ông ta đã đau đầu.

- Hội chẩn, còn có tác dụng sao?

Cục trưởng Triệu chậm rãi ngừng đầu, có chút chần chừ, không thể đi Mỹ, bác sĩ Dương cũng nói không thích hợp đi xa. Nhưng chỉ cần có một tia hy vọng ông ta cũng không bỏ qua. Lời này của Chu Chí Tường xem như đã chạm vào lòng ông ta.

- Dù sao cũng phải cố gắng thể xem mới biết, tôi lập tức sắp xếp.

Chu Chí Tường khẽ nói, trực tiếp đứng ra, cho người mời tất cả các bác sĩ về xuất huyết não tìm trong bệnh viện tới. Bệnh tình của cha cục trưởng Triệu không thể kéo dài nữa, đã không còn thời gian, nhanh chóng tìm ra phương pháp trị liệu thành công mới là chuyện quan trọng nhất lúc này.

Phòng làm việc bên cạnh phòng phẫu thuật, được Chu Chí Tường tạm thời trưng dụng. Mười mấy bác sĩ mặc áo khoác trắng nhanh chóng tập trung vào bên trong. Ngô Hữu Đạo cũng được Chu Chí Tường mời tới.

Có lúc, chuyên bác sĩ Tây y không làm được, bác sĩ Trung y lại có thể. Ngô Hữu Đạo là một bác sĩ Trung y có bản lĩnh chân chính, rất nổi tiếng trong tỉnh, trong nước cũng không ít người từng nghe đến tên của ông ta.

Để Ngô Hữu Đạo vào hỗ trợ, coi như là có thêm một phần lực lượng.

Mười mấy bác sĩ rất nhanh chóng tập trung thảo luận về bệnh tình của cha cục trưởng Triệu, mỗi người đều phát biểu cái nhìn của mình.

Vừa bắt đầu đã có người đề nghị, trước tiên rửa sạch các vật gây tắc chảy từ tim qua. Lý do là những vật gây tắc này to nhỏ không giống nhau, cho dù dùng ở đâu, đều là nguy hiểm rất lớn. Trước tiên rửa sạch, sẽ có thể tập trung đối phó với tắc động mạch do não bộ tự tạo thành.

Đáng tiếc đề nghị này lập tức bị bác sĩ Dương gạt bỏ.

Nếu đơn giản như vậy, bọn họ cũng không ra ngoài nói với cục trưởng Triệu những lời này. Vị trí dùng lại hiện nay của những vật gây tắc này đều rất phức tạp. Tiểu não có hai vật gây tắc chảy từ tim, mạch máu ở đây không lớn, nhưng vật gây tắc lại ở đúng giữa tiểu não, căn bản không thể tiến hành phẫu thuật.

Ngay sau đó, các bác sĩ khác cũng đều nói ra một số đề nghị và cách nhìn của mình, cuối cùng những đề nghị này đều có một kết quả chung. Đó chính là, không có phương án nào có thể giải quyết được.

Nghĩ lại cũng đúng, nếu thật sự có cách, bác sĩ Dương cũng sẽ không nói ra những lời đó, những thứ có thể nghĩ ra, ông ta cũng sớm nghĩ đến từ lâu rồi.

Suốt hai tiếng thảo luận, giữa lúc đó cha của Cục trưởng Triệu còn xuất hiện một lần nguy hiểm nữa, là do bác sĩ Dương và Chủ nhiệm Mã cùng nhau cố gắng mới vượt qua. Nhưng bọn họ cũng phát hiện, thời gian dự đoán trước đây lại ít đi rất nhiều. Cha cục trưởng Triệu, chỉ sợ tối đa cũng chỉ có thể chống cự thêm bốn năm tiếng nữa.

Cái này lại không giống tình hình đột phát bất ngờ khi nãy, có thể lập tức xong đời.

- Lão Ngô, ông có cách gì hay không?

Chu Chí Tường đã hoàn toàn hết cách, thoáng nhìn Ngô Hữu Đạo, trực tiếp hỏi.

Ông ta cũng không phải đặt toàn bộ hy vọng vào Ngô Hữu Đạo, chỉ là trong lòng nuôi một tia hy vọng, hy vọng trong Trung y có cách đối phó với tình huống này.

- Tôi không có cách.

Ngô Hữu Đạo khẽ lắc đầu, thật ra lúc thảo luận khi nãy, ông ta vẫn luôn suy nghĩ, xem bệnh tình như vậy liệu có thể dùng Trung y để làm thuyên giảm hay không.

Vì thế ông ta còn đặc biệt đi theo để xem tình hình bệnh nhân.

Kết quả sau cùng khiến ông ta ủ rũ, bệnh này ông ta không có cách gì. Trị những loại bệnh đột phát này vốn là điểm mạnh của Tây y, tục ngữ cũng có câu ‘bệnh cấp tính khám Tây y, bệnh mãn tính cậy Trung y. Trong phương diện điều trị bệnh cấp tính, Tây y quả thật mạnh hơn Trung y.

Ánh mắt Chu Chí Tường sầm lại. Ông ta dường như dự liệu được cảnh tượng cục trưởng Triệu vì cha chết ở đây, lửa giận lan đến mình.

- Tuy nhiên có điều này tôi muốn nêu ra một chút, bệnh nhân phát bệnh lần này, cho dù là thuyên tắc mạch máu não hay nhồi máu não đều là bệnh liên quan đến tắc mạch máu não bộ. mọi người hẳn là hiểu rõ.

Ngô Hữu Đạo nhìn mười mấy người trước mặt, lại từ từ nói một câu. Rất nhiều người đều sờ sờ đầu một cách khó hiểu. Điều Ngô Hữu Đạo nói, bọn họ đương nhiên biết, đây là cơ sở cơ bản nhất.

Nhưng ý của những lời này, bọn họ lại không rõ.

- Tôi nhắc nhở một chút, lần chẩn đoán nhầm bệnh tại bệnh viện chúng ta mấy ngày trước hẳn mọi người còn nhớ rõ, bệnh mà bệnh nhân kia mắc, là thiếu máu cơ tim cấp tính.

Nói xong câu đó, Ngô Hữu Đạo khe khẽ nhắm mắt lại, trong óc lại xuất hiện gương mặt chàng thanh niên kia.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Trẻ Như Vậy

- Lão Ngô, sao ông lại nói đến chuyện phát sinh lần trước, lúc này quan trọng nhất là bệnh tình của cha cục trưởng Triệu.

Phó viện trưởng Lý Cửu cũng ở đó, ông ta vội vàng nói một câu, thời gian cấp bách, trong phòng phẫu thuật còn có người đang chờ được cứu mạng, liên quan đến chuyện lần trước, một chút cũng không muốn nghe.

Ông ta còn tưởng rằng, Ngô Hữu Đạo nhân cơ hội này lại khen ngợi chàng trai trẻ kia, điều này cũng khiến cho ông ta thấy hơi tức giận trong lòng.

Nếu cha cục trưởng Triệu thật sự chết ở bệnh viện của bọn họ, Viện trưởng và Viện phó là xui xẻo trước nhất, xui xẻo như thế nào thì còn phải xem tâm tình của cục trưởng Triệu. Trong lòng thực sự trách tội bọn họ, đến lúc đó, khóc cũng chẳng có chỗ mà khóc.

Chủ nhiệm Mã cúi đầu nghĩ một lát, đột nhiên ngẩng đầu, lớn tiếng nói:

- Đợi một chút, lão Ngô, ý ông là, có người có thể ứng phó với việc thiếu máu cấp tính, thậm chí có thể chữa khỏi?

Chủ nhiệm Mã không chứng kiến chuyện lần trước. Nhưng bệnh nhân lần này cũng là ông ta phụ trách. Xét về việc thiếu máu cơ tim, lập tức hiểu ra Ngô Hữu Đạo muốn nhắc nhở cái gì.

- Đúng vậy, ít nhất cậu thanh niên kia đã từng chữa khỏi, hơn nữa còn chữa khỏi ngay trước mắt tôi.

Ngô Hữu Đạo khẽ gật đầu, nhớ tới châm thuật thần kỳ của Trương Dương kia. Ông ta liền xuyết xoa không thôi. Nói về phương diện châm thuật, Trương Dương thật sự mạnh hơn ông ta nhiều.

- Lão Ngô, ý ông là?

Chu Chí Tường đột nhiên hỏi một câu. Thật ra ông ta cũng hiểu ý tứ của Ngô Hữu Đạo, chỉ có điều ông ta không dám tùy tiện hỏi ở đây.

Ngô Hữu Đạo nhìn Chu Chí Tường chậm rãi nói:

- Ý của tôi rất đơn giản. Nếu còn muốn có hy vọng, tốt nhất lập tức mời cậu ta đến. Cậu ta có lẽ là hy vọng cuối cùng.

- Không được, tuyệt đối không được.

Viện phó Lý Cửu hô to, rất nhiều bác sĩ khác cũng lộ ra vẻ mặt không tin được.

Ngô Hữu Đạo không ngờ lại muốn thực tập sinh mà bọn họ đang muốn mời vào, nhưng chưa mời được mà đang được thảo luận lúc trước, đến để chữa

bệnh cho cha cục trưởng Triệu. Thực tập sinh, cho dù thực tập sinh này có lợi hại đến thế nào đi nữa, bọn họ cũng không dám tùy tiện mạo hiểm như vậy.

Huống chi, thực tập sinh này còn là một sinh viên. Còn trẻ như vậy, mọi người còn chưa từng gặp cậu ta, không ai có niềm tin lớn giống như Ngô Hữu Đạo.

- Không được, vậy mọi người cứ đợi đi.

Ngô Hữu Đạo khề hừ một tiếng. Ông ta biết rõ nguyên nhân mà Lý Cửu phản đối.

Nói cho cùng, bọn họ vẫn là sợ chịu trách nhiệm. Bây giờ nếu bệnh viện cuối cùng thật sự không thể chữa khỏi, còn có thể dùng một câu ‘tận lực rồi’ để che dấu. Máy chuyên gia của bệnh viện Nhân Dân tỉnh cũng đều ở đây. Vì chính mình, bọn họ cũng sẽ nói đỡ cho.

Đến lúc đó, cho dù cục trưởng Triệu trong lòng ghi hận bọn họ, ngoài miệng cũng không thể nói gì. Ít nhất bây giờ không nói được gì.

Có thể dẫn một người còn chưa là bác sĩ đến chữa bệnh cho cha ông ta, thì chẳng khác nào cho cục trưởng Triệu một cái cớ và lý do. Đến lúc đó, cục trưởng Triệu dùng điều này làm khó bọn họ. Viện trưởng và Viện phó bọn họ đều không gánh nổi.

Đây mới là nguyên nhân Lý Cửu phản đối.

- Lão Ngô, người mà ông nói đó, thật có thể làm thuyên giảm tình trạng thiếu máu?

Bác sĩ Dương vội hỏi một câu. Ông ta nghe không hiểu lắm, cũng không biết thân phận thật sự của Trương Dương. Nhưng ông ta ít nhất cũng biết chút ý tứ, biết có người có thể ứng phó với chứng bệnh thiếu máu cấp tính.

Thật ra, bất kể là não huyết khối ha tắc mạch não, đều là não thiếu máu, vật tắc mạch cản trở máu lưu thông, mới khiến bệnh nhân xảy ra hậu quả nghiêm trọng như vậy.

- Có thể.

Ngô Hữu Đạo khề gật đầu, khẳng định.

Đây chính là chuyện ông ta tận mắt nhìn thấy, đương nhiên tin tưởng.

- Viện trưởng Chu, nếu quả thật có người như vậy, việc nắm chắc điều trị của chúng ta có thể tăng lên đến 50%, ít nhất có thể kéo người bệnh từ Quý Môn quan về.

Viện trưởng Dương nhìn Chu Chí Tường, nhẹ giọng nói một câu.

Bây giờ các bác sĩ của tam viện đang hội chẩn khẩn cấp. Ông ta chỉ có thể được coi là khách, không có quyền phát ngôn lớn gì. Cho nên chỉ có thể dùng giọng điệu kiểu kiến nghị này để nói.

Tuy nhiên, ông ta cũng là thật tâm muốn chữa khỏi cho bệnh nhân. Trước tiên không tính đến thân phận của bệnh nhân, chữa khỏi bệnh nhân như vậy, rất có tác dụng với việc nâng cao danh tiếng của bọn họ.

- Lão Ngô, ông nắm chắc bao nhiêu %?

Chu Chí Tường cắn chặt răng, hỏi Ngô Hữu Đạo một câu.

- Tôi chẳng có % chắc chắn nào, đặt trên tay tiểu tử kia, ít nhất cũng nắm chắc 50-60%

Ngô Hữu Đạo lắc đầu. Ông ta không đặc biệt hiểu biết về Trương Dương. Nghĩ một hồi, mới đưa ra con số 50-60% này, đây đơn thuần là vì lòng tin với Trương Dương.

Châm thuật thần kỳ của Trương Dương, khiến ông ta vừa nhìn qua là không bao giờ quên.

- 50-60%, được, lập tức cử người đi mời cậu ta, mau chóng mời tới.

Chu Chí Tường trong mắt sáng bừng, cắn chặt răng một cái, trực tiếp ra lệnh. Cha cục trưởng Triệu lạnh ít dữ nhiều. Nếu thực sự chết ở đây, ông ta khẳng định là người xui xẻo đầu tiên. Lúc này sức khỏe của cục trưởng Triệu có thể không có vấn đề gì lớn. Chức cục trưởng này cũng có thể làm tiếp, đến lúc đó, tìm lý do cách chức mình, thực sự quá đơn giản.

Ví dụ như vậy, trong bệnh viện đã xảy ra rất nhiều. Không chữa khỏi bệnh cho người nhà lãnh đạo, viện trưởng là người xui xẻo đầu tiên.

So với việc đợi chờ sự xui xẻo, chẳng bằng cố gắng một lần. Cậu thanh niên kia được Ngô Hữu Đạo tôn sùng như vậy, khẳng định cậu ta có điểm hơn người. Nói không chừng có thể thay đổi kết quả.

Lúc này, Chu Chí Tường có bệnh thì vái tứ phương, không quan tâm được nhiều như vậy.

Nửa tiếng sau, Trương Dương đến tam viện, chỉ có điều sắc mặt có chút khó coi.

Lúc người ta đang sốt ruột, sức lực thật sự rất nhiều. Trong thời gian ngắn ngủi chưa đến 10 phút, bọn họ liền tra ra chỗ ở mới của Trương Dương. Vương Quốc Hải đích thân lái xe, dẫn người đến chỗ thuê nhà mới của Trương Dương, mời cậu ta tới.

Lúc Vương Quốc Hải đi, Trương Dương đang nói chuyện phiếm ở ban công với Mễ Tuyết. Bọn Hồ Hâm cũng đã ăn cơm, đi rồi, khó khăn lắm mới có được thế giới nhàn nhàn của hai người.

Lúc này bị quấy rầy, đổi thành bất cứ ai có lẽ cũng sẽ không vui vẻ gì.

Tuy nhiên nghe nói bệnh viện có bệnh nhân đang trong tình trạng nguy hiểm cực độ, hần vẫn lập tức đi cùng tới. Làm bác sĩ nhiều năm như vậy, hần biết rõ có những bệnh cấp tính không thể kéo dài được.

- Tiểu Trương, cậu đến rồi. Đây là bệnh án, cậu xem trước một chút.

Trương Dương trực tiếp được đưa vào phòng làm việc cạnh phòng phẫu thuật. Vừa vào, Ngô Hữu Đạo đã chào cậu ta một tiếng. Lúc này cũng không phải nói nhiều lời vô ích làm gì.

Trương Dương chưa nói gì, chỉ gật đầu, lập tức lấy bệnh án rồi xem xét cẩn thận.

Mễ Tuyết đứng bên cạnh Trương Dương, tò mò quan sát các bác sĩ mặc áo khoác trắng trong văn phòng. Người trẻ nhất cũng đã hơn 40. Thật nhiều bác sĩ già hơn họ nhiều vậy, đều đang tập trung ánh mắt nhìn Trương Dương.

- Bác sĩ Mã, đây chính là người mà các anh vừa nói?

Lúc Trương Dương vừa vào, ánh mắt bác sĩ Dương liền trùng lớn. Lúc Trương Dương xem tiểu sử bệnh, ông ta rút cục không kìm nổi hỏi một câu. Ông ta hỏi chủ nhiệm Mã cùng làm phẫu thuật với mình.

Chủ nhiệm Mã khóe miệng lộ ra một tia bất đắc dĩ, khẽ gật đầu:

- Vâng, chính là cậu ta. Lão Ngô rất có lòng tin với cậu ta, phải tin tưởng lão Ngô.

Chủ nhiệm Mã ngoài miệng nói như vậy. Tuy nhiên trong lòng lại không nghĩ thế.

Dù nhìn nhận như nào, Trương Dương cũng quá trẻ. Hy vọng về một căn bệnh nặng như vậy đặt vào một người trẻ tuổi như thế, sao có chút cảm giác như trò đùa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Còn May Các Ông Tìm Tôi

doc truyện

main banner

Xem bệnh án rất nhanh, một hai phút sau, Trương Dương liền ngẩng đầu lên.

- Bệnh nhân ở đâu, phát bệnh đã lâu chưa?

Trương Dương vẻ mặt rất nghiêm túc. Lúc nói mang theo ý chất vấn và bất mãn. Hơn nữa còn có chút uy nghiêm của kẻ bề trên.

- Đã hơn ba tiếng rồi, bệnh nhân hiện nay đang ở trong phòng giám hộ.

Lần này người trả lời là Chu Chí Tường. Ông ta là lần đầu tiên nhìn thấy Trương Dương. Sau khi Trương Dương vào, ông ta vẫn quan sát từ này. Càng quan sát, ông ta liền phát hiện, người này thật sự giống như Ngô Hữu Đạo nói, sâu không lường được.

Người trẻ tuổi bình thường, gặp phải tình cảnh này đã rồi lên từ lâu. Đừng nói đến chuyện bình tĩnh xem bệnh án, có thể nói chuyện đã là rất được rồi.

Trương Dương không chỉ không có bất cứ sự căng thẳng nào, còn để lộ ra một chút ngưng trọng. Sau khi xem hết bệnh án, còn hỏi hai câu hỏi mấu chốt, đặc biệt là thời gian phát bệnh. Cái này không có con số chính xác trong bệnh án, cũng là một nhân tố bác sĩ cần tìm hiểu.

- Đưa tôi đi gặp bệnh nhân.

Trương Dương trực tiếp đóng bệnh án lại, nhẹ giọng nói một câu. Chu Chí Tường thoáng chần chừ. Tuy nhiên vẫn lập tức gật đầu.

- Tôi phản đối.

Chu Chí Tường vừa định đưa Trương Dương ra ngoài, bác sĩ Dương liền hô lớn một tiếng, trực tiếp đi tới trước mặt Trương Dương, ông ta còn quan sát Trương Dương vài lần.

- Viện trưởng Chu, người thanh niên này rút cuộc là ai? Bệnh tình của Triệu lão, ông không phải không rõ. Để một người trẻ tuổi như vậy đi khám và chữa bệnh, có phải quá vô trách nhiệm không.

Bác sĩ Dương nhìn Trương Dương, lại nói với Chu Chí Tường. Trương Dương thực sự quá trẻ. Ông ta chẳng có chút tín nhiệm nào với cậu thanh niên này.

Thật ra không chỉ là ông ta, vài bác sĩ của tam viện cũng có ý nghĩ như vậy, chỉ có điều không dám nói ra.

- Bác sĩ Dương, Trương Dương là thực tập sinh của bệnh viện chúng tôi. Tuy nhiên cậu ấy là một cao thủ đích thực. Chỉ có thể trông cậy vào cậu ta, cậu ấy có kinh nghiệm điều trị bệnh thiếu máu cấp tính.

Chu Chí Tường nhìn bác sĩ Dương, khẽ nói. Trương Dương thì ngẩng đầu nhìn ông ta một cái, tuy nhiên không nói gì.

Thật ra, Trương Dương vốn không phải thực tập sinh của bệnh viện họ. Chu Chí Tường cũng là không có cách nào nên mới nói vậy. Để bác sĩ Dương này biết, Trương Dương chỉ là sinh viên, chỉ sợ càng phản đối hơn.

Nếu chẳng may ông ta nói chuyện này cho cục trưởng Triệu, cục trưởng Triệu không cho phép Trương Dương khám bệnh cho cha, thật sự là hy vọng cuối cùng cũng mất đi.

Biểu hiện vừa rồi của Trương Dương, cộng thêm sự đảm bảo và tôn sùng của Ngô Hữu Đạo cho đến nay, cũng là khiến ông ta có thêm chút hy vọng đối với Trương Dương.

- Lão Ngô, vì mấy câu này, chúng ta lại lãng phí mất hai phút.

Trương Dương đột nhiên mở miệng nói, giọng điệu lạnh như băng. Hơn nữa, ý tứ trong lời nói của hắn, mọi người đều hiểu.

Hắn đây là đang trách cứ bác sĩ Dương, nghi ngờ tuổi tác của hắn mà lãng phí thời gian.

- Cậu

Bác sĩ Dương trừng mắt. Ông ta là chuyên gia quyền uy của bệnh viện Nhân Dân tỉnh. Đừng nói một người trẻ tuổi vô danh như Trương Dương, ngay cả mấy vị lãnh đạo thành phố, lãnh đạo tỉnh, nhìn thấy ông ta còn rất khách sáo. Về phương diện nội khoa xuất huyết não, ông ta quả thật rất nổi tiếng.

- Bác sĩ Dương, ngại quá, thời gian cấp bách, chúng tôi đi xem bệnh nhân đã rồi tính sau.

Chu Chí Tường vội vàng liếc nhìn bác sĩ Dương một cái. Ngô Hữu Đạo thì trực tiếp đưa Trương Dương rời khỏi phòng. Có thời gian mà lãng phí thể này, thật sự không bằng hãy đi xem bệnh nhân trước đã.

Trương Dương cũng là hy vọng cuối cùng của Ngô Hữu Đạo. Đồng thời Ngô Hữu Đạo cũng muốn xem xem, đối với loại bệnh này, Trương Dương đối phó thế nào.

Phòng giám hộ trọng bệnh, cũng được gọi là ICU. Rất nhiều bệnh viện nước ngoài đều có, trong nước thì bắt đầu được xây dựng từ những năm 80. Dần dần, phòng bệnh kiểu này trở thành biểu hiện của thực lực bệnh viện.

Tam viện Trường Kinh là một trong những bệnh viện nổi tiếng ở thành phố Trường Kinh, cũng là một trong bốn bệnh viện ở Trường Kinh có ICU. Bốn bệnh viện này, có hai bệnh viện là bệnh viện tỉnh, một bệnh viện nữa là bệnh viện Nhân Dân Tệ thành phố.

Từ đây cũng có thể được, tam viện đúng là có thực lực nhất định trong vùng.

Cục trưởng Triệu, còn cả vợ, con gái, lúc này đều đang ở bên ngoài phòng bệnh. Mất ai nấy đều đỏ hoe. Cục trưởng Triệu là một đứa con có hiếu, lão nhân luôn được tôn kính trong gia đình.

- Lão Ngô

Nhìn thấy Ngô Hữu Đạo đưa Trương Dương đến, phía sau còn có Chu Chí Tường và hơn mười mấy bác sĩ đi theo. Cục trưởng Triệu lập tức đứng lên, trong mắt còn mang một tia chờ mong.

Ông ta biết mấy bác sĩ này đang thảo luận bệnh tình của cha. Lúc này hẳn là thảo luận xong rồi, bằng không sẽ không tới đây.

Chỉ có điều kết quả của cuộc thảo luận như nào thì ông ta không biết. Trong lòng ông ta hy vọng nhất, đương nhiên là nghe được một tin tức tốt lành.

- Cục trưởng Triệu, không cần lo lắng, chúng tôi có một phương pháp có thể thử xem, ông cứ chờ chút đã.

Ngô Hữu Đạo khẽ mỉm cười. Lúc này Chu Chí Tường cũng chạy tới. Bác sĩ Dương trên mặt rất không vui, nhưng không nói gì. Chủ nhiệm Mã thì có vẻ lo lắng.

Tuy nói người là do viện trưởng sắp xếp. Nhưng dù sao cũng là bệnh nhân của mình. Trương Dương thực sự xảy ra vấn đề gì, ông ta cũng phải chịu trách nhiệm.

- Có cách rồi.

Cục trưởng Triệu sùng sốt, lập tức vui mừng kêu lên. Điều này đối với ông ta mà nói, đã là tin tức tốt nhất. Phải biết trước lúc trước tất cả mọi người đều bó tay không có biện pháp.

Trương Dương nhú mày. Hắn còn chưa nhìn thấy bệnh nhân, còn chưa nắm chắc nhiều như vậy. Lão Ngô nói như vậy, phải chăng quá tin tưởng vào hắn.

Hắn không biết, Ngô Hữu Đạo nói vậy là để an ủi cục trưởng Triệu, để Trương Dương có thể bình tĩnh khám cho Triệu lão.

Lần này không nói lời vô ích nào, Trương Dương tiến hành tiêu độc đơn giản, liền trực tiếp đi vào phòng bệnh. Đi cùng hắn vào chỉ có ba người, Chủ nhiệm Mã, Ngô Hữu Đạo và bác sĩ Dương. Những người khác đều vây quanh cửa sổ nhìn vào.

Chủ nhiệm Mã nhất định phải vào. Đây là bệnh nhân của ông ta. Bác sĩ Dương là vì không tin tưởng Trương Dương, mới kiên trì đi theo vào nhìn thử xem.

Trương Dương cúi đầu nhìn sắc mặt bệnh nhân, đầu lông mày lại giật giật một cái. Nhìn gương mặt của bệnh nhân, bệnh của ông ấy còn nghiêm trọng hơn trong bệnh án viết. Đây dường như sắp xong đời rồi.

Trương Dương trước tiên chưa xem mạch vội, mà giơ tay, mở miệng bệnh nhân, lòi đầu lưỡi ra.

Đầu lưỡi hơi có màu xanh, đầu lưỡi có rất nhiều chấm nhỏ lấm tấm màu tím, bựa lưỡi rất dày, hơn nữa đầu lưỡi có chút cứng ngắc. Trương Dương nhẹ nhàng chạm vào đầu lưỡi của bệnh nhân, rồi mới khép miệng bệnh nhân lại.

Trương Dương mày nhíu chặt hơn, giơ tay, rất thận trọng cầm lấy cánh tay bệnh nhân, bắt mạch. Mặt hắn không ngừng thay đổi.

Lần này bắt mạch, ước chừng một phút. Trương Dương mới buông cánh tay. Tuy nhiên lông mày vẫn khép chặt lại với nhau.

- Trương Dương, sao rồi?

Lúc này chính Ngô Hữu Đạo lại có chút khẩn trương. Lần trước, lúc cứu bệnh nhân cấp tính bị chẩn đoán nhầm, không thấy Trương Dương thận trọng và khẩn trương như thế. Điều này chỉ có thể chứng tỏ, tình trạng bệnh nhân này nghiêm trọng hơn cô bé lần trước.

- Không tốt lắm.

Trương Dương khẽ lắc đầu. Ngô Hữu Đạo, Chu Chí Tường đều trùng xuống. Bác sĩ Dương thì cười lạnh một tiếng. Vừa định nói, Trương Dương đã lại nói tiếp một câu.

- May là mọi người còn tìm tôi, chậm nửa tiếng nữa, tôi dám cam đoan, thần tiên cũng không cứu được ông ấy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Hành Châm

- Cậu nói cái gì?

Bác sĩ Dương thốt lên. Trong mắt ông ta, người này không chỉ trẻ tuổi, mà còn kiêu ngạo, ngông cuồng vô độ, lại dám nói như vậy. Cái gì gọi là ‘may mà còn tìm cậu ta’? Ý này chẳng phải là nói, bao nhiêu bác sĩ ở đây cũng không bằng một mình cậu ta?

Trương Dương ngẩng đầu thản nhiên nhìn ông ta. Thân phận của người này, khi này lão Ngô đã lên giới thiệu cho hắn.

Chuyên gia quyền uy của bệnh viện Nhân Dân tỉnh, quả thực có thân phận, có địa vị hơn các bác sĩ của tam viện. Đáng tiếc bệnh viện mà Trương Dương làm việc kiếp trước còn mạnh hơn rất nhiều so với bệnh viện Nhân Dân tỉnh. Hắn lại càng quyền uy trong số những người quyền uy.

Đối với người như vậy, hắn vẫn thật sự không coi ra gì.

- Lão Ngô, tôi cần một bộ châm, mang chút nước đun sôi, cần ngay.

Trương Dương không để ý đến bác sĩ Dương, trực tiếp nói với Ngô Hữu Đạo một câu. Tình trạng bệnh nhân không có gì lạ quan. Bệnh nhân lần này thật sự nghiêm trọng hơn cô gái gặp ở bệnh viện hôm trước. Trương Dương không có thời gian đi nói những lời vô ích với người này.

- Máy thứ này tôi đã chuẩn bị cho cậu, tôi đi lấy mang vào.

Ngô Hữu Đạo lập tức lên tiếng. Ông ta thật sự đã chuẩn bị kỹ càng từ trước.

Ông ta biết châm thuật của Trương Dương rất giỏi. Cho nên lúc Vương Quốc Hải đi mời Trương Dương, ông ta đã cho người chuẩn bị mấy bộ châm to nhỏ đều có. Nếu Trương Dương dùng, có thể trực tiếp lấy, cho dù không dùng, chuẩn bị nhiều một chút cũng không mất gì.

Hiện tại xem ra, Ngô Hữu Đạo làm rất đúng. Ít nhất tiết kiệm được chút thời gian. Bọn họ hôm nay đã lãng phí không ít thời gian.

Thấy Trương Dương không để ý gì đến mình, bác sĩ Dương rút cục không kìm nổi, trực tiếp thét lên hỏi:

- Cậu, cậu đây là thái độ gì?

Bác sĩ Dương là chuyên gia bệnh viện Nhân Dân tỉnh. Bình thường ngay cả Viện trưởng của bệnh viện Nhân Dân tỉnh cũng rất tôn trọng ông ta. Ở tam viện thì càng không cần phải bàn, Chu Chí Tường cũng không dám đối với ông ta như vậy.

Hiện tại bị một người trẻ tuổi không thèm đếm xỉa đến như vậy. Không nhìn, cũng có thể tưởng tượng ra sự tức giận của ông ta.

- Bác sĩ Dương, đây là ICU.

Chủ nhiệm Mã nhú nhú mày. Thái độ của bác sĩ Dương, ông ta cũng thấy bất mãn. Thật ra sau khi người của bệnh viện tỉnh đến cũng đều rất kiêu ngạo. Còn muốn giành vị trí chủ đạo ở đây của bọn họ, sớm đã khiến Chủ nhiệm Mã trong lòng không vui.

- Tôi biết, tôi lại muốn xem xem. Các anh giải quyết vấn đề nan giải mà cả nước không ai giải quyết được như nào.

Bác sĩ Dương hừ lạnh một tiếng. Tuy nhiên giọng nói nhỏ hơn. Ông ta cũng không vì tức giận mà đi ra. Mà đứng đó nhìn Trương Dương. Ông ta muốn nhìn thời điểm cậu thanh niên này bị thổi bay lòng kiêu ngạo.

Ý nghĩ của ông ta rất đơn giản. Ông ta không tin chút nào là Trương Dương sẽ có cách. Đây chính là vấn đề nan giải mà cả nước không có mấy người có thể giải quyết được.

Ngô Hữu Đạo đi rất nhanh, không lâu sau cầm mấy chiếc hộp vào phòng bệnh. Chu Chí Tường nghe ông ta nói Trương Dương thật sự có cách, trong lòng vừa mừng vừa sợ, đồng thời cũng có chút hoài nghi.

Ngạc nhiên vì Trương Dương dám nói như vậy. Lời này nghe thật sự là rất kiêu ngạo, ngông cuồng, cũng không sợ sẽ dọa đến ai.

Vui vì Trương Dương thực sự có cách. Nếu thực sự Trương Dương có thể cứu được cha cục trưởng Triệu. Vậy chuyện xấu sẽ biến thành chuyện tốt. Thậm chí ông ta cũng trở nên rất vẻ vang trước mặt cục trưởng Triệu.

Không nói chuyện thăng chức sau này, ít nhất chức viện trưởng tam viện này cũng sẽ càng thêm vững chắc. Tam viện sẽ ngày càng được chính quyền ủng hộ.

Đáng tiếc, ông ta từ đầu đến cuối đều không có nhiều niềm tin lắm với Trương Dương. Dù sao thật sự Trương Dương quá trẻ. Phương diện y học, tư cách và sự từng trải vẫn rất quan trọng. Bởi vì bác sĩ giỏi chính là tích lũy được nhiều kinh nghiệm. Rất nhiều người vào bệnh viện, đầu tiên đều sẽ tin tưởng các bác sĩ lớn tuổi, điều này cũng có duyên cớ của nó.

Tuy nhiên Trương Dương dù sao cũng cho ông ta một tia hy vọng, không giống lúc trước, chẳng có tí hy vọng nào.

Ngô Hữu Đạo mở tất cả các hộp châm ra, đặt bên cạnh. Nhìn ngân châm trong hộp, Trương Dương lại bắt đầu hoài niệm dụng cụ kiếp trước của hắn.

Ngân châm mà hắn dùng ở kiếp trước, đều là được đặc chế. Nguyên liệu khác với châm bình thường, thích hợp nhất cho hắn sử dụng, cũng tiết kiệm lực nhất. Chỉ một bộ châm đó đã mất mấy trăm nghìn, còn được người ta gọi là châm hàng đầu trong nước.

Bộ châm kia có thể nói là rất ăn chơi. Nhưng Trương Dương thì nghĩ, thật sự phải nắm chắc thời cơ kiếm tiền, liền đi làm thêm một bộ, tiện cho mình sử dụng.

Trước khi Ngô Hữu Đạo quay về, Trương Dương đã cẩn thận qua sát tình trạng bệnh nhân, trong lòng đã có phương án trị liệu.

Cầm lấy một cây châm, Trương Dương không do dự chút nào, trực tiếp cắm vào huyệt Ấn Đường của bệnh nhân. Ngân châm cắm thẳng vào 1/3, Ngô Hữu Đạo nhìn mà cũng hết hồn.

Chủ nhiệm Mã và bác sĩ Dương bên cạnh cũng há miệng to.

Ấn Đường, nằm ở giữa hai lông mày, là một trong những huyệt vị nhạy cảm nhất trên cơ thể. Bình thường nếu có người dùng ngón tay chỉ vào vị trí này, người bị chỉ sẽ rất không thoải mái. Đây cũng là huyệt vị cảm ứng sâu nhất khi không tiếp xúc cơ thể.

Huyệt vị này, bình thường cho dù là lão Trung y, khi hạ châm cũng phải thận trọng, càng sẽ không cắm sâu như thế. Độ sâu mà Trương Dương cắm vào, dài hơn gấp ba lần so với người bình thường.

Sau khi cắm huyệt Ấn Đường, hai tay Trương Dương cầm lấy cây ngân châm, trực tiếp cắm vào huyệt Thái Dương ở hai bên. Lần này giống lần trước, cũng cắm sâu vào 1/3

Ngô Hữu Đạo tim đập nhanh hơn. Huyệt Thái Dương là một huyệt vị mẫn cảm. Người không nắm chắc thì sẽ không dùng châm đối với huyệt vị này như vậy, để phòng sự cố. Trương Dương thì lại khác, trực tiếp cắm châm sâu vậy.

Lúc này Ngô Hữu Đạo nhìn Trương Dương hành châm, không phải đang học tập, mà là cảm giác đang liều mạng.

Ba cây châm đâm vào, Trương Dương thở hắt ra.

Ba cây châm này nhìn thì tưởng đơn giản, nhưng thật ra rất phức tạp. Cần dùng khí công rất sâu để hỗ trợ. Kiếp trước hắn làm mấy việc này cũng chẳng khó khăn gì, nhưng bản lĩnh khí công ở kiếp này chỉ kế thừa một nửa, nên rõ ràng hơi mệt.

Sau khi thở hắt ra, Trương Dương bảo Ngô Hữu Đạo hỗ trợ cởi bỏ quần áo bệnh nhân, lại bắt đầu thi châm

Lần này hắn liên tục cắm mười mấy cây châm. Phần lớn đều là ở ngực. Ngô Hữu Đạo im lặng gật đầu. Lần này Trương Dương hành châm không khoa trương, kinh khủng như khi này. Vị trí cắm mấy cây châm này cũng rất tốt. Ngô Hữu Đạo có thể nhìn ra, quả thực có khả năng thay đổi tình hình bệnh nhân.

Phương pháp hành châm này, cũng khiến Ngô Hữu Đạo cảm thán bội phần. Ông ta càng thêm tin tưởng, châm thuật của Trương Dương thật so mạnh hơn nhiều so với mình.

- Trên đầu cậu.

Chủ nhiệm Mã đột nhiên kêu lên với Trương Dương một tiếng. Bác sĩ Dương và Ngô Hữu Đạo đều ngẩng đầu, mắt nhìn Trương Dương.

Chỉ liếc mắt, hai người liền đứng sững ở đó. Đỉnh đầu Trương Dương xuất hiện một lớp sương trắng. Sương trắng rất nhạt, nhưng quả thực tồn tại. Còn trên trán Trương Dương, cũng xuất hiện đầy mồ hôi.

Hình ảnh này, bọn họ không phải chưa từng nhìn thấy. Lúc các cao thủ võ lâm trên TV dụng công quá độ sẽ xuất hiện trạng thái này. Tuy nhiên, bộ dạng của Trương Dương còn rõ ràng hơn, cũng càng có tính thực quan hơn trên TV rất nhiều

Lúc này, chính bác sĩ Dương cũng có cảm giác, cảm giác Trương Dương có chút không tầm thường.

Trương Dương căn bản không để ý tới bọn họ. Tay phải của hắn lại cầm lên một cây ngân châm khá ngắn, mắt nhìn bệnh nhân, trong mắt lấp lánh một tia sáng, ấn thẳng xuống vị trí giữa bụng bệnh nhân.

- Thần Khuyết, cậu trực tiếp hành châm ở đây?

Ngô Hữu Đạo vừa đứng lúc quay đầu lại, nhìn thấy Trương Dương cắm châm vào đây, trực tiếp hô lên một tiếng. Chủ nhiệm Mã, bác sĩ Dương cũng đều quay lại, sững sờ nhìn Trương Dương

Chương 49: Đừng Lo Lắng

Lúc này, vẻ mặt của đám người Ngô Hữu Đạo đều giống nhau, tất cả đều hoảng hốt và căng thẳng.

Huyệt Thần Khuyết nằm ở rốn, thuộc dương huyệt của Nhâm mạch, đối diện với huyệt Mệnh môn, cũng là một trong những huyệt vị quan trọng nhất của con người, tác dụng của huyệt vị này so với huyệt Thái dương và huyệt Ấn đường còn quan trọng hơn.

Cái này không phải trọng điểm, mấu chốt nhất chính là, cái huyệt vị này có tính đặc thù lớn.

Chỉ cần hiểu biết một chút về châm cứu, hoặc hiểu biết một chút về trung y đều sẽ hiểu rõ, huyệt Thần khuyết không thích hợp châm cứu trực tiếp, có thể dùng ngải cứu, hoặc châm cách gừng, châm cách muối đều được, nhưng không thể trực tiếp châm kim vào.

Từ thời Tây Tấn, trong sách cổ “Châm cứu Giáp Ất kinh” đã có viết: rốn và huyệt Thần khuyết như nhau, cấm không được châm, châm vào có thể bệnh tình chuyển nặng, chỉ có chết chứ không cứu chữa được.

Thế nào gọi là chỉ chết không chữa được, đó là nói nếu như trực tiếp dùng kim châm vào huyệt Thần khuyết, có thể sẽ trực tiếp đâm chết người.

Điều này, là kiến thức cơ bản, Chủ nhiệm Mã và bác sĩ Dương không hiểu trung y, cũng đều biết.

Đây chính là nguyên nhân khiến ba người căng thẳng như vậy. Kim của Trương Dương trực tiếp đâm vào huyệt Thần khuyết hoàn toàn trái với lẽ thường khiến tim 3 người này bắt đầu đập nhanh hơn.

- Muru sát, hần đang muru sát, tôi phải đi báo Cục trưởng Triệu!

Vừa mới châm cứu xong, Trương Dương vừa đứng dậy, bác sĩ Dương hét lớn một tiếng, vẻ mặt phẫn nộ, trong mắt của ông ta, Trương Dương đang hành động hoàn toàn hồ đồ, ông thực sự không hiểu nổi, cũng không thể nào giải thích được vì sao.

- Câm miệng!

Trương Dương đột nhiên quay đầu lại, lớn tiếng quát hét lên một tiếng, bác sĩ Dương này quá nóng nảy, lúc mới đầu nghi ngờ hần thì cũng được đi, nhưng hiện giờ hần đã bắt đầu trị cho người bệnh, không thể nào bị quấy rầy được, vậy mà lúc này vẫn còn đứng lại nhai, Trương Dương không thể nhịn được nữa.

Trương Dương lớn tiếng quát, bác sĩ Dương lập tức khựng lại, Chủ nhiệm Mã và Ngô Hữu Đạo cũng đều ngây ngẩn cả người.

- Lão Ngô, tôi cần nghỉ ngơi mười phút, mười phút sau gọi tôi!

Trương Dương ngồi xuống ghé ở phòng giám hộ, khép hai mắt. Ngô Hữu Đạo nhìn bệnh nhân người đầy kim bạc nằm trên giường, miệng ngáp ngừng, cuối cùng chẳng nói gì cả.

Bác sĩ Dương kia mặt thoáng lộ vẻ khinh miệt, chưa đầy một phút đã bước ra khỏi phòng giám hộ.

Chủ nhiệm Mã thì lo lắng nhìn Ngô Hữu Đạo, tất cả những gì Trương Dương làm ông ta cũng không hiểu rất muốn hỏi thử Ngô Hữu Đạo xem thế nào, chỉ có điều đây không phải là lúc để hỏi.

Khuôn mặt Ngô Hữu Đạo cũng có chút lo lắng, Trương Dương châm cứu nằm ngoài dự liệu của ông, trước kia huyệt Hợp cốc còn dễ nói, chỗ đó còn có thể châm được, nhưng huyệt Thần khuyết thì không thể được, huyệt Thần Khuyết không thể châm trực tiếp, đây là kiến thức phổ thông các bác sĩ châm cứu trong trung y ai cũng biết.

Trương Dương nhắm mắt, đang tranh thủ thời gian nghỉ ngơi.

Cha của Cục trưởng Triệu, tình hình lần này thực sự không lạc quan, e là kiếp trước của hần, đối với bệnh như vậy cũng vô cùng coi trọng, dùng hết sức để chữa trị.

Bệnh chứng nguy cơ tái phát liên tục, còn trẻ nãi thời gian trị liệu, nếu không phải hần có nội công phụ trợ, lại có thêm chiêu thức tổ truyền đặc biệt, hần thực sự không dám ăn to nói lớn như vậy.

Tuy nhiên sở dĩ nói như vậy, cũng là vì bị những người này coi thường, khinh khi.

Dù sao kiếp trước Trương Dương cũng là một bác sĩ trẻ, tuy nói tính tình khiêm tốn, nhưng vẫn tồn tại chút kiêu ngạo, những người này lúc này vừa nhìn

thấy hần, dường như trong mắt ai nấy đều không tin tưởng, ánh mắt này khiến hần không thoải mái.

10 phút trôi qua rất nhanh.

Ngô Hữu Đạo nhẹ nhàng đánh thức Trương Dương, Trương Dương mở to mắt, đứng dậy, bắt đầu từ ấn đường, thực hiện đan châm.

Lượt đan này, một lần nữa đem nội lực của hần vào cơ thể người bệnh, bệnh này chỉ dựa vào châm cứu không thôi thì không được.

Đáng tiếc bây giờ thực lực khí công của hần chỉ còn một nửa ban đầu, bằng không hần không cần phải chờ 10 phút lâu như vậy, ba phút là đã có thể thực hiện lại lần nữa rồi, như vậy càng nắm chắc hơn, hiệu quả trị liệu cũng tốt hơn.

- Đan châm?

Ngô Hữu Đạo và Chủ nhiệm Mã thoảng nhìn nhau, trong mắt hai người thoảng đem theo chút mơ màng.

Đan châm bọn họ biết, Ngô Hữu Đạo bản thân cũng có biết một chút, có lẽ chưa thấy qua thủ pháp đan châm này, bình thường mà nói, đan châm chủ yếu dùng để giảm đau, cũng chẳng có ai dùng đan châm toàn thân như vậy.

Đan châm xong, trán Trương Dương bắt đầu bốc khói, hần ngồi xuống một lần nữa, lại nhắm mắt, bảo Ngô Hữu Đạo 10 phút sau gọi hần dậy.

Trương Dương sử dụng đan châm, cũng không phải là phương pháp đan châm truyền thống, chính xác mà nói, phương thức mà hần dùng là đưa nội kinh của mình vào, giúp cho việc trị liệu. Hiện tại trong cơ thể người bệnh tràn ngập nội lực của hần, nội lực đó dưới sự dẫn dắt của kim bạc, sơ tán khắp các động mạch tắc nghẽn mà khoa học kỹ thuật hiện đại không thể nào khơi thông được.

Cho dù dùng nội lực khơi thông những động mạch tắc, cũng cần phải có thời gian, hiện nay Trương Dương cách mỗi phút sẽ thêm nội lực một lần, mỗi lần gần như tiêu hao hơn phân nửa nội lực của hần, cho nên hần không nói một câu vô nghĩa nào cả, tranh thủ thời gian để mà nghỉ ngơi.

Thời gian chậm rãi đi qua, nháy mắt đã qua nửa tiếng đồng hồ.

Nửa tiếng này, Trương Dương đã đan châm ba lượt, mỗi lần đan châm, sắc mặt hần lại nhợt nhạt đi một chút, 10 phút nghỉ ngơi căn bản không đủ thời gian để khôi phục sức lực mà hần đã tiêu hao, khi truyền nội lực lần cuối, Trương Dương gần như dùng toàn bộ sức mình.

Kiểu tiêu hao quy mô lớn này, Trương Dương kiếp trước cũng trải qua mấy lần.

Bạch!

Cửa đột nhiên được mở ra, Chu Chí Tường, bác sĩ Dương, còn Cục trưởng Triệu cũng đến, gương mặt Cục trưởng Triệu tràn đầy lo lắng, bác sĩ Dương vẫn mang nụ cười lạnh, nhìn chằm chằm vào Trương Dương.

Chu Chí Tường có vẻ hơi bất đắc dĩ, ông cẩn thận đóng cửa lại, rồi mới lên tiếng:

- Cục trưởng Triệu lo lắng, ông ấy muốn đích thân đến xem.

- Không có gì, vào không nói gì là được rồi, trị liệu hôm nay chuẩn bị kết thúc rồi, lúc này Viện trưởng đứng ngoài cực khổ rồi!

Trương Dương quay đầu lại nhìn thoảng qua, nhẹ giọng nói một câu, nói xong lại ngồi ở trên ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chu Chí Tường sững sờ nhìn gương mặt tái nhợt của Trương Dương, trong lòng đột nhiên có loại cảm xúc phức tạp không nói ra được.

Vừa rồi ở bên ngoài, ông quả thực rất vất vả, bác sĩ Dương kể lại chuyện Trương Dương châm huyết Thần khuyết kể cho Cục trưởng Triệu, hơn nữa giải thích là việc này rất nguy hiểm, cục trưởng Triệu lúc ấy đã định xông vào, nhưng ông ta đã cứng rắn ngăn lại.

Ông còn luôn đảm bảo với Trương Dương, khuyên Cục trưởng Triệu lâu như vậy, cuối cùng Cục trưởng Triệu thực sự lo lắng không chịu nổi, lúc này mới bước vào trong giám hộ.

Cho dù đã vào, nhưng họ cũng không tiến đến làm khó dễ Trương Dương, đây là kết quả sự cố gắng của Chu Chí Tường, ít nhất cục trưởng Triệu còn tin tưởng ông ấy, tin tưởng Trương Dương, chỉ là thời gian đã quá lâu, lo lắng quá mức mới phải bước vào.

Cái này, Trương Dương ở trong phòng giám hộ không biết rõ, nhưng hần có thể nói ra những lời như vậy, Chu Chí Tường cũng cảm thấy trong lòng ấm áp, có một loại cảm giác những nỗ lực của mình đã không uổng phí.

Chu Chí Tường lúc này, càng thêm phần tin tưởng Trương Dương, trong lòng ông, thực sự cảm thấy Trương Dương có thể thay đổi được kết quả, làm được những chuyện người khác không thể tương tượng nổi.

- Trương, bác sĩ tiểu Trương, ba của tôi sao rồi?

Cục trưởng Triệu nhìn thấy người ba mình cầm đầy kim châm, mí mắt không kìm nổi giật vài cái, bất quá giọng ông khi hỏi câu này rất nhỏ.

Trương Dương từ từ mở mắt, rất bình thản nhìn cục trưởng Triệu, cuối cùng liếc mắt nhìn bác sĩ Dương.

Hắn chẳng nói gì, chỉ đứng dậy, đến trước giường một lần nữa.

Hắn lại bắt đầu đâm châm từ huyệt Ấn đường, đâm châm xong lại ngồi xuống, nhắm hai mắt lại.

Tất cả mọi người nhìn hắn khó hiểu, không biết hắn làm vậy có dụng ý gì, tuy nhiên vài giây sau, cục trưởng Triệu mở to hai mắt, vẻ mặt kích động.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Đừng Lo Lắng

Lúc này, vẻ mặt của đám người Ngô Hữu Đạo đều giống nhau, tất cả đều hoảng hốt và căng thẳng.

Huyệt Thần Khuyết nằm ở rốn, thuộc dương huyệt của Nhâm mạch, đối diện với huyệt Mệnh môn, cũng là một trong những huyệt vị quan trọng nhất của con người, tác dụng của huyệt vị này so với huyệt Thái dương và huyệt Ấn đường còn quan trọng hơn.

Cái này không phải trọng điểm, mấu chốt nhất chính là, cái huyệt vị này có tính đặc thù lớn.

Chỉ cần hiểu biết một chút về châm cứu, hoặc hiểu biết một chút về trung y đều sẽ hiểu rõ, huyệt Thần khuyết không thích hợp châm cứu trực tiếp, có thể dùng ngải cứu, hoặc châm cách gừng, châm cách muối đều được, nhưng không thể trực tiếp châm kim vào.

Từ thời Tây Tấn, trong sách cổ “Châm cứu Giáp Ất kinh” đã có viết: rốn và huyệt Thần khuyết như nhau, cấm không được châm, châm vào có thể bệnh tình chuyển nặng, chỉ có chết chứ không cứu chữa được.

Thế nào gọi là chỉ chết không chữa được, đó là nói nếu như trực tiếp dùng kim châm vào huyệt Thần khuyết, có thể sẽ trực tiếp đâm chết người.

Điều này, là kiến thức cơ bản, Chủ nhiệm Mã và bác sĩ Dương không hiểu trung y, cũng đều biết.

Đây chính là nguyên nhân khiến ba người căng thẳng như vậy. Kim của Trương Dương trực tiếp đâm vào huyệt Thần khuyết hoàn toàn trái với lẽ thường khiến tim 3 người này bắt đầu đập nhanh hơn.

- Muru sát, hắn đang muru sát, tôi phải đi báo Cục trưởng Triệu!

Vừa mới châm cứu xong, Trương Dương vừa đứng dậy, bác sĩ Dương hét lớn một tiếng, vẻ mặt phẫn nộ, trong mắt của ông ta, Trương Dương đang hành động hoàn toàn hồ đồ, ông thực sự không hiểu nổi, cũng không thể nào giải thích được vì sao.

- Câm miệng!

Trương Dương đột nhiên quay đầu lại, lớn tiếng quát hét lên một tiếng, bác sĩ Dương này quá nóng nảy, lúc mới đầu nghi ngờ hắn thì cũng được đi, nhưng hiện giờ hắn đã bắt đầu trị cho người bệnh, không thể nào bị quấy rầy được, vậy mà lúc này vẫn còn đứng lải nhải, Trương Dương không thể nhịn được nữa.

Trương Dương lớn tiếng quát, bác sĩ Dương lập tức khựng lại, Chủ nhiệm Mã và Ngô Hữu Đạo cũng đều ngây ngẩn cả người.

- Lão Ngô, tôi cần nghỉ ngơi mười phút, mười phút sau gọi tôi!

Trương Dương ngồi xuống ghé ở phòng giám hộ, khép hai mắt. Ngô Hữu Đạo nhìn bệnh nhân người đầy kim bạc nằm trên giường, miệng ngập ngừng, cuối cùng chẳng nói gì cả.

Bác sĩ Dương kia mặt thoáng lộ vẻ khinh miệt, chưa đầy một phút đã bước ra khỏi phòng giám hộ.

Chủ nhiệm Mã thì lo lắng nhìn Ngô Hữu Đạo, tất cả những gì Trương Dương làm ông ta cũng không hiểu rất muốn hỏi thử Ngô Hữu Đạo xem thế nào, chỉ có điều đây không phải là lúc để hỏi.

Khuôn mặt Ngô Hữu Đạo cũng có chút lo lắng, Trương Dương châm cứu nằm ngoài dự liệu của ông, trước kia huyệt Hợp cốc còn dễ nói, chỗ đó còn có thể châm được, nhưng huyệt Thần khuyết thì không thể được, huyệt Thần Khuyết không thể châm trực tiếp, đây là kiến thức phổ thông các bác sĩ

châm cứu trong trung y ai cũng biết.

Trương Dương nhắm mắt, đang tranh thủ thời gian nghỉ ngơi.

Cha của Cục trưởng Triệu, tình hình lần này thực sự không lạc quan, e là kiếp trước của hắn, đối với bệnh như vậy cũng vô cùng coi trọng, dùng hết sức để chữa trị.

Bệnh chứng nguy cơ tái phát liên tục, còn trẻ nãi thời gian trị liệu, nếu không phải hắn có nội công phụ trợ, lại có thêm chiêu thức tổ truyền đặc biệt, hắn thực sự không dám ăn to nói lớn như vậy.

Tuy nhiên sở dĩ nói như vậy, cũng là vì bị những người này coi thường, khinh khi.

Dù sao kiếp trước Trương Dương cũng là một bác sĩ trẻ, tuy nói tính tình khiêm tốn, nhưng vẫn tồn tại chút kiêu ngạo, những người này lúc này vừa nhìn thấy hắn, dường như trong mắt ai nấy đều không tin tưởng, ánh mắt này khiến hắn không thoải mái.

10 phút trôi qua rất nhanh.

Ngô Hữu Đạo nhẹ nhàng đánh thức Trương Dương, Trương Dương mở to mắt, đứng dậy, bắt đầu từ ấn đường, thực hiện đạn châm.

Lượt đạn này, một lần nữa đem nội lực của hắn vào cơ thể người bệnh, bệnh này chỉ dựa vào châm cứu không thôi thì không được.

Đáng tiếc bây giờ thực lực khí công của hắn chỉ còn một nửa ban đầu, bằng không hắn không cần phải chờ 10 phút lâu như vậy, ba phút là đã có thể thực hiện lại lần nữa rồi, như vậy càng nắm chắc hơn, hiệu quả trị liệu cũng tốt hơn.

- Đạn châm?

Ngô Hữu Đạo và Chủ nhiệm Mã thoáng nhìn nhau, trong mắt hai người thoáng đem theo chút mơ màng.

Đạn châm bọn họ biết, Ngô Hữu Đạo bản thân cũng có biết một chút, có lẽ chưa thấy qua thủ pháp đạn châm này, bình thường mà nói, đạn châm chủ yếu dùng để giảm đau, cũng chẳng có ai dùng đạn châm toàn thân như vậy.

Đạn châm xong, trán Trương Dương bắt đầu bốc khói, hắn ngồi xuống một lần nữa, lại nhắm mắt, bảo Ngô Hữu Đạo 10 phút sau gọi hắn dậy.

Trương Dương sử dụng đạn châm, cũng không phải là phương pháp đạn châm truyền thống, chính xác mà nói, phương thức mà hắn dùng là đưa nội kinh của mình vào, giúp cho việc trị liệu. Hiện tại trong cơ thể người bệnh tràn ngập nội lực của hắn, nội lực đó dưới sự dẫn dắt của kim bạc, sơ tán khắp các động mạch tắt nghẽn mà khoa học kỹ thuật hiện đại không thể nào khơi thông được.

Cho dù dùng nội lực khơi thông những động mạch tắc, cũng cần phải có thời gian, hiện nay Trương Dương cách mỗi phút sẽ thêm nội lực một lần, mỗi lần gần như tiêu hao hơn phân nửa nội lực của hắn, cho nên hắn không nói một câu vô nghĩa nào cả, tranh thủ thời gian để mà nghỉ ngơi.

Thời gian chậm rãi đi qua, nháy mắt đã qua nửa tiếng đồng hồ.

Nửa tiếng này, Trương Dương đã đạn châm ba lượt, mỗi lần đạn châm, sắc mặt hắn lại nhợt nhạt đi một chút, 10 phút nghỉ ngơi căn bản không đủ thời gian để khôi phục sức lực mà hắn đã tiêu hao, khi truyền nội lực lần cuối, Trương Dương gần như dùng toàn bộ sức mình.

Kiểu tiêu hao quy mô lớn này, Trương Dương kiếp trước cũng trải qua mấy lần.

Bạch!

Cửa đột nhiên được mở ra, Chu Chí Tường, bác sĩ Dương, còn Cục trưởng Triệu cũng đến, gương mặt Cục trưởng Triệu tràn đầy lo lắng, bác sĩ Dương vẫn mang nụ cười lạnh, nhìn chằm chằm vào Trương Dương.

Chu Chí Tường có vẻ hơi bất đắc dĩ, ông cẩn thận đóng cửa lại, rồi mới lên tiếng:

- Cục trưởng Triệu lo lắng, ông ấy muốn đích thân đến xem.

- Không có gì, vào không nói gì là được rồi, trị liệu hôm nay chuẩn bị kết thúc rồi, lúc này Viện trưởng đứng ngoài cực khổ rồi!

Trương Dương quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhẹ giọng nói một câu, nói xong lại ngồi ở trên ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chu Chí Tường sững sờ nhìn gương mặt tái nhợt của Trương Dương, trong lòng đột nhiên có loại cảm xúc phức tạp không nói ra được.

Vừa rồi ở bên ngoài, ông quả thực rất vất vả, bác sĩ Dương kể lại chuyện Trương Dương châm huyết Thần khuyết kể cho Cục trưởng Triệu, hơn nữa giải thích là việc này rất nguy hiểm, cục trưởng Triệu lúc ấy đã định xông vào, nhưng ông ta đã cứng rắn ngăn lại.

Ông còn luôn mồm đảm bảo với Trương Dương, khuyên Cục trưởng Triệu lâu như vậy, cuối cùng Cục trưởng Triệu thực sự lo lắng không chịu nổi, lúc này mới bước vào trong giám hộ.

Cho dù đã vào, nhưng họ cũng không tiến đến làm khó dễ Trương Dương, đây là kết quả sự cố gắng của Chu Chí Tường, ít nhất cục trưởng Triệu còn tin tưởng ông ấy, tin tưởng Trương Dương, chỉ là thời gian đã quá lâu, lo lắng quá mức mới phải bước vào.

Cái này, Trương Dương ở trong phòng giám hộ không biết rõ, nhưng hắn có thể nói ra những lời như vậy, Chu Chí Tường cũng cảm thấy trong lòng ấm áp, có một loại cảm giác những nỗ lực của mình đã không uổng phí.

Chu Chí Tường lúc này, càng thêm phần tin tưởng Trương Dương, trong lòng ông, thực sự cảm thấy Trương Dương có thể thay đổi được kết quả, làm được những chuyện người khác không thể tương tượng nổi.

- Trương, bác sĩ tiểu Trương, ba của tôi sao rồi?

Cục trưởng Triệu nhìn thấy người ba mình cầm đầy kim châm, mí mắt không kim nổi gạt vài cái, bắt quá giọng ông khi hỏi câu này rất nhỏ.

Trương Dương từ từ mở mắt, rất bình thản nhìn cục trưởng Triệu, cuối cùng liếc mắt nhìn bác sĩ Dương.

Hắn chẳng nói gì, chỉ đứng dậy, đến trước giường một lần nữa.

Hắn lại bắt đầu đạn châm từ huyệt Ấn đường, đạn châm xong lại ngồi xuống, nhắm hai mắt lại.

Tất cả mọi người nhìn hắn khó hiểu, không biết hắn làm vậy có dụng ý gì, tuy nhiên vài giây sau, cục trưởng Triệu mở to hai mắt, vẻ mặt kích động.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Lòng Bái Sư

Trương Dương nói xong, liền đi ra ngoài.

Lúc hắn đi đường, cơ thể hắn hơi đảo, không còn vững vàng như lúc ban đầu, chắc chắn, lần điều trị này hắn đã tiêu hao nội lực quá lớn, căn bản không đủ thời gian để nghỉ ngơi.

- Tôi không tin, không tin hắn dùng mấy cây châm có thể chữa khỏi loại bệnh cấp tính này, căn bản là không thể nào, Cục trưởng Triệu, tôi muốn kiểm tra lại cho ông cụ, ông thấy thế nào?

Trương Dương vừa ra đến cửa, bác sĩ Dương kêu lên, trên mặt ông ta còn có chút kích động.

Lão Triệu quả thực lúc này đã tỉnh, điều này ông cũng tận mắt chứng kiến, nhưng ông thực sự không thể tin, Trương Dương thực sự có thể cứu lão Triệu trở về, càng không thể tin có thể chữa được bệnh của lão Triệu.

Chữa khỏi bệnh này, cả nước cũng chỉ vài người dám nói mình dám chắc, cái này cũng chẳng biết từ đâu xuất hiện một thanh niên trẻ tuổi, tuyệt đối không thể.

- Tôi thấy không cần đâu!

Cục trưởng Triệu hơi chút do dự, lúc ông cụ tỉnh lại ông cũng tận mắt nhìn thấy, cũng thấy ông cụ nhà mình giờ hô hấp rất ổn, tim đập bình thản, các phương diện đều bình thường, giống như là ngủ say thôi.

- Cục trưởng Triệu, vừa nãy bọn họ cũng nói, người thanh niên kia chỉ là sinh viên thực tập, hình như vẫn chưa thực sự vào bệnh viện, chẳng lẽ ông có thể yên tâm? Chỉ là kiểm tra một chút, dù kết quả thế nào, cũng sẽ không ảnh hưởng đến ông cụ!

Bác sĩ Dương nói tiếp, ông vẫn khuyên bảo Cục trưởng Triệu.

Cục trưởng Triệu không đồng ý, ông có muốn kiểm tra cho bệnh nhân cũng không được, đây không phải là bệnh viện tỉnh, không phải địa bàn của ông ta.

Muốn biết được kết quả, tình trạng của bệnh nhân, cần phải được Cục trưởng Triệu đồng ý.

Cục trưởng Triệu lại đang chút do dự, bác sĩ Dương nói cũng có lý, Trương Dương đúng là trẻ tuổi, có thể nói là trẻ đến đáng sợ, bất cứ ai gặp hắn, đều

khó có thể tin hẳn có thể có y thuật tốt như vậy.

Kiểm tra một lượt, cũng chẳng phí gì, mà cũng chẳng ảnh hưởng gì cả.

- Lão Ngô, nửa tiếng sau rút kim, để họ kiểm tra thử!

Trương Dương quay đầu lại thản nhiên cười, bỏ lại những lời này, trực tiếp mở cửa đi ra ngoài.

Ngô Hữu Đạo và Chu Chí Tường chào hỏi Cục trưởng Triệu, cũng bước theo ra ngoài, trước khi đi còn dặn dò Cục trưởng Triệu, chăm trên người bệnh nhân không thể nào đụng vào, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

Ngoài cửa mọi người vẫn đứng đợi, thấy Trương Dương bước ra, mọi người đều vào trong xem thử.

Mễ Tuyết cũng ngồi ở ngoài, nhìn thấy sắc mặt Trương Dương tái nhợt, lập tức đứng lên, vội vàng chạy đến trước mặt Trương Dương.

- Trương Dương, anh không sao chứ?

Mễ Tuyết đỡ Trương Dương, trên mặt lộ vẻ thân thiết, sắc mặt Trương Dương so với lúc bước vào trắng hơn nhiều, vừa rồi vì đổ mồ hôi nhiều nên môi cũng khô nứt.

- Anh không sao, chúng ta về đi.

Trương Dương khẽ mỉm cười, khẽ lắc đầu, Ngô Hữu Đạo đã bước ra ngoài, bảo Vương Quốc Hải đưa Trương Dương về.

Lúc này ông không thể rời khỏi bệnh viện, các bác sĩ khác cũng không thể rời đi, còn có rất nhiều việc đợi họ.

Trương Dương thực sự rất mệt, sau khi Vương Quốc Hải đưa hắn về, hắn chẳng thèm tắm rửa, nằm xuống giường ngủ ngay, tiêu hao lớn như vậy, chưa tới ba thì thì căn bản chưa thể nào phục hồi được.

Ba ngày nay, hắn còn phải chăm cứu cho cha Cục trưởng Triệu, với tình trạng này của hắn thì trong vòng 5, 6 ngày không thể nào khôi phục được, may là những lần điều trị sau không cần tốn nhiều sức như vậy, có thể vừa hồi phục vừa trị liệu.

- Không thể nào, điều đó không thể nào!

Hai tiếng sau, bác sĩ Dương và vài vị chuyên gia của bệnh viện nhân dân tỉnh, đều trợn mắt há hốc mồm nhìn kết quả kiểm tra mới ra lò, Bác sĩ Dương ngẩn người, miệng không ngừng ní non.

Ở bên cạnh bọn họ, Viên trưởng Chu, Chủ nhiệm Mã và Ngô Hữu Đạo.

Sắc mặt mấy người này cùng với đám bác sĩ Dương hoàn toàn tương phản, ai nấy đều vui vẻ, sau khi rút kim trên người ba của Cục trưởng Triệu đã lập tức thực hiện kiểm tra, kết quả kiểm tra ngay cả bọn họ cũng có chút không dám tin.

Toàn bộ những mạch vốn bị tắc của ông cụ đã hoàn toàn được khơi thông, bao gồm cả những vị trí không thể nào phẫu thuật được, chẳng cần nhúc nhích một chiếc dao nào, chỉ dùng mấy cây kim đã có thể giải quyết xong.

Không còn tắc động mạch nữa, máu cũng được lưu thông, tình trạng thiếu máu lên não của ông cụ cũng mất, hiện tại đang hồi phục, chờ được tỉnh lại.

Dù đã tắc động mạch lâu như vậy, não luôn thiếu máu, muốn tỉnh lại nhanh như vậy căn bản là không thể nào.

- Lão Ngô, đáng lẽ ông nên đề nghị Trương Dương đến sớm hơn!

Chu Chí Tường đột nhiên vỗ đùi, thốt lên một tiếng, trên mặt còn hiện vẻ hối hận.

Chủ nhiệm Mã gật đầu đồng ý, người bệnh tắc máu não thời gian dài, tế bào não không được cung cấp đầy đủ, rất dễ bị chút di chứng, di chứng này không chỉ khó trị liệu mà còn ảnh hưởng đến cuộc sống của người bệnh sau này.

- Nếu tôi gọi cậu ấy tới sớm, các người dám để cậu ấy thử sao?

Ngô Hữu Đạo cười khò một tiếng, thực sự ông cũng muốn gọi Trương Dương tới sớm, chỉ có điều khi đó ông có nói gì cũng vô dụng, cuối cùng nếu không phải vạn bất đắc dĩ, viện trưởng phải đánh cuộc một lần, căn bản không có khả năng đồng ý chuyện này.

Chu Chí Tường hơi sững sờ, ông cũng nghĩ tới điều này, lập tức lắc đầu.

Ngô Hữu Đạo nói không sai, Trương Dương có tới sớm cũng vô ích, căn bản ông sẽ không đồng ý để Trương Dương thử, hiện tại ông có hối hận cũng đã muộn, chỉ có thể cầu cho ba của Cục trưởng Triệu ít di chứng một chút.

- Thăng nhóc này, là sinh viên thật sao?

Chủ nhiệm Mã đột nhiên nói một câu, Chu Chí Tường cũng nhìn về phía Ngô Hữu Đạo, nói thật, hôm nay biểu hiện của Trương Dương khiến Chu Chí Tường cảm giác giống một lão trung y đã thành danh, tuyệt đối không giống một sinh viên.

Chủ nhiệm Mã cũng hỏi câu hỏi trong lòng.

Ngô Hữu Đạo bắt đầu dĩ cười cười, hạ giọng nói:

- Hồ sơ của cậu ấy mọi người cũng đọc rồi, thật sự là sinh viên, còn về phần y thuật của cậu ấy, nói thật, tôi cũng rất tò mò!

- Đúng vậy, còn trẻ vậy mà y thuật đã lợi hại đến thế!

Chu Chí Tường không kìm nổi cũng gật đầu theo, hôm nay ông đã tận mắt chứng kiến quá trình châm cứu của Trương Dương, trong lòng ông căn bản không thể hình dung được cảm giác của ông lúc đó. Thủ pháp châm cứu của Trương Dương càng làm ông cảm thấy ngưỡng mộ.

Ít nhất ông cũng biết trong giới trung y, không ai có thể so được với Trương Dương.

- Viện trưởng, đối với thanh niên này, giờ ngài thấy sao?

Ngô Hữu Đạo hỏi thêm một câu, khóe miệng của ông còn mỉm cười.

Ông tin, sau chuyện hôm nay, mọi người trong bệnh viện sẽ thay đổi cách nhìn với Trương Dương, đồng ý điều kiện “hà khắc” kia của Trương Dương cũng không phải là vấn đề, đây chính là điều kiện Trương Dương đã đề xuất, đến lúc đó cậu ta cũng không thể nào cự tuyệt được nữa.

Cứ thế, không lâu sau, Trương Dương sẽ vào viện, ông cũng có dịp gần gũi quan sát.

Đáng tiếc chính là, một tuần Trương Dương chỉ đến bệnh viện một ngày, còn chia làm hai lần, đôi ngộ này còn tốt hơn so với ông, tuy nhiên nghĩ tới tài năng của Trương Dương ông cũng không khỏi khâm phục, ông cảm thấy Trương Dương đáng được như vậy.

Kỹ thuật châm cứu kia, làm ông có lòng bái sư học đạo.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Cảm Giác Khác Thường

Báo cáo kiểm tra của lão Triệu cũng tới tay của Cục trưởng Triệu.

Nhìn bản báo cáo này, nước mắt của ông lại chảy nước mắt, chỗ khác biệt là lần này vì vui sướng, còn lần trước là vì tuyệt vọng.

Cả nhà Cục trưởng Triệu, nhìn thấy bản kiểm tra này đều vui đến phát khóc, hôm nay đối với họ mà nói chính là một lần đại bi đại hi, không có đại bi, thì sẽ không thể đổi được sự mừng rỡ này, bất kỳ thứ gì khi mất đi rồi mới cảm thấy quý trọng.

Đặc biệt là trưởng nữ của Cục trưởng Triệu là khóc nhiều nhất, ông nội là người thương cô nhất, từ trước đến giờ có ông ở bên cô không có cảm giác gì, nhưng khi đột nhiên phải mất đi thì cô mới hiểu rằng ông nội quan trọng với cô biết nhường nào.

- Bác sĩ Tiểu Trương, cảm ơn!

Sau khi ổn định lại được tâm thần Cục trưởng Triệu nhẹ giọng nói, bên cạnh ông không có ai khác, tuy nhiên trong lòng ông hiểu rất rõ, người thực sự cứu ba mình là ai.

Nghĩ đến đây, ông lại nghĩ đến kết luận trước đây của bác sĩ Dương.

Bác sĩ Dương nói trong nước không ai có thể nắm chắc chữa khỏi căn bệnh này, chỉ xuất ngoại mới có hy vọng, nhưng ở Trường Kinh của họ lại có một người như vậy, một thanh niên thần kỳ, chỉ dùng thủ pháp trung y đã có thể cứu được ông cụ.

Cái này đồng nghĩa với kiến thức y học của bác sĩ Dương kiến thức nông cạn, không biết được trên người còn có người, quá đáng nhất là suýt chút nữa mình cũng bị ông ta gạt, suýt chút nữa là hại ba của mình.

Nếu không phải ở Tam Viện, nếu không phải Tam Viện có bác sĩ Tiểu Trương, lần này cũng đưa ba lên bệnh viện tỉnh như lần trước, có thể phải chuẩn bị chuyển tang sự rồi.

Vừa nghĩ như thế, khiến trong lòng của ông có chút bất mãn và oán hận bác sĩ Dương, đồng thời cũng rất may mắn, lần này ba đã phát bệnh gần bệnh viện Tam Viện, nếu không phải tại đây, ở nơi khác thì ông chỉ có cách lựa chọn bệnh viện Nhân Dân, kết quả cuối cùng tuyệt đối sẽ không ra gì.

Bác sĩ Dương đã đi rồi, những chuyên viên Bệnh viện nhân dân tỉnh cũng cùng đi.

Lúc bọn họ đi, thậm chí cũng không chào hỏi Cục trưởng Triệu, hôm nay bọn họ hoàn toàn mất mặt rồi.

Bị họ đoán định là trong nước không có ai chữa trị được, kết quả là bị một sinh viên thực tập chữa trị, dù họ có tin hay không, kết quả kiểm tra không gạt người.

Điều này làm họ cảm thấy rất mất mặt, cũng rất xấu hổ, bởi vậy họ ra đi không lời từ giả, khiến Cục trưởng Triệu chưa kịp nói lời cảm ơn với họ, dù nói thế nào, những bác sĩ này cũng đến giúp, dù có giúp được hay không, nhưng Cục trưởng Triệu vẫn rất cảm kích họ.

Sáng hôm sau 8h, Trương Dương mới ngủ dậy, một người luôn dậy sớm như hần hiếm có lần ngủ dậy muộn như vậy.

Ngày hôm qua thực sự quá mệt mỏi, may hôm nay là cuối tuần, không phải dậy sớm đi học, bằng không chắc chắn sẽ là nỗi cực khổ đối với hần.

- Dậy, ăn chút gì đó đi, em làm cho anh!

Mễ Tuyết ngồi trong phòng khách đọc sách, thấy Trương Dương bước ra vội vàng đứng lên, cười ngọt ngào.

Khi Mễ Tuyết nói, cẩn thận quan sát Trương Dương, nhìn sắc mặt Trương Dương không trắng bệch nữa, tinh thần xem ra đã tốt hơn hôm qua, trong lòng cô cũng nhẹ hần.

Trương Dương cũng biết, cô bé ngốc này đã dậy ít nhất từ 4h sáng, sau đó không ngủ được, cứ lo lắng cho hần, nhưng ngại không dám vào phòng thăm hần, chỉ có thể ngồi ngoài phòng khách chờ.

- Được, cảm ơn!

Trương Dương khẽ mỉm cười, ngày hôm qua mệt như vậy, bụng đúng là đã đói lắm rồi, hần không hề khách khí với Mễ Tuyết, giữa hai người cũng không cần phải khách khí.

Một lát sau, Mễ Tuyết cầm một bát mì thơm ngào ngạt đi ra, còn đánh hai quả trứng chần nước sôi, mùi hương của tô mì khiến Trương Dương cảm thấy thêm ăn, nhận bát, vài phút sau Trương Dương đã tiêu diệt hết tô mì.

Thấy Trương Dương thỏa mãn chùi miệng, Mễ Tuyết do dự một lúc mới hỏi:

- Bệnh nhân trị bệnh ngày hôm qua, trị hết chưa ạ?

Ngày hôm qua cô nàng cũng cùng Trương Dương đến bệnh viện, đáng tiếc những gì xảy ra trong phòng bệnh cô không hề biết, chỉ đứng ngoài cửa sổ nhìn vào vài lần.

Nhưng cô ở bên ngoài không nghe thấy tiếng của mọi người bàn luận, bệnh tình người bệnh hôm qua rất nghiêm trọng, thậm chí người của bệnh viện tỉnh cũng đến, cũng đã bó tay, cuối cùng không có cách nào khác mới mời tới Trương Dương.

Nhiều bác sĩ đến như vậy mà còn không chữa được, Trương Dương liệu có thể chữa được không. Mễ Tuyết trong lòng cũng không chắc chắn.

- Đương nhiên, em không nhìn thấy ai xuất mã sao!

Trương Dương khẽ mỉm cười, đem giấy ăn ném vào thùng rác, còn vỗ tay nhẹ nhẹ.

- Thật à, anh thật sự trị được à?

Mễ Tuyết sững sờ, bất ngờ kêu lên, hôm qua những bác sĩ bên ngoài nói căn bệnh rất nặng, thậm chí nói là phải chuẩn bị sẵn hậu sự, bệnh như vậy, căn bản cô không nghĩ Trương Dương có thể cứu được.

Trương Dương cũng thể hiện tài y thuật trước mặt cô, nhưng chỉ là chỉ cho chị Chu châm cứu, còn bệnh nhân mắc bệnh nguy kịch lại là một chuyện khác.

- Không nguy hiểm đến tính mạng nữa, nhưng có thể sẽ có di chứng nhất định, bọn họ báo cho anh muộn quá, làm trễ thời gian điều trị tốt nhất!

Trương Dương gật đầu, nói tiếp, hần cũng có chút tiếc nuối, người bệnh nào bị tắc nghẽn quá lâu, thời gian thiếu máu quá dài, khả năng châm cứu của hần có cao tới đâu cũng khó tránh khỏi để lại di chứng.

Ít nhất y học hiện tại của hần, cũng không tránh khỏi điều này.

- Anh có thể cứu sống được người bệnh là giỏi rồi, ở ngoài em có nghe, trong nước không có một bệnh viện nào dám nắm chắc, có đưa đi đâu cũng vô dụng!

Mễ Tuyết kích động nhảy dựng lên, trực tiếp nhảy đến bên người Trương Dương, nhìn chăm chăm vào Trương Dương.

Trong ánh mắt của nàng, còn mang theo một tia sùng bái, còn có chút tự hào, Trương Dương là người cô thích, có thể làm được những điều người khác không thể làm được, thậm chí là việc mà rất nhiều danh y đều kết luận không thể nào làm được, sự kiêu ngạo trong lòng làm cô cảm thấy vui vẻ.

- Đó là bọn họ không biết, ếch ngồi đáy giếng, loại bệnh này trong nước vẫn có người có thể trị đấy, hơn nữa không chỉ một người, Trung Quốc chúng ta mệnh mông có nhiều việc, người bình thường căn bản không thể tưởng được!

Trương Dương khẽ cười, lắc đầu, trong lòng nghĩ tới mấy danh y kiếp trước mình đã biết.

Trong nước quả có một số danh y chân chính, thậm chí là thần y, tuy nhiên những người này phần lớn không màng danh lợi, không phải ẩn cư, thì cũng nhàn rỗi ở nhà, ngoại trừ vài trường hợp ngoại lệ, trên cơ bản chẳng bao giờ ra tay.

Núi Mục Hoàng cách Trường Kinh chưa tới 700km, có một bác sĩ trung y rất lợi hại, vị trung y này từng nhiều lần chữa khỏi bệnh cho lãnh đạo trung ương, sau này lớn tuổi mới trở về quê, ẩn cư ở núi Mục Hoàng.

Kiếp trước, hắn với lão trung y đó có cùng thảo luận với nhau mấy lần, lão trung y kia rất thích thuật châm cứu của hắn, nhưng hắn cũng học hỏi được rất nhiều điều từ lão trung y, kiếp trước của hắn, luôn không ngừng học tập.

Mễ Tuyết thu dọn chén đĩa Trương Dương đã ăn xong, mỉm cười ngọt ngào ngồi xuống bên cạnh, dán sát vào tai Trương Dương nói:

- Em tin còn có người có thể làm được, nhưng anh là người giỏi nhất!

Sau khi nói xong, cô liền ôm lấy thứ kia vào bếp, để Trương Dương một mình sững sờ nơi ấy.

Bên tai hắn, dường như còn lưu lại hơi ấm, hơi ấm này khiến hắn tê dại, một cảm giác khác lạ khó nói thành lời.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Đồng Ý Điều Kiện

- Trương Dương các cậu đi đâu đấy?

Trương Dương và Mễ Tuyết vừa ra đến cửa, còn chưa ra khỏi tiểu khu, Hồ Hâm và mấy người khác đã bước đến, mấy người xách vài túi nhựa đen, chứa không ít đồ đạc, người nói chuyện với Trương Dương là Hồ Hâm.

Trương Dương cười liếc mắt nhìn bọn họ nói:

- Bọn tớ đến bệnh viện có chút việc, các cậu làm gì đấy, chuyển nhà à?

- Chuyển nhà cái gì, không phải chúng ta đã nói rồi sao, hôm nay sẽ tổ chức nấu nướng, hôm qua đã ăn cơm của các cậu, hôm nay chúng tớ đem đồ tới, chuẩn bị hết cả rồi, không cần các cậu chuẩn bị gì nữa đâu!

Tiểu Ngốc cướp lời nói, nghe cô nói, Trương Dương với Mễ Tuyết mới nhớ ra, hôm qua đúng là họ đã hẹn hôm nay cùng nấu nướng.

- Ngại quá, các cậu xem này, tớ quên mất, bữa nấu nướng hôm nay e là tớ không đi được, tớ phải đến bệnh viện có chút việc, hay các cậu cùng đi nhé!

Trương Dương liên tục chấp tay xin lỗi, nói xong hắn nhìn Mễ Tuyết, hơi do dự.

Những người khác thì không sao, nhưng Mễ Tuyết không thể rời xa hắn, nhiệm vụ chết tiệt kia đã qua được năm ngày, một chút động tĩnh gì cũng chẳng có, càng đến gần thì hắn càng không dám rời xa Mễ Tuyết.

- Trương Dương, em cũng không đi đâu, vừa hay em phải đi thăm Tiểu Tuyết!

Mẽ Tuyết vội nói, Tiểu Tuyết chính là con gái của Cục trưởng Triệu, năm nay mới 17 tuổi, đang học cấp ba, hôm qua khi ở ngoài phòng giám sát, Mẽ Tuyết đã hỏi han cô nhiều, hai người cũng trở thành chị em.

Trương Dương suy nghĩ, gật đầu:

- Vậy cũng được, các cậu đi trước, để hôm khác chúng tớ cùng đi!

Mẽ Tuyết không đi cũng tốt, lúc này hẳn thật sự không muốn để Mẽ Tuyết rời khỏi mình, nhiệm vụ lần này là “Mẽ Tuyết nguy hiểm”. Nếu thật sự ở bên ngoài gặp phải nguy hiểm, lại không có hẳn bên cạnh, đến lúc đó có muốn khóc cũng chẳng có chỗ mà khóc.

Bị trừ điểm nhiệm vụ không nói, nếu Mẽ Tuyết thực sự có mệnh hệ gì, hẳn sẽ hối hận mãi mãi.

Qua mấy ngày sống cùng nhau, địa vị của Mẽ Tuyết trong lòng hẳn ngày càng quan trọng, cho dù không có trừng phạt của nhiệm vụ, hẳn cũng vô cùng coi trọng cô gái đáng yêu này.

- Các cậu không đi, chẳng hứng thú gì cả!

Hồ Hâm nói, bộ dạng như đưa đám, hôm nay cùng nhau nấu nướng là chủ ý của mọi người, cậu ta không ngờ hôm nay Trương Dương đột ngột đổi ý.

- Thật ngại quá, Hồ Hâm, hôm nào tớ mời mọi người ăn một bữa tiệc Tây được không, hôm nay phải đi cứu người!

Trương Dương cười ha hả vỗ vai Hồ Hâm, nghe thấy bữa tiệc Tây, hai mắt Hồ Hâm sáng lên, ngẩng đầu lên lập tức, tinh thần lập cũng thay đổi.

- Đây là cậu nói đấy nhé, được, hôm nay chúng tớ cùng cậu đến bệnh viện, mấy thứ đồ nướng này hôm khác chúng ta ăn, đem lên cất trong tủ lạnh nhà cậu trước đi!

Hồ Hâm nói xong, không đợi Trương Dương trả lời liền trực tiếp lôi kéo hẳn quay về nhà, sau khi nhồi hết đồ vào tủ lạnh, Hồ Hâm mới hài lòng rời đi.

- Trương Dương, đến bệnh viện cứu ai vậy?

Sau khi đi ra, Hồ Hâm mới nhớ tới lời Trương Dương vừa nói, không kìm được hỏi.

Trương Dương nhìn đồng hồ, nhẹ nhàng lắc đầu:

- Chúng ta đến bệnh viện trước, có gì đến bệnh viện hẵng nói, muộn rồi!

Trương Dương chăm cứu cho lão Triệu, thời gian lần thứ hai tốt nhất là không vượt quá 12 tiếng, hôm qua 11h đêm hẳn hoàn thành chăm cứu, giờ đã là 10h sáng rồi, hẳn phải đến bệnh viện trước 11h.

- Được, chúng ta đến bệnh viện!

Hồ Hâm cũng không hỏi nhiều, lập tức đồng ý, mọi người cùng bước nhanh, một lúc sau đã ra khỏi tiểu khu rồi.

Gọi hai chiếc taxi, đám người đi đến Tam Viện, hai cô nàng Tiểu Ngốc và Nam Nam hơi tiếc nuối đám đồ không được nướng, tuy nhiên, các cô ấy còn tò mò việc Trương Dương đến bệnh viện hơn, đáng tiếc Mẽ Tuyết và Trương Dương đã ngồi chiếc xe phía trước, các cô nàng không thể nào truy vấn được.

Hơn 10 phút sau, taxi tới Tam Viện, hôm nay là cuối tuần, trước cổng Tam Viện người ra vào khám bệnh rất đông, bãi đỗ xe cũng chật đầy xe, dựa vào đây có thể thấy, Tam Viện cũng khá được.

Nhiều người đến khám, chứng tỏ bệnh viện này rất được tin tưởng, danh tiếng một bệnh viện, được tích lũy từ quá trình hành nghề y, sự phát triển của Tam Viện tốt, công lao của lãnh đạo bệnh viện rất tốt.

Điều này cũng có thể thấy được, viện trưởng Chu Chí Tường cũng có năng lực nhất định.

- Tiểu Trương, cậu đến rồi!

Vừa bước vào tòa nhà điều trị phía sau, Trương Dương nhìn thấy đám Ngô Hữu Đạo, Ngô Hữu Đạo vừa cười vừa chào hỏi Trương Dương.

Sau Ngô Hữu Đạo là Chu Chí Tường, ông cũng đang chào hỏi người quen, nhìn thấy Trương Dương đến, ánh mắt lập tức sáng ngời, vội vàng bước qua.

- Tiểu Trương, đến đây, tới phòng làm việc của tôi nghỉ ngơi một chút đi, vừa hay tôi có chuyện cần nói với cậu.

Chu Chí Tường cười rất hòa nhã, các bác sĩ và y tá đứng gần đều kinh ngạc nhìn ông ta, trong ấn tượng của họ, vị Viện trưởng Chu đáng kính này rất ít khi lộ vẻ mặt như vậy, bình thường đều để lộ một khuôn mặt sa sầm.

- Không cần, tôi phải đi xem người bệnh, phải tiến hành chăm cứu đợt hai, tôi phải chuẩn bị một chút!

Trương Dương chậm rãi lắc đầu, Hồ Hâm và Cố Thành đều bước đến bên cạnh, đánh giá xung quanh.

- Điều trị quan trọng, tôi không làm chậm trễ việc điều trị của cậu, chờ cậu làm xong thì đến phòng làm việc của tôi, ký cho xong hợp đồng. Những điều kiện lần trước cậu đề xuất với bệnh viện, sau khi bệnh viện chúng tôi suy xét đã đồng ý toàn bộ, giờ làm việc mỗi tuần do cậu tự do sắp xếp, ngoại trừ số tiền trợ cấp 200.000, bệnh viện quyết định thưởng thêm cho cậu 20.000, khen ngợi cống hiến lần này của cậu, 20.000 tuy không nhiều, nhưng đó chỉ là phần thưởng của lần này, sau này nếu có cống hiến thì sẽ có thêm.

Chu Chí Tường hí hóp mắt, cười ha hả nói.

Hôm qua Vương Quốc Hải đưa Trương Dương đi rồi, quay lại nói chuyện với ông, lời nói của Vương Quốc Hải đã nhắc nhở ông.

Sau khi Trương Dương điều trị cho ba của Cục trưởng Triệu, một sinh viên không chút tiếng tăm trước kia sẽ được nổi tiếng, điều này e là sẽ khiến nhiều bệnh viện động tâm, nếu chẳng may có bệnh viện nào khác đến ngăn cản, đến lúc đó việc mời Trương Dương có thể sẽ phiền phức hơn nhiều.

Đây không phải điểm mấu chốt, mấu chốt là câu nói của Vương Quốc Hải đã thức tỉnh ông.

Trương Dương có thể cứu được ba của Cục trưởng Triệu, Cục trưởng Triệu lại là đứa con có hiếu, nếu nói Trương Dương là ân nhân cứu mạng của ông ta cũng không quá, nếu chẳng may có bệnh viện nào khác âm mưu kéo Trương Dương đi, đến lúc đó ông ta có khóc cũng chẳng có chỗ để khóc.

Chưa nói đến tài y thuật của Trương Dương, chỉ cần chút danh ân nhân cứu mạng của Cục trưởng cục y tế, cũng đủ hấp dẫn bệnh viện các cấp trong thành phố rồi.

Điều này khiến ông hạ quyết tâm, hôm nay vừa gặp Trương Dương đã xác định trước việc này, tránh dè dặt lăm lăm.

- Cảm ơn viện trưởng, không có gì nữa, tôi đi trước!

Trương Dương khẽ mỉm cười, Chu Chí Tường đáp ứng điều kiện của hắn hoàn toàn nằm trong dự liệu của hắn, Trương Dương đâu có ngu, hôm qua sau khi người của bệnh viện thấy được giá trị thực sự của mình, bọn họ chắc chắn sẽ đồng ý.

Cho nên hắn mới bình tĩnh như vậy, kỳ thực đi làm thực tập sinh của một bệnh viện Trương Dương cũng chẳng hứng thú gì, đừng nói bệnh viện thành phố, dù là thực tập sinh bệnh viện cấp quốc gia hắn cũng chẳng để vào mắt.

Hắn lúc trước, đã là viện phó của một bệnh viện cấp quốc gia.

- Tốt lắm, bác sĩ Tiểu Trương đi trước đi, có chuyện gì cứ nói với lão Ngô, bệnh viện có làm được, nhất định sẽ làm giúp cậu.

Chu Chí Tường lập tức cười gật đầu, Trương Dương không cự tuyệt là tốt rồi, không cự tuyệt, chứng tỏ bệnh viện bọn họ còn có hy vọng.

Lúc này trong mắt ông Trương Dương đã trở thành một bảo bối rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Thế Giới Này Diên Rồi

- Tiểu Trương, lão Triệu sau khi thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm kỳ, đã chuyển đến phòng bệnh cao cấp, chúng tôi đang dùng thuốc của cậu, tình hình hiện tại của ông ấy rất tốt, tôi thấy chắc chỉ vài ngày nữa là tỉnh lại thôi!

Ngô Hữu Đạo cười ha hả nói một câu, đưa Trương Dương vào phòng bệnh, hắn bắt mạch cho lão Triệu, khôi phục quả thật rất tốt.

- Trương Dương, từ từ, vừa rồi người nọ là ai vậy?

Phía sau Trương Dương, mấy người bọn Hồ Hâm cũng đều ngạc nhiên đứng ở nơi đó, những gì Chu Chí Tường nói bọn họ đều đã nghe thấy.

Người nọ chính mồm nói ra, bệnh viện đáp ứng điều kiện của Trương Dương rồi, đồng ý tài trợ cho trường hai trăm ngàn, đồng thời còn để cho Trương Dương tự do sắp xếp thời gian công tác, cái này, không phải là hai điều kiện ngày hôm qua Trương Dương đề xuất kia sao?

- Đó là Viện trưởng Chu của bệnh viện chúng tôi, nhân vật số 1!

Ngô Hữu Đạo thay Trương Dương trả lời vấn đề này, bệnh viện điều kiện đáp ứng của Trương Dương, kéo Trương Dương về bệnh viện ông đã được thông bao từ sớm nên không bất ngờ gì với chuyện này.

- Ông ấy chính là viện trưởng, nói như vậy, các ông hoàn toàn đáp ứng điều kiện của Trương Dương?

Cố Thành đứng dậy, vội vàng hỏi một câu.

Viện trưởng đích thân nói với Trương Dương những điều này, khả năng đáp ứng là 80, 90%, nhưng hai điều kiện này, hôm qua mấy người bọn họ thương lượng thế nào, nhìn thế nào cũng thấy cực kỳ không khả quan/

Những điều kiện không thể này, không ngờ Tam Viện đồng ý rồi, Cố Thành, Hồ Hâm, thậm chí Tiểu Ngốc và Nam Nam bọn họ, đều có cảm giác điên cuồng, không phải là bọn họ điên, mà là thế giới này đã điên rồi.

Tài trợ hai trăm ngàn, mỗi tuần chỉ làm việc một ngày, điều kiện như vậy, thấy thế nào cũng không thực tế, làm sao có thể đáp ứng được.

Hơn nữa Tam Viện cũng không phải là bệnh viện nhỏ bé gì, đem số nhân viên chính thức và nhân viên tạm thời ra tính cũng đã vài trăm người, mấy toàn lâu lớn, còn có một tòa nhà chính cao hơn 20 tầng nữa.

Không ngờ bệnh viện lớn như vậy cũng điên như Trương Dương.

- Đúng, bệnh viện đã hoàn toàn đáp ứng rồi, tiểu Trương, chúng ta hãy đi trước đi!

Ngô Hữu Đạo mỉm cười gật đầu, đưa Trương Dương đi thẳng về phía trước, Hồ Hâm, Cố Thành mấy người bọn họ nhìn nhau, cùng bước theo sau.

Trong lòng của bọn họ, ngoại trừ rung động, còn có cảm giác ngứa ngáy như mèo cào, bọn họ rất muốn biết, bệnh viện rớt cuộc tại sao phải đáp ứng điều kiện không khả năng của Trương Dương. Hồ Hâm thậm chí hoài nghi, có phải trong nhà Trương Dương có quan hệ gì với bệnh viện, hoặc là cha của Trương Dương là quan lớn, vừa hay quản bệnh viện này, mới khiến cho bọn họ bật đèn xanh với Trương Dương, đáp ứng điều kiện vô cùng hà khắc này.

Ngô Hữu Đạo trực tiếp dẫn bọn họ đến phòng bệnh cao cấp, phòng bệnh cao cấp có giường, còn có TV điều hòa không khí và buồng vệ sinh, ở bệnh viện cũng thuộc dạng xa hoa rồi.

- Chị Mễ Tuyết, mọi người đến rồi à, đến đây, ăn táo này!

Có mấy người ngồi quanh giường, một cô gái trong số đó thấy bọn họ lập tức nhảy lên, trong tay còn cầm một quả táo đã gọt xong.

Cô bé này chính là Triệu Tuyết, cùng tên với Mễ Tuyết, cô bé một rất đáng yêu, ngày hôm qua sau khi hai người quen nhau, ngay lập tức xây dựng tình cảm.

- Chị không ăn, em cứ ăn đi!

Mễ Tuyết mỉm cười lắc đầu, Triệu Tuyết vội kéo cánh tay của nàng, trực tiếp đem nàng kéo đến bên giường, mẹ của Triệu Tuyết cũng cười chào hỏi cô nàng, các cô đúng có ấn tượng rất tốt với Mễ Tuyết.

Không chỉ bởi vì Mễ Tuyết là một xinh đẹp cô gái, các cô đều biết rằng, hôm qua Mễ Tuyết đi theo Trương Dương cùng đến đây, rất có thể có quan hệ không bình thường với Trương Dương. Trương Dương có thể là ân nhân cứu mạng ba họ, yêu ai yêu cả đường đi, thái độ đối với Mễ Tuyết cũng tốt hơn nhiều.

- Lão Ngô, bác sĩ tiểu Trương, mọi người đã tới, mau ngồi, ngồi đi!

Cục trưởng Triệu đã đó, ông ta cuống quýt đứng lên, bước đến trước mặt Ngô Hữu Đạo và Trương Dương, lúc nói chuyện với Trương Dương, trên mặt của ông còn mang theo vẻ cảm kích.

Sáng hôm nay ba của Cục trưởng Triệu đã tiến hành kiểm tra một lần nữa, tất cả đều ổn định, chỉ cần giải quyết vấn đề não bộ, bất cứ lúc nào ba của ông cũng có thể tỉnh lại.

Các bác sĩ sau khi kiểm tra cho ba ông đều giật mình, lần kiểm tra trước cũng do họ làm, sau khi cầm kết quả, bọn họ luôn miệng nói đây là kỳ tích.

Cục trưởng Triệu rất rõ, kỳ tích này do ai mang đến cho ông.

- Không vội, cứ để trị liệu trước đã, thời gian cũng đến rồi!

Trương Dương cười nhẹ lắc đầu, Ngô Hữu Đạo đã sớm chuẩn bị kỹ càng cho hắn, kim bạc gì đó đều đã có trong phòng bệnh.

Lúc Trương Dương chăm cứu, cần không gian im lặng, trong phòng bệnh không thể có nhiều người như vậy, cuối cùng ngoại trừ cục trưởng Triệu và Ngô Hữu Đạo ở lại, những người khác đều thôi lui ra khỏi phòng bệnh, đi ra ngoài nghỉ ngơi.

Đề cao tinh thần, cầm kim châm lên. Trương Dương chậm chậm châm kim xuống người lão Triệu, hôm nay không phải châm huyết Ấn đường đầu tiên, mà châm những huyết bình thường trên ngực.

Ngày hôm qua tình hình khẩn cấp, mới phải châm cứu như vậy, hôm nay chỉ xoa dịu và duy trì, không cần phí sức như vậy.

Ở bên ngoài, đám Hồ Hâm lập tức vây quanh Mễ Tuyết truy hỏi tỉ mỉ.

- Mễ Tuyết, rốt cuộc sao lại thế này, cậu nói nhanh lên, chúng tớ sốt ruột chết đi mất!

Tiểu Ngốc hỏi đầu tiên, cô và Hồ Hâm giống nhau, kỳ thật đều rất nôn nóng, hai người này vô cùng hợp nhau, đáng tiếc thân nhau quá, ai cũng ngại không dám phá bỏ bức tường ngăn cách kia trước.

- Là như thế này, ngày hôm qua...

Mễ Tuyết cười ngọt, kể về chuyện hôm qua, lúc nói, trong lòng cô có chút tự hào và kiêu ngạo.

Người cô yêu, quả nhiên không giống bình thường, căn bệnh bao nhiêu bác sĩ lợi hại điều trị không hết, lại được hần trị hết, đúng là nhân tài, là anh hùng.

Thiếu nữ khi yêu, ai không hy vọng người mình yêu là bạch mã hoàng tử, siêu nhân, Mễ Tuyết cũng không ngoại lệ, Trương Dương trong vài ngày ngắn ngủi, đã trở thành người hoàn mỹ trong mắt cô.

- Giỏi vậy, bệnh viện đã tuyên bố không cứu được, Trương Dương vẫn có thể cứu được à?

Nghe xong Mễ Tuyết kể, Cố Thành há to miệng đầu tiên, cậu ta cũng là sinh viên y, dĩ nhiên hiểu được, bệnh viện nhiều bác sĩ như vậy cũng không cách nào chữa được, chứng tỏ bệnh đó nghiêm trọng cỡ nào.

- Đúng, Tam Viện không còn cách nào khác đành phải nhờ Trương Dương, sau này họ còn nói, may mà đến tìm Trương Dương!

Mễ Tuyết gật đầu, trên mặt chan chứa nét hạnh phúc ngọt ngào, dường như chính cô đã cứu người vậy, dường như người được các bác sĩ kính trọng là cô vậy.

Mấy người ở đây, dường như đều chìm trong chấn động, không phát hiện vẻ khác thường của Mễ Tuyết.

Nam Nam là người đề tâm nhất, cô đột nhiên hỏi:

- Mễ Tuyết, cậu mới nói, người Trương Dương cứu, là ba của Cục trưởng cục Y tế?

Mễ Tuyết nói:

- Ồ, tiểu Tuyết nói cho tớ biết, ba của cô ấy là Cục trưởng cục Y tế, bằng không Tam Viện đâu cần phải lo lắng như vậy, người của bệnh viện Nhân dân tỉnh còn xuống hỗ trợ nữa đấy!

Nam Nam gật đầu nói:

- Khó trách bệnh viện lại đáp ứng điều kiện Trương Dương, ân tình này quá lớn, số Trương Dương vận khí cũng may mắn quá!

- Đúng vậy a, ba của Cục trưởng cục Y tế, Trương Dương từ nay về sau không cần phải lo gì nữa, không đúng, tên nhóc này căn bản không cần phải đi làm nữa, sao tớ không may mắn được như vậy nhỉ!

Hồ Hâm ở một bên kêu lên một tiếng, trên mặt còn lộ vẻ tức giận bất bình, như đang lên án ông trời bất công.

- Thôi đi, cậu có may mắn cũng vô dụng, tuy nhiên quan hệ của Trương Dương với Tam Viện tốt như vậy, còn cứu được ba của Cục trưởng cục y tế, sau này chúng ta tốt nghiệp, có thể nhờ Trương Dương giúp đỡ!

Cố Thành cười cười nói với Hồ Hâm, Tiểu Ngốc nghe xong ánh mắt cũng sáng ngời, bọn họ tốt nghiệp xong muốn ở lại Trường Kinh công tác, có quan hệ với Cục trưởng cục y tế, đến lúc đó sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Tác giả: Chín mươi chín dùng thư sinh

- Đến đây, mọi người ăn trái cây đi!

Đám Mễ Tuyết đang nói chuyện, vợ của Cục trưởng Triệu bưng một đĩa táo mới gọt xong bước đến, nhiệt tình chiêu đãi bọn họ.

Hồ Hâm là không khách khí nhất, nhận đĩa táo cảm ơn xong, lập tức cắn một miếng lớn, vừa gặm táo vừa đến trước phòng bệnh, xuyên qua cửa sổ nhìn vào bên trong.

Lúc này Trương Dương đang không ngừng châm cứu, những chiếc kim được sau khi châm xuống đều hơi rung động, có vài cây kim không ngừng run rẩy, làm cho người ta có một cảm giác kỳ lạ khó nói thành lời.

Cố Thành, Tiểu Ngốc, đều bu lại, nhìn qua cửa sổ, thấy Trương Dương lại châm tiếp, lần này so với lần trước Trương Dương châm cứu cho chị Chu còn lợi hại hơn rất nhiều.

- Không ngờ, Trương Dương đúng là chân nhân bất lộ tướng!

Tiểu Ngốc nhẹ giọng nói, trong mắt tràn đầy hâm mộ, đối với sinh viên y như họ mà nói, rõ ràng là rất hứng thú với y thuật.

Lúc này, dường như Tiểu Ngốc đã hiểu được Trương Dương rồi, Trương Dương cự tuyệt lời mời của bệnh viện là có lý do, tay nghề y thuật thế này, có đi đâu cũng không cần phải lo lắng.

Nếu cô có trình độ y thuật như thế này, nói không chừng cũng dám cự tuyệt lời mời của bệnh viện ấy chứ.

Đương nhiên, đây chỉ là tưởng tượng của cô, cô không có thiên chất như Trương Dương, nếu bệnh viện đặc biệt mời cô, chỉ sợ cô mừng đến mức ngủ không yên.

Trong phòng bệnh, Trương Dương lấy khăn ra lau mồ hôi, trực tiếp ngồi xuống ghế sa lon.

Hắn đã giúp lão Triệu châm cứu xong rồi, nội lực vừa mới khôi phục chưa được một nửa giờ lại tiêu hao hơn phân nửa, may là hôm nay chỉ cần châm cứu một lần là được, không phải làm liên tục như hôm qua, bằng không nhất định hắn không thể nào chống đỡ nổi.

- Lão Ngô, kim châm hôm nay đội 1 tiếng sau rút nhé, mai tôi lại đến!

Nghỉ ngơi một lát, Trương Dương đứng lên, nói với Ngô Hữu Đạo, có Ngô Hữu Đạo ở đây, hắn cũng bớt nhiều phiền phức, ít nhất là không phải chờ để nhổ những kim châm này.

Ngồi chờ ở đây 1 tiếng đồng hồ đúng là việc nhàm chán.

- Không sao, cậu đến chỗ Viên trưởng Chu đi, chắc là ông ấy chờ cậu sốt ruột lắm rồi!

Ngô Hữu Đạo cười ha hả gật đầu, hai ngày này xem Trương Dương châm cứu đã gọi mở cho ông rất nhiều, lúc này được nghiền ngẫm, tí nữa rút kim lại có cơ hội để ông tìm hiểu nhiều thêm một chút, điều này khiến ông rất vui vẻ.

Trương Dương đồng ý, đứng dậy rời khỏi phòng bệnh, Cục trưởng Triệu bước ra ngoài, nói không ít lời cảm kích, cuối cùng mới để cho Trương Dương rời đi.

Bước ra ngoài, khi Hồ Hâm, Cố Thành nhìn Trương Dương, ánh mắt đã thay đổi.

Trong lòng mấy người này, tràn đầy cảm xúc. Trương Dương đã làm việc họ không thể nào tưởng tượng nổi, bọn họ không biết, sau này Trương Dương còn có thể làm bao nhiêu việc như vậy nữa.

Chu Chí Tường đúng là đang đợi trương dương, mọi việc giao hết cho người khác, chỉ ngồi để đợi Trương Dương đến ký hợp đồng.

Sau khi Vương Quốc Hải nhắc nhở ông, càng nghĩ ông càng thấy Vương Quốc Hải nói rất có lý, nếu đổi lại là mình, biết có người trở thành ân nhân cứu mạng của lãnh đạo trực tiếp, chắc chắn cũng sẽ cướp cơ hội mời người này về dưới trướng.

Có người này ở bệnh viện, chẳng khác nào có ân tình của Cục trưởng Triệu, thời khắc mấu chốt có thể tạo được tác dụng rất tốt.

Chính vì bản thân ông cũng nghĩ như vậy, cho nên mới khẩn trương như thế, ông hiểu rõ, những chuyện này chỉ cần chậm một chút, người khác chắc chắn sẽ ra tay cướp đi mất, đến lúc đó có đưa thêm nhiều điều kiện đi nữa, bọn họ cũng phải đồng ý thôi.

- Viên trưởng Chu!

Đang nghĩ ngợi, cửa phòng làm việc bỗng mở ra, người ông đang đợi rốt cuộc cũng đã đến.

Không lâu sau, Trương Dương rời khỏi phòng làm việc, Chu Chí Tường cảm bản hợp đồng cười đắc ý, Trương Dương đã ký hợp đồng, đã là người của

bệnh viện bọn họ, bên dưới ông sẽ phải người đến trường của Trương Dương làm thủ tục, sau khi Trương Dương có thể thực hiện hợp đồng, mỗi tuần sẽ đến bệnh viện làm 1 ngày.

Kỳ thực e là Trương Dương cũng sẽ bỏ qua cho hần, người như vậy có nuôi không cũng được.

- Về Khải Toàn lâu đi, tôi mời com!

Ra khỏi bệnh viện, Trương Dương đột nhiên mỉm cười, nói lớn.

Khải Toàn lâu là khách sạn tốt nhất ở trường họ, giá cũng đắt nhất, bình thường ăn một bữa com ít nhất 3, 4 trăm, nhiều người như họ, ăn một bữa đơn giản, ắt hẳn cũng phải năm sáu trăm, nếu tiêu tốn một chút, có khi phải cả ngàn.

Năm sáu trăm cũng là hai ba tháng sinh hoạt phí của sinh viên, nơi này đối với họ mà nói, đã trở thành nơi xa xỉ, chỉ khi tốt nghiệp, mới có thể tới đây tiêu tốn một lần, kỷ niệm thời điểm chấm dứt cuộc sống đại học của mình.

- Trương Dương, cậu phát tài à, sao tự nhiên định đến đó mời com?

Hồ Hâm nhảy đến trước mặt Trương Dương, trừng to mắt, nhìn chằm chằm vào Trương Dương.

- Đâu có, chỉ là hôm nay có chút tiền, làm mọi người không được ăn đồ nướng nên giờ đến lại một bữa ở Khải Toàn lâu.

Trương Dương cười ha hả, lấy một phong bì dày từ trong túi, phong bì phình căng ra, bên trong toàn là hình ông cụ.

Đây là tiền thưởng viện trưởng Chu đưa cho hần, 20.000 tệ không thiếu một đồng, Trương Dương cũng không khách khí, đây là thù lao hần đáng được hưởng, huống hồ, hần đang thiếu tiền, khoản tiền này có thể giải cứu hần lúc nguy cấp.

Tuy nhiên 20.000 này hần thật sự cũng chẳng để trong mắt, kiếp trước, hần chữa bệnh cho biết bao nhiêu hào phú, số tiền sáu đơn vị bình thường hần cũng chẳng thèm nhìn.

- Ông trời của tôi ơi, nhiều tiền vậy, mau cất đi, đừng để lộ, nguy hiểm!

Hồ Hâm bị Trương Dương dọa cho sợ, vội vàng bước lên che cho Trương Dương, nhà Hồ Hâm bình thường, khi cậu ta ở nhà, chưa từng nhìn thấy nhiều tiền như vậy.

- Không sao, đi thôi, đi Khải Toàn lâu!

Trương Dương cười ha hả, đây không phải cố ý phô bày giàu sang, tính hần trước kia như vậy, chẳng hề coi trọng tiền bạc, có tiền không tiêu là khôn kiếp, có tiêu tiền mới có thể kiếm tiền.

Cả đám gọi hai chiếc xe đi thẳng đến Khải Toàn lâu.

Đến Khải Toàn lâu đã là giữa trưa, nhìn cánh cửa lớn xa hoa, hai bên cửa còn có mấy cô nàng mặc sườn xám tiếp đón, Hồ Hâm không kìm nổi nuốt nước miếng.

Hần thật đáng thương, động tác này vô tình bị Tiểu Ngốc bắt gặp, kết quả có thể biết, hai người đã trình diễn một màn vũ lực trước cửa Khải toàn lâu, Hồ Hâm chỉ chạy, còn Tiểu Ngốc không ngừng đuổi theo.

- Tớ vốn nghĩ, khi nào tốt nghiệp mới có cơ hội tới đây một lần, không ngờ lại đến sớm như vậy!

Cố Thành chỉ vào phía trước cười cười, nhỏ giọng nói một câu, nơi này cậu đi ngang qua rất nhiều lần, cũng từng nhiều lần ảo tưởng, mình có thể nghênh ngang ra vào, nhân viên phục vụ cẩn thận, sau đó mình thỏa mãn xia tằm trở về.

Tuy nhiên cậu biết, những ý nghĩ này rất không thực tế, chỉ đến khi tốt nghiệp, cùng vài người bạn, gom tiền, cắn răng vào đây ăn một bữa, xem như kết thúc cuộc sống đại học.

- Mẹ Tuyết, sao em ở đây?

Mấy người đang chờ Hồ Hâm và Tiểu Ngốc dừng lại, một giọng quen thuộc vang lên, nghe thấy giọng này, ai nấy không kìm được nhú mày, chủ nhân giọng nói này, là của người mà họ rất ghét.

Chương 55: Lâu Khải Toàn

- Đến đây, mọi người ăn trái cây đi!

Đám Mê Tuyết đang nói chuyện, vợ của Cục trưởng Triệu bưng một đĩa táo mới gọt xong bước đến, nhiệt tình chiêu đãi bọn họ.

Hồ Hâm là không khách khí nhất, nhận đĩa táo cảm ơn xong, lập tức cắn một miếng lớn, vừa gặm táo vừa đến trước phòng bệnh, xuyên qua cửa sổ nhìn vào bên trong.

Lúc này Trương Dương đang không ngừng châm cứu, những chiếc kim được sau khi châm xuống đều hơi rung động, có vài cây kim không ngừng run rẩy, làm cho người ta có một cảm giác kỳ lạ khó nói thành lời.

Cố Thành, Tiểu Ngốc, đều bu lại, nhìn qua cửa sổ, thấy Trương Dương lại châm tiếp, lần này so với lần trước Trương Dương châm cứu cho chị Chu còn lợi hại hơn rất nhiều.

- Không ngờ, Trương Dương đúng là chân nhân bất lộ tướng!

Tiểu Ngốc nhẹ giọng nói, trong mắt tràn đầy hâm mộ, đối với sinh viên y như họ mà nói, rõ ràng là rất hứng thú với y thuật.

Lúc này, dường như Tiểu Ngốc đã hiểu được Trương Dương rồi, Trương Dương cự tuyệt lời mời của bệnh viện là có lý do, tay nghề y thuật thế này, có đi đâu cũng không cần phải lo lắng.

Nếu cô có trình độ y thuật như thế này, nói không chừng cũng dám cự tuyệt lời mời của bệnh viện ấy chứ.

Đương nhiên, đây chỉ là tưởng tượng của cô, cô không có thiên chất như Trương Dương, nếu bệnh viện đặc biệt mời cô, chỉ sợ cô mừng đến mức ngủ không yên.

Trong phòng bệnh, Trương Dương lấy khăn ra lau mồ hôi, trực tiếp ngồi xuống ghế sa lon.

Hắn đã giúp lão Triệu châm cứu xong rồi, nội lực vừa mới khôi phục chưa được một nửa giờ lại tiêu hao hơn phân nửa, may là hôm nay chỉ cần châm cứu một lần là được, không phải làm liên tục như hôm qua, bằng không nhất định hắn không thể nào chống đỡ nổi.

- Lão Ngô, kim châm hôm nay đợi 1 tiếng sau rút nhé, mai tôi lại đến!

Nghỉ ngơi một lát, Trương Dương đứng lên, nói với Ngô Hữu Đạo, có Ngô Hữu Đạo ở đây, hắn cũng bớt nhiều phiền phức, ít nhất là không phải chờ để nhổ những kim châm này.

Ngồi chờ ở đây 1 tiếng đồng hồ đúng là việc nhàm chán.

- Không sao, cậu đến chỗ Viện trưởng Chu đi, chắc là ông ấy chờ cậu sốt ruột lắm rồi!

Ngô Hữu Đạo cười ha hả gật đầu, hai ngày này xem Trương Dương châm cứu đã gọi mở cho ông rất nhiều, lúc này được nghiền ngẫm, tí nữa rút kim lại có cơ hội để ông tìm hiểu nhiều thêm một chút, điều này khiến ông rất vui vẻ.

Trương Dương đồng ý, đứng dậy rời khỏi phòng bệnh, Cục trưởng Triệu bước ra ngoài, nói không ít lời cảm kích, cuối cùng mới để cho Trương Dương rời đi.

Bước ra ngoài, khi Hồ Hâm, Cố Thành nhìn Trương Dương, ánh mắt đã thay đổi.

Trong lòng mấy người này, tràn đầy cảm xúc. Trương Dương đã làm việc họ không thể nào tưởng tượng nổi, bọn họ không biết, sau này Trương Dương còn có thể làm bao nhiêu việc như vậy nữa.

Chu Chí Tường đúng là đang đợi trương dương, mọi việc giao hết cho người khác, chỉ ngồi để đợi Trương Dương đến ký hợp đồng.

Sau khi Vương Quốc Hải nhắc nhở ông, càng nghĩ ông càng thấy Vương Quốc Hải nói rất có lý, nếu đổi lại là mình, biết có người trở thành ân nhân cứu mạng của lãnh đạo trực tiếp, chắc chắn cũng sẽ cướp cơ hội mời người này về dưới trướng.

Có người này ở bệnh viện, chẳng khác nào có ân tinh của Cục trưởng Triệu, thời khắc mấu chốt có thể tạo được tác dụng rất tốt.

Chính vì bản thân ông cũng nghĩ như vậy, cho nên mới khẩn trương như thế, ông hiểu rõ, những chuyện này chỉ cần chậm một chút, người khác chắc chắn sẽ ra tay cướp đi mất, đến lúc đó có đưa thêm nhiều điều kiện đi nữa, bọn họ cũng phải đồng ý thôi.

- Viện trưởng Chu!

Đang nghỉ ngơi, cửa phòng làm việc bỗng mở ra, người ông đang đợi rốt cuộc cũng đã đến.

Không lâu sau, Trương Dương rời khỏi phòng làm việc, Chu Chí Tường cầm bản hợp đồng cười đắc ý, Trương Dương đã ký hợp đồng, đây là người của bệnh viện bọn họ, bên dưới ông sẽ phải người đến trường của Trương Dương làm thủ tục, sau khi Trương Dương có thể thực hiện hợp đồng, mỗi tuần sẽ đến bệnh viện làm 1 ngày.

Kỳ thực e là Trương Dương cũng sẽ bỏ qua cho hần, người như vậy có nuôi không cũng được.

- Về Khải Toàn lâu đi, tôi mời cơm!

Ra khỏi bệnh viện, Trương Dương đột nhiên mỉm cười, nói lớn.

Khải Toàn lâu là khách sạn tốt nhất ở trường họ, giá cũng đắt nhất, bình thường ăn một bữa cơm ít nhất 3, 4 trăm, nhiều người như họ, ăn một bữa đơn giản, ắt hẳn cũng phải năm sáu trăm, nếu tiêu tốn một chút, có khi phải cả ngàn.

Năm sáu trăm cũng là hai ba tháng sinh hoạt phí của sinh viên, nơi này đối với họ mà nói, đã trở thành nơi xa xỉ, chỉ khi tốt nghiệp, mới có thể tới đây tiêu tốn một lần, kỷ niệm thời điểm chấm dứt cuộc sống đại học của mình.

- Trương Dương, cậu phát tài à, sao tự nhiên định đến đó mời cơm?

Hồ Hâm nhảy đến trước mặt Trương Dương, trừng to mắt, nhìn chăm chăm vào Trương Dương.

- Đâu có, chỉ là hôm nay có chút tiền, làm mọi người không được ăn đồ nướng nên giờ đền lại một bữa ở Khải Toàn lâu.

Trương Dương cười ha hả, lấy một phong bì dày từ trong túi, phong bì phình căng ra, bên trong toàn là hình ông cụ.

Đây là tiền thưởng viện trưởng Chu đưa cho hần, 20.000 tệ không thiếu một đồng, Trương Dương cũng không khách khí, đây là thù lao hần đáng được hưởng, huống hồ, hần đang thiếu tiền, khoản tiền này có thể giải cứu hần lúc nguy cấp.

Tuy nhiên 20.000 này hần thật sự cũng chẳng để trong mắt, kiếp trước, hần chữa bệnh cho biết bao nhiêu hào phú, số tiền sáu đơn vị bình thường hần cũng chẳng thèm nhìn.

- Ông trời của tôi ơi, nhiều tiền vậy, mau cất đi, đừng để lộ, nguy hiểm!

Hồ Hâm bị Trương Dương dọa cho sợ, vội vàng bước lên che cho Trương Dương, nhà Hồ Hâm bình thường, khi cậu ta ở nhà, chưa từng nhìn thấy nhiều tiền như vậy.

- Không sao, đi thôi, đi Khải Toàn lâu!

Trương Dương cười ha hả, đây không phải cố ý phô bày giàu sang, tính hần trước kia như vậy, chẳng hề coi trọng tiền bạc, có tiền không tiêu là khổn kiếp, có tiêu tiền mới có thể kiếm tiền.

Cả đám gọi hai chiếc xe đi thẳng đến Khải Toàn lâu.

Đến Khải Toàn lâu đã là giữa trưa, nhìn cánh cửa lớn xa hoa, hai bên cửa còn có mấy cô nàng mặc sườn xám tiếp đón, Hồ Hâm không kìm nổi nuốt nước miếng.

Hần thật đáng thương, động tác này vô tình bị Tiểu Ngốc bắt gặp, kết quả có thể biết, hai người đã trình diễn một màn vũ lực trước cửa Khải toàn lâu, Hồ Hâm chỉ chạy, còn Tiểu Ngốc không ngừng đuổi theo.

- Tổ vốn nghĩ, khi nào tốt nghiệp mới có cơ hội tới đây một lần, không ngờ lại đến sớm như vậy!

Cố Thành chỉ vào phía trước cười cười, nhỏ giọng nói một câu, nơi này cậu đi ngang qua rất nhiều lần, cũng từng nhiều lần ảo tưởng, mình có thể ghé ngang ra vào, nhân viên phục vụ cẩn thận, sau đó mình thỏa mãn xả tẩm trờ về.

Tuy nhiên cậu biết, những ý nghĩ này rất không thực tế, chỉ đến khi tốt nghiệp, cùng vài người bạn, gom tiền, cắn răng vào đây ăn một bữa, xem như kết thúc cuộc sống đại học.

- Mẽ Tuyết, sao em ở đây?

Mấy người đang chờ Hồ Hâm và Tiểu Ngốc dừng lại, một giọng quen thuộc vang lên, nghe thấy giọng này, ai nấy không kìm được nhủ mày, chủ nhân giọng nói này, là của người mà họ rất ghét.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Nhiệt Tình Của Lưu Hiếu Đường

Khải Toàn lầu ngoại trừ xa hoa, kỳ thực cũng không lớn, chỉ có ba tầng, hơn nữa còn có một quán rượu.

Phòng mà bọn Trương Dương bao nằm ở lầu hai, cầu thang lên lầu dạng xoay tròn, cô gái mặc đồng phục đen đứng bên cửa dắt bọn Trương Dương lên lầu.

Lúc đi, cô nàng mặc đồng phục đen còn lên lút quan sát Trương Dương.

Thông thường mà nói, người đồng ý bao phòng lớn của khách sạn bọn họ đều là khách VIP, còn những người dân bình thường luôn bị mức tiêu phí mấy ngàn kia làm chùn bước, thực sự bước vào, chỉ có những ông chủ lớn, kẻ có tiền, cán bộ.

Cô nhìn thế nào thì cũng thấy Trương Dương không giống kẻ có tiền, càng không thể là quan, ngoại trừ khí chất không tồi, các mặt khác đều bình thường.

- Giám đốc Lương!

Chưa đi đến bậc cầu thang, từ trên có hai người bước xuống, một trong hai người cười nói với Giám đốc điều hành, Mễ Tuyết, Hồ Hâm nghe thấy, đều ngược đầu nhìn.

Hai người từ trên lầu xuống, trong đó có một người trung niên khoảng chừng 40 tuổi, trông khá đĩnh đạc, người này là Chủ tịch Chu, còn người kia là Chu Dật Trần đang chào hỏi giám đốc điều hành,

- Ông chủ Chu, Chu công tử, sao mọi người xuống rồi?

Cô gái mặc đồng phục đen liếc mắt nhìn, bước chân không khỏi nhanh hơn, lập tức tách khỏi đám Trương Dương.

- Chúng tôi tới tiếp khách, cô đây là?

Người đàn ông trung niên đã xuống được nửa cầu thang, cười ha hả một tiếng, ánh mắt không ngừng đánh giá cô nàng mặc đồng phục đen, tuy nhiên ánh mắt của ông chuyển dời sang bên cạnh.

Ông nhìn đám Trương Dương đứng sau.

Nói chính xác, ông thấy Mễ Tuyết, Mễ Tuyết có gương mặt xinh đẹp đáng yêu, lực sát thương không phải bình thường, danh hiệu tứ đại mỹ nhân của trường cũng không quá, chỉ cần nhìn thoáng qua, người kia đã đứng ngây ngốc.

- Giám đốc Lương, cô đang làm gì đây? Có phải mấy người này không có tiền tiêu phí ở đây, giờ phải đưa họ ra ngoài không?

Chu Dật Trần không chú ý đến thần thái của người bên cạnh mình, gã nói với cô gái, ánh mắt thì dừng lại ở đám Trương Dương.

Trong ánh mắt của gã còn mang vẻ thích thú vì trả được thù.

- Họ Chu kia, mày nói gì, ai không có tiền tiêu xài ở đây?

Hồ Hâm tính tình nóng nảy nhất, lập tức hét to một tiếng, vung tay định chạy về phía trước, cũng may có Cố Thành kéo lại.

- Tao nói mấy người bọn bay đây. Đương nhiên, không bao gồm Mễ Tuyết, Mễ Tuyết, nếu em thích, hôm sau anh có thể đưa em đến đây ăn cơm.

Chu Dật Trần từ trên cao nhìn xuống, có một niềm vui không nói thành lời, tùm tùm cười nhìn Hồ Hâm đang nổi giận, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Mễ Tuyết.

Nhìn Mễ Tuyết, trong lòng gã không kìm được nổi cảm thán, thực sự động lòng người, sao mình không động thủ sớm một chút, tứ đại mỹ nhân trong trường đã có hai người ngã vào tay gã, Mễ Tuyết là mục tiêu thứ ba của gã,

- Thả ra, mẹ nó, Thành Tử, đừng kéo tở, hôm nay tở phải đánh nó mới được!

Hồ Hâm tức giận hai mắt đỏ lên, Cố Thành thì liều mạng kéo cậu ta, cô nàng áo đen sững sờ, cũng may bảo vệ đại sảnh thấy có chuyện, lập tức chạy tới.

- Hồ Hâm, lúc này tớ nói mà cậu quên rồi à, tranh chấp với chó thì cậu thành ra cái gì?

Trương Dương quay đầu trừng mắt nhìn Hồ Hâm, nghe Trương Dương nói xong, Hồ Hâm hơi sững sờ, con giận cũng nhanh chóng tiêu tan.

- Cậu nói đúng, tớ không thể nào chấp nhặt lũ súc sinh được!

Hồ Hâm sờ đầu, cười ha hả, tuy nhiên vẫn đưa nắm đấm ra, đưa về phía Chu Dật Trần, ý cảnh cáo.

Chu Dật Trần hơi sững sờ, lập tức giận dữ nói:

- Trương Dương, mày đừng có quá đáng!

Trương Dương chẳng thèm nhìn Chu Dật Trần, mỉm cười với cô nàng đồng phục đen:

- Người đẹp, chúng tôi có thể đi lên chưa, cô đừng làm chậm trễ, chúng tôi không có nhiều thời gian!

- A, ngại quá, chúng ta đi nào!

Khi Trương Dương nói, mang theo một khí thế khiến cô gái trả lời theo bản năng, tim không kịp được đập nhanh hơn.

Cô nàng áo đen hiểu rõ, loại khí thế này, chắc chắn không phải người bình thường, cô hôm nay thực sự đã nhìn nhầm một lần.

- Giám đốc Lương, từ từ, mấy người này là ai?

Mấy người vừa đi được mấy bước, người đàn ông trung niên đi cạnh Chu Dật Trần ngăn họ lại, nhẹ giọng hỏi một câu.

Lúc hỏi, ông còn liếc mắt đánh giá Trương Dương, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Mễ Tuyết, trong đáy mắt toát lên dục vọng tham lam.

- Ông chủ Chu, mấy vị này là khách của chúng tôi, họ muốn bao phòng lớn, giờ tôi đưa họ qua đó, lát nữa sẽ qua chỗ các ngài uống vài chén, tạ lỗi với ngài.

Cô nàng mặc đồ đen cười nói, nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh tay ông chủ Chu, bỏ lại một ánh mắt quyến rũ.

Ông chủ Chu rõ ràng có kinh nghiệm, nếu là bọn Hồ Hâm, Cố Thành nhìn thấy ánh mắt này của cô, chắc hẳn hồn vía biến đâu mất rồi.

Chu Dật Trần nhũn nhũn vậy, kinh ngạc nhìn bọn họ, vừa định nói, nhưng đáng tiếc cô nàng áo đen không cho gã cơ hội nói, đa bọn Trương Dương bước lên lầu.

Người đàn ông trung niên vừa định ngăn lại, sắc mặt đột nhiên biến đổi, lập tức cười ha hả, bước ra cửa.

- Đội trưởng Lưu, tôi vừa định đón ngài, ngài đến rồi, không đón được từ xa, không đón được từ xa!

Sắc mặt ông chủ Chu nhanh chóng thay đổi, vừa cao ngạo với Giám đốc điều hành, giờ đã biến thành nịnh nọt, bước nhanh ra cửa, đưa hai tay, khom người chủ động bắt tay đối phương.

Chu Dật Trần cũng bất chấp mọi thứ, bước nhanh tới trước, vẻ mặt tươi cười chào hỏi với người kia.

Bọn họ nói chuyện, khiến đám Trương Dương cũng nhìn không được quay đầu lại nhìn xuống, lúc Trương Dương quay đầu lại, người kia cũng ngược đầu nhìn họ, nhìn thấy Trương Dương, hai người kia đều sững sờ.

Người bước vào, Trương Dương đã gặp, chỉ có điều không quá thân, là Lưu Hiếu Đường con trai của đại gia bất động sản Lưu, hẳn chỉ biết người này công tác ở Cục công an, cụ thể làm gì hẳn không rõ, hôm nay Lưu Hiếu Đường mặc bộ sơ mi đen.

- Tiểu Trương, trùng hợp quá, cậu cũng ở đây à?

Lưu Hiếu Đường nhìn Trương Dương, kêu lớn, trên mặt hiện nụ cười, anh ta còn bước thẳng đến, làm Chu Dật Trần vừa đưa tay ra, xấu hổ đứng lại đó.

- Lưu...

- Gọi tôi là anh Lưu được rồi, tôi mới từ chỗ ông cụ về, nhờ thuốc của cậu, ông cụ khỏe nhiều rồi, này còn khen cậu đấy, nói hai người nữa sẽ mua chút gì đến cảm ơn cậu!

Lưu Hiếu Đường nhiệt tình bắt tay Trương Dương, lần này đến lượt Trương Dương hơi ngại, hẳn và Lưu Hiếu Đường chỉ gặp nhau vài lần, không nghĩ lần này đối phương lại nhiệt tình như vậy.

- Anh Lưu khách sáo quá, đó là chuyện tôi nên làm, ông Lưu khỏe là được rồi!

Trương Dương buông tay ra, sờ đầu, tính toán thời gian, lão Lưu uống thuốc cũng 5, 6 ngày rồi, giờ đúng là lúc bắt đầu có hiệu quả, bệnh của ông Lưu thật sự đã giảm nhẹ, hẳn cũng vô cùng vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Em Cho Anh To Này!

- Được, tôi không khách khí với cậu nữa, hôm nay tôi có việc, để hôm khác tôi mời cậu ăn cơm!

Lưu Hiếu Đường cười lớn, vỗ nhẹ vai Trương Dương, lúc này mới quay lại chỗ Chu Dật Trần và thanh niên kia.

Nói trở lại, kỳ thực cũng chỉ cách đó hai bước, đám Trương Dương vừa mới bước lên cầu thang, còn Chu Dật Trần lại đứng ở bậc thang dưới cách đó không xa.

Trương Dương thoáng nhìn Chu Dật Trần, ánh mắt Chu Dật Trần lập tức lướt sang bên cạnh, vừa rồi Chu Dật Trần lén nhìn Trương Dương, trong ánh mắt tràn đầy oán hận.

- Đi thôi, chúng ta đi lên!

Trương Dương mỉm cười lắc đầu, nói với cô nàng đồng phục đen, cô nàng vội vàng đồng ý, nhanh chóng lên lầu.

Bọn Trương Dương bước lên, Lưu Hiếu Đường mới nói với người đàn ông trung niên kia:

- Ông chủ Chu, ngại quá, vừa gặp người quen nên tôi chào hỏi một chút!

- Không sao, việc của Đội trưởng Lưu quan trọng nhất!

Người đàn ông trung niên vội vàng lộ nụ cười nịnh nọt, tuy nhiên nụ cười này bắt đầu đi hơn so với ban nãy.

Gã còn thoáng nhìn Chu Dật Trần, trong mắt thoáng hiện tia bất mãn.

Chu Dật Trần trong bụng càng mờ mịt, vị đội trưởng Lưu trước mặt là đội trưởng đội cảnh sát hình sự thành phố, còn người đàn ông trung niên kia là Chu Minh, chủ của gã, kinh doanh một vài tụ điểm giải trí, còn có vài hộp đêm, cũng được coi là một ông chủ có chút danh tiếng ở Trường Kinh.

Cha của Chu Dật Trần cũng kinh doanh, tuy nhiên chỉ kinh doanh rượu bình thường, chủ yếu cung cấp hàng cho chủ gã, bình thường người hỗ trợ cho Chu Dật Trần nhiều nhất, chính là ông chủ này của gã.

Chu Minh có ba đứa con gái, thời trẻ lãng nhăng, sau khi có ba cô con gái thì không sinh được nữa, cũng đoạn tuyệt ước muốn có con trai, mà đối đãi với cậu cháu Chu Dật Trần này như con mình, hầu hết chi tiêu của Chu Dật Trần, đều là chủ cho gã.

Hôm nay, Chu Minh mời Đội trưởng Lưu ăn cơm, nghĩ Chu Dật Trần rất biết nói chuyện, lại có tư lượng nhất định, liền bảo cháu trai đến bồi rượu, cũng là mục đích giới thiệu mối quan hệ cho cháu trai.

Không ngờ, vừa rồi mấy người lúc nãy bị cháu mình châm chọc lại quen đội trưởng Lưu, xem ra quan hệ cũng không tệ lắm, nghĩ đến đây, trong lòng ông cũng có chút bực bội.

Vì hai ngày nay chỗ ông bị điều tra, hai hộp đêm lớn nhất còn bị tạm dừng buôn bán, hôm nay ông mời Lưu Hiếu Đường là muốn nhờ và Lưu Hiếu Đường, xem có thể giải xếp chuyện này hay không.

Trương Dương cũng không biết những điều này, hẳn cùng bọn Hồ Hâm, thoải mái ngồi vào phòng riêng.

Phòng bao lớn quả nhiên rất lớn, chỉ ít phải hơn 50 mét vuông, một cái bàn lớn ít nhất 15 người ngồi ở giữa, bên cạnh còn có sofa và bàn trà.

Cả căn phòng, trang trí xanh vàng rực rỡ, bọn Hồ Hâm vừa vào, ngồi một chỗ không dám động đậy, vô cùng cẩn trọng,

- Ông chủ nhỏ, ngài xem xem lựa món nào?

Sau khi đưa bọn Trương Dương vào phòng, cô nàng mặc đồ đen cầm thực đơn, đưa trước mặt Trương Dương, nhỏ giọng hỏi, lúc nói, còn trao cho Trương Dương một ánh mắt quyến rũ, Trương Dương không để ý, nhưng Mễ Tuyết ngồi cạnh lại cong môi tức giận, xoay đầu sang 1 bên.

Tuy nhiên cô nàng này khê cong người, vòng ngực đầy đặn lộ ra, vừa lúc để Hồ Hâm và Cố Thành ngồi cạnh nhìn thấy, hai người nhìn đến ngây người, mũi suýt chút nữa là phun máu.

- Chúng tôi ít người, cô xem xem có món gì thích hợp là được!

Trương Dương cầm thực đơn, nhìn sơ qua, sau đó để thực đơn lên bàn.

Trên thực đơn có đủ các món, gì mà Tiên Nhân Chi Lộ, kim kê đầu ngô công, Trương Dương nhìn mà chẳng hứng thú gì, hẳn cũng quên, thời này nhiều nhà hàng thích đặt những cái tên quái lạ hấp dẫn thực khách.

Kỳ thật rất nhiều đồ ăn đều là món bình thường, món 'Đạp tuyết tắm mai' thực chất chỉ là củ cải trắng thả thêm vài trái ớt vào, đơn giản đến mức không đơn giản hơn được

Như vậy, hẳn chọn chẳng bằng cứ để cho họ đề cử, một khách sạn xa hoa thế này, thế nào cũng có vài món đặc trưng của mình.

Cô nàng áo đen suy nghĩ, lập tức nói:

- Được, các anh tổng cộng sáu người, tôi đề nghị món com cá, 258 tệ, có vây cá và tổ yến, còn phối hợp với 12 món chính!

- Được, nhưng hình như vẫn chưa đủ tiêu chuẩn thấp nhất của các cô, đem thêm hai bình Long Thuyền 82 năm đi!

Trương Dương mỉm cười gật đầu, trong mắt cô nàng áo đen thoáng vẻ kinh ngạc, tuy nhiên lập tức nói:

- Chúng tôi không có Long Thuyền 82 năm, chỉ có 90 năm, anh thấy có được không?

- Vậy 90 năm đi!

Trương Dương khẽ mỉm cười, cô nàng áo đen nhìn hẳn thoáng ngây người, sau đó mới phản ứng lại, cuống quýt gật đầu:

- Được, Long Thuyền 80 năm 380 đồng 1 lọ, anh cần hai chai, tôi sẽ đem lên ngay!

- 380 đồng một chai, mắc vậy?

Nghe cô gái nói vậy, ánh mắt của Hồ Hâm và Cố Thành trên người cô nàng được thu lại, Hồ Hâm không kìm nổi thè lưỡi, nhỏ giọng nói thầm.

Kỳ thực nguyên nhân khiến hai người thu ánh mắt là vì sau khi Trương Dương chọn món, cô nàng đã đứng lên, không còn nhìn thấy ngực được nữa.

Tuy nhiên hai người nhanh chóng phát hiện, Tiểu Ngốc và Nam Nam ở cạnh đang trừng mắt nhìn họ, Cố Thành vừa thu ánh mắt, Nam Nam lập tức xoay qua, ném cho Cố Thành một cái liếc mắt.

Còn Tiểu Ngốc hung tợn nhìn Hồ Hâm, miệng mấp máy nãy chữ không ra tiếng, Hồ Hâm nhìn không hiểu, nếu cậu ta hiểu, chắc hẳn đã bỏ chạy rồi.

Tiểu Ngốc nói, “Anh chết chắc, tôi sẽ lột da anh.”

- Đồ của anh sẽ lập tức đưa lên ngay, đây là danh thiếp của tôi, sau này bất cứ khi nào anh đến có thể tìm tôi, sẽ có ưu đãi!

Cô gái áo đen lấy ra tấm danh thiếp màu vàng, nhét vào tay Trương Dương, rồi nở nụ cười quyến rũ với Trương Dương, phe phẩy thân mình bước khỏi căn phòng bao xa hoa.

Trương Dương ngẩng đầu, nhìn bóng lưng của nàng, trên mặt còn có chút bất đắc dĩ.

Cô nàng này lúc nhét danh thiếp, không ngờ còn lên gãi gãi lòng bàn tay hẳn, đáng tiếc chút thủ đoạn có cũng vô dụng, Trương Dương không vì chút trò nhỏ này của cô nàng mà nghĩ ngợi nhiều.

Kinh nghiệm sống của kiếp trước, đủ để hẳn ứng phó bất kỳ loại người nào.

- Thấy không? Có phải rất lớn không?

Cô gái vừa ra khỏi cửa, Tiểu Ngốc liền hỏi Hồ Hâm, trên mặt Tiểu Ngốc hiện tia dữ tợn.

- Ồ, đúng là lớn thật!

Hồ Hâm hơi sững sờ, trả lời theo bản năng, trong đầu lập tức nghĩ đến hai quả bóng trắng kia, cậu nhỏ bên dưới lạng lẽ nhô lên.

- Rất lớn, em cho anh lớn này, Hồ Hâm, anh là tên lưu manh đáng chết, hôm nay em sẽ thiến anh, coi như vì dân trừ hại!

Tiểu Ngốc hét lớn, bão tố nổi lên, Hồ Hâm không để ý, đầu bị Tiểu Ngốc vỗ một cái, vội vàng đứng dậy chạy đi, hai người liền trình diễn màn rượt bắt quanh bàn.

Trương Dương chỉ khẽ lúc đầu, trong trí nhớ của hắn, hai người này náo loạn đã không biết bao nhiêu lần, ngày nào đó không làm loạn, ngày đó mới không bình thường.

Trên tay hắn còn cầm tấm danh thiếp vàng, trên danh thiếp còn có hương thơm nhàn nhạt, trên đó là hai chữ khá xinh đẹp, Lương Yển, đó là tên của cô nàng phục vụ khi này.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Trương Dương Thần Bí

Hồ Hâm và Tiểu Ngốc làm ẩm ỉ một hồi, rồi nhanh chóng dừng lại, nguyên nhân là vì mấy món Trương Dương chọn đã bùng lên, hai người đều nhìn chăm chăm một bàn đầy những món ngon.

Vây cá, tổ yến, đối với bọn Hồ Hâm mà nói trước đây đều là những thứ được nghe nói trong truyền thuyết, chưa từng được nhìn thấy vật thật chứ đừng nói đến thưởng thức.

Khi mấy thứ được bùng lên, mấy người rất cẩn thận, không hề hang hái nhảy đến tranh giành.

Hai chai Long Thuyền được đưa lên cũng đã được nhân viên phục vụ khai ra, sáu người hai chai rượu, không nhiều cũng không ít, mấy cô gái có thể uống vài ly, mấy chàng trai cũng không uống đến nổi say, tửu lượng của Trương Dương, Hồ Hâm đều không tệ.

Đối diện với một bàn đầy món ngon, Hồ Hâm ra sức nuốt nước bọt, Tiểu Ngốc cũng không chấp chuyện của Hồ Hâm lúc này nữa, ánh mắt cũng nhìn chăm chăm lên bàn thức ăn ngon.

Khách sạn thế này, đây là lần đầu tiên họ bước vào, những món ăn này, cũng lần đầu tiên nhìn thấy.

Nhìn bộ dạng của mọi người, khoe miệng Trương Dương không kìm nổi nở một nụ cười.

Nhớ năm đó, lần đầu tiên hắn vào khách sạn xa hoa, cung lãnh đạo ăn cơm, cũng không giống bọn họ, câu nệ, căng thẳng, thời gian trôi qua, số lần đi càng nhiều, cảm giác càng chẳng còn gì.

- Cứ ăn trước đã, dù không có đồ nướng, nhưng chúng ta cũng có một bữa tiệc lớn!

Trương Dương cầm đũa đầu tiên, cười nói một câu, hắn vừa động thủ, Hồ Hâm lập tức làm theo, hoàn toàn bộc lộ bản chất ăn hàng siêu cấp của mình, một lát sau, trong bát của cậu ta đã đầy ắp, miệng còn cắn vài món khác nhau.

Hồ Hâm ăn như dã thú, làm mọi người hứng thú, tất cả mọi người bắt đầu chuyển động, ngay cả Trương Dương cũng không nhịn được gia nhập vào chiến đoàn, cùng mọi người tranh giành.

Bộ dáng của bọn hắn, làm cho nhân viên phục vụ xung quanh tròn mắt há hốc mồm, tới đây ăn cơm, làm gì có ai mang bộ dạng như họ chứ.

Không cần đến nửa tiếng, Hồ Hâm căng bụng nằm trên ghế, cơm nước no nê, sự thỏa mãn của cậu không thể nói thành lời, ngay cả Tiểu Ngốc cũng ngửa đầu, hôm nay cô cũng ăn không ít.

Mấy người ăn uống vui vẻ, chuyện vừa nãy cũng quên hết, thanh niên là thế, làm việc xóc nổi, đây chính là niềm vui thực sự của cuộc sống đại học.

Trương Dương đi thanh toán, Lương Yển đứng ở đại sảnh, giám cho hắn 10%, còn lại hơn 2000.

Thấy Trương Dương tùy ý lấy tiền mặt trong túi áo ra trả, ánh mắt Lương Yển sáng ngời, ánh mắt của cô nàng rất độc, lập tức nhìn ra, số tiền trên tay Trương Dương cũng xấp xỉ 10000.

Cô len lén liếc mắt nhìn túi tiền khác của Trương Dương, căng phòng, cô nàng lập tức kết luận, tiền trong túi kia không ít hơn số tiền trên tay Trương Dương.

Điều này có nghĩa là, tiền mặt Trương Dương mang theo bên người hơn 20.000 tệ.

Năm 98, dù có nhiều người giàu xuất hiện, nhưng trẻ như Trương Dương, trên người mang theo 20.000 tiền mặt thì không nhiều, hơn nữa còn vô cùng tùy ý.

Cứ thế, Trương Dương càng trở nên thần bí trong mắt Lương Yến, càng làm cho sự hiếu kỳ trong lòng cô nàng tăng lên.

Cô nào đâu biết bằng, 20.000 này là tất cả tài sản của Trương Dương, còn là tiền hôm nay mới được lãnh.

Khi tính tiền xong ra khỏi cửa, vừa hay gặp phải hai chú cháu Chu Dật Trần, lần này Chu Dật Trần không còn kiêu ngạo nữa, liếc mắt nhìn Trương Dương một cái, lập tức cúi đầu.

Còn chú của gã Chu Minh lại tươi cười chào hỏi Trương Dương, còn bảo Trương Dương khi nào rảnh thì qua chỗ ông ta chơi.

Hai người trước ngạo mạn sau cung kính làm Trương Dương không hiểu ra sao cả, tuy nhiên hắn cũng không nghĩ nhiều, hai người này căn bản hắn chẳng thèm đặt vào trong mắt.

Buổi chiều Trương Dương không có việc gì, nhớ tới lời Lưu Hiểu Đường nói, hắn quyết định đến nhà Lưu gia, ông Lưu đã uống thuốc mấy ngày rồi, bệnh tình đã có biến đổi, lần này đến thăm cũng coi như là tái khám lần thứ nhất.

Là một bác sĩ, đã ra tay, ai cũng muốn chữa khỏi cho người bệnh, theo dõi tình hình trị liệu là việc nên làm, ông Lưu hiện tại là bệnh nhân của hắn.

Bọn Hồ Hâm vốn định đi cùng, nhưng cuối cùng bị Trương Dương khuyên bảo, chỉ có mình Mễ Tuyết là đi cùng hắn.

Mễ Tuyết có lý do đầy đủ, ông Lưu hiện tại chủ nhà của cô, cô cũng nên đi thăm chủ nhà.

Huống hồ Trương Dương cũng không muốn Mễ Tuyết rời xa hắn, trong mấy ngày này, Mễ Tuyết có thể sẽ gặp nguy hiểm lớn, không biết khi nào sẽ tới.

Mua hai túi hoa quả, Trương Dương và Mễ Tuyết cùng đến Lưu gia, đây là nơi “Trương Dương” trước kia ở, đối với nơi này Trương Dương có một loại cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ.

- Tiểu Trương, cậu đến rồi à, nhanh, nhanh, vào trong này ngồi!

Cửa nhà ông cụ Lưu trước nay không bao giờ đóng, tiện cho sinh viên thuê nhà ra vào, cụ Lưu ngồi ngay trong sân, nhìn thấy Trương Dương và Mễ Tuyết bước vào, lập tức cười đứng lên.

Trương Dương để ý, cái chén nước lớn trước giờ chưa rời khỏi tay cụ Lưu không còn nữa, điều này chứng tỏ bệnh tiêu khát của ông đã có thay đổi rõ rệt.

- Đứa nhỏ này, đến là được rồi, còn mua thứ gì đấy!

Bước vào nhà, ông cụ Lưu nhìn giỏ hoa quả trên tay Trương Dương, trách 1 câu.

- Cụ Lưu, không có gì, chỉ có ít hoa quả biếu ông ăn thôi ạ!

Trương Dương khẽ mỉm cười, trực tiếp đem hoa quả đặt ở trên bàn, lúc này mới ngồi xuống bên cạnh Mễ Tuyết, quan sát sắc mặt của ông cụ Lưu.

Sắc mặt của cụ Lưu, so với lần trước hắn gặp đã tốt hơn nhiều, Trương Dương yên lặng gật đầu, vậy là loại thuốc hắn kê cho cụ Lưu đã đúng bệnh rồi, hiệu quả trị liệu dĩ nhiên cũng thể hiện rõ.

- Tiểu Trương có lòng quá, đứng rồi, Tiểu Trương, thuốc của cậu đúng là không tệ, nói ba ngày thấy hiệu quả là ba ngày thấy thật, sau khi tôi uống, cảm giác khá hơn nhiều, hai ngày nay uống cũng không nhiều nước nữa!

Ông cụ Lưu ngồi xuống, không nói chuyện hoa quả nữa, mà vui vẻ nói với Trương Dương về đơn thuốc kia.

Đơn thuốc kia, ông cụ chỉ ôm thái độ thử cho biết, dù sao ông cũng uống nhiều thuốc Đông y, đi khám nhiều bác sĩ Trung y nhưng vẫn chưa chữa khỏi bệnh.

Nhưng ông cụ không ngờ, đơn thuốc này lại có hiệu quả tốt như vậy, Trương Dương nói trước ba ngày sẽ thấy hiệu quả, ông không tin, sau ba ngày thì ông lại không thể không tin, hai ngày nay số nước ông uống ít hơn xưa rất nhiều, đi vệ sinh cũng ít hơn, tinh thần thoải mái hơn.

- Vậy ông cứ uống tiếp, cháu cam đoan nửa tháng sau ông sẽ khôi phục như bình thường, hơn nửa tháng nữa, ông sẽ không phải lo lắng về căn bệnh này nữa đâu.

Trương Dương cầm lấy tay cụ Lưu, cười haha nói.

Lúc nắm tay cụ Lưu, hắn cũng tranh thủ bắt mạch, cụ Lưu quả đã uống thuốc theo lời dặn của hắn, hiện tại phát triển của cơ thể đúng như hắn dự liệu,

sau này sẽ càng ngày càng tốt.

Mạch đập, Trương Dương thấy vô cùng hoàn hảo.

- Được, vậy thì tốt quá, tiểu Trương, cô bé kia là bạn cậu à?

Cụ Lư cười gật đầu, liếc mắt nhìn Mễ Tuyết, trong mắt có chút thích thú không nói ra, làm Mễ Tuyết ngại ngùng.

- Đúng, lần trước cháu nói với ông rồi, căn phòng kia của ông sẽ có hai người ở, đây là cô gái ở chung với cháu, Mễ Tuyết.

Trương Dương vội vàng giới thiệu Mễ Tuyết với lão Lư, cụ Lư là chủ nhà, mấy người ở một phòng dĩ nhiên ông cụ phải biết, lúc đầu ông cụ Lư đề cho mình thuê căn phòng này, chủ yếu là nể mặt Trương Dương.

- Được, không tệ, không tệ, phòng cho các cậu thuê, giao cho các cậu, tôi cũng yên tâm!

Cụ Lư cười, không ngừng đánh giá Mễ Tuyết, nụ cười trên mặt cũng càng ngày càng rạng rỡ, chỉ có Mễ Tuyết là bị ông nhìn đến mức càng lúc càng đỏ mặt, muốn giải thích mà không được.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Hội Nghị Thường Kỳ

Ngồi ở Lư gia hơn 1 tiếng, bọn Trương Dương mới rời đi.

Trong một tiếng này, Trương Dương vòng vo hỏi thăm cuối cùng coi như cũng biết được thân phận của Lư Hiếu Đường.

Lư Hiếu Đường tốt nghiệp Đại học công an Bắc Kinh, xuất thân chính quy, sau khi tốt nghiệp trở về làm một cảnh sát hình sự nhỏ, sau đó phá được vài vụ án lớn, tuổi còn trẻ hơn ba mươi tuổi đã lên vị trí đội trưởng đội Cảnh sát Hình sự thành phố. Cụ Lư mỗi lần nhắc đến cậu con trai lớn, ánh mắt luôn ánh lên tia kiêu ngạo.

Đáng tiếc là, vợ anh ta, mấy năm trước cãi nhau với ông cụ Lư, Lư Hiếu Đường là cảnh sát, sự vụ xử lý được còn việc nhà thì không, mấy năm nay luôn bị kẹp ở giữa.

Trong lòng ông cụ Lư kỳ thực biết chỗ khó của con trai, cũng chẳng so đo gì, bình thường chỉ có mình Lư Hiếu Đường đến thăm ông, thỉnh thoảng có dắt theo vợ, nhưng cũng rất hiếm.

Đội trưởng đội cảnh sát hình sự thành phố, chức quan này không nhỏ, nhưng cũng không đến mức khiến cho Trương Dương chú ý, tuy nhiên hẳn cảm thấy thái độ của Lư Hiếu Đường với hắn hôm qua hơi quá mức, cho dù hẳn có bốc được cho ông cụ Lư đơn thuốc tốt, cũng không đến mức phải khiến anh ta như vậy.

Thái độ của Lư Hiếu Đường hôm qua cực kỳ nhiệt tình, hoàn toàn khác với lần trước.

Vấn đề này Trương Dương chỉ suy nghĩ một lát chứ không truy cứu kỹ, truy cứu kỹ vấn đề này đối với hắn mà nói chả có ý nghĩa gì. Lư Hiếu Đường thật sự có chuyện gì, đến lúc đó sẽ mở miệng với mình.

Rời khỏi nhà ông cụ Lư, sắc mặt của Mễ Tuyết đỏ bừng.

Ông cụ Lư hôm nay nói rất nhiều lời quan tâm, đối đãi với hai người bọn họ như vợ chồng son ấy.

Đối với những lời của ông cụ Lư, Mễ Tuyết trong lòng không chút phản đối, ngược lại còn cảm thấy ngọt ngào, chỉ có điều ngoài mặt không kim lại được, da mặt con gái luôn mỏng hơn má.

Chiều hai người không ra ngoài, Mễ Tuyết đọc sách, Trương Dương thì khôi phục nội lực đã tiêu hao, ai ở trong phòng này.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, giữa trưa ngày thứ hai, Trương Dương lại đến bệnh viện một chuyến.

Tình hình của lão Triệu đã khá hơn nhiều, ngoại trừ chưa tỉnh lại, những thứ khác đều rất bình thường, Cục trưởng Triệu mấy hôm nay cứ túc trực bệnh

cạnh, Cục y tế còn cử nhiều người đến Tam Viện thăm ông cụ Triệu, trong phòng chất đầy các loại thực phẩm dinh dưỡng.

Lúc Trương Dương đến, vừa hay có vài lãnh đạo của Bệnh viện nhân dân thành phố ở đó.

Mấy người này, vừa nhìn thấy Trương Dương hai mắt đều sáng lên, viện trưởng còn trực tiếp đề xuất lời mời, đáng tiếc Trương Dương lấy lý do là thực tập sinh của Tam Viện để từ chối, khiến cho vị viện trưởng này rất thất vọng.

Chu Chí Tường luôn đứng cạnh trong lòng thầm cảm thấy may mắn, may là ra tay trước khi chuyện này truyền đi, giờ quả nhiên đã có nhiều người nhìn chằm chằm vào Trương Dương.

Trong lòng ông vẫn đang cân nhắc, sau này nhất định phải tốt với Trương Dương một chút, tránh để Trương Dương bị những người này cướp đi mất, chỉ có một bản hợp đồng đơn giản, Chu Chí Tường rất không yên tâm.

Trong phòng bệnh vắng vẻ, Trương Dương bắt đầu châm cứu, lần này chỉ có Ngô Hữu Đạo đứng cạnh xem, hai ngày nay Ngô Hữu Đạo ở cạnh Trương Dương đã được gọi mở không ít, bởi vậy vừa nghe Trương Dương đến đã vội vàng chạy tới ngay.

Sau khi châm cây kim cuối cùng, Trương Dương nhẹ nhàng thở ra.

Tình hình của ông cụ Triệu đã hoàn toàn ổn định, sau ba ngày châm cứu, nếu không có gì bất thường thì 1, 2 ngày nữa sẽ tỉnh, đến lúc đó kết hợp với thuốc của hân tiến hành điều trị, trong thời gian ngắn sẽ có thể bước xuống giường là không thành vấn đề.

Tuy nhiên muốn cử động được thoải mái thì phải điều trị lâu dài, dù sao thì lần này cũng điều trị trễ quá, di chứng để lại cũng khá phiền phức.

Những người bên cạnh Cục trưởng Triệu đều hỏi thăm tên Trương Dương, bắt đầu từ đó trong ngành y đã lưu truyền tin tức, Tam Viện có một thanh niên rất lợi hại, kỹ thuật châm cứu thần kỳ, đến căn bệnh Tây y không chữa được cũng có thể cứu sống, ba của Cục trưởng Triệu là ví dụ điển hình nhất.

Trương Dương không hề biết, hân đã bắt đầu có chút tên tuổi rồi, đương nhiên, những người kia cũng chưa hề biết hân chỉ là một sinh viên đại học, nếu không sẽ càng thêm giật mình.

Sáng hôm sau, Trương Dương dậy sớm.

Hôm nay khí sắc của hân rất tốt, hai ngày nay nội lực của hân đã khôi phục không ít, ít nhất sắc mặt đã khá hơn, cả người cũng đều khôi phục bình thường.

Ăn sáng xong, Trương Dương và Mễ Tuyết cùng ra khỏi nhà, hôm nay là thứ hai, phải đi học.

Hai người đi cùng nhau, vô cùng xứng đôi, dọc đường Mễ Tuyết cười nói không ngừng, không phải nói chuyện trước đây thì cô lại bàn về tương lai.

Mễ Tuyết là một cô gái hoạt bát, hơn nữa cô có ước mơ rất đơn giản, muốn có một công việc ổn định, được sống cùng người mình yêu, như vậy là quá đủ rồi.

Nhìn nụ cười sáng lạn của Mễ Tuyết, trong lòng Trương Dương lại thờ dài.

Ba ngày, thời gian 10 ngày của nhiệm vụ chỉ còn lại 3 ngày cuối cùng, nếu không phải hệ thống thánh thủ kia chơi hân, trong ba ngày cuối này nhất định Mễ Tuyết sẽ gặp nguy hiểm một lần, đáng tiếc là nguy hiểm gì Trương Dương cũng không biết rõ.

Ba ngày này, hân nhất định phải càng cẩn thận, cố gắng ở bên cạnh Mễ Tuyết.

Ban ngày khi đi học là khoảng thời gian Trương Dương lo lắng nhất, hai người học khác khoa, phòng học cũng cách khá xa, may là lúc đi học hầu hết mọi người đều ở trong giảng đường, thông thường sẽ không xảy ra chuyện gì quá nguy hiểm.

Chương trình học ban ngày nhanh chóng chấm dứt, chiều sau khi tan học, tâm tình Trương Dương thoáng buông lỏng, ban ngày không nhận được tin gì, chứng tỏ Mễ Tuyết không sao, ngày hôm nay xem như vượt qua.

- Trương Dương!

Vừa mới tan học, Cổ Thành và Tiêu Bân đều bu lại, trên mặt Tiêu Bân còn mang vẻ hưng phấn/.

Tam Viện đã đồng ý chuyện của Trương Dương, cậu ta đã nghe nói, Trương Dương là thực tập sinh của Tam Viện đối với cậu không phải vấn đề quan trọng, quan trọng nhất là, Tam Viện đã đồng ý tài trợ cho hội sinh viên bọn họ 200.000 tệ.

200.000 tệ kia bình thường là kinh phí hơn cả năm của hội sinh viên.

Điều này cũng đồng nghĩa, Trương Dương đã hoàn thành nhiệm vụ cậu ta đưa ra, hơn nữa còn hoàn thành vượt mức gấp đôi, có chiến tích này, không chỉ địa vị của Trương Dương ở Hội sinh viên càng thêm ổn định, mà quyền phát ngôn cũng tăng thêm nhiều.

Đây chính là điều khiến cậu vui nhất, quyền phát ngôn của Trương Dương tăng rồi, quyền lợi cũng lớn hơn, cậu ta là người theo phái “Trương”, sau này cũng sẽ được sống thoải mái hơn đúng không nào.

- Hai người đến thật đúng lúc, đón Mễ Tuyết, chúng ta cùng họp!

Trương Dương khẽ mỉm cười, mỗi chiều thứ hai sau khi tan học, Hội sinh viên tổ chức họp thường kỳ, Trương Dương cũng không hề nghĩ rằng, mình sẽ hoàn thành nhiệm vụ nhanh đến thế.

Như vậy cũng tốt, cái cây trước đây trông, giờ cũng có thể thu hoạch trước một phần, xem như thay “Trương Dương” trước đây thu chút lợi vậy.

- Được, cùng đi!

Tiêu Bân lập tức gật đầu, hưng phấn kêu một tiếng, thậm chí cậu ta còn có cảm giác được làm chủ, phản ứng của Cố Thành thì rất bình tĩnh, cậu vừa mới gia nhập hội sinh viên, không biết Trương Dương và Tiêu Bân trước kia bị chèn ép đến mức nào, dĩ nhiên sẽ không có quá nhiều cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Lễ Vật Nhỏ

Khoa toán trước nay sôi nhiều thịt ít, nhìn Mễ Tuyết và Trương Dương sánh vai rồi đi, rất nhiều gia súc đều cắn giận nhỏ nước miếng.

Rất nhiều tên tự nhận có điều kiện không ngừng ai oán, ảo não vì gan mình không đủ lớn, không theo đuổi sớm một chút, kết quả hoa khôi đã bị người khoa khác theo đuổi mất.

Mấy ngày nay, hôm nào Trương Dương cũng đi đón Mễ Tuyết, hơn nữa nghe đồn hai người còn ở chung, nhiều người đều đoán khoa khôi của khoa toán đã trở thành hoa đã có chủ rồi.

Hoa khôi của khoa đã trở thành bạn gái của người khoa khác, hầu hết nam sinh trong khoa toán đều oán niệm.

Mễ Tuyết cũng không biết sau lưng cô có nhiều ánh mắt âm thầm đến thế, cô chỉ biết, cô và Trương Dương rất vui vẻ, cô thích cảm giác khi ở cạnh Trương Dương.

- Trương Dương, đây là món quà nhỏ em cố ý mua cho anh, tặng anh này!

Đi được một lúc, Mễ Tuyết lấy một chiếc hộp nhỏ từ trong túi ra, đưa cho Trương Dương.

Sau khi đưa xong, Mễ Tuyết bước nhanh, đi lên phía trước Trương Dương, tuy nhiên ánh mắt lại lén lút ngắm Trương Dương, đây là lần đầu tiên cô tặng quà cho nam sinh đấy.

- Là gì vậy, để tớ xem thử!

Cố Thành đưa tay ra định lấy cái hộp trong tay Trương Dương, chiếc hộp nhỏ này rất tinh xảo, bên ngoài còn được gói một lớp, phải mở ra mới biết bên trong có gì.

- Đừng giành, cẩn thận làm hư đấy!

Trương Dương vung tay, dùng thân che chắn Cố Thành, trong lòng hắn cũng hơi có chút cảm động.

Hắn không phải chưa từng nhận quà của nữ giới, tuy nhiên đồ Mễ Tuyết tặng hắn, làm hắn có cảm giác khác, tim hắn không ngờ lại đập nhanh hơn, đây chính là việc kiếp trước chưa từng xảy ra.

Mễ Tuyết đã đi trước họ 7m, quay đầu lại, thấy Trương Dương đang mở hộp quà, lập tức cười ngọt, bước chân cũng nhanh hơn.

- Máy nhắn tin!

Trương Dương vừa mới mở gói quà, Tiêu Bân và Cố Thành liền cùng nhau hô lên kinh ngạc, sau khi mở gói quà thấy có một hộp màu đen, trên đó còn có một màn hình, bất cứ kẻ nào nhìn thấy cũng biết đó là gì.

- Cái này tớ biết, chữ Hán đấy, Motorola, không rõ đâu!

Tiêu Bản nhỏ giọng kêu một tiếng, Mễ Tuyết quả thực đã tặng cho Trương Dương một máy nhắn tin, cô thấy Trương Dương sắp đến bệnh viện thực tập, ở bệnh viện ai cũng có máy nhắn tin, Trương Dương không có, nên mới muốn mua tặng anh một cái.

Hai ngày trước cô luôn ở cạnh Trương Dương, không có thời gian tách ra, hôm nay thứ hai, thừa dịp tan học buổi trưa, cô chạy ngay đến cửa hàng cạnh trường mua một cái, còn nhờ cửa hàng gói lại thật đẹp.

Tuy rằng hiện nay thị trường máy nhắn tin đang giảm giá, tuy nhiên chiếc máy này cũng không rẻ, số tiền tiêu vặt Mễ Tuyết tích cóp bấy lâu trong chốc lát đã xài hết.

- Trương Dương, thực sự hâm mộ cậu quá đi!

Cố Thành cũng kêu lên, ánh mắt như bốc lửa nhìn Trương Dương. Cậu sớm muốn có một máy nhắn tin như vậy. Nhưng hiện đang học đại học, tiền sinh hoạt bình thường cũng không nhiều, hơn nữa tiền sinh hoạt của cậu cũng khá ít, có để dành cũng không đủ để mua cái máy này.

- Mễ Tuyết!

Trương Dương không để ý đến hai người bên cạnh, nhanh chóng đuổi theo Mễ Tuyết, Mễ Tuyết đột nhiên tặng hân món quà như vậy khiến hân rất kinh ngạc.

- Anh phải đi thực tập, cần dùng đến!

Thấy Trương Dương đuổi theo, mặt Mễ Tuyết như phát sốt, lần đầu tiên mua quà cho nam sinh, cô căn bản không biết nên nói gì.

- Anh biết, cảm ơn em, anh thích món quà này lắm!

Trương Dương khẽ mỉm cười, mở hộp quà trước mặt Mễ Tuyết, lấy chiếc máy nhắn tin mới tinh ra, quơ quơ trước mặt Mễ Tuyết, sau đó bỏ vào trong túi.

- Anh thích là được rồi!

Mễ Tuyết cúi đầu, nhẹ giọng nói, trong lòng cũng hết sức ngọt ngào.

Cô nào có biết, kỳ thực Trương Dương cũng không thích máy nhắn tin, người quen dùng di động, hầu hết đều không ưa loại đồ cổ này, nhưng vì là đồ cô tặng nên Trương Dương mới nói thế.

Tuy nhiên trong lòng Trương Dương thực sự cảm thấy thích thú, hân cảm nhận được sự quan tâm Mễ Tuyết giành cho hân, đây là sự quan tâm thuần khiết, không có bất cứ nhân tố gì khác trong đó.

Tiêu Bản và Cố Thành lên mỉm cười, cố ý dừng lại phía sau hai người, bốn người, chia làm hai nhóm, bước về phía văn phòng hội sinh viên, một lát sau, đã đến văn phòng hội sinh viên rồi.

Lần đầu tiên Trương Dương có cảm giác thời gian trôi qua nhanh như vậy, căn bản hân không muốn đi họp, chỉ muốn yên lặng đi cùng Mễ Tuyết. Kiếp trước, hân chưa từng có cảm giác này, đều là phụ nữ chủ động dán sát vào hân, trước nay hân chưa từng có cảm giác chờ đợi bất kỳ người con gái nào.

- Trương Dương!

Một giọng nói rất không thích hợp vang lên làm gián đoạn hai người, Mễ Tuyết ngoảnh mặt lại, mới thấy Tiêu Bản và Cố Thành đều bị rút lại phía sau, điều này làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại đỏ ửng lên.

Cùng đi với Trương Dương, quên mất còn có hai người bạn, lần này chắc chắn sẽ bị mọi người chê cười rồi.

- Trưởng ban Vương, nghe nói gần đây cậu triển khai công tác rất tốt!

Người gọi Trương Dương là Vương Quốc Hoa, cũng là người thay vị trí của Trương Dương, cậu ta có thể lên vị trí Trưởng ban thư ký, tất cả đều do Trương Dương chủ động nhường, điều này cũng làm cậu ta thay đổi thái độ với Trương Dương.

- Cũng được, chủ yếu là nhờ công của cậu, tôi chẳng qua chỉ là người trước trồng cây, người sau hóng gió thôi!

Vương Quốc Hoa cười ha hả, quan mới nhậm chức ba đồng lửa, mấy ngày này Vương Quốc Hoa quả có nhiều việc.

Nhưng những gì cậu ta nói cũng chẳng sai, trước khi Chu Dật Trần lên chức, Trưởng ban thư ký Trương Dương làm việc rất tốt, sở dĩ ban thư ký có quyền lợi lớn như vậy, có liên quan rất nhiều đến Trương Dương, đó là kết quả sự nỗ lực của Trương Dương.

- Khiêm tốn rồi, tôi giới thiệu với cậu một chút, đây là thành viên mới của bộ phận đối ngoại, Mễ Tuyết!

Trương Dương khẽ cười, Vương Quốc Hoa nhìn Mễ Tuyết, ánh mắt sáng lên.

Vừa rồi cậu ta đã chú ý đến Mễ Tuyết, hoa khôi khoa toán, một trong tứ đại mỹ nhân của trường, cậu ta không thể nào không biết, chỉ là không thân với Mễ Tuyết, nên bình thường chẳng biết cách nào nói chuyện.

Trước đây cậu ta nghe nói Chu Dật Trần theo đuổi Mễ Tuyết, từng cảm thán, lại một bông hoa đẹp nữa bị chà đạp, không ngờ Chu Dật Trần chưa kịp theo đuổi, Mễ Tuyết và Trương Dương đã đi cạnh nhau rồi.

Tuy nhiên như vậy cũng tốt, Trương Dương và Chu Dật Trần mâu thuẫn càng sâu, hai người thành kẻ thù, những cán bộ hội sinh viên bình thường như bọn họ mới có lợi.

- Chào Mễ Tuyết, Trương Dương đứng là, có cô bạn gái xinh đẹp thế này mà cứ giấu, hôm nay mới chịu đưa đến!

Vương Quốc Hoa thoải mái chào hỏi Mễ Tuyết, rồi lại đùa với Trương Dương.

Mễ Tuyết cúi đầu, bình thường tuy tính tình của cô cũng thoải mái, chỉ khi nào cô và Trương Dương ở cạnh nhau thì cô mới trở nên thế này.

- Làm gì có, chúng tôi chỉ là bạn, sắp đến giờ họp rồi, chúng tôi đi trước!

Trương Dương cười, hắn nói rất thật, hắn với Mễ Tuyết quả thực chưa xác định mối quan hệ, vẫn chỉ là bạn bình thường, đáng tiếc là Vương Quốc Hoa căn bản chẳng tin lời này.

Lúc vào, Vương Quốc Hoa vẫn nói đùa với Trương Dương, hai người không để ý, khi nghe Trương Dương nói câu vừa rồi, mắt Mễ Tuyết ánh lên tia u buồn.

Hai người càng không để ý, ở khung cửa sổ phía trước, có một đôi mắt thù hận đang nhìn họ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Tiền Đây, Chúng Ta Đi!

Vẫn tại phòng họp lần trước, tuy nhiên số người ngày hôm nay nhiều hơn lần trước.

Lần trước Chu Dật Trần mở cuộc họp cán bộ lâm thời, khác với hội nghị thường lệ, căn cứ theo yêu cầu của hội sinh viên, hội nghị thường lệ bắt buộc tất cả các thành viên của hội sinh viên phải tham gia, số người dĩ nhiên sẽ nhiều hơn so với lần trước nhiều.

Trước bàn tròn, hầu hết các Trưởng ban đều đã đến, những ai có quan hệ tốt với nhau thì ngồi nói nói cười cười, thành viên các ban cũng ngồi ở những chiếc ghế dựa sát tường, trên tay còn cầm sổ ghi chép.

Nhìn những người trong phòng họp, Trương Dương thoáng sửng sốt, cuối cùng lại cười cười.

Mấy người bọn họ, đúng là chẳng khác gì những cuộc họp bệnh viện mở rộng cả hắn ở kiếp trước, lãnh đạo và những người phụ trách các phòng ban đề tề tựu, nhìn người đông như vậy đấy, nhưng số người đem tai, đem mắt đến nghe báo cáo, kỳ thực chỉ có những người chủ đạo và một vài người khác.

Trương Dương vừa bước vào, mọi người đều chú ý đến hắn, sau đó chú ý đến Mễ Tuyết người đi cạnh hắn.

Gần như tất cả mọi người đều nhìn Mễ Tuyết.

Hội sinh viên không phải là không có nữ sinh, Trưởng ban Y tế Hàn Lệ, Trưởng ban tuyên giáo Nghiêm Nhược Hồng đều là nữ sinh, tuy nhiên đều là những cô gái bình thường, không xinh đẹp như Mễ Tuyết, không thể không nói, những cô gái xinh đẹp đi đến đâu cũng có ưu thế, Mễ Tuyết lập tức trở thành tiêu điểm của phòng họp.

- Trưởng ban Trương, qua đây ngồi này!

Trưởng ban văn nghệ Cao Kiệt nhiệt tình chào hỏi Trương Dương, còn nhường ghế, bảo Trương Dương ngồi bên cạnh cậu ta.

Sau khi trở thành Trưởng ban văn nghệ, trong lòng Cao Kiệt thoải mái hơn nhiều, không những không phải hầu hạ mấy vị tổ tông của xã đoàn, mà còn có thể tiếp xúc với rất nhiều cô gái.

Ban văn nghệ sắp xếp rất nhiều tiết mục, đều do nữ biểu diễn, điều này khiến Cao Kiệt càng thêm cảm kích Trương Dương.

- Đợi chút, tôi tới đây!

Trương Dương cười lắc đầu, hẩn sắp xếp cho Mễ Tuyết ngồi cạnh Cố Thành trước, Mễ Tuyết và Cố Thành đều lần đầu tiên tới tham gia hội nghị của Hội sinh viên, có nhiều thứ còn chưa biết.

Hai người ngồi ngay sau Trương Dương, vừa mới ngồi xuống, bản thân đã có cảm giác có một nam sinh khác chạy ủa tới muốn đến gần Mễ Tuyết, đáng tiếc bị Mễ Tuyết nói mấy câu bèn ghen ngào bỏ đi. Kết quả của tên này khiến những tên cùng tư tưởng phía sau cũng tạm thời hành quân lạng lẽ.

Được nói chuyện cùng một cô gái xinh đẹp đương nhiên rất tốt, nhưng ai lại muốn bị ghen lời chứ, nhất là mắt mặt trước bao nhiêu người như vậy.

Lúc này, Mễ Tuyết mới thể hiện tính cách bình thường của cô.

- Trương Dương, được đấy, bộ phận đối ngoại có Mễ Tuyết, tôi đoán là sau này có rất nhiều người muốn đến xin báo cáo!

Trương Dương vừa về chỗ ngồi, Cao Kiệt đã cười ha hả nói.

- Đúng vậy, như tôi đây cũng muốn đến bộ phận đối ngoại rồi đây này, nhìn đẹp mắt quá.

Trưởng ban kỹ thuật Diệp Triển ngồi một bên cũng cười nói, sau khi Trương Dương đưa Cao Kiệt lên chức Trưởng ban văn nghệ, vài vị trưởng ban trung lập cũng thay đổi cách nhìn về Trương Dương, Diệp Triển là một trong số đó.

- Được, trưởng ban Diệp đến tôi hoan nghênh cả hai tay, hay là hai chúng ta đổi đi, cậu tới làm Trưởng bộ phận đối ngoại, tôi sang ban kỹ thuật!

Trương Dương cười nói, ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng cũng chẳng nghĩ gì.

Chẳng qua chỉ nói đùa vậy thôi, cho dù có đổi với Diệp Phàm thật, thì hẩn cũng đưa Mễ Tuyết đi theo, bắt giắc, Trương Dương đã coi Mễ Tuyết như người của mình rồi, không muốn cho cô đi theo ai khác.

- Đừng, bộ phận đối ngoại tôi làm không nổi đâu, nhiệm vụ của anh dọa người quá, đe chết tôi mất thôi!

Diệp Triển cuống quít xua tay, cậu ta cũng đang nói đùa, nếu thực sự cho cậu ta sang bộ phận đối ngoại, chi bằng để cậu rời khỏi hội sinh viên cho rồi, nhiệm vụ của bộ phận đối ngoại, dưới cái nhìn của bọn họ là những con số thiên văn, căn bản chẳng thể nào hoàn thành được.

- Trưởng ban Diệp, bây giờ nói thế này, chắc chắn lát nữa cậu sẽ hối hận đấy!!

Người nói câu này là Tiêu Bân, Tiêu Bân cười với Diệp Triển đầy thâm ý, chuyện Trương Dương kiếm được 200.000 tiền tài trợ cậu ta, Mễ Tuyết, Cố Thành đều biết, những người khác trong hội sinh viên căn bản đều không biết, cũng chẳng biết rằng bộ phận đối ngoại sắp có thay đổi.

Mọi người đang nói chuyện, Chu Dật Trần xuất hiện, là Chủ tịch hội sinh viên, gã rất thích là người xuất hiện cuối cùng.

Ngồi ở vị trí chủ tịch, thấy xung quanh nhiều người như vậy, thói hư vinh trong lòng Chu Dật Trần cũng được thỏa mãn, từ nhỏ gã đã thích làm quan, thích nhất cảm giắc nắm được tất cả trong tay.

Đáng tiếc sau khi nhìn thấy Trương Dương, sắc mặt gã lập tức thay đổi, trong lòng nghĩ, nếu không có Trương Dương ở đây thì tốt biết mấy, mỗi lần nhìn thấy Trương Dương hẩn đều không thoải mái.

- Được rồi, giờ bắt đầu họp!

Chu Dật Trần hắng giọng một cái, nói câu đầu tiên, hội nghị thường kỳ kỳ thật là thảo luận vài việc vặt, chẳng hạn như có hoàn thành công việc của tuần trước không, và đặt ra kế hoạch cho tuần này.

Chu Dật Trần vừa dứt lời, Trưởng ban thể dục Lưu kêu lên.

- Chủ tịch Chu, cuối tuần này đại hội bơi lội thi đấu rồi, vậy mà chúng tôi vẫn chưa có món phần thưởng nào, không có thì làm sao tuyên truyền được, cậu xem xem có phải nên cấp trước cho chúng tôi ít kinh phí không?

Trưởng ban thể dục đứng đầu ban thể dục thể thao, Trưởng ban Lưu này là người của Chủ tịch cũ đưa lên, không rõ quan hệ với Chu Dật Trần tốt hay xấu, trước đây thì thân với Chu Dật Trần hơn với Trương Dương.

Đáng tiếc Chu Dật Trần muốn đưa tay chân của gã, Hồ Đào lên thay, vì vậy giữa hai người này xảy ra xung đột, cậu ta biết mình lên vị trí này chưa lâu, cũng không khách khí với Chu Dật Trần, chỉ cần làm tốt việc trong nhiệm kỳ của mình là được.

- Đại hội bơi lội thi đấu, không phải đã cấp cho các cậu 300 rồi sao?

Chu Dật Trần khề cau mày, tâm tình tốt lập tức biến mất, vừa họp đã có người ngửa tay đòi tiền, tâm tình của gã còn tốt được mới lạ.

Trưởng ban Lưu nói:

- Chủ tịch Chu cũng tự nói rồi đấy, 300, 300 làm được gì? Ngay cả tuyên truyền còn chẳng đủ, đừng nói gì là chuẩn bị phần thưởng với mấy loại giấy chứng nhận!

- Hiện nay kinh phí của hội rất eo hẹp, ban liên lạc lại chẳng kiếm được đồng tài trợ nào, chỉ trông chờ vào khoản tiền trường cấp xuống căn bản là không đủ, mọi người cố gắng đi!

Chu Dật Trần chậm rãi nói, lúc nói chuyện còn liếc mắt nhìn Trương Dương.

Gã không bỏ qua bất kỳ cơ hội chen ép Trương Dương, tất cả mọi người đều biết, Trương Dương giờ là Trưởng bộ phận đối ngoại.

Những người khác, cũng đều nhìn về phía Trương Dương, trong lòng nhiều người đều bất bình thay Trương Dương.

Ai nấy đều biết, Trương Dương mới làm Trưởng bộ phận đối ngoại được mấy ngày, trước nay bộ phận đối ngoại toàn để không, chẳng thể kiếm được chút tài trợ nào, không thể đẩy hết trách nhiệm không kiếm được tài trợ lên đầu hắn, tuy nhiên, mọi người chỉ dám nghĩ chứ chẳng ai nói gì.

Bọn họ không cần thiết phải đắc tội với Chu Dật Trần vì Trương Dương.

- Tôi mặc kệ, không có tiền thì không làm gì được, đại hội bơi lội là hạng mục truyền thống của trường ta, các người không cấp tiền cho tôi, tôi chỉ có thể đi tìm nhà trường, bằng không thể đẩy hết trách nhiệm của mình!

Trưởng ban Lưu nói, cậu ta biết sớm hay muộn mình cũng bị đẩy đi, vậy chi bằng tranh giành chút quyền lợi, dọa Chu Dật Trần một phen.

- Cái này là công việc của hội sinh viên chúng ta, cậu đi tìm nhà trường làm gì?

Chu Dật Trần bị cậu ta chọc đến mức suýt chút nữa nổi đóa lên, vốn hội nghị thường kỳ hôm nay gã định chen ép Trương Dương tiếp, không ngờ giữa đường lại gặp phải tên Trình Giao Kim, Trưởng ban thể dục Lưu này nhảy ra.

Trong lòng gã nghĩ, sớm biết trước thì đã gạt tên này ra rồi, để cho Hồ Đào lên, như vậy sẽ không phải khó chịu như hôm nay.

- Tôi không có tiền, đến lúc đó làm không tốt thì lại là trách nhiệm của tôi, cậu không cấp tiền, tôi chỉ có thể tìm nhà trường!

Trưởng ban Lưu cũng là vò đã mẻ lại sứ, Chu Dật Trần vừa mới nói xong, cậu ta đã tiếp lời.

Tuy nhiên lời cậu ta nói cũng có lý, dù sao Ban thể dục vẫn còn ở trong tay cậu ta, nếu không làm tốt cuối cùng trách nhiệm cũng là của cậu ta, cho Chu Dật Trần một lý do tốt, chi bằng cậu ta cố gắng tranh thủ thêm, làm cho ra chuyện này, dù có đi, cũng có thể đi tự nhiên, phóng khoáng, để mọi người biết cậu ta bị hạ bệ không phải là vì không có năng lực làm việc.

- Được, cậu cần bao nhiêu tiền!

Chu Dật Trần chịu không được nữa, nhẹ giọng hỏi một câu, những người ngồi cạnh hầu hết đều cúi đầu, chỉ có những Trưởng ban quanh bàn tròn lớn là không ngừng đánh giá chuyện của Chu Dật Trần và Trưởng ban Lưu, xem có ảnh hưởng gì đến mình không, hoặc là có nên tranh thủ chút gì đó không?

- Ít nhất là 1500!

Trưởng ban Lưu kể ra nào là tiền tuyên truyền, phần thưởng, lại thêm tiền phúc lợi cho những sinh viên đã giúp đỡ nữa, cũng khoảng con số này, lúc trước cậu ta đã tính toán kỹ rồi.

Tuy nói rất nhiều sinh viên đều là tình nguyện viên, nhưng dù sao cũng phải mua cho người ta ít nước uống, ít hộp cơm đúng không nào, đâu thể nào để người ta đến giúp mà phải chịu đói khát được.

- 1500, không có, cậu không phải không biết, mỗi năm chúng ta có bao nhiêu tiền, cậu mở miệng ra một cái đã đòi 1500 tệ, cậu nghĩ tôi mở ngân hàng à?

Chu Dật Trần kêu lên, hung hăng đập mạnh bàn, lần này gã thực sự tức giận rồi.

Cả năm trời chỉ có chút kinh phí, ban thể dục đã lấy đi không ít rồi, lần này là một hoạt động của trường thôi mà cũng phải cần nhiều tiền như vậy, nếu gã nhường nhịn, sau này sẽ nhiều người khác đòi tiền gã.

Chu Dật Trần bản thân cũng có tiền, gia đình cũng có tiền, từ trước đến giờ công tư phân minh, không hề nghĩ sẽ lấy tiền của mình, của gia đình cho hội sinh viên dùng.

- Chủ tịch Chu, đừng giận, đừng giận, không phải chỉ 1500 tệ sao, đâu đáng để chúng ta tức giận, huống chi Trưởng ban Lưu cũng vì chuyện công, số tiền này, bộ phận đối ngoại chúng tôi sẽ bỏ!

Trương Dương vẫn mỉm cười ngồi đó, đột nhiên cười ha ha nói, ánh mắt mọi người, nháy mắt đều tập trung về phía hắn

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Tiền Ở Chỗ Tôi

Tiêu Bản ngẩn người, lập tức cũng mỉm cười.

Mẽ Tuyết, Cố Thành nhìn nhau, trên mặt đều lộ nụ cười, Trương Dương đã kiếm được 200.000 tiền tài trợ từ Tam Viện, 1500 tệ đối với bọn họ mà nói chẳng đáng là gì.

- Trương, Trương Dương, cậu nói thật chứ?

Trưởng ban Lưu hỏi, trên mặt cậu ta đầy vẻ nghi ngờ, trong hội sinh viên bộ phận đối ngoại là nghèo nhất, những ban khác còn có chút kinh phí, riêng ban liên lạc là chẳng có xu nào.

Một ban trông không mấy tháng liền, lấy đâu ra kinh phí.

- Trương Dương, cậu có ý gì, chúng ta đang họp, không phải là nơi để cậu tùy tiện đùa giỡn đâu!

Chu Dật Trần lạnh lùng hỏi một câu, tuy nhiên trong lòng gã lại có chút bất an.

Kể từ khi biết chế độ thưởng phạt của bộ phận đối ngoại, trong lòng gã như có gai đâm, gã cũng đã cho chân tay của mình chú ý đến hành tung của Trương Dương, để tiện phòng bị.

Đáng tiếc, tay chân của gã chỉ có thể để ý đến Trương Dương ở trong trường, còn cuối tuần được nghỉ, ai mà biết được Trương Dương đi đâu, dù sao cũng đều là sinh viên, đâu thể ngày nào cũng đi sau theo dõi người ta.

- Tôi không đùa, Mẽ Tuyết, nói cho họ biết thành quả công tác mấy ngày nay của bộ phận đối ngoại chúng ta!

Trương Dương khẽ mỉm cười, hôm nay hẳn vốn định giải quyết xong chuyện này, khoản kinh phí Trưởng ban Lưu cần vừa hay cho hắn một dịp nỏ. Chủ tịch Chu Dật Trần này, từ hôm nay sẽ không được sống thoải mái nữa, cũng từ hôm nay sẽ chấm dứt thời đại độc quyền của gã.

Trương Dương nói xong, quay đầu mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu với Mẽ Tuyết, Mẽ Tuyết thoáng sửng sốt, lập tức đứng lên.

Mẽ Tuyết vừa đứng lên, lập tức hấp dẫn ánh mắt của nhiều người, ánh mắt của các nam sinh sáng lên, ánh mắt của nữ sinh lại mang tia ghen tị, Mẽ Tuyết lại lập tức trở thành tiêu điểm.

Nhìn thấy gương mặt mê người của Mẽ Tuyết, trong lòng Chu Dật Trần thoáng chút đỏ ửng.

Trương Dương chết tiệt, đều là tại tên Trương Dương này, từ trước đến nay luôn đối đầu gã, trong hội sinh viên không nghe gã, ngay đến phụ nữ cũng cướp của gã, sớm muộn có một ngày, gã sẽ hạ gục Trương Dương, ép hắn đến tầng thấp nhất.

Chu Dật Trần này, lại mắc thói xấu coi mình là trung tâm.

- Tuần trước, nói chính xác là hôm qua, Bệnh viện Nhân dân đệ tam thành phố Trường Kinh đã đồng ý cấp cho Hội sinh viên chúng ta một khoản tiền 200.000 để làm kinh phí hoạt động, số tiền này, bất cứ lúc nào chúng ta cũng có thể lĩnh.

Nhìn mọi người, Mẽ Tuyết háng giọng, nhẹ nhàng nói.

Lúc nói, cô còn có chút kiêu ngạo, đây là công lao của Trương Dương, thành tích Trương Dương làm ra, vừa mới làm Trưởng bộ phận đối ngoại được vài ngày đã hoàn thành nhiệm vụ, còn hoàn thành vượt mức, dĩ nhiên họ có vốn đề kiêu ngạo.

200.000 tiền tài trợ, khoản tiền này, có thể so sánh với các hội sinh viên của những trường khác, hội sinh viên của mấy trường kia cộng lại cũng chưa kiếm được khoản tài trợ nhiều như vậy.

- Cái gì, không thể nào?

- Tam Viện hình như là bệnh viện thành phố, không có quan hệ gì với trường ta, sao lại tài trợ cho chúng ta?

- 200.000. chúng ta không nằm mơ đấy chứ?

Mễ Tuyết vừa dứt lời, các trưởng ban trong phòng họp, các thành viên của hội sinh viên đều bàn tán, ngoại trừ Trương Dương, Tiêu Bản, đã biết chuyện, tất cả mọi người khác đều cảm thấy khó tin.

Không ai tin, bộ phận đối ngoại có thể kiếm được 200.000 tiền tài trợ.

Nếu nói là 2000, hoặc 200, thì còn có người tin, 200.000 mà lại không phải do công ty tài trợ, do bệnh viện trực thuộc thành phố tài trợ, chuyện này cơ bản không thể nào, đối với họ mà nói, chuyện này chẳng khác nào Trái đất và sao Hỏa đụng vào nhau.

Chu Dật Trần đột nhiên mỉm cười, trên mặt còn mang theo vẻ thoải mái nói:

- Trương Dương, có phải cậu nghĩ nhiệm vụ đặt ra quá nặng, có ý đùa chúng tôi đúng không? Cậu nên biết, nhiệm vụ đó là do cậu tự đặt ra đấy!

Nghe Mễ Tuyết nói họ kiếm được 200.000 tiền tài trợ, Chu Dật Trần vô cùng yên tâm, tủm tỉm cười với Trương Dương.

Nếu là mấy ngàn, mấy chục ngàn, Chu Dật Trần có lẽ sẽ tin, còn 200.000 thì gần không thể nào tin được, chú gã được gọi là Chu Chục Triệu, đưa ra 200.000 không thành vấn đề, nhưng cũng chẳng thể vô duyên vô cớ làm chuyện đau lòng như vậy, dù là cho gã tiền tiêu vặt, tối đa cũng chỉ có 20.000.

Một bệnh viện, càng không thể nào.

Hơn nữa, bệnh viện người ta dựa vào cái gì mà tài trợ cho cậu, cậu lại chẳng đem lại ích lợi kinh tế gì cho người ta, trừ phi người phụ trách bệnh viện ngu ngốc, vừa nghĩ đến đây, trong lòng Chu Dật Trần cảm thấy hoàn toàn yên tâm.

Gã thậm chí cho rằng, Trương Dương có ý làm vậy, trước là để chụp mũ mình, sau đó kiểm lý do để từ chối kiểm khoản tiền đó, sau đó có thể sẽ nói mình đã cố gắng kiểm khoản tài trợ lớn, chỉ có điều không kiếm được.

Đổi lại là gã có lẽ cũng sẽ làm như vậy, đây cũng là một biện pháp bất đắc dĩ.

Thấy nhiều người nghi ngờ Trương Dương, Mễ Tuyết có vẻ sốt ruột, lập tức lớn tiếng kêu lên:

- Không, chúng tôi không có ý đùa giỡn mọi người, Trương Dương đồng ý làm thực tập sinh ở bệnh viện của họ, dùng điều kiện đó để đổi lại tiền tài trợ, tôi có hợp đồng bệnh viện ký với Trương Dương, mọi người xem đi sẽ biết!

Trương Dương chẳng để ý đến phản ứng của mọi người, hẳn biết những sinh viên này nhất định sẽ không tin, nhưng cũng chẳng sao, tiền đã có, đến lúc họ thấy, tự nhiên sẽ tin.

Lúc Mễ Tuyết nói, còn lấy hợp đồng của Trương Dương từ trong túi ra, hợp đồng Trương Dương ký xong đã đưa cho cô, về nhà cũng quên lấy lại, giờ Mễ Tuyết lại lấy nó ra làm bằng chứng.

Cố Thành cầm hợp đồng, đưa cho Trưởng ban Lưu trước.

Trưởng ban Lưu nhìn lướt qua, càng đọc ánh mắt càng thay đổi, cậu ta không phải người của viện y học, nhưng không phải cậu ta không hiểu hợp đồng giữa bệnh viện và cá nhân chứng tỏ điều gì.

Hợp đồng được các Trưởng ban truyền tay nhau đọc, chỉ có Chu Dật Trần là không xem, khi Cố Thành cầm lại bản hợp đồng, còn cười cợt quái với Chu Dật Trần, động tác này suýt chút nữa làm Chu Dật Trần tức điên lên.

Chuyện này, Trương Dương chẳng thêm đề ý, chỉ cười cười, không nói gì.

- Trương Dương, hợp đồng này thật không? Vậy tiền đâu?

Trưởng ban tài vụ Âu Dương Vũ, ngồi đối diện Trương Dương, nhìn thẳng vào Trương Dương.

Hội sinh viên đại học Trường Kinh không lớn, Trưởng ban tài vụ này nhìn thì quân tiền, nhưng kỳ thực vô cùng vất vả, bộ phận nào cũng tìm đến cậu đòi tiền, nhưng trong tay cậu lại chẳng có bao nhiêu tiền, cậu sợ những ngày nghèo túng lắm rồi.

Cậu ta cũng đọc hợp đồng, thấy con dấu của Tam Viện, thời đại này con dấu vẫn có độ tin cậy tương đối cao, tuy nhiên cái cậu quan tâm nhất, là khoản tài trợ 200.000 kia.

Thực sự có được 200.000 đó, lưng cậu có thể đứng thẳng được rồi, 200.000 đấy, đây là khoản tiền từ trước đến nay cậu không dám nghĩ tới.

- Tiền ở chỗ tôi, bất cứ lúc nào cũng có thể chuyển vào tài khoản, tuy nhiên trước khi chuyển, không phải chúng ta nên nói chuyện một chút sao?

Trương Dương mỉm cười, lấy chi phiếu từ trong túi ra, đây là chi phiếu bệnh viện đưa cho hắn.

Từ lúc ký hợp đồng, Chu Chí Tường đã chuẩn bị cho hắn khoản tiền này, đối với Chu Chí Tường mà nói chẳng cần biết khoản tiền này cần đưa cho ai,

cứ giao thẳng cho Trương Dương là được.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Phất Tay Bỏ Đi

Trương Dương tiện tay đem chi phiếu đặt trước mặt hắn.

Cao Kiệt ngồi cạnh Trương Dương, Tiêu Bân cũng bước đến, Tiêu Bân biết Trương Dương kiếm được tiền tài trợ, nhưng không ngờ khoản tiền này lại đang ở trên người hắn.

Không chỉ cậu ta, ngay cả Mễ Tuyết, Cố Thành cũng không biết, không ngờ bệnh viện lại đưa khoản tiền này cho hắn, lại còn để ở trên người hắn.

200.000 kia, đối với rất nhiều sinh viên ở đây mà nói là khoản tiền lớn không dám nghĩ đến, thậm chí có người toàn bộ gia sản trong nhà cũng không nhiều bằng con số này.

- Trương, Trương ban Trương, tôi có thể xem tờ chi phiếu của cậu một chút không?

Trương ban tài vụ Âu Dương Vũ lặng lẽ nuốt nuốt nước miếng, cậu ta ngồi đối diện đã nhìn thấy tờ chi phiếu, cậu ta là sinh viên của học viện Thương mại, bản thân học ngành kế toán, dĩ nhiên không xa lạ với chi phiếu.

Từ phía đối diện nhìn qua, cậu ta cũng cảm giác, tờ chi phiếu này là thật.

- Không thành vấn đề!

Trương Dương thần nhiên cười, đem chi phiếu trực tiếp giao cho Âu Dương Vũ.

Chi phiếu thật, Âu Dương Vũ vừa học vừa làm, có giúp người khác làm sổ sách tài vụ, đã xem qua vài chi phiếu, tấm chi phiếu này không vấn đề gì, là Phòng tài vụ của Tam Viện viết, không lo không lấy được tiền, cứ ra thẳng ngân hàng chuyển khoản là được.

Nói cách khác, có tấm chi phiếu này, chẳng khác nào hội sinh viên của họ có được 200.000.

200.000 kia, khiến cho Âu Dương Vũ luôn phải sống trong những ngày túng thiếu của Hội sinh viên, vuốt ve tờ chi phiếu mà không biết có cảm giác gì, lúc này, cậu ta chỉ muốn khóc thôi.

Rất nhiều người xung quanh, đều nhìn chăm chăm Âu Dương Vũ.

Nghiệm chứng chi phiếu, đó là công việc của Âu Dương Vũ, mọi người đều biết, cậu ta là sinh viên xuất sắc của học viện thương mại, lúc trước cậu ta cũng dựa vào nền tảng này, cạnh tranh chức Trưởng ban tài vụ của Hội sinh viên.

Lúc này, Chu Dật Trần lạnh lùng nhìn Trương Dương.

Lúc đầu căn bản gã không tin Trương Dương, không tin Tam Viện chịu bỏ cái giá như vậy vì hắn, vừa nãy một trong những tay chân gã đọc bản hợp đồng, đã lặng lẽ tường thuật nội dung hợp đồng cho gã.

Gã càng không tin, Tam Viện sẽ vì Trương Dương mà làm một bản hợp đồng ưu đãi đến như vậy.

Đến giờ, gã vẫn tin vào phán đoán của mình, Trương Dương có ý diễn trò, có ý trốn tránh trách nhiệm, gã luôn đợi cơ hội, vạch trần trò đùa của Trương Dương.

- Chi phiếu thật!

Một lát sau, Âu Dương Vũ mới buông chi phiếu, nhẹ giọng nói một câu.

Xung quanh rất nhiều người, đều thoáng sững sốt, bộ trong phòng họp có vẻ vô cùng im lặng, chỉ có thể nghe được tiếng thở của vài người.

200.000 kia, Trưởng ban bộ phận đối ngoại trước chỉ 20.000 mà còn chẳng hoàn thành nhiệm vụ, Trương Dương vừa mới nhậm chức, đã kiếm được

200.000, niềm vui bất ngờ, khiến hầu hết mọi người đều hôn mê hết.

Đặc biệt là các Trưởng ban, họ là người hiểu rõ tình hình tài chính của Hội sinh viên, cho nên mỗi khi họ cần tiền bạc, đều vô cùng cố gắng, sợ muộn một chút, tiền lại rơi vào túi người khác.

Tài chính không đủ, hội sinh viên đại học Trường Kinh luôn trong tình trạng túng quẫn, Chủ tịch mấy lần cố gắng, nhưng hiệu quả cũng không tốt, cuối cùng chẳng thay đổi được tình hình, trước đây Chu Dật Trần có thể đánh bại được Trương Dương, trở thành Chủ tịch Hội học sinh, chủ yếu có liên quan đến gia thế của gã.

Rất nhiều người đều hy vọng, Chu Dật Trần có thể thay đổi tình hình tài chính của hội sinh viên, đáng tiếc nguyện vọng của bọn họ đã không được thực hiện.

- Không thể, điều này là không thể!

Chu Dật Trần đột nhiên hét to một tiếng, đứng dậy, trực tiếp đi tới cạnh Âu Dương Vũ, nói:

- Cậu xem kỹ một chút, có phải ngân phiếu giả không, có phải người ta có ý đùa giỡn chúng ta không?

Chu Dật Trần căn bản không tin, tờ chi phiếu của Trương Dương có thể rút được tiền.

Trong tiềm thức của gã không muốn Trương Dương kiếm được khoản tiền tài trợ này, nếu đó là sự thực, dựa theo quy định và chế độ, Trương Dương sẽ kiêm nhiệm chức Phó chủ tịch và nắm ban tài vụ trong tay, điều này đối với một chủ tịch như gã mà nói, chắc chắn là một đại nạn.

Cả hội sinh viên, chắc hẳn chỉ mình gã là không muốn khoản tiền này tồn tại, cho nên mới kích động như vậy.

- Chủ tịch Chu, đừng nghi ngờ năng lực chuyên nghiệp của tôi!

Âu Dương Vũ ngẩng đầu, trên mặt biểu hiện rất nghiêm túc, thứ đã được cậu ta nghiệm chứng, vậy mà người khác còn nói là giả, làm cậu ta cảm thấy bị sỉ nhục.

Chỉ vào chi phiếu, Âu Dương Vũ còn nói thêm:

- Còn nữa, đây là chi phiếu do chính Phòng tài vụ bệnh viện nhân dân Đệ Tam thành phố Trường Kinh viết, nếu không rút được tiền, chứng tỏ cả Tam Viện đều không có tiền, điều này có thể không?

Âu Dương Vũ hỏi lại, khiến Chu Dật Trần á khẩu không trả lời được.

Tam Viện Trường Kinh là một trong những bệnh viện quan trọng trực thuộc thành phố, là đơn vị có thu nhập rất tốt, tài chính ở chỗ đó không thể không có tiền được, điểm này ngay cả gã một người không phải chuyên ngành tài chính kế toán cũng có thể hiểu rõ.

Những lời này của Âu Dương Vũ coi như đã xác định khoản tiền này tồn tại, điều này là kết quả mà Chu Dật Trần không muốn tiếp nhận nhất.

- Chủ tịch Chu, nếu còn nghi ngờ, tôi có thể gọi điện, trực tiếp kiểm chứng!

Âu Dương Vũ lại nói một câu, cậu ta là nắm Ban tài vụ hội sinh viên, cũng có quen vài người ở ngân hàng, giờ vẫn chưa đến giờ tan sở của ngân hàng, cậu ta có thể gọi điện để xác nhận.

- Được, gọi đi!

Ánh mắt Chu Dật Trần mạnh mẽ, lập tức gạt đầu, trong lòng gã vẫn không thể tin Trương Dương thực sự có thể kiếm được khoản tiền này.

Chu Dật Trần gạt đầu, Âu Dương Vũ thoáng nhìn trương dương, dù sao cũng là tiền Trương Dương kiếm về, làm như vậy chẳng khác nào nghi ngờ Trương Dương, có nên làm không, vẫn phải hỏi ý tứ Trương Dương.

- Trưởng ban Âu Dương, cậu cứ gọi hỏi thử đi!

Trương Dương nhẹ nhàng cười, rất tự nhiên, phóng khoáng, còn Chu Dật Trần bộ dạng lại cuống cuồng, trông hoàn toàn đối lập nhau.

Âu Dương Vũ lập tức đứng lên, bước nhanh ra ngoài, phòng họp không có điện thoại, phải đến văn phòng hội sinh viên mới gọi được.

Chu Dật Trần nhìn bóng lưng của cậu ta, có chút ngạc nhiên, tay của cậu ta còn siết chặt, để che giấu nội tâm vô cùng phần nộ của mình.

Âu Dương Vũ có ý gì?

Gã là Chủ tịch bảo cậu ta đi kiểm tra, cậu vẫn không chịu đi, phải chờ Trương Dương gạt đầu mới đi, chẳng lẽ, Chủ tịch như gã, còn kém cả một Trưởng bộ phận đối ngoại như Trương Dương sao?

Nhiều trưởng ban khác cũng đều chú ý đến động tác của Âu Dương Vũ.

Rất nhiều người thông minh một chút, đều cúi đầu tự hỏi, hiển nhiên, nếu Trương Dương có thể kiếm được khoản tiền đấy thật, e là nội bộ hội sinh viên có thay đổi lớn.

Vài trưởng ban cũ, đều biết chế độ thưởng phạt của bộ phận đối ngoại, vài người thậm chí còn tham gia vào việc lập chế độ này, ai nấy đều biết, những ngày tốt lành của Chu Dật Trần đã chấm dứt, không còn thời đại một tay che trời nữa.

Cho dù có vài người mới không biết, nhưng họ cũng hiểu ý nghĩa khi Trương Dương kiếm được nhiều tiền như vậy, Trương Dương bị đẩy vào bộ phận đối ngoại, không những không xui xẻo mà còn dẫn dắt bộ phận ấy đi lên, chiếm được vị trí vững chắc.

Cùng bước ra với Âu Dương Vũ là Hồ Đào chân tay của Chu Dật Trần.

Mấy phút sau, hai người cùng nhau quay lại, sắc mặt Âu Dương Vũ trở nên kích động, Hồ Đào cũng mang vẻ phấn khích.

- Thật, là thật, bên ngân hàng đã xác minh rồi, tấm chi phiếu này là thật, Trưởng ban Trương đã kiếm được 200.000 tiền tài trợ rồi!

Vừa bước vào, Hồ Đào đã hét lớn, rất nhanh, các Trưởng ban và các thành viên đều vỗ tay hò reo, chỉ có Chu Dật Trần là sắc mặt xanh mét.

Chu Dật Trần đột nhiên hừ lạnh một tiếng, vung tay, bước ra khỏi phòng họp.

Tiếng hò reo kia cũng dừng lại, Hồ Đào vừa nãy chỉ lo vui vẻ, quên mất quy định của bộ phận đối ngoại, giờ y đã nhớ ra, Trương Dương kiếm được nhiều tiền tài trợ như vậy, quả thực là đã kích lớn đối với Chu Dật Trần.

Nhưng trong lòng y vẫn có cảm giác, kiếm được khoản tiền này là chuyện tốt, dù sao cũng có lợi cho cả hội sinh viên, tương lai công việc của bọn họ sẽ dễ dàng hơn, làm việc cũng sẽ hăng hái hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Chỉ Cần Quyền Phê Duyệt

Chu Dật Trần đi rồi, hành động của gã nằm ngoài dự liệu của mọi người, nhiều người đột nhiên trở nên kinh sợ, không biết nên nói gì, hoặc làm gì.

Giống như họp đơn vị, họp công ty, công chủ và lãnh đạo đột nhiên bỏ đi, những người dự họp chắc chắn sẽ có nhiều người không biết phải làm sao.

Hội sinh viên không phải là công ty, cũng không phải đơn vị, nhưng tính chất cũng không khác lắm. Chu Dật Trần là Chủ tịch Hội học sinh, cũng là người dẫn dắt hội nghị, gã đột nhiên bỏ đi, tạo nên ảnh hưởng không nhỏ.

Khóe miệng Trương Dương chậm rãi mỉm cười, trong mắt còn mang theo một tia thích thú.

Chu Dật Trần này, quả không đơn giản, khó trách “Trương Dương” trước kia không so được với gã, nếu như không phải kiếp sau của hấn nhập thân, Trương Dương kia, cho dù có khả năng kiếm được tài trợ, nhưng cũng khó mà đối phó được tên họ Chu kia.

Phẩm chất của cả hai căn bản không giống nhau.

Chu Dật Trần lấy lui làm tiến, nhìn rất lỗ mãng, cũng rất không có phong độ, tuy nhiên hiệu quả rất tốt.

Gã bỏ đi, ít nhất không cần phải bàn đến việc thưởng phạt của bộ phận đối ngoại, còn khoản tiền tài trợ Trương Dương kiếm được đã lộ ra rồi, chắc chắn phải giao cho Ban tài vụ của hội sinh viên, nếu không mọi người chẳng cách nào sử dụng được, kết quả sẽ bất lợi cho Trương Dương.

E là Trương Dương có kéo dài một chút, Chu Dật Trần cũng không sợ, gã cũng có thể kéo dài, chỉ cần không mất đối với vấn đề này, khoản tiền Trương Dương đang cản trở thành mục tiêu của mọi người, các ban thiếu tiền trong hội sinh viên, không phải chỉ có ban thể dục.

Nếu Trương Dương đem tiền ra, vậy thì càng đơn giản.

Gã tạm thời tránh đi không đề cập đến thưởng phạt của bộ phận đối ngoại, có thời gian để ứng phó, chuyện đồng ý trước kia không thể thay đổi rồi, nhưng gã vẫn có thể biến báo, khiến Trương Dương mất đi quyền lực tài vụ, cụ thể thế nào, trong lòng gã vẫn đang suy tính.

Tuy nhiên để làm được điều đó cần phải có thời gian, thế nên sau khi suy nghĩ, gã mới bỏ đi không cần giữ hình tượng, để mọi người nghĩ là gã đang ghen tỵ với Trương Dương.

Chỉ có như vậy, mới bảo vệ được quyền lực trong tay gã, đây là người rất xem trọng lợi ích, vì lợi ích gã có thể bỏ qua chút thể diện.

Lúc Chu Dật Trần bỏ đi, Trương Dương cũng đã nghĩ đến điều này.

Chu Dật Trần rất thông minh, đáng tiếc trước mặt Trương Dương đó chỉ là trò khôn vặt, mấy lão cáo già thực sự Trương Dương còn đấu thắng, huống hồ chỉ là một tiểu hồ ly này.

- Trưởng ban Âu Dương, tiền này cậu có thể chuyển thẳng vào tài khoản, tuy nhiên ở đây, tôi cần tuyên bố vài điều!

Trương Dương chậm rãi mở miệng, giọng của hắn không lớn, nhưng rất vang dội, mọi người đều dồn mắt về phía hắn.

Chu Dật Trần đi rồi, bọn họ không còn người đáng tin nữa, Trương Dương có thể đối kháng được Chu Dật Trần, lập tức trở thành người đáng tin mới của họ.

- Trưởng ban Trương, ngài nói đi!

Âu Dương Vũ lập tức gật đầu, không kim nôi đã dùng cả kính ngữ, 200.000 kia, khoản tiền này đã hoàn toàn xác định rồi, cậu ta không biết Trương Dương đã làm thế nào để có được, nhưng điều này chẳng ảnh hưởng đến sự khâm phục và tôn kính cậu giành cho Trương Dương.

Cậu ta làm ở Ban tài vụ được hai năm rồi, hiểu rõ nhất khó khăn của việc xin tài trợ.

- Rất đơn giản, điểm thứ nhất, khoản tiền này tôi muốn phân chia một chút, Hội sinh viên chúng ta có mười mấy ban, kinh phí các ban đều không đủ, tôi sẽ cho mỗi ban giữ lại cho mình ít kinh phí, sau này mọi người cũng tiện làm việc hơn!

Trương Dương nói xong, Âu Dương Vũ hơi sững sờ, lập tức gật đầu:

- Nên thế, cái này không thành vấn đề!

Các đầu lĩnh phòng ban ngồi trước bàn họp mắt lập tức sáng lên nhìn Trương Dương, đúng là người tốt mà, hiện tại các phòng ban đều là những đứa trẻ con nhà nghèo, kinh phí hoạt động chẳng còn nữa rồi, chứ đừng nói gì giữ lại cho mình chút kinh phí.

Trương Dương làm như vậy, đồng nghĩa trao cho bọn họ quyền sở hữu tài sản, mặc kệ khoản tiền này là bao nhiêu, dù sao vẫn là có tiền đúng không nào, lưng của họ có thể uốn thẳng lại được rồi.

- Điểm thứ hai, khi giám sát và phê duyệt bất kỳ hạng mục nào cần dùng khoản tiền của bộ phận đối ngoại này, bộ phận đối ngoại có quyền được biết và quyền phủ quyết, Trưởng ban Âu Dương thứ lỗi cho tôi, làm tăng thêm công việc của cậu, tôi không muốn khoản tiền mình vất vả kiếm về lại trở thành vốn tiêu xài của người khác!

Trương Dương chậm rãi nói, toàn bộ các trưởng ban đều sừng sốt, sau đó yên lặng gật đầu.

Quyền giám sát, bộ phận đối ngoại vốn đã có, chỉ cần Bộ phận đối ngoại kiểm được tiền, bao gồm cả quyền phân phối kinh phí cho mình, tiền được sử dụng thế nào Bộ phận đối ngoại cần phải biết, điều điều lệ cũ, không ai có ý kiến.

Quan trọng là quyền phê duyệt.

Cái này đồng nghĩa sau này mỗi lần họ cần dùng đến tiền, đều phải được Bộ phận đối ngoại đồng ý, tuy nhiên, ngầm nghĩ lại cũng không sao, câu nói cuối cùng của Trương Dương đã có tác dụng, đây là khoản tiền Trương Dương cố gắng kiếm về, đổi lại là họ, họ cũng sẽ yêu cầu như vậy.

Thậm chí còn yêu cầu nhiều hơn thế, dù sao công lao này cũng quá lớn.

Đương nhiên, như thế thì sau này cũng hơi phiền phức, nhưng dù sao vẫn không phiền phức bằng không có tiền, các trường ban ở đây đều sợ nghèo lắm rồi, có tiền thì tốt, chỉ cần có tiền chuyện gì cũng dễ nói hơn.

Còn về việc hoang phí như Trương Dương nói, rất nhiều người căn bản không nghĩ đến, suy nghĩ của những Trương ban ngồi đây rất đơn giản, họ đòi tiền, cũng là vì việc công, thực sự có chỗ cần dùng đến.

Chỉ có vài Trưởng ban trong số đó là có suy nghĩ không đúng đắn, muốn phản đối, những người này hầu hết đều là tay chân của Chu Dật Trần.

Đáng tiếc Chu Dật Trần không ở đây, họ có muốn phản đối cũng không dám mở miệng trước, việc này sẽ khiến nhiều người tức giận.

- Tôi không có ý kiến!

Âu Dương Vũ chỉ suy nghĩ một chút, liền trực tiếp gật đầu.

Câu ta quả thật không có ý kiến gì, cho tới nay, đều là người khác muốn câu ấy duyệt tiền, phê duyệt đối với câu ấy chẳng là gì, chỉ cần có tiền, có tiền

có nghĩa quyền lợi của cậu ta cũng tăng,

- Tôi cũng không có ý kiến!

Trưởng ban Lưu vội vàng tỏ thái độ, vừa rồi Trương Dương đồng ý tài trợ kinh phí cho bên cậu ta.

Hơn nữa, bây giờ cậu ta coi như cũng đang trở mặt với Chu Dật Trần, Trương Dương rõ ràng có thể đầu lại Chu Dật Trần, ủng hộ Trương Dương, có lẽ có thể giữ được cái vị trí của cậu ấy.

- Đồng ý!

- Tôi đồng ý!

Tiêu Bản, Cao Kiệt bọn họ đều nhanh chóng đồng ý, bọn họ càng không thể nào phản đối Trương Dương, ngoại trừ Tiêu Bản, Cao Kiệt là Trưởng ban có quan hệ tốt với Trương Dương nhất, quyền lợi của Trương Dương càng lớn, cậu ta càng được lợi.

Rất nhanh, tất cả Trưởng ban khác cũng đều gật đầu, mọi người đều thống nhất ý kiến.

Chu Dật Trần trốn tránh, Trương Dương dĩ nhiên không được đảm nhận chức Phó chủ tịch, còn phần thưởng quản lý Ban tài vụ này cũng phải được Chủ tịch thông qua mới được, tuy nhiên, cũng chẳng sao, chủ yếu hấn chỉ cần quyền phê duyệt là được rồi.

Còn về chức vụ Phó chủ tịch và quản lý Ban tài vụ kia, hấn căn bản chẳng để vào mắt, cái hấn cần là quyền phê duyệt khoản tiền này, Chu Dật Trần có thể trốn tránh, nhưng cái quyền lợi này tôi có thể tự mình tranh thủ, chỉ là quyền phê duyệt, không cần Chủ tịch có mặt cũng có thể thông qua.

- Được rồi, Trương Dương một lần nữa cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, Chủ tịch Chu không có ở đây, Phó chủ tịch Vương chủ trì thay, thông qua quyết định chung của mọi người. Còn chuyện chia kinh phí cho mỗi bộ phận, vài này nữa Bộ phận đối ngoại sẽ đưa xuống, chuyện của Trưởng ban Lưu hấp, tiền của cậu ấy cần phê chuẩn đặc biệt, Trưởng ban Âu Dương ngày mai có thể trực tiếp phê duyệt cho họ!

Trương Dương nói, Phó chủ tịch Vương lập tức gật đầu, anh ta là một sinh viên năm tư, bình thường luôn bận việc, ít thăm hỏi công tác của hội sinh viên, người như anh ta, chẳng cản trở việc gì, hưởng hồ là với những việc đã được mọi người thông qua.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Không Gian Tiến Bộ

Toàn thể thông qua, trong tình trạng không có Chu Dật Trần, Bộ phận đối ngoại vẫn có được quyền phê duyệt khoản tiền tài trợ này.

Mấy tay chân của Chu Dật Trần trong lòng cũng bất đắc dĩ, nhưng bọn họ chẳng thể nào chống lại được Trương Dương, hơn nữa lúc này không phải ai cũng có được chiếc điện thoại di động, đám bọn họ ngoại trừ Chu Dật Trần thì căn bản chả ai có di động cả, nên chẳng cách nào thông báo được cho Chu Dật Trần.

Những người khác, căn bản chẳng có ý kiến gì về việc này.

Mấy người cũ cũng biết, kỳ thực Trương Dương đang tự thưởng cho mình, Trương Dương chỉ đòi hỏi chuyện này là còn nhẹ đấy, nếu không phải Chu Dật Trần đột ngột bỏ đi, Trương Dương chắc chắn phải thăng lên Phó chủ tịch.

Ưa vào thành tích và kinh nghiệm của Trương Dương, làm phó chủ tịch thì cũng chẳng ai có ý kiến.

Mặt khác, Chu Dật Trần đột nhiên bỏ đi cũng xuất hiện tác dụng phụ.

Mọi người quen so sánh gã với Trương Dương, lần này, dù là so về khí độ nay nội hàm, Chu Dật Trần đều bị Trương Dương đè bẹp, gã không chịu trách nhiệm mà còn đột nhiên rời khỏi, càng để lại bóng đen trong lòng mọi người, càng khiến mọi người không tin nhiệm.

Tuy nhiên vấn đề này không được suy nghĩ nhiều, các Trưởng ban, cán sự bắt đầu thảo luận về những chuyện khác.

Về việc Trương Dương đồng ý để lại cho họ ít kinh phí, đây mới là việc khiến họ quan tâm, là việc hữu dụng nhất đối với họ.

Mỗi người, ai nấy cũng bắt đầu kể khổ, nói ban mình mấy năm nay gian nan lắm, cần phải có bao nhiêu kinh phí, rồi tác dụng của số kinh phí này.

Trương Dương rất kiên nhẫn với việc này, chỉ mỉm cười lắng nghe. Còn bảo Mễ Tuyết và Cố Thành ghi chép liên tục.

Mỗi trường ban nói gì, đều có bản ghi chép lại.

Qua miêu tả của họ, Trương Dương cảm thấy, Hội sinh viên đại học Trường Kinh mấy năm nay quả thực cũng quá cực khổ, ít nhất là tiền bạc trước nay chẳng bao giờ đủ xài.

Trong trí nhớ của Trương Dương trước đây, hẳn rất có cảm tình với Hội sinh viên, bằng không sẽ không có chuyện bị áp bức như vậy mà vẫn không chịu lùi.

Lần này, kiếm về 200.000 tiền tài trợ, coi như bù lại tiếc nuối của “Trương Dương” trước kia, để Hội sinh viên sau này có thể phát triển tốt hơn, mạnh hơn.

Tuy nói bây giờ Trương Dương không hứng thú với những chuyện này, nhưng làm xong trong lòng cũng thấy nhẹ nhõm hơn.

Chiếm thân thể của người ta thì cũng phải giúp người ta làm chút chuyện chứ.

Nghĩ đến đây, hẳn không kìm nổi quay đầu lại nhìn Mễ Tuyết.

Chủ nhân trước của cơ thể này thăm mền Mễ Tuyết đã lâu, hẳn nghĩ không biết có nên thực hiện nguyện vọng của “Trương Dương” trước đây không, nhìn bộ dạng của Mễ Tuyết thì biết, chỉ cần hẳn đồng ý, là có thể dễ dàng thực hiện được nguyện vọng này.

Mễ Tuyết đáng thương căn bản không biết hiện đang có một tên súc vật nguy hiểm đang nhìn cô.

Hội nghị thường kỳ tiến hành rất nhanh chóng, bị khoản tiền 200.000 tán công, mọi người căn bản chẳng còn tâm trí đâu mà thảo luận chuyện khác, chỉ muốn làm thế nào để tranh thủ cho mình thêm ít tiền, đem về nhiều lợi ích cho ban mình.

Mễ Tuyết và Cố Thành ghi chép hết tất cả mọi câu nói của Trương ban, lần đầu tiên cảm nhận được, các cán bộ bình thường được mọi người hâm mộ là thế nhưng kỳ thực vô cùng khổ sở, có những mệt mỏi mà những người khác chẳng thể nào biết được.

Điều này khiến mọi người cảm thán, quả nhiên mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh.

Hội nghị thường kỳ kết thúc, kinh phí các ban giữ lại cho mình, phải đợi đến hội nghị sau mới quyết định, tuy nhiên 200.000 kia sẽ được chuyển đến ban tài vụ trước, nghĩ đến khoản tiền 200.000 “không lỗ” trong tài khoản, Âu Dương Vũ bước đi mà thấy lâng lâng.

Cậu ta vui mừng nghĩ, cậu ta là một trưởng ban giữ nhiều tiền nhất trong lịch sử những người đã đảm nhiệm vị trí Trưởng ban tài vụ hội sinh viên.

Với khoản tiền 200.000 này, hoàn toàn có thể thay đổi cách nhìn của mọi người đối với Trương Dương, bất giác mọi người đều cảm thấy Trương Dương mạnh hơn Chu Dật Trần nhiều, thích hợp nắm giữ Hội sinh viên hơn nhiều.

Đương nhiên, Trương Dương không biết mọi người nghĩ gì, nếu biết chắc chắn hẳn sẽ phản đối.

Tất thấy những gì hẳn làm ở hội sinh viên, một là do Chu Dật Trần chọc phải hẳn, hai là do trí nhớ của “Trương Dương” trước đây lưu lại ảnh hưởng đến hẳn, bản thân hẳn chẳng hứng thú gì với hội sinh viên, nếu cho hẳn đảm đương vị trí Chủ tịch thật, hẳn sẽ không làm.

- Trương Dương, tôi phải cảm ơn cậu, cậu thực sự lợi hại quá!

Tại tiệm mì Chu tẩu, Tiêu Bản tràn đầy sùng bái nhìn Trương Dương, sau khi hội nghị thường kỳ kết thúc, họ đến tiệm mì Chu tẩu ăn cơm.

Trương Dương vừa nãy đồng ý với cậu ta, lần này sẽ cho Ban xã đoàn của cậu gỡ 10.000 kinh phí, là một trong những ban cao nhất, vì thế, cậu ta cứ cười mãi không ngừng.

Có 10.000 này, địa vị đáng xấu hổ của Ban xã đoàn sẽ hoàn toàn thay đổi, đối với cán bộ lớn nhỏ trong ban xã đoàn không ngu, tiền của ban xã đoàn, căn bản là để phục vụ họ, chắc chắn sẽ như mèo thấy mỡ, sẽ ư lên.

Khoản tiền này, đến lúc đó làm sao phân chia, đó là quyền của Tiêu Bản, như vậy đồng nghĩa với trực tiếp tăng quyền uy và lợi ích cho Tiêu Bản rồi.

Cho dù mọi người biết Trương Dương có ý tranh thủ quyền lợi cho Tiêu Bản cũng sẽ hiểu, Tiêu Bản luôn đi theo Trương Dương, là một trong những người đáng tin cậy nhất, người của mình dĩ nhiên Trương Dương sẽ không bạc đãi, đạo lý công bằng tối đa, Trương Dương chắc chắn sẽ không làm.

Từ kiếp trước, hẳn biết thế giới này không có công bằng toàn toàn, chỉ cần hẳn không phá vỡ quy tắc trò chơi là được.

Tuy nhiên những lời này nếu bị Âu Dương Vũ nghe thấy, nhất định sẽ đau lòng, mười ngàn đấy, trước đây cậu ta chẳng bao giờ đồng ý cấp cho phòng ban nào số tiền nhiều như vậy.

- Tiêu Bản, năng lực của cậu tôi biết, làm rất tốt, tương lai sẽ có không gian tiến bộ!

Trương Dương mỉm cười, hắn vừa mới nói xong, ông Chu chủ tiệm mì đã bung một mâm chân gà lớn lên, nghe họ nói, không kìm nổi cười hỏi:

- Trương Dương, nói gì thế, không gian tiến bộ gì vậy?

Người gặp việc vui tinh thần vui vẻ, ông chủ Chu là một trong số đó, vợ ông xuất viện, đang ở cữ tại nhà, ba mẹ anh cũng giúp đỡ, anh cũng mở lại cửa tiệm.

Dù sao cũng là làm ăn nhỏ, cứ đóng cửa mãi sẽ ảnh hưởng.

Trương Dương là ân nhân của anh, hôm nay Trương Dương tới, ông chủ Chu bèn vui vẻ ra đón, còn đưa họ ra sau thăm con mình.

Sau khi thăm đứa bé, mấy người mới quay ra ăn cơm.

- Tôi đang nói Tiêu Bân, sau này cậu ấy có hy vọng tiến bộ, không chừng sau này còn làm Chủ tịch Hội sinh viên chúng tôi ấy chứ!

Trương Dương ha hả cười, mấy người đang cười, nghe xong lời này lập tức sững sờ.

Đặc biệt là Tiêu Bân, hai mắt tròn trũng, bộ dạng không thể tin nổi nhìn Trương Dương.

- Trương Dương, vừa rồi cậu nói gì?

Một lát sau, Tiêu Bân mới hỏi, thậm chí cậu ta còn nghĩ mình nghe nhầm.

Trương Dương bật cười:

- Tôi nói, cậu cố lên, tương lai sẽ làm Chủ tịch hội sinh viên cũng không chừng!

Đây là ý định của Trương Dương, bản thân hắn không có ý định làm Chủ tịch, nhưng không có nghĩa hắn không đưa người nhà mình lên, Tiêu Bân có đủ kinh nghiệm, năng lực bản thân có thể hơi thiếu, nhưng không sao, hắn có thể giúp Tiêu Bân khống chế đại cục trong tay, giúp Tiêu Bân làm một chủ tịch tốt không thành vấn đề.

Còn về việc Tiêu Bân lên chức được không, điều này Trương Dương không chút lo lắng, một Chu Dật Trần, hắn không thêm đề vào mắt.

- Thật à, Tiêu Bân, chúc mừng cậu nhé, mọi người đợi nhé, tôi làm Thổ lưu hoàn đến chúc mừng các cậu!

Ông chủ Chu không biết sự tình của Hội sinh viên, chỉ biết chủ tịch hội sinh viên là rất lợi hại, nghe Trương Dương nói xong bèn vui vẻ thốt lên, lập tức bước vào bếp.

Anh là người thật thà chất phác, chỉ biết dùng cách thật thà chất phác để chúc mừng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Tai Nạn Xe Cộ (Thượng)

- Trương Dương, cậu đừng có đùa với tôi.

Ông chủ Chu đi rồi, Tiêu Bân mới kịp phản ứng, khoát tay, vội vàng nói.

Chủ tịch hội sinh viên, không thể phủ nhận lúc này Tiêu Bân thực sự động lòng, thanh niên ai chẳng ôm giấc mộng, từ khi cậu gia nhập hội sinh viên đã từng có giấc mộng, một ngày mình có thể ngồi lên vị trí kia.

Điểm lợi khi ngồi lên vị trí Chủ tịch Hội sinh viên thì không cần phải nói.

Tuy nhiên bản thân cậu hiểu rõ, biết là dù nói về phương diện vào, vị trí đó cũng khó đến phiên cậu.

- Có phải nói giỡn hay không, sau này cậu sẽ biết, không nói trước được, ăn cơm đi, chân gà Chu tẩu này, lâu lắm tôi không được ăn rồi, thèm lắm đây.

này!

Trương Dương cười lớn, cầm đũa gấp một chiếc chân gà trước tiên.

Hồ Hâm ngồi bên nhìn động tác của Trương Dương, thoáng sững sờ, cái chân gà đầu tiên trước nay đều là của cậu ta, không ngờ hôm nay bị Trương Dương giành trước.

Tuy nhiên cậu ta cũng không chậm, một lúc sau, trong miệng đã từ từ được lấp đầy, mọi người trên bàn không để ý đến đề tài lúc này nữa, tất cả mọi người đến lo tranh giành món ngon.

Tính tình Tiểu Bân Trương Dương biết, lúc này nói nhiều với cậu ta cũng vô dụng, chỉ bằng cứ ăn trước đã.

Đồ ăn ở tiệm mì Chu Tẩu quả không tệ, lần trước vì chị Chu sắp sinh, mấy người đều không được ăn, lần này cuối cùng cũng được đền bù rồi.

Cơm nước no nê, cả đám mới chậm rãi bước ra ngoài, hôm nay ngoại trừ Nam Nam có việc không đi chung, những người khác đều có mặt.

- Trương Dương, mau cho tớ xem đi.

Vừa bước ra phố, Hồ Hâm đã hét ầm lên, nhào về phía Trương Dương.

Vừa này cậu ta mới biết, hôm nay Mễ Tuyết tặng Trương Dương chiếc máy nhắn tin, đối với những sinh viên nghèo như họ, có một chiếc máy nhắn tin là mơ ước của rất nhiều người.

- Đừng vội, tôi cho cậu xem là được chứ gì!

Trương Dương né qua, tránh được Hồ Hâm, Tiêu Bân và Cố Thành đều bu đến, Tiêu Bân cũng vừa biết Trương Dương có máy nhắn tin, lúc này chuyện họ nói, hầu hết đều là việc Trương Dương kiếm được tiền tài trợ từ bệnh viện.

Chiếc máy nhắn tin mới tinh nhanh chóng nằm trong tay bọn Hồ Hâm, Hồ Hâm không ngừng ai oán, sao không có người đẹp nào tặng cho cậu ta thứ đồ tốt như thế, nếu có, cậu ta nguyện dùng thân báo đáp.

Hồ Hâm đáng thương, những lời này bị Tiểu Ngốc nghe thấy, lỗ tai của cậu ta cũng lập tức gặp tai ương.

Hai người, lại diễn một màn võ thuật.

Máy nhắn tin lại rơi vào tay Tiêu Bân, cậu ta và Cố Thành tụ tập một chỗ không ngừng nghiên cứu các phim của máy nhắn tin, Trương Dương đứng bên, mỉm cười nhìn Mễ Tuyết cách đó không xa.

Tiểu Ngốc, Hồ Hâm đang không ngừng rượt đuổi, hai người này trước giờ đều điên như vậy, bọn họ sớm đã quen rồi.

Vù vù...

Đang chạy Tiểu Ngốc đột ngột dừng lại, dùng tay che mắt. Đối diện cô đột nhiên sáng lên, làm cô không nhìn được gì, sự thay đổi này, làm cô không biết phải làm sao, ngây ngốc đứng đó.

Sắc mặt Trương Dương thay đổi, từ góc độ hắn đang đứng có thể nhìn thấy phía bên kia có một chiếc xe máy chạy rất nhanh, Tiểu Ngốc bị đèn xe máy làm chói mắt, nên mới không biết phải làm sao.

Cơ thể của hắn chuyển động, đáng tiếc khoảng cách giữa hắn và Tiểu Ngốc quá xa, cho dù tốc độ có nhanh, cũng không thể chạy đến bên Tiểu Ngốc, kéo cô lại được.

- Cẩn thận!

Hồ Hâm cũng thấy, hét lên một tiếng xé ruột xé gan, cơ thể cậu nhanh chóng bỏ nhào về phía Tiểu Ngốc, không sợ chiếc xe máy đang lao tới.

- Kết...t...t...

Người lái xe nhanh chóng phát hiện tình hình, lập tức thắng lại, đáng tiếc chiếc xe theo quán tính vẫn lao về trước rất nhanh.

- Bộp!

Hồ Hâm nhào lên người Tiểu Ngốc, ôm Tiểu Ngốc đổ sang một bên, cơ thể cậu bị chiếc xe lướt qua, té xuống đất.

Sau khi chiếc xe lướt qua Hồ Hâm, vẫn chưa dừng lại, mà ngã xuống đất, lăn về một hướng khác.

Vừa chạy tới, nhìn Hồ Hâm xong sắc mặt Trương Dương lại thay đổi, chiếc xe đang lao đi như đạn bắn, chiếc xe đã đổi hướng, lao thẳng về phía Mễ Tuyết.

Chủ nhân chiếc xe, lúc này căn bản không còn trên xe nữa, khi lướt qua Hồ Hâm, y đã nhảy xuống, trên đầu còn đội chiếc nón bảo hiểm sáng bóng.

Nói cách khác, chiếc xe này hiện nay căn bản chẳng có ai khống chế.

- Aaaaaaa!

Mễ Tuyết sững sờ, không ngờ lại có tai họa rơi xuống, không kịp được hét lên, nhưng lúc này cô không biết phải phản ứng thế nào, mắt chỉ có thể nhìn chiếc xe từ xa lao đến, cuối cùng là đến trước mặt cô.

- Bạch!

Lại một tiếng động lớn vang lên, toàn thân Mễ Tuyết bay lên, bay đến bên Trương Dương đôi mắt đã biến thành màu đỏ, đôi mắt vẫn đỏ ấy khiến hán trở nên vô cùng dữ tợn, răng cũng cắn chặt lại.

Tiêu Bân và Cố Thành lúc này còn đang chú ý đến máy nhắn tin giờ đã ngừng đầu lên, kinh hoàng nhìn mọi chuyện xảy ra, mọi thứ xảy ra quá nhanh, căn bản họ không kịp phản ứng.

Trong một thời gian ngắn, Hồ Hâm bị lướt qua, Mễ Tuyết bị đụng bay đi, làm cho họ có cảm giác như mơ.

- Hồ Hâm, Hồ Hâm!

Tiểu Ngốc cuối cùng cũng tỉnh, khóc lóc leo lên người Hồ Hâm, kêu lớn, nửa mặt Hồ Hâm đều là máu, bộ dạng vô cùng đáng sợ.

- Đừng có kêu như nhà có tang nữa, anh không sao!

Hồ Hâm nửa mặt máu không ngờ còn đùa với Tiểu Ngốc, cười xong còn nói thêm:

- Chỉ cần em không sao là được rồi!

Tiểu Ngốc ngẩn ngơ, ôm đầu Hồ Hâm, nước mắt không kịp được cứ rơi xuống, vừa rồi tuy cô bị dọa, nhưng không có nghĩa là không biết gì, cô biết Hồ Hâm đã đẩy cô, nên cô mới thoát được một kiếp nạn.

- Mễ Tuyết!

Thấy Hồ Hâm không sao, Tiêu Bân và Cố Thành lập tức chạy đến bên Mễ Tuyết, tình hình Mễ Tuyết không được lạc quan lắm.

Cô bị xe trực tiếp tung vào, thương tích nghiêm trọng nhất.

Trương Dương đứng cạnh cô, mắt vẫn đỏ, sắc mặt khó coi. Hai tay hán không ngừng điểm xuống người Mễ Tuyết, dưới thân Mễ Tuyết, máu chảy xối xả, so với Hồ Hâm còn kinh khủng hơn.

- Đừng khóc, anh không sao, đỡ anh dậy là được rồi!

Hồ Hâm cũng chú ý bên đó, chậm rãi đứng lên, cậu còn có thể tự đứng lên, điều này làm Tiểu Ngốc yên tâm hơn một chút.

Tuy nhiên chưa kịp thở phào, cô lại giật thót, bây giờ cô mới để ý đến tình hình Mễ Tuyết, không kịp được hét lên.

Vừa rồi cô bị dọa, lại bị Hồ Hâm đẩy ngã, căn bản không để ý đến tình trạng Mễ Tuyết.

- Cố Thành, gọi xe, Trương Dương xem chủ chiếc xe máy kia, chúng ta tới Tam Viện!

Trương Dương cuối cùng đã ngừng tay, hán khẽ nói với Tiêu Bân và Cố Thành, bản thân thì cẩn thận ôm lấy Mễ Tuyết, dời sang một bên.

Mễ Tuyết hôm nay mặc váy trắng, nửa thân dưới đều bị nhuộm đỏ, chiếc váy biến thành màu đỏ tươi, rất chói mắt.

Tiêu Bân, Cố Thành sớm hoảng hồn, nghe Trương Dương dặn dò, không tự chủ được chỉ làm đúng theo lời hán, cũng may giờ chưa quá muộn, Cố Thành nhanh chóng gọi được taxi, người lái taxi là người nhiệt tình, nghe nói có tai nạn xe cộ, lập tức kéo thêm người đến, không như thời đại của Trương Dương sau này, thấy người ta gặp tai nạn vẫn mặc kệ.

Chương 68: Tai Nạn Xe Cộ (Hạ)

Biết trên xe có người bị thương rất nặng, tài xế lái rất nhanh, không đến mười phút đã đến bệnh viện.

Trương Dương ôm Mễ Tuyết xuống xe, nhanh chóng chạy tới phòng cấp cứu, hấn chạy rất nhanh, Cố Thành ở sau vội vàng trả tiền cho taxi, đưa tiền xong nháy mắt đã chẳng thấy Trương Dương đâu.

Trời mùa hè tối muộn, đám Trương Dương ăn xong trời mới bắt đầu tối, nhưng khi đến bệnh viện trời đã tối đen.

Trước cửa phòng cấp cứu không có nhiều người, Trương Dương đã cầm máu cho Mễ Tuyết, nhưng cả nửa thân dưới toàn máu trông vẫn rất dọa người, đặc biệt là do cô trắng nõn, nên càng khiến người ta phải cảm thấy thương tiếc.

- Có người ở đây không?

Trương Dương vọt vào phòng cấp cứu, lập tức hét lên, kỳ thực Tam Viện hấn cũng hơi quen thuộc, nhưng phòng cấp cứu thì hấn chưa từng tới.

Kỳ thực hấn cũng có tới, nhưng đó là "Trương Dương" trước kia, lúc đó Trương Dương bị đánh ngất xỉu nên có vào phòng cấp cứu, sau đó bác sĩ kiểm tra thấy hấn không sao, nên đã chuyển hấn về phòng bệnh.

- Có, cô ấy sao vậy?

Một y tá ở cửa bước ra, nhìn Mễ Tuyết và Trương Dương bèn hoảng sợ, lập tức bước tới.

- Bị tung xe, tôi muốn phẫu thuật ngay!

Giọng Trương Dương trầm thấp, nói đơn giản.

- Tai nạn? Để bác sĩ xem trước đã!

Y tá này khá có trách nhiệm, lập tức dẫn Trương Dương vào phòng cấp cứu tìm bác sĩ phụ trách, cô cũng biết bệnh nhân bị tai nạn không thể nào chậm trễ được.

- Không, phẫu thuật ngay, cô liên hệ ngay với viện trưởng Chu, nói Trương Dương tìm!

Trương Dương lắc đầu, tình hình Mễ Tuyết hấn đã kiểm tra, trên đùi có một vết thương, đầu có một vết thương, toàn thân là máu của hai vết thương đó.

Nhưng đó không phải trọng điểm, những chỗ chảy máu Trương Dương đã cầm, điểm chết người là hai xương sườn của Mễ Tuyết bị gãy, một trong số đó là xương đỡ khoang bụng, nếu không cẩn thận sẽ đâm vào nội tạng, tạo thành xuất huyết bên trong, thậm chí dẫn đến tử vong.

Điều Trương Dương bất đắc dĩ chính là, hai xương sườn sai vị trí này không thể dùng thủ thuật để đưa về vị trí cũ, hấn không thể dùng phương pháp của mình khôi phục cho Mễ Tuyết, nếu không hấn cần bán chẳng cần đến Tam Viện, thương tích của Mễ Tuyết, hấn có thể giải quyết được.

Cho nên, bây giờ cần bán không cần phải kiểm tra, hấn không muốn lãng phí thời gian, giờ hấn đang ôm chặt Mễ Tuyết không dám buông lỏng, sợ không cẩn thận sẽ làm xương sườn bị gãy kia càng sai vị trí.

- Viện trưởng, Viện trưởng về rồi!

Y tá nhìn Trương Dương, trả lời theo bản năng, cô cũng không biết, tại sao lại trả lời Trương Dương như vậy.

Bình thường gặp bệnh nhân như vậy, họ đều đưa tới bác sĩ phụ trách, để bác sĩ giải quyết, đây là chế độ cấp cứu của họ.

- Trương Dương, sao cậu ở đây, cái này, sao vậy?

Đối diện Trương Dương có một người đang bước đến, thấy Trương Dương, hơi sững sờ, bước nhanh đến.

- Chủ nhiệm Lý!

Y tá vội vàng kêu lên, khom người thi lễ, đứng ở một bên.

- Chủ nhiệm Lý, ông đến đúng lúc lắm, tôi cần một phòng phẫu thuật, nhanh lên, lập tức!

Người bước đến là Chủ nhiệm phòng cấp cứu Lý Hường Dương, lần trước người khám cho cha Cục trưởng Triệu là ông, sau đó Trương Dương đến ông luôn quan sát Trương Dương, do đó có ấn tượng rất sâu sắc với Trương Dương.

Một bệnh nhân chuyên gia của bệnh viện tỉnh không chữa được, kết luận trong nước không ai có thể chữa trị, vậy mà chỉ cần chàng thanh niên kia châm cứu vài lần đã cứu được, không có ấn tượng với hắn cũng không được.

Trương Dương cũng có chút ấn tượng với Chủ nhiệm Lý, lúc Vương Quốc Hải và ông ta đưa hắn đến bệnh viện, cho nên lúc này hắn lập tức gọi ông.

- Phòng giải phẫu không thành vấn đề, tôi lập tức sắp xếp cho cậu chuyên gia tốt nhất, cậu cho cô ấy làm kiểm tra trước đi!

Chủ nhiệm Lý gật đầu, ông nhận ra, cô gái Trương Dương đang ôm là cô gái xinh đẹp đi cùng Trương Dương lần trước, trong lòng ông có chút nuối tiếc, cô gái xinh đẹp như thế sao lại thành ra thế này.

- Không cần chuyên gia, không cần kiểm tra, tôi cần một phòng mổ, cho tôi thêm một trợ thủ là được!

Trương Dương lắc đầu, tình hình của Mễ Tuyết hắn rõ nhất, không cần kiểm tra, cũng không cần phí thời gian kiểm tra.

Còn nữa, hiện tại Me không thể tùy tiện di chuyển, giao cho bác sĩ khác căn bản hắn không yên tâm, phải đích thân mình ra tay, hắn mới hoàn toàn nắm chắc.

- Cậu, cậu tự ra tay?

Chủ nhiệm Lý thoáng sùng sốt, kinh ngạc nhìn Trương Dương.

Ông biết Trương Dương châm cứu rất giỏi, bản lĩnh trung y rất tốt, ngay cả Ngô Hữu Đạo còn phải nể, nhưng ông chưa từng nghe nói, Trương Dương cũng giỏi về Tây y.

Tây y và Trung y không giống nhau, đặc biệt là giải phẫu, yêu cầu kinh nghiệm rất cao, không có bất kỳ danh đạo nào, không phải tích lũy kinh nghiệm từ những ca mổ nhỏ, cuối cùng mới thành danh.

Trương Dương trung y giỏi, có thể do học từ nhỏ, cộng thêm thiên phú, nhưng phẫu thuật không phải trò đùa, dựa vào tuổi của hắn, chắc chắn không có bao nhiêu kinh nghiệm giải phẫu, đừng nói gì khác, chỉ riêng điều này đủ để không ai dám cho hắn giải phẫu rồi.

- Đúng, chính là tôi, thời gian không còn kịp rồi, xin lập tức chuẩn bị!

Trương Dương gật đầu, ngầm thể hiện nếu chủ nhiệm Lý không đồng ý, có thể hắn sẽ trực tiếp liên hệ với Viện trưởng Chu.

Dù thế nào, cũng phải có được phòng mổ, cứu được Mễ Tuyết trước rồi tính sau.

- Cái này!

Chủ nhiệm Lý có chút do dự, y tá cũng không nói gì, cô thấy Trương Dương ôm Mễ Tuyết trong lòng, tuy bị thương, bị đau, nhưng vẫn không che lấp được nét xinh đẹp của Mễ Tuyết.

- Được, không thành vấn đề, cậu chờ một chút, tôi lập tức cho người chuẩn bị!

Chủ nhiệm Lý trầm nghĩ, cắn răng bằng lòng, y tá đứng cạnh ngẩng đầu, giật mình nhìn ông ta.

- Chủ nhiệm Lý, như vậy không hợp với quy định của chúng ta!

Y tá này dường như rất sợ Chủ nhiệm Lý, nhưng cô vẫn nói ra suy nghĩ của mình, làm gì có bệnh nhân cấp cứu nào lại để cho người nhà phẫu thuật chứ, nói thế chẳng phải đang kể chuyện nhảm là một đêm à.

- Trương Dương không phải người ngoài, cũng là bác sĩ bệnh viện chúng ta, còn được viện trưởng đích thân mời đến, cô không cần nhiều hỏi, có vấn đề gì tôi chịu trách nhiệm!

Chủ nhiệm Lý trừng mắt nhìn cô y tá, nhẹ giọng nói một câu, nói xong liền dẫn Trương Dương rời đi, lúc này dường như ông quên rằng, Trương Dương kỳ thực chỉ là bác sĩ thực tập của bệnh viện.

Quy định chết, người sống, lúc này chẳng cần để ý đến quy định gì nữa rồi.

Đương nhiên, nếu người tới không phải Trương Dương, Chủ nhiệm Lý chắc chắn không vi phạm quy định như vậy, tuy ông không tin Trương Dương là bác sĩ ngoại khoa giỏi, nhưng Trương Dương này ông không thể đắc tội, huống chi trong lòng ông có chút tò mò, bác sĩ trung y giỏi như Trương Dương, có thể phẫu thuật lợi hại thật không.

Hơn nữa, từ đề nghị dứt khoát của Trương Dương, ông có thể thấy quyết tâm phẫu thuật cho bạn gái của Trương Dương, ông không đồng ý, chắc chắn Trương Dương cũng sẽ tìm viện trưởng, đến lúc đó viện trưởng cũng sẽ đồng ý, viện trưởng giờ đang rất coi trọng Trương Dương.

Đắc tội với người này, chi bằng đồng ý với hắn.

Hơn nữa, ông cũng định đích thân làm trợ thủ cho Trương Dương, Chủ nhiệm Lý là một bác sĩ giỏi, việc hỗ trợ đối với ông chẳng phải việc gì lớn.

Cho dù Trương Dương có sai lầm nhỏ, ông cũng có thể sửa sai, điều này ông rất tự tin.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

- Được, tôi lập tức chuẩn bị băng ca!

- Được, tôi lập tức chuẩn bị băng ca!

Cô y tá bối rối đồng ý, còn lén liếc mắt nhìn Trương Dương, trong ánh mắt toát lên tia ngạc nhiên và ngưỡng mộ.

Cái này, cô đã đoán được thân phận của Trương Dương, tin Tam Viện đặc biệt mời đến một thân y trẻ tuổi sớm đã lan truyền khắp bệnh viện, tất cả mọi người đều biết, bệnh viện của họ có thêm một thân y trẻ tuổi.

Vị thân y này, còn cứu được bệnh nhân mà chuyên gia của bệnh viện tính kết luận là không thể cứu được, lại thêm thân phận đặc biệt của người bị, muốn người khác không biết cũng khó.

Chỉ là cô y tá này không hề nghĩ ra, người thực và trong truyền thuyết giống nhau đến thế, trẻ tuổi quá, có thể nói trẻ đến đáng sợ, xem ra, còn không lớn hơn cô nữa.

- Không cần, tôi ôm được rồi, lập tức vào phòng mổ đi!

Trương Dương nhẹ nhàng lắc đầu, trực tiếp từ chối ý tốt của cô, tình trạng Mễ Tuyết bây giờ, không thích hợp sử dụng băng ca.

- Cô đưa Trương Dương đến phòng mổ số 3, tôi sẽ nhanh chóng qua đó!

Chủ nhiệm Lý phân công, phòng mổ số 3 là nơi phòng cấp cứu bọn họ sử dụng, Chủ nhiệm Lý là Phó chủ nhiệm phòng cấp cứu, có quyền điều phối phòng mổ này, tuy nhiên vẫn phải thực hiện theo trình tự.

Ngoài ra, ông ta còn muốn nhân dịp này báo cáo mọi chuyện cho Viện trưởng, những chuyện thế này ông cần phải báo cho Chu Chí Tường biết, dù sao ông ta cũng là người do Chu Chí Tường cất nhắc lên.

- Trương... bác sĩ Trương, anh đi theo tôi!

Cô y tá gật đầu, cô có vẻ hơi bối rối, so với sự điềm tĩnh của Trương Dương, thật sự cô kém xa.

Phòng mổ cách phòng cấp cứu không xa, sau khi cô y tá đưa Trương Dương sang đó, lập tức có hai người ra đón họ, sắp xếp cho bệnh nhân vào phòng mổ.

Xem ra, bọn họ đã được người ta dặn dò trước rồi.

Chỗ bàn mổ, Trương Dương cẩn thận đặt Mễ Tuyết xuống, đặt cơ thể cô nằm hơi nghiêng, như vậy có thể tránh xương sườn đã gãy kia di chuyển, làm bị thương nội tạng.

Đối với phẫu thuật, Trương Dương cũng chẳng xa lạ gì, dù hần học trung y, nhưng cũng thực hiện phẫu thuật ngoại khoa nhiều lần.

Kỳ thực có nhiều trung y thánh thủ cũng chính là cao thủ phẫu thuật, Hoa Đà lão tổ Trung y ngày xưa có thể cạo xương, mổ sọ để trị bệnh, sau này phát triển, qua nhiều thế hệ trung y thánh thủ phẫu thuật cũng có những thành tựu nhất định.

Còn về phần Trương Trọng Cảnh lão tổ tông của Trương Dương thì càng không cần phải nói, có rất nhiều ví dụ phẫu thuật ngoại khoa.

Tới đời Trương Dương, những thứ này càng được coi trọng, kiếp trước Trương Dương đã thực hiện rất nhiều ca phẫu thuật, có một vài bệnh, phải phẫu thuật mới có thể chữa được.

Sau khi đặt Mễ Tuyết xuống, chủ nhiệm Lý vội vàng chạy tới, Chủ nhiệm Lý tên là Lý Hường Dương, bốn mươi lăm tuổi, cũng được coi là một chuyên gia khá trẻ tuổi ở Tam Viện.

- Trương Dương, tôi sắp xếp xong xuôi rồi, hôm nay tôi sẽ là trợ thủ của cậu!

Chủ nhiệm Lý thay xong quần áo, bước thẳng đến, cười ha ha nói với Trương Dương, Trương Dương hiểu suy nghĩ trong lòng ông nên cũng không để ý gì về việc này.

Với hần ai làm trợ thủ không quan trọng, quan trọng nhất là, phải nhanh chóng mổ cho Mễ Tuyết, chỉnh lại xương bị gãy, giải trừ nguy cơ của cô.

- Tôi cần một bộ ngân châm, có thể cho người đem đến cho tôi nhanh một chút không?

- Châm? Không thành vấn đề, tôi lập tức cho người đi lấy!

Chủ nhiệm Lý hơi sững sờ, lập tức gật đầu, đối với Lý Hường Dương hành động đòi ngân châm của hần chẳng có gì là bất ngờ, dù sao ông cũng đích thân nhìn thấy thuật châm cứu thần kỳ của Trương Dương rồi.

Lần đầu tiên Trương Dương châm cứu cho cha của Cục trưởng Triệu, ông đã đứng bên ngoài cửa sổ cùng mấy người chen chúc đứng xem.

- Được, cảm ơn!

Trương Dương nói, sau đó cúi đầu, chăm chú nhìn Mễ Tuyết.

Hần vẫn nhớ rất rõ, lúc này quan sát Hồ Hâm, thấy Hồ Hâm chỉ bị thương ngoài da, cảm thấy nhẹ lòng hơn một chút, nhưng cảm giác nhẹ lòng ấy đã lập tức biến mất, thay vào đó là một cảm giác căng thẳng mãnh liệt.

Lúc chiếc xe xông thẳng về phía Mễ Tuyết, hần hận mình không thể đỡ thay cho Mễ Tuyết, để cơ thể này có thể tiếp xúc chiếc xe không người không chế kia.

Thời khắc đó, trong lòng hần có cảm giác sợ hãi và hối hận, biết rõ gần đây Mễ Tuyết sẽ gặp nguy hiểm, vậy mà hần lại không thực sự coi trọng, để cuối cùng xảy ra bi kịch.

Cũng vào thời điểm đó, hần đã hiểu được, cô gái trẻ này thực sự đã bước vào trái tim hần, không phải vì trí nhớ còn lưu lại của “Trương Dương” trước kia, mà là bản thân hần, chính hần đã thích cô gái này.

Hần không muốn để Mễ Tuyết gặp bất kỳ nguy hiểm gì, một chút cũng không muốn.

Lúc giải cứu Mễ Tuyết, hần đã dùng toàn bộ sức lực, khi đó hần cũng biết, cái gọi là nhiệm vụ “Nguy hiểm của Mễ Tuyết” đã xuất hiện, nhiệm vụ này quả thực giống như lời giọng nói máy móc kia, chỉ cần Trương Dương luôn ở cạnh Mễ Tuyết, nhất định hoàn thành được nhiệm vụ kia.

Ít nhất Trương Dương cũng nắm chắc mình sẽ cứu được Mễ Tuyết, chỉ cần ca mổ này không xảy ra điều bất ngờ, Mễ Tuyết sẽ không sao.

Mọi thứ đều được chuẩn bị xong, Trương Dương bắt đầu châm vài kim cho Mễ Tuyết, sau đó tiến hành phẫu thuật, mấy kim này là để phòng ngừa tình trạng thất huyết trong quá trình phẫu thuật, đồng thời cũng có tác dụng gây mê.

Thấy thao tác của Trương Dương thuần thục, Chủ nhiệm Lý thoáng lộ vẻ kinh ngạc.

Dựa vào kinh nghiệm của ông, dĩ nhiên có thể nhìn thấy, chỉ một người thường xuyên phẫu thuật mới có những thao tác như thế, ông thực sự không thể tưởng tượng, Trương Dương còn trẻ như vậy, rốt cuộc hần đã luyện tập những thứ này ở đâu?

Giải phẫu rất thuận lợi, nửa tiếng đã xong, xương sườn đã trở lại vị trí cũ, sau khi may xong miệng vết thương, Trương Dương cũng nhẹ nhàng thở ra.

- Leng keng!

- Chúc mừng ký chủ đã hoàn thành nhiệm vụ khó khăn cấp ba “nguy hiểm của Mễ Tuyết”, ký chủ được ba điểm lũy thừa vận khí và ba điểm lũy thừa tự do!

Giọng nữ máy móc biến mất đã lâu rồi cục đã vang lên, lúc này Trương Dương vẫn còn trong phòng mổ.

- Rốt cuộc cô cũng xuất hiện, chết tiệt, tôi không cần phần thưởng gì hết, tôi mà biết Mễ Tuyết gặp nguy hiểm như vậy, đánh chết tôi cũng không nhận nhiệm vụ này!

Trương Dương trong lòng cảm giận kêu lên, tuy nhiên tay hần vẫn không dừng lại, hỗ trợ ý tá, đặt Mễ Tuyết lên băng ca, chuẩn bị đưa cô về phòng bệnh.

- Rất xin lỗi, cho dù ngài không nhận nhiệm vụ, Mễ Tuyết vẫn gặp nguy hiểm, tất cả nhiệm vụ của hệ thống, đều căn cứ vào những việc ký chủ phải trải qua, ngài không nhận nhiệm vụ, Mễ Tuyết cũng không thể tránh khỏi nguy hiểm lần này.

Giọng nữ máy móc từ từ nói, lần này Trương Dương cảm giác cô ta đang cười mình.

Trương Dương thoáng ngây người, hệ thống nói không sai, trước đây cũng đã nhiều lần nhắc nhở hần, dù không nhận nhiệm vụ, chuyện đó vẫn sẽ xuất

hiện, vậy thì nhận nhiệm vụ vẫn tốt hơn, ít nhất hẳn còn được biết trước Mễ Tuyết sẽ gặp nguy hiểm để còn chuẩn bị.

Nhưng cứ như vậy Trương Dương cảm thấy không được tự nhiên, Mễ Tuyết gặp nguy hiểm, bị tai nạn xe cộ, vậy mà hẳn còn phải cảm ơn hệ thống.

- Được rồi, nói chung cô có lý, trừ những phần thưởng này cô nói, tôi còn được lợi gì nữa không?

Lúc này, Trương Dương mới bắt đầu nói, cái cớ với hệ thống thì người thua cũng là hẳn, hẳn không muốn nghe giọng này nữa, cái hệ thống nhìn chẳng thấy người này có cái cớ cũng chẳng ích gì.

- Rất nhiều ưu đãi, hiện tại ngài đã có năm điểm lũy thừa tự do, đã đủ để thăng lên hệ thống cấp hai, sau khi thăng lên hệ thống cấp hai thì sẽ có rất nhiều quyền hạn, đồng thời nhiệm vụ sẽ lên cấp bốn, phần thưởng cấp bốn nhiều hơn, chủng loại cũng nhiều hơn, đến lúc đó có thể tự do điều khiển hệ thống, không phải khi gặp nhiệm vụ mới có thể khởi động bị động nữa!

Giọng nói máy móc chậm chậm vang lên, Trương Dương đang phụ đưa Mễ Tuyết sang phòng cấp cứu, đám Cố Thành thấy hẳn thì vội xông đến.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Nhiệm Vụ Phần Thưởng.

Mấy người đang muốn nói chuyện thì Trương Dương đã lặng lẽ khoát tay, ra hiệu bọn họ là không muốn nói chuyện.

Đưa Mễ Tuyết vào phòng bệnh xong, Trương Dương mới nhẹ nhàng bước ra, mấy người đều vội vàng chạy đến bên cạnh hẳn.

- Trương Dương, Mễ Tuyết sao rồi?

Hồ Hâm tính tình nóng vội, chạy đến bên Trương Dương trước tiên, thấy Hồ Hâm không sao, Trương Dương nhẹ nhàng thở ra.

Lúc này hẳn vội vàng quan sát Hồ Hâm, biết cậu ta không có gì nguy hiểm, nhưng dù sao cũng chưa nhìn kỹ, lúc này thấy cậu ta còn vui vẻ ở đây, coi như cũng hoàn toàn yên tâm.

- Cô ấy không sao, cậu thế nào?

Khỏe miệng Trương Dương nở nụ cười thần nhiên, từ khi xảy ra chuyện đến nay, đây là lần đầu tiên Trương Dương nở nụ cười.

- Tôi có thể có chuyện gì chứ, cậu không thấy tôi khỏe như trâu à?

Hồ Hâm nhếch miệng cười, trên đầu cậu ấy còn quấn một lớp băng, do lần này cười lớn quá, động đến vết thương, làm cậu ta đau đến mức há hốc miệng.

Bộ dạng Hồ Hâm làm mọi người đều mỉm cười.

Tuy nhiên đây cũng là vì Mễ Tuyết không sao, bằng không mọi cười sao có thể có tâm tình như vậy, lúc này mấy người đều đi khắp bệnh viện nghe ngóng, cuối cùng mới biết Mễ Tuyết đang mở, lúc đó, tìm ai nấy đều như bị treo lên, vội vàng chạy đến phòng phẫu thuật.

Vừa mới chạy đến cửa, bọn họ đã thấy Trương Dương phụ đưa Mễ Tuyết ra, lúc đó họ còn chưa biết tình hình thế nào, giờ, mọi người mới có thể yên tâm được.

- Tiêu Bân, cô ấy là ai?

Trương Dương nhẹ giọng hỏi Trương Dương, bên cạnh Tiêu Bân có một cô gái tóc dài, tuổi không lớn lắm, chừng 20 đến 23, tay Tiêu Bân còn nắm chặt tay cô gái.

- Tôi cũng chẳng biết là ai, nhưng cô ấy là người lái xe, cậu bảo tôi trông cô ấy, tôi không yên tâm, nên đưa cô ấy đến đây!

Tiêu Bân lắc đầu, vừa rồi mọi người đều tới bệnh viện, cậu cũng không yên tâm, muốn đi cùng, nhưng trong lòng còn nhớ đến nhiệm vụ Trương Dương đã giao.

Người lái xe máy, đầu sỏ khiến Hồ Hâm và Mễ Tuyết bị thương, bất kể thế nào cũng phải để ý đến cô ta.

Lúc đó, khi người lái xe cưỡi mũ bảo hiểm ra, cậu thấy là con gái bèn dẫn đến Tam Viện luôn, dù sao cô cũng là người gây ra họa, đến bệnh viện xem tình hình người bị cô tung phải cũng là chuyện nên làm.

Còn về chiếc xe bị hư, Tiêu Bân chẳng hơi đâu mà để ý đến.

- Thả tôi ra, anh làm tôi bị thương rồi!

Cô gái đột nhiên nhủ thầm, hét to một tiếng, trên mặt còn có chút không kiên nhẫn.

Trương Dương cũng chú ý đến cô ấy, lấy nón bảo hiểm của cô xuống, quả thật Trương Dương không nhận ra, phải nhìn thật kỹ mới phát hiện quần áo người này với người đi xe máy lúc này giống nhau.

- Làm cô đau, không phải thấy cô là con gái, tôi đã đánh cô rồi đấy!

Hồ Hâm đột nhiên quay đầu lại, hung tợn nói một câu, bộ dạng Hồ Hâm vốn hung dữ, giờ còn quần băng trắng, trên mặt còn vết máu, nhìn mặt càng thêm kinh khủng.

Cô gái này bị cậu ta dọa, tự nhiên lui ra sau vài bước.

- Các người, các người đừng làm vậy, tôi biết tôi tung các người, không phải muốn đền tiền à, cho một con số đi, tôi đền cho các người!

Cô gái lúc này có vẻ sợ hãi, nhưng nói năng rất rõ ràng, nhưng do cô nhắc đến tiền bạc nên đã khiến những người xung quanh cau mày lại theo bản năng.

- Tiền, cô cho rằng mấy đồng tiền đơ bản của cô giỏi lắm à, Mễ Tuyết tốt nhất là đừng có việc gì, có chuyện à, cô có bồi thường bao nhiêu cũng vô ích!

Hồ Hâm hung dữ trừng mắt, lần này nói chuyện càng dữ tợn, Cổ Thành, Tiêu Bân đều lạnh lùng nhìn cô gái này.

Đối với những sinh viên như họ mà nói, ghét nhất là những người đem tiền ra khoe khoang, huống chi, một kẻ có tiền như Chu Dật Trần đã khiến họ chán ghét, giờ lại xuất hiện thêm một người nữa.

Hồ Hâm nói xong đột nhiên bước một bước lớn, đến trước mặt cô gái kia.

- A!!!

Cô gái bị động tác của Hồ Hâm làm cho hoảng sợ, không kịp hét lên, nước mắt cũng chảy xuống, bộ dạng của Hồ Hâm quả là hơi dọa người.

- Hồ Hâm, thôi đi!

Trương Dương kéo Hồ Hâm, lắc đầu với cậu.

- Hừ!

Hồ Hâm giận dữ hừ một tiếng, lúc này mới bước đến cạnh Tiểu Ngốc, từ khi cậu bị thương, Tiểu Ngốc vô cùng quan tâm đến cậu, coi như cậu cũng được hưởng sự quan tâm của mỹ nhân một lần.

- Tiêu Bân, lấy địa chỉ và số điện thoại của cô ta, bảo người nhà cô ta đến đưa tiền viện phí, sau đó để cô ta đi, tôi vào xem Mễ Tuyết đã!

Trương Dương nhẹ giọng nói, nói xong bèn bước vào phòng bệnh, Mễ Tuyết vừa thoát khỏi nguy hiểm, trong đầu hần hệ thống không ngừng thúc giục nhanh chóng thăng cấp, lúc này hần chẳng có thời gian để xử lý mấy chuyện vặt vãnh này.

- Yes Sir, tôi biết nên xử lý như thế nào!

Tiêu Bân đồng ý, bảo Hồ Hâm, đưa cô gái sang một bên, Tiểu Ngốc cũng đi theo, Cổ Thành theo Trương Dương vào phòng bệnh.

Trong phòng bệnh, trán Mễ Tuyết quấn một lớp băng dày, Trương Dương và Cổ Thành liếc nhìn nhau, hai người đều lộ nụ cười đau khổ.

Đầu Mễ Tuyết quấn băng, có thể mấy ngày sau mới tháo được, đầu cô dường như kết duyên với băng gạc này rồi.

- Thành tử, Mễ Tuyết không sao, tôi nghĩ trước, cậu cũng nghỉ đi!

Trương Dương nhẹ giọng nói với Cổ Thành, nói xong đến chiếc giường bên cạnh giường Mễ Tuyết, nhắm mắt nằm xuống.

Vì quan hệ với Trương Dương, lần này Mễ Tuyết được đưa vào phòng bệnh cao cấp, hơn nữa không phải trả trước bất kỳ chi phí gì, điều này làm trong lòng Trương Dương dâng lên một tia cảm động, nói thực Tam Viện đối với hần quả thật rất tốt, có thể làm được như vậy cũng chẳng dễ dàng gì.

Đương nhiên, hần cũng hiểu, nếu không vì biểu hiện của hần, thì sẽ không thể có được đãi ngộ như vậy.

- Ký chủ, gần đến giờ rồi, ngài lựa chọn thăng cấp, hay tiếp tục tình trạng cũ?

Vừa mới nằm xuống, trong đầu đã vang lên giọng nói máy móc kia, dường như đang bức Trương Dương phải thăng cấp.

- Thăng cấp không thành vấn đề, tôi phải biết rõ, thăng cấp có thể đem đến cho tôi ưu đãi gì?

Trương Dương trong lòng trầm nghĩ.

- Lúc này không phải nói rồi sao, hệ thống tăng lên cấp hai, ngài có thể bắt đầu nhiệm vụ cấp bốn, đồng thời cũng có thể mở được kho dữ liệu!

- Không đủ, những thứ này không đủ, mấy nhiệm vụ đó tôi thực sự không có hứng thú, cứ mỗi nhiệm vụ là tôi phải lo lắng đến mấy ngày, đây mới nhiệm vụ cấp ba, nếu là nhiệm vụ cấp bốn tôi biết làm sao? Tôi có thể ngu ngốc tiếp nhận à, không hoàn thành thì bị mấy người gạt bỏ, nói đi, thăng cấp xong, tôi còn được lợi gì?

Trương Dương trầm nhiên nghĩ, lần trước bị lừa, đi làm nhiệm vụ như vậy, lần này nhất định hẳn phải hỏi rõ, không thể nào duy trì tình trạng này được.

Ít nhất là cũng không cần phải lo lắng nhiều như vậy, còn về những chuyện phải phát sinh, phát sinh thì phát sinh đi, đây vốn là vận mệnh, không thể thay đổi được.

Cái này, hẳn đã suy nghĩ thấu đáo rồi.

- Sau khi thăng cấp. Ký chủ có thể nhận được một nhiệm vụ phần thưởng, thông thường mà nói, nhiệm vụ phần thưởng chẳng khó gì, đáng tiếc mỗi lần thăng cấp mới được nhận nhiệm vụ này một lần!

Giọng nữ máy móc trầm mặc một hồi, mới chậm chậm nói.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Tăng Cường Năng Lực

- Nhiệm vụ thưởng, có thể nói cụ thể hơn một chút không?

Trương Dương khẽ nhướn mày, mắt vẫn không mở, trong lòng âm thầm tiến hành giao lưu với hệ thống thánh thủ.

- Nhiệm vụ thưởng, nhiệm vụ này chủ yếu là vì mục đích thưởng, loại nhiệm vụ này hoặc đã hoàn thành hoặc rất dễ hoàn thành, coi như là một loại phần thưởng thăng cấp, nhưng cụ thể là phần thưởng gì thì còn phải dựa vào vận khí!

Trong lòng Trương Dương nói:

- Cái này, sao không nói trước cho tôi biết?

- Đó là vì ngài không hỏi, với lại nhiệm vụ thưởng chỉ khi thăng cấp mới xuất hiện nên cũng không nói trước!

- Được, coi như tôi không hỏi, ngoại trừ nhiệm vụ phần thưởng, còn gì hay ho nữa không?

Trương Dương hỏi tiếp, lần này hẳn định hỏi cho sạch sẽ, hệ thống này làm hắn có cảm giác trí năng hóa, còn chuyện gì che giấu hắn nữa chứ.

- Có, sau khi thăng cấp sẽ thưởng phần thưởng năng lực, có thể tự do gia tăng năng lực hiện có!

Giọng nữ máy móc lại trả lời, Trương Dương thoáng sửng sốt, mở mắt ra, câu trả lời này nằm ngoài dự liệu của hắn.

Sau khi mở mắt, nhìn thấy màn hình máy lục mờ hồ giữa không trung.

Suy nghĩ một chút, Trương Dương lại hỏi:

- Mấy cái giá trị năng lực kia, có phải là có thể tăng hai loại trong thanh năng lực không?

- Đúng, giá trị năng lực ngoại trừ nhiệm vụ cấp bốn ra, chỉ khi thăng cấp mới có thể gia tăng, căn cứ vào đẳng cấp gia tăng khác nhau, giá trị năng lực gia tăng cũng khác nhau.

- Vậy lần này thăng cấp, có thể gia tăng bao nhiêu giá trị năng lực?

Trương Dương mở thanh năng lực ra, không ngờ phát hiện, khí công Trương gia của hắn đã là 25 điểm, hắn còn nhớ rõ, lần trước khi mở ra, điểm số này vẫn còn là 23.

Còn một loại năng lực khác, đó là năng lực trung y, vẫn là trị số 38.

Giọng nữ máy móc nói:

- Lúc thăng lên cấp hai, có thể gia tăng hai điểm giá trị năng lực tự do!

- Chỉ hai điểm, quá ít!

Trương Dương hơi thất vọng, khi công tổ truyền lần trước đã tiêu hao hết nội lực vì giúp người ta chữa bệnh, khi hồi phục quả thực có cảm giác tăng lên, nhưng tăng lên không nhiều, giờ nhìn lại, sự tăng trưởng này đã hiển thị trên hệ thống.

Nếu tăng hai điểm giá trị năng lực tự do, hắn định dồn toàn bộ vào “khí công Trương gia”. Tuy nhiên cũng tăng hơn so với hiện tại chẳng đáng bao nhiêu, điều này làm hắn hơi thất vọng.

- Tích tiểu thành đại, mỗi lần thăng cấp đều có, nếu hoàn thành nhiệm vụ cấp bốn trở lên, giá trị năng lực còn có thể tăng, đến lúc đó ngài sẽ mạnh gấp đôi hiện tại, gấp ba cũng có thể!

Giọng nữ máy móc nói:

- Đừng có nói chuyện nhiệm vụ với tôi, đúng rồi, sau khi thăng cấp, nhiệm vụ có tính cường chế không?

Trương Dương lập tức suy nghĩ, hỏi thêm một vấn đề mà mình quan tâm, hắn rất lo, một ngày nào đó nhờ hệ thống nổi điên lên sắp xếp cho hắn một nhiệm vụ buộc phải hoàn thành, vậy chẳng phải một chết sao.

Cái này không phải không có khả năng, trước kia hắn đọc trong tiểu thuyết cũng có trường hợp tương tự.

- Không, hệ thống thánh thủ cấp hai, không có bất kỳ nhiệm vụ nào mang tính cường chế!

Giọng nữ máy móc nói, Trương Dương cảm thấy an tâm chút ít, tổng hợp lại, hiện nay thăng cấp cũng được, cũng có nhiều điểm lợi, sau khi thăng cấp hắn cũng không chịu ảnh hưởng gì.

- Lần này thời gian dùng của hệ thống còn ba phút, mời ký chủ nhanh chóng quyết định, thăng cấp hay không?

Giọng nữ máy móc lại vang lên, Trương Dương biết, cấp bậc hệ thống thánh thủ của hắn còn thấp, không thể nào chủ động gọi ra, nếu không phải lần này hoàn thành nhiệm vụ “nguy hiểm của Mễ Tuyết”, hệ thống sẽ không xuất hiện trước mặt hắn.

Ba phút cuối, hắn không phải là giả, lần trước hệ thống cũng có hạn chế thời gian.

- Được, tôi thăng cấp!

Suy nghĩ hơn hai phút, cẩn thận suy tính thật lâu, Trương Dương mới âm thầm gật đầu, ít nhất lần này thăng cấp hắn không có cảm giác có chỗ nào không tốt, dù sao cũng có thể mở cơ sở dữ liệu, đối với mấy thứ bên trong này, từ lâu Trương Dương đã muốn xem rồi.

- Ký chủ quyết định thăng cấp, hiện tại luy thừa tự do đang phân chia thăng cấp, hệ thống tự động phân phối thăng cấp...

Giọng nữ máy móc chậm chậm vang lên, Trương Dương có cảm giác, giọng nói này có mang chút khoái trá, hình như hắn lựa chọn thăng cấp, hệ thống rất vui.

Loại cảm giác này rất cổ quái, nhưng quả thật tồn tại, khiến Trương Dương trong lòng cảm thấy hơi khó hiểu.

Tuy nhiên lúc này hối hận cũng đã muộn, màn hình màu xanh lục đã xuất hiện thanh process, còn thêm dòng chữ trong quá trình thăng cấp không được quấy rầy nữa.

Toàn bộ quá trình thăng cấp chỉ trong vòng một phút, một phút sau, màn hình màu xanh lục mới xuất hiện, điểm khác là, lần này màn hình có năm khung, có bốn khung đều lóe lên, chỉ có khung vật thanh vật cung là vẫn u ám như trước.

Hình ảnh này, Trương Dương đã không còn xa lạ gì nữa, hắn trực tiếp mở thanh năng lực.

Quả nhiên, năng lực nhất lan trong quá trình phân phối tự do đã từ 0 biến thành 2 rồi. Hắn thực sự đã tăng hai điểm giá trị năng lực tự do.

Không do dự, Trương Dương trực tiếp đem hai điểm giá trị năng lực này thêm vào “Khí công Trương gia”, sau khi thêm vào hai điểm, Trương Dương cũng cảm thấy một cỗ nhiệt lưu ấm áp, nhiệt lưu xuất hiện nhanh, mất đi cũng nhanh.

Tuy nhiên sau khi nhiệt lưu biến mất, trên người Trương Dương có cảm giác thoải mái không nói thành lời, hắn cảm nhận rõ ràng, nội lực của mình dường như đã thật sự gia tăng chút ít, những gì hệ thống nói lúc nãy quả không sai, con số bên trong và hiện thực tương đối nhau.

- Được, không lừa tôi!

Khỏe miệng Trương Dương dần nở nụ cười, giá trị năng lực tăng, đây mới là điểm hấp dẫn nhất của hệ thống, hiện nay khuyết điểm của hắn là khí công tổ truyền không đủ, công lực kém một nửa so với trước kia, khiến hắn không thuận tay khi làm nhiều việc.

Cái này giống như, một ai đó vốn có cánh tay rất dài, giờ bỗng nhiên ngắn lại, sử dụng sẽ không được tự nhiên, nội lực hạ thấp không nghiêm trọng như tay đột nhiên ngắn đi, nhưng cảm giác thì giống như vậy.

Thoát khỏi thanh năng lực, trang chủ bên ngoài loé sang, còn thừa lại ba gạch lan, sức chú ý của Trương Dương tập trung ở thanh tư liệu.

Hắn và mới mở thanh tư liệu, còn chưa nhìn kỹ nội dung, đầu xoay sang một bên.

- Trương Dương, các cậu không sao chứ?

Trong phòng bệnh, hai người vội vàng chạy đến, đó là Chu Chí Tường và Ngô Hữu Đạo, người đang nói là Chu Chí Tường.

Hai người sau khi bước vào đã đi thẳng đến giường bệnh, đầu tiên nhìn Mễ Tuyết đang ngủ say trên giường bệnh, sau đó lại nhìn Trương Dương.

Ánh mắt nhìn Trương Dương của cả hai không giống nhau.

Ngô Hữu Đạo có chút kinh ngạc, còn mang chút khó hiểu, trong mắt Chu Chí Tường thì lại ánh lên niềm vui, cũng mang chút ngoài dự liệu, tuy nhiên hôm nay ông đã nhận được điện thoại của Chủ nhiệm Lý, lúc nghe điện thoại thực sự hết hồn, ông còn nghĩ là Trương Dương bị tai nạn.

Sau đó mới biết không phải, là cô bạn của Trương Dương xảy ra chuyện, hình như rất khẩn cấp, Trương Dương muốn mượn phòng mổ, đích thân phẫu thuật.

Chủ nhiệm Lý đồng ý, Chu Chí Tường do dự một lát rồi cũng đồng ý. Tuy nhiên ông cũng dặn dò Chủ nhiệm Lý, nhất định phải giúp Trương Dương, tuyệt đối không để ca phẫu thuật này xảy ra sai sót gì. Gác máy, ông bèn chạy ngay đến bệnh viện trước khi đến, ông không quên thông báo cho Ngô Hữu Đạo, ông biết Ngô Hữu Đạo rất thích anh chàng Trương Dương này.

Ông và Ngô Hữu Đạo gần như đến bệnh viện cùng lúc, khi đó vừa hay Trương Dương đã mổ xong, họ cũng không tìm Trương Dương ngay, mà ở văn phòng, hỏi thăm Chủ nhiệm Lý.

Kết quả cuộc hỏi thăm này, nằm ngoài dự liệu của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Sự Cảm Kích Của Cục Trưởng Triệu

Vừa nãy Chủ nhiệm Lý không ngừng khen ngợi ca mổ của Trương Dương.

Nếu chỉ là ca mổ bình thường thì cũng thôi đi, mấu chốt là, ca mổ xương này độ khó rất cao, Chủ nhiệm Lý còn nhớ rõ, khi ông nhìn thấy chiếc xương sườn bị đứt rời, cả người đổ mồ hôi lạnh.

Chiếc xương sườn đó, đâm lên khoang tim, e là cho dù ông có biết được vị trí xương trước, thì cũng chẳng dám tùy tiện hạ dao.

Vốn đây sự cố bình thường, nhưng vì vị trí xương sườn, độ khó của ca mổ lập tức tăng lên mấy bậc, ít nhất dưới cái nhìn của Chủ nhiệm Lý, trong bệnh viện của họ hiện nay không ai dám trực tiếp mổ như vậy.

Quan trọng nhất là, trong tình trạng đó Trương Dương vẫn ôm chặt lấy Mễ Tuyết đi rất lâu, trán của hắn liên tục ứa mồ hôi, trong quá trình Trương

Dương ôn, e là chỉ cần có chút lác lư nào, thì cô bé này đã ngọc nát xương tan rồi.

Cuối cùng, Chủ nhiệm Lý dành kết luận, kết luận của bản thân ông.

Ca phẫu thuật này của Trương Dương, nhìn thì bình thường, nhưng độ khó rất lớn, hơn nữa thủ pháp phẫu thuật của Trương Dương rất thành thạo, phức tạp như vậy, độ khó cao, nhưng chỉ cần chưa đến nửa tiếng, trong mắt ông đây là một kỳ tích.

Cho nên khi ông từ phòng mổ ra, lúc đối mặt với Chu Chí Tường và Ngô Hữu Đạo, vẫn không ngừng khen ngợi, suýt nữa là nâng Trương Dương lên tới tận trời, cuối cùng ông còn đề nghị, sau này khi Trương Dương vào viện, hy vọng có thể phân đến khoa cấp cứu bọn họ, khoa cấp cứu đang cần những nhân tài như vậy.

Những lời này của Chủ nhiệm Lý khiến Chu Chí Tường và Ngô Hữu Đạo cảm thấy kinh ngạc.

Bọn họ đều biết, Trương Dương là cao thủ trung y, nhưng không thể nào nghĩ được, phương diện phẫu thuật trình độ của Trương Dương cũng cao như vậy, nếu mà còn tinh thông cả tây y nữa, vậy chẳng phải Trương Dương gần như thiên tài toàn năng sao.

Chu Chí Tường giật mình, càng thêm vui mừng.

Năng lực của Trương Dương càng cao, càng tốt cho bệnh viện của họ, đây đúng là báu vật, lúc này ông lại nhớ đến lời của Ngô Hữu Đạo trước đây.

Đừng nói là 200.000, cho dù là 500.000, 1.000.000, bỏ con số đó ra mời Trương Dương về cũng đáng, Trương Dương vô cùng có giá, lúc này, Chu Chí Tường mới cảm nhận sâu sắc những lời này.

Một bác sĩ trung y còn giỏi hơn Ngô Hữu Đạo, thậm chí có thể cứu được bệnh nhân mà những người khác không cứu được, trình độ Tây y lại cao như vậy, khả năng phẫu thuật thuần thực, cái này căn bản là toàn tài, mẫu chốt là, người này lại trẻ đến như vậy, quả thực là ngọc thô chưa được mài dũa.

Mà lại còn hoàn mỹ không tì vết, phát triển sơ đã có thể biến viên ngọc thô chưa được mài dũa thành hòn ngọc chói mắt rồi.

Đây chính là lý do vì sao ánh mắt ông nhìn Trương Dương lại chứa niềm vui bất ngờ như vậy, may là bệnh viện họ hành động sớm, bỏ được viên ngọc thô hoàn mỹ chưa được mài dũa này vào túi, từ lúc này, Chu Chí Tường thầm cảm ơn sự kiên trì của Ngô Hữu Đạo và Vương Quốc Hải, không có sự kiên trì của họ, có thể ông đã lỡ mất dịp tốt mời Trương Dương về bệnh viện.

- Viên trưởng Chu, lão Ngô, Mễ Tuyết không sao, cảm ơn mọi người!

Trương Dương nhanh chóng đứng dậy, màn hình kia đã được giấu đi, hẳn biết sau khi hệ thống giấu màn hình đi, trong vòng nửa tiếng vẫn có thể gọi ra được, nhưng quá thời gian này thì không thể.

- Nghe nói rất nguy hiểm, may là cậu có mặt ở hiện trường!

Ngô Hữu Đạo quay đầu lại nhìn Mễ Tuyết, Mễ Tuyết đang ngủ rất ngon, nhìn thì thấy chẳng có vấn đề gì lớn, chỉ có biểu hiện mất máu, không coi là nguy hiểm.

- Đúng, tình hình lần này quả thực quá nghiêm trọng!

Trương Dương cười cười, hẳn không phủ nhận lời của Ngô Hữu Đạo, lần này quả thực Mễ Tuyết đã gặp nguy hiểm, nếu đổi lại là "Trương Dương" kiếp trước, sự cố này, có thể sẽ khiến Mễ Tuyết rời xa họ mãi mãi.

- Có cậu ở đó, coi như là vận may của cô ấy!

Ngô Hữu Đạo mỉm cười, nghe quá trình phẫu thuật do Chủ nhiệm Lý miêu tả, ông cũng có cảm giác tâm kinh động phách.

Gãy xương đỡ khoang tim, khoảng cách còn chưa đến 1mm, còn ở chỗ trứng, ca mổ như vậy, dù là bác sĩ phẫu thuật nổi tiếng cũng không dám nhận, đừng nói đến một trung y như Trương Dương.

Ít nhất Ngô Hữu Đạo biết, nếu ông đối diện với tình huống này, ông đành bó tay, chứ không thể nào tự mình giải quyết được như Trương Dương.

- Bác sĩ Tiểu Dương?

Từ cửa vang lên tiếng gọi, Chu Chí Tường lập tức đứng dậy, trên mặt lộ ra nụ cười, bước nhanh ra phía cửa.

- Cục trưởng Triệu, sao ngài đến đây?

Người vừa bước vào vừa gọi Trương Dương chính là Cục trưởng Triệu, vợ và con gái Triệu Tuyết của ông cũng tới, trên tay ai nấy đều cầm mấy thứ đồ đặc.

- Tôi nghe nói Mễ Tuyết xảy ra chuyện, Tiểu Tuyết nhớ cô chị này, nên muốn đến thăm!

Cả nhà cục trưởng Triệu đều đến, Triệu Tuyết chạy nhanh nhất, chạy đến bên giường Mễ Tuyết, nhìn Mễ Tuyết trên đầu quần băng, nước mắt lập tức rơi

xuống.

Hai hôm trước, lúc ông nội bị bệnh, Mễ Tuyết đã trấn an cô rất nhiều, làm lòng cô sớm ghi nhớ người chị này.

- Cục trưởng Triệu, ngài khách sáo quá!

Trương Dương cũng bước đến, nhẹ nhàng mỉm cười, Mễ Tuyết vừa vào phòng bệnh không lâu, cả nhà Cục trưởng Triệu đã đến, e là ông sớm đã biết tin, hành động này cũng khiến cho Trương Dương có chút cảm động.

Ít nhất, lần trước hẳn tốn hao công sức cứu người coi như không uống, cả nhà Cục trưởng Triệu đã đến thăm Mễ Tuyết sớm nhất.

Chu Chí Tường và Ngô Hữu Đạo không tính, bọn họ đều là người của bệnh viện, hơn nữa mục đích của họ là Trương Dương, không như Cục trưởng Triệu, cả nhà đến, còn đem theo cả quà.

- Cái này mà gọi là khách sáo gì, bác sĩ Tiểu Trương cứu ba tôi, đại ân này chúng tôi còn chưa cảm tạ!

Cục trưởng Triệu cười nói, câu này của ông là thật lòng, mấy hôm nay bệnh viện đã kiểm tra cho ba ông, sức khỏe ba ông đã khôi phục bình thường, còn có thể mở mắt nói vài câu, nếu không xảy ra chuyện gì bất ngờ, hai ngày sau ba ông thật sự có thể tỉnh lại rồi.

- Ngài nói vậy, tôi cũng không khách sáo nữa, tôi thay Mễ Tuyết cảm ơn mọi người!

Trương Dương khẽ gật đầu, vừa mới nói xong, ánh mắt của hắn liền căng ra, cả người sùng sốt.

- Leng keng!

- Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ thưởng “Lòng cảm kích của Cục trưởng Triệu”, là nhiệm vụ cấp bốn, ký chủ được hai điểm sức hấp dẫn, hai điểm may mắn, hai điểm sức mạnh, cộng thêm hai điểm năng lực “khí công Trương gia”, tất cả các phần thưởng đều được phân phối trong tư liệu và năng lực cá nhân của ký chủ!

Giọng nữ máy móc lại vang lên, cùng với giọng nói đó, Trương Dương cảm thấy một cỗ nhiệt lưu trong cơ thể, trước khi giấu đi hệ thống chủ còn không chế màn hình một lần nữa xuất hiện trước mặt Trương Dương.

Năm thanh, trong đó bốn thanh đều lóe lên, Trương Dương bấm vào thanh năng lực.

Quả nhiên, khí công Trương gia từ 25 đã thành 27, cảm giác trước và sau khi tăng điểm, đều xuất hiện hoàn toàn trên cơ thể hắn, Trương Dương cảm nhận rõ, nội lực trên người mình quả thực đã nhiều hơn trước một chút.

Thoát khỏi thanh năng lực, Trương Dương lại vào thanh nhiệm vụ, trong phần nhiệm vụ đã hoàn thành, trừ “Sự nuôi tiếc của Giáo sư”, “Nguy hiểm của Mễ Tuyết”, lại xuất hiện thêm “Sự cảm kích của Cục trưởng Triệu”, sau nhiệm vụ này còn ghi chú bốn chữ nhiệm vụ phần thưởng.

- Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ, nhiệm vụ phần thưởng là nhiệm vụ cấp bốn cao cấp nhất hiện nay, căn cứ theo gợi ý nhiệm vụ, Cục trưởng Triệu vì cảm kích ký chủ, đã đối đãi với ký chủ như người nhà, hơn nữa còn tuyệt đối tín nhiệm!

Giọng nữ máy móc chậm chậm nói, mắt Trương Dương tròn trĩnh, hắn không ngờ, nhiệm vụ này lại có lợi như vậy.

- Bác sĩ Tiểu Trương, bác sĩ Tiểu Trương, cậu làm sao vậy?

Cục trưởng Triệu vội kêu lên, làm tâm tình Trương Dương tỉnh táo lại, hắn nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Cục trưởng Triệu.

Ánh mắt này, thực sự giống ánh mắt bề trên dành cho văn bối, vô cùng quan tâm.

- Tôi không sao, cảm ơn sự quan tâm của ngài!

Trương Dương vội vàng lắc đầu, hắn nghĩ đến những gì hệ thống nói, hệ thống nói quả không sao, thái độ của Cục trưởng Triệu với hắn quả không giống trước, chỉ ít ánh mắt của ông khi này rất thật lòng, Trương Dương có thể cảm nhận được.

- Không có gì thì tốt, tôi cứ nghĩ cậu mệt mỏi quá, nếu mệt mỏi thì cậu nghỉ sớm một chút đi!

Cục trưởng Triệu nhẹ nhàng gật đầu, Triệu Tuyết lúc này mới bước qua, ngẩng đầu nhìn Trương Dương, nhẹ giọng nói:

- Anh Tiểu Trương, chị Mễ Tuyết có sao không? Khi nào chị ấy mới tỉnh?

Lúc Triệu Tuyết nói, trong mắt còn mang theo nét lo lắng.

- Em yên tâm, chị Mễ Tuyết của em ngày mai có thể tỉnh lại rồi, đến lúc đó em có thể nói chuyện với cô ấy!

Trương Dương khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói một câu, đây là một cô gái rất thơ ngây, Trương Dương sẽ không lừa cô, cũng không muốn lừa cô.

Mẽ Tuyết chỉ vì bị gây mê nên ngủ thôi, bất cứ lúc nào Trương Dương muốn cô ấy tỉnh, cô ấy đều có thể tỉnh lại, tuy nhiên giờ vừa mổ đã tỉnh lại sẽ rất đau, tốt nhất đợi đến mai hẵng tỉnh, như vậy đỡ đau hơn nhiều.

- Vậy là tốt rồi, Trương Dương cậu nghỉ ngơi đi, mai chúng tôi lại tới!

Cục trưởng Triệu nói, Triệu Tuyết đứng cạnh cũng gật đầu, Phu nhân cục trưởng Triệu đặt đồ đạc xuống, sau đó cả nhà mới rời đi.

Quà của họ Trương Dương cũng không từ chối, đây là quà họ tặng Mẽ Tuyết, là quà thăm Mẽ Tuyết.

Hơn nữa có gợi ý của hệ thống, hẳn cũng biết Cục trưởng Triệu thật lòng đến thăm, còn vì sao Cục trưởng Triệu lại cảm kích hẳn, đó là vì tính tình cục trưởng Triệu tốt hay là do hệ thống thúc đẩy, cái này Trương Dương cũng không biết.

Tuy nhiên có một người cảm kích mình, tin nhiệm mình, đối với Trương Dương vẫn có nhiều điểm lợi, phần thưởng của nhiệm vụ hệ thống này, hẳn cũng yên lòng tiếp nhận.

Tiền cả nhà Cục trưởng Triệu về xong, Trương Dương lại quay về phòng bệnh.

Cả nhà cục trưởng Triệu kỳ thực ở cách đây không xa, đều ở khu phòng bệnh cao cấp, có điều không cùng tầng thôi.

Lúc này do nhà cục trưởng Triệu nói chuyện với y tá, vô tình trong lúc tán gẫu nhắc đến Trương Dương mới biết Mẽ Tuyết bị tai nạn, đang ở gần đây, thế nên mới đem đồ ghé qua thăm, bằng không, họ cũng không thể đến sớm như vậy.

Sau khi cục trưởng Triệu rời đi, Chu Chí Tường và Ngô Hữu Đạo cũng cáo từ, trước khi Chu Chí Tường đi còn nói với Trương Dương, cần gì cứ nói, ông sẽ dặn dò đề cấp cho Mẽ Tuyết chế độ đãi ngộ cao cấp nhất.

Sau khi phát hiện Trương Dương có giá trị cao đến như vậy, Chu Chí Tường lập tức dùng chiến thuật lôi kéo lòng người, đối với ông mà nói đây là một cơ hội tốt, cơ hội thế này dĩ nhiên ông ta sẽ không bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Càng Có Sức Hấp Dẫn

- Trương Dương, Cục trưởng Triệu đối với cậu quả không tệ!

Trương Dương tiễn Viện trưởng Chu về, Cố Thành hâm mộ nói, Cố Thành đang sắp xếp mấy thứ quà Cục trưởng Triệu đem tới.

- Bọn họ đến thăm Mẽ Tuyết, có phải đến thăm tôi đâu!

Trương Dương nhẹ nhàng cười, đi tới ngồi cạnh giường Mẽ Tuyết, chăm chú nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Mẽ Tuyết, trong lòng hơi nhói lên.

Đây là một cô gái lương thiện, sao trời lại đối xử với cô ấy như vậy, cô gái như thế không nên chịu đựng bất kỳ sự đau khổ nào, đặc biệt là lần này, trong lòng Trương Dương thăm sợ, nếu không phải có hẳn bên cạnh, để xe cấp cứu đưa đi, có khả năng giờ đã không còn cô ấy nữa rồi.

Cô gái như vậy, tuyệt đối không nên chịu đau đớn, cô phải được che chở, yêu thương mới đúng, Trương Dương không kìm được nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Mẽ Tuyết.

- Đừng nghĩ là tôi không biết, nếu không phải vì cậu, người ta không thể đến đây, hai hộp này đều là não bạch kim, giá trên thị trường không thấp, hai lần trước tới hiệu thuốc tôi đã thấy rồi, phải một hai trăm đấy!

Cố Thành không quay đầu lại, vừa sắp xếp đồ đạc vừa nói, quà của Cục trưởng Triệu quả rất tốt, Não bạch kim này giá quả không thấp.

- Nếu cậu thích cứ lấy đi!

Trương Dương khẽ mỉm cười, đối với mấy sản phẩm bảo vệ sức khỏe này hẳn cũng không khoái.

Nghiêm chỉnh mà nói, sản phẩm bảo vệ sức khỏe cũng được, những sản phẩm bảo vệ sức khỏe thực sự sau khi sử dụng quả thực cũng có điểm tốt, cũng giống như thực liệu trung y vậy, đáng tiếc là, trong hoàn cảnh hiện tại, muốn mua thực phẩm bảo vệ sức khỏe thực sự quả thực quá khó khăn.

Thời đại này còn đỡ, tương lai, đừng nói là thực phẩm bảo vệ sức khỏe, ngay cả các xường sản xuất thuốc, các loại thuốc liên quan đến mạng sống của bệnh nhân mà người ta cũng dám động tay động chân, làm ra mấy loại vô nhộng có độc.

- Được rồi, tôi không dùng được mấy thứ quý giá này đâu!

Cố Thành dọn dẹp xong, đặt mọi thứ sang một bên, vừa nói vừa quay đầu lại, vừa ngoảnh mặt sang, cậu ta đã sừng người.

Ánh mắt của cậu ta nhìn thấy tay Trương Dương và Mễ Tuyết nắm lấy nhau, vội vàng quay đầu sang hướng khác.

Tính Cố Thành vốn hay ngại ngùng, may là thời kỳ này con người rất coi mở, nắm tay chẳng là gì, trong mắt họ, dù Trương Dương và Mễ Tuyết chưa chính thức quen nhau, nhưng sớm muộn cũng có một ngày như vậy.

- Trương Dương, chúng tôi quay lại rồi!

Cửa phòng bệnh lại bị mở ra, Hồ Hâm, Tiêu Bản và Tiểu Ngốc cùng bước vào, còn cô nàng lái xe máy gây chuyện thì chẳng thấy đâu.

- Nhanh vậy?

Cố Thành vội vàng hỏi, sự xuất hiện của họ, tránh cho cậu ấy xấu hổ, vừa rồi Cố Thành định chạy ra ngoài, tránh ở lại làm bóng đèn.

Trương Dương cũng chẳng đứng dậy, thả tay Mễ Tuyết ra.

- Ủ, tên khốn kia coi như cũng phối hợp, để tiền viện phí lại rồi cho cô ta đi rồi!

Hồ Hâm cười ha hả giờ tay đưa chiếc phong bì lên, trên mặt có chút đắc ý.

- Đúng, người kia chả nói gì, chỉ đưa 10.000 tiền viện phí, nói không đủ sẽ đưa thêm, tôi với Hồ Hâm nghĩ 10.000 chắc cũng đủ, nên tạm thời cho cô ta đi!

Tiêu Bản nói thêm vào, trên tay Hồ Hâm chính là 10.000 tiền viện phí.

Năm 98, 10.000 không được xem là ít, đối với sự cố giao thông bình thường coi như đủ, lúc này có tung chết người, thì cũng chỉ đền bù mấy chục ngàn.

- Trương Dương, anh đừng lo lắng, chúng em đã lấy chứng minh của cô nàng, còn có số điện thoại và địa chỉ nữa, ngoài ra, người bạn đem tiền đến cho cô ta, xe của bạn cô ta em cũng ghi lại biển số rồi!

Tiểu Ngốc thấy Trương Dương thoáng suy nghĩ, lập tức nói thêm, con gái suy nghĩ cẩn thận, những gì bọn Hồ Hâm và Tiêu Bản không nghĩ đến, cô đều làm cả rồi.

- Không sao, anh biết, thế này, Hồ Hâm cậu đem 8000 nộp cho bệnh viện trước đi, chúng ta không thể để bệnh viện bỏ tiền ra được, như vậy vi phạm quy định, nên tính thế nào cứ tính thế ấy!

Trương Dương gật đầu, Mễ Tuyết ngoài xương bị gãy nặng, những thứ khác đều khá tốt, không có gì đáng ngại.

10.000 tiền thuốc men là đủ rồi, tình hình của Mễ Tuyết điều trị nhiều nhất là 5 đến 6000, cô nàng gây ra tai nạn trông cũng bình thường, nhưng cũng coi là một người có trách nhiệm, không chối bỏ trách nhiệm.

Đương nhiên, nếu cô ta muốn trốn tránh thật thì Trương Dương cũng có cách để túm bằng được cô ta.

- Được, tôi đi đây!

Hồ Hâm lập tức gật đầu, bệnh viện này có bác sĩ trực ban, hướng hồ nhiều tiền như vậy cắt trong người cậu ta cũng không yên tâm, giao cho bác sĩ cũng tốt.

- Em đi với anh!

Tiểu Ngốc vội vàng kéo lấy Hồ Hâm, sau khi Hồ Hâm cứu cô, hai người càng dính lấy nhau, Hồ Hâm đi đâu, Tiểu Ngốc đều theo đến đó.

Lần này Tiêu Bản không đi cùng, bước đến xem Mễ Tuyết, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Trương Dương, không ngừng đánh giá.

- Sao nhìn tôi?

Trương Dương ngẩng đầu lên, nhìn thấy bộ dạng Tiêu Bản quả cổ quái, không kìm được thốt lên.

- Không có gì, Thành tử, cậu có cảm thấy gì không, dường như Trương Dương có gì đó không giống trước đây?

Tiêu Bản lắc đầu, kéo tay Cố Thành, Cố Thành nghe Tiêu Bản nói, cũng cẩn thận nhìn Trương Dương rồi gật đầu.

- Cậu nói, tôi mới thấy, hình như đẹp trai hơn trước kia, hình như cũng có khí chất hơn!

Cố Thành từ từ nói. Tiêu Bân lập tức gật đầu:

- Đúng, tôi cũng có cảm giác như vậy, Trương Dương à, sao cậu ngày càng đẹp trai vậy?

Khi Tiêu Bân nói, mặt còn lộ vẻ nghiêm túc, Cố Thành cũng vậy.

- Hai người các cậu thân kinh à?

Trương Dương dờ khóc dờ cười, không ngờ hai người này lại chọc hấn, hấn càng ngày càng đẹp trai gì chứ.

Cơ thể này, không được coi là rất đẹp trai, nhưng cũng được, thuộc loại trung bình trở lên. Trương Dương vóc dáng khá cao, chỉ cần biết ăn mặc một chút là được, dù sao cũng không bằng cơ thể của hấn kiếp trước.

Nhưng chẳng bao giờ hấn nghe người ta nói với hấn rằng ngày càng đẹp trai cả, đặc biệt là còn hai thằng con trai nói với hấn câu này nữa chứ.

- Không có, tôi nói thật, cảm thấy cậu có gì đó khác trước!

Tiêu Bân lắc đầu, có vẻ mơ màng, cậu ta thực sự cảm thấy Trương Dương có chút thay đổi, cụ thể thế nào không nói ra được, chỉ là cảm thấy tốt hơn trước đây.

- Đúng, tôi cũng vậy, hình như cậu có sức hấp dẫn hơn rồi!

Cố Thành gật đầu, nhờ Tiêu Bân nhắc nhở, cậu mới có cảm giác này, lời nói của cậu ta làm Trương Dương thoáng sùng sốt.

Sức hấp dẫn.

Tư liệu hệ thống chia ra làm năm loại, trong đó không phải có cả sức hấp dẫn sao, Trương Dương nhớ rõ, hôm nay hấn thăng cấp hệ thống, còn được nhiệm vụ thưởng, có tăng một chút sức hấp dẫn.

Trong lòng nghĩ, màn hình hệ thống lại hiện ra trước mặt hấn, giờ vẫn chưa hết giờ, hệ thống vẫn có thể gọi ra.

Năm thanh, toàn bộ đều hiện ra trước mặt Trương Dương, Trương Dương mở thanh dữ liệu.

- Sức hấp dẫn 13, may mắn 12, nghe nhìn 10, vị khứu 12, sức mạnh 22!

Đây là những con số trong thanh dữ liệu, so với ban đầu quả nhiên đã gia tăng, ngoại trừ sức mạnh, trị số sức hấp dẫn cũng tăng lên một chút.

Trương Dương nhớ, lúc đầu, sức hấp dẫn của hấn là 11, phần thưởng nhiệm vụ “Lòng cảm kích của Cục trưởng Triệu” lại được gia tăng thêm 2 điểm.

Tuy nhiên từ 11 đến 13 thay đổi như thế nào, Trương Dương cũng không rõ.

- Ký chủ đoán đúng, số liệu hệ thống gia tăng, sẽ thể hiện trực tiếp ở cơ thể ngài, sức hấp dẫn của ngài quả thực đã tăng, lực hấp dẫn đối với người khác cũng lớn hơn!

Giọng nữ máy móc đột ngột vang lên, làm Trương Dương giật mình.

- Vậy cũng không đúng, những trị số này đều thay đổi, vậy sao sức hấp dẫn tăng rõ vậy còn may mắn lại chẳng tăng bao nhiêu?

Trương Dương nghĩ, trực tiếp hỏi, mấy số liệu này, vận may là thay đổi nhiều nhất, trước chỉ có 5, giờ là 12, đã nhiều gấp đôi rồi.

- Vận may không thể hiện bên ngoài, từ từ ngài sẽ nhận ra, chỗ tốt của việc gia tăng lũy thừa vận may!

Giọng nữ máy móc chậm chậm nói, trong giọng nói dường như mang cả ý cười.

Trương Dương thoáng nhú mày, lại hỏi:

- Nghe nhìn, vị khứu đều tăng, sao biểu hiện chả rõ ràng gì cả?

Nghe nhìn từ 9, giờ đã lên 10, biến hóa không lớn, tuy nhiên vị khứu tăng không ít, từ 7 giờ đã là 12, ngoại trừ may mắn thì đây là mục có biến đổi lớn nhất.

- Có chỉ có điều ký chủ không chú ý thôi, không tin ngài cứ tĩnh tâm cảm nhận, chắc chắn sẽ cảm nhận được sự thay đổi!

- Được, tôi sẽ cảm nhận thử!

Trương Dương nhẹ nhàng gật đầu, lần này giao lưu với hệ thống không tốn nhiều thời gian, Tiêu Bân và Cố Thành cũng đang nói chuyện, sự thay đổi của Trương Dương họ cũng chỉ nói vậy thôi chứ thực sự cũng chẳng nghĩ ngợi gì, chẳng qua Trương Dương chỉ thay đổi một chút thôi, không rõ ràng đến thế, nếu không phải Tiêu Bân quan sát kỹ Trương Dương thì đã không nhận ra điều này.

Đứng ở đó, Trương Dương cẩn thận nghe ngóng Tiêu Bân và Cố Thành nói chuyện, thính lực hình như có tốt hơn một chút, chỉ có điều cảm nhận không được rõ ràng.

Còn về phản thị lực, thị lực của hắn trước giờ rất tốt, nên cũng chẳng có cảm nhận gì rõ ràng.

Còn lại là vị khứu.

Trương Dương hít một hơi, vừa hít vào, ánh mắt hắn lập tức ánh lên tia sáng sốt, hắn đã ngửi được chút mùi của thuốc.

Trong bệnh viện, ngửi được mùi thuốc chẳng có gì đáng ngạc nhiên, bất kỳ ai đến bệnh viện, đều ngửi được mùi này.

Vấn đề là, lần này Trương Dương cảm nhận được sự khác biệt với trước kia, mùi thuốc nồng hơn, thậm chí hắn có thể mơ hồ phân biệt được vài loại thuốc.

Loại cảm giác này, tuyệt đối rõ ràng hơn trước rất nhiều.

Ngoài ra, Trương Dương còn ngửi thấy được những mùi trước nay hắn chẳng hề chú ý, chẳng hạn mùi của Mễ Tuyết trên giường, có thể là do khoảng cách hơi gần một chút, nhưng Trương Dương biết, bình thường, hắn ở vị trí này tuyệt đối sẽ không thể ngửi được mùi gì.

Dấu hiệu này chứng tỏ, khứu giác của hắn đúng là đã gia tăng, đúng như lời hệ thống nói.

Về phản vị giác, còn sức mạnh, Trương Dương không muốn thử, chỗ này không phải chỗ để thử, có thể dựa vào khứu giác để xác định là đủ rồi.

Lúc này, Trương Dương đột nhiên cảm giác, thăng cấp hệ thống dường như không hề sai, chỉ ít năng lực của bản thân hắn quả thực đã gia tăng, mà loại gia tăng này, hiệu quả hơn mình tự luyện tập.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Đồ Của Em, Là Anh Cởi À?

Tiêu Bân và Cố Thành đang nói chuyện, một nữ y tá lại bước vào phòng.

Đây là nữ y tá Chu Chí Tường có ý phái tới, trợ giúp Trương Dương chăm sóc Mễ Tuyết, dù sao Mễ Tuyết cũng là con gái, có một nữ y tá vẫn tốt hơn.

Nữ y tá này rất trẻ, dường như đã được dặn dò, khi đến rất khách sáo với bọn Trương Dương. Còn giúp Mễ Tuyết kiểm tra toàn thân, sau đó cô y tá này mới đứng sang một bên, cô ở đây chỉ để phục vụ bọn Trương Dương.

Cô y tá vừa đi, Hồ Hâm và Tiểu Ngốc đã quay lại, chiếc ví da của Hồ Hâm rõ ràng đã rơi đi, trên tay cậu ta còn cầm một tờ giấy.

- Trương Dương, đây là giấy đặt cọc 8000, còn đây là 2000 tiền dư.

Hồ Hâm cầm ví da và giấy thế chấp đưa cho Trương Dương, mấy ngày nay, Trương Dương vô tình đã trở thành người đáng tin cậy của bọn họ.

Trương Dương cầm lấy giấy thế chấp, còn ví tiền thì đưa lại, hạ giọng nói:

- 2000 này cậu cứ giữ đi, lần này người bị thương đâu phải chỉ mình Mễ Tuyết, đừng quên cậu cũng thế!

- Tôi?

Hồ Hâm cầm ví da, ánh mắt tròn tròn xoe, kinh ngạc nhìn Trương Dương.

- Đúng!

Trương Dương cười, dùng ngón tay chỉ vào đầu Hồ Hâm, chỗ đó của cậu ta cũng quần băng, lúc cậu ấy ngã xuống đầu bị trầy da, vết thương cũng không lớn, không cần khâu, chỉ cần băng bó là được.

- Vết thương của tôi nhỏ lắm, nãy băng tón có 15 tệ, sao có thể lấy 2000. Tiền này tôi không lấy!

Hồ Hâm vội vàng lắc đầu, nhét lại ví da vào tay Trương Dương.

Cậu bị xe máy quệt ngã, cơ bản là không sao, cậu không coi mình là người bị hại, lúc đó trong lòng chỉ nhớ đến Tiểu Ngốc, Tiểu Ngốc không sao là an ủi lớn nhất đối với cậu.

Đừng nói cậu, ngay cả Tiểu Ngốc, Tiêu Bân đều không coi Hồ Hâm là người bị hại, cậu là anh hùng cứu mỹ nhân, lần này nói không chừng lấy được mỹ nhân về nhà rồi.

Tuy nhiên lúc này trong lòng Hồ Hâm vẫn rất cảm động, Trương Dương không quên cậu, còn đưa cho cậu 2000, vừa nãy cậu còn nghi ngờ, sao Trương Dương không đưa hết số tiền này cho bệnh viện.

- Tôi bảo cậu cầm, cậu cứ cầm, vết thương nhỏ nhưng cũng bị thương, nếu không phải cậu, lần này người bị thương đã là Tiểu Ngốc rồi, có khi còn nghiêm trọng hơn ấy.

Trương Dương chậm chậm lắc đầu, lúc nói, ánh mắt mang theo vẻ uy nghiêm của bề trên, Trương Dương kiếp trước dù chỉ là viện phó, nhưng bệnh viện của bọn hắn rất nổi tiếng, Trương Dương lại là một trong những bác sĩ nổi tiếng, có nhiều quan lớn còn phải làm vẻ tôn kính trước mặt hắn.

Thời gian lâu dài, khiến hắn tự nhiên dưỡng thành loại khí chất này.

- Được, tôi cảm vậy!

Hồ Hâm gật đầu không tự nhiên, sau khi nói xong chính cậu cũng sững sốt, trong lòng cậu kỳ thực không muốn nhận, chỉ là những gì lúc nãy Trương Dương nói, làm cậu không kịp phản ứng, đã gật đầu mất.

- Thế thì được, cậu đi mua ít đồ, để an ủi Tiểu Ngốc, hôm nay các cậu về trước đi!

Trương Dương mỉm cười gật đầu, thời gian không còn sớm nữa, bọn họ vừa ăn cơm tối xong thì bị tai nạn, giờ cũng quả thực cũng đã muộn rồi.

- Không, chúng tôi ở lại, cùng chăm sóc Mễ Tuyết!

Hồ Hâm chưa nói, Tiểu Ngốc đã nhẹ giọng nói, tuy Trương Dương nói Mễ Tuyết không sao, nhưng Mễ Tuyết vẫn chưa tỉnh lại, trong lòng họ có chút không yên tâm.

- Không cần có tôi ở đây là được, đừng quên ở đây còn có y tá, ngày mai các cậu còn phải đi học, tiện giúp tôi với Mễ Tuyết xin nghỉ luôn, ở đây cũng không có nhiều giường các cậu ở đây sao được?

Trương Dương lắc đầu, Tiểu Ngốc suy nghĩ một lát, lần này không kiên trì nữa, phòng bệnh VIP cũng chỉ có hai giường, quả thực không hợp để nhiều người ở lại.

Có Trương Dương và y tá ở đây, đủ chăm sóc Mễ Tuyết rồi, Trương Dương hiện tại là nhân tài của Tam Viện, người ở đây chắc chắn sẽ đặc biệt chăm sóc Mễ Tuyết.

- Được rồi, mai chúng em lại tới, Trương Dương, Mễ Tuyết giao cho anh!

Tiểu Ngốc từ từ nói, giao cho Trương Dương cô rất yên tâm, trước kia Trương Dương không đủ quyết đoán, cho nên dù Tiểu Ngốc biết Trương Dương thích Mễ Tuyết nhưng cũng không chủ động tác hợp.

Hiện tại thì khác, giờ Trương Dương hoàn toàn khác trước kia, giờ Trương Dương khiến người ta hoàn toàn tin tưởng, khiến người ta khâm phục, hắn ở cùng Mễ Tuyết, Tiểu Ngốc rất yên tâm.

Hơn nữa Mễ Tuyết cũng đã động lòng với Trương Dương, hai người ở cùng nhau thực sự là một đôi.

Ngồi thêm một chút, đám Hồ Hâm đều rời đi, để lại mình Trương Dương, trước lúc họ đi còn lấy số máy nhắn tin của Trương Dương, như vậy có thể liên lạc bất kỳ khi nào.

Khi viết lại số máy nhắn tin, Trương Dương lại lắc đầu, loại máy nhắn tin này Trương Dương không quen dùng, không bằng ua một chiếc di động, dù sao di động nhất định phải có, sớm mua muộn mua đều giống nhau, chỉ có điều hiện tại chính sách thu phí của di động còn hạn chế, mua di động, chi phí mỗi tháng ắt sẽ không ít.

Bọn Hồ Hâm vừa đi, Trương Dương bắt đầu gọi hệ thống, điều khiển hắn bắt đầu đi là, dù có gọi thế nào, hệ thống chết tiệt kia cũng chẳng thèm xuất hiện, làm hắn muốn xem kho dữ liệu cũng không được.

Hắn đành chờ đến khi hệ thống tự động xuất hiện, để tra thêm vài thứ.

Tuy nhiên lần này hệ thống cũng cho hẳn nhiều điểm lợi, khí công tổ truyền rõ ràng gia tăng, tuy rằng còn chênh lệch so với kiếp trước, nhưng dù sao vẫn mạnh hơn nhiều so với lúc mới trở về quá khứ.

Ngoại ra, khứu khác, vị giác, sức mạnh đều gia tăng, còn dần dần thay đổi cơ thể hẳn, không chừng cái vận khí mờ ảo kia cũng tăng, hẳn hy vọng hệ thống không nói sai, vận khí sau này thực sự có thể tốt hơn một chút.

Cả đêm trôi qua rất nhanh, Trương Dương vẫn nằm giường bên cạnh, khuya y tá có qua nhiều lần, đều là giúp Mễ Tuyết thay thuốc, mãi cho đến 4h sáng, Mễ Tuyết mới đỡ hơn một chút.

- Em tỉnh lại từ khi nào?

Sau khi ngủ dậy, Trương Dương qua nhìn Mễ Tuyết, trên mặt đột nhiên nở nụ cười.

Mễ Tuyết đang nằm trên giường, gương mặt xinh đẹp nhìn Trương Dương.

- Em vừa mới tỉnh, Trương Dương, có phải em bị thương rất nặng không, sao không cử động được? Có phải em liệt rồi không?

Giọng Mễ Tuyết thật sự rất nhỏ, suýt chút nữa là Trương Dương không thể nghe thấy gì.

Khi nói, trong mắt Mễ Tuyết còn mang theo vẻ kinh hoàng sợ hãi, nước mắt chảy ra, đúng là cô vừa tỉnh lại, sau khi tỉnh phát hiện tay chân mình không nhúc nhích được, phát hiện này làm cô hoảng sợ.

Cô chỉ nhớ, hôm qua cô bị một chiếc xe máy lao đến, tông phải. Sau đó thế nào cô không nhớ, cô lúc này, đang lo không biết có phải mình bị liệt rồi không.

Vừa nghĩ đến liệt toàn thân, tim cô đột nhiên đập mạnh, liệt toàn thân đối với cô mà nói còn chẳng bằng chết.

- Cô bé ngốc, nghĩ linh tinh cái gì đấy, thương thế của em không tính là nghiêm trọng, hôm qua anh mổ cho em rồi, giờ đã không sao, thời gian này phải tĩnh dưỡng mới tốt!

Câu hỏi của Mễ Tuyết làm Trương Dương bật cười, sợ dĩ Mễ Tuyết không thể cử động, đều do hắn dùng kim châm tạm thời phong bế mạch của Mễ Tuyết, như vậy có thể giảm bớt đau đớn cho cô, tránh trong lúc vô ý cô lại tự làm đau mình.

- Thật chứ, anh không gạt em?

Ánh mắt Mễ Tuyết còn chút ướt át, tuy nhiên vẻ mặt đã tốt hơn khi nãy nhiều, cũng có nhiều hy vọng hơn.

- Đương nhiên, anh sẽ không lừa em, vĩnh viễn không lừa em.

Nhìn Mễ Tuyết, Trương Dương thốt lên, ánh mắt Mễ Tuyết lại mở to, có chút không tin nhìn Trương Dương.

- Em không tin, anh sẽ giúp em giải trừ phong bế, em sẽ lập tức cử động được!

Mặt Trương Dương bỗng đỏ lên, hẳn vội vàng đứng dậy, đổi chủ đề.

Trương Dương tới cạnh bàn cầm hộp kim châm, một lần nữa hắn dùng kim châm để giải những huyệt vị phong bế trên người Mễ Tuyết, vốn kế hoạch sáng nay của Trương Dương cũng là giải bế cho Mễ Tuyết.

Việc này cũng khá đơn giản, chỉ cần năm phút, Trương Dương đã làm xong.

Lại thêm vài phút trôi qua, ngón tay của Mễ Tuyết đã bắt đầu có tri giác, sau đó là cánh tay, chân cũng có thể nhúc nhích, điều này làm Mễ Tuyết hoàn toàn yên tâm, không liệt là tốt rồi, nếu quả thực như vậy, e là cô không đủ dũng khí để tiếp tục sống.

- Mễ Tuyết, cậu tỉnh chưa?

Mễ Tuyết dưới sự giúp đỡ của Trương Dương, hơi ngẩng đầu lên, cửa phòng bệnh lại mở ra, Tiểu Ngốc và Hồ Hâm cùng nhau bước vào, người vừa nói là Tiểu Ngốc, cô vui vẻ nhìn Mễ Tuyết, nhanh chân bước sang.

Bây giờ còn chưa đến 7h, hai người cùng nhau đến thăm Mễ Tuyết trước, sau khi thăm Mễ Tuyết, họ mới về trường học.

- Tiểu Ngốc, cậu không sao là tốt rồi!

Mễ Tuyết cười ngọt ngào, hôm qua cô cũng thấy chiếc xe nhắm về phía Tiểu Ngốc, lúc đó cô cũng rất sợ hãi, chỉ có điều không ngờ sự tình đột nhiên thay đổi, cuối cùng người bị thương lại là cô.

- Không có Hồ Hâm, có thể tớ đã không đứng ở đây được rồi!

Tiểu Ngốc đến bên giường, ngồi xuống, nắm lấy tay Mễ Tuyết, Trương Dương nhìn thấy màn này, cũng lặng lẽ cúi đầu.

Bộ dạng Tiểu Ngốc giống như hán ngày hôm qua, hán cũng nắm tay Mễ Tuyết như vậy, tay Mễ Tuyết rất mềm, sau khi nắm, chẳng muốn buông ra nữa.

- Hồ Hâm đối với cậu tốt thật, thời khắc quan trọng, ngay cả tính mạng cũng có thể từ bỏ!

Mễ Tuyết suy nghĩ, nhớ lại chuyện hôm qua, ít nhất trước khi chiếc xe lao về phía cô cô vẫn còn nhớ, Hồ Hâm không màng tất cả lao đến cứu Tiểu Ngốc, không chỉ làm cảm động Tiểu Ngốc, ngay cả Mễ Tuyết và những người khác đều cảm động.

Tiểu Ngốc lần này không phản bác lại Mễ Tuyết, chỉ lén liếc trộm Hồ Hâm, ghé sát tai Mễ Tuyết, nhỏ giọng nói gì đó.

Nói một hồi, cả hai đều lén cười, làm Hồ Hâm và Trương Dương đều thấy chà hiểu ra sao. Không biết hai cô nàng này rốt cuộc đã nói những gì.

- Trương Dương, hôm qua chính anh phẫu thuật cho em?

Mễ Tuyết đột nhiên kêu lên, cô vén chăn lên nhìn cơ thể của mình.

- Đúng vậy, là anh, hôm qua ca mổ của em, anh lo lắng không dám giao cho người khác!

Trương Dương hơi sững sờ, lập tức trả lời hán không rõ sao lúc này Mễ Tuyết đột nhiên lại hỏi chuyện phẫu thuật.

- Vậy đồ của em là anh coi à?

Mễ Tuyết cúi đầu, nhỏ giọng hỏi, lúc hỏi mặt cô đỏ cả lên, lúc này cô nhìn đồ của mình được thay, lại nghe Tiểu Ngốc nói, hôm qua đích thân Trương Dương mổ cho cô, nên cô mới hỏi như vậy.

Vết mổ của cô nằm ở ngực, đối với một cô gái mà nói, đó là vị trí tuyệt đối miễn cảm.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Khôi Phục Hoàn Toàn

Tiểu Ngốc trừng mắt, kinh ngạc nhìn Trương Dương.

Vết mổ của Mễ Tuyết nằm ngay dưới ngực, nếu như Trương Dương phẫu thuật, vậy chẳng phải nửa thân trên của Mễ Tuyết bị Trương Dương nhìn thấy hết rồi sao, đối với một cô gái, đặc biệt là một cô gái chưa từng yêu đương, đây không phải là một việc nhỏ.

- Haha!

Trương Dương cũng sững sờ, lập tức hiểu ra, không kìm nổi phá lên cười.

Hồ Hâm thì gãi đầu, thằng ngốc to đầu này vẫn chưa hiểu, sao đột nhiên Mễ Tuyết lại hỏi có phải Trương Dương thay đồ hay không, cũng chẳng đem vấn đề này liên tưởng với chuyện phẫu thuật.

- Anh cười cái gì?

Đôi môi nhỏ nhắn của Mễ Tuyết không kìm được vênh lên, cảm tức hỏi, tuy nhiên mặt cô nàng đã đỏ bừng mất rồi.

- Đúng là quần áo do anh coi, còn nữa, khi mổ không phải chỉ có mình anh, ngoài y tá ra còn có Chủ nhiệm Lý phòng cấp cứu hỗ trợ anh có mặt ở đó, mấy người lận!

Trương Dương ngừng cười, chậm chậm nói, trên mặt hán lúc đó còn mang theo ý cười.

- A, Thật sao?

Mễ Tuyết đột nhiên kêu lên, sững sờ nhìn Trương Dương, Chủ nhiệm Lý cô biết, lúc trước chính ông cùng Vương Quốc Hải đưa hai người về.

Mẽ Tuyết nhớ không lầm, đây là đàn ông, còn là một người đàn ông hơn 40 tuổi.

- Trương Dương, không phải vậy chứ?

Tiểu Ngốc cũng giật mình hỏi một câu, nếu thật là như vậy, đây chẳng phải cơ thể của con gái người ta đều bị nhìn thấy hết rồi à.

- Đương nhiên là thật, chỉ có như vậy ca mổ mới có thể tiến hành nhanh chóng được!

Trương Dương cười gât gât đầu, trong mắt lại mang theo tia thích thú.

Mẽ Tuyết cắn môi, cúi đầu, đôi mắt lại ướt át, không biết đang nghĩ gì.

Thấy chọc cũng đủ rồi, Trương Dương vội vàng nói:

- Mẽ Tuyết, anh biết em đang lo lắng chuyện gì, em yên tâm, tuy là anh mổ, nhưng chỉ lộ ra vị trí cần mổ thôi, còn những chỗ khác đều được che lại, có y tá chuẩn bị trước những việc đó rồi!

Quần áo của Mẽ Tuyết đúng là Trương Dương cởi, nhưng không cởi không được, chủ yếu là không dám để người khác đụng vào Mẽ Tuyết, những vị trí nhạy cảm trên người cô đúng là đã được y tá che lại, chẳng những những vị trí quan trọng được che lại mà ngay cả rốn cũng không lộ ra.

Chỗ để lộ ra, chỉ là chỗ nhỏ xíu cần phải mổ thôi.

Mẽ Tuyết lại ngẩng đầu lên, trên mặt còn mang theo tia kinh ngạc và yên tâm, vừa rồi cô thực sự cho rằng, lúc mổ mình đã bị người khác nhìn thấy hết rồi.

- Thật chứ?

Mẽ Tuyết vội vàng hỏi, nếu đúng như những gì Trương Dương nói, vậy chứng tỏ cơ thể cô chưa bị ai nhìn thấy, vẫn còn trong sạch rồi.

Hiện đã sắp qua thế kỷ mới, rất nhiều cô gái đã rất cởi mở, nhưng Mẽ Tuyết lại là một cô gái rất đề ý, nếu cơ thể cô thật sự bị người ta nhìn thấy, chắc hẳn cô sẽ phải khó chịu một thời gian dài.

Đương nhiên, ngoại trừ Trương Dương, dù cô có đề ý, nhưng cũng sẽ không đề ý quá nhiều.

- Thật!

Trương Dương cười lớn, cuối cùng Hồ Hâm đã có phản ứng, hiểu được bọn Trương Dương đang nói gì

Đối với vấn đề này, Hồ Hâm cũng chẳng nghĩ gì, còn thấy Mẽ Tuyết lo lắng không đâu, người phẫu thuật là Trương Dương, Trương Dương làm sao có thể để người khác nhìn thấy cơ thể của Mẽ Tuyết chứ, chuyện này căn bản không thể nào, lo lắng này của Mẽ Tuyết, đúng là dư thừa.

Suy nghĩ này Hồ Hâm cho là đương nhiên, tuy nhiên nó cũng là sự thật.

Nếu ca mổ của Mẽ Tuyết thực sự phải để lộ vị trí quan trọng, chắc chắn Trương Dương sẽ không để Chủ nhiệm Lý làm trợ thủ, hẳn sẽ nhờ một vài bác sĩ nữ đến, đây là phản ứng bản năng của đàn ông.

Hồ Hâm và Tiểu Ngốc ngồi một chút rồi đi, họ còn phải về trường học, còn thay Trương Dương và Mẽ Tuyết xin nghỉ.

Sau khi bọn họ rời đi, trong phòng chỉ còn lại Trương Dương và Mẽ Tuyết, lúc đầu Mẽ Tuyết hơi xấu hổ, nhưng sau khi Trương Dương bắt chuyện, cả hai đã nói rất nhiều chuyện, bất tri bất giác đã đến trưa rồi.

Cả buổi sáng, hầu hết đều là Trương Dương nói, Mẽ Tuyết nghe, tình trạng của Mẽ Tuyết bây giờ cũng không thích hợp để nếu nhiều quá.

Lần đầu tiên Mẽ Tuyết phát hiện, Trương Dương lại biết nhiều như vậy, biết rất nhiều chuyện thú vị, còn nói cả những chuyện trước đây cô chưa từng nghe nói đến.

Đến trưa, hiểu biết của Mẽ Tuyết về Trương Dương nhiều thêm được một ít, cô không ngờ rằng, Trương Dương không chỉ là một bác sĩ giỏi mà còn biết kiến thức của rất nhiều ngành khác nhau, quả thực là một nhân tài toàn diện.

Trương Dương cũng không biết những suy nghĩ của Mẽ Tuyết, nếu biết cũng chỉ cười trộm mà thôi.

Kinh nghiệm sống của hắn so với Mẽ Tuyết nhiều hơn mười mấy năm, sau này mạng inte rất phổ biến, không như hiện tại, vẫn chưa hoàn toàn bước vào thời đại inte, có rất nhiều việc không được truyền bá rộng rãi.

Trương Dương đang nói những ngôi sao trên vũ trụ mà mắt thường không thể nhìn thấy, đột nhiên cửa phòng bệnh được mở ra, Cục trưởng Triệu cùng Triệu Tuyết con gái ông từ ngoài bước vào.

- Bác sĩ Tiểu Trương, cảm ơn cậu, ba tôi, ông ấy tỉnh rồi!

Cục trưởng Triệu nhìn Trương Dương, có vẻ rất kích động, nói nhanh, Triệu Tuyết thì chạy về phía Mễ Tuyết, vừa chạy vừa gọi.

- Chị Mễ Tuyết, chị cũng tỉnh rồi, đúng là tốt quá!

Triệu Tuyết vui vẻ kêu lên, cô đến đây là muốn thăm Mễ Tuyết, trước đó ông nội mà cô yêu quý cũng đã tỉnh rồi, khiến cho cô vô cùng vui vẻ.

Giờ lại nhìn người chị mới quen vô cùng tốt với cô cũng đã tỉnh dậy, suýt chút nữa cô đã mừng đến mức nhảy cẫng lên, đối với cô mà nói, đây là vui càng thêm vui.

- Cục trưởng Triệu, chúc mừng ngài, tình trạng cụ Triệu sao rồi?

Trương Dương khẽ gật đầu, cụ Triệu tỉnh lại sớm hơn hẳn dự đoán một chút, vốn hẳn đoán tối nay mới tỉnh.

Tuy nhiên cơ thể mỗi người khác nhau, thời gian tỉnh lại dĩ nhiên cũng khác, cụ Triệu tỉnh lại sớm, hẳn là do bình thường cơ thể của cụ được chăm sóc tốt, cũng chưa từng mắc bệnh gì quá nặng, nên lần này đã tỉnh lại hơi sớm.

- Rất tốt, nói năng rất rõ ràng, đi đứng chưa được linh hoạt, nhưng các bác sĩ nói, đây là kỳ tích rồi!

Cục trưởng Triệu gật đầu cười ha hả, ba ông có thể trở lại đã là may mắn rồi, ông cũng rõ là không thể không có di chứng.

Dù sao ông cũng là Cục trưởng cục Y tế, không có gì là không hiểu, những bệnh như thế này nhiều bác sĩ quả thực đã nói, cứu được đã là chẳng dễ dàng rồi, có thể cứu được là quý lắm rồi.

- Nói năng rõ ràng là tốt rồi, xem ra tình trạng của cụ Triệu bây giờ còn tốt hơn những gì tôi nghĩ, chuyện đi đứng không cần lo, sau này tôi sẽ trị liệu định kỳ cho cụ, hoàn có hy vọng sẽ khôi phục hoàn toàn.

Trương Dương mỉm cười, sau khi có gợi ý của hệ thống, hẳn cũng thay đổi cách nhìn với nhà Cục trưởng Triệu.

Biết được người này thật lòng tốt với mình, dĩ nhiên Trương Dương đối đãi với ông và người nhà sẽ khác trước, nếu không có gợi ý của hệ thống, có lẽ Trương Dương sẽ không chủ động nói như vậy.

- Thật à, vậy thì tốt quá, bác sĩ Tiểu Trương, ngài có thể chữa được hoàn toàn cho ông cụ, tôi nhất định sẽ cảm tạ ngài!

Cục trưởng Triệu sùng sốt, lập tức vui mừng, kích động cầm lấy tay Trương Dương, lại còn dùng kính ngữ với Trương Dương nữa.

Những lời này nếu người khác nói, có thể ông chỉ cười cười, bệnh ba mình lần này thế nào ông biết rõ, di chứng phiền phức thế nào ông cũng rõ, có thể duy trì được tính mạng ông đã hài lòng lắm rồi, chuyện khôi phục hoàn toàn ông chưa từng nghĩ đến.

Tuy nhiên những lời này là do Trương Dương nói thì lại khác, hiện nay ông vô cùng tin nhiệm Trương Dương, Trương Dương nói ba mình có thể khôi phục hoàn toàn, chắc chắn là có thể.

Đối với Trương Dương ông không hề tin nhiệm mù quáng, nhưng chỉ ít ông chưa từng gặp bác sĩ nào thần kỳ như Trương Dương, lợi hại như Trương Dương.

- Không cần khách sáo, đề khi nào có thời gian tôi sẽ qua xem thử!

Trương Dương lại cười nói.

- Ba, ba tới đây không phải là ông nội dặn ba cảm ơn anh Tiểu Trương giúp ông sao, sao ba toàn nói mình cảm ơn anh ấy thế?

Triệu Tuyết đột nhiên quay đầu lại, đôi mắt to tròn đáng yêu, nói với Cục trưởng Triệu.

- A!

Cục trưởng Triệu nhỏ giọng kêu lên, vỗ đầu, vội vàng nói:

- Tiểu Tuyết nói không sai, bác sĩ Tiểu Trương, ba tôi sau khi tỉnh lại, biết cậu cứu ông ấy, lại biết cậu đang ở bệnh viện, nên bảo tôi qua đây chuyển lời cảm ơn, cậu xem, vừa nghe cậu nói tin tốt là tôi đã kích động đến mức quên mất!

Lần này Cục trưởng Triệu tới là để thay ba mình bày tỏ lòng cảm ơn.

Ba của ông dù trước đây sống trong núi, nhưng hiểu biết không ít, những chiêu số của Cục trưởng Triệu, hầu hết đều do ông cụ chỉ dạy.

Ông cụ hiểu rõ, một vị thần y thần kỳ lại lợi hại là như thế nào, đặc biệt vị thần y còn trẻ như vậy, cho nên sau khi tỉnh dậy, lập tức sai Cục trưởng Triệu thay ông đi cảm ơn Trương Dương.

Tuy nhiên e là ông không ngờ, Cục trưởng Triệu đến đây đã nghe thấy tin tốt như vậy, ông cụ có khả năng khôi phục hoàn toàn, nếu để ông cụ nghe

được tin này, có lẽ cũng sẽ rất kích động.

- Cục trưởng Triệu, không cần khách khí với tôi, đứng rồi, sau này không cần gọi tôi là bác sĩ Tiểu Trương nữa đâu, cứ gọi tôi là Trương Dương, hay Tiểu Dương cũng được!

Trương Dương khẽ mỉm cười, Triệu Tuyết đơn thuần khiến hắn rất thích, vì hệ thống, nên cách nhìn của hắn đối với Cục trưởng Triệu rất tốt, kể ra thì cũng khách khí hơn nhiều.

- Được rồi, gọi cậu là Tiểu Trương nhé, Tiểu Trương, ba tôi vừa mới tỉnh, tôi muốn về xem thử, để Tiểu Tuyết ở chỗ các cậu nhé, có chuyện gì cần, cứ tìm tôi bất cứ lúc nào!

Cục trưởng Triệu lập tức gật đầu, ông không khách khí với Trương Dương, lúc nói những lời này, có vẻ rất chân thành.

Cái này là những lời thật lòng của ông, không phải chỉ nói cho qua.

Điều này Trương Dương có thể cảm nhận được, hệ thống nói quả không sai, vì cảm kích, nên thái độ của Cục trưởng Triệu đối với hắn đã thay đổi, dù không phải như đối đãi với người thân thì chí ít cũng không coi hắn là người ngoài.

- Được, ba về trước đi, con ở đây với chị Mễ Tuyết.

Trương Dương còn chưa nói, Triệu Tuyết đã lên tiếng trước, làm Trương Dương vốn muốn từ chối đành bắt đầu gật đầu, trong lòng Trương Dương thực sự không muốn để họ quấy rầy thế giới riêng tư của hai người.

Đáng tiếc hiện nay Triệu Tuyết đã ở lại, một cô gái vô cùng đơn thuần, đáng yêu, Trương Dương không thể từ chối, cũng cách nào cự tuyệt.

Triệu Tuyết sau khi ở lại, lập tức dính lấy Mễ Tuyết, Trương Dương đành phải gọi một bên nghe, ngay cả nói cũng chẳng chen vào được câu nào, Triệu Tuyết dường như rất thích nói chuyện, chuyện gì cũng kể với Mễ Tuyết, ngay cả các nam sinh ở trường lên đưa thư tình cô cô thế nào, đều kể ra cả.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Thỉnh Cầu Của Ngô Hữu Đạo

Mễ Tuyết khôi phục rất nhanh, chỉ qua một ngày đã có thể bước xuống giường, hai ngày sau, cô có thể tản bộ trong sân bệnh viện, sau ba ngày, cử động đã không kém trước nhiều, nhìn bề ngoài, sẽ không biết cô là bệnh nhân vừa mới gãy xương, vừa phải phẫu thuật.

Cô hồi phục nhanh như vậy, không thể không kể đến công lao của Trương Dương, lần này Trương Dương dùng trung, tây y kết hợp chữa cho Mễ Tuyết, hắn đã tốn rất nhiều công sức.

Trong mấy ngày này, bọn Hồ Hâm ngày nào cũng phải chạy qua chạy lại bệnh viện.

Tuy nhiên người ở cạnh Mễ Tuyết cả ngày lẫn đêm chính là Trương Dương, những người khác chẳng ai nhắc đến việc ở lại qua đêm chăm sóc Mễ Tuyết.

Mọi người ngầm hiểu nhau, giành thời gian, không gian này giành cho bọn họ.

- Trương Dương, hôm nay cậu không có mặt, nếu cậu mặt thì tốt rồi!

Trong vườn hoa bệnh viện, Tiêu Bân vui vẻ nói với Trương Dương, Mễ Tuyết sau khi xuống giường, mỗi buổi chiều khi trời không còn nắng, Trương Dương đều đưa Mễ Tuyết ra công viên ngồi phơi nắng một lúc.

Như vậy có thể giúp cô ấy khôi phục.

- Tôi có mặt hay không, kỳ thực cũng giống nhau mà!

Trương Dương ngồi cạnh Mễ Tuyết, ngẩng đầu lên, cười với Tiêu Bân, Mễ Tuyết cũng nở nụ cười.

Sau hai ngày ở cùng nhau, thay đổi lớn nhất giữa hai người đó là đã trở nên ăn ý, thường chỉ cần Trương Dương vừa mở miệng, Mễ Tuyết đã hiểu ý của hắn muốn nói gì.

- Cái này đâu có giống nhau, nếu có cậu, có thể nhìn được khuôn mặt tức giận đến xám ngoét của Chu Dật Trần!

Cố Thành vội vàng nói, mặt cậu cũng lộ vẻ hưng phấn.

Cậu và Tiêu Bản cùng đến bệnh viện, vừa hay gặp Trương Dương và Mễ Tuyết trong sân, cùng nhau chạy đến, hôm nay hai người đến, là muốn kể với Trương Dương cuộc họp Hội sinh viên ngày hôm nay.

Chu Dật Trần biết Mễ Tuyết bị tai nạn, sau khi biết hai ngày nay Trương Dương cũng không ở trường, gã lập tức suy nghĩ, rồi triệu tập hội nghị lâm thời, muốn giành lại quyền sở hữu khoản tiền.

Mong ước của gã rất tốt đẹp, nhưng đáng tiếc tất cả đã được Trương Dương sắp xếp cả rồi, e là Trương Dương không có mặt, thì cuối cùng mục đích của Chu Dật Trần cũng chẳng thể nào đạt được.

- Cố Thành nói rất đúng, Trương Dương cậu biết không, Chu Dật Trần tức giận đến mức xô cả bàn đấy!

Tiêu Bản cười lớn, nhớ đến cuộc họp chiều nay, Tiêu Bản thực sự sáng khoái, trước kia luôn bị Chu Dật Trần chèn ép, rốt cuộc thì cũng có lần họ lật được tình thế rồi.

Cuộc họp lần này, Chu Dật Trần muốn treo đầu dê bán thịt chó, muốn đem khoản tiền Trương Dương kiếm về vào Ban thư ký, ban thư ký cũng có phòng tài vụ, chủ yếu là quản lý các kinh phí hoạt động của Hội sinh viên.

Đáng tiếc làm tên tay sai của gã vừa nêu lên đề xuất, đã bị phản đối, người phản đối không ai khác, chính là Cố Thành, người đi họp thay Trương Dương.

Bộ phận đối ngoại có tổng cộng ba người, Trương Dương và Mễ Tuyết không đi được, chỉ có Cố Thành có thể đi.

Lúc này, tính xấu hổ của Cố Thành đã hoàn toàn biến mất, cậu nói với mọi người khoản tiền tài trợ này do Bộ phận đối ngoại kiếm về, dùng để phục vụ toàn thể Hội sinh viên, phục vụ cả trường học, đừng nói là điều động một khoản tiền lớn như vậy, ngay cả cấp một xu một đồng, cũng phải được Bộ phận đối ngoại đồng ý.

Không được Bộ phận đối ngoại đồng ý, dù ban tài chính có thông qua cũng là vi phạm quy định, khoản tiền này đã được chuyển vào tài khoản của Hội sinh viên, họ cũng đã nói chuyện với bên nhà trường, ngoài ra Tam Viện Trường Kinh và nhà trường có ký hợp đồng, trường học sẽ phụ trách giúp đỡ giám sát tình hình sử dụng khoản tiền lớn này, nếu thật sự có người không thêm đề ý mọi thứ, có ý định chiếm dụng khoản tiền này, bọn họ có thể thông qua nhà trường, trực tiếp tạm khóa khoản tiền này.

Tài khoản chung của Hội sinh viên, nhà trường có quyền tạm khóa.

Nếu như tài chính có gì không rõ ràng, bọn họ có thể báo lên Ủy ban kỷ luật, nhờ Ủy ban kỷ luật tiến hành điều tra, đến lúc đó, sẽ không còn là chuyện nhỏ trong nội bộ Hội sinh viên, rất có thể sẽ biến thành vấn đề lớn, thậm chí có thể sẽ có người vào tù.

Cố Thành liên tục nói, không chỉ đánh tên tay sai đưa ra đề xuất, mà còn Chu Dật Trần suýt chút nữa là ngất đi.

Chu Dật Trần biết, dù Cố Thành đang nói, nhưng đó là nói thay Trương Dương.

Những lời này quả thực rất tàn nhẫn, Trương ban Âu Dương Vũ vốn đã bị gã thuyết phục, phối hợp với gã đoạt lại khoản tiền này giờ lập tức phản bội, kiên trì giữ khoản tiền này ở ban tài vụ, và phải khi nào được Bộ phận đối ngoại phê duyệt mới chịu cấp tiền.

Âu Dương Vũ học bên tài vụ, cậu hiểu rõ hậu quả nếu làm sai quy định, chuyển khoản tiền hơn 100.000 đó vào tài khoản khác

Số tiền này chỉ cần cậu thao tác sai, chuyển qua cho Chu Dật Trần, nhẹ sẽ bị khai trừ, nặng sẽ bị Ủy ban kỷ luật mời đi uống trà, thậm chí còn vào tù.

100,000 kia, đủ để xử cậu mấy năm rồi.

Cố Thành nói nghiêm trọng như vậy, Âu Dương Vũ hiểu được tất cả, dĩ nhiên y sẽ không muốn giúp Chu Dật Trần mạo hiểm nữa, Âu Dương Vũ không phối hợp, ý định xấu xa của Chu Dật Trần không thể nào thực hiện được.

Còn chưa kể, Tiêu Bản nhân cơ hội làm khó dễ, hung hăng mắng tên tay sai đề xuất đề nghị này, nói là y lòng dạ xấu xa, người như vậy nên trục xuất khỏi Hội sinh viên.

Ai cũng biết, ngoài miệng Tiêu Bản mắng tên tay sai, nhưng trên thực tế là mắng Chu Dật Trần, Cao Kiệt, Trương ban thể dục Lưu cũng đều lên tiếng, Chu Dật Trần quá hèn hạ, thành quả người ta cố gắng kiếm về mà gã muốn chiếm trắng trợn, làm mấy người này đều cảm thấy phản cảm.

Cuộc họp lần này, cuối cùng cũng không giải quyết được gì.

Mục đích của Chu Dật Trần không đạt được, ngược lại còn bị Cố Thành và Tiêu Bản liên kết làm mất mặt, cuối cùng tức giận bỏ đi, còn Tiêu Bản và Cố Thành đã giúp cuộc họp lần này giành được thắng lợi, kết thúc cuộc họp, bèn kích động chạy đến đây tranh công với Trương Dương.

Hai người, cậu một câu, tôi một câu, chậm rãi kể lại cuộc họp, làm Mễ Tuyết rất buồn cười.

Giờ Mễ Tuyết cũng là người của Hội sinh viên. Đáng tiếc cô bị thương không thể tham gia cuộc họp này, bằng không đúng là đã có thể nhìn thấy Cố Thành bão nổi ra sao, Chu Dật Trần tức giận đến thế nào.

Đối với mấy việc này, Trương Dương chỉ mỉm cười, chẳng nói làm tốt hay không tốt.

Thái độ của Trương Dương khiến Tiêu Bản và Cố Thành hơi thất vọng, sở dĩ cả hai có thể đối đầu với Chu Dật Trần trong cuộc họp như vậy, đều là vì họ lo cho Trương Dương, vốn muốn đến đây, nghe Trương Dương khen họ mấy câu, không ngờ Trương Dương lại chẳng nói câu gì.

Họ không biết, Trương Dương căn bản chẳng để những việc này trong lòng, điều này đối với hắn chỉ là chuyện nhỏ, chẳng đáng gì.

Mục đích lớn nhất khiến hắn ở lại Hội sinh viên là để hoàn thành tâm nguyện của “Trương Dương” trước kia, bản thân hắn chẳng có chút hứng thú gì với Hội sinh viên, có thời gian tranh đấu, chi bằng hưởng thụ cuộc sống hiện tại của hắn.

Hơn nữa, các cán bộ trong Hội sinh viên chỉ là sinh viên, chẳng qua chỉ muốn tranh giành chút thể diện thôi, chứ cũng chẳng có chút ý định tranh quyền đoạt lợi gì.

Nếu hắn muốn làm thì quá đơn giản, nắm quyền quản lý tài chính trong tay là được, lại thêm quyền giám sát và phê duyệt, vậy chẳng phải đã nắm toàn bộ Hội sinh viên trong tay rồi sao.

Không chế tài chính trong tay thì sau này cả Hội sinh viên sẽ ngoan ngoãn nghe theo lời bọn hắn, thế không phải đồng nghĩa Trương Dương đã gián tiếp nắm cả Hội sinh viên rồi sao.

Đến lúc đó dù Chu Dật Trần có gây sức ép thế nào cũng vô dụng.

- Tiểu Trương, có rảnh không?

Ngô Hữu Đạo chậm rãi bước đến, ông chấp tay sau lưng, cười tủm tỉm nhìn Trương Dương, trên người còn mặc cái áo khoác trắng.

- Lão Ngô đến, không rảnh cũng phải rảnh!

Trương Dương cười, hai ngày nay ngày nào Ngô Hữu Đạo cũng qua chỗ hắn, còn cùng hắn giúp ba của Cục trưởng Triệu trị liệu khôi phục, điều này khiến cả hai thân nhau hơn, cho nên Trương Dương mới nói đùa như vậy.

- Tôi có chút chuyện, muốn nhờ cậu hỗ trợ, không biết có thể nói chuyện riêng được không?

Ngô Hữu Đạo thu lại nụ cười, trở nên nghiêm túc, Trương Dương kinh ngạc nhìn ông, từ từ gạt đầu.

Mấy ngày nay, Ngô Hữu Đạo chưa bao giờ lộ ra vẻ mặt như vậy, đây nhất định là thật sự tìm hắn có việc.

Ngô Hữu Đạo đưa Trương Dương đi đến một chỗ trong vườn hoa, nơi đó không có ai, nói chuyện cũng không ai nghe thấy.

- Là như thế này, tôi có một người bạn, quan hệ không tệ, bị hen suyễn mấy năm rồi, đi nhiều bệnh viện, ổng đủ loại thuốc mà chẳng có chuyển biến, tôi cũng đã khám cho ông ấy dựa vào phương pháp của tôi cũng chẳng có chút tác dụng nào!

Ngô Hữu Đạo chậm chậm nói, cười khổ, đối với một bác sĩ mà nói, bệnh của bạn cũng không chữa được, quả thật chẳng phải chuyện về vang gì.

Trương Dương trước kinh ngạc, sau tươi cười nói:

- Lão Ngô, ông nghiêm túc như vậy làm tôi tưởng có chuyện gì lớn, hen suyễn đúng không, tôi có thể giúp ông ấy khám thử!

- Tôi cảm ơn cậu trước, tuy nhiên đây là bạn của tôi, không phải bệnh nhân của bệnh viện, bình thường, ông ấy kinh doanh bận rộn, chỉ sợ không có thời gian đến bệnh viện, cậu có thể cùng tôi đi một chuyến không?

Lúc nói chuyện, trên mặt Ngô Hữu Đạo còn mang theo chút xấu hổ, đồng thời còn có chút bất đắc dĩ.

Không phải bệnh nhân của bệnh viện, đồng nghĩa Ngô Hữu Đạo nhờ Trương Dương giúp chuyện riêng, chuyện này không sao, nhưng quan trọng là, người ta là bệnh nhân, muốn Trương Dương giúp, mà còn bắt Trương Dương đến tận nhà phục vụ.

Cho dù là Ngô Hữu Đạo, khi nêu lên ý kiến này cũng cảm thấy xấu hổ.

Tuy nhiên ông cũng không có cách nào khác, người bạn kia làm ăn lớn, còn lớn hơn ông chú Chu Minh Mạnh của Chu Dật Trần nữa, hơn nữa còn là xí nghiệp có quy mô, là xí nghiệp xuất sắc trong tỉnh.

Ngô Hữu Đạo có chỗ khó, nhưng ông ta đã từng giúp Ngô Hữu Đạo một lần, Ngô Hữu Đạo ghi nhớ trong lòng.

Bệnh này của ông ta, Ngô Hữu Đạo quả muốn giúp ông ta chữa trị, tiếc là năng lực có hạn, vì thế Ngô Hữu Đạo nghiên cứu bệnh này rất lâu, cuối cùng

cũng không còn cách nào khác.

Trương Dương xuất hiện làm ông cảm thấy có hy vọng mới, bản thân ông không cách nào chữa được bệnh này, nhưng không có nghĩa là Trương Dương không chữa được, trong mắt ông, Trương Dương chính là một kỳ tích.

Đáng tiếc, sau khi ông kể chuyện này cho người bạn kia, người bạn kia lại chẳng hứng thú gì, thứ nhất vì bệnh của ông đã đi khám rất nhiều người, các bác sĩ nổi tiếng thế giới cũng có tìm rồi, nhưng hy vọng lần nào cũng biến thành thất vọng, giờ lòng ông cũng đã nguội rồi.

Thứ hai Ngô Hữu Đạo có nói tuổi Trương Dương, 20 tuổi, đang là sinh viên đại học, điều này khiến ông không tin Trương Dương có thể chữa bệnh cho mình, ông cảm ơn ý tốt của Ngô Hữu Đạo, nhưng không cùng Ngô Hữu Đạo đến bệnh viện.

Cuối cùng Ngô Hữu Đạo mới nghĩ cách nhờ Trương Dương đích thân đến chữa, quan hệ của ông với bạn quả rất tốt, lại được ông ta giúp đỡ qua, nên mới đưa ra ý định này, nếu đổi là người khác, ông sẽ không làm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Sùng Bái Anh!

Trương Dương nhìn Ngô Hữu Đạo, trên mặt còn mang theo nụ cười.

Ngô Hữu Đạo áp a áp ứng, cũng không nói rõ chuyện gì, nhưng tình hình đại khái và ý của ông căn bản Trương Dương cũng đoán được, chuyện này Trương Dương đã quen rồi, kiếp trước hắn đã gặp, mãi cho tới khi hắn nổi danh mới đỡ phải ra ngoài.

Nguyên nhân lớn nhất của chuyện này là do tuổi tác của hắn.

Trong ấn tượng hoặc trong nhận thức của nhiều người, bác sĩ trung y chân chính phải là những người lớn tuổi một chút, không râu tóc bạc phơ thì cung phải là một ông cụ trải sự đời.

Kiếp trước khi Trương Dương nổi tiếng, cũng chưa tới 30 tuổi, là ngoại tộc trong nghề nên cũng khó trách bị nhiều người nghi ngờ.

- Lão Ngô, khi nào ông rảnh, chúng ta cùng đi là được, không làm phiền bạn ông là được rồi!

Trương Dương khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói, hắn đã có kinh nghiệm về chuyện này, cũng biết nên ứng phó thế nào.

Người khác nghi ngờ hắn cũng không sao, Trương Dương không phải chưa từng bị người ta nghi ngờ, tuy nhiên bình thường Trương Dương đều dùng hành động thực tế làm vài người phải cảm miệng, hoặc là khiến người ta từ hoài nghi chuyển sang tâm phục khẩu phục hắn.

- Không đâu, Trương Dương, cậu yên tâm, cậu đồng ý là được rồi, tôi thay ông ấy cảm ơn cậu!

Ngô Hữu Đạo liên tục xua tay, trên mặt cũng mang vẻ cảm kích, Trương Dương đồng ý là tốt rồi, ông sợ bạn ông làm cao quá, khiến Trương Dương tức giận, không chịu đi.

Lo lắng của Ngô Hữu Đạo không thừa, Trương Dương còn trẻ, mà trẻ tuổi thường nóng nảy, nhưng biểu hiện của chàng thanh niên này lại khác, dù ông nói rất khéo, nhưng ông biết, Trương Dương đã hiểu được ý nghĩ thực sự của ông.

Bằng không, Trương Dương sẽ không nói là sợ làm phiền bạn ông.

Trương Dương lại cười cười, nói:

- Lão Ngô lại khách sáo rồi, khi nào đi thông báo cho tôi nhé, hoặc gửi tin cho tôi cũng được, mấy hôm nay tôi cũng ở bệnh viện suốt ấy mà!

- Tin nhắn?

Ngô Hữu Đạo ngẩng đầu, có vẻ có chút kinh ngạc, từ tin nhắn hiện tại đã có, nhưng dùng không nhiều, bình thường Ngô Hữu Đạo không dùng di động, dĩ nhiên cũng không hiểu từ này.

- Là tin nhắn, bạn tôi mới tặng cái máy nhắn tin, ông dùng điện thoại gửi tin nhắn cho tôi cũng được!

Trương Dương vội vàng giải thích, trong lòng âm thầm lắc đầu, từ tin nhắn vốn nói mãi thành quen rồi, máy nhắn tin cũng nói thành tin nhắn, tuy nhiên dùng máy nhắn tin quả không tiện bằng đi động.

Chỉ có điều đi động thời đại này ai thấy cũng phải lắc đầu.

- Cái đó không thành vấn đề, cậu có máy nhắn tin mà không nói một tiếng, sau này tìm cậu cũng dễ hơn rồi!

Ngô Hữu Đạo lập tức gật đầu, ông cũng không để ý đến từ Trương Dương vừa nói nữa, trong lòng ông đang nghĩ, dùng cách nào để đưa Trương Dương đến gặp bạn ông cho thích hợp nhỉ?

Được Trương Dương đồng ý, Ngô Hữu Đạo không ở lại lâu, sau khi ghi lại số máy nhắn tin của Trương Dương, ông nhanh chóng rời khỏi vườn hoa.

Lúc Trương Dương quay lại, Tiêu Bản, Cố Thành đang nói chuyện với Mễ Tuyết, Trương Dương không thích chuyện của Hội sinh viên nhưng ba người này lại thích, gần đây Tiêu Bản xuân phong đắc ý, Cố Thành và Mễ Tuyết vừa vào Hội sinh viên, chuyện gì cũng thấy mới lạ.

- Trương Dương!

Thấy Trương Dương từ xa đến, mắt Mễ Tuyết hơi sáng lên, lập tức ngẩng đầu, vẫy vẫy tay.

- Trương Dương, cậu về là tốt rồi, chúng tôi cũng phải về, mai lại đến thăm Mễ Tuyết!

Tiêu Bản ngoảnh đầu lại, cười nói, lúc cậu nói, Trương Dương cũng vừa đi tới chỗ mấy người.

- Trương Dương, đây là đơn xin của mấy bạn bên Hội sinh viên, cậu rảnh thì xem thử, hầu hết là đơn xin duyệt tiền, tôi thấy có vài người rất thích hợp, đã ghi chú lại, cậu xem đi, mai tôi tới lấy!

Cố Thành nói, sau đó cầm túi hồ sơ, đưa cho Trương Dương.

Bộ phận đối ngoại nắm quyền phê duyệt tiền tài trợ, ban tài vụ của Hội sinh viên kỳ thực cũng không phải chỉ có một khoản tài trợ này, nhưng khoản tiền tài trợ này quả thực quá lớn.

Học kỳ sắp kết thúc, khoản tiền của Hội sinh viên không đủ, sắp đến thời kỳ mặt rồi, không có khoản tài trợ của Trương Dương, Hội sinh viên có thể sẽ cạn tiền, bằng không hoạt động quan trọng của Ban thể dục, không thể chỉ cấp vài trăm ngàn như vậy, không có kinh phí thì chẳng làm được gì mà.

Bởi vậy, đồng nghĩa tất cả khoản tiền của Ban tài vụ hiện nay chính là khoản tài trợ Trương Dương kiếm về, rất nhiều phòng ban sau khi biết Hội sinh viên có tiền, trong lòng đều muốn tranh giành chút quyền lợi cho mình, cho nên mới có đủ các loại đơn xin kinh phí được gửi đến Bộ phận đối ngoại, Cố Thành mấy ngày này chắc cũng vất vả vì chuyện này.

Thậm chí có không ít người, tìm cách để tạo mối quan hệ với Cố Thành, vì muốn khoản tiền của mình được phê duyệt.

- Được, cậu cứ để đấy, ngày mai tôi sẽ tiến hành phúc đáp!

Trương Dương nhận túi hồ sơ, rồi nói.

- Trương Dương, đơn xin của Ban xã đoàn chúng tôi, cậu phải xem, phải phê duyệt đấy, tôi chờ tin tốt của cậu, hôm nay chúng tôi về trước, tôi còn nhiều việc phải làm, còn phải chuẩn bị cho kỳ thi nữa!

Tiêu Bản cười hắc hắc nói, cậu ta nói với Trương Dương như vậy, cũng chẳng có ý nghĩ gì khác, dựa vào quan hệ của cậu với Trương Dương, cho dù cậu không nói, Trương Dương cũng sẽ không bạc đãi cậu.

Tiêu Bản và Cố Thành đi rồi, Trương Dương ngẩng đầu nhìn bầu trời, sắc trời đã bắt đầu tối, cũng nên trở về phòng bệnh rồi.

Hiện giờ Mễ Tuyết, ngoại trừ mặc đồ bệnh nhân, còn tất thấy nhìn chẳng khác gì người bình thường, không cần Trương Dương phải đỡ, đã có thể tự mình đi về phòng rồi.

- Trương Dương, em cảm thấy bọn họ đều sùng bái anh!

Trên đường về, Mễ Tuyết đột nhiên dừng lại nói một câu, còn ngẩng đầu nhìn Trương Dương, ánh mắt không chuyển động, dường như đang âu yếm nhìn gì đấy.

- Sùng bái anh, em nói sai rồi, anh có gì đâu mà sùng bái!

Trương Dương hơi sững sờ, lập tức cười cười.

- Không, em nói thật, vừa rồi Tiêu Bản không chỉ một lần nói địa vị của cậu ấy ở Hội sinh viên đã thay đổi, giờ cậu ấy rất hài lòng với công tác ở Hội sinh viên, và cũng rất thích thú việc đấy, không như trước đây, lúc nào chỉ lo giữ vị trí của mình!

Mẽ Tuyết gật đầu, vẫn chăm chú nhìn Trương Dương.

Cô vẫn chưa nói hết, không chỉ Tiêu Bản và Cố Thành sùng bái Trương Dương, chính cô cũng có chút sùng bái Trương Dương.

- Cái đó là kết quả cho sự cố gắng, kiên trì của bản thân cậu ấy!

Trương Dương nhẹ nhàng cười, kỳ thật hẳn hiểu những gì Mẽ Tuyết nói, từ khi hắn trở về quá khứ, sau khi đàn áp được Chu Dật Trần ở Hội sinh viên, Tiêu Bản ngày nay đã khác Tiêu Bản trước đây.

Trước kia, Tiêu Bản chỉ là một cán sự bình thường ở Ban thư ký, là chân chạy việc vặt, vì có quan hệ với Trương Dương, còn bị người ta khi dễ, lúc nào Chu Dật Trần cũng có thể bối lông tìm vết cậu ấy.

Chuyện như vậy, cậu ta không thể nào ứng phó hết được.

Cục diện này, đã hoàn toàn thay đổi sau khi Trương Dương chủ động lùi bước lần trước. Bản thân cậu ta không biết, rất mơ hồ, Trương Dương đã đưa cậu từ một cán bộ bình thường trở thành một Trưởng ban xã đoàn.

Không dừng lại ở đấy, trưởng ban xã đoàn này vừa nhận chức, ban xã đoàn được thay đổi tình hình, từ một phòng quan quản gia đã lập tức trở thành miếng bánh thơm ngon.

Ban xã đoàn được giữ một khoản kinh phí lớn, tất cả mọi người trong ban xã đoàn đều biết, trước đây Hội sinh viên thiếu tiền, ban xã đoàn càng thiếu thốn hơn, rất nhiều việc bọn họ phải tự bỏ tiền, tự góp tiền vào làm.

Hiện tại ban xã đoàn đã giàu rồi, tâm tư của các cán bộ trong ban xã đoàn đều thay đổi, ai nấy đều chạy đi tìm Tiêu Bản, nghĩ cách để tranh thủ cho mình. Chỉ trong vài ngày, quyền thế và sức ảnh hưởng của Ban xã đoàn đã tăng lên, những cán bộ kia giờ thấy Tiêu Bản đều tủm tỉm cười, giống như có quan hệ tốt lắm vậy.

Trong đó có mấy xã đoàn lớn, chẳng hạn bóng rổ, bóng đá, âm nhạc, mỹ thuật... ngày nào họ cũng đi theo Tiêu Bản, ngoại trừ nghĩ cách để kiếm được chút kinh phí cho xã đoàn, mà họ còn muốn trực tiếp nộp đơn xin lên Hội sinh viên, mở rộng xã đoàn của mình.

Những người này, đều biết Hội sinh viên có tiền, cũng biết, người giữ tiền thực sự là Trương Dương, mà Tiêu Bản là người có quan hệ tốt nhất với Trương Dương, không tìm cậu ta thì đi tìm ai nữa.

Tiêu Bản đưa lên lần này, chính là đơn xin của mấy xã đoàn lớn, hiện tại cậu ấy rất thông minh, biết cách lôi kéo mấy xã đoàn lớn, sau này xã đoàn nào không nghe lời, phải chèn ép một chút, dần dà, quyền lực sẽ trở về tay cậu, Ban thư ký luôn nhúng tay vào chuyện của Ban xã đoàn, trong nhiệm kỳ của cậu, chuyện này sẽ không xảy ra.

Giờ Tiêu Bản đã bắt đầu được hưởng thụ chút niềm vui khi nắm quyền lực trong tay rồi.

Đương nhiên, cậu biết rõ quyền lợi này là ai cho cậu, cho nên mới nói những lời này với Mẽ Tuyết, tuy nhiên Mẽ Tuyết nói không sai, giờ Tiêu Bản thực sự rất sùng bái Trương Dương.

Lần đầu quen Tiêu Bản, luôn bị Chu Dật Trần đàn áp, rồi Trương Dương lại liên tiếp bị đánh bại, giờ không những họ lấy lại được uy thế, mà còn hoàn toàn thay đổi được cục diện.

- Cậu ấy rất cố gắng, không sai, nhưng cơ hội này là anh cho cậu ấy!

Mẽ Tuyết cười ngọt ngào, cô đột nhiên đưa tay ra, nắm lấy tay Trương Dương, Trương Dương thoáng sùng sốt, cơ thể cũng mất tự nhiên, tuy nhiên cậu khôi phục lại rất nhanh, sau khi đi được vài bước hai người đã trở nên rất ăn ý.

Bọn họ cùng đi với nhau, thực sự trông giống một cặp tình nhân.

Trở lại phòng bệnh, Trương Dương lấy tư liệu Cố Thành đem đến gia cho Mẽ Tuyết, không chỉ lần này giao cho cô, sau này những đơn xét duyệt này, hẳn đều giao lại cho Cố Thành và Mẽ Tuyết làm.

Như vậy, có thể rèn luyện năng lực cả hai, còn mình có thể lười biếng, tiết kiệm thời gian.

Còn bản thân hắn, lúc này phải nắm chắc phương hướng, kỳ thực hiện tại chưa có phương hướng gì để nắm chắc, hắn sẽ làm một biểu tượng tinh thần, chỉ cần hắn xuất hiện, là có thể ngăn chặn được Chu Dật Trần.

Lâu dần, hắn sẽ có thể đá Chu Dật Trần đi để mình bước lên vị trí đó rồi, đến lúc đó, coi như hoàn thành được tâm nguyện của “Trương Dương” trước đây.

Sáng hôm sau, Trương Dương lại đến thăm ông cụ Triệu, lần này đến, cả nhà Cục trưởng Triệu đều rất nhiệt tình, thật đúng như hệ thống đã nói, họ coi hắn như người nhà.

Vừa khám cho cụ xong, Ngô Hữu Đạo đích thân đến tìm Trương Dương, ông bảo đã sắp xếp xong, hôm nay sẽ đưa Trương Dương đi khám cho người bạn kia, ông rất hy vọng Trương Dương có thể nghĩ cách chữa bệnh cho bạn mình, để ông ấy thoát khỏi tra tấn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Chứng Parker Trương Tổng Hợp

- Tiểu Trương, ngại quá, ngày mai ông ấy phải bay đi Mỹ, cho nên mới vội nhờ cậu đi một chuyến!

Trên xe, Ngô Hữu Đạo có chút áy náy nói với Trương Dương.

Ông vốn định tìm buổi tối hoặc buổi chiều nào đó sẽ đi, hôm nay vừa gọi điện thì được biết, ông bạn của ông tạm thời phải đi Mỹ một tháng, ông đành phải nhờ Trương Dương đi sớm một chút.

Người bạn kia của ông, đi Mỹ cũng là vì căn bệnh này, ở Mỹ có một bác sĩ đang nghiên cứu căn bệnh của ông ta, lần này nghe nói có tiến triển khá tốt, bảo ông qua thử, tiện trị liệu chỉnh thể một lần luôn.

- Ông khách sáo quá, hôm nay tôi cũng rảnh mà!

Trương Dương nhẹ giọng nói, quả thực hôm nay hắn cũng chẳng có việc gì làm, Mễ Tuyết đang ở trong phòng bệnh phê duyệt tài liệu Cố Thành đem đến, đơn thuần đều là mấy phòng ban nộp đơn xin tiền, cũng có vài hoạt động thực sự, nhưng mấy hoạt động mang ý nghĩa thực sự không nhiều, cô và Cố Thành muốn tìm những hoạt động thực sự có ý nghĩa để giúp đỡ.

Giúp đỡ những hoạt động này, mới thể hiện được tác dụng của Hội sinh viên, cũng coi như sử dụng tiền có tác dụng.

- Đây là bệnh án của ông ấy, cậu xem trước đi!

Ngô Hữu Đạo lấy một bản bệnh án, đây là chiếc Benz, Ngô Hữu Đạo cố ý bảo bạn mình đưa tới để đón Trương Dương, dù sao cũng phải thể hiện sự coi trọng một chút chứ.

Đáng tiếc đây là chiếc Mercedes-Benz kiểu cũ, căn bản không hấp dẫn sự chú ý của Trương Dương.

Kiếp trước, hắn còn có nhiều xe đẹp hơn chiếc này nhiều, Trương Dương kiếp trước là một người rất biết hưởng thụ, cho nên mới thường xuyên đến khám bệnh tại nhà cho vài phú hào.

Ai cũng biết, chi phí khám bệnh của hắn rất cao.

- Được!

Bệnh án rất mỏng, đây là tài liệu sau khi Ngô Hữu Đạo chỉnh lý mới đưa cho Trương Dương xem, những thứ không cần thiết thì chẳng cần đưa vào, chỉ biết lãng phí thời gian.

Nội dung không nhiều lắm, tuy nhiên viết cũng rất tỉ mỉ, Trương Dương vừa mới xem qua đã mỉm cười, xem một lúc, chân mày nhíu lại, trên mặt còn lộ vẻ kinh ngạc.

- Tiểu Trương, cậu làm sao vậy?

Bộ dạng của Trương Dương làm cho Ngô Hữu Đạo sốt ruột, bệnh của bạn ông quả thực rất phiền toái, điểm đặc trưng của bệnh thay đổi rất nhiều, hơn nữa lại phản ứng miễn cảm với rất nhiều loại thuốc, trị liệu càng thêm khó khăn.

- Không, không có gì, tôi đang nghĩ, chứng hen suyễn phức tạp như vậy rất hiếm gặp!

Trương Dương vội vàng lắc đầu, cười ha hả nói, Ngô Hữu Đạo lập tức gật đầu, ông không hoài nghi lời nói của Trương Dương, bệnh của bạn ông quả rất phức tạp, làm ông cũng rất đau đầu.

Đáng tiếc ông không biết, lúc này trong lòng Trương Dương vô cùng kinh ngạc.

Chứng Parker Trương tổng hợp, bệnh của bạn Ngô Hữu Đạo, hoàn toàn trùng khớp với đặc điểm của chứng Parker Trương tổng hợp, chứng Parker Trương tổng hợp là chứng bệnh năm 2010 hắn cùng bác sĩ nổi tiếng người Đức Parker cùng nhau kết hợp hóa giải vấn đề.

Vì công lao của hai người bạn họ, nên loại bệnh hen suyễn hiếm thấy này, được tổ chức y tế thế giới đã đặt tên là Parker Trương tổng hợp, để kỷ niệm những cống hiến của hai người.

Cũng vì thành quả này, hai người họ đã được đề cử Nobel y học, tuy cuối cùng không đoạt giải, nhưng cũng có thể thấy được tầm quan trọng của thành quả bạn họ làm ra.

Đương nhiên, bây giờ vẫn chưa có tên này, hiện tại bệnh này vẫn được gọi là “hen suyễn mãn cảm đã phát” là chứng bệnh khiến nhiều bệnh viện trên thế giới phải đau đầu.

Ngô Hữu Đạo khẽ thở dài, còn nói thêm:

- Tiểu Trương, tôi cũng không giấu cậu, ông ấy bị mắc bệnh này nhiều năm rồi, đã đi nhiều nơi trên thế giới, cũng tìm không ít danh y, vẫn chưa thể chữa được nên lần này khi tôi đề cử cậu mới không được coi trọng như vậy!

Nhìn Trương Dương, ông tiếp tục nói:

- Tôi không biết cậu học y thuật từ đâu, tôi biết, cậu nhất định có phương pháp thần kỳ mà chúng tôi không biết, nếu cậu có cách, tôi hy vọng cậu có thể giúp ông ấy!

Ngô Hữu Đạo nói rất thành khẩn, tuy nhiên có vài câu ông không hề nói đến, sở dĩ ông đặc biệt đề cử Trương Dương, là vì trong lòng ông có dự cảm, bệnh của bạn mình, Trương Dương nhất định sẽ có cách.

- Lão Ngô, ngài yên tâm, tôi sẽ cố gắng hết sức!

Trương Dương khẽ mỉm cười, trong lòng cũng đang cảm than, vận may của bạn Ngô Hữu Đạo cũng không tệ, đổi là căn bệnh khác Trương Dương còn khó nói, chứ còn bệnh này, hẳn dám nói hiện tại trên thế giới chỉ mình hắn là có cách.

Chứng Parker Trương tổng hợp, vốn là kết quả cố gắng của hắn và Parker, bệnh này, đối với hắn chẳng có gì khó khăn.

- Lão Ngô, ông nói ông ấy đã đi khám nhiều danh y trên thế giới, vậy đã đi Đức chưa?

Trương Dương cười cười, lại nhẹ giọng hỏi một câu, nhìn bệnh án này, cũng làm cho hắn nhớ đến ông bạn cũ là vị bác sĩ hô hấp nổi tiếng người Đức Parker ở kiếp trước, không biết bây giờ Parker có rảnh không.

- Đi rồi, ở Đức có mấy bác sĩ nổi tiếng đã khám cho ông ấy, bác sĩ Bill này, bác sĩ Shalike, còn có giáo sư Pason đã khám cho ông ấy, cuối cùng cũng chẳng có cách nào cả!

Ngô Hữu Đạo lập tức trả lời, ông rất để ý đến bệnh của bạn mình, ông bạn mình đã đi khám những ai ông đều biết cả, lúc này ông nói tên vài người, đều là những chuyên gia khoa hen suyễn nổi tiếng nhất của Đức.

- Nước Đức, có phải có một bác sĩ tên Parker, hình như tôi có nghe thấy tên ông ấy, là một trong những chuyên gia chứng Hen suyễn Đức.

Trương Dương hơi nhíu mày, vẻ mặt có chút thay đổi, hỏi một câu.

- Parker, không có, không có ai tên Parker cả! Chỉ có bác sĩ Pason, năm nay 65 tuổi!

Ngô Hữu Đạo lắc đầu nói, các bác sĩ nổi tiếng của Đức ông đều biết, bệnh hen suyễn ông càng nắm rõ, trước kia ông bạn đi Đức, ông cũng có đi cùng.

- Không có?

Trương Dương thoáng sùng sốt, kiếp trước Parker nổi tiếng ở Đức, thậm chí là nổi tiếng toàn thế giới, bệnh hen suyễn, là chuyên khoa ông có địa vị mạnh nhất.

Trương Dương còn nhớ rõ, khoảng thập niên 90 Parker đã nổi tiếng, năm 98 nổi tiếng toàn cầu, năm 2005 họ quen nhau, năm 2008 cùng nhau hợp tác phá giải được chứng Parker Trương tổng hợp. Sau một năm cố gắng hợp tác, cuối cùng cũng giải quyết được vấn đề.

Lúc họ hợp tác, còn được nhiều người khen ngợi, họ chỉ cần một năm đã phá giải được vấn đề khó khăn của toàn thế giới, được nhiều người coi là kỳ tích.

Người như vậy, không thể nào không được biết đến.

- Thật không, có phải ông nhớ nhầm không, hay là vị Pason mà bạn ông đã nói?

Ngô Hữu Đạo lắc đầu, Đức có bao nhiêu chuyên gia hen suyễn ông đều biết. Ông có thể khẳng định, không có người mà Trương Dương nói.

- Có thể tôi nhớ nhầm!

Trương Dương nhẹ nhàng lắc đầu, trên mặt còn nở nụ cười, tuy nhiên trong lòng lại rất phức tạp.

Hắn có thể khẳng định, Pason đó chắc chắn không phải Parker, vì lúc họ nhận được vinh dự, Parker mới 52 tuổi, vì hai người họ đều trẻ tuổi, nên được những người trong ngành trên thế giới khen ngợi.

Tuy nhiên hẳn hiểu, Ngô Hữu Đạo không nói dối mình, vậy thì chỉ có một cách giải thích hợp lý.

Trên thế giới này, không tồn tại Parker, hoặc có thể nói, trên thế giới không có Parker này.

Điều này làm Trương Dương nhớ tới những lời của hệ thống, vì sự hiện hữu của hắn, sẽ có nhiều người có quan hệ với hắn ở kiếp trước sẽ không tồn tại, khi đó, Trương Dương cứ nghĩ chỉ mình ông nội mình là không tồn tại trên đời này, không ngờ Parker người có quan hệ chặt chẽ với mình cũng không tồn tại.

Điều này có nghĩa là, có thể nhiều người từng hợp tác với hắn, hoặc bạn thân của hắn, đều biến mất khỏi thế giới, bây giờ căn bản Trương Dương không biết, trên thế giới này còn có ai liên quan đến kiếp trước của hắn nữa không.

- Tên người nước ngoài nhiều lúc khó nhớ, đôi lúc tôi cũng nhớ nhầm, sắp đến nhà ông ấy rồi, bệnh án cậu đọc xong chưa?

Ngô Hữu Đạo gật đầu, ông căn bản không biết suy nghĩ của Trương Dương, còn nghĩ rằng Trương Dương đã nghe nhầm tên của Parker.

Kể ra, Parker với Pason cũng dễ nhầm mà.

- Đọc xong rồi, xem ra bạn ông vẫn may mắn lắm!

Trương Dương mỉm cười gật đầu, bệnh án này hắn mới xem một lần, nhưng có rất nhiều thứ trong bệnh án không viết hắn cũng có thể đoán được, tất cả những phản ứng của bệnh, đều được ghi nhớ trong đầu hắn.

Kiếp trước, hắn đã tốn không ít thời gian cho căn bệnh này, cố gắng của hắn cũng không uổng phí, nên biết, vấn đề bọn họ khắc phục được không phải bình thường. Có rất nhiều chuyên gia đã kết luận, chứng bệnh này trong vòng 20 năm không ai có thể giải được, hai người họ, quả là đã tặng cho mấy chuyên gia đó một cái tát nặng nề.

- May mắn, đúng vậy, ông ấy luôn rất may mắn mà!

Ngô Hữu Đạo sùng sốt, ông không hiểu ý Trương Dương, nhưng vẫn đồng ý.

Trương Dương cười cười, không nói gì, hắn không cần phải giải thích, cũng sẽ không giải thích.

Giải thích thì ông ấy cũng không hiểu, hắn không thể nói với Ngô Hữu Đạo, kiếp trước, hắn đã giải quyết được chứng bệnh này, còn được đề cử Nobel y học.

Nếu nói vậy, Ngô Hữu Đạo sẽ không tin, mà hắn còn bị coi là kẻ thần kinh, vậy còn đỡ, nếu thực sự tin, hắn có thể sẽ bị đưa đến phòng thí nghiệm, trở thành chuột bạch thần bí, ngày ngày bị nghiên cứu, như vậy càng thảm hơn.

Xe chạy đến một khu biệt thự, cuối cùng dừng trước một ngôi biệt thự ba tầng.

Biệt thự này nằm sau khi biệt thự, chỗ này hình như trước đây Trương Dương từng tới, là khu tập trung những phú hào của Trường Kinh, là nơi những người có tiền nhất Trường Kinh sinh sống.

Vốn trong trí nhớ, còn có lời khoe khoang của Chu Dật Trần.

Chu Dật Trần từng nói, khu biệt thự này, không phải có tiền là mua được, Chu Minh chú gã phải thông qua quan hệ tốn nhiều tiền mới mua được một căn, nhưng chỉ là một biệt thự nhỏ hai tầng, nằm ở bên ngoài, còn những căn biệt thự phía sau kia, mới là nơi những nhân vật lớn thực sự ở.

Sau khi xe dừng lại, Trương Dương đánh giá xung quan, nếu như Chu Dật Trần không cố ý khoác lác, vậy thì khu biệt thự trước mắt, chính là biệt thự “nhân vật lớn” như Chu Dật Trần đã nói.

- Anh Ngô, ngại quá, hôm nay không đích thân đi đón mọi người, xin lỗi nhé!

Vừa vào, đã có một người đàn ông trung niên đeo kính gọng vàng bước ra, Trương Dương cẩn thận quan sát người đàn ông trung niên này, biết đây là bạn của Ngô Hữu Đạo cũng là bệnh nhân của hắn.

Chương 79: Tô Thiệu Hoa

Trương Dương đánh giá người đàn ông trung niên này, đồng thời, ông ta cũng đang quan sát Trương Dương.

Thấy khuôn mặt Trương Dương rõ ràng còn mang theo vẻ non nớt, trong mắt ông tự nhiên hiện lên tia thất vọng, trước khi đến Ngô Hữu Đạo đã nói chuyện với ông, muốn dẫn một vị thần y trẻ tuổi đến khám bệnh cho ông, có điều không hề nghĩ người này còn trẻ hơn những gì ông tưởng tượng.

Cái này rõ ràng là một đứa trẻ còn chưa lớn hoàn toàn mà.

Ngô Hữu Đạo đưa một người như vậy đến khám bệnh cho ông, lúc này ông cảm giác mình đang bị lừa vậy.

Ngô Hữu Đạo không chú ý tới ánh mắt của bạn mình, cười ha hả tiến lên nói:

- Thiệu Hoa, cậu còn khách sáo với tôi à, đến đây, tôi giới thiệu một chút, người này là Trương Dương mà tôi đã nhắc đến, cậu đừng thấy người ta còn trẻ mà coi thường nhé, y thuật của cậu ta còn trên cả tôi đấy!

Bạn của Ngô Hữu Đạo tên Tô Thiệu Hoa, thoát nhìn chỉ khoảng 50 tuổi, nhưng trên thực tế đã 60 rồi, nhưng do được chăm sóc rất tốt.

Tô Thiệu Hoa làm ăn rất lớn, chủ yếu là kinh doanh mặt hàng điện tử điện khí, xí nghiệp điều hòa, TV lớn nhất Trường Kinh chính là xí nghiệp của ông ta, là đại lý tiêu thụ điện khí lớn trên toàn quốc, ngoài ra, ông còn quản lý vài trường học ở Trường Kinh, mấy trường học này thu học phí không cao, danh tiếng cũng khá tốt.

Tô Thiệu Hoa là phú hào nổi tiếng ở Trường Kinh, cũng có người nói ông là nhà giàu số 1 ở Trường Kinh, tuy nhiên người này bình thường vốn khiêm tốn, cũng chưa từng lên bảng xếp hạng tài phú bao giờ, tài sản của ông thực sự có bao nhiêu căn bản không ai biết.

- Bác sĩ Tiểu Trương, xin chào, làm phiền cậu!

Tô Thiệu Hoa mỉm cười đưa tay ra, ông nói làm phiền, nhưng giọng điệu rất nhạt, tay cũng chỉ chạm nhẹ vào tay Trương Dương một chút là thả ra.

Ông làm như vậy, đơn thuần cũng vì Ngô Hữu Đạo, dù sao thì người bạn này cũng suy nghĩ cho ông, nhưng ông không tin vào y thuật của Trương Dương, nên mới có màn chào hỏi như thế này.

- Chỉ hơi phiền thôi, nhưng nếu lão Ngô đã mở miệng, tôi nhất định sẽ giúp!

Trương Dương khẽ mỉm cười, thân nhiên nói một câu, Tô Thiệu Hoa hơi sững sờ, có chút kinh ngạc nhìn Trương Dương.

Ngô Hữu Đạo cũng thoáng sững sờ, ông biết bạn mình không tin Trương Dương, nhưng cũng không ngờ Trương Dương sẽ nói như vậy, nói như vậy, rất dễ bị người ta coi là tự đại, đặc biệt là Trương Dương lại còn trẻ như vậy.

- Được, không hổ là thanh niên, chỉ cần cậu có thể giúp, sau này cần gì cứ nói, chỉ cần là chuyện Tô Thiệu Hoa này có thể làm, tôi tuyệt đối sẽ không nhủu mày!

Tô Thiệu Hoa nhìn kỹ Trương Dương, đột nhiên mỉm cười, nói.

Khi Tô Thiệu Hoa nói câu này, còn trừng mắt lên nhìn Trương Dương, trên người có một uy thế hùng mạnh, đây là khí thế hình thành được nhờ lăn lộn nhiều năm trên chốn thương trường. Người bình thường gặp loại khí thế này, cơ bản đều sẽ cúi đầu, tim đập nhanh hơn.

Loại khí thế này, dồn hết lên người Trương Dương.

Đáng tiếc khí thế này vô dụng với Trương Dương, kiếp trước Trương Dương đã gặp rất nhiều người còn lấn tiền hơn cả Tô Thiệu Hoa, cũng gặp biết bao vị quan quyền cao chức trọng khí thế của những người này, Tô Thiệu Hoa sao có thể so được, hấn sớm đã quen rồi.

Trương Dương lại nhếch miệng cười, hạ giọng nói:

- Tô tiên sinh khách sáo rồi, đứng đây không thể nói chuyện với khám bệnh được, Tô tiên sinh có thể mời chúng tôi vào trong không?

- Ngại quá, tôi sợ ý, Hữu Đạo, bác sĩ Trương mời vào trong!

Tô Thiệu Hoa trong mắt thoáng một tia kinh ngạc, nhưng ông phản ứng cũng rất nhanh, lập tức cười nói một câu, còn làm tư thế mời vào, mời Trương Dương và Ngô Hữu Đạo vào trong.

Trương Dương quay đầu lại nhìn ông, cười nhẹ gật đầu, cũng không khách khí, trực tiếp bước vào bên trong.

Ánh mắt Tô Thiệu Hoa một lần nữa căng ra, lập tức mỉm cười đi theo, Ngô Hữu Đạo thì có vẻ có chút mơ hồ, cũng theo sát phía sau, ông không biết, lúc này bạn ông vừa mới đầu khi thế với Trương Dương.

Lần này, hình như ông bạn của ông bị thất thế rồi.

Sân biệt thự rất lớn, có đủ các loại hoa cỏ, ngoài ra còn có cả hòn non bộ, tuy nhiên không có bể bơi, không gian ở đây vẫn đủ để xây bể bơi, Trương Dương nghĩ có thể là chủ nhân không thích bể bơi nên mới không xây nó.

Bình thường, những biệt thự lớn thế này đều có bể bơi.

Trương Dương đi cũng không nhanh, nhàn nhã đi dọc lối đi có hoa cỏ, bốn cảnh vây quanh, Trương Dương sớm biết, một số phú hào có thể đọc được tính cách của họ thông qua bố cục nơi họ ở.

Trong biệt thự của Tô Thiệu Hoa, hầu hết đều là mai trúc bình thường, còn có những loại lan giá cả không cao.

Giá không cao, không có nghĩa Tô Thiệu Hoa không có tiền, dựa vào giá trị bản thân Tô Thiệu Hoa mà nói hoàn toàn có thể trang trí sân vườn hấp dẫn hơn, xa hoa hơn, Trương Dương đoán, Tô Thiệu Hoa không phải là một người thích học đòi.

Trương Dương đi chậm, Ngô Hữu Đạo tự nhiên cũng đi lại, Tô Thiệu Hoa cũng không tiện đi nhanh, cả ba người chậm chậm bước vào trong nhà.

Nhàn nhã nhìn Trương Dương, Tô Thiệu Hoa không chút tức giận, khóe miệng còn nở nụ cười thản nhiên.

Vừa này sau khi dùng khí thế bức Trương Dương bị thất bại, ông cũng hứng thú với Trương Dương, lúc này thấy Trương Dương chậm chậm bước đi, nắm toàn cục trong tay, thậm chí còn khiến ông cũng phải bước chậm theo, hứng thú của ông càng tăng lên.

Ông phát hiện, Trương Dương không hề giống như những gì ông vẫn nghĩ.

Đương nhiên, ông cũng tò mò về Trương Dương, nhưng điều này không có nghĩa là ông tin Trương Dương có thể chữa khỏi bệnh cho mình, tuy nhiên cũng không phải hoàn toàn không tin nhiệm như lúc này, trong lòng đã có thêm chút hy vọng.

Trương Dương tuyệt đối không phải một người đơn giản, hoặc có thể nói không phải một thanh niên đơn giản, hơn nữa Ngô Hữu Đạo mới tôn sùng như vậy, hoặc là có thể cũng có bản lĩnh thực sự.

Đi chậm chậm, cuối cùng bọn Trương Dương cũng vào trong phòng khách biệt thự, trang trí trong biệt thự không xa hoa như những biệt thự khác, ngược lại, bố trí ở đây thoát nhìn rất đơn giản.

Ngoại trừ mấy bộ đồ gỗ, chỉ có mấy thứ đồ điện gia dụng.

Cái này chứng tỏ, Tô Thiệu Hoa không phải là người thích phung phí, người như vậy, bình thường đều chú trọng làm ăn, chẳng trách có thể kinh doanh lớn đến như vậy.

- A Phúc, đi pha bình trà ngon, đưa đến thư phòng của tôi, bác sĩ Trương, Hữu Đạo, chúng ta vào thư phòng nói chuyện!

Trong phòng khách, Tô Thiệu Hoa cười ha hả nói chuyện với Trương Dương và Ngô Hữu Đạo, kỳ thực khi ông nói chuyện vẫn nhìn Trương Dương, ông và Ngô Hữu Đạo rất thân nhau, những lời này chủ yếu là nói với Trương Dương.

Ông lão gật đầu với Tô Thiệu Hoa, ánh mắt kinh ngạc nhìn Trương Dương rồi mới nhanh chóng rời đi.

A Phúc đã theo Tô Thiệu Hoa nhiều năm, được coi là quản gia của ông, ông hiểu rất rõ thói quen của Tô Thiệu Hoa, bình thường khi khách đến, Tô Thiệu Hoa rất ít khi mời người ta đến thư phòng, chủ yếu đều nói chuyện trong phòng khách.

Người được mời vào thư phòng, đều là những người được Tô Thiệu Hoa công nhận hoặc có quan hệ tương đối thân.

Pha trà cũng là một vấn đề, Tô Thiệu Hoa thích uống trà, trong nhà có rất nhiều loại trà ngon, bình thường nếu ông chỉ nói pha trà, vậy thì pha loại trà bình thường cũng được, loại trà này uống cũng không tệ, nhưng chỉ là không tệ mà thôi.

Tuy nhiên nếu Tô Thiệu Hoa đã nói là pha bình trà ngon, vậy thì sẽ dùng loại quý hiếm, có thể được đãi ngộ như vậy, đều là những người bạn quen biết lâu năm của Tô Thiệu Hoa.

Ngô Hữu Đạo cũng được coi là bạn cũ của ông, nhưng A Phúc rõ, lần này Tô Thiệu Hoa không phải mời Ngô Hữu Đạo, vì Ngô Hữu Đạo không thích uống trà, dù có trà ngon thì ông uống vào cũng chẳng cảm thấy ý nghĩa gì, cho nên, bình thường khi Ngô Hữu Đạo đến, Tô Thiệu Hoa đều chuẩn bị loại trà thường.

Cũng chính vì vậy, A Phúc mới nhìn Trương Dương mấy lần, những người có thể khiến Tô Thiệu Hoa dùng trà ngon để tiếp đãi không nhiều.

Thư phòng của Tô Thiệu Hoa ở lầu hai, vào thư phòng, lại là một không gian khác.

Thư phòng này rất lớn, ngoại trừ những giá sách, còn có màu sắc rất cổ xưa, ngoài ra, bàn sách rất đặc sắc, là một văn án cổ đại.

Bên cạnh đó là tọa kỵ chiều dài khách, đều là loại ghế bành thời Minh Thanh, thoạt nhìn có chút kỳ quái.

- Tò tiên sinh đúng là biết hưởng thụ!

Liếc mắt đánh giá thư phòng, Trương Dương liền cười ha hả nói một câu, còn đi thẳng đến trước văn án, nhẹ nhàng sờ nó.

- Bác sĩ Trương chê cười, tôi chẳng có sở thích gì, chỉ thích mấy thứ đồ cổ!

Tô Thiệu Hoa khẽ mỉm cười, bình thường sở thích lớn nhất của ông là sưu tầm, bài trí trong thư phòng của ông đều là đồ cổ do ông tỉ mỉ sưu tầm, đây cũng chính là một niềm tự hào lớn nhất của ông.

- Đúng vậy, bảo bối Gia Tĩnh, thứ này không ít tiền đúng không?

Trương Dương lại gật đầu, rồi sờ soạng văn án.

Lần này hẳn thật lòng khen ngợi, kiếp trước, ông nội của hắn cũng thích mấy thứ này, khi đó đồ cô còn dễ kiếm, giá cả cũng không đắt như bây giờ, sau này ông nội hắn thường giúp người ta chữa bệnh, không nhận tiền chỉ nhận mấy thứ đồ cổ thôi.

Từ nhỏ hắn đi theo ông nội. Vì vậy cũng hiểu rất rõ những thứ này.

Khi hắn đi làm, sau khi thành danh, đôi lúc những người được hắn chữa trị vì cảm kích cũng tặng hắn vài bức tranh chữ cổ, hắn cũng không từ chối, đây là sở thích của ông nội, sau khi ông nội qua đời, mỗi lần nhìn mấy thứ này, hắn có cảm giác ông vẫn còn sống.

Lúc nhỏ, cộng thêm những tích lũy sau này, đã luyện cho hắn một nhãn lực tốt, tuy không sánh được với chuyên gia, nhưng giám định vài đồ vật nhỏ thì không thành vấn đề.

Văn án trước mắt, là đồ cổ thời nhà Minh, trước đây ông nội hắn cũng có một cái, có điều không được bảo tồn hoàn chỉnh như của Tô Thiệu Hoa, cũng không tiện đặt tài liệu thôi.

- Bác sĩ Trương, cậu khiến tôi phải nhìn mặt ánh mắt khác đây!

Ánh mắt Tô Thiệu Hoa sáng ngời, nói, Trương Dương không thèm để ý đến khí thế của ông đã khiến ông có chút hiếu kỳ, nhưng Trương Dương vừa nhìn đã biết đồ Gia Tĩnh thời Minh khiến ông vô cùng kinh ngạc.

Nên biết, sưu tầm đồ cổ quan trọng nhất là phải tích lũy, nhưng chỉ tích lũy không vẫn chưa đủ, còn phải trải qua thực tiễn.

Văn án này nhìn ra thời nhà Minh chẳng có gì khó, nhưng chỉ sờ vài cái có thể phán đoán chính xác đồ này thời Gia Tĩnh thì lại không dễ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Hoàn Toàn Phối Hợp

Trên mặt Ngô Hữu Đạo lúc này cũng mang theo chút kinh hãi

Tô Thiệu Hoa là bạn của ông, ông cũng rất hiểu sở thích của Tô Thiệu Hoa, Tô Thiệu Hoa không hút thuốc, cũng không uống rượu, chỉ thích mỗi đồ cổ nghiên cứu rất kỹ về đồ cổ.

Ông cũng biết trình độ siêu tầm của Tô Thiệu Hoa, trong hội sưu tầm của Trường Kinh cũng được đánh giá cao, đã từng được mấy công ty đấu giá mời đến giám định, ông là một người khá nổi tiếng trong giới sưu tầm Trường Kinh.

Ngay cả Tô Thiệu Hoa cũng khen ngợi Trương Dương, chứng tỏ Trương Dương không tệ.

- Tò tiên sinh quá khen, lúc nhỏ cũng từng đi tìm kiếm vài thứ đồ, chỉ là không được tốt như của ông thôi!

Trương Dương mỉm cười lắc lắc đầu, nhìn vật nhớ người, nhìn văn án này, hắn lại nhớ đến ông nội.

Ông nội của hắn dù là đạo sĩ, nhưng rất tốt với hắn, cũng hiểu hắn nhất, vốn văn án kia là Trương Dương giúp ông đi 20 dặm đường núi, cho nên hắn có ấn tượng rất sâu đậm.

Văn án kia, cũng làm bạn với ông nội rất lâu, sau khi ông nội qua đời, để lại cho Trương Dương. Trương Dương vẫn giữ trong nhà, chỉ có điều ở thời đại này, ông nội và ngôi nhà kia không hề tồn tại.

- Thì ra là thế, nhưng kỳ thực thì cái này cũng rất khó được!

Tô Thiệu Hoa cười cười, lời Trương Dương nói ông vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng, văn án này không nhiều, hoàn toàn giống nhau thì càng hiếm.

Cho dù hoàn toàn giống nhau, cũng chưa chắc đã cùng thời kỳ, nhưng ông chú ý thấy, lúc ấy Trương Dương chỉ nhìn qua vài lần, đã có thể đưa ra kết luận món đồ này thời Gia Tĩnh, còn nói giá trị không thấp, không phải người thực sự hiểu, thì sẽ không thể nói như vậy.

- Tô tiên sinh, tôi biết thời gian của ông quý giá, thời gian của tôi cũng không nhiều, chúng ta quay trở lại vấn đề chính đi, giải quyết sớm phiền phức của ông!

Trương Dương đi thẳng đến chiếc ghế bành, tự mình ngồi xuống trước, mỉm cười nhìn Tô Thiệu Hoa.

Ngô Hữu Đạo gật đầu theo, nói:

- Trương Dương nói không sao, Thiệu Hoa, cậu để cho Trương Dương xem thử đi!

- Cũng được, vậy phiền bác sĩ Trương rồi!

Tô Thiệu Hoa nhẹ nhàng gật đầu, ngồi bên cạnh Trương Dương, dù ông đã có chút cảm tình với Trương Dương, nhưng vẫn chưa đủ tin tưởng.

Hiện nay suy nghĩ chủ yếu trong lòng ông là không muốn phụ lòng tốt của bạn mình dù Trương Dương có thể trị được bệnh cho mình hay không, ông cũng phải phối hợp, ông biết Ngô Hữu Đạo thực sự quan tâm đến mình.

- Đưa tay ra!

Trương Dương cũng không khách khí, trực tiếp nói một câu, lúc nói câu này, Tô Thiệu Hoa đột nhiên cảm giác Trương Dương trở nên vô cùng điềm đạm, căn bản không giống một chàng thanh niên trẻ 20 tuổi.

Trên người Trương Dương, ông cảm nhận được một sự tự tin, một sự trầm ổn không thích hợp với độ tuổi của Trương Dương, tất thấy những điều này, ông lại không cảm nhận được trên người Ngô Hữu Đạo.

Lúc này, ông hơi tin tưởng những lời Ngô Hữu Đạo đã nói, Trương Dương thực sự có bản lĩnh y thuật cao hơn Ngô Hữu Đạo.

Chỉ tiếc, bệnh của ông chẳng y thuật cao nào chữa được, ông đã gặp nhiều bác sĩ giỏi, nhưng chẳng ai chữa được bệnh của ông điều này làm ông đánh mất niềm tin với Trương Dương, ông không tin một chàng thanh niên trẻ như Trương Dương có thể so được với các bác sĩ nổi tiếng trên thế giới.

Tô Thiệu Hoa đưa tay ra, Trương Dương dùng hai ngón nhẹ nhàng đặt lên mạch của ông.

Lúc này Tô Thiệu Hoa không hề kinh ngạc, Ngô Hữu Đạo sớm nói với ông, Trương Dương là coa thủ trung y, bắt mạch đó là chuyện đương nhiên.

Tay của Trương Dương đặt ở mạch của Tô Thiệu Hoa không lâu, chân mày hắn nhíu lại vào nhau, hai ngón tay của hắn biến thành một ngón, chân mày càng nhíu sâu hơn.

Lúc này A Phúc vừa vào, còn mang theo ấm trà ngon.

Nhìn thấy mọi chuyện trong phòng, lão cũng không nói câu nào, nhẹ nhàng đặt ấm trà xuống, rót cho mỗi người một ly, sau đó lẳng lặng đứng sang một bên, nhìn xem Tô Thiệu Hoa có còn dặn dò gì không.

Một lúc sau, Trương Dương lại dùng đến móng tay, mày càng nhíu chặt, mắt khép hờ, như đang tự hỏi gì đó.

Chỉ trong 5 phút trôi qua, Trương Dương mới thu tay lại, ngừng việc bắt mạch.

- Trương Dương, cậu thấy thế nào?

Trương Dương vừa mới thu tay lại, Ngô Hữu Đạo vội vàng hỏi, ông còn sốt ruột hơn cả Tô Thiệu Hoa.

- Lão Ngô, ông chờ một chút!

Trương Dương nhẹ nhàng lắc đầu, quay đầu sang nhìn Tô Thiệu Hoa, chậm rãi hỏi:

- Ông mắc bệnh mấy năm rồi?

- Năm nay tôi 60 tuổi, căn bệnh này theo tôi 35 năm rồi, từ năm 25 tuổi đã mắc bệnh này!

Tô Thiệu Hoa cười khổ một tiếng, căn bệnh này đã theo ông nửa đời người, từ khi phát bệnh ông đã bắt đầu chữa trị, cho đến giờ vẫn chưa chữa được, chẳng trách ông không tin tưởng Trương Dương.

Có lẽ trong lòng ông sớm đã tuyệt vọng rồi.

- Lúc mới đầu, có phải ăn vài loại hoa quả có phản ứng không, chẳng hạn như táo ấy?

Trương Dương hỏi, Tô Thiệu Hoa ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Trương Dương.

Qua vài giây, ông mới gật đầu, nói:

- Đúng, cậu nói không sai, lúc 30 tuổi tôi ăn táo thì đột nhiên bị mẫn cảm, chỉ cần ăn táo là phát bệnh, cũng chẳng kiểm tra nguyên nhân, lúc đó còn có rất nhiều người chê cười tôi vì việc đó!

Câu hỏi của Trương Dương, quả thật làm cho Tô Thiệu Hoa gật mình kinh hãi, chuyện ông ăn táo là phát bệnh, ông không hề nói với ai, ngay cả Ngô Hữu Đạo cũng không biết.

A Phúc cũng kinh ngạc, Tô Thiệu Hoa ba mươi năm nay chưa từng ăn táo, chỉ vài người biết, Trương Dương có thể đoán ra được, quả không bình thường.

Câu trả lời của Tô Thiệu Hoa khiến Trương Dương càng nhíu chặt mày.

- Sau táo, còn có lê, đào... không thể ăn được, còn nữa, sau 35 tuổi, còn có phản ứng với phấn hoa, sau đó còn bắt đầu bài xích vào được vật trị bệnh, càng uống bệnh càng nặng đúng không?

Trương Dương hỏi thêm, mắt Tô Thiệu Hoa càng trợn trừng.

Lát sau, ông mới phản ứng lại, kích động gật đầu:

- Đúng, ngài nói không sai, mấy loại hoa quả đào, lê đúng là nhiều năm rồi tôi chưa từng ăn, chừng 40 tuổi, những chỗ có phấn hoa liễu tôi cũng không đến, còn có rất nhiều loại thuốc không thể tiếp tục uống, lúc đó vì thay thuốc đã phải tìm rất nhiều thầy thuốc tiến hành hội chẩn, cuối cùng mới có thể miễn cưỡng tìm được một phương án thay thế!

Tô Thiệu Hoa lúc này còn vô tình dùng kính ngữ với Trương Dương, có vẻ kích động khác thường.

Ông không thể nào không kích động, nhiều năm như vậy, khám nhiều bác sĩ, chỉ có mình Trương Dương là nói đúng, thậm chí ngay cả những điều cảm ký rất ít người biết.

Những bác sĩ khác, chưa bao giờ nói đúng như Trương Dương.

Ông nghĩ không biết có phải Ngô Hữu Đạo nói với Trương Dương không, nhưng sau đó ông lại phủ định.

Một vài chuyện thời kỳ đầu chính Ngô Hữu Đạo cũng không biết, sao có thể nói cho Trương Dương biết, điều này chứng tỏ, những thứ này là do Trương Dương tự chẩn đoán.

Chỉ dựa vào bất mạch, có thể nhìn ra nhiều thứ như vậy, Tô Thiệu Hoa không biết dùng cách nào để diễn tả tâm tình của mình, đã nhiều năm rồi ông không có cảm giác này, cảm giác hy vọng!

- Tôi biết!

Trương Dương nhẹ nhàng thở ra, chậm chậm nói, lông mày của hắn cũng giãn ra, chỉ có điều trong mắt còn chút hoài nghi.

Bệnh của Tô Thiệu Hoa, hắn hoàn toàn có thể xác định là chứng Parker Trương tổng hợp, tuy nhiên điều này không quan trọng, quan trọng là tình hình của Tô Thiệu Hoa với một bệnh nhân của hắn trước đây hoàn toàn giống nhau.

Bệnh nhân trước đây của hắn tên Lý Phưong, là một người Hoa quốc tịch Đức, ông là một bệnh nhân của Trương Dương và Parker.

Chính vì vậy, Trương Dương mới có ấn tượng sâu đậm với ông ấy, vừa rồi khi bất mạch cho Tô Thiệu Hoa, hắn phát hiện, mạch của Tô Thiệu Hoa hoàn toàn giống với mạch của Lý Phưong.

Cho nên hắn mới hỏi mấy câu kia, chỉ dựa vào bất mạch, cho dù là Trương Dương cũng không thể biết được nhiều như thế.

- Bác sĩ Trương, bệnh của tôi, ngài có thể chữa à?

Một lần nữa Tô Thiệu Hoa có hy vọng, vội vàng nhìn Trương Dương.

Không cách nào khác, trước đây ông không tin tưởng Trương Dương, cảm thấy tuyệt vọng với căn bệnh của mình, cho nên mới ra về thản nhiên, chỉ khi nào phát hiện còn có hy vọng, tâm tình dĩ nhiên không thể nào bình tĩnh được nữa.

Không có ai, muốn bị căn bệnh tra tấn vài chục năm, mỗi lần bệnh phát, Tô Thiệu Hoa cảm giác như muốn chết đi sống lại.

Ngô Hữu Đạo cũng vội vàng nhìn Trương Dương, vừa mừng vừa sợ.

Ông cũng không ngờ, Trương Dương vừa bắt mạch đã biết được nhiều đến thế, điều này làm cho ông càng thêm ngưỡng mộ Trương Dương, thậm chí theo những gì ông biết, không có bác sĩ trung y nổi tiếng nào có thể làm được như Trương Dương.

Điều này làm Trương Dương càng trở nên thần bí trong suy nghĩ của ông.

Trương Dương nhìn Tô Thiệu Hoa, thấy Tô Thiệu Hoa toát mồ hôi, ông sợ Trương Dương nói, tôi bất lực, mấy năm nay, số lần ông nghe thấy câu này nhiều vô số kể rồi.

- Trị thì có thể trị được!

Cuối cùng Trương Dương nói, mấy từ này khiến Tô Thiệu Hoa thả lỏng tâm tình, mấy từ của Trương Dương đối với ông mà nói là một niềm vui bất ngờ.

- Đúng là quá tốt!

Ngô Hữu Đạo cũng vui mừng kêu lên, Trương Dương có thể trị được, quả nhiên Trương Dương có thể chữa trị cho bạn mình, lần này ông mời Trương Dương tới là đúng, bạn ông cuối cùng coi như cũng được giảm bệnh hoặc giải thoát khỏi căn bệnh rồi.

- Lão Ngô, ngài đừng vui mừng quá sớm, nghe tôi nói hết đã!

Trương Dương lại lắc đầu, lời của hắn làm Ngô Hữu Đạo và Tô Thiệu Hoa lập tức sốt ruột, A Phúc đứng bên cũng không kìm được bước về phía trước hai bước, mở to mắt nhìn Trương Dương.

- Ngài nói đi, tôi có thể chịu được!

Tô Thiệu Hoa hít sâu một hơi, đè nén trái tim không ngừng đập loạn, không hổ là ông trùm của giới doanh nhân, tâm tình quả là tốt, có thể tự mình điều chỉnh nhanh như vậy không dễ dàng gì.

Trương Dương gật đầu, nói tiếp:

- Thứ nhất, bệnh của ông đã quá lâu rồi, trong thời gian ngắn tôi không thể chữa hết được, tôi đoán cần ít nhất nửa năm, tuy nhiên, trong nửa năm này, tôi có thể cải thiện tình hình của ông, giúp ông ít phát bệnh, có phát bệnh cũng đỡ đau hơn!

Ngừng lại, nhấp ngụm trà, Trương Dương nói tiếp:

- Thứ hai, bệnh của ông không thể chỉ dựa vào Trung y, còn phải có Tây y hỗ trợ, thuốc tôi cần rất phức tạp, muốn mua trên thị trường cũng không có, tôi muốn chế riêng cho ông, nhưng cần có thời gian, hơn nữa những loại thuốc này, cần có sự phối hợp của ông!

- Không thành vấn đề, cậu cần gì tôi cũng có thể hoàn toàn phối hợp, nửa năm không lâu, tôi có thể đợi!

Trương Dương vừa nói xong, Tô Thiệu Hoa liền lập tức gật đầu, hơn ba mươi năm còn chịu được, ông không quan tâm phải chờ nửa năm, quan trọng nhất là, có thể giải quyết được nỗi đau của ông là được rồi.

- Vậy được, chỉ cần ông phối hợp tốt, tôi cam đoan có thể hoàn toàn chữa khỏi bệnh cho ông!

Trương Dương mỉm cười gật gật đầu, Ndh vừa vui mừng vừa sững sờ, ánh mắt không dám tin nhìn Trương Dương.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Chữa Khỏi Hoàn Toàn

Khuôn mặt của Tô Thiệu Hoa thoáng qua cũng có một chút thần thờ.

Có một câu tục ngữ rất hay, bệnh lâu ngày thành nan y, ông ấy đã mắc bệnh này rất lâu, đối với loại bệnh này có thể nói là rất quen thuộc

Chính bởi vì hiểu nó mới hiểu được ý nghĩa câu nói vừa rồi của Trương Dương.

Ngô Hữu Đạo cũng vậy, y là một thầy thuốc Đông y lão làng, y hiểu rất rõ lời nói lúc này của Trương Dương, nếu như làm được thì nó có ý nghĩa như thế nào.

- Tiểu, tiểu Trương, lúc này cậu nói chưa khỏi hoàn toàn cái gì vậy?

Ngô Hữu Đạo nhẹ nhàng hỏi, điều khiến cho y và Tô Thiệu Hoa mất hứng đúng là những gì Trương Dương vừa nói, rằng hẳn có thể chữa khỏi hoàn toàn bệnh của Tô Thiệu Hoa.

Bệnh suyễn không cần biết là suyễn đến mức độ nào đều thuộc vào bệnh nan y. Đối với loại bệnh này, bất luận là đông y hay là tây y đều rất khó chữa, rất nhiều ca bệnh suyễn không có cách chữa trị, tối đa cũng chỉ có thể khống chế không cho nó tái phát.

Có thể khống chế được nó, không còn tái phát hoặc ít tái phát, đã là kì vọng của rất nhiều người mắc bệnh này.

Tô Thiệu Hoa cũng là một trong số đó, lúc đầu chỉ nghĩ muốn Trương Dương giúp ông ta khống chế căn bệnh này, có thể khống chế triệt để thì tốt nhất, còn như chữa khỏi, thậm chí chữa khỏi hoàn toàn căn bệnh trên người thì căn bản ông ta chưa từng nghĩ đến.

Ông ta biết, chuyện đó căn bản là không có khả năng.

Suy nghĩ của Ngô Hữu Đạo và ông ta đoán cũng không có gì khác biệt lắm, y thuật của Trương Dương rất thần kỳ, có thể chữa khỏi bệnh cho ông bạn cũ là có thể, nhưng chữa khỏi hoàn toàn thì chưa từng nghĩ đến, giữa chữa khỏi và chữa khỏi hoàn toàn là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Chỉ cần không tái phát, chỉ cần không còn đau nữa có nghĩa là đã chữa khỏi, giống như bệnh cao huyết áp không cần uống thuốc cũng duy trì được sự ổn định của huyết áp, đây nghĩa là chữa khỏi, có thể chữa khỏi hoàn toàn sau này không tái phát nữa thì gần như là không thể.

- Đúng, chữa khỏi, chỉ cần sự phối hợp của Tô tiên sinh tôi đảm bảo là sẽ giải quyết triệt để sự phiền phức này!

Trương Dương khẽ mỉm cười, hẳn đã hiểu rất rõ vì sao Ngô Hữu Đạo giật mình như vậy, nếu như không có kinh nghiệm của kiếp trước,

bệnh Tô Thiệu Hoa với căn bệnh trước đây hẳn chữa hoàn toàn giống nhau, sợ rằng Trương Dương cũng không dám khẳng định.

- Tiểu Trương, tôi biết y thuật của cậu rất cao, nhưng đây không phải là căn bệnh bình thường, đến bây giờ trên thế giới vẫn chưa có cách trị khỏi hẳn căn bệnh này!

Ngô Hữu Đạo nói chậm chậm, y nói rất khéo léo, nhưng ý nghĩa thì đã rõ ràng.

Trên thế giới này đến bây giờ vẫn chưa hề có cách giải quyết vấn đề khó khăn này, có thể chữa gần khỏi đã là rất giỏi rồi, chữa khỏi hoàn toàn thì không có khả năng.

Không phải là Ngô Hữu Đạo không tin y thuật của Trương Dương, mà là lời nói của Trương Dương rất khó khiến cho Ngô Hữu Đạo tin, đây giống như một đứa trẻ không khiêm tốn, bỗng nhiên nói với y là ngày mai sẽ trở thành tổng thống vậy.

Cũng có thể đứa trẻ sau này có triển vọng sẽ làm tổng thống nhưng bây giờ thì tuyệt đối không thể nào, đối với Trương Dương cũng vậy, trong tương lai cũng có thể Trương Dương có hy vọng là sẽ chữa khỏi căn bệnh này, nhưng không phải là ngay bây giờ.

Trương Dương hiện tại còn quá trẻ.

- Trên thế giới này không có, không có nghĩa là không ai chữa được, căn bệnh này chỉ dựa vào đông y hoặc tây y thì không được mà cần phải biết kết hợp đông tây y mới hoàn toàn chữa khỏi được!

Trương Dương khẽ cười một tiếng, lúc nói chuyện tràn đầy sự tự tin.

Hắn nói nghe có vẻ rất chắc chắn, như thể thực tế là hắn đã từng thành công, lúc đó là dựa vào đông y của hắn, ngoài ra thêm tây y của Parker, sự kết hợp hoàn hảo mới hoàn toàn chữa được căn bệnh nan y này, nếu không có công lao và cống hiến, thì cũng không thể lấy tên của họ ra đặt rồi.

Được coi là một vinh dự cực lớn của ngành y, huống hồ lần này, lại không phải là họ phát hiện ra loại bệnh mới, mà là có cống hiến lớn mới được ghi danh.

- Được bác sỹ Trương, có vấn đề gì thì cứ nói ra, tôi tin cậu, và cũng tin rằng là cậu sẽ làm được!

Tô Thiệu Hoa lớn tiếng nói một câu, sự tự tin của Trương Dương cũng truyền sang ông ta, thêm vào đó lúc này thấy Trương Dương nói rất chuẩn về bệnh của mình, lúc đó ông ta đã có chút tin tưởng Trương Dương có thể chữa khỏi căn bệnh này rồi.

Đối với ông ta mà nói, đây là một niềm vui bất ngờ.

- Ông Tô, hiện tại tôi có một yêu cầu, để thuận tiện cho việc chữa bệnh của tôi, chuyến đi Mỹ lần này ông không đi nữa nhé!.

Trương Dương mỉm cười gật đầu, rồi cũng nói một câu.

Chuyến Tô Thiệu Hoa muốn đi Mỹ, Ngô Hữu Đạo đã nói với hắn, chuyến đi lần này ít nhất cũng là một tháng, đợi Tô Thiệu Hoa trở về, thì đúng là quá chậm trễ.

Đối với loại bệnh này, hắn đã nắm chắc trong tay, Tô Thiệu Hoa lần này có đi hay không đi thì cũng không sao, nếu có đi cũng chỉ là lãng phí thời gian, Trương Dương tin rằng bên Mỹ cũng không có ai có thể làm tốt hơn mình.

- Được, tôi sẽ hủy chuyến đi Mỹ, tất cả nghe theo sự sắp xếp của cậu!

Tô Thiệu Hoa lập tức gật đầu, ông là một người rất quyết đoán, đã lựa chọn tin tưởng Trương Dương thì sẽ hoàn toàn phối hợp với hắn, ông ta nói được thì sẽ làm được.

Ở bên Mỹ chẳng qua là cũng phát triển hơn được đôi chút, ông ta muốn đi xem xem, thực ra ông ta cũng hiểu, sang bên đó coi như đi thử nghiệm, cụ thể hiệu quả như thế nào thì không ai rõ, ông ta có đi cũng chỉ mang theo chút hy vọng đó thôi.

Cứ như vậy, ông ta nói đi chữa bệnh, nhưng chủ yếu là đi an dưỡng.

- Thôi được, chúng ta sẽ chữa bệnh bắt đầu từ ngày hôm nay, trước tiên tôi sẽ giúp ông châm cứu, sau đó sẽ cắt mấy thang thuốc, ông hãy uống trước, chăm sóc cơ thể, để tiện chữa trị sau này!

Trương Dương cũng rất tán thưởng lời nói quả quyết của Tô Thiệu Hoa, lúc hắn nói, Ngô Hữu Đạo đưa cho hắn một cái hộp nhỏ, họ đến đây lần này là để chữa bệnh, cho nên nhất định phải mang đồ nghề đến.

Trong đó có kim châm cứu mà Trương Dương cần, đây là vật dụng không thể thiếu.

Trương Dương cũng chưa châm cứu ngay lập tức, mà hắn ngồi kê đơn thuốc trước, đơn thuốc này là do Trương Dương kiếp trước ở Đức căn cứ vào bệnh tình của Lý Phụng, đặc biệt chế ra, tiêu hao rất nhiều công sức của hắn, tuy nhiên hiệu quả lại rất lớn.

Tô Thiệu Hoa không phải là Lý Phụng, nhưng mà tình trạng của hai người trừ tuổi tác ra thì hầu hết là giống nhau đều mắc bệnh ba mươi lăm năm, đều là lúc đầu bị phản ứng với thuốc, cũng tình trạng này, loại mạch tượng này.

Kê đơn rất nhanh, Trương Dương để Tô Thiệu Hoa đi bốc thuốc trước, châm cứu sau, như thế hiệu quả tốt hơn và sẽ rõ ràng nhất.

Gần khu biệt thự là một hiệu thuốc rất lớn, bên trong có đầy đủ các loại thuốc Đông y, A Phúc nhanh chóng mang đơn thuốc đi, Tô Thiệu Hoa ở lại phòng sách tiếp tục tiếp đãi Trương Dương và Ngô Hữu Đạo, nhân tiện thông báo cho bên Mỹ ông ta có việc cần thay đổi kế hoạch.

Bên Mỹ rất không hài lòng với sự thay đổi lịch trình của ông ấy, còn nói vài câu như uy hiếp, đáng tiếc Tô Thiệu Hoa không để tâm, dập luôn điện thoại.

Ông ta gọi ngay trước mặt Trương Dương, đây chính là nói cho Trương Dương biết sự quyết tâm của ông ấy.

A Phúc trở về rất nhanh, thuốc gì Trương Dương cần cũng đều có, ông ta đã sắp xếp người đi sắc thuốc, loại thuốc này cần phải sắc lâu một chút, khoảng nửa tiếng đồng hồ.

Ông ta còn cho người bày hoa quả và điểm tâm ở đình hóng mát trong vườn, ông ta là người rất mưu trí, như vậy có thể thể hiện sự tôn trọng của mình đối với Trương Dương và Ngô Hữu Đạo, nếu như thực sự Trương Dương có thể chữa khỏi căn bệnh của Tô Thiệu Hoa, có nghĩa chính là ân nhân của Tô Thiệu Hoa, đối với người như vậy ông ta nhất định phải nhiệt tình tiếp đãi rồi.

- A Phúc thật đã có lòng, trị liệu cần phải đợi một lát sau mới bắt đầu, bác sĩ Trương hay là chúng ta ra ngoài nghỉ một lát?

Tô Thiệu Hoa rất hài lòng với sự sắp xếp của A Phúc, trong phòng sách là nơi nói chuyện, không thích hợp cho đãi khách, sắc thuốc cần một chút thời gian, khoảng thời gian này, chỉ bằng đưa Trương Dương ra ngoài đi dạo.

Như vậy không những được nghỉ ngơi mà còn có thể làm sâu sắc thêm về mặt tình cảm.

- Tiền chủ hậu khách!

Trương Dương khẽ cười nói, Tô Thiệu Hoa cười lớn một tiếng, ông ta bây giờ đối với Trương Dương càng ngày càng hài lòng, tính cách này của Trương Dương rất hợp với ông ấy.

Trong Biệt thự có một cái sân rất lớn, không có bể bơi, nhưng trong sân lại có ngọn núi giả, đình hóng mát nằm giữa những dãy núi giả, mang đến cảm giác cổ xưa.

Đối với điều này Trương Dương đã hiểu, Tô Thiệu Hoa là một người thích sưu tầm đồ cổ, là một người thích đồ cổ thì trong vườn có bố cục như vậy

cũng không có gì là kỳ lạ cả.

Xung quanh đình, có rất nhiều cây nhỏ, lá nhỏ leo lên làm cho ngôi đình đậm sắc xanh và mát mẻ, ngồi ở đây, thật sự thoải mái hơn ngồi trong phòng đọc sách.

A Phúc đã chuẩn bị điểm tâm và hoa quả đầu vào đây, buổi sáng Trương Dương ăn ít cho nên đến bây giờ thì thật sự là hơi đói, không khách sáo hẳn ăn liền vài miếng.

- Hương vị cũng khá ngon, ông Tô xem ra ông là người rất biết hưởng thụ cuộc sống?

Ăn xong đồ ăn, rồi lại uống ngụm trà, Trương Dương lau miệng khen một câu, phong cảnh ở đây hẳn rất thích, ít nhất là hơn những gia đình giàu có mà hẳn gặp ở kiếp trước..

- Bác sĩ Trương, xem ra chúng ta là người cùng hội, nếu như có thời gian nhất định sẽ tham khảo ý kiến cậu nhiều hơn.

Tô Thiệu Hoa cười ha hả, Ngô Hữu Đạo liếc Trương Dương một cái.

- Tôi, tôi thì không được, tôi chỉ là một anh học trò nghèo!

Trương Dương có chút sững sờ, ngay lập tức lắc đầu, kiếp trước đúng là hẳn rất biết hưởng thụ cuộc sống, nhưng tiếc rằng bây giờ không phải là hẳn trước kia, bây giờ hẳn chỉ là một sinh viên.

- Học trò, bác sỹ Trương vẫn còn đang đi học?

Lời nói của Trương Dương làm cho Tô Thiệu Hoa sững sờ, ông ta tuy nhìn thấy Trương Dương còn trẻ, nhưng cho rằng Trương Dương đã đi làm rồi, đúng là trước đây Ngô Hữu Đạo giới thiệu hẳn là người của bệnh viện.

- Thiệu Hoa, đây là sơ suất của tôi, Trương Dương là sinh viên năm thứ 3 của trường đại học Trường Kinh, vẫn chưa tốt nghiệp, bệnh viện yêu mến tài năng của cậu ấy, đã mời cậu ấy về bệnh viện làm thực tập sinh, tuy là thực tập sinh nhưng y thuật của cậu ấy cũng không kém ai!

Ngô Hữu Đạo vội vàng giải thích một câu, lúc nói còn cười gượng.

Thực tập sinh, đãi ngộ với thực tập sinh còn tốt hơn những bác sĩ chính quy, y thuật của thực tập sinh còn giỏi hơn y, để y nói ra mấy lời đó quả thật là rất khó.

- Thì ra là vậy, viện trưởng Chu có con mắt sáng suốt, tôi mà có bệnh viện, nhân tài như bác sĩ Trương thì bất cứ giá nào tôi cũng phải mời về!

Tô Thiệu Hoa khẽ gật đầu, ông ta cũng quen với Chu Chí Tường chỉ có điều là không thân lắm, ông ta đã từng tặng cho Tam viện một số thiết bị chữa bệnh.

- Bác hai, nghe nói bệnh của bác có người có thể chữa khỏi?

Bên ngoài đình hóng mát có một thanh âm vọng lại, một người thanh niên đi nhanh về phía mọi người, người thanh niên này mặc bộ quần áo thể thao, nhìn rất sáng sủa, xem ra tuổi tác cũng không nhiều, chỉ khoảng hai ba hai tư.

Người thanh niên vừa dứt lời thì cũng vào đến trong lương đình, nhìn thấy người thanh niên này Tô Thiệu Hoa trên mặt lộ rõ sự phấn khởi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Phải Dùng Thuốc Của Tôi

- Triển Đào, lại đây, bác giới thiệu cho cháu một chút!

Tô Thiệu Hoa đứng lên, kéo người thanh niên lại gần bên mình, hành động nhỏ này cũng có thể cho thấy là Tô Thiệu Hoa rất quý người thanh niên này.

Người thanh niên này đứng bên Tô Thiệu Hoa nhưng mắt anh ta lại nhìn Trương Dương

“Trong đình chỉ có mấy người, Tô Thiệu Hoa và A Phúc thì không nói, anh ta đã quá quen rồi, Ngô Hữu Đạo thì cũng đã gặp rất nhiều lần, Tô Thiệu Hoa muốn giới thiệu chỉ là anh thanh niên lạ kia thôi”.

- Triển Đào, đây chính là Trương Dương, bác sỹ Trương, bác sỹ Trương vẫn còn đang học đại học, nhưng y thuật của cậu ấy được bác Ngô rất tán thưởng, Hữu Đạo, tôi nói có đúng không?

Tô Thiệu Hoa cười to, ông ta nói rất suồng sã, vì ở đây không có người ngoài, nhưng tất nhiên ông ấy nói như vậy cũng có mục đích kéo gần mối quan hệ với Trương Dương.

Trên khuôn mặt Ngô Hữu Đạo nở một nụ cười miễn cưỡng, hơi khẽ lắc đầu:

- Không đúng, anh nói sai rồi, y thuật của Trương Dương giỏi hơn tôi rất nhiều!

Y đã thừa nhận là một người thanh niên nhỏ tuổi hơn nhưng y thuật giỏi hơn y nhiều. Ngô Hữu Đạo thật sự nói không nên lời, may mà không phải lần đầu tiên nói câu này nên không còn lúng túng như vừa rồi.

- Ông Ngô, ông khiêm tốn quá, tôi không phải là người giỏi như là ông nói đâu.

Trương Dương lắc đầu, Ngô Hữu Đạo mấy lần đã thừa nhận hắn giỏi hơn ông ta, điểm này đã làm hắn cảm động.

Thừa nhận người khác giỏi hơn mình, nghe thì dễ, nhưng mà làm thì lại khó.

Trong lòng mỗi người đều có chút tự tôn, rất nhiều người muốn chứng minh bản thân, làm cho nhiều người thừa nhận mình, rất nhiều người cho dù trong lòng biết người khác giỏi hơn mình, nhưng cũng không tình nguyện nói ra với người khác.

Càng không nói đến, thừa nhận một thanh niên nhỏ tuổi hơn mình nhiều.

Ngô Hữu Đạo có thể nói như vậy, dám nói như vậy thật sự không hề dễ dàng, điều này chứng minh y rất coi trọng Trương Dương, khâm phục người thanh niên này.

Ngô Hữu Đạo không muốn nói chuyện, người thanh niên lúc nãy nãy đứng trước mặt y cười to một tiếng rồi nói với Trương Dương:

- Bác sỹ Trương, tôi lần đầu tiên nghe bác Ngô khen người khác như vậy, anh đừng quá khiêm tốn như vậy, cho tôi tự giới thiệu, tôi tên là Tô Triển Đào, năm nay tôi 23 tuổi, rất vui được làm quen với anh.

Nói xong anh ta còn chủ động đưa tay ra.

Tô Thiệu Hoa nhìn Tô Triển Đào, trong mắt tỏ ý khen ngợi.

Gia đình của Tô Thiệu Hoa thực ra là một đại gia tộc là một gia tộc rất thịnh vượng, thế hệ của ông ta có tất cả 3 anh em, anh cả là Tô Thiệu Minh trước đây ở tỉnh Đông Hoa làm phó chủ tịch, chỉ có điều là tuổi cao, chỉ làm phó chủ tịch nhưng không có cơ hội thăng tiến.

Tô Thiệu Hoa sinh ra trong một gia đình làm kinh doanh, thành tích thì không cần phải nói, ở cái đất Trường Kinh này không có ai là không biết đến ông ta.

Người em thứ 3 là Tô Thiệu Cường cũng là bố đẻ của Tô Triển Đào, là người có năng lực nhất nhà họ Tô. Tô Thiệu Cường năm nay mới có 50 tuổi mà đã là cán bộ cao cấp của nhà nước, so với con đường công danh của anh trai thì huy hoàng hơn nhiều.

Cho nên công việc làm ăn của Tô Thiệu Hoa mới lớn mạnh như vậy, tốt như vậy, điều này có quan hệ rất lớn với gia thế của ông ta.

Đây cũng là một sự thực, bất kể là hiện tại hay tương lai, công việc làm kinh doanh trong nước, người có mối quan hệ so với không có mối quan hệ sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

- Xin chào tôi tên là Trương Dương rất vui được làm quen với cậu!

Đối với con người rộng lượng như anh thanh niên này, trong lòng Trương Dương không có ý bài xích gì, hắn mỉm cười rồi đáp lại một câu.

Trong lòng của hắn lúc này có một chút nghi hoặc lúc Tô Triển Đào lại gần, hắn đã ngửi thấy được mùi thuốc. Tuy nhiên hắn không ngửi ra được nó là loại thuốc gì, nhưng mà chắc chắn rằng đó không phải là thuốc mà hắn đã kê đơn.

Hơn nữa vị thuốc rất nồng, gần như không phải là tích lũy trong thời gian ngắn.

- Trương Dương, nói thật lòng, người trẻ tuổi như anh lại là một bác sỹ giỏi, tôi gặp rất ít, lúc này tôi nghe người ta nói, có người chữa khỏi bệnh cho bác hai, người đó có phải là anh không?

Tô Triển Đào nhìn Trương Dương, rồi nói hỏi thẳng một câu, anh ta cũng vừa mới đến đây, gặp ngay người sắc thuốc, họ nói bệnh của Tô Thiệu Hoa có hy vọng, nên mới chạy đến.

A Phúc mua xong thuốc trở về, trong lòng rất vui, liền thuận miệng nói một câu: có người nói có thể chữa khỏi bệnh cho Tô Thiệu Hoa: Trương Dương nói ra những điều mà bác sĩ khác không nhìn ra được, cũng làm anh ta tin tưởng rất nhiều.

Trương Dương cũng có chút sững sờ, vừa cười vừa nói:

- Đúng, không sai chính là tôi, chỉ cần ông Tô chịu phối hợp thì bệnh của ông ấy sẽ không có vấn đề gì?

Tô Triển Đào nhếch miệng cười lớn một tiếng:

- Thật sao, anh giúp bác hai tôi chữa bệnh, nếu như có cần loại thuốc gì cứ lập tức nói với tôi, bất kể thứ gì, chỉ cần có thì tôi nhất định sẽ tìm ra!.

Vì Trương Dương trẻ tuổi nên đối với việc Trương Dương có thể chữa bệnh cho Tô Thiệu Hoa hay không anh ta cũng có chút hoài nghi, nhưng mà Ngô Hữu Đạo, Tô Thiệu Hoa đều nói như vậy nên anh ta cũng tin tưởng là Trương Dương thực sự có bản lĩnh.

Hơn nữa trong tâm trí của anh ta từ trước đến nay đều cho rằng chí hướng không dựa vào tuổi tác, cho nên mới nói với Trương Dương những câu này.

Nhưng Trương Dương lại sững sờ, Tô Thiệu Hoa vội vàng nói:

- Bác sỹ Trương, Triển Đào tốt nghiệp không lâu, nó không có hứng thú gì đối với cuộc sống chính trị, nên tự làm kinh doanh, kinh doanh về lĩnh vực được, thuốc đông thuốc tây đều có cả!

- Đúng vậy, tôi ở thành phố Tiêu Ấp có mấy cửa hiệu, ở đó có đầy đủ các loại thuốc!

Tô Triển Đào lập tức gạt đầu, nói đến điểm này, trên khuôn mặt anh ta mang theo chút tự hào.

Tô Triển Đào có phụ thân là quan lớn, nhưng đối với quan tước anh ta không chút hứng thú, lại hứng thú với nghề kinh doanh, từ nhỏ đã thích đi cùng với bác hai Tô Thiệu Hoa.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Tô Triển Đào cũng không theo sự sắp xếp của bố đi làm trong cơ quan nhà nước, mà lại muốn đi làm kinh doanh.

Anh ta bắt đầu mượn của Tô Thiệu Hoa năm vạn tiền vốn trực tiếp đầu tư vào kinh doanh thuốc.

- Nó học đại học chính là học kinh doanh, khi nó học đại học đã phát hiện ra kinh doanh thuốc có rất nhiều lợi nhuận, trong quá trình học đã có rất nhiều kế hoạch, sau khi tốt nghiệp đã ngay lập tức thực hiện.

Tuy nhiên sau khi tốt nghiệp vẫn chưa có kinh nghiệm, nó chuẩn bị rất kỹ càng, không dựa dẫm vào gia đình, chỉ trong thời gian ngắn chưa tới một năm đã biến năm vạn đồng đi mượn thành hơn năm mươi vạn, kiếm thêm được vài chục vạn, kinh doanh mở lớn hơn lúc đầu mười mấy lần, thể hiện được tài kinh doanh thiên phú của nó.

Cũng bởi vì điểm này, Tô Thiệu Hoa khen ngợi anh ta rất nhiều, lại càng thích anh ta.

- Tiêu Ấp, là thủ đô của ngành dược, anh Tô có được vài cửa hiệu ở đó quả là kinh doanh không hề nhỏ!

Trương Dương khẽ mỉm cười, Tô Triển Đào tính tình vừa nhìn cũng thấy được là rất thoải mái, Trương Dương rất thích tính cách như vậy.

- Kinh doanh không phải quá lớn, tôi chủ yếu là không có đủ vốn, kinh doanh thuốc cần phải có nhiều vốn lưu động, mấy cửa hiệu của tôi hiện giờ chỉ là tạm thời thôi, không như người ta ổn định một lần có thể kiếm được rất nhiều tiền!.

Tô Triển Đào khẽ cười rồi lắc đầu, chậm chậm nói một câu.

Bất giác trong mắt Trương Dương có chút nghi hoặc, Tô Thiệu Hoa lập tức nói:

- Bác sỹ Trương, Triển Đào m kinh doanh ngoại trừ lúc bắt đầu mượn của tôi mấy vạn ra, không có cần sự giúp đỡ của gia đình, tất cả những gì nó có đều là tự bản thân nó kiếm được!

Trương Dương hơi sững sờ, lập tức cười nói:

- Là như thế sao, không ngờ anh Tô lại là thiên tài kinh doanh, thất lễ, thất lễ!

Khi hần nhìn Tô Triển Đào trong mắt toát lên sự ngượng mợ.

Hần đầu tiên vẫn nghĩ là Tô Triển Đào dựa vào Tô Thiệu Hoa đi làm kinh doanh, sau khi được giải thích mới hiểu, Tô Triển Đào là dựa vào sức mình làm lên những thành tích đó, thanh niên vừa mới tốt nghiệp, có thể làm được như vậy quả là không đơn giản!

Thành phố Tiêu Ấp Trương Dương không hề xa lạ, nằm phía bắc tỉnh Hoài Nam, là ranh giới tiếp giáp với tỉnh Dự Nam, cách Trường Kinh khoảng 400km, Tiêu Ấp là “dược đô” nổi tiếng trong nước, là nơi giao dịch buôn bán thuốc Đông y lớn nhất trên cả nước.

Kiếp trước Trương Dương đã đi đến đó không ít lần.

Nhưng hẳn đi đến đây không phải là để mua thuốc, mà lại là vì mấy cái kim châm cứu của hẳn.Trương Dương kiếp trước đặt làm một bộ trong thành phố này vì có một thợ tay nghề cao ở đây.

- Bác sỹ Trương khách sáo quá, thực ra là tôi muốn anh mua thuốc của chỗ chúng tôi nhiều một chút, tôi tin rằng bác hai sẽ trả tiền cho tôi theo giá thị trường, vậy là tôi lại thêm một mối làm ăn.

Tô Triền Đào cười ha hả một tiếng, lần này sừng sốt không những là Trương Dương mà ngay cả Ngô Hữu Đạo và Tô Thiệu Hoa cũng vậy.

Một lát sau, Tô Thiệu Hoa mới cười lớn một tiếng trên mặt Ngô Hữu Đạo và Trương Dương cùng nở nụ cười.

- Anh bạn nhỏ không trách anh lại nhiệt tình như thế,lấy tình cảm để mang ra kinh doanh đồ cả lên đầu bác anh rồi này!

Tô Thiệu Hoa cười mắng một câu,, tuy rằng răn dạy Tô Triền Đào, nhưng mà ai cũng có thể nhận ra trong lời nói của ông tràn đầy tình yêu thương, răn dạy như vậy thì chỉ như gãi ngứa thôi.

- Đúng rồi,tiểu Đào, bác hai của cháu có thể dùng được bao nhiêu thuốc, cháu muốn làm kinh doanh, tốt nhất là tìm bệnh viện!

Ngô Hữu Đạo cũng ha hả cười một tiếng vì câu nói của Tô Triền Đào làm cho không khí trong đình lúc ấy sống động hẳn lên.

- Không, một người cũng là kinh doanh, cháu biết thuốc bác hai dùng chắc chắn là loại tốt, cháu có thể tích tiểu thành đại, hơn nữa, nếu bác sỹ Trương thật sự có thể chữa khỏi bệnh của bác hai cháu, về sau người tìm đến anh ấy tất nhiên là rất nhiều, bây giờ đây cháu quan hệ tốt, sau này người dùng thuốc nhiều lên, kinh doanh chẳng phải ngày càng lớn sao?

Tô Triền Đào cười hi hi, mấy người Tô Thiệu Hoa càng cười lớn hơn, trong đình không ngừng vọng ra những tiếng cười lớn.

Lý do này của Tô Triền Đào rất miễn cưỡng, nhưng cũng không ai để ý, bọn họ cũng đều biết, Tô Triền Đào cố ý nói như vậy để thay đổi không khí.

Tuy nhiên mấy câu nói đó lại khiến Trương Dương có ấn tượng rất tốt với Tô Triền Đào, một thanh niên chỉ dựa vào chính bản thân mình mà lập nên một sự nghiệp, là điều không hề đơn giản,lại có một tính thần lạc quan như vậy quả là hiếm thấy.

Tô Triền Đào vừa nhìn về phía Trương Dương, lại nói:

- Bác sỹ Trương,anh phải đồng ý đấy nhé,như thế này về sau mình có thể là bạn là ăn của nhau rồi!

- Được tôi đồng ý cùng hợp tác với anh, về sau chỉ cần tôi khám bệnh đều sẽ dùng thuốc của cậu, nói trước để các cậu kịp thời cung cấp thuốc đến!

Trương Dương cười ha hả, bị Tô Triền Đào lôi kéo, hẳn cũng đùa một câu.

Chỉ là họ cũng không nghĩ tới, không lâu sau thì Trương Dương và Tô Triền Đào thực sự trở thành đối tác của nhau thật, nhưng đó là chuyện sau này.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Kỳ Nhân Trương Dương

Có Tô Triền Đào ở đây, không khí trong đình hóng mát như thay đổi hẳn.

Tô Triền Đào rất hoạt bát, điều gì cũng dám nói, và tất cả những lời nói của anh ta đều có hiệu quả, dưới tác động của anh ta, mọi người đều tụ họp như người một nhà, thoải mái và hòa hợp.

Chính Trương Dương cũng đang âm thầm khen ngợi anh ta, trên đời này hẳn gặp không ít người thông minh, nhưng thông minh được như Tô Triền Đào thì quả là ít người có thể sánh kịp, anh ta không chỉ thông minh, mà còn vô cùng linh hoạt, rất có đầu óc, hiếm thấy một người vừa mới tốt nghiệp bước ra thương trường mà đã có thành tích tốt như thế.

Người như thế, bất luận là làm cái gì thì tỉ lệ thành công cũng cao hơn người khác

- Thuốc đây, bác hai, bác uống thuốc trước đi!

Từ sau khi Tô Triền Đào đến đây, mọi người đều cảm thấy thời gian trôi đi rất nhanh, loáng một cái A Phúc đã mang thuốc đã sắc xong lên, Tô Triền Đào trực tiếp nhận lấy, cười ha hả rồi bưng bát thuốc đến trước mặt Tô Thiệu Hoa.

- Đáng quá!

Tô Thiệu Hoa chỉ uống một ngụm, liền không chịu được nhú mồm lại.

Ông ta ốm đã bao nhiêu năm nay, không biết đã uống bao nhiêu lần thuốc Đông y, những loại thuốc đáng đều đã thử qua, nhưng chưa từng thấy thuốc nào đáng như thuốc của Trương Dương, còn đáng hơn cả hoàng liên.

- Thuốc đáng đã tât, thuốc này tuy đáng nhưng đối với bệnh của bác, uống vào sẽ nhanh khỏi!

Trương Dương cười nói, giọng điệu của hắn tự nhiên hơn lúc đầu rất nhiều rồi đây, tất cả đều nhờ công lao của Tô Triền Đào, trong khoảng thời gian ngắn ngủi, có thể làm cho mọi người hòa đồng hơn rất nhiều.

- Đúng, thuốc đáng đã tât, tôi uống!

Tô Thiệu Hoa cười lớn một tiếng, ngửa miệng dốc cả bát thuốc vào bụng.

Thuốc này quả thực rất đáng, uống xong, cả khuôn mặt của Tô Thiệu Hoa méo mó, đến uống vài ngụm nước để tráng miệng mà nhìn bộ dạng của ông ai cũng phải phì cười.

- Bác Tô, giờ cánh tay ra cho cháu xem nào!

Trương Dương cũng đang cười nhưng vẫn không quên công việc của mình, thời điểm châm cứu thích hợp nhất là khi thuốc vừa vào đến bụng, tận dụng nội lực bên trong của cơ thể, có thể phát huy được tác dụng của thuốc, tác dụng của thuốc cộng thêm hiệu quả của châm cứu sẽ đạt mức cao nhất.

Hôm thuốc luôn đi theo bên người, Trương Dương lấy ra ba mũi kim đã tiết trùng, trực tiếp châm lên ba huyệt trung tuyền, ngoại quan, thiên tỉnh, trên cánh tay ba mũi kim dài dựng đứng lên.

Mọi người xung quanh đều không nói chuyện nữa, tất cả đều chăm chú quan sát phương pháp châm cứu của Trương Dương.

Ngô Hữu Đạo cũng là người trong nghề, nhìn Trương Dương châm ba mũi kim lên vị trí huyệt đạo, gặt đầu một cách miễn cưỡng đồng thời cũng mang theo chút nghi hoặc.

Trong ba huyệt, thiên tỉnh nằm bên cánh tay, gấp cánh tay lại, lúc khuỷu lộ ra, chính là điểm lõm xuống cách đầu khuỷu khoảng một tấc.

Huyệt thiên tỉnh chủ trị ngũ quan, hệ hô hấp, Tô Thiệu Hoa thở khò khè, chỉ cần châm vào huyệt thiên tỉnh, có điều huyệt trung tuyền, huyệt ngoại quan thì Ngô Hữu Đạo có chút không rõ lắm.

Vị trí huyệt trung tuyền là trên cổ tay, chủ yếu để trị bệnh tức ngực, đau dạ dày, thở khò khè là trạng thái của tức ngực, nhưng huyệt này tác dụng không lớn, hơn nữa lúc này Tô Thiệu Hoa cũng không bị phát bệnh.

Ngoại quan cũng tương tự như vậy, ngoại quan nằm trên huyệt trung tuyền một tấc, chủ yếu để trị thanh nhiệt giải độc, có tác dụng lưu thông khí huyết.

Không rõ thì không rõ nhưng Ngô Hữu Đạo cũng không nói gì, y biết nhiều lúc Trương Dương châm cứu có vẻ rất lạ nhưng lại mang lại hiệu quả kì diệu, hơn nữa hôm nay đã tốt hơn mấy lần trước nhiều rồi, lần trước Trương Dương châm kim trực tiếp vào huyệt thần khuyết, thiếu chút nữa thì dọa y ngất đi.

Sau khi châm xong ba cây kim, Trương Dương không tiếp tục châm nữa, mà nhẹ nhàng búng búng lên ba cây kim kia.

Tô Thiệu Hoa mở mắt trừng trừng chăm chú nhìn ba cây kim trên cánh tay, sau khi Trương Dương búng xong, kim châm rung lên ong ong, ông còn cảm thấy trên cánh tay của mình có một luồng hơi ấm thông qua cánh tay đi vào lục phủ ngũ tạng, có một cảm giác dễ chịu khó tả.

Ba cây kim không ngừng rung lên, Trương Dương lại lấy ra ba cây nữa, lần này tất cả đều châm lên phần đầu.

Trương Dương lại búng nhẹ lên mỗi cây kim, bỗng nhiên Tô Thiệu Hoa cảm thấy một cảm giác như khai thông lồng ngực, hơi thở cũng trở lên dễ dàng hơn lúc nào hết, cả thế giới trước mắt dường như bỗng trở nên huy hoàng tươi sáng hơn.

Loại cảm giác này làm cho ông ta trở lên rất xúc động.

“Kỳ nhân, đây thực sự là một kỳ nhân”.

Tô Thiệu Hoa bỗng nhiên nhớ đến những thầy thuốc Đông y mà ông đã thấy trước đây, lúc đó vẫn còn ở trên Hoa Sơn, là do ông ngưỡng mộ danh tiếng mà tìm đến, cũng là để trị bệnh cho mình.

Thầy thuốc Đông y đó quả thật rất giỏi, giúp ông giảm đi phần nhiều đau đớn, có điều cũng chỉ có thể mà thôi, hơn nữa thời gian khổng chế rất ngắn, thầy thuốc đó cũng nói rằng, bệnh của ông rất khó chữa, tìm ai đi nữa cũng không có tác dụng, chỉ có thể tìm một kỳ nhân ẩn cư, có lẽ sẽ có chút hi vọng.

Đúng như lời của người thầy thuốc ấy, Tô Thiệu Hoa lúc đó chỉ nghe, nhưng không thực sự để tâm.

Đầu tiên, ông không biết thế nào là kì nhân, cũng không hiểu gì về kỳ nhân, thứ hai, ông cũng biết bệnh của mình rất khó chữa, vị thầy thuốc đó giúp ông giảm bớt đau đớn là ông đã cảm kích lắm rồi.

Cho đến giờ phút này, ông như được khai sáng, kì nhân mà vị thầy thuốc đó nói, có lẽ chính là người như Trương Dương, trước đây ông đã nhiều lần tìm đến bệnh viện Đông y, cũng nhiều lần châm cứu nhưng chưa thấy một thầy thuốc nào có thể mang đến cho ông cảm giác như bây giờ.

- Không được động đây lung tung, nhắm mắt lại, thả lỏng cơ thể!

Trương Dương bất ngờ nói một câu, Tô Thiệu Hoa vì xúc động nên luôn dõi theo hần khiến tinh thần bị kích động rất lớn, làm ảnh hưởng đến nội công mà hần truyền vào trong cơ thể của Tô Thiệu Hoa, như vậy sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả trị bệnh.

- Được!

Tô Thiệu Hoa lập tức gạt đầu, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, ông hoàn toàn tin tưởng vào Trương Dương, lời nói của Trương Dương đối với ông ta là thánh chỉ, tất nhiên chỉ là lúc chữa bệnh.

Từ lúc mới đầu không thêm để ý, không tín nhiệm, cho đến có chút hy vọng, đến có hy vọng lớn và nay là hoàn toàn tín nhiệm, thái độ của Tô Thiệu Hoa đối với Trương Dương bây giờ đã thay đổi một trời một vực.

Đây cũng chính là sức hút, là thực lực của bản thân Trương Dương có được.

Đầu, ngực, vai, hai tay, toàn thân trên của Tô Thiệu Hoa, Trương Dương tổng cộng châm 21 cây kim, lúc hần châm xong cây kim cuối cùng, ba cây kim đầu tiên vẫn đang rung nhẹ.

Tất cả đều làm cho con mắt của Tô Triển Đào tròn tròn lên.

Anh ta kinh doanh về thuốc, trong đó có nhiều loại thuốc Đông y, đối với châm cứu cũng có chút tiếp xúc và nghiên cứu, anh chưa từng thấy ai châm cứu mà kim châm rung lâu như thế.

Chỉ chiêu thức đã hoàn toàn làm cho anh ta thán phục, làm anh ta hiểu, Trương Dương không phải là một thầy thuốc tầm thường, không trách những người kia đã nói rằng Trương Dương có hi vọng sẽ trị khỏi bệnh cho bác hai nhà anh ta.

Bây giờ, Tô Triển Đào đối với Trương Dương đã có niềm tin hơn rất nhiều.

- Phù!

Châm xong tất cả chỗ kim, Trương Dương thở một hơi dài, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Châm cứu cho Tô Thiệu Hoa không phức tạp như cho ông bố cục trưởng Triệu, cũng không mất nhiều sức như thế, nhưng cũng không ít, lúc đó sức lực của Trương Dương đã mất đi một nửa, cần phải nghỉ ngơi một chút.

May ở chỗ hôm nay Tô Thiệu Hoa chỉ cần châm một lần này là được, lần sau phải đợi đến ba ngày sau, Trương Dương có khoảng thời gian giữa chừng để nghỉ ngơi.

- Thiệu Hoa, giờ anh cảm thấy thế nào?

Trương Dương đang nhắm mắt nghỉ ngơi, Ngô Hữu Đạo nhìn tỉ mỉ từng chiếc kim trên toàn thân ông Tô một lượt rồi cẩn thận ghé vào tai Tô Thiệu Hoa, hỏi nhỏ một câu.

- Cánh tay như không có chút sức lực nào, nhưng đầu óc thì rất tỉnh táo, thị lực, thính giác đều tốt hơn trước, đúng rồi, bây giờ hơi thở rất dễ dàng, không có cảm giác bị cản trở như trước nữa!

Tô Thiệu Hoa từ từ cảm nhận cơ thể, chậm chậm nói, nói đến khoản hít thở, ông ta còn có chút hưng phấn.

Bởi vì hơi thở khô khè, nên bình thường lúc hít thở ông luôn có cảm giác như có đò m chặ n, vô cùng khó chịu, chỉ là vì thời gian lâu dần, lâu dần, ông cũng đã quen.

Bây giờ bỗng nhiên có cảm giác hít thở thông thoáng, không nhắc đến cảm giác dễ chịu, ông còn rất hi vọng rằng cảm giác này kéo dài mãi, sẽ không còn khó chịu như trước đây nữa.

- Nhanh thế, hiệu quả rõ ràng thế sao!

Trong mắt Ngô Hữu Đạo có chút ngạc nhiên, lặ g lặ nhìn sang Trương Dương đang nhắm mắt nghỉ ngơi, y biết Trương Dương giỏi, cũng biết cách châm cứu của Trương Dương thần kì, nhưng cũng không nghĩ là hiệu quả lại rõ rệt như vậy, lần đầu tiên đã làm cho ông bạn cũ của y có cảm giác dễ chịu.

- Đúng, rất rõ rệt, giờ tôi bắt đầu tin, bác sĩ Trương sẽ chữa khỏi bệnh của tôi!

Tô Thiệu Hoa gật gật đầu, không có ai có thể cảm nhận được cảm giác trong lòng ông lúc này.

Từ năm 20 tuổi đã bắt đầu bị bệnh, đến nay đã hơn 30 năm rồi, bị bệnh tật giày vò 30 năm, mấy lần chút nữa vì căn bệnh này mà ra đi mãi mãi, không ai hiểu được, ông ghét và hận căn bệnh này đến mức nào.

Giờ đây có một tia hy vọng sẽ không khác gì cho ông một sinh mạng mới, cũng khó trách ông ta lại kích động như vậy, vài chục năm nay, hy vọng rồi thất vọng, Tô Thiệu Hoa đã trải qua bao nhiêu lần chấn động về tâm lý, nhưng chưa lần nào mạnh như lần này, mãnh liệt như thế này.

- Bác hai, bác nhất định sẽ khỏi, bác sĩ Trương nhất định sẽ chữa khỏi cho bác!

Tô Triển Đào họa theo một câu.

- Ha ha, bác cũng tin, lần này phải cảm ơn bác Ngô, cảm ơn bác sĩ Trương!

Toàn thân Tô Thiệu Hoa toàn là kim châm, nhìn rất đáng sợ, có điều ông rất vui, nếu không phải vì trên mình có kim châm, thậm chí ông muốn nhảy múa uống rượu, mặc dù như vậy nhưng ông vẫn cười lớn, bộc lộ cảm giác vui sướng trong lòng.

Trương Dương tuy rằng nhắm mắt nhưng chuyện ngoài mặt thì hẳn biết rất rõ.

Khỏe miệng dần dần hé một nụ cười, bệnh tình của Tô Thiệu Hoa thật sự giống như ca bệnh mà kiếp trước hắn gặp phải ở Đức, lần đó, cũng là hắn và Parker lần đầu tiên chữa khỏi.

Còn lần này chỉ có hắn, nhưng hóa giải được loại bệnh này thì hẳn mãi ghi nhớ là công lao của cả hắn và Parker.

Một tiếng sau, Trương Dương không nghỉ ngơi nữa, tự tay giúp Tô Thiệu Hoa nhổ kim ra, Tô Thiệu Hoa mặc xong quần áo, lập tức nhún nhảy trên giường bệnh, có một cảm giác nhẹ nhàng không thể tả nổi.

Để lại đơn thuốc rồi hẹn ba ngày sau sẽ quay lại chữa trị, Trương Dương và Ngô Hữu Đạo cùng nhau rời căn biệt thự.

Tô Thiệu Hoa cứ muốn níu giữ, Trương Dương lấy lý do bệnh viện còn nhiều bệnh nhân, một mực từ chối, Ngô Hữu Đạo hiểu điều này, y biết rõ, Mễ Tuyết còn đang ở bệnh viện chờ Trương Dương.

Với sự khuyên nhủ của Ngô Hữu Đạo, Tô Thiệu Hoa mới không khản thiết nữa, cuối cùng tặng cho Trương Dương một món quà rồi mới cho Tô Triển Đào tiễn họ về bệnh viện, lúc đến và lúc đi hoàn toàn không giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Đánh Cược

Tô Triển Đào lái một chiếc BMW, đây là quà sinh nhật Tô Thiệu Hoa tặng cho anh ta, vừa mới cóng chưa đến ba tháng.

Trên đường, anh ta luôn miệng giới thiệu cho Trương Dương về lai lịch chiếc xe.

Tô Thiệu Hoa sờ đi tặng cho anh ta chiếc xe tốt như thế là có nguyên nhân.

Tô Triển Đào và Tô Thiệu Hoa trước đây có một vụ cá cược, trong vòng một năm anh ta không dựa vào bất cứ thứ gì của gia đình, chỉ dựa vào số tiền năm vạn đồng đã vay phải kiếm được năm mươi vạn đồng, nếu làm được thì Tô Thiệu Hoa sẽ tặng cho anh ta chiếc BMW, nếu không làm được, anh ta phải ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của gia đình mà đi làm, học làm đứa con ngoan.

Ban đầu cả Tô Thiệu Hoa và bố anh ta Tô Thiệu Cường đều không tin anh ta có thể làm được, nên đều đồng ý vụ cá cược này.

Kết quả cuối cùng, không cần Tô Triển Đào nói ra thì Trương Dương cũng biết.

Xe đã đến tay, nhất định là anh ta đã thắng rồi

Sự thực là, Tô Triền Đào không cần dùng đến tám tháng, đã biến năm vạn đồng thành năm mươi vạn đồng thành công, trong thời gian một năm, anh ta không chỉ mua được mấy gian cửa hàng, mà còn có sáu bảy vạn đồng vốn lưu động, bây giờ cũng có tài sản khoảng hàng triệu đồng.

Những năm 98, triệu phú có rất nhiều, nhưng trẻ như Tô Triền Đào, lại dựa vào sức phấn đấu của mình thì quả là rất hiếm thấy.

Tô Thiệu Hoa cao hứng, lúc sinh nhật anh ta, trực tiếp tặng anh ta một chiếc BMW nhập khẩu trị giá hàng triệu nhân dân tệ, cũng coi như phần thưởng cho thành tích của Tô Triền Đào.

- Đến bệnh viện rồi, Tiểu Đào, cảm ơn đã đưa chúng tôi về!

Trên đường về nghe chuyện của Tô Triền Đào, thực sự thời gian trôi đi nhanh hơn bình thường, lúc Ngô Hữu Đạo nói Trương Dương mới chú ý, họ thật sự đã đến cổng bệnh viện rồi.

- Khoan đã, bác Ngô, lúc cháu đưa hai người về, bác hai cháu đã dặn dò, nhất định phải đưa hai người vào tận bên trong viện, giờ mới đến cổng, vẫn chưa vào đến bên trong!

Tô Triền Đào không ngoảnh đầu lại mà quay vô lăng, lái thẳng xe vào trong viện.

Bây giờ, xe BMW là biểu trưng của thân phận, bảo vệ bệnh viện chỉ nhìn tượng trưng qua loa rồi cho đi ngay, đối xử với xe đẹp thái độ cũng khác hẳn.

- Thăng bé này, được, lát nữa cháu cứ đưa Trương Dương về là được, bác tự đến văn phòng, còn có chút việc!

Ngô Hữu Đạo lắc đầu cười, trong đầu y thật ra vẫn còn nghĩ đến những câu nói lúc trước của Trương Dương.

Nếu như Trương Dương có thể chữa khỏi bệnh cho Tô Thiệu Hoa, điều này có ý nghĩa thế nào y rõ hơn ai hết, đây xem như chuyện đại sự chấn động thế giới, việc này y không thể giấu diếm, bắt buộc phải thương lượng với Chu Chí Tường.

Việc này đối với bệnh viện là một đại sự.

- Thôi được, cháu đưa bác sĩ Trương về, bác cứ đi trước đi.

Tô Triền Đào cười hi hi, lái xe rất nhanh ra bãi đỗ, bây giờ bãi đỗ xe của Tam viện vẫn nằm trong khuôn viên của viện, không giống sau này, vì quá nhiều xe nên phải làm một bãi đỗ xe mới, khuôn viên viện không cho phép đỗ xe nữa.

Ngô Hữu Đạo xuống xe trước, Tô Triền Đào vẫn đi cùng Trương Dương, trên tay cầm món quà mà Tô Thiệu Hoa tặng cho Trương Dương.

- Anh Tô, không cần khách sáo, anh cứ về trước đi!

Trương Dương vẫn chưa kịp nói xong, Tô Triền Đào đã lắc đầu nói:

- Không, bác tôi là người rất cẩn thận, tôi nhất định phải đưa đón bác sĩ Trương đến nơi đến chốn, không thì về nhà sẽ bị mắng, bác sĩ Trương chắc không muốn tôi về nhà bị mắng chứ?

Nói xong, anh ta còn chớp chớp mắt vài cái với Trương Dương.

Trương Dương bắt đầu đi gật đầu, nói:

- Vậy được, tôi có một người bạn học đang ở viện cần tôi giúp đỡ!

- Bạn học của bác sĩ, là nam hay nữ?

Tô Triền Đào cười một tiếng tinh nghịch, nhìn Trương Dương, Trương Dương quay đầu lại ngạc nhiên nhìn anh ta, lắc lắc đầu.

- Đúng, anh nói không sai!

Đối với việc này Trương Dương không hề phủ định, Tô Triền Đào nhất định sẽ đưa hắn về đến phòng bệnh rồi, đến đó nhất định sẽ gặp Mễ Tuyết, chi bằng bây giờ cứ thừa nhận luôn đi.

- Hi hi, tôi đoán cái là trúng ngay, chả trách bác sĩ nhất định không chịu ở lại dùng bữa với nhà chúng tôi, đi thôi, chúng ta cùng đi xem xem, có thể làm bác sĩ Trương say đắm là mẫu phụ nữ như thế nào!

Tô Triền Đào một tay ôm món quà mà Tô Thiệu Hoa tặng cho Trương Dương, một tay kéo hắn, chân bước nhanh hơn rất nhiều.

Trương Dương chỉ còn cách đi cùng, Tô Triền Đào từ trước tới nay là người vô cùng tự nhiên, hơn nữa không làm cho ai ghét, tính cách của anh ta rất hợp để giao du bạn bè, cùng lắm thì Trương Dương và anh ta mới chỉ quen biết được nửa ngày mà đã như những người bạn thân quen từ rất lâu.

- Theo tôi, Trương Dương nhất định sẽ ăn com bên ngoài, trưa nay nhất định không thể về!

Vừa bước tới bên ngoài phòng bệnh, Trương Dương đã sững sờ, bên trong có vài người, hình như đang nói chuyện về hắn, người vừa nói có tiếng rất to, nghe là biết chính là Hồ Hâm.

- Không chắc, tôi tin là Trương Dương nhất định sẽ về, cậu ta sẽ không để Mễ Tuyết ở đây chờ một mình!

Lần này là Cô ngọc, từ sau khi xảy ra tai nạn xe cộ, quan hệ giữa hai người đã trở nên tốt hơn, nhưng cái thói quen đầu khẩu thì chưa sửa được, hai người họ luôn có cách nhìn không giống nhau.

- Vậy thì cũng không chắc, Mễ Tuyết nói, Trương Dương ra ngoài giúp người ta khám bệnh, người ta giữ anh ấy ở lại ăn cơm là chuyện rất bình thường, nếu không chúng ta đánh cược nha?

Hồ Hâm kêu lên, Trương Dương lắc đầu, đang định đẩy cửa ra, nghe thấy họ định cá cược lại dừng lại.

Theo những gì hắn hiểu về Cô ngọc, Hồ Hâm mà đưa ra cá cược, Cô ngọc nhất định sẽ đồng ý.

Quả nhiên, trong khi Trương Dương đang đoán thì bên trong tiếng tiểu ngọc vọng ra:

- Cược thì cược, nói đi, chúng ta cược gì đây?

- Nếu cược, tôi cũng muốn một chân, tôi tin Trương Dương nhất định sẽ về!

Lần này là lời của Mễ Tuyết, tiếng của Mễ Tuyết mới dễ nghe làm sao, cô vừa nói đã khiến Tiêu Bân, Cổ Thành và cả Nam Nam đều kêu lên đồng ý.

Trương Dương đứng ngay ngoài cửa, Tô Triền Đào cũng không giục hắn mà hào hứng cùng hắn đứng nghe cuộc cá cược bên trong.

- Nếu bọn tôi thua, sẽ làm lao dịch tháng này cho mọi người, nếu mọi người thua, phải giặt quần áo cho bọn tôi một tháng!

Hồ Hâm lại kêu lên, bọn họ chia làm hai phe, Cô ngọc, Nam Nam, còn có Mễ Tuyết đều tin Trương Dương nhất định sẽ về, Hồ Hâm, Tiêu Bân và Cổ Thành cho rằng Trương Dương sẽ không về.

Thật ra Cổ Thành vốn đứng về phe của Cô ngọc, theo sự hiểu biết của anh ta về Trương Dương, Trương Dương sẽ không để Mễ Tuyết một mình trong bệnh viện, đáng tiếc anh ta vừa mạnh mẽ biểu hiện liền bị Hồ Hâm kéo về phía mình, còn nói phải đứng về phe đàn ông, Cổ Thành đành phải ủng hộ Hồ Hâm.

- Thôi được rồi, mọi người hãy đợi thua đi, đến lúc đó cho các người mệt chết thì thôi!

Cô ngọc lập tức đồng ý, còn bĩu môi ra xi xi, ba người phụ nữ ngồi cùng nhau, tất cả đều nhìn về phía Hồ Hâm.

- Hi hi, không biết ai sẽ mệt chết đây, sáng khoái quá, tháng này có người giặt quần áo cho rồi, tôi muốn mỗi ngày thay quần áo hai lần, để mỗi ngày có người sẽ giặt cho tôi!

Hồ Hâm reo lên, còn khua hai tay lên cười lớn, đáng tiếc là khuôn mặt vui sướng của anh ta không được bao lâu, liền đứng hình cứng lại ở đó.

Anh ta nhìn thấy Trương Dương đẩy cửa bước vào, lại còn mỉm cười, Tô Triền Đào thì đứng bên cạnh hắn, khuôn mặt đầy vẻ kì lạ nhìn ba người phe Hồ Hâm, Tô Triền Đào rõ nhất, hồi nãy Trương Dương nhất quyết không bước vào là để phe Hồ Hâm bị hố một phen.

- Mễ Tuyết, em ra viện rồi thì có việc gì cứ gọi họ, lao dịch miễn phí mà, tội gì không dùng!

Trương Dương vừa đi vào vừa nói, còn nhìn thẳng vào đôi mắt tròn tròn của Hồ Hâm, chiếc cằm của Hồ Hâm chút nữa là rớt xuống.

- Trương Dương, anh về rồi!

Mễ Tuyết lập tức đứng dậy, nhìn Trương Dương một cách ngọt ngào, đối với cô Trương Dương trở về mới thực sự quan trọng, chuyện cá cược vừa rồi cô căn bản không để tâm.

Nhìn thấy Mễ Tuyết, Tô Triền Đào mở căng đôi mắt, anh cũng từng nhìn thấy không ít cô gái đẹp, nhưng người có thể so sánh được với Mễ Tuyết cũng không có là bao, hơn nữa anh ta cũng đã nhìn ra, cô gái này chính là người phụ nữ mà Trương Dương muốn giúp đỡ, ở đây chỉ có một mình cô ấy mặc quần áo bệnh nhân.

Quan trọng nhất là ánh mắt của Mễ Tuyết nhìn Trương Dương rõ ràng là rất khác.

- Vừa về đến nơi, đứng ở cửa phòng nghe vài người không tin tưởng tôi lắm, cho nên đợi một lát mới bước vào, tháng này mọi người đừng có thương người ta đấy, nên dùng thể nào thì dùng, những việc nặng nhọc cứ giao tất cho họ!

Trương Dương mỉm cười gật đầu, “phù phù” một tiếng rồi ngã vật ra giường, Tiêu Bân và Cổ Thành khuôn mặt méo mó, không còn cách nào khác nhìn nhìn Trương Dương.

- Trương Dương, cậu về rồi sao lại không vào, cậu không thể đối xử với anh em như thế!

Hồ Hâm kêu lên phẫn nộ, dáng điệu như thể vô cùng oan ức, cậu ta vừa nãy còn muốn thắng, nhưng sự thật bi thảm này làm giấc mộng của cậu ta tiêu tan toàn tập.

- Đây là do anh tự chuốc lấy, ai bắt anh không tin tưởng Trương Dương!

Trương Dương không nói gì, Cô ngọc đã hét ngay một câu, hai người họ như oan gia trời sinh, chỉ cần ở gần nhau là lúc nào cũng tranh luận vài câu.

- Hi hi, cho tôi phát biểu nhé, làm lao dịch cho người đẹp cũng không có gì, những việc như thế này, rất nhiều người muốn làm mà không có cơ hội!

Tô Triễn Đào đột nhiên nói một câu, mấy người bên Hồ Hâm mới tập trung sự chú ý đến anh ta.

- Ngại quá, Trương Dương, em không để ý, bên cạnh anh còn có anh bạn này!

Mễ Tuyết lúc đó mới phát hiện ra Tô Triễn Đào đứng bên cạnh, vội vàng nói nhỏ một câu, lúc này vì Mễ Tuyết nhìn thấy Trương Dương trở về, trong lòng vô cùng vui sướng và xúc động, thật sự đã không còn nhìn thấy Tô Triễn Đào.

- Không sao, tôi là Tô Triễn Đào, Tô trong Tô Đông Pha, Triễn trong phát triễn, Đào trong sóng cuộn không ngừng, tôi thay bác tôi đưa bác sĩ Trương về, đây là quà bác tôi tặng cho hai người!

Tô Triễn Đào liền bước lên một bước, để món quà ra trước mặt Mễ Tuyết.

Trương Dương có chút sững sờ, khẽ lắc đầu, đây rõ ràng là quà mà Tô Thiệu Minh tặng cho hắn mà dưới miệng lưỡi của Tô Triễn Đào lại thành của hai người họ.

- Thật sao, cảm ơn anh!

Nụ cười trên mặt của Mễ Tuyết càng rạng ngời hơn, Trương Dương trong lòng cũng không thể không cảm phục, Tô Triễn Đào thật sự ăn nói rất khéo, thêm một từ vô cùng đơn giản nhưng ý nghĩa thì hoàn toàn thay đổi.

Trương Dương trở về còn mang quà cho Mễ Tuyết, làm cho Mễ Tuyết vô cùng vui sướng.

- Không cần khách sáo, y thuật của bác sĩ Trương thật sự thần kì, bệnh tình của bác tôi vẫn phải nhờ vào anh ấy rồi!

Tô Triễn Đào vừa cười một tiếng, Hồ Hâm đứng bên cạnh lúc đó cũng đứng lên, hiếu kì bước lại, chỉ lên món quà trên tay Tô Triễn Đào, hỏi nhỏ:

- Là quà gì vậy, chúng tôi xem được không?

Tô Triễn Đào nhìn sang Trương Dương, thấy Trương Dương không phản ứng gì, lập tức đưa ra, cười nói:

- Đương nhiên là được rồi!

Đây là một chiếc hộp, rất chắc chắn, nhưng lớp bọc lại không chặt, Hồ Hâm cầm trên tay, đặt xuống cạnh giường mở ra, cô ngọc và những người đứng cạnh cậu ta cũng vây hết lại.

Hồ Hâm mở chiếc hộp ra, nghi ngờ lấy ra một chiếc bát Thanh Hoa, nói lớn:

- Này, anh chàng đẹp trai, các người cũng hẹp hòi quá đấy, tại sao lại tặng người ta cái bát ăn cơm thế này?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Chiếc Bát Cỗ

Hồ Hâm cầm chiếc bát trên tay lắc lắc, nhìn Tô Triễn Đào với con mắt đầy hoài nghi.

Tiêu Bân, Cố Thành cũng nhìn chiếc bát nhỏ này rồi khẽ lắc đầu, Cô ngọc và Nam Nam cũng như vậy, còn Mễ Tuyết thì lại có chút ngạc nhiên, nhưng phần nhiều vẫn là nghi ngờ.

- Người anh em, cẩn thận nhé!

Hồ Hâm không biết, hành động của anh ta làm cho tim Tô Triển Đào và Trương Dương như muốn nhảy ra ngoài, Tô Triển Đào còn kêu lên một tiếng, vội vàng chạy đến trước mặt Hồ Hâm, đỡ lấy chiếc bát từ tay anh ta.

Hồ Hâm dùng hai ngón tay cầm chiếc bát mà bên dưới là nền đất cứng, chỉ cần lỡ tay một cái là cái bát xong đời.

- Sao các người lại hẹp hòi thế nhỉ, chỉ là một cái bát có cần khấn trương thế không, nếu muốn khi về tôi sẽ mua cho các người, cũng không cần tặng quà như vậy cho Trương Dương nhà chúng tôi đâu!

Chiếc bát trong tay Hồ Hâm bị cướp đi, miệng cũng không dừng lại mà còn tức giận nói thêm một câu.

Anh ta là người thẳng tính, nghĩ gì nói đấy, Trương Dương ra ngoài giúp người ta khám bệnh, khi về lại mang theo cái bát ăn cơm, điều này làm cho anh ta cảm thấy Trương Dương bị khinh thường nên mới nói như vậy.

- Hồ Hâm, đừng nói nữa, chiếc bát này đừng nói là cậu mà tôi bây giờ cũng không thể mua nổi!

Trương Dương vội vàng lên tiếng, nhìn Hồ Hâm lắc đầu, hẳn biết Hồ Hâm giúp hắn đòi công bằng, đáng tiếc là lần này Hồ Hâm sai rồi.

- Không mua nổi? Một cái bát mà đắt thế sao, trên đường Tây Đại có đây, tốt một chút thì đến vài đồng một cái, chúng ta có thể mua vài tá cũng được!

Hồ Hâm sùng sốt, lại hét lên một tiếng, cậu ta đang nói đến cái chợ tạp hóa bên cạnh trường trên đường Tây Đại, ở đó quả thực bán rất nhiều bát, giá cũng rất rẻ.

- Người anh em, thứ bát đó và cái bát này không giống nhau, đó đều là đồ hiện đại, còn chiếc bát này là có từ thời vua Càn Long, có lịch sử hơn hai trăm năm đấy!

Tô Triển Đào cẩn thận đặt chiếc bát xuống, lắc đầu nhăn nhó cười nói một câu.

- Hai trăm năm, đây là đồ cổ?

Hồ Hâm lập tức nhảy lên phía trước, quay đầu lại nhìn chiếc bát anh ta cầm vừa nãy một cách ngạc nhiên.

Mễ Tuyết hướng con mắt đầy nghi vấn về phía Trương Dương.

Trương Dương gật đầu, nói:

- Đây là chiếc bát Quan Diêu tiểu Thanh Hoa thời Càn Long, thực sự là một món đồ cổ!

- Thanh Hoa Quan Diêu, Trương Dương, món đồ sứ này có giá trị rất cao à nha?

Mễ Tuyết khẽ reo lên một tiếng, cô không hiểu về những thứ này lắm, nhưng cũng có nghe qua đôi chút, đồ sứ Thanh Hoa Quan Diêu, giá cả không hề thấp.

- Giá bây giờ cũng không cao lắm, nhiều nhất cũng chỉ mười mấy vạn đồng, nhưng khả năng tăng giá của sứ Thanh Hoa là rất cao, giá cả trong tương lai nói không chừng phải hơn trăm vạn đồng!

Trương Dương nghĩ một chút sau đó mới chậm chậm nói một câu.

Thanh Hoa Quan Diêu đời Càn Long còn là sản phẩm tinh nghệ, giá cả đương nhiên không hề thấp, có điều những năm 98 không phải là thời đại người ta mê cuồng đồ cổ, đợi đến sau này, những thứ tốt như đồ gốm Thanh Hoa có giá đến trăm vạn là bình thường, Trương Dương dự đoán giá của chiếc bát này cũng không phải là thái quá.

- Ôi trời ơi, một cái bát như thế này mà tận mười mấy vạn sao?

Mễ Tuyết vẫn chưa nói gì, Hồ Hâm đã nhảy dựng lên, cậu ta tuy còn nghi ngờ nhưng cũng tin lời Trương Dương, lúc này tim đã đập nhanh hơn, cậu ta lại nghĩ đến lúc nãy chút nữa đã làm vỡ chiếc bát mười mấy vạn mà không khỏi hoảng hốt.

Mười mấy vạn, có bán cậu ta đi cũng không đủ, may mà lúc nãy hành động không có sai sót gì.

Tiêu Bán, Cố Thành, Cô Ngốc và Nam Nam cũng ngay người nhìn chiếc bát này.

Chỉ một chiếc bát, mà giá trị tới mười mấy vạn, điều này là một bất ngờ quá lớn đối với họ, có thể nói là lớn hơn cả số tiền tài trợ 2 trăm ngàn cho Trương Dương của tam viện lúc trước.

Còn nữa, hiện nay kinh tế đất nước đang bắt đầu phát triển nhanh, việc sưu tầm chưa phổ biến như về sau này, hơn nữa mạng inte cũng chưa phát triển lắm, người hiểu về đồ cổ không có nhiều, Hồ Hâm bọn họ đều là lần đầu tiên nhìn thấy đồ cổ thực sự.

- Người anh em, bây giờ không nói chúng tôi keo kiệt nữa chứ!

Tô Triển Đào khẽ vỗ vai Hồ Hâm, cười ha ha rồi nói.

- À, không keo kiệt, không keo kiệt, hơn chục vạn, trời ạ!

Hồ Hâm vô cùng sửng sốt, nhanh chóng bỏ tay xuống, lắc đầu, trên mặt vẫn không hết kinh ngạc, cậu ta cũng hiểu rằng mình đã thành trò cười khi biến tặng phẩm quý giá của người ta thành rác rưởi.

Tiêu Bán, Cố Thành đều nhìn Trương Dương với con mắt đầy ngưỡng mộ.

Chỉ là đi ra bên ngoài giúp họ khám bệnh, lại mang về món quà trị giá hơn chục vạn, làm cho họ bất ngờ quá đỗi, đối với những người vừa mới tốt nghiệp như họ, mỗi tháng kiếm được vài ngàn cũng là nhiều lắm rồi, với mức lương ấy, không ăn không uống cũng phải mười mấy năm mới bằng món quà của người ta.

So sánh như vậy, sự khác biệt thật sự là quá lớn!

Nhưng có điều họ cũng không có chút đố kỵ nào, họ xem như hiểu được sự khác biệt vô cùng lớn giữa họ và Trương Dương, sự chênh lệch ấy họ không có cách nào rút ngắn được, nên cũng đành không nghĩ đến.

- Trương Dương, món quà này có phải là quá quý giá?

Mễ Tuyết lặng lẽ nép sau Trương Dương, nói nhỏ một câu, lúc cô nói, lông mày nhú lại có chút lo lắng.

Mễ Tuyết luôn cho rằng, trên thế giới này không có bữa cơm nào là ăn không, trên trời cũng không rơi xuống chiếc bánh ngon, người ta đối tốt như vậy với Trương Dương, nhất định là có mục đích, cô lo lắng ai đó sẽ gây bất lợi cho Trương Dương, dùng vật chất để mua con người hắn.

Lần này, không giống như lần kêu gọi trước của Tam viện, Tam viện nói thế nào đi nữa cũng là một cơ quan nhà nước, họ cũng thật sự yêu mến tài năng của Trương Dương, thêm nữa Trương Dương lại cứu sống bố của cục trưởng cục y tế, mới được đãi ngộ đặc biệt như vậy.

- Không sao, em không cần lo lắng!

Trương Dương nhìn Mễ Tuyết, ánh mắt ấm áp dịu dàng.

Nỗi lo của Mễ Tuyết hắn đều nhìn thấy cả trong mắt cô, biết rằng Mễ Tuyết tốt với mình, nghĩ cho mình.

Nhưng thực sự chuyện này không có gì đáng lo cả, hiện nay Tô Thiệu Hoa cần hắn chữa bệnh, chứ không phải hắn yêu cầu Tô Thiệu Hoa làm gì.

Hơn nữa, với y thuật của hắn, chi phí khám chữa vốn rất cao, kiếp trước chỉ cần hắn ra ngoài khám bệnh, những gia đình giàu có ít nhất cũng phải chi sáu con số trở lên, có nơi còn là bằng USD, EURO, Tô Thiệu Hoa tặng cho chiếc bát Thanh Hoa mười mấy vạn, trong mắt của Trương Dương cũng chỉ là chi phí khám bệnh thông thường thôi.

- Được, em tin anh, bản thân anh cũng phải cẩn thận đấy nhé!

Mễ Tuyết dịu dàng nói, mấy người Hồ Hâm còn đang ngạc nhiên về giá trị của chiếc bát nhỏ, không ai chú ý đến họ, chỉ có Tô Triển Đào tròn mắt nhìn Trương Dương, trong ánh nhìn còn mang theo chút hài hước.

Cuối cùng Trương Dương thu chiếc bát vào trong hộp.

Hồ Hâm và mấy người họ đều cẩn thận sờ vào chiếc bát, sau đó còn xúc động rất lâu, họ xem như đã được chạm vào cổ vật trị giá hơn chục vạn, cổ vật bây giờ đã có giá hơn chục vạn, không chừng sau này giá trị lên đến trăm vạn, ôi chao bảo bối hàng trăm vạn.

Chẳng trách họ lại xúc động như vậy.

Đưa quà cho Trương Dương xong, sứ mệnh của Tô Triển Đào coi như đã hoàn thành, anh ta và mấy người Hồ Hâm đã chuyển sang chuyện khách sáo lịch sự, đưa danh thiếp cho nhau rồi mới đi.

Danh thiếp của Tô Triển Đào rất đẹp, còn có song ngữ Trung Anh, chức danh lại rất oai phong, tổng giám đốc công ty thương mại Đại Trạch Môn thành phố Tiêu Áp, bên dưới có số điện thoại của văn phòng, máy nhắn tin và điện thoại di động.

Tám danh thiếp này đã làm ngây người đám Hồ Hâm, họ càng tôn trọng Tô Triển Đào hơn, còn tiễn anh ta ra tận bãi đỗ xe.

Sau khi thấy Tô Triển Đào hào hoa trên chiếc xe BMW sang trọng xa xỉ, bọn họ lại được phen nhìn không chớp mắt.

- Các cụ nhà ta nói đúng, đừng trông mặt mà bắt hình dong, người này không lớn hơn chúng ta bao nhiêu tuổi, tại sao lại đã thành ông chủ rồi, còn lái một chiếc xe đẹp như thế nữa chứ?

Nhìn chiếc xe đã đi xa, Hồ Hâm mới chắc chắn miệng, chưa xót than một câu.

- Tôi nghĩ, chắc là con nhà giàu đây!

Tiêu Bân cũng để theo, còn nhìn vào mắt Trương Dương, nhà người ta có thể tùy tiện tặng một món quà hơn chục vạn, quý tử nhà giàu đi xe đẹp cũng là điều dễ hiểu mà.

- Đừng nghĩ nữa, người này chẳng qua gia đình có chút tiền của, có điều sự nghiệp là do tự bản thân anh ta gây dựng nên đấy!

Trương Dương mỉm cười, quay về phía bệnh viện, tất cả mọi người đều tiễn khách, hân cũng không đành ở lại trong phòng một mình.

Nhưng có một vài điều mà hân không nói ra.

Nhà Tô Triển Đào giàu có, bản thân cũng rất tài năng, có điều chiếc xe này không phải do anh ta tự mua, tất cả tài sản của anh ta bây giờ thực ra cũng chỉ tương đương với chiếc xe này.

Chỉ là nói điều này ra cũng không có ý nghĩa gì, gia đình, thực ra đối với nhiều người mà nói cũng là một loại tài sản.

“Dựa vào bản thân mình mà giỏi như vậy, sau này tôi cũng phải học tập anh ấy, tốt nghiệp xong cũng đi kinh doanh, tự làm ông chủ, sắm lấy xe đẹp!”

Hồ Hâm trầm nghĩ như vậy và gật đầu, đứng đó nghĩ một mình, đến khi ngẩn người ra thì thấy mọi người đã đi rất xa rồi, cậu ta mới vội vàng đuổi theo.

Khi mấy người Trương Dương ra tiễn Tô Triển Đào, trong phòng họp nhỏ của bệnh viện có vài người đang ngồi, ngồi vị trí trên cùng chính là viện trưởng Chu Chí Tường, bên cạnh ông ta là Ngô Hữu Đạo.

Cạnh họ còn có trưởng khoa nội Từ Vũ, phó viện trưởng Lý Cưu, trưởng khoa hô hấp Đường Hiểu Quyên.

Trong năm người họ, có trưởng khoa hô hấp Đường Hiểu Quyên là nữ, cũng là người ít tuổi nhất, nhưng cũng đã ngoài bốn mươi rồi.

- Ông Ngô, ông nói về tình hình đã nắm được trong ngày hôm nay đi!

Trong phòng họp yên lặng một lúc, Chu Chí Tường mới chậm chậm nói một câu, Ngô Hữu Đạo lập tức gật đầu, từ từ kể lại kết quả khi y dẫn Trương Dương đi chữa bệnh.

Chữa trị không phải vấn đề then chốt, quan trọng là những lời nói của Trương Dương.

Trương Dương từng nói, anh ta chắc chắn sẽ chữa khỏi bệnh của Tô Thiệu Hoa, tất cả những người ngồi ở đây có lẽ đều biết tình hình căn bệnh của Tô Thiệu Hoa, ban đầu Tô Thiệu Hoa cũng từng chữa trị tại Tam viện, chính vì vậy mới hiểu hết được ý nghĩa trong lời nói của Trương Dương.

Ngô Hữu Đạo nói xong, tất cả bọn họ đều sững sờ nhìn nhau đầy kinh ngạc.

Chu Chí Tường cũng đang quan sát biểu hiện của mọi người, lẳng lặng gật đầu, Ngô Hữu Đạo nói với ông ta tin này xong, ông ta liền cảm thấy việc này vô cùng quan trọng, đây không chỉ là việc của mình ông ta nữa rồi, nên mới gọi những người có liên quan lại mở một cuộc họp nhỏ.

- Ông Ngô, ông cho rằng Trương Dương có thực sự làm được không?

Lý Cưu ho một tiếng, giờ mới lên tiếng hỏi nhỏ, Từ Vũ và Đường Hiểu Quyên cũng nhìn Ngô Hữu Đạo, con người Trương Dương họ đã sớm nghe nói đến, cũng biết đến những thành tích thần kì của hân, nhưng những điều mà Ngô Hữu Đạo nói thực sự làm họ kinh ngạc, họ cũng như Lý Cưu, đều có chút nghi ngờ.

- Nói thật, tôi cũng không rõ lắm, nhưng mọi người cũng đều biết, Trương Dương là người thường tạo ra những kì tích, hơn nữa anh ta chưa từng ăn nói khoa trương, tôi có cảm giác lần này anh ta sẽ làm được, thực sự có thể làm được!

Ngô Hữu Đạo ban đầu thì khẽ gật đầu, sau đó gật đầu lia lịa, cuối cùng là khẳng định đến hai lần.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Báo Chí Đưa Tin

Ngô Hữu Đạo nói vậy làm mấy người kia đều cúi đầu. Lời của Ngô Hữu Đạo, bọn họ cũng đều thừa nhận, Trương Dương quả thực là một người giỏi sáng tạo nên kỳ tích, ông bố của cục trưởng Triệu bệnh tình nặng thế nào bọn họ đều rất rõ, có thể cứu lại tính mạng, lại còn hồi phục tốt như vậy đã là kỳ tích. Huống hồ bọn họ còn nghe nói, Trương Dương còn có thể giúp ông ta tiếp tục tiến hành điều trị, trong tương lai có thể hồi phục hoàn toàn. Việc này lúc trước, tuyệt đối là bọn họ không dám nghĩ tới.

- Hôm nay cho gọi tất cả lại đây, chính là muốn cùng nhau thương lượng một chút, nếu quả thật Trương Dương có thể làm được, thì đây cũng là một cơ hội cho bệnh viện ta phát triển đi lên!

Chu Chí Tường chậm rãi nói một câu, phá giải được câu hỏi khó mà thế giới vẫn chưa làm được, lại còn là một căn bệnh rất phổ biến, điều này có ý nghĩa như thế nào, kỳ thực mỗi người đều rất rõ.

- Viện trưởng muốn trình đề tài nghiên cứu này lên trên?

Lý Cửu làm bên hành chính, đầu óc linh hoạt nhất nên đã hiểu ý Chu Chí Tường.

- Không sai, chúng ta không chỉ muốn trình đề tài nghiên cứu này lên trên mà sau đó, chờ khi xin phê duyệt thành công, còn phải khiến ai nấy đều biết chúng ta đã nhận đề tài này, chúng ta phải dốc toàn lực chống đỡ cho Trương Dương trong việc này, chỉ có như vậy, trong tương lai khi có thành quả mới có thể ghi nhận một phần công lao của bệnh viện ta!

Chu Chí Tường gật đầu, kiên định nói. Hắn có thể nói như thế, chẳng khác gì là thể hiện mình có lòng tin tuyệt đối với Trương Dương, tin tưởng Trương Dương nhất định có thể làm được, nếu không phải như vậy, làm ra những việc này khác gì một trò cười.

- Viện trưởng, thế có phải hơi gấp gáp quá hay không, hiện tại dù sao chỉ có mỗi Trương Dương một, chúng ta ngay cả về phương án trị liệu của cậu ta cũng không biết chút gì cả?

Từ Vũ nhíu nhíu mày, y là chủ nhiệm khoa nội, có chân rết nên cũng chỉ có y dám dám nghi vấn viện trưởng như vậy. Đề tài như vậy vô cùng trọng yếu, bệnh viện muốn xin, khẳng định không phải là lên thành phố hoặc lên tỉnh là xong, đề tài như vậy thì phải lên viện khoa học trực tiếp xin, đến thời điểm xét duyệt cũng sẽ càng thêm ngặt nghèo.

- Cậu không biết Trương Dương người này rồi, chờ khi có kết quả thì chúng ta có ra tay cũng đã muộn!

Chu Chí Tường hướng xuống phía dưới đồng đặc, lúc nói những lời này trong đầu ông ta lại nghĩ tới quá trình mời Trương Dương. Nếu không phải ông ta quyết đoán, hoàn toàn đáp ứng những điều kiện có phần “hà khắc” này của Trương Dương, nói không chừng Trương Dương đã bị những bệnh viện khác cuốn hút, chuyện này cũng giống như vậy, nếu không sớm một bước dành cho Trương Dương sự tin nhiệm, thật sự chờ hắn làm ra thành quả rồi thì thời điểm đó sẽ có vô số bệnh viện đến mời hắn tới làm đề tài nghiên cứu này. Đừng nói trong nước, chính là trên trường quốc tế cũng giống như vậy, ai cũng biết chuyện này vinh dự lớn đến nhường nào.

- Tôi đồng ý với ý kiến của viện trưởng!

Nằm ngoài suy nghĩ của tất cả mọi người, lần này người đồng ý lại là chủ nhiệm khoa hô hấp Đường Hiểu Quyên, Đường Hiểu Quyên có thể nói là chưa từng gặp qua Trương Dương. Thấy tất cả mọi người đều nhìn mình, Đường Hiểu Quyên cười cười, nhẹ nhàng nói:

- Tôi chỉ là theo cảm tính, chuyện này đối với bệnh viện ta mà nói đúng là một lần kỳ ngộ, duyên kỳ ngộ như vậy không nên bỏ qua, dù cho không thành công, cũng lắm khiến người ta chê cười một lần là cùng, ngược lại thì thu hoạch sẽ là rất nhiều, nếu quả thật thành công thì đối với chúng ta mà nói thu hoạch thực sự quá lớn!

- Chủ nhiệm Đường nói không sai, tôi cũng đồng ý, chúng ta hẳn là nên xông pha thử một phen!

Phó viện trưởng Lý Cửu cũng theo đó gật đầu, kỳ thực tư tưởng của ông ta rất đơn giản, thả giết nhằm còn hơn bỏ sót, thành công có được thu hoạch sẽ đủ để bọn họ đi mạo hiểm thử lần này. Năm người thì bốn người đã đồng ý, Từ Vũ cũng chỉ đành gật đầu, tương đương với chuyện năm người toàn bộ đều đồng ý.

- Nếu mọi người đã thống nhất ý kiến, chuyện này liền tạm thời quyết định như thế, anh Ngô đem ý tứ của chúng tôi truyền đạt tới Trương Dương một chút, nhất định phải tranh thủ sự đồng ý của cậu ta, chuyện thực tập của cậu ta bây giờ không cần đi nữa, chỉ cần toàn lực làm tốt chuyện này là được!

Chu Chí Tường nói đoạn lại nhìn mọi người một chút rồi tiếp tục:

- Trước khi đề tài được trình lên xin phê duyệt, vẫn hi vọng mọi người có thể giữ bí mật, tất cả mọi người hẳn là đều rõ, đề tài này nếu thành công, đối với mọi người sẽ có lợi ra sao!

Nói xong những lời cuối cùng này, hội nghị lần này cũng kết thúc, Chu Chí Tường kỳ thực trong lòng đã có dự định, với Trương Dương đây là chuyện trọng yếu nhất của hắn phải làm trong thời gian này. Kết quả của cuộc họp trong bệnh viện rất nhanh chóng đã được Ngô Hữu Đạo thuật lại toàn bộ với Trương Dương. Đối với chuyện này, Trương Dương cũng không hề bất ngờ, từ lúc Tô Thiệu Hoa nói ra chuyện này hắn cũng đã đoán được Ngô Hữu Đạo sẽ có hành động. Trị dứt điểm chứng bệnh này có thể mang đến vinh dự rất lớn, Trương Dương rõ hơn ai hết, nhưng nếu như hắn tự mình điều trị, chỉ trị khỏi cho Tô Thiệu Hoa một ca bệnh cá biệt thì sẽ không được thừa nhận trên trường quốc tế. Chỉ có đem vào thành nghiên cứu chính thức, có ghi

chép tỉ mỉ, lại trình lên viện khoa học thì vinh dự này mới được thế giới thừa nhận, tạo ra hiệu ứng vang dội toàn cầu. Trong kiếp trước, để tìm lời giải cho vấn đề khó khăn này, Trương Dương đã phải trả cái giá không hề rẻ cho Parker, tuy rằng đã mang lại cho Trương Dương vinh dự rất lớn, nhưng cũng có một điểm để hắn phải tiếc nuối. Đó chính là dù hắn nắm quyền chủ đạo danh dự nhưng bởi vì ban đầu là cùng bác sĩ Parker nổi danh người Đức hợp tác, cũng là trực thuộc đơn vị nghiên cứu của Parker, cuối cùng thành quả cũng thuộc về bên đó.

Hồi đó nhắc đến chuyện này, mọi người đều sẽ nói rằng nước Đức là nơi đầu tiên giải được bài toán khó của nền y học, đây chính là điều Trương Dương tiếc nuối.

Còn ở đây, Parker đã không còn tồn tại, thành quả của nghiên cứu này chỉ có một mình hắn hiểu rõ, tự nhiên không thể nào lại để vinh dự này rơi vào tay quốc gia khác. Mà muốn lần thứ hai đạt được vinh dự này, hắn nhất định phải trực thuộc một sở nghiên cứu của bệnh viện nào đó, đưa ra cái này đề tài nghiên cứu thật sự, có như vậy thì cuối cùng mới được thừa nhận. Đối với Trương Dương mà nói, nếu muốn tiến hành dưới quyền trực thuộc thì trực thuộc ở đâu cũng như nhau, hắn với Tam Viện quan hệ không tệ, nếu như Tam Viện thông minh mà chủ động, đưa ra đề nghị ở thời điểm này, đến lúc đó vinh dự có tặng cho Tam Viện cũng không sao, với bản thân hắn cũng chỉ là một động thái cùng có lợi. Được Trương Dương đồng ý, Ngô Hữu Đạo càng hưng phấn hơn, bên kia đã dặn dò qua nên Tô Thiệu Hoa đối với chuyện này càng không có ý kiến. Hiện tại bọn họ chỉ chờ quá trình điều trị của Trương Dương mang đến hiệu quả nhất định, có thể khiến cho mọi người nhìn thấy hi vọng, đề tài như vậy là có thể xin phê duyệt thành công. Sau khi tiếp Ngô Hữu Đạo, Trương Dương lại dần khôi phục về bình tĩnh. Trong mấy ngày này, Trương Dương ngoại trừ giúp ông bố của cục trưởng Triệu làm chút trị liệu hồi phục ra thì đều là dành để ở cùng Mễ Tuyết, tình cảm của hai người cũng thăng tiến vô cùng cấp tốc, tuy rằng cũng không có ai chọc thủng giấy cửa sổ mà nhòm, nhưng trong mắt người ngoài, bọn họ đã là một đôi tình nhân. Sau ba ngày thì hắn đi trị liệu cho Tô Thiệu Hoa lần thứ hai, lần này Tô Thiệu Hoa đã cảm giác rất rõ ràng, bệnh trạng của ông ta cũng đã thuyên giảm vài phần, thế là Tô Thiệu Hoa gọi thẳng Trương Dương là thần y. Niềm tin của ông ta đối với Trương Dương nay cũng đã tăng thêm.

Sau hai ngày nữa thì Mễ Tuyết cắt chỉ xuất viện, cô nàng hồi phục rất tốt, chỉ là vết tích trước ngực làm cho nàng rất khó nhả, cuối cùng vẫn là Trương Dương lén lút nói cho nàng biết, chính mình có biện pháp hoàn toàn trừ đi những vết tích này thì tâm tình của cô nàng có thể xem là khá hơn một chút. Không có người phụ nữ nào thích mang trên người mấy cái sẹo lớn, càng không cần phải nói là chỗ trọng yếu như trước ngực.

...

- Rốt cục đã được về nhà, vẫn là thoải mái hơn so với trong bệnh viện nhiều!

Mễ Tuyết về đến nhà liền nằm thẳng xuống giường mình, miệng thở hổn hển.

- Thoải mái nhỉ, có “cu li” thì cuộc sống dễ chịu hẳn mà, cần gì có này!

Cô ngốc theo Mễ Tuyết tiến vào phòng, còn đứng chỗ cửa phòng mà cười đắc ý, bên trong phòng khách là bọn con trai như Hồ Hâm đang thờ hồng học công lấy các loại đồ đặc. Lần trước đánh cuộc, Hồ Hâm bọn họ ngày hôm nay là lần đầu tiên phải làm đôi tiền mặt, lúc xuất viện, Mễ Tuyết cùng Cô ngốc các nàng không cầm cái gì hết, đồ đặc các thứ đều là để Hồ Hâm bọn họ khiêng về. Đồ đặc nhìn thì không nhiều, nhưng rất nhỏ lẻ, cầm lên cũng rất phiền phức, ai nắm qua bệnh viện đều biết, mang theo nhiều đồ đặc về như vậy kỳ thực cũng rất...tội.

- Lần này, lần này chúng tôi đành chịu, chờ lần sau chúng tôi thắng thì các cô nhớ đó!

Hồ Hâm thở hổn hển, chạy đại lại chỗ tủ lạnh lấy bình nước khoáng ra tu liền một mạch, một bên là Cố Thành đang cầm tờ báo quạt lấy quạt để rồi cũng chạy tới tranh uống nước, hôm nay đồ đặc cậu ta phải chuyển cũng không ít. Tờ báo bị tùy tiện vất sang một bên, vừa vụn rơi vào dưới chân Trương Dương. Đây là một tờ báo chiều Trường Kinh, mấy ngày hôm trước đưa Mễ Tuyết đi Trương Dương mỗi ngày đều mua, vẫn cùng Mễ Tuyết nghiên cứu qua tin tức trên báo chí, hai người cùng nhau phân xét tin tức cũng là một niềm lạc thú. Tin tức giải trí, Trương Dương có thể nói ra cái nào là trùng cái đó, mỗi lần đều làm Mễ Tuyết thoải mái cười to. Những tin thời sự, chính trị tin tức, Trương Dương cũng có thể từ đó phán ra kết quả, tỷ như nhìn thấy tin tức nào là suy đoán ra ông cán bộ nào đó sẽ thăng chức, hoặc là thông qua tin tức là kết luận người nào gặp xui xẻo rồi. Những chuyện này bị Trương Dương nói đúng một, rồi lại hai lần... khiến Mễ Tuyết càng ngày càng sùng bái, nhưng những chuyện khác thì vẫn phải chờ đợi thời gian thử thách.

- Vân Nam hạn hán kéo dài, nhiều địa phương thiếu nước!

Trương Dương cầm lấy tờ báo, vừa hay nhìn thấy một mẩu tin, đây là tin tức trong nước rất bình thường, tin tức như vậy hầu như mẩu báo nào cũng có. Chỗ nào lũ lụt, chỗ nào lại có hạn hán, hoặc là cháy nổ vân vân. Tin tức như vậy, người bình thường chỉ xem cho có, khoảng cách giữa Vân Nam và Trường Chính quá xa, phần lớn mọi người sẽ không lưu ý. Trương Dương nhủ nhủ mày, đại hạn năm 98 ở Vân Nam khiến nhớ ra đôi chút, nhưng trong đó hình như lại quên mất cái gì đó, nhất thời lại không nhớ ra được. Đại hạn năm 98 tại Vân Nam, Trương Dương có ấn tượng sâu nhất chính là lần hạn hán này kéo dài rất lâu, gần như có nửa năm trở lên, rất nhiều nơi đều quyền tiền cho Vân Nam, kiếp trước hắn cũng có đóng góp một ít.

- Trương Dương, anh nghĩ gì thế?

Mễ Tuyết thay quần áo đi ra, thấy Trương Dương đang ngẩn ngơ, lập tức tiến lại nhẹ nhàng hỏi một câu. Trương Dương khẽ mỉm cười, theo thói quen chỉ vào mẩu tin nói rằng:

- Không có gì, đang xem tin tức, Vân Nam lần này đại hạn phòng chừng sẽ kéo dài rất lâu, Vân Nam có không ít địa phương lần này đều giảm sản lượng hoặc là dừng sản xuất rồi!

Mới vừa nói tới đây, Trương Dương liền trực tiếp ngất đại mất một lúc. Hắn cuối cùng đã rõ, chính mình vừa nãy không để mắt đến cái gì. Vân Nam lần này đại hạn nên rất nhiều nơi lương thực không thu hoạch được một hạt nào, đa số người dân phải đối mặt với nạn đói, cuối cùng vẫn là nhà nước điều chỉnh để Vân Nam vượt qua cửa ải khó khăn lần này. Nhưng đây không phải là trọng điểm, ngoại trừ lương thực ra, Vân Nam sản xuất rất nhiều thảo

được nên lần này cũng tổn thất nặng nề, điển hình nhất chính là vị thuốc nổi danh của Vân Nam, Đông y tam thất. Trương Dương rõ ràng nhớ là hần khi đó vừa lúc đang cùng thầy giáo nghiên cứu một đề tài, liền cần rất nhiều thuốc Đông y để làm thí nghiệm, trong đó có cần lượng lớn tam thất, vì tam thất lên giá nên khiến bọn họ cũng buộc phải thay đổi dự toán để tiết kiệm một phần chi tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Chung Sức Kiếm Tiền

Tam thất lên giá và Vân Nam đại hạn, hai việc này liên hệ với nhau, trong đầu Trương Dương lập tức nảy ra ý nghĩ. Hần còn nhớ rõ, một giáo viên phụ trách đề tài khi chọn mua được liệu đã từng nhiều lần tiếc rẻ trước mặt hần là sớm biết tam thất lên giá lợi hại như vậy thì lúc đầu đã mua nhiều một chút, sau này bán đi cũng có thể kiếm ít tiền. Hơn nữa Trương Dương tựa hồ còn nghe nói qua, có người quả thực dựa tam thất mà phát tài nhanh chóng. Kiếm tiền, đây cũng là vấn đề trước đó Trương Dương đã nghĩ qua, nhưng vẫn chưa có manh mối gì cả, không ngờ cơ hội tới nhanh như vậy. Trương Dương hiểu rõ lĩnh vực được phẩm được liệu, nắm lấy một lần cơ hội, lợi nhuận thu hoạch được chắc không kém hơn kiểu tăng giá nông sản tới mức đắt đỏ như ở tương lai, đi vào hoạt động rồi nhất định có thể kiếm một khoản rất khá.

- Không phải lũ lụt thì là đại hạn, ông trời làm sao ấy nhỉ!

Mễ Tuyết thờ dài thườn thọt, nhẹ nhàng lắc đầu, cảm tò báo bỏ sang một bên, nàng ta có một trái tim lương thiện, mỗi lần thấy tin tức kiểu này đều sẽ cảm khái thốt lên vài câu.

- Mễ Tuyết, thật ra từ xưa đến nay, thiên tai đều tồn tại, lần này cũng còn may là có cây đại thụ nhà nước chống đỡ, đại hạn cùng lắm là sẽ gây tổn thất nhất định, sẽ không xuất hiện điều gì quá bất ngờ đâu!

Trương Dương cười khẽ trả lời một câu, trong đầu vẫn đang tính chuyện “buôn tam thất”. Thật ra không chỉ tam thất, lần này Vân Nam đại hạn có rất nhiều vị thuốc Đông y đều lên giá cả, chỉ có điều tam thất tăng ở mức lợi hại nhất, ảnh hưởng cũng lớn nhất, lúc đầu còn có một số nơi trữ hàng tam thất, về sau thì tuyệt đối là kiếm mỗi mất không ra. Hiện tại thứ Trương Dương thiếu nhất chính là tiền, có câu nói là từ nghèo sang giàu thì dễ, từ nghèo sang giàu mới khó, nếu không phải hần đột nhiên thay đổi thân phận, nói không chừng là vẫn chưa thể thích ứng với cuộc sống bây giờ. Ngay cả là như vậy, bình thường Trương Dương sử dụng tiền bạc vẫn rất hào phóng, lần trước phía bệnh viện cho hần 20 ngàn tiền thưởng, chỗ này không được bao nhiêu này cũng chỉ còn sót lại hơn 10 ngàn, ở thời đại này mà dùng tiền với tốc độ như vậy, Trương Dương mà không nghĩ cách thì đúng là không nuôi nổi chính mình. Biện pháp thì thật ra rất đơn giản, con đường để Trương Dương có thể kiếm tiền vốn dĩ rất nhiều, kiếp trước hần chính là dựa vào chữa bệnh cho đám nhà giàu, thu lấy khoản phí kếch xù mới có cuộc sống xa xỉ như vậy, còn lần này hần không dự định đi theo con đường đó nữa. Giúp người chữa bệnh, đúng là có thể kiếm được không ít tiền, nhưng lại luôn phải để người ta sắp xếp, bay tới bay lui khắp nơi, làm không gian thời gian riêng tư của mình đều ít đi rất nhiều, Trương Dương đã từng có một lần sống như thế nên không nghĩ là sẽ có thêm lần thứ hai, lần này giúp Tô Thiệu Hoa chữa bệnh, hần thật ra không hề nghĩ đến thu phí, thuần túy là nể nang Ngô Hữu Đạo. Hơn nữa, nếu không phải trước đó thác loạn như vậy, kiếp trước hần cũng sẽ không gặp gian nan, cũng sẽ không cần phải tới thế giới này.

- Anh nói đúng, chỉ có thể hi vọng lần hạn hần này kết thúc nhanh lên một chút!

Mễ Tuyết nhẹ nhàng gạt đầu một cái, chuyện kiểu này cô cũng chỉ là nói một chút, thật ra cô hiểu rõ, đây không phải chuyện có thể đi quan tâm thật sự, cô quan tâm cũng vô dụng.

- Cả nhà đi ăn cơm thôi, Tô công tử ngày hôm nay có việc không đến được, nhưng vừa nãy anh ta có nhắn tin, nói mời chúng ta đến Khai Toàn Lâu ăn cơm, mọi người cùng tới dự bữa tiệc lớn nào!

Trương Dương cười cười, gọi to một tiếng, đám Hồ Hâm đều hưng phấn hoa tay múa chân loạn lên. Khai Toàn Lâu, Trương Dương bọn họ lần trước có đi qua một lần, sau đó thì thôi không đến nữa, chi phí ở đó thực sự quá cao, lần trước đã tốn hơn hai ngàn, Hồ Hâm còn lâu bầu rất lâu, nói bọn họ đã quá xa xỉ. Lần này thì khác, lần này là ông chủ lớn Tô công tử mời khách, sẽ không để cho bọn họ phải chịu gánh nặng về mặt tâm lý. Khai Toàn Lâu cách chỗ bọn họ cũng không xa, đây cũng là từ điểm xa hoa nhất trong chu vi xung quanh trường học, mấy người cũng không chạy xe mà trực tiếp đi bộ qua, chẳng mấy chốc đã đến Khai Toàn Lâu. Lần này bọn họ không gặp phải tên Chu Dật Trần làm cho người ta chán ghét, từ rất xa đã thấy chiếc BMW của Tô Triền Đào, chiếc BMW của y đậu lẩn trong một đồng xe trước cửa mà vẫn có vẻ rất chói mắt.

- Bác sĩ Trương, tôi ở đây!

Mới vào đến phòng khách, Trương Dương đã nghe tiếng Tô Triền Đào gọi, anh ta đang ngồi trên sofa ở đại sảnh kia nghỉ ngơi, nhìn thấy đám Trương Dương đi vào liền lập tức đứng lên.

- Tô công tử, thật là ngại khi để anh đợi lâu, quản lý Lương cũng ở đây sao!

Trương Dương quay đầu, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười, Tô Triền Đào đang tiến về phía bọn họ, bên cạnh y còn có một người quen, là quản lý Lương Yến lần trước làm quen ở đại sảnh.

- Ông chủ Trương, thì ra người ông chủ Tô đang chờ là anh sao!

Lương Yến trên mặt ngược lại là có vẻ hơi kinh ngạc, Tô Triền Đào cũng là khách quen của bọn họ, vừa nãy đã tới được một lúc, cô ta chỉ biết là Tô Triền Đào đang chờ người, không nghĩ tới người được chờ đón lại nghiêm nhiên là Trương Dương. Đối với Trương Dương cô ta có ấn tượng rất sâu, dù Trương Dương lần trước đến đây tuy có vẻ ngoài rất bình thường nhưng một sinh viên bình thường sẽ không gọi ra hơn hai ngàn đồng một bữa như vậy.

- Tôi chỉ là một sinh viên, xin đừng gọi tôi là ông chủ gì đó!

Trương Dương mỉm cười lắc đầu, lại liếc nhìn Tô Triền Đào. Tô Triền Đào trên mặt tựa hồ có chút không đồng ý, bọn họ lời còn chưa nói hết đã Trương Dương đã bị mấy người cùng chạy lại kéo lên lầu, vào phòng đã được đặt trước. Hồ Hâm mấy người bọn họ đều theo tới, có câu trước lạ sau quen, mấy người bọn họ cũng đã là lần thứ hai tới nơi này, cũng đều biểu hiện rất có quy củ, không giống lần thứ nhất cảm giác cứ như đám “lưu manh” tiến vào khu vườn lộng lẫy. Tô Triền Đào cũng đặt phòng như đám Trương Dương lần trước, đều là phòng VIP lớn, hơn nữa rượu và thức ăn đều đã gọi rồi, món ăn được gọi cũng là điểm khác biệt so với đám Trương Dương lần trước, đều có giá không thấp, giá tiền tính gộp lại phỏng chừng so với lần đó còn cao hơn. Sau khi ngồi xuống, Tô Triền Đào bảo Lương Yến lui xuống, Trương Dương phát hiện, quản lý Lương lúc đi ra tựa hồ vẫn mang theo chút gì đó không tình nguyện, trong mắt vẫn có vẻ gì đó u oán. Về chuyện này thì Trương Dương ngược lại là hiểu rất rõ. Tô Triền Đào tài mao song toàn, còn có gia thế đáng ngưỡng mộ, người như vậy chính là hoàng tử bạch mã trong mắt rất nhiều cô gái, chung quy lại, Lương Yến động tâm tư với anh ta cũng là lẽ bình thường, nhưng bây giờ xem ra là Tô Triền Đào rõ ràng không thích thú gì cô ta cả.

- Chư vị, chúng ta đều đã tiếp xúc vài lần, cũng có thể xem như là bạn cũ nên không cần khách khí nha!

Tô Triền Đào không hề có chút kiêu căng, món ăn còn chưa tới liền bắt đầu bắt chuyện, mấy người kia lúc vừa bắt đầu vẫn hơi có chút câu nệ, nhưng khi chờ món ăn vừa lên thì lập tức lộ nguyên hình khiến Tô Triền Đào nhìn mà không khỏi sửng sốt. Hồ Hâm mấy người bọn họ chính là không thay đổi được cái thói xấu thấy đồ ăn ngon là muốn giành nhau.

- Tô công tử, ngại quá, để anh phải chê cười rồi!

Trương Dương lần này biểu hiện vẫn tính là bình thường, hẳn vẫn mãi chú ý đến Tô Triền Đào, liền cười ha hả mà chống chế một câu. Tô Triền Đào chỉ biết lắc đầu, nhìn Hồ Hâm bọn họ, thản nhiên nói:

- Không, không có, thật ra tôi rất muốn được như bọn họ, tôi cũng rất muốn có một đám bạn như vậy, có thể thả sức tranh nhau đồ ăn, mọi người có thể cùng vui vẻ tụ tập!

Lúc nói chuyện, trong mắt của anh ta không tự nhiên lộ ra vẻ khát khao niềm vui bình dị. Ánh mắt của anh ta thay lời như nói với Trương Dương rõ ràng đây đều là những lời nói thật lòng, có được tất có mất, Tô Triền Đào là từ nhỏ lớn lên trong châu báu lụa là, được rất nhiều nhưng đồng thời cũng mất đi không ít. Trương Dương cảm giác được, Tô Triền Đào bình thường tuy có vẻ oai phong lẫm liệt như vậy nhưng thật ra cũng là một người cô độc. Và lại, bên cạnh anh ta thật sự không có mấy người là bạn. Trong lòng hơi rung động, Trương Dương đột nhiên nói:

- Tô công tử, liệu anh có hứng thú với việc kiếm tiền hay không, bây giờ tôi biết là có cơ hội, liệu anh có muốn chung tay kiếm một khoản?

Trương Dương muốn tận dụng cơ hội lần này buôn tam thất kiếm món hời, chỉ ít tích góp đủ phí sinh hoạt cho tương lai trong mấy năm để đỡ phải lo lắng chuyện tiền bạc. Hẳn vốn đã muốn tìm người hợp tác, Tô Triền Đào vốn chính là một phương án, quả thực là một đối tác hợp tác rất khả thi, hơn nữa hợp tác với anh ta còn có thể tiết kiệm được không ít công sức phải bỏ ra nữa.

- Cơ hội, cơ hội gì vậy?

Tô Triền Đào hơi sửng sốt, đoạn vội vã hỏi một câu, cũng nhân dịp đánh giá Trương Dương. Anh ta biết Trương Dương y thuật rất thần kỳ, chỉ hai lần trị liệu đã giúp tinh thần ông bác nhà anh ta đỡ hơn rất nhiều, mấy ngày này Tô Thiệu Hoa cũng không ít lần khen ngợi Trương Dương trước mặt người khác. Chính vì lẽ đó, anh ta mới nỗ lực tiếp xúc với Trương Dương, đương nhiên, mục đích của anh ta cũng không phải là nhờ Trương Dương đi bán thuốc giùm, mà là vì kết bạn với người như Trương Dương đối với anh ta sẽ không có hại. Tô Triền Đào vốn là người thông minh, anh ta biết một bác sĩ y thuật thần kỳ như Trương Dương có giá trị đến đâu. Thật ra nói trắng ra thì anh ta cũng là vì Trương Dương có giá trị mới cố ý làm như vậy, cũng không phải là trong lòng thật sự coi Trương Dương là bằng hữu, suy đoán vừa nãy của Trương Dương cũng không sai, đây là một người sống cô độc.

- Một cơ hội rất tốt, anh cứ nói trước coi anh có muốn làm hay không đã!

Trương Dương làm bộ thần bí cười cười, cũng không hề trực tiếp đem chuyện tam thất nói ra, chưa xác định có hợp tác hay không thì cũng không cần thiết nói tỉ mỉ như vậy.

- Đương nhiên là muốn, có tiền không kiếm họa là ngu, Bác sĩ Trương, rốt cuộc là cơ hội gì vậy?

Tô Triền Đào lập tức gạt đầu, Trương Dương là thần y thì không sai, nhưng anh ta chưa từng nghe nói qua Trương Dương từng dính vào chuyện làm ăn, hiện tại Trương Dương lại nghiêm nhiên nói có dịp kiếm tiền nên khiến anh ta rất là hiếu kỳ. Hiện tại chuyện làm ăn cũng không giống như trước đây, cũng không còn cái gì trăm phần trăm có thể kiếm ra tiền. Bất kỳ mỗi làm ăn nào khi vừa bắt đầu đều sẽ có chút phiêu lưu, quan trọng chính là ở cách làm. Trương Dương khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Anh là ông chủ, về chuyện buôn bán được liệu, anh hãy nói cho tôi biết trước, trong tay anh có bao nhiêu vốn lưu động?

- Vốn lưu động, nhất thời nếu huy động ngay thì tôi có thể có hơn bảy trăm ngàn!

Tô Triền Đào hơi do dự chốc lát rồi cũng nói thẳng ra số vốn lưu động trong tay. Đối với Trương Dương, anh ta cũng không hề hoài nghi gì cả, nếu Trương Dương cần tiền, chỉ cần đến chỗ bác hai nhà anh ta thì cả trăm ngàn cũng đều không phải vấn đề gì, nếu như Trương Dương thật sự chữa khỏi bệnh cho bác hai thì mấy triệu thù lao đều có khả năng. Trương Dương sẽ không để tâm đến món tiền nhỏ của anh ta làm gì.

- Hơn bảy trăm ngàn, không đủ, lần này chuyện làm ăn rất dễ kiếm tiền, anh ít nhất cũng cần chuẩn bị tầm hai triệu!

Trương Dương khẽ cười lắc đầu, 700 ngàn là không ít, nhưng trong mắt Trương Dương thật sự là không nhiều, hơn nữa lần này có thể nói là phi vụ làm ăn kiếm tiền rất ớn, ít nhất cũng có thể kiếm gấp hai ba lần, cơ hội như vậy đương nhiên phải chuẩn bị thêm ít tiền.

- Hai triệu?

Tô Triền Đào lông mày nhảy nhảy, hai người bọn họ đang nói chuyện, nhưng âm thanh đều rất nhỏ, những người khác vẫn đang mải tranh nhau đồ ăn, ngoại trừ Mễ Tuyết ra thì không ai để ý đến bọn họ bên này.

- Đúng, hai triệu, nếu như có ba triệu thì càng tốt, tôi bảo đảm lần này ít nhất có thể lời một gấp đôi!

Trương Dương nhẹ nhàng gật đầu như không, hần đột nhiên cảm giác chính mình như là sói xám lớn đang dụ dỗ đứa trẻ, chỗ không giống chính là lần này hần thật sự nắm chắc có thể kiếm tiền.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Biết Tin

- Ba triệu!

Tô Triền Đào lông mày dựng lên lần thứ hai. Trương Dương nhẹ nhàng gật đầu một cái, cầm đũa gấp thức ăn mà không nói gì nữa. Ba triệu là không ít, nhưng đối với Tô Triền Đào mà nói vẫn chưa đến mức quá khó khăn, chỉ cần anh ta đồng ý ngỏ lời với Tô Thiệu Hoa là có thể lo đủ số tiền kia. Đối với Tô Thiệu Hoa mà nói, ba triệu không đáng kể chút nào. Đáng tiếc chính là, Tô Triền Đào đã sớm đi công tác bên ngoài, anh ta làm ăn trước nay không cần trong nhà trợ giúp, ngoại trừ 50 ngàn ban đầu ra thì đã quyết sẽ không xin Tô Thiệu Hoa một đồng nào nữa. Tô Triền Đào vốn rất cơ linh nhưng làm việc cũng rất có nguyên tắc, nếu đã nói ra thì nhất định sẽ làm được. Cứ như vậy, dựa vào một mình anh ta mà muốn đi kiếm ba triệu thì vẫn có khó khăn nhất định. Tô Triền Đào trong mắt không ngừng lấp lánh tinh quang, vẻ mặt cũng không ngừng biến hóa, một lát sau mới cắn răng nói:

- Được, tôi sẽ lo đủ ba triệu, còn anh?

- Tôi không có tiền mà cũng sẽ không góp tiền!

Trương Dương mỉm cười lắc đầu một cái, hần thật sự là không có tiền, liền tính đem cái chén nhỏ bán đi, cũng không hơn mấy trăm ngàn, huống hồ hần cũng sẽ không nỡ đem đi bán. Chỉ dựa vào hơn chục ngàn trong tay hần, chuyện làm ăn này tốt hơn là không làm. Tô Triền Đào thì đang không khỏi sững sờ nhìn Trương Dương.

- Tô công tử, nếu như anh tin tưởng lời nói của tôi, cuộc trao đổi này chúng ta sẽ làm, anh bỏ ra ba triệu, tôi sẽ phụ trách chỉ huy hoạt động, thu được lợi nhuận, chúng ta chia theo tỷ lệ ba bảy, anh bảy tôi ba!

Trương Dương vừa cười vừa nói một câu, Tô Triền Đào vẫn trừng to hai mắt như cũ, thoáng có vẻ không tin.

- Đương nhiên, nếu anh cảm giác chịu thiệt, có thể không làm cuộc trao đổi này, tôi sẽ lại tìm những đối tác khác để hợp tác, tôi có thể nói luôn cho anh biết, bây giờ tôi thật sự không có tiền!

Trương Dương lại gấp thêm một đũa thức ăn, Hồ Hâm bọn họ đều đã tranh nhau khai khá rồi, mỗi người trước mặt đều bày không ít món ngon, hần mà còn chân chừ chỉ sợ cũng không có mà ăn.

- Bác sĩ Trương, ta không phải là không tin anh, chỉ là làm sao cảm giác cứ thấy là lạ, kiểu hợp tác này tôi thực sự chưa từng thử qua!

Tô Triển Đào cười khỏ một tiếng, trong lòng anh ta thật sự có chút do dự, đây không phải là chuyện làm ăn mấy trăm ngàn, ba triệu thì anh ta có thể nghĩ cách đem xe, đem nhà ra đặt cọc, lại tìm thêm bạn bè bên cạnh mượn tạm, cần rằng chút thì gần như cũng có thể tập hợp đến, chỉ là đây cũng bằng với toàn bộ gia sản của anh ta. Đặt toàn bộ gia sản ra mạo hiểm mà không nắm rõ may mắn thì đôi lại bất luận là người nào, e rằng đều sẽ không thấy thoải mái.

- Tôi hiểu, như vậy đi, tôi bảo đảm lần này ít nhất có thể kiếm gấp đôi, nếu thấp hơn thì tất cả lợi nhuận đều là của anh, tôi không đòi bất kỳ phần nào, nếu như không kiếm được tiền thì tôi sẽ đền, tôi sẽ bán thân cho anh trong vòng một năm để bồi thường, trong vòng một năm tôi sẽ là công nhân của anh, anh nói gì tôi sẽ làm đấy!

Trương Dương lại nhẹ nhàng gật đầu một cái, tâm trạng của Tô Triển Đào hẳn có thể hiểu được phần này. Nếu đôi lại là hẳn, đột nhiên có người đưa ra đề nghị hợp tác như vậy, e rằng cũng sẽ không khỏi có chút hoài nghi và khó quyết định, cho nên hẳn mới đưa ra biện pháp này. Tô Triển Đào sắc mặt lại thay đổi một thoáng. Trương Dương chịu nói ra những lời này, có thể nói là đã cho anh ta một sự hứa hẹn, cũng có nghĩa là Trương Dương tuyệt đối tin tưởng vào cuộc trao đổi này, tin rằng nhất định có thể kiếm ra tiền, bằng không thì cũng sẽ không ép anh ta đến mức ấy.

- Được, tôi đồng ý, một năm bồi thường coi như xong, Bác sĩ Trương, lần này tôi sẽ đi theo anh một lần, thua thì cùng lắm “đồng sơn tái khởi”(làm lại từ đầu)!

Quá rõ ràng là Tô Triển Đào cần rằng nói một câu này thật ra là vì động lòng trước một năm bồi thường của Trương Dương. Trương Dương giá trị ra sao thì anh ta hiểu rất rõ, chỉ cần Trương Dương dùng y thuật thần kỳ của hẳn thì tiền tài không phải là thứ có khả năng so sánh. Nếu như Trương Dương đã nói thế thì anh ta cũng không cần quan trọng hẳn sẽ làm gì, trong thời gian một năm anh ta tuyệt đối có lòng tin nếu dùng y thuật của Trương Dương thì kiếm lấy ba triệu lợi nhuận không hề khó. Đối với rất nhiều người có tiền mà nói, tiền nhiều đến mấy cũng không sánh bằng sức khỏe. Tuy rằng anh ta đã đánh cược cả gia tài nhưng Trương Dương cũng đã đặt cược tương lai của hẳn, thời gian một năm trong tương lai của Trương Dương không thể có giá trị thấp hơn ba triệu. Nếu Trương Dương đã dám đánh cược thì anh ta hẳn không nhất thiết phải từ bỏ làm gì, huống hồ Trương Dương người này vốn là đáng để dùng cái giá cao để kết giao, càng không cần phải nói Tô Thiệu Hoa hiện tại còn cần Trương Dương hỗ trợ trị liệu cho. Nếu thắng, không chỉ có thể giao hảo với Trương Dương mà còn có thể thu hoạch món lợi rất lớn, cho dù thua, cũng cùng lắm là như anh ta đã tính vậy, “đồng sơn tái khởi(làm lại từ đầu)” thôi, anh ta cũng không phải là không có tiền để làm lại.

- Anh cứ yên tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ không thua, lần này chuyện làm ăn của anh sẽ được một dịp phát triển mạnh mẽ!

Trương Dương mỉm cười lắc đầu, trong lòng âm thầm khen ngợi. Tô Triển Đào quả nhiên là người rất quyết đoán, dưới tình huống này mà cũng dám đồng ý hợp tác với hẳn quả cũng không dễ dàng, đổi thành những người khác khả năng đã sớm tính đường từ chối rồi. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lần này chuyện làm ăn thật sự sẽ không chỉ tiến triển ở mức bình thường, lịch sử hiện tại ngoại trừ những người bên cạnh hẳn đã biến mất ra thì tất cả đều không có thay đổi, đại hạn ở Vân Nam xuất hiện rất đúng lúc, tam thất và những vị thuốc Đông y khác đều sẽ tăng giá điên cuồng, chuyện đó cũng là đã gần ngay trước mắt.

- Tôi cũng tin là vậy, Bác sĩ Trương, bây giờ anh có thể nói nội dung cụ thể ra rồi chứ!

Tô Triển Đào khẽ gật đầu, trên mặt không còn bất kỳ chút do dự nào như trước đó, anh ta vốn cũng là người rất quả đoán, đã có quyết định, vậy thì sẽ không còn bị những thứ khác làm lung lay ý chí. Đã làm thì sẽ làm hết sức, nhưng lần này trong lòng anh ta vẫn cảm giác thấy hơi là lạ. Đến cả chuyện làm ăn chương trình cụ thể ra sao anh ta cũng không biết mà đã đồng ý bỏ ra ba triệu để đầu tư, chuyện như vậy có thể nói là lần thứ nhất trong đời. Đương nhiên, nếu như người nói ra những lời này không phải là Trương Dương thì anh ta chắc chắn sẽ không đồng ý.

- Gọn nguồn lực tài chính, tập trung đầu tư vào tam thất!

Trương Dương ngẩng đầu, nói đơn giản thôi nhưng đủ để khiến Tô Triển Đào hai mắt đột nhiên sáng ngời. Tô Triển Đào làm chính là người kinh doanh được liệu nên tự nhiên là rất quan tâm đến các loại thuốc Đông y, tam thất hẳn là cũng đã từng chú ý qua. Kỳ thực gần đây thị trường tam thất cũng không quá ổn định, lên lên xuống xuống rất nhiều lần, anh ta đã từng bỏ công quan tâm mất mấy ngày, chỉ là không nhìn ra manh mối gì cả nên đành bỏ. Lại nói, thuốc Đông y kê cũng là một loại hàng giá cả biến hóa thất thường, cũng rất dễ chịu ảnh hưởng của các nhân tố, tỷ như sản lượng, môi trường, trong đó sản lượng là dễ chịu ảnh hưởng nhất. Nhưng có tư cách kinh doanh trong lĩnh vực này đều là các “nhà cái lớn”, Tô Triển Đào là tiểu thương nên bình thường tư cách “húp canh” cũng đều không có, chỉ có thể quan sát chờ thời cơ.

Thuần túy dựa vào con mắt của mình nên rất dễ dàng gặp chuyện không may, nếu cứ nhảy vào, có thể sẽ bị chết đuối mất xác ngay. Tô Triển Đào hiểu rõ điểm này, nhưng lần này có vẻ lại khác.

- Bác sĩ Trương, tôi hiểu, trong vòng ba ngày tôi nhất định sẽ chuẩn bị kỹ càng về mặt tài chính, nhưng anh có thể cho tôi biết rõ hơn chút không, anh có tin tức gì sao?

Tô Triển Đào cười khà khà, điều anh ta đang suy nghĩ chính là Trương Dương đã biết được tin tức gì đó, bằng không thì tuyệt sẽ không dám khẳng định như vậy. Biết tin thì có thể nói là khác rồi, vận may mà tốt thì có “thịt” mà ăn, cho dù vận may có thiếu đi một chút thì bát canh thom ngào ngọt vẫn là không thành vấn đề, bất kể nói thế nào, chính là có thể kiếm chác tốt. Nếu có tin tức thì phương thức hợp tác lần này của Trương Dương có thể sẽ không có chút thiệt thòi nào, Tô Triển Đào biết rất rõ tầm quan trọng của tin tức trong xã hội hiện đại, một số tin tức sẽ có giá trị rất cao, Trương Dương nếu quả thật sớm biết được điều gì, đem tin tức kia bán đi cũng đã có thể kiếm được không ít tiền.

- Anh cứ chuẩn bị tiền bạc kỹ càng, đến lúc đó cứ nghe tôi là được!

Trương Dương khẽ mỉm cười, không thừa nhận, cũng không phủ nhận. Hẳn nào có biết tin tức gì, hẳn bây giờ chỉ là một gã sinh viên bình thường, người quen biết bên cạnh tất cả đều chỉ có đám bạn học của hẳn, cũng bình thường y như hẳn. Xét trong vòng giao tiếp của hẳn bây giờ thì ngay cả tin tức vòng ngoài hẳn cũng không biết. Đương nhiên, những lời này hẳn sẽ không nói ra, tuy rằng hẳn không có tin tức nhưng đã có kinh nghiệm sống một kiếp

người, thông tin này của hắn hệ trọng không kém chút nào so với những tin tức kiểu này, thậm chí so với mấy cái “tin tức” kia thậm chí còn lớn hơn.

- Được rồi, anh cứ yên tâm, có tiền không kiếm họa là kẻ ngu, Bác sĩ Trương, lần này huynh đệ ta có thể “phát” hay không phải dựa vào anh rồi!

Tô Triển Đào lập tức gạt đầu, đã thoát có vẻ hưng phấn hơn. Hắn bình thường lo chuyện làm ăn, phần lớn là hay mua sỉ dược liệu sau đó bán cho các bệnh viện, những bệnh viện này đều là tự kéo tới, đây chỉ là buôn bán nhỏ lẻ. Nhưng anh ta cũng đã được nghe nói rất nhiều người đã làm giàu từ nghề sao chế dược liệu, Tiêu ấp bên kia có không ít trường hợp như vậy. Sở dĩ mua lại mấy cửa tiệm, chính là nghĩ tương lai mình cũng sẽ làm ăn như vậy, nhưng anh ta cũng biết rõ là có lời khắc có lỗ, thua lỗ đến táng gia bại sản đi nhảy lầu cũng không phải là ít. Cho nên anh ta vẫn cứ đang quan sát, dù sao anh ta mới làm ăn có một năm, vẫn chưa tích lũy đủ kinh nghiệm.

- Tôi ăn no rồi!

Tô Triển Đào mới vừa ngẩng đầu đã ngạc nhiên thấy Hồ Hâm đang thỏa mãn vỗ bụng, bên mép cũng mỡ màng không ít.

- Tôi cũng đã no!

Cố Thành ợ no cái rõ ghê, đừng thấy cậu ta gầy mà khinh, hôm nay cũng đã ăn vào không ít, trước đó phục vụ vừa dọn đi một đồng xương còn lại chính là căn cứ chứng minh tốt nhất.

- Tôi cũng vậy!

Tiêu Bán đưa tay ra ôm eo, vì ăn quá nhiều nên không đứng thẳng lên được, Cô ngọc với Nam Nam thì còn khá hơn một chút, nhưng cũng là ôm mỗi người một cái trống com. Trương Dương quay đầu lại, nhìn một chút chỗ thức ăn ít ỏi còn lại trên bàn, không khỏi lắc đầu chịu thua. Cả bàn đầy đồ ăn, cộng thêm bốn bình rượu đã bị mấy cái “máy nghiền” này tiêu diệt xấp xỉ rồi, một bàn com nước như vậy hồi trước hắn thấy cho dù là bảy, tám thanh niên trai tráng cùng ăn cuối cùng cũng nhất định sẽ còn lại phần nửa. Tô Triển Đào cũng thoáng chú ý tới tình trạng trên bàn nhưng cũng chẳng còn lấy làm điều. Anh ta còn đang suy nghĩ chuyện làm ăn mà Trương Dương nói tới, nếu như chuyện Trương Dương đề cập thật sự có thể thực hiện, vậy đây đối với hắn tuyệt đối là một lần kỳ ngộ không nhỏ, một chuyện làm ăn từ quy mô mấy trăm ngàn mở rộng lên thành mấy triệu. Theo kế hoạch của anh ta lúc đầu, mở rộng kiểu này sớm nhất cũng phải đợi hai năm sau mới có thể thực hiện, cũng là để tiết kiệm trong thời gian hai năm.

...

- Tô công tử, cảm tạ anh hôm nay đã thịnh tình khoản đãi, Trương Dương, bọn này đi về trước, cậu ở lại chơi vui nhá!

Ngoài cổng Khai Toàn Lâu, Hồ Hâm đứng đối diện chiếc BMW phát tay từ xa, sau bữa trưa, Tô Triển Đào hưng phấn kéo Trương Dương cùng đi, anh ta nói muốn dẫn Trương Dương đi chuẩn bị ít đồ, Trương Dương chối không được, cũng không thể làm gì khác hơn là tùy ý người ta. Nói là chối nhưng kỳ thực cũng là hắn lăm vào thế bị động. Tô Triển Đào rất thông minh, trước tiên là mời Mễ Tuyết qua, Mễ Tuyết không tiện chối, Trương Dương tự nhiên cũng sẽ không từ chối, chỉ có thể cùng theo lên xe. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu Mễ Tuyết không định đi thì Trương Dương phỏng chừng cũng sẽ không theo làm gì, dù sao hôm nay Mễ Tuyết vừa xuất viện, hắn cũng muốn ở cùng Mễ Tuyết lâu thêm một chút.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Xem Chút Tiền Đồ Của Anh Kìa!

Nơi Tô Triển Đào dẫn Trương Dương đến là bui cục. Bui cục nằm khu trung tâm thành phố, có phòng khách rất lớn, xe vừa đỗ, Tô Triển Đào chưa kịp phân trần đã trực tiếp kéo Trương Dương xuống xe.

- Muốn làm việc tốt thì thoát tiên cần có công cụ tốt, bác sĩ Trương, hiện tại chúng ta là đối tác hợp tác, đây cũng là phi vụ làm ăn lớn nhất từ trước đến nay của tôi, trước đó chúng ta nhất định phải chuẩn bị đầy đủ!

Tay kéo Trương Dương, Tô Triển Đào miệng vẫn nói, hai người cùng Mễ Tuyết liền tiến vào phòng khách bui điện.

- Đây, rốt cuộc là anh muốn làm gì?

Trương Dương bị anh ta kéo đến nỗi có chút dở khóc dở cười, mãi sau khi tiến vào phòng khách, hắn cũng không biết Tô Triển Đào dẫn hắn đến đây có mục đích gì.

- Đến mua điện thoại di động, chuyện làm ăn lúc mới bắt đầu thì chúng ta nhất định phải giữ liên lạc suốt 24 giờ, anh chỉ có máy nhắn tin là không được,

điện thoại di động cũng phải chuẩn bị!

Tô Triển Đào nhìn chung quanh một chút, cũng không chờ Trương Dương phản ứng, lập tức lại nói:

- Anh cứ ở đây chờ tôi, ta có một bạn học đi làm ở đây, để tôi bảo anh ta tới giúp ta chọn điện thoại di động, anh không biết đó thôi, bên này làm ăn mập mờ lắm, không có người quen thì có khi chém thêm của mình đến cả ngàn có hơn!

Tô Triển Đào nói xong, liền để Trương Dương đứng sang bên chờ, anh ta thì lại rút điện thoại ra gọi.

- Mua điện thoại di động?

Trương Dương sững sốt một chút, ý nghĩ này hẳn sớm đã có qua, nhưng lại không nghĩ là sẽ thực hiện nhanh như vậy. Thứ nhất là hiện tại điện thoại di động có giá không rẻ, hơn nữa tính năng rất ít, đáng về càng là xấu cực kỳ, chỉ ít so với các dòng smartphone trong tương lai thì điện thoại di động hiện tại tất cả đều là lão già. Thêm nữa chính là Trương Dương hiện tại cũng không rộng rãi về mặt tài chính, một em điện thoại di động ít nhất cũng mất mấy ngàn, sim số cũng không rẻ chút nào, hồi năm 98 này bất luận là mua điện thoại hay là điện thoại di động đều không thuận tiện như hậu thế sau này. Theo như Tô Triển Đào nói, hiện tại mua điện thoại di động trước tiên phải bỏ ra không ít phí chọn sim số, nhưng cũng còn chưa chắc có được hay không. Như vậy tính sơ sơ, một chiếc điện thoại di động, cho dù là là hàng thái đi nữa mà không có tầm 4,5 ngàn thì cũng đừng mong mua được, tốt một chút thì phải 7,8 ngàn thậm chí hơn chục ngàn, ở thời đại này, điện thoại di động tuyệt đối là mặt hàng xa xỉ, cũng khó trách Chu Dật Trần lại yêu thích xuất hiện với con điện thoại di động to bản xù xì đến thế.

- Trương Dương, anh muốn mua điện thoại di động thật sao!

Mễ Tuyết khẽ kéo Trương Dương, khẽ hỏi một câu. Trương Dương nghĩ ngợi chốc lát rồi nói:

- Mua thì cứ mua thôi, thứ này sớm muộn gì cũng cần, hơn nữa anh ấy nói không sai, có cái điện thoại di động sẽ thuận tiện hơn!

- Vâng, vậy có phải anh sẽ rất ít dùng đến máy nhắn tin không?

Mễ Tuyết nhẹ nhàng gật đầu một cái, lại khẽ hỏi một câu, lần này Trương Dương nghe được trong lời nói của cô có chút lo lắng.

- Nha đầu ngốc, sao lại thế chứ, điện thoại di động mắc tiền như vậy, thì thoảng mới có thể dùng, dùng nhiều nhất vẫn là máy nhắn tin em tặng thôi chứ!

Trương Dương cười khẽ một tiếng, rõ ràng hẳn biết điều Mễ Tuyết đang lo lắng. Máy nhắn tin của hẳn cũng là Mễ Tuyết mới tặng chưa được bao lâu, Mễ Tuyết là đang lo lắng Trương Dương có điện thoại di động rồi sẽ bỏ đi món quà cô tặng, nói kiểu gì thì đây cũng là món quà đầu tiên Mễ Tuyết tặng cho hẳn. Nhưng những lời này hẳn cũng có chút nghĩ một đằng nói một nẻo. Trương Dương biết rõ, dù hẳn thích Mễ Tuyết đến mấy thì máy nhắn tin cũng sẽ chẳng còn dùng được mấy hơi, điện thoại di động hiện tại đang bắt đầu phổ biến, các loại điện thoại di động sẽ giảm giá, tính năng sẽ tăng thêm thì máy nhắn tin tất sẽ phải rời khỏi sân khấu lịch sử công nghệ. Nhưng hẳn sẽ vẫn giữ lấy cái máy nhắn tin này, bởi vì nó có ý nghĩa rất đặc biệt.

- Vậy thì tốt!

Mễ Tuyết ngọt ngào nở một nụ cười, vừa nãy đúng là cô có lo lắng như vậy nhưng Trương Dương đã xóa bỏ đi điều cô nghi ngờ.

- Anh ấy vẫn đang gọi điện thoại, nếu muốn mua, chỉ bằng chúng ta đi xem trước một chút thôi!

Mễ Tuyết quay đầu thoảng ngoảnh lại nhìn, cuộc điện thoại này của Tô Triển Đào có vẻ hơi lâu, hiện tại anh ta vẫn đang đứng ngoài cửa, thỉnh thoảng đi tới đi lui vài bước. Điện thoại di động thời bấy giờ vẫn đúng với đặc trưng “di động”, gọi điện thoại di động mà cứ đứng nguyên một chỗ thì tín hiệu sẽ không tốt.

- Cũng được, đi xem một chút đi!

Trương Dương nghĩ ngợi giây lát rồi lập tức gật đầu, kỳ thực trong lòng hẳn cũng chẳng chờ mong gì đối với điện thoại di động ở thời đại này, hẳn biết, cho dù là loại tốt cũng không thể sánh bằng những loại hẳn đã sử dụng ở hậu thế. Chỉ là hẳn không muốn phụ ý tốt của Mễ Tuyết, Mễ Tuyết hiện tại có vẻ đang rất muốn thử, cô có vẻ rất hưng phấn. Bất kể nói thế nào, điện thoại di động vào lúc này vẫn là tượng trưng cho thân phận, Trương Dương có điện thoại di động, điều đó càng chứng minh Trương Dương thật là ghê gớm, Trương Dương càng nổi tiếng thì cô lại càng tự hào. Hơn nữa, Trương Dương lại là một trong số những người đầu tiên có điện thoại di động. Cần phải biết những năm 98 này, bưu điện vẫn chưa triệt để tách ra, hiện tại ngành bưu chính và điện tín vẫn ở chung làm việc chung một chỗ. Đây là phòng khách của một cái bưu điện, đi ra phía giữa phòng Trương Dương mới có cơ hội ti mi quan sát nơi này. Trong phòng khách có không ít người, rất nhiều người đều đang đứng trước quầy gửi thư và bưu phẩm, cũng có một số đang gửi và rút tiền, gửi tiền qua hệ thống bưu chính vẫn là một phương thức rất phổ biến hiện tại, chỉ là tốc độ hơi chậm. Ngoài bưu kiện và tiền thì còn có tem thư, phong bì, bưu thiếp được đem bán ở quầy, cái quầy này cũng không nhỏ, keosdaif thật dài một loạt, có rất nhiều người vây quanh đây. Hiện tại trào lưu sưu tập tem đang rất hot, chỉ tiếc Trương Dương lại quên mất có cái tem nào có thể tăng giá trong thời gian ngắn không nên chỉ có thể tiếc nuối xem qua vài lần rồi tạm thời rời khỏi. Nên nhớ, đây cũng là một cách kiếm tiền rất khá, đương nhiên, chỉ cần ngắn hạn chứ nếu trường kỳ thì coi như bỏ cho xong, Trương Dương không có hứng thú và kiên nhẫn mức ấy.

Ngược lại Mễ Tuyết lại rất có hứng thú đối với tem, lúc lướt qua nơi này đã mua hai con tem chính bản, giá tiền cũng không mắc, chỉ tốn mất mấy tệ, bản thân cô không sưu tập tem nhưng trong đám bạn có người yêu thích cái này nên cô mua để tặng người ta làm chút thú vui thoảng chốc. Phòng khách sắp đặt theo hướng đông tây, mặt đông mới là phòng khách điện tín, nói là phòng khách chứ thật ra chính là chia ra một phần nhỏ, không thể nào so sánh với phòng khách thật sự vừa này. Bên này cũng không đông người như bên kia, chỉ có mấy người xem, nhưng những thứ ở đây lại đắt hơn so với bên kia nhiều, ngoài mặt hàng điện thoại di động mà Trương Dương muốn mua ra cũng không có thiếu máy nhắn tin các loại. Xuất hiện ở thời kỳ này, thông dụng

thật sự vẫn là máy nhắn tin, điện thoại di động trong mắt rất nhiều người vẫn là thứ không mua nổi, càng chịu không nổi chi phí xa xỉ khi dùng.

- Trương Dương!

Có tiếng ai đó quen quen khẽ gọi khiến Trương Dương không khỏi quay lại nhìn, hần không nghĩ tới, đến mua cái điện thoại di động mà cũng có thể gặp phải người quen, Hồ Đào bên khoa thể dục đang cùng hai cô gái tiến vào, trong đó một cô đang khoác tay cậu ta. Cả ba đang cùng nhìn về phía Trương Dương. Hai cô gái, một người hơi lớn tuổi chút, một người trẻ tuổi hơn, chính là người đang khoác tay Hồ Đào, cô gái này Trương Dương tựa hồ hơi có chút ấn tượng nhưng là nghĩ không ra cô ta tên gì.

- Hồ Đào, xin chào!

Đây là bên ngoài trường, Trương Dương cũng không có biểu hiện gì khác lạ, huống hồ gã Hồ Đào này cũng chỉ là tùy tùng của Chu Dật Trần chứ không hề giống Chu Dật Trần để bọn hắn phải trực tiếp chán ghét như vậy. Hồ Đào gật đầu, ánh mắt có chút phiêu hốt, Trương Dương từ trong ánh mắt của cậu ta phát hiện một chút sợ hãi đối với hắn, điều này khiến Trương Dương rất là nghi hoặc.

- Cậu này là Trương Dương hả?

Hồ Đào không nói chuyện, mà cô bé khoác tay gã lại mở miệng trước, Hồ Đào trên mặt thì lại thoáng lộ ra chút do dự. Trương Dương vừa nảy phát hiện không sai, hiện tại Hồ Đào vẫn đúng là có chút sợ Trương Dương, ngay cả chính hắn cũng không biết tại sao.

- Xin chào, đúng là tôi đây!

Trương Dương lịch sự cười cười, cô bé này khá là quen thuộc với Trương Dương, nhưng là một cảm giác quen mà lạ, là trong ký ức của Trương Dương trước đây lưu lại. Ngay cả ký ức đó cũng đều là mơ hồ, chứng tỏ người này không phải quen với hắn lắm, Trương Dương hoàn toàn không nhận ra cô ta, mà cũng chẳng hề có hứng làm quen.

- Hồ Đào, anh nói gã Trương Dương hay bắt nạt anh, có phải chính là hắn hay không?

Cô bé bày thoát tiên là đánh giá Trương Dương từ trên xuống dưới một chút, lập tức lại quay sang Hồ Đào bên cạnh hỏi một câu.

- Không, Đinh Đinh, anh không có nói như vậy!

Hồ Đào mặt đột nhiên biến sắc, vội vàng lắc đầu, đối với Trương Dương hiện tại gã thật sự có cảm giác sợ hãi, cậu ta không muốn đi trêu chọc Trương Dương làm gì. Bởi vì chính là cậu ta đề cử Trương Dương nên hiện tại Chu Dật Trần rất giận gã, đem lửa giận liên lụy đến trên người nên nhiều ngày nay vẫn chưa để cậu ta yên chút nào. Cậu ta cũng biết, Chu Dật Trần hiện tại vẫn đang không ngừng mưu tính chuyện phản kích, nhưng đáng tiếc chính là qua mấy lần hội nghị, Chu Dật Trần ngay cả Tiêu Bản và Cố Thành cũng đều ứng phó không được, lần trước đã bị Tiêu Bản làm ho mất mặt. Bây giờ cậu ta cũng coi như là đã thấy rõ, uy tín của Chu Dật Trần tại Hội sinh viên là đang xuống từng ngày, sớm muộn sẽ rút khỏi ghế chủ tịch, lúc trước cậu ta đi theo Chu Dật Trần, một là nhìn trúng thân phận của Chu Dật Trần, hai cũng là bởi vì Chu Dật Trần có quan hệ, có tiền, muốn lúc tốt nghiệp Chu Dật Trần có thể kéo mình lên. Nhưng giờ thì cậu ta đã rõ, tất cả những thứ này đều đã mất, Chu Dật Trần trong lòng oán hận cậu ta, làm sao có khả năng sẽ giúp đỡ. Mà gây ra tất cả chuyện này, người thực sự ra tay sau màn chính là Trương Dương. Cậu ta hiểu rõ điều này, chính là hiểu rõ nên mới sợ Trương Dương đến thế, Chu Dật Trần trong mắt cậu ta đã là nhân vật rất không tầm thường, người như vậy mà mới mấy hiệp đã bị Trương Dương chinh cho chỉ biết đường chống đỡ. Một điểm trọng yếu nhất, Trương Dương hiện tại căn bản là không trực tiếp đứng ra, chỉ dựa vào hai “lính hầu” đã có thể đối phó Chu Dật Trần, trong lúc này chênh lệch nhìn thấy quả là rõ ràng. Cũng chính bởi vì sự chênh lệch này mà nỗi sợ sệt trong lòng đối với Trương Dương ngày càng gia tăng, ngay cả Chu Dật Trần Trương Dương đều có thể muốn làm sao thì làm, càng không cần phải nói là cậu ta.

- Nhìn chút tiền đồ này của anh, thật không biết Đinh Đinh sẽ coi trọng anh kiểu gì, bị người khi dễ, ngay cả cái rắm cũng không dám thả!

Lần này người nói chuyện là cô gái có tuổi kia, nói là lớn tuổi nhưng cũng chỉ là so với Trương Dương bọn họ, cô gái này đại khái cũng chỉ có hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, so với Tô Đình Đào ngược lại là xấp xỉ ngang nhau. Hồ Đào đầu lại càng cúi thấp xuống, bị đàn bà con gái răn dạy trước mặt mọi người mà một tiếng cũng không dám hé răng, cũng coi như là đủ uất ức rồi. Trương Dương khẽ cau mày, cô ta răn dạy Hồ Đào nhưng cũng là đang làm càn mà tiện thể đánh giá hắn, một mặt khinh miệt, ánh mắt này khiến Trương Dương rất không thoải mái.

- Hờ, em biết hắn, cán bộ Hội sinh viên trường ta, Hồ Đào cũng ở trong Hội sinh viên, hắn ta luôn nhắm vào Hồ Đào!

Cô bé khoác tay Hồ Đào lại nói một câu, vừa nói vừa nhìn chằm chằm Trương Dương tỏ vẻ rất căm giận, Mễ Tuyết lần này cũng khẽ nhún mày, nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Trương Dương, lặng lẽ nắm lấy cánh tay hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Không Mua Nổi

Trước mắt hai cô gái này có thể nói rất không khách khí, hơn nữa lại trực tiếp nhằm vào Trương Dương nên khiến Mễ Tuyết trong lòng rất là mất hứng. Về xinh đẹp của Mễ Tuyết khiến hai cô gái kia đều thoáng ngạc nhiên trong giây lát, đặc biệt là người đang khoác tay Hồ Đào, cánh tay tựa hồ níu chặt hơn, lúc nhìn Mễ Tuyết có vẻ rất ghen tỵ.

- Chị Lan à, không có đâu, Trương Dương không có nhằm vào em, không phải như Đinh Đinh nói đâu ạ!

Hồ Đào có vẻ hơi hoảng loạn, hẳn không dám nhìn Trương Dương, cũng không dám nhìn cô bé bên cạnh, lúc nói chuyện con mắt chỉ có thể nhìn chung quanh, hoặc là cúi đầu. Cậu ta đang chột dạ, điều đó người ta chỉ cần quan sát một chút là có thể nhìn ra.

- Cảm miệng, hiện tại không đến phần cậu nói chuyện!

Cô gái lớn tuổi mạnh mẽ trừng mắt, Hồ Đào quả nhiên không dám nói thêm, chỉ oan ức cúi đầu, lén lút liếc nhìn Trương Dương. Cậu ta muốn giải thích với Trương Dương nhưng hiện tại lại không có cách nào nói ra. Trương Dương ngược lại là đồng tình nhìn hắn, một thằng đàn ông lực lưỡng bị một con đàn bà răn dạy như vậy, còn không dám phản bác, đúng là chuyện bi ai. Nhưng không ai chú ý tới, Hồ Đào khi cúi đầu, nắm đấm vẫn nắm chặt, trong ánh mắt mà người khác không nhìn thấy vẫn lập lòe ngọn lửa phản nộ vì bị sỉ nhục.

Hồ Đào là người của Chu Dật Trần, là thành viên Hội sinh viên, cũng là chủ lực đội bóng rổ khoa, những điều này đều không sai, nhưng không ai biết, Hồ Đào kỳ thực cũng là xuất thân con nhà nghèo từ nơi thôn dã đi ra. Có thể từ trong chốn đó đi ra, thi lên đại học, Hồ Đào cũng đã không dễ dàng gì, cậu ta dù gì cũng là niềm tự hào của hương thân phụ lão chốn quê nhà. Lúc trước khi mới vừa lên đại học, Hồ Đào vẫn mang theo một bầu hưng phấn mới mẻ, cậu ta cảm giác mình nổi bật hơn người, cảm giác mình có tiền đồ, có thể thoát khỏi cảnh nghèo khó, thực sự dung nhập vào cuộc sống thành thị. Nguyên vọng là tốt đẹp nhưng đáng tiếc hiện thực lại tàn khốc, chuyên ngành cậu ta theo học chính là thể dục, thời kỳ này thể dục cũng không được coi trọng đến đâu, cũng có thể tính là ít được lưu ý đưa vào chuyên nghiệp, thiết nghĩ sau khi tốt nghiệp muốn tìm đầu ra tốt cũng không dễ dàng. Huống hồ, hiện tại sinh viên đại học đã không được phân phối về các nơi nữa, năng lực chuyên nghiệp không xuất sắc lại không có sở trường gì như cậu ta, sau khi tốt nghiệp đại học, muốn tìm một công việc thích hợp là vô cùng khó khăn, nếu không tìm được việc làm, cậu ta liền chỉ có thể dẹp đường hỏi phui, trở lại xóm nhỏ khi xưa. Dù so thì ở nơi đó cậu ta vẫn có thể xin một chân giáo viên quen, dù sao cũng là sinh viên đại học, nhưng đó cũng không phải là cuộc sống mà cậu ta hằng mong muốn. Cậu ta muốn trụ lại cái thành phố này, triệt để thay đổi chính bản thân mình. Chính vì như thế nên cậu ta mới đi theo Chu Dật Trần, muốn dựa vào khả năng của Chu Dật Trần để tự giúp lấy mình, đừng thấy cậu ta là từ trong núi đi ra, đối với hai chữ “quan hệ” có thể nói vẫn là rất rõ ràng. Điều bắt buộc dĩ chính là có Trương Dương xuất hiện, Chu Dật Trần triệt để bỏ rơi hắn, theo Chu Dật Trần thời gian dài như vậy, cậu ta cũng coi như là hiểu rõ Chu Dật Trần là người như vậy, chỉ có kẻ đối với hắn ta còn hữu dụng thì hắn mới dùng, kẻ vô dụng thì đều có thể vứt bỏ sang một bên tùy ý. Vậy chính là vào lúc này, Hạ Đình xuất hiện.

Hạ Đình chính là cô bé khoác tay cậu ta, dáng cao 1 mét sáu tính cả đầu, vẫn đang học phổ thông. Hạ Đình thích mình, điểm ấy Hồ Đào đã sớm biết, khi cậu ta chơi bóng rổ, Hạ Đình thường đến xem, nhưng cậu ta cũng đã được nghe nói, cô bé này từng có rất nhiều bạn trai, hơn nữa rất điên cuồng, tính tình cũng không dễ mà chiều chuộng. Đối với người như vậy, cậu ta từ trước đến giờ đều là kính sợ mà tránh xa. Nhưng lần này thì không thể tránh đi đâu được nữa, Hạ Đình không biết từ nơi nào biết được, cậu ta đang vì chuyện học phí cho học kỳ sau mà rầu rĩ, dĩ nhiên chủ động tìm tới muốn cậu ta đến ở cùng với mình. Hạ Đình còn nói, chỉ cần Hồ Đào ở cùng với cô ta, cô ta sẽ giúp Hồ Đào đóng học phí, còn có thể mua cho Hồ Đào rất nhiều rất nhiều đồ tốt. Giả như quan hệ của bọn họ vẫn duy trì đến khi tốt nghiệp, sau đó có thể kết hôn, cô nàng còn có thể nhờ người trong nhà giúp Hồ Đào sắp xếp một công việc, đến lúc đó sẽ có thể giúp Hồ Đào chính thức trụ lại cái thành phố này, thật sự trở thành thị dân. Điểm này đã làm cho Hồ Đào động lòng, khát vọng bức thiết của cậu ta chính là có thể trụ lại, dung nhập được vào bên trong cái thành phố này. Đối mặt những thứ hấp dẫn này, Hồ Đào căn bản không cách nào từ chối, vậy là đáp ứng yêu cầu của Hạ Đình, sau khi ở chung một chỗ thì cậu ta mới hiểu được, nhưng lời đồn đại trước đó đối với cô ta là còn nhẹ chán, căn bản cô ta chính là một nữ hoàng độc tài và bạo lực. Bình thường Hồ Đào nhất định phải làm theo ý tứ của cô ta, hơn nữa khi gọi là phải có mặt ngay, không thể có bất kỳ phản bác nào, nếu không chịu như vậy thì bị răn dạy nhục mạ còn là nhẹ, không chừng sẽ còn phải chịu đòn. Trên người của hắn có không ít chỗ sưng xanh lè, tất cả đều là kiệt tác của Hạ Đình. Vẫn chưa hết, Hạ Đình còn có bà chị Hạ Lan đã ra đi làm, chính là cô nàng hơi dữ tuổi kia, cô ta đối với Hồ Đào lại càng là quá đáng, bình thường lúc nói chuyện, căn bản là không nhìn thẳng Hồ Đào, còn nhục mạ Hồ Đào bao thứ chuyện, khiến cậu ta là một thằng bầm vấy. Những điều này, Hồ Đào đều nhẫn nhịn, điều cậu ta muốn chỉ là ở lại cái thành phố này, dù sao Hạ Đình đã cho cậu ta chút hi vọng.

- Mễ Tuyết, chúng ta đi, qua bên kia xem một chút nhé?

Trương Dương không biết tình cảnh của Hồ Đào, nhưng cũng chẳng hứng thú gì với chuyện trước mắt liền kéo Mễ Tuyết tránh qua một bên. Không trừu chọc nổi hai bà chằn này thì tốt nhất là lánh đi cho khỏi mệt xác.

- Vâng!

Mễ Tuyết ngoan ngoãn gật đầu một cái, cứ như vậy mà khoác tay Trương Dương sang quầy hàng bên cạnh. Bỏ lại sau lưng hai chị em Hạ Đình, Hạ Lan đều không khỏi sững sốt một lúc, hai ả không nghĩ tới, đối tượng vừa này mình đang chắt vắn lại nghiêm nhiên không thêm dè ý, coi bọn họ như là không khí mà rời khỏi tự lúc nào. Điều này càng làm cho hai người thêm phần phẫn nộ, đặc biệt là Hạ Lan, mặt đã đỏ dừ như xối giấm.

- Nhiều như vậy, Trương Dương, anh thích loại nào?

Vừa tới quầy hàng bên cạnh, Mễ Tuyết đã bị một hàng điện thoại di động các loại hấp dẫn, không nhịn được hỏi Trương Dương một câu. Thật ra điện thoại di động ở đây cũng không nhiều, cũng chỉ có mấy loại MOTOROLA, Sony Ericsson, Nokia, tính gộp lại cũng không tới mười loại, nhưng đối với người bình thường đều không thấy qua mấy cái điện thoại di động như Mễ Tuyết mà nói, gần này đã là không ít. Bên trong quầy, thật ra càng nhiều hơn chính là mấy nhãn tin, có đến mấy chục cái. Bên cạnh có rất nhiều người, đa số cũng đang tìm xem mấy nhãn tin, thời đại này, mấy nhãn tin mới là thứ dân chúng bình thường có thể tiếp thu, giá mấy nhãn tin cũng chỉ là mấy trăm tệ, rất nhiều người đều có thể mua được, lại thuận tiện khi liên hệ với người thân.

- Ta cứ xem trước một chút đi!

Trương Dương nhẹ nhàng lắc đầu, quét mắt vài lần qua đám điện thoại di động, trên mặt trực tiếp lộ ra vẻ thất vọng. Điện thoại di động thời đại này cũng khá giống với những gì hắn tưởng tượng, không phải lớn lắm nhưng lại rất xấu, không có một cái có thể làm cho Trương Dương thoải mái. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Trương Dương dùng con mắt của mười mấy năm sau để xem đồ vật ở thời đại này, tự nhiên không thể coi vào mắt, hắn cũng hiểu rõ điểm ấy, chỉ là rất khó khi thay đổi suy nghĩ cố hữu trong lòng mình.

- Nhìn cái gì, trẻ ranh thì biết cái gì?

Hạ Lan không biết khi nào đã đi đến cạnh bọn họ mà cười nhạt một tiếng. Thanh âm của bà cháu này rất lớn, những người bên cạnh đều nghe được, mấy người liền quay đầu vô cùng kinh ngạc nhìn cô ta một cái. Trương Dương cau mày, rất không vui mà nhìn cô ta, đúng là loại đàn bà dở người, vừa này vô duyên vô cớ liền đến chất vấn hắn, nay đã tránh đi nơi khác mà vẫn lằng nhằng bám đuôi.

- Chúng tôi nhìn cái gì, mắc mớ gì đến các người?

Trương Dương chưa nói chuyện thì Mễ Tuyết đã mở miệng trước, Trương Dương chính là niềm kiêu hãnh của Mễ Tuyết, nàng không cách nào khoan dung với loại người đối xử với Trương Dương như thế.

- Mày!

Hạ Lan bị Mễ Tuyết vạch lại, thiếu chút nữa là thở không ra hơi, sắc mặt ngày một đỏ hơn.

- Mày cái gì hử, bọn tôi xem đồ của mình, không trêu chọc đến các người, đừng có mà đến làm phiền nữa!

Mễ Tuyết cảm tức nói ra một câu, Trương Dương một bên ngược lại là sững sờ mất một lúc, con nóng giận của Mễ Tuyết thật cũng không thể coi thường đâu. Hắn hình như là đã quên, trước đây Mễ Tuyết là người tính tình oai phong凛冽, vẫn thường có kẻ theo đuôi cô nàng mà không được, chủ yếu là vì Trương Dương mà tính tình của cô nàng mới dịu lại, nay thấy có người dám sỉ nhục Trương Dương thì tính tình khi xưa lại lập tức bộc phát.

Hạ Lan sắc mặt ngày càng đỏ hơn, Mễ Tuyết lần này là công khai nói ra trước đám người bên cạnh đang xem bọn họ, điều này cũng chẳng khác gì là khiến cô ta mất thể diện trước mặt mọi người.

- Mễ Tuyết, đừng tưởng rằng cô là hoa khôi của khoa thì ghê gớm, tôi thấy cô chính là một con quỷ nghèo, lại dắt díu thêm một con quỷ nghèo nữa, các người chính là đến mua tem chứ gì, giả bộ người giàu có cái gì chứ, đến đây xem mấy nhãn tin nữa chứ, cô mua nổi sao?

Hạ Đình đột nhiên toang toác, thanh âm càng vang dội, ngôn ngữ càng cay nghiệt. Nhưng trong lời nói của cô ta vẫn có chút ý vị khiến trên mặt rất nhiều người xung quanh như chợt bừng tỉnh. Thì ra cô bé xinh đẹp này là hoa khôi của khoa, chẳng trách lại có khí chất như thế, nếu là hoa khôi khoa, vậy thì hẳn là sinh viên, sinh viên thời nay đa số đều chẳng giàu có gì, đây cũng là sự thực. Sinh viên mà đi mua mấy nhãn tin thì cũng có, nhưng dù sao cũng không nhiều, Mễ Tuyết và Trương Dương ăn mặc đều rất bình thường, rất nhiều người âm thầm gật đầu một cái, đều tán thành với lời nói của Hạ Đình. Hai người kia, chỉ là đến mua tem, tiện thể sang quầy hàng bên này xem qua một chút, bình thường loại người này cũng không ít, rất nhiều người sau khi gửi thư còn có thể qua xem thử, lẳng lặng xem qua, trong lòng nghĩ chính mình có lúc nào đó cũng có thể mua được một cái. Một điểm trọng yếu nhất, Mễ Tuyết trên tay thật sự đang cầm tem, càng dễ dàng hơn để mọi người tin lời Hạ Đình.

- Cô nói cái gì, cô nói ai không mua nổi!

Mễ Tuyết hơi sững sờ, đoạn lập tức cũng đáp lại một tiếng, trên mặt cũng mang theo con phần nộ, Hạ Đình xem như là đã thật sự chọc giận nàng ta.

Bị người ta gọi là quỷ nghèo, đối với Mễ Tuyết mà nói vẫn là lần đầu tiên, cô nàng sắp tức giận đến nổ phổi. Mễ Tuyết cũng là xuất thân gia thế bình thường, nhưng không giống những người khác, nhà cô vẫn tính là khá giàu có, bằng không thì cô cũng sẽ không có tiền mà tặng Trương Dương một cái mấy nhãn tin, cũng có thể nói là nhà khá giả trung lưu.

- Tôi nói cô đó, cô mua được thì mua đi cho tôi nhìn một chút nào, tôi cho cô biết, chúng tôi mới thật sự là đến mua đồ, phục vụ đâu, đưa cái hiệu “Tiểu Tinh Linh” này ra cho tôi xem một chút!

Hạ Đình phản kích, cũng làm cho Hạ Lan vênh vào tự đắc hẳn lên, cô nàng tựa hồ phát hiện ra sở trường to lớn nhất của chính mình, rất không khách khí mà đẩy Trương Dương ra, chỉ vào một chiếc mấy nhãn tin bằng chữ Hán bên trong kêu lên.

- Được, xin quý cô chờ chút!

Người phục vụ kia hơi sững sờ một chút, rồi lập tức đem cái mấy nhãn tin mà Hạ Lan chỉ vào ra, đây là cùng một loại với cái mà Mễ Tuyết tặng cho Trương Dương, cũng là loại chủ yếu trên thị trường bây giờ.

- Không sai, tôi lấy cái này, Hồ Đào, lại đây, đây là tôi mua cho cậu, sau này đối với Đình Đình nhà tôi tốt một chút, biết chưa?

Hạ Lan chỉ nhìn thoáng qua, cả giá tiền cũng không hỏi liền trực tiếp mau lẹ, hoàn toàn ra dáng một người giàu có.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Tôi Muốn Mua Cái Này!

Hồ Đào sững sốt một chút, căn bản là không dám động đây, cuối cùng vẫn là có Hạ Đình bên cạnh khẽ đẩy cậu ta mới dám đứng ra trước quầy. Một máy nhắn tin chữ Hán đã được đặt trên quầy, nó khá nhỏ, màu đen với vỏ ngoài khá bóng bẩy, rõ ràng màn hình nhỏ nhưng lại có vẻ hấp dẫn dị thường, nhìn cái máy nhắn tin này, Hồ Đào trong lòng cũng hơi có chút kích động. Ở cái thời đại mà máy nhắn tin thịnh hành này, không có ai không muốn mang theo một cái như thế ngang hông, đặc biệt là trong trường học, cái này cũng là một loại tượng trưng cho thân phận.

- Cái máy hiệu MOTOROLA này hiện đang rất thịnh hành, mỗi chiếc chỉ cần 1499 tệ, thêm vào đó còn được tặng một năm phí dịch vụ, hoạt động khuyến mãi này sắp hết hạn, hiện tại mà mua là lời to rồi!

Nữ nhân viên mặt dịch cười ha hả giới thiệu với Hạ Lan, đáng vẻ rất là nhiệt tình. Máy nhắn tin và điện thoại di động không giống nhau, điện thoại di động hiện tại chỉ có bưu cục đang kinh doanh, là độc quyền chuyên làm ăn, còn những nơi bán máy nhắn tin đã mọc lên không ít, tư nhân cũng có thể đầu tư vào máy nhắn tin để làm ăn. Nhiều nhà cạnh tranh, liền tạo thành áp lực, cho dù là làm ăn to nhất như bưu điện cũng đã thay đổi phương thức tiếp thị trong quá khứ, bắt đầu cho một số bộ phận xúc tiến, để tăng doanh số tiêu thụ thêm một ít. Cho nên khi bán máy nhắn tin, bọn họ đều sẽ cố gắng thể hiện. Huống chi, ngày hôm nay rõ ràng là có vẻ náo nhiệt, bình thường với tình hình này, thúc đẩy chuyện làm ăn là rất khả thi.

- 1499?

Hạ Lan hơi do dự một thoáng, Hạ Đình cũng đang nhìn cô ta, cả Hồ Đào cũng ngẩng đầu lên, trong mắt mang theo cái nhìn khát vọng. Với cái giá tiền này, Hồ Đào biết, chính mình nhất định là không mua nổi. Thật ra bọn họ hôm nay tới đây chính là đến mua máy nhắn tin, Hạ Đình cùng Hồ Đào sau khi ở chung một chỗ cảm giác hai người có đôi khi liên hệ không tiện, liền muốn mua cho Hồ Đào một cái máy nhắn tin, nhưng lúc bắt đầu chỉ là muốn mua máy nhắn tin bằng số, cũng không phải là loại hiện thị chữ Hán này. Hồ Đào cũng biết vậy, liền theo hai chị em họ cùng đi, nhưng cũng không nghĩ tới sẽ gặp phải Trương Dương, lại để hai chị em Hạ gia cùng bọn họ xảy ra tranh chấp.

- Không phải chỉ là hơn một ngàn thôi sao, chúng tôi sẽ mua!

Hạ Lan chỉ là do dự chốc lát rồi gạt đầu phát tay luôn, ra vẻ mình không phải kẻ tiếc tiền. Hơn một ngàn đối với nhà họ mà nói quả thực không tính là gì, sợ dĩ cô ta do dự là không muốn mua cho thằng nhãi Hồ Đào này, cô em coi trọng cậu ta nhưng cô chị lại rất không ưng, cứ cảm giác Hồ Đào là kẻ bám váy. Nhưng tình hình hôm nay lại khác, coi như là vì tranh giành thể diện nên cô ta cũng muốn mua cái máy nhắn tin này. Nói đoạn, Hạ Lan lấy cái bóp nhỏ có khóa khóa trên vai xuống, trực tiếp đặt xuống quầy rồi mở ra.

Trước tiên là cô nàng lấy ra cái điện thoại di động MOTOROLA cục gạch to đùng, loại điện thoại di động này tuy rất khó coi nhưng ở thời đại này vẫn là tượng trưng cho thân phận, không có hơn ngàn bạc thì đừng mong có mà xài. Lúc lấy điện thoại di động ra, cô ta còn lật qua lật lại bên cạnh Trương Dương, có vẻ cao ngạo vô cùng. Dưới điện thoại di động là một cái máy nhắn tin nhỏ, cũng là loại “tiểu tình anh”, hai thứ đồ này lấy ra hết, cô nàng mới bắt đầu cầm lấy bóp tiền, móc từ bên trong ra mười lăm tấm giấy bạc đầu người, tiêu sái mà giao cho cô nhân viên mặt dịch kia. Trong túi cô ta còn không ít tiền, tuy rằng đã lấy ra mười lăm tờ, nhưng chỗ còn lại bên trong ít nhất cũng còn phải đến hai mươi, ba mươi tờ, một số người xung quanh nhìn thấy đều đồn dập lộ ra ánh mắt hâm mộ. Ở thời đại này, có thể mang theo 4,5 ngàn đồng trong người thì tuyệt đối được xem như là người có tiền, người bình thường tiền lương một tháng cũng chỉ có mấy trăm mà thôi, đây thậm chí là tổng thu nhập của mấy người trong một năm.

- Xin cô chờ một lát, tôi sẽ viết hóa đơn!

Chuyện làm ăn đã thành, nhân viên mặt dịch kia cũng rất vui vẻ nhận tiền đem đi đếm rồi lập tức viết hóa đơn. Lập hóa đơn, vào sổ, nhân viên mặt dịch động tác rất nhanh, không bao lâu thì máy nhắn tin đã đến trên tay Hồ Đào, Hồ Đào lúc cầm chắc nó trên tay vẫn có vẻ không dám tin đây là thật. Xung quanh cũng tụ tập mấy người, đa số đều to nhỏ nghị luận. Tiêu điểm tự nhiên là hai chị em nhà họ Hạ, hai người không xinh đẹp đến đâu, thế nhưng có tiền, tuy không tính là mỹ nhân, nhưng một chút giàu thì vẫn tính là có đi, đương nhiên, thời kỳ này vẫn chưa có khái niệm “bạch phú mỹ” (lắm tiền và xinh đẹp). Những gì người chung quanh nghị luận đều lọt vào trong lỗ tai chị em nhà họ Hạ cả. Hạ Lan có vẻ càng cao ngạo hơn, vẫn như khiêu khích mà nhìn Trương Dương, Hạ Đình càng được thể mang theo nụ cười trên mặt, bộ điệu cao cao tại thượng mà nhìn Mễ Tuyết, Hạ Đình cũng là sinh viên đại học Trường Kinh, đồ kỵ với Mễ Tuyết đồ không phải là ngày một ngày hai.

- Các người không phải cũng muốn xem sao, sao không xem cho chán đi, tôi cũng muốn xem hôn nay các người muốn mua loại nào!

Hạ Lan khoanh tay, lạnh lùng cười, đây là cố ý để Trương Dương thấy khó coi, trả thù sự khinh thị trước đó Trương Dương đã dành cho cô ta. Lòng dạ đàn bà, có đôi khi thật sự rất khó đoán, Trương Dương càng cảm giác rất bất đắc dĩ, hẳn chỉ là không muốn đối cọi lại hai người này, vậy mà cứ giống như hấn đắc tội bọn họ vậy, đuổi đánh tới cùng, không muốn buông tha cho hẳn.

- Cũng không biết người trẻ tuổi kia làm sao lại đắc tội với hai cô ả này, lần này e rằng muốn xuống nước cũng không được!

- Khả khả, quan tâm hẳn làm sao đắc tội làm chi, có trò hay xem là được!

Người chung quanh lại bắt đầu bàn luận, phần lớn là thấy vui khi được xem trò, đều rất hứng thú nhìn Trương Dương, rất nhiều người đều cho rằng, Trương Dương cùng Mễ Tuyết chính là đến mua tem, nhân tiện qua đây xem thử. Cứ như vậy, Trương Dương bọn họ sẽ đứng là muốn xuống nước cũng không được, vốn là không có ý định mua đồ, nếu như tiền lại không mang đủ, vậy hôm nay nhất định phải chịu nhục rồi. Nếu may mắn có mang theo tiền thì vốn không muốn mua mà giờ lại mua, vậy chỉ sợ cũng sẽ không thoải mái.

- Cô thật sự muốn biết tôi muốn mua loại nào?

Trương Dương ngẩng đầu, nhẹ nhàng gõ xuống tủ quầy hàng bằng thủy tinh, nhìn thẳng Hạ Lan mà hỏi. Bà cô này, thật làm cho hắn có chút phẫn nộ, đối với loại người như vậy Trương Dương đương nhiên sẽ không khách khí nữa.

- Thì làm sao, vẫn sẽ diện hủ, có phải không mang đủ tiền hay không, tôi có thể bảo Hồ Đào cho cậu mượn!

Hạ Lan khinh miệt cười cười, lớn tiếng nói một câu, thấy chung quanh nhiều người chú ý bọn họ như vậy, lại thấy dáng vẻ của Trương Dương thì trong lòng càng vui vẻ hẳn lên. Cô ta cảm giác mình đã trả thù Trương Dương thành công, chỉ ít cũng khiến người này mất mặt, như vậy cũng coi như lấy lại thể diện cho chính mình.

- Không cần, thật ra thì tôi muốn mua cái này!

Trương Dương nhẹ nhàng lắc đầu, đầu ngón tay lại chỉ xuống quầy hàng, lần này chỉ rất rõ ràng, từ trên tấm thủy tinh có thể thấy rõ, Trương Dương đang chỉ vào một chiếc điện thoại di động màu đen. Không phải máy nhắn tin, mà là điện thoại di động, còn là một chiếc điện thoại di động đời mới, mặc dù coi như cũng không nhỏ, nhưng so với cục gạch Hạ Lan lấy từ trong túi ra kia thì vẫn gọn hơn nhiều. Trương Dương khiến chung quanh nhất thời yên tĩnh lại, tất cả đều trừng to hai con mắt nhìn hắn. Lời này nếu là một người trung niên, hoặc là người xem ra khá đi so sánh với người có tiền nói ra thì còn đáng tin, nhưng đây là một người tuổi trẻ, lại là sinh viên nên ai này đều có chút hoài nghi. Ngay cả cô nhân viên mặt dịch trong mắt cũng đều mang theo vẻ không tin nhiệm.

- Cái điện thoại di động này bán thế nào đây?

Trương Dương vẫn như cũ chỉ vào bên trong quầy, nhẹ nhàng hỏi cô nhân viên mặt dịch kia một câu.

- A!

Nhân viên mặt dịch thở hắt ra một tiếng, tựa hồ không nghĩ tới Trương Dương sẽ thật sự hỏi cô ta câu này.

- Ngại quá, tôi muốn biết, cái điện thoại di động này các người bán thế nào?

Trương Dương lần thứ hai hỏi một câu, đầu ngón tay vẫn như cũ chỉ vào cái điện thoại di động màu đen bên trong, Mễ Tuyết thì lại kéo tay Trương Dương, mạnh mẽ trừng mắt đối diện với Hạ Đình. Ngày hôm nay, xem như là cô đã ghi mối hận với người này, Mễ Tuyết chỉ là trước mặt Trương Dương tính tình mới hiền dịu như vậy, với những người khác mà nói, không biết có bao nhiêu phần đáng sợ.

- Đây là dòng mới ra tháng 5 này, Nokia 5110, chỗ chúng tôi cũng vừa mới nhập hàng, chỉ có duy nhất một chiếc, giá bán là 6998 tệ!

Nhân viên mặt dịch cuối cùng cũng coi như phản ứng lại, lập tức giới thiệu thật sự. Dòng điện thoại di động này xem ra là nhỏ gọn nhất trong quầy, đúng là mới ra nên giá cả cũng không rẻ lắm, cả mấy ngàn tệ, nếu là làm tròn dãy số thì căn bản là giá 7 ngàn.

Rất nhiều người xung quanh đều nhìn Trương Dương, 7 ngàn, là thu nhập một năm của rất nhiều gia đình trong nước, thậm chí có gia đình một năm cũng không có nhiều như vậy.

- Dòng điện thoại di động này có rất nhiều tính năng, ngoại trừ nghe gọi ra thì còn có trò chơi, đúng rồi, đây là dòng máy đầu tiên có thể thay đổi vỏ ngoài với màu sắc rực rỡ, nhưng chỗ chúng tôi hiện tại vẫn chưa có!

Nhân viên mặt dịch lại giới thiệu, thật ra bản thân cô ta cũng không biết vì sao lại giới thiệu những thứ này. Ở trong mắt của cô ta, Trương Dương không phải người có thể mua được những thứ đắt như vậy, chỉ là ánh mắt Trương Dương rất sáng, vừa nãy nhìn thấy ánh mắt Trương Dương cô ta không nhịn mới nói ra những thứ này.

- Còn có trò chơi?

Mễ Tuyết hiếu kỳ nhìn thoáng qua, đưa tay cầm lấy chiếc điện thoại di động đã được nhân viên mặt dịch đặt trên quầy. Trước đây, điện thoại di động chỉ dùng để nghe gọi, căn bản không có trò chơi gì cả, còn vỏ ngoài có màu sắc rực rỡ, vậy thì càng hấp dẫn rồi, nhưng đáng tiếc chính là ở đây hiện tại không có.

- Đúng, có trò rắn săn mồi ở trong đó...

- Không cần nói nữa, cô có nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, người ta không phải mới vừa nói, chỉ là muốn xem một chút thôi sao!

Cô nhân viên mặt dịch còn chưa nói hết, Hạ Lan liền cắt lời, cười lạnh nói một câu, lúc nói chuyện vẫn trừng mắt chiếu tướng Trương Dương, một bộ muốn xem thường người khác. Đối với người này, Trương Dương lại hoàn toàn không nói gì, Mễ Tuyết trong lòng rất tức giận, đang muốn nói chuyện,

Trương Dương đột nhiên lôi cô một cái.

- Lấy cái này đi, gói kỹ lại cho tôi, tôi thích!

Trương Dương chỉ vào chiếc điện thoại di động trên quầy, trực tiếp nói một câu, từ đầu tới đuôi, cái điện thoại di động này hẳn cũng chẳng thêm cảm qua. Nhân viên mặt dịch giới thiệu những tính năng này, hẳn căn bản là không để ý, những thứ này về sau căn bản không tính là tính năng, smartphone ở tương lai đều có thể dùng thay máy vi tính dùng, hơn nữa so với máy vi tính bây giờ thì tính năng lại càng lớn hơn. Những thứ này, thật sự đối với hắn không hề hấp dẫn. Chỉ là đồ vật này khẳng định trước tiên phải có một cái, hắn cũng chỉ có thể lấy tạm một cái tương đối nhỏ gọn này trước, sau đó lại sẽ thay đổi sau.

- Thích?

Nhân viên mặt dịch thoạt tiên là sững sờ đứng bất động tại chỗ.

- Đúng, thích!

Trương Dương lần thứ hai gạt đầu, trên người của hắn có chứa một cái tay nải, nhưng là loại rất phổ biến, loại bằng vải bạt hay được sinh viên dùng, cũng không phải là bằng da, đây là đồ vật 'Trương Dương' trước đây để lại, nay hắn không có chỗ đựng nên tiện tay đem ra. Túi rất thường, nhưng đồ vật bên trong lại không thường, Trương Dương trực tiếp lấy ra, chính là một xấp tiền mặt, tiền mặt tất cả đều là loại có bốn hình người. Người tinh mắt thì đã phát hiện, đây là một xấp tiền mặt rất dày, ít nhất cũng phải có 10 ngàn, hoặc là hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Không Thể Trông Mặt Mà Bắt Hình Dạng

Mấy ngàn tiền mặt với hơn 10 ngàn tiền mặt mang lại cho người ta cảm giác tuyệt đối không giống nhau. Giống như cái bóp nhỏ đựng 2, 3 ngàn rất dễ dàng, 4, 5 ngàn cũng đã khá đầy, còn bóp tiền lớn thì đựng 4, 5 ngàn khá ung dung, hơn 10 ngàn thì lại có vẻ rất thâm hậu. Trương Dương vừa lấy ra bọc tiền này, kích thích về mặt thị giác liền khiến người ta cảm thấy không giống nhau. Rất nhiều người vẫn đều nghĩ đến, trong người liền mang theo hơn 10 ngàn tiền mặt, vậy thì tài sản có đến bao nhiêu đây, chỉ ít cũng phải đến mấy trăm ngàn. Huống chi, Trương Dương xem ra còn trẻ như vậy, bề ngoài khó nhìn ra như vậy mà trong người lại mang theo hơn 10 ngàn tiền mặt thì càng khiến người ta chấn động.

- Đây là bảy ngàn, cô cứ đếm đi!

Trương Dương lấy từ bên trong ra một tệp dày, sau đó giao cho cô nhân viên mặt dịch, lần này cuối cùng cô ta cũng không có dờ ra, vội vàng nhận tiền đem đếm. Bảy ngàn, cũng không phải là tiền mặt còn mới lắm, đặt trên tay đúng là có vẻ rất dày.

- Không thể nhìn mặt mà bắt hình dạng!

- Đúng là người có tiền, bỏ ra nhiều tiền như vậy mà cũng không chớp mắt cái nào!

- Hay quá, thật quá là hay, quá hà tiện rồi!

Mười mấy người trong phòng khách buro điện lúc này tất cả đều nhỏ giọng nghị luận, bọn họ có đủ các loại cảm khái khác nhau.

Bất kể là đến tham gia náo nhiệt, xem hoặc là mua đồ sẽ đều có cảm giác không uống khi đứng xem chuyện này, núi này cao còn có núi khác cao hơn, xem ra người trẻ tuổi không đáng chú ý này vốn cũng là kẻ có không ít tiền. Cảnh này dân gian gọi là “so của”, có thể nói rất khó gặp.

Một số người trẻ tuổi vốn không ưa dáng vẻ ngông cuồng tự đại của chị em nhà họ Hạ gia cũng đều nhân đây mà ủng hộ Trương Dương, bất kể nói thế nào, chiếc điện thoại di động giá bảy ngàn so với mấy nghìn tin có ngàn rưởi thì vẫn hơn nhiều lắm. Lần này tương đương với cái tát mạnh vào sĩ diện hai chị em nhà họ Hạ, cái tát này còn rất chí là kêu. Nghị luận xung quanh, Trương Dương cũng nghe được một chút, hắn chỉ là bất đắc dĩ mà lắc đầu. Nói thật thì hắn bây giờ vẫn chưa phải là người giàu có gì, số tiền hơn một vạn này đã là toàn bộ gia sản trên người hắn, cũng không phải như bọn họ suy đoán gia sản phong phú là vậy. Trương Dương chỉ là không đem điểm chỗ tiền dư này gửi vào ngân hàng quen thuộc, lần trước sau khi phát tài với chỗ tiền thưởng, liền mang theo toàn bộ trên người. Và lại, hắn hôm nay là thật sự muốn tới mua điện thoại di động, ngay cả không có chị em nhà họ Hạ xuất hiện, hắn cũng sẽ mua cái điện thoại di động này, không tính những nguyên do khác thì cũng bởi vì loại này nhỏ hơn một chút, nhẹ một chút. Đáng tiếc hành vi trước đó của Hạ Lan với hắn cũng làm người ta có chút hiểu lầm, nhưng tóm lại cũng là không thể làm gì.

- Bảy ngàn tròn, anh chờ một chút, tôi lập tức kê hóa đơn cho anh!

Giọng nhân viên mặt dịch vang lên có vẻ khá hưng phấn và kích động. Đối với bọn họ mà nói, bình thường chỉ có thể nhìn thấy người giàu có đến mua điện thoại di động, có việc “so của” tương tự như hôm nay cũng là chuyện bọn họ chưa từng nhìn thấy. Càng không cần phải nói, ngày hôm nay người trong cuộc ở hai phe lại đều còn trẻ như vậy, chuyện ngày hôm nay khiến họ cảm thấy kích thích, đồng thời cũng có một cảm giác rất mới mẻ. Trương Dương gật đầu một cái, tận đến giờ phút này, hắn mới cầm lấy cái điện thoại di động đã thuộc về mình mà nhìn một chút. Cầm đến tay ban đầu rất nặng, màn hình rất kém, cầm lên rất không thoải mái. Đây chính là cảm giác của Trương Dương, nhưng đây đã là dòng mới nhất, cũng coi như là so sánh với iphone hiện nay, hắn cũng chỉ có thể coi như duyệt dùng tạm mà chờ thay đổi sau.

- Bác sĩ Trương, thì ra là hai người ở đây, vừa nãy tôi gọi mãi mà sao không thấy hai người quay lại?

Phía sau Trương Dương có tiếng Tô Triền Đào vang lên, anh chàng này vừa nãy đang gọi điện thoại, gọi điện thoại xong quay đầu lại thì không thấy Trương Dương với Mễ Tuyết đâu. Anh ta còn muốn chờ bạn học, liền gửi tin nhắn cho Trương Dương, cũng không thấy Trương Dương trả lời hay trở lại, vậy là sau khi chờ bạn học tới mới bắt đầu tìm kiếm, cuối cùng tìm được Trương Dương ở chỗ này.

- Không có chuyện gì, không phải muốn mua điện thoại di động sao, tôi lại đây mua trước!

Trương Dương quay đầu lại, cười khẽ một tiếng, Hạ Lan, Hạ Đình hai chị em cũng quay sang nhìn, rất nhiều người cũng đều chú mục sang Tô Triền Đào. Không giống với Trương Dương, Tô Triền Đào một thân hàng hiệu, cũng cầm điện thoại di động, tuy rằng tuổi trẻ nhưng vừa nhìn thì đã biết là loại ông chủ có tiền.

- Tô, Tô công tử!

Hạ Lan nhìn thấy Tô Triền Đào, đầu tiên là sững sốt một chút, sau đó bật thốt lên một tiếng sợ hãi, trên mặt còn có vẻ rất là khiếp sợ, Hạ Đình còn có chút dờ ra, chỉ có Hồ Đào không rõ vì sao vẫn cầm máy nhắn tin mà đứng đó.

- Cô là?

Tô Triền Đào liếc nhìn Hạ Lan, có vẻ hơi nghi hoặc.

- Tôi là Hạ Lan, con gái của Hạ Thường Quý, anh quên rồi sao, lần trước chúng ta đã gặp nhau ở vườn hoa Cẩm tú!

Hạ Lan có vẻ hơi kích động, lúc nhìn Tô Triền Đào, chỗ thịt trên mặt còn run lên nhè nhẹ, tay càng không biết để chỗ nào cho khéo.

- Vườn hoa Cẩm tú, a, tôi nhớ ra rồi!

Tô Triền Đào vỗ đầu một cái, được Hạ Lan nhắc nhở, anh ta mới nhớ ra cô gái này là ai. Vườn hoa Cẩm tú là tú điểm xa hoa nhất nhì ở Trường Kinh, lần trước tập đoàn của Tô Thiệu Hoa tổ chức tiệc cũng bố trí ở đây, Tô Triền Đào cũng theo tới cùng tham gia náo nhiệt. Ngày đó rất nhiều người của công ty đều ở đây, Hạ Thường Quý là người làm công cũ của công ty Tô Thiệu Hoa, cũng là quản lý cấp cao nên có tư cách tham gia. Mà lần đó, Hạ Thường Quý có ý mang theo hai cô con gái đi va chạm xã hội, vậy nên ngày đó hai chị em nhà họ Hạ đã gặp qua Tô Triền Đào.

Khi đó Tô Triền Đào đã có thành tích trong chuyện làm ăn, Tô Thiệu Hoa rất cao hứng và hài lòng nên đem Tô Triền Đào long trọng giới thiệu cho khách khứa, chị em nhà họ Hạ cũng chính là từ ngày đó đã nhớ ghi phong thái của Tô Triền Đào.

- Anh vẫn nhớ tới, quá tốt rồi, em là Hạ Lan, ngày đó mình còn cùng nhau uống rượu cơ mà!

Hạ Lan lần thứ hai bắt đầu kích động, thu nhập của cha cô ta không thấp, điều kiện sinh hoạt trong nhà cũng không tồi, bản thân cô ta cũng có một công việc để giữ thể diện, nhưng tất cả vẫn kém quá xa khi so sánh với Tô Triền Đào. Nếu xem như cô nàng là tiểu thư nhà giàu, thì Tô Triền Đào chính là Thái tử, đối mặt Thái tử, sao cô nàng có thể không kích động chứ. Nếu có thể được Tô Triền Đào nhớ tới, thậm chí nhớ rõ trong lòng thì đây chính là cơ hội tốt để một bước lên trời, Tô Triền Đào tuy chỉ là cháu trai của Tô Thiệu Hoa, nhưng ai chẳng biết rằng ông bố của Tô Triền Đào càng là không tầm thường, đến lúc đó thì coi như là tiền quyền đều có đủ. Đường nhiên, đây chỉ là suy tính đơn phương của Hạ Lan, người ta căn bản là không có bất kỳ hứng thú nào đối với cô.

- Đúng là có chuyện này!

Tô Triền Đào gật đầu, nhưng nhìn thế nào lại giống như đang đáp cho có lệ, nói xong lại quay sang chỗ khác.

- Bác sĩ Trương, để tôi giới thiệu qua cho anh, đây là ông bạn học Triệu Phổ của tôi, anh thích sim số hay máy kiểu gì thì cứ việc tìm anh ta, tôi đã sắp xếp xong xuôi cả rồi!

Tô Triền Đào với Trương Dương thì mặt mày hớn hờ, chẳng bù cho lúc nói chuyện với Hạ Lan, tuyệt đối là hai dáng vẻ khác nhau, xung quanh bây giờ vẫn còn rất nhiều người đứng chứng kiến tất cả những chuyện này. Hạ Lan có vẻ hơi lúng túng, cô ta muốn nói cái gì, nhưng lại nói không nên lời.

- Bác sĩ Trương đứng không, chào anh, vừa nãy Triền Đào đã nói cho tôi biết, anh cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ giúp anh tìm được loại điện thoại di động vừa ý nhất!

Người đi cạnh Tô Triền Đào tên Triệu Phổ chủ động đưa tay ra, lần này đến lượt đám nhân viên mặt dịch trong quầy nổ đom đóm mắt. Triệu Phổ là quản lý ở bưu cục điện tín này, còn trẻ như vậy mà đã ngồi ở vị trí cao, sau lưng tự nhiên là có ô dù không nhỏ. Trên thực tế cũng là như thế, có hậu thuẫn, lại tuổi trẻ đẹp trai, nhiều tiền như Triệu Phổ, tự nhiên liền trở thành bạch mã hoàng tử trong mắt số đông chị em trẻ tuổi ở bưu cục.

- Vậy thì xin đa tạ rồi!

Trương Dương không khách khí đưa tay ra bắt. Hắn không coi trọng số điện thoại nhưng cũng là không muốn lấy số xấu quá, dù sao dãy số này có thể sẽ theo hắn trong thời gian rất lâu, Trương Dương cũng không có thói quen thay sim xoành xoạch.

- Bác sĩ Trương đã mua điện thoại di động rồi, vậy chúng ta đi chọn số vậy!

Triệu Phổ thoáng nhìn một chút thấy bên người Trương Dương đã có điện thoại di động, còn có hóa đơn thanh toán thì cười ha hả nói một câu. Tô Triền Đào cũng chú ý những thứ này, không nhịn được lại tỏ ra ầm ỹ nói:

- Đã nói là tắt tắt điện thoại di động là tôi mua cho anh, sao anh lại tự mình mua trước, cũng không thèm chờ tôi gì cả!

Tô Triền Đào chỉ là tùy ý buột miệng, căn bản không nghĩ gì nhiều. Nhưng những lời này như bồi tiếp vào cảm xúc đám người chung quanh, có người bắt đầu cười trên sự đau khổ của người khác mà nhìn hai chị em nhà họ Hạ, ai nấy ở đây đều không ngốc, bọn họ đều có thể nhìn ra cô ta đối với người trẻ tuổi mới đến luôn một mực nịnh nọt, thậm chí có thể nói là xun xoe bợ dút. Mà người trẻ tuổi này rõ ràng đối xử với Trương Dương không bình thường, chỉ ít thái độ chu đáo hơn nhiều so với cô ta, càng có vẻ như là bạn tốt. Lúc này sắc mặt Hạ Lan cũng trở nên trắng bệch, cô ta không ngờ Tô Triền Đào lại nghiêm nhiên quen thân với gã sinh viên mà cô xem ra rất không vừa mắt này.

- Mua thì mua, chút tiền đó tôi vẫn có đủ mà!

Trương Dương mỉm cười lắc đầu một cái, mấy người cùng đi khỏi, đối với đám Hạ Lan, hắn căn bản không thèm để ý thêm làm gì. Một cô nàng xem thường người nghèo, lại nịnh bợ kẻ quyền quý như thế thì có đôi co với cô ta cũng sẽ chỉ làm hạ phẩm giá bản thân, Trương Dương hơi đầu mà để ý cô ta. Trương Dương không thèm để ý nhưng không có nghĩa là người khác thì không. Lúc đi, Mễ Tuyết đột nhiên “nhấn nhủ”:

- Sau này nhớ lấy, đừng có dùng con mắt chó coi thường người khác, chỉ biết có mình lợi hại!

Mễ Tuyết ném nốt câu này, về phía Hạ Lan, hôm nay cô nàng cũng là nóng giận đến cực điểm rồi, ả kia không chỉ có sỉ nhục cô, mà còn sỉ nhục Trương Dương, hoàn toàn xúc phạm những gì mà cô trân trọng nhất.

- Mễ Tuyết, chuyện gì thế này?

Tô Triền Đào kinh ngạc quay đầu lại, chỉ một câu đó của Mễ Tuyết cũng làm cho anh ta cảm giác có gì không đúng.

- Không có chuyện gì, chúng ta đi trước đi!

Trương Dương lói anh ta một cái, lại kéo cả Mễ Tuyết cùng đi ra ngoài. Mễ Tuyết hừ lạnh một tiếng, không nói gì, Trương Dương rõ ràng là không muốn làm to chuyện nên cô mới chịu thuận theo, bằng không thì nhất định sẽ đem chuyện vừa rồi làm rõ ràng ra, để Tô Triền Đào nhìn rõ bộ mặt của ả đàn bà kia. Tô Triền Đào tựa hồ như đắm chiêu, nhìn chằm chằm Hạ Lan một lát rồi mới cùng đám Trương Dương rời đi. Cái nhìn này của anh ta lại càng làm cho sắc mặt Hạ Lan càng trắng bệch.

- Chị Lan, chúng ta đi thôi!

Rất lâu sau, Hạ Lan vẫn ngơ ngác đứng ở đó, Hạ Đình đứng cạnh cũng không dám lay gọi, cuối cùng vẫn là Hồ Đào rất cẩn thận khẽ kêu một tiếng.

- Đi?

Hạ Lan cuối cùng cũng coi như tỉnh táo lại, cô ta biết ngày hôm nay đã gây họa có thể sẽ khiến cả ông bố các cô bị liên lụy. Vừa nghĩ tới chính mình gặp rắc rối thì cô nàng hoảng hốt vô cùng, lại càng không vừa mắt với Hồ Hâm, cô nàng đột nhiên vươn tay giành lại cái máy nhắn tin của Hồ Hâm, lại còn lớn tiếng kêu lên:

- Đều là tại mày, đều là tại thằng bá mồm này hại tao, thứ này tao có vất đi cũng không cho mày!

Nói đoạn, cô nàng vẫn cứ đem cái máy nhắn tin vừa mua đứt vào trong bọc, thật ra cũng không có vứt đi đâu cả. Hồ Đào ngạc nhiên nhìn cô ta, chốc lát lại cúi đầu, nhưng bàn tay của hắn lại càng nắm chặt, nỗi nhục nhã trong mắt càng tăng lên, còn mơ hồ mang theo một mối thù hận đang âm ỉ cháy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Y Đức Cơ Bản

Có người quen thì dễ làm việc, câu nói này tuyệt đối là chân lý. Triệu Phổ dẫn mấy người trực tiếp tới phòng làm việc của anh ta, cuối cùng chọn cho Trương Dương một dãy số rất thuận. Đối với dãy số này, Trương Dương rất hài lòng, mở thuê bao từ bên trong thẻ này cũng coi như là giúp Trương Dương tiết kiệm một khoản, sau khi mua di động thì tiền mặt của hắn cũng chỉ còn hơn sáu ngàn chút chút. Con số này nghe thì không ít nhưng với tốc độ tiêu tiền của Trương Dương thì quả thật không biết có thể chống đỡ được bao lâu. Thời gian chậm rãi trôi đi, Mễ Tuyết xuất viện mới đó mà cũng đã được ba ngày. Ba ngày này Mễ Tuyết đã hồi phục gần hết, ngoại trừ vết sẹo làm cho cô nàng cứ xoắn xuýt ra thì tất cả đều bình thường, gã tài xế vẫn gây chuyện không xuất hiện, nhưng khoản bồi thường 10 ngàn đồng vậy là đủ rồi, cũng không có thiếu bao nhiêu. Số tiền này, vừa vặn để Trương Dương đem ra mua chút đồ đại bổ cố gắng bù đắp cho Mễ Tuyết. Ăn ngon nhiều thì cũng là có thêm mấy “gia súc” sang ăn ké, Hồ Hâm bọn họ mấy ngày này gần như là lại đây suốt, cũng hết cách, cơm căn tin trường so với tay nghề của Trương Dương khác biệt có mà một trời một vực, bọn họ đã không quen với cơm nước của căn tin nữa.

- Mễ Tuyết, ngày nghỉ của cậu đã hết, ngày mai chắc sẽ phải về trường đi học chứ?

Cô ngốc nằm trên ghế sa lon, nhẹ giọng hỏi Mễ Tuyết một câu, kỳ thực lời này là giảng viên bảo cô hỏi Mễ Tuyết. Mễ Tuyết lần này bị thương, xin nghỉ một thời gian không ngắn, trước sau đã chừng mười ngày, thấm thoát đã đến hạ tuần tháng năm, còn không trở lại đi học thì cũng sắp nghỉ hè luôn rồi.

- Trương Dương, anh có muốn cùng trở về trường không?

Mễ Tuyết không hề trả lời, mà là hỏi Trương Dương đang ngồi phía đối diện. Nói thật lòng thì Mễ Tuyết thật sự là có chút không muốn về trường, bây giờ mỗi ngày cô đều được cùng Trương Dương ở chung một chỗ, thế giới hai người thật là tốt, cô nàng đã hơi thích cuộc sống ở đây. Về phần vốn chỉ định ở đây có một tháng, nhưng nay cả ý nghĩ chuyển đi ra ngoài cô cũng chưa hề nhắc qua.

- Tĩnh ting!

Trương Dương vừa định nói chuyện thì chiếc di động Hồ Hâm đang chơi trên tay đột nhiên đổ chuông, sau khi Trương Dương mua di động mua về thì lại làm đám Hồ Hâm thêm kích động một phen. Hồ Hâm điệu võ dương oai mang theo di động của Trương Dương dạo một vòng quang trường, nhìn ánh mắt khác thường của kẻ khác đã đủ khiến cậu ta hả hê lắm rồi. Mấy ngày này, bọn họ mỗi lần tới đây đều là tranh nhau điện thoại của Trương Dương để chơi game, đơn giản chỉ là trò răn sẵn mồi mà cũng được họ chơi đến có tư có vị, lại còn so bì ai chơi được điểm cao hơn, kiên trì suốt một thời gian dài.

- Được, tôi biết rồi, trước tiên anh cứ sắp xếp đi đã!

Nhận lại máy từ Hồ Hâm, Trương Dương nói vài câu liền ngắt. Hắn ngẩng đầu, nhìn Mễ Tuyết, đột nhiên lộ ra tia cười khỏ, nói:

- Mễ Tuyết, em cứ về trường trước đi, phòng chừng anh vẫn phải xin nghỉ tiếp, Tô công từ điện thoại nói tài chính anh ta đã chuẩn bị kỹ càng đủ cho anh với anh ta cùng đi Tiêu áp!

- Đi Tiêu áp?

Mễ Tuyết hơi sững sờ, Hồ Hâm bọn họ cũng đều nhìn Trương Dương. Việc Trương Dương cùng Tô Triền Đào hợp tác chỉ có Mễ Tuyết biết, ai bảo ngày đó thời điểm hai người thương nghị, mấy người kia đều đang ăn hải sản, cơ bản không chú ý.

- Anh ta có vẻ rất coi trọng chuyện làm ăn lần này, nhất định bảo anh theo, khả năng là anh phải bồi tiếp anh ta một chuyến rồi!

Trương Dương gật đầu một cái, Tô Triền Đào đúng là cực kỳ coi trọng chuyện làm ăn lần này. Anh ta đã đem cả nhà lẫn xe đi đặt cọc lại mượn tạm hơn triệu bạc từ đám bằng hữu trước đây, lại xử lý thêm chỗ hàng trong tay mới thật không dễ dàng gom đủ ba triệu. Ba triệu này quả thật là toàn bộ gia sản của anh ta rồi. Chờ sau khi đủ tiền thì sự tin tưởng của anh ta lại có chút không đủ, không phải đối với Trương Dương, mà là đối với mình, dù sao chuyện làm ăn lần này đối với anh ta rất trọng yếu, thua thì chính là không còn gì cả. Đương nhiên, sau khi về nhà, anh ta vẫn là công tử nhà giàu, có bố làm quan lớn lẫn ông bác có tiền, nhưng những thứ anh ta đã tự tay sáng tạo nay lại hóa thành hư ảo, điều này hiển nhiên anh ta không muốn chút nào. Lo quá hóa loạn, chính anh ta đang rối bời liền cần một người bên cạnh có thể ổn định lại, Trương Dương chính là lựa chọn tốt nhất. Vừa nãy trong điện thoại, Tô Triền Đào liền nói ra ý định để Trương Dương cùng đi Tiêu áp, lần này là buôn tam thất, Tiêu áp là một trong những thị trường thuốc Đông y lớn nhất, tam thất ở đó rất nhiều.

- Nhất định phải đi sao?

Mễ Tuyết nhẹ nhàng hỏi một câu, trong mắt vẫn mang theo chút không muốn. Trương Dương muốn ra ngoài, thì cũng bằng với bọn họ phải tách ra, hiện tại Mễ Tuyết là một ngày cũng đều không muốn xa Trương Dương.

- Thôi thì vẫn phải đi, chuyện làm ăn lần này đối với anh cũng rất trọng yếu!

Trương Dương nhẹ nhàng gật đầu một cái, chuyện làm ăn lần này mà thành, hắn có thể có không ít lợi nhuận được chia, cũng bằng có tiền vốn. Hắn bây giờ biết được cơ hội có thể kiếm rất nhiều tiền mà lại không có tiền thì bằng với nhìn cơ hội kiếm tiền trôi đi, Trương Dương không phải người quá coi trọng tiền bạc nhưng hắn hiểu rõ không có kim tiền là tuyệt đối không thể. Cho nên, đây cũng là cơ hội, để hắn kiếm lấy khoản lợi đầu tay, trừ phi hắn vẫn cứ như đời trước mà chạy loanh quanh chữa bệnh cho bọn nhà giàu để kiếm tiền, rút ngắn cuộc sống tự do của chính mình.

- Được rồi, em ở nhà chờ anh, nhớ về sớm một chút!

Mễ Tuyết rất nhỏ giọng thỏ thẻ, Hồ Hàm, Tiêu Bản bọn kia đều quay đầu, cố nén nụ cười. Trương Dương và Mễ Tuyết, cứ như là một đôi tình nhân lưu luyến không rời khiến đám này nhìn mà cảm động đến buồn nôn.

- Yên tâm, chẳng mấy chốc sẽ về ý mà, đến lúc đó đều sẽ có quà cho mọi người!

Trương Dương khẽ mỉm cười, hẳn thật sự không phát hiện đám Hồ Hàm có gì lạ. Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Tô Triền Đào liền lái xe đến dãy nhà Trương Dương thuê trọ. Lần trước anh ta đi BMW, lần này chỉ là chiếc Santana thường thường, lại là của đi mượn của bằng hữu, xe của anh ta đã đem đi đặt cọc rồi. Đi Tiêu ấp là chuyện ngày hôm qua hai người đã thương lượng kỹ càng rồi, sáng sớm hôm nay sẽ đi luôn, tính đến lúc tam thất bạo phát thời gian càng ngày càng ngắn, Trương Dương cũng muốn sớm một chút qua xem sao để còn biết thao tác thực tế sẽ làm như thế nào. Buôn tam thất cũng không phải chỉ là biết tam thất sẽ tăng giá rồi trực tiếp đi mua, đơn giản như vậy. Tam thất là thuốc Đông y, thuốc Đông y đều có rất nhiều loại, chất lượng tốt xấu đều khác nhau, khi đi vào hoạt động, mua chuẩn những loại tam thất giá cao thì bọn họ có thể kiếm càng nhiều lợi nhuận, mua phải loại không tốt, tuy nói cũng có thể kiếm, nhưng cũng không cao như vậy, tương đương với chỉ được hóp nẹm canh. Chuyện làm ăn lần này, Trương Dương cũng muốn làm lớn kiếm lãi to, có thịt ăn, còn cái bát canh đó thì cứ vứt cho người khác.

- Trương Dương, lần này tôi đã đặt cược tất cả, cũng có thể nói là dựa vào anh, nếu mà lỡ thật thì lúc đó mỗi ngày tôi đều sẽ vác mòm đến nhà anh ăn cơm!

Vừa lái xe, Tô Triền Đào vẫn trêu Trương Dương mấy câu, dù anh ta có lỡ thật thì sau lưng còn có “quái vật khổng lồ” như Tô Thiệu Hoa, không đến lượt Trương Dương khóc than.

- Nếu lỡ thật thì chúng ta cùng đi xin cơm ăn vậy!

Trương Dương khả khả cười một tiếng, lời này tự nhiên cũng là vui đùa, với tay nghề y thuật của hắn cũng không thể nào lưu lạc tới mức phải đi xin cơm. Tiêu ấp cách Trường Kinh hơn sáu trăm km, cũng may giao thông thông thoáng, đều có xa lộ cao tốc, buổi sáng ra đi thì lúc xế chiều cũng đến. Tiêu ấp thời cổ còn gọi là Bạc châu, là quê cũ của thần y Hoa Đà, nơi này cũng là khu dược liệu Đông y nổi tiếng trên toàn quốc, đồng thời cũng là chợ dược liệu Đông y lớn nhất cả nước. Nơi bọn Trương Dương đến cũng chính là chợ dược liệu Đông y, cũng là nơi Tô Triền Đào có mấy cửa hàng. Chợ dược liệu Đông y nằm ở khu phía đông, diện tích mặt bằng rất lớn, đến gần bốn trăm mẫu, diện tích đã xây dựng cũng có tới 350 ngàn, có hơn sáu ngàn quầy hàng, còn có hơn một ngàn cửa tiệm. Thêm vào đó còn có trung tâm giao dịch rất lớn, có màn hình lớn chạy hệ thống báo giá, nơi này có thể nói là chợ dược liệu Đông y rất hoàn thiện và khổng lồ. Tô Triền Đào trực tiếp lái xe đến cạnh chợ, thoáng cái đã có gã trung niên chừng bốn mươi tiến tới.

- Chủ tịch Tô, ngài đã trở lại!

Anh ta nhìn thấy Tô Triền Đào, liền khom eo thấp xuống, cười mà hỏi thăm một chút.

- Ủ, vị này là Trương... chủ tịch Trương, chính là đối tác hợp tác mà tôi đã nói qua, lần này chúng tôi muốn làm chung vụ làm ăn lớn, anh nhất định phải phối hợp tốt với anh ấy!

Tô Triền Đào nhẹ nhàng gật đầu một cái, trên mặt vẫn mang theo vẻ uy nghiêm.

- Trương tổng, chào ngài, tôi là Ngô Thắng, sau này có phân phó bất cứ lúc nào ngài cũng có thể cho gọi, tôi nhất định sẽ toàn lực phối hợp!

Gã trung niên lập tức khom lưng với Trương Dương, người tên Ngô Thắng này chính là trợ thủ mà Tô Triền Đào tuyển mộ đến. Tô công tử có cửa tiệm ở Tiêu ấp làm ăn, nhưng bản thân không thể ở đây luôn tất cả đều phải giao cho những người khác quản lý, giúp Tô Triền Đào quản lý chỗ này chính là Ngô Thắng. Ngô Thắng tuổi tác đã có nhiều, năng lực cũng giống như vậy, đối với thị trường ở đây tất cả anh ta đều rất quen thuộc, để anh ta khai thác mở rộng chuyện làm ăn khả năng là không được, nhưng anh ta ở đây đã nhiều năm, vậy nên trông coi mấy cửa tiệm này là hoàn toàn không thành vấn đề.

- Không cần khách khí như thế, lần này là chúng ta cùng hợp tác, cùng nỗ lực!

Trương Dương cười cười, rất khách khí nói một câu. Có người quen thuộc thị trường cũng tốt, bọn họ tài chính cũng không nhiều, không sánh bằng đám con buôn lớn, chỉ có thể dùng sự cố gắng của mình đi kiếm thêm tiền, vào lúc này bất kỳ tín tức nào đối với bọn họ mà nói đều rất trọng yếu.

- Trước tiên dẫn chúng tôi ra Khách sạn đi, hôm nay đi xa cả ngày, mệt mỏi!

Tô Triền Đào lại nói một câu, anh ta quả đã mệt, Trương Dương cũng là ngồi xe cả ngày nên không khỏi có chút mệt mỏi.

- Khách sạn tôi đã sắp xếp xong xuôi, cho tôi mượn chìa khoá đưa ngài cùng Chủ tịch Trương qua đó vậy!

Ngô Thắng lập tức gật đầu, người này còn có một cái ưu điểm, chính là có con mắt tinh tường, Tô Triền Đào chỉ là thông báo muốn đến liền có thể sắp xếp tốt tất cả những thứ này, khiến Tô Triền Đào rất mực hài lòng. Khách sạn không xa, là một khách sạn bốn sao, cũng là chỗ có rượu ngon nhất nơi này. Ngô Thắng cũng không biết Trương Dương sẽ tới, trước đó chỉ đặt một phòng nên sau lại vội vàng đặt thêm, cũng may bây giờ không phải là thời gian cao điểm nên vẫn còn phòng.

- Không hay rồi, có người té xỉu!

Mới vừa đặt xong phòng, ngoài cửa chính khách sạn liền truyền đến một tràng náo động, một số khách trọ nghỉ ngơi trong khách sạn cũng đều chạy ra xem trò vui. Trương Dương bọn họ nhìn lại có thể thấy ngoài cửa có không ít người đang đứng, còn có người đang không ngừng kêu la, tình cảnh rất hỗn loạn. Do dự chốc lát, Trương Dương đột nhiên đi ra ngoài, hẳn nghe được vừa nãy có tiếng hô to rằng có người té xỉu, có khi nào là có người sinh bệnh cấp tính, hẳn là một bác sĩ, bất kể là kiếp trước hay kiếp này đều là một bác sĩ, hẳn không chịu chữa bệnh cho bọn nhà giàu kiếm tiền như trước nhưng

không có nghĩa là hắn có thể thấy chết mà không cứu. Gặp phải tình huống khẩn cấp, nên ra tay thì liền ra tay, cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp, đây không chỉ là những gì hắn được bố mình dạy mà cũng là y đức cơ bản mà thầy hắn vẫn cần dặn suốt nhiều năm.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Trúng Độc

- Trương Dương, anh chờ tôi một chút!

Tô Triển Đào từ phía sau vội vàng giật lại, Ngô Thắng thì lại nhắc hành lý theo sau rót, tất cả đều chạy về phía cửa. Ngoài đó đã vây quanh mười, hai mươi người, trong đó có sáu, bảy người có vẻ đang rất lo lắng, trên mặt đất có một ông lão tóc bạc vẻ mặt xem ra rất đau đớn, tay ôm ngực, lúc này xung quanh không ai dám động đến ông ta. Đây cũng không phải như mấy chuyện sau này, sợ bị lừa bịp mà là bởi vì có một người chừng ba mươi tuổi đang một mực kêu to, không cho bọn họ tùy tiện động vào. Mấy người mặt lộ vẻ lo lắng kia hầu như đều cầm điện thoại di động bấm số, trong đó có vài người nói tiếng nước ngoài, như là một ít thổ ngữ phương ngôn gì đó của người Đông Nam Á.

- Tránh đường một chút, có thể cho tôi xem qua không, tôi là bác sĩ!

Mấy chục người vây tại một chỗ cũng thành một vòng quây nhỏ, chỉ ít Trương Dương đứng ở bên ngoài là không dễ chen vào. Nghe Trương Dương nói mình là bác sĩ, mấy người phía trước rất tự giác tránh ra nhường đường, người ngăn cản người khác không cho đụng vào ông lão để chờ xe cứu thương đến nhìn Trương Dương thì lại do dự chốc lát. Trương Dương đầu tiên là tỉ mỉ quan sát người nằm đó, đoạn lại nhìn anh chàng trước mặt, lập tức nói:

- Tôi là bác sĩ, trước hết để cho tôi xem cho ông ta một chút!

Trương Dương ngữ khí rất nhẹ, anh chàng trước mặt với ông lão nằm đó hình như hơi giống nhau, hơn nữa anh ta tuy rằng ngăn cản mọi người tiếp xúc với ông lão nhưng trên mặt lại có vẻ vô cùng sốt ruột.

- Cảm ơn anh nhưng không cần đâu, xe cứu thương lập tức tới ngay, ông nội của tôi bình thường đã có bệnh tim, không thể lộn xộn được!

Anh ta cuối cùng vẫn là lắc đầu, dù rất sốt ruột nhưng tuổi tác của Trương Dương thực sự không làm anh ta tin tưởng, chỉ có thể ở đợi xe cứu thương.

- Bệnh tim?

Trương Dương thoáng nhíu mày, ông lão kia tay ôm ngực, dáng vẻ đau đớn quả thực rất giống với bệnh tim cấp phát, loại bệnh này một khi phát tác thì vô cùng nguy hiểm, cứu giúp chậm trễ thì rất có thể tạo thành hậu quả nghiêm trọng. Trương Dương cũng quay lại nhìn một chút, xung quanh căn bản cũng chưa thấy bóng xe cứu thương đâu.

- Vị đại ca này, tôi không động vào ông nhà, nhưng cứ cho tôi xem mạch cho ông ấy được không, chỉ xem mạch thôi!

Trương Dương ngẩng đầu, nhẹ giọng bảo anh chàng kia một câu, hắn biết đối phương không tin nhiệm mình, nhưng trước mắt bệnh nhân tình hình rất gấp, hắn lo là chưa chờ được xe cứu thương đến đã bị nguy hiểm, cho nên mới đưa ra đề nghị này. Anh chàng lại nhìn hắn một cái, trên mặt vẫn mang theo chút kinh ngạc, trực tiếp hỏi:

- Cậu là bác sĩ trung y?

- Vâng, tôi là thầy thuốc trung y ở Tam Viện Trường Kinh!

Trương Dương gật đầu một cái, hắn kỳ thực chỉ là bác sĩ thực tập ở Tam Viện, cụ thể đi đâu vẫn chưa được phân phối, cũng không tính là trung y. Nhưng để cho anh chàng này tin tưởng, hắn chỉ có thể nói như vậy, mà thật ra Trương Dương chỉ cần đồng ý thì vào khoa trung y của Ngô Hữu Đạo là hoàn toàn không có vấn đề, toàn bộ Tam Viện trung y đều không có người nào năng lực khá hơn hắn cả.

- Được rồi, cậu cứ xem một chút đi!

Anh chàng kia rốt cục gật đầu một cái, nói xong lại ngẩng đầu nhìn ra phía xa xa, còn dùng thủ thế xung quanh nghe không hiểu bảo mấy người bên cạnh, mấy người kia đa số ngưng điện thoại, nhưng cũng đều có vẻ rất là sốt ruột. Trương Dương ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng áp tay lên bắt mạch cho ông lão. Mười mấy giây sau, hắn khẽ cau mày, mạch tượng ông lão rất yếu, khi chậm mà căng, khi yếu mà bất định, quả thực rất giống với bệnh tim cấp phát, hơn nữa ông lão tay vẫn ôm ngực trái, thêm vào đó anh chàng kia còn nói ông ta có tiền sử bệnh tim, nếu là một bác sĩ trung y khác về căn bản đã có thể kết luận đây chính là bệnh tim phát tác. Chỉ là qua mạch tượng, Trương Dương mơ hồ cảm giác được có chút không đúng, có một mạch rất

nhỏ, nhưng tốc độ lại hơi nhanh, không phù hợp với lẽ thường. Từ lúc Trương Dương còn bé đã học bắt mạch, bố hắn nói cho hắn biết, nếu như trong số mạch tượng có một mạch không đúng, cũng không thể phán đoán ngay, nhất định phải hoàn toàn xác định rõ mới được. Sai một ly, đi một dặm, mạch tượng cũng vậy, khác đi một chút cũng có thể trông đánh xuôi, kèn thổi ngược, ông lão này có dấu hiệu phát tác bệnh tim, nhưng hắn là không chỉ có thế.

Nghĩ đến đây, Trương Dương liền tiến lên trước, muốn cạy miệng ông ta ra.

- Cậu làm gì đấy?

Anh chàng kia đột nhiên kêu to một tiếng, động tác của Trương Dương khiến anh ta rất căng thẳng, anh ta là cháu ông lão này, bố anh ta trước đây cũng mắc phải bệnh tương tự, bác sĩ đã từng nghiêm ngặt can thiệp, lúc phát bệnh ngàn vạn lần không thể lộn xộn, nhất định phải chờ bác sĩ chuyên nghiệp đến mới được.

- Ta muốn nhìn đầu lưỡi ông ấy một chút, đúng rồi, có ai cho ông ấy uống thuốc chưa?

Trương Dương ngồi xổm bất động, ngẩng đầu lại hỏi một câu.

- Vừa nãy khi ông tôi thấy không thoải mái có uống thuốc, nhưng sau khi uống thuốc trái lại càng nghiêm trọng hơn rồi!

Anh chàng gạt đầu một cái, lúc nói tới ông nội hai con mắt còn có chút ửng đỏ lên, anh ta còn không ngừng trông về phía xa, xe cứu thương vẫn chưa đến, khiến anh chàng có vẻ vô cùng nôn nóng.

- Uống thuốc xong càng nghiêm trọng hơn?

Trương Dương hơi sững sờ, cúi đầu tỉ mỉ quan sát từ mắt đến trán ông lão, lại liên tưởng đến mạch tượng vừa nãy, hắn đã hiểu được một ít. Trương Dương đột nhiên nhanh chóng đưa tay đè miệng ông lão ra, để đầu lưỡi của ông ta duỗi ra, tỉ mỉ nhìn qua mấy lần, sau đó nhẹ nhàng gạt đầu một cái, buông tay ra. Anh chàng kia lại sững sờ một phen, lập tức lộ vẻ phẫn nộ, động tác của Trương Dương thực sự quá nhanh, anh ta muốn ngăn cản cũng đã chậm, Trương Dương đã làm xong tất cả những chuyện này.

- Triển Đào, đem cho tôi cái túi!

Trương Dương quay ra kêu một tiếng, lúc này hắn đã rõ ông lão là xảy ra chuyện gì, tình hình rất căng, nếu còn không cứu thì e xong một mạng. Cho dù xe cứu thương đến mà phương pháp không đúng cũng sẽ khiến ông lão tử vong, Trương Dương là một bác sĩ có ý đức cơ bản, nay ông lão đã trước mặt hắn, hắn lại có biện pháp, lẽ nào lại thấy chết mà không cứu. Đối với hắn mà nói, hiện tại cứu người là quan trọng nhất, cơ bản không suy nghĩ hay lưu ý cái khác.

- À, được rồi, làm ơn cho tôi vào với!

Tô Triển Đào vẫn ở phía ngoài, nghe Trương Dương gọi liền vội vàng chen lên, đem cái túi vải buồm của Trương Dương ra. Túi của Trương Dương vừa nãy lúc đặt phòng liền giao cho Tô Triển Đào, vẫn chưa lấy lại được. Dem mở ra, Trương Dương lấy từ bên trong ra một cái hộp, cái hộp này Tô Triển Đào không xa lạ gì, anh ta đã thấy qua một lần, lần trước Trương Dương châm cứu cho Tô Thiệu Hoa liền mang theo cái hộp này, bên trong là một bộ kim bạc. Bởi vì phải châm cứu cho Tô Thiệu Hoa, còn có ông bố cụ trưởng Triệu thường xuyên, hắn liền đem một bộ kim châm của bệnh viện theo bên người, bởi vì món đồ không nặng, Trương Dương vẫn đặt trong bao, không nghĩ tới chỗ này còn có đất dụng võ.

- Cậu muốn làm gì?

Trương Dương mới vừa mở hộp kim châm ra thì anh chàng kia lại kêu một tiếng, mấy người kia cũng đều chú ý tới Trương Dương, tất cả đều vây quanh.

- Bệnh của ông nội anh rất nguy hiểm, tôi phải giúp ông ấy chữa bệnh, còn nữa, ông lão không phải thuần túy mắc bệnh tim mà là trúng độc rồi mới sinh ra bệnh tim, nếu như các người cứ chờ xe cứu thương đến, chỉ trị liệu dựa theo bệnh tim là sẽ không cứu nổi ông ấy!

Trương Dương chậm rãi nói, dưới tay cũng không dừng lại, hắn đã lấy ra hai cây kim.

- Trúng độc?

Anh chàng kêu lên một tiếng sợ hãi, có vẻ rất kinh ngạc, mấy người xung quanh cũng đều thoáng sững sờ, nhưng trên mặt họ vẫn mang theo chút hoài nghi, hiển nhiên không tin tưởng ở Trương Dương. Trong đó còn có một người, trên mặt thoáng vẻ bối rối.

- Cậu đừng ăn nói xằng bậy, cậu nói trúng độc là trúng sao, chúng tôi không tin, chúng tôi phải đợi xe cứu thương!

Người này còn hét to một tiếng, tiếng Hán của y có hơi giọng gạo nhưng ý tứ tất cả mọi người có thể nghe hiểu được. Nói đoạn, y còn muốn tiến lên kéo Trương Dương ra.

- Dừng tay!

Trước hết anh chàng kia bỗng nhiên quát một tiếng, lại còn kéo người này lại, trên mặt anh ta có chút do dự, nhưng càng nhiều hơn chính là một loại cương nghị.

- A Khuê, nghe hắn, để hắn chữa, trước tiên đứng sang một bên đi!

Anh chàng kia lạnh lùng nói một câu với người kia, lúc này trong mắt người tên A Khuê lộ ra chút kinh hoàng, nhưng vẫn là ngoan ngoãn đứng sang một bên.

- Cậu có thể chữa, nếu như chữa khỏi tôi sẽ thâm tạ, chữa không khỏi, tôi sẽ không bỏ qua cho cậu!

Anh ta quay lại phía Trương Dương nói, trong giọng nói vẫn mang theo vẻ uy hiếp. Trương Dương nhẹ nhàng lắc đầu, hắn cũng không làm sao lưu ý hết, thái độ người nhà như vậy hắn đã gặp rất nhiều, đều là nóng lòng lo cho bệnh nhân mới cố ý nói ra lời uy hiếp, kỳ thực bọn họ bản thân cũng không hề có ác ý. Đối với chuyện này Trương Dương cũng không hề sợ sệt, nếu là sợ sệt, hắn cũng sẽ không tới nơi này chủ động cứu người.

Hai cái kim bạc được Trương Dương cắm vào mặt ông lão, nội kinh theo kim bạc tiến vào bên trong huyết vị rồi không ngừng đi khắp cơ thể. Ông lão bệnh tình rất gấp, nhưng gấp nhất cũng không phải là bệnh tim cấp phát mà là độc tính bên trong. Bệnh tim, đều là bị loại độc chất này thúc đi ra, hiệu quả của thuốc ông lão dùng rất tốt và đang phát huy, chỉ là không sánh bằng độc tính thôi. Cho nên ông lão mới có vẻ đau đớn như vậy, vẫn chưa có vẻ gì là khá hơn. Chữa bệnh muốn trị dứt thì phải trị tận gốc, khẩn cấp giải trừ bệnh tim uy hiếp ông lão Trương Dương cũng có thể làm được, nhưng độc tố chưa trừ, bệnh tim của ông lão còn có thể tái phát, hơn nữa còn là rất nhanh, đồng thời sẽ càng thêm phần lợi hại, đến lúc đó cũng sẽ càng nguy hiểm hơn. Cứ như vậy, có chữa trị cơ bản cũng vô dụng, chỉ có giải hết độc mới có thể thật sự chữa khỏi cho ông lão, giải trừ nguy cơ. Hai cái kim bạc không ngừng rung động, Trương Dương lại tiếp tục châm thêm hai cái, lần này châm vào vị trí trên cổ.

Sau khi châm liền bốn cái kim, vẻ đau đớn trên mặt ông lão đã giảm bớt đi rất nhiều, tay cũng không ôm ngực như trước, anh chàng kia lộ ra vẻ vui sướng, nhưng vẫn không dám lơ đãng, vẫn là đứng đó tỉ mỉ quan sát. Cách đó không xa, tiếng xe cứu thương cũng truyền tới, xe cứu thương mà bọn họ muốn rốt cục cũng đã đến. Trương Dương Ngồi chồm hóm trên mặt đất, lại lấy ra hai cái kim tiêu độc châm vào hai bên lòng mày, sau đó thì vẻ đau đớn trên mặt ông lão cơ bản hoàn toàn biến mất, tựa hồ còn đang khẽ nở nụ cười.

- Được rồi, thật sự được rồi sao?

- Quá thần kỳ đi, đây là bệnh tim mà châm mấy cái liền có thể khỏi luôn sao?

- Tiểu tử này không đơn giản đâu, đúng là cao thủ!

Xung quanh còn có một số khách trọ và nhân viên làm việc đều nhỏ giọng bắt đầu bàn luận, mỗi người lúc nhìn Trương Dương đều lộ vẻ ngạc nhiên. Ông lão vừa nãy đáng vẻ thế nào bọn họ rất rõ, so sánh ông lão trước đó với nét mặt bây giờ, ai cũng rõ ràng bệnh tình đã được cải thiện đáng kể. Anh chàng kia trên mặt cũng là mang theo niềm vui bất ngờ, ngược lại người bị quát mắng dẹp sang một bên là A Khuê thì nổi kinh hoàng trong mắt càng chiếm phần nhiều, lúc nhìn Trương Dương còn mang theo thần sắc oán hận.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Tăng Giá

Trương Dương cũng đứng dậy, thoáng thở hắt ra một hơi. Bệnh tình ông lão thật ra cũng không phức tạp, chỉ là trúng độc sau đó dẫn phát ra bệnh tim, cũng may bên người có mang loại thuốc rất tốt, người nhà cho uống thuốc, bằng không thì phỏng chừng đã sớm mất mạng. Hơn nữa anh chàng kia xử lý rất tốt, sau khi bệnh tim ông lão đột phát thì quả thực không thích hợp bị lôi kéo lơ đãng, trước đó nếu là có người đỡ ông ta dậy, hoặc là tìm thứ gì cang lên thì cũng có khả năng xuất hiện chuyện không ngờ khác, không chờ được Trương Dương đến cứu. Bất kể nói thế nào, hiện tại kết quả là tốt đẹp, Trương Dương tuy rằng không thể giúp ông lão giải độc hoàn toàn nhưng ít ra cũng kiểm soát được, bước tiếp theo sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Xe cứu thương đã đến trước cửa, trên xe các y bác sĩ cũng đều chạy xuống.

- Tiểu Dũng!

Đang chuẩn bị nghênh tiếp bác sĩ thì anh chàng kia bỗng nhiên quay đầu lại, trên mặt còn mang theo một vẻ mừng rỡ như điên. Ông lão nằm trên mặt đất đã mở mắt ra, vừa nãy người lên tiếng gọi anh ta chính là ông lão này, tuy rằng thanh âm rất nhỏ nhưng xung quanh lúc này rất yên tĩnh, tất cả mọi người đều nghe được.

- Có con đây, ông nội, ông cảm giác thế nào rồi ạ?

Anh chàng vội vàng ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng nâng ông lão lên, rất cẩn thận hỏi một câu.

- Phù, diu ông lên!

Ông lão gian nan phun ra vài chữ, anh chàng lại lộ ra chút do dự, ngẩng đầu nhìn Trương Dương. Trương Dương thì lại nhẹ nhàng gật đầu với anh ta một cái, bệnh tình của ông lão đã được hẳn kiểm soát, lúc này sẽ đứng lên sẽ không có trở ngại gì nữa nên cũng không cần thiết để ông lão tuổi cao như vậy nằm mãi trên mặt đất.

- Được rồi, chậm thôi ông ạ!

Thấy Trương Dương gật đầu, anh chàng kia lập tức nhẹ nhàng nâng ông lão lên, biểu hiện vừa nãy của Trương Dương cùng với việc ông lão đã tỉnh khiến mọi người thừa nhận thân phận bác sĩ của hắn. Không chỉ là bác sĩ, còn là một bác sĩ rất lợi hại. Bác sĩ đã đến, nhìn thấy bộ dạng của bọn họ thì thoáng nhíu mày nhưng vẫn tiến hành kiểm tra cho ông lão, để ông nằm lên cang cứu thương trên xe.

- Bên trong cơ thể ông ấy chính là độc dược hoa Thiết Hải Đường, loại độc chất này bình thường không có tác dụng gì chí mạng, nhưng sẽ kích phát tim đập nhanh, mạch đập yếu đi, nếu là người bệnh tim mà trúng phải loại độc chất này thì sẽ vô cùng nguy hiểm!

Trương Dương đột nhiên nói với anh chàng kia một câu, anh ta hơi sững sờ rồi quay đầu lại kinh ngạc nhìn Trương Dương. Anh chàng là người thông minh, ý tứ trong lời nói của Trương Dương anh ta rất rõ ràng, loại độc chất này đối với người bình thường nguy hại không lớn, người có sức miễn dịch cao thậm chí có thể tự lành, nhưng đối với người có bệnh tim mà nói, nó không khác gì loại độc dược đỉnh cấp Hạc đỉnh hồng. Thực sự là nếu như vậy, ông lão lần này trúng độc có vẻ hơi kỳ lạ, ngay cả Trương Dương cũng có thể nhìn ra được vấn đề, anh ta không thể nào không biết.

- Ôn lớn của tiên sinh, Tần Dũng xin ghi nhớ, không biết tiên sinh có thời gian cùng chúng tôi vào bệnh viện một chuyến hay không?

Anh chàng cung kính khom người nói với Trương Dương một câu, anh ta đối với Trương Dương cũng không còn hoài nghi, nếu không đúng bệnh thì ông nội của anh ta cũng không thể nào trực tiếp tỉnh lại.

- Bệnh viện thì thôi tôi không đi nữa, lúc giải độc bảo họ cẩn thận một chút, độc hoa Thiết đường dùng thuốc giải độc bình thường cũng có thể thanh trừ đi, chú ý quan sát ông lão, nếu là có biểu hiện gì khác thì cứ liên hệ với tôi!

Trương Dương khẽ lắc đầu nhưng vẫn đem số điện thoại di động của mình cho anh chàng này, phòng ngừa xuất hiện điều gì khác bất ngờ, cứu người phải cứu đến nơi luôn là phong cách của hắn.

Thiết Hải Đường hay còn gọi là Hồ thích mai, là một loại thực vật lưỡng tính, vốn có nguồn gốc từ khu vực nhiệt đới màu mỡ đặc thù ở châu Phi. Thiết Hải Đường là loài độc vật, có thể nói toàn thân đều có độc, trong đó độc tính lớn nhất chính là nhựa của nó, có kích thích mạnh đối với da dẻ, nếu là ăn uống phải còn có thể khiến cho buồn nôn, váng đầu, nôn mửa các loại triệu chứng, nghiêm trọng hơn thậm chí sẽ gây tử vong. Hoa Thiết Hải Đường rất đẹp nhưng mùi lại rất khó ngửi, vị lão tiên sinh này trúng phải chính là độc hoa Thiết Hải Đường, nói như vậy là để thấy loại độc vật có mùi vị gay mũi này rất khó khiến người ta trực tiếp trúng chiêu, ông lão này nếu như không phải là mình không cẩn thận thì chuyện kia liên phức tạp hơn rất nhiều, rất có thể là do có người làm. Biết ông ta có bệnh tim mới cố ý hạ loại độc từ hoa này, như vậy cuối cùng xảy ra vấn đề thì cũng như là bệnh tim đột phát, không ai sẽ nghĩ tới nguyên do khác. Cũng chính vì như thế, Trương Dương không muốn cùng anh chàng kia đi bệnh viện, hắn chỉ là một bác sĩ, cứu người rồi là được, sự việc loại này rất phức tạp nên hoặc là giao cho cảnh sát, hoặc là để chính bọn họ xử lý. Ngược lại điều hắn nên nói, đều đã nói qua, nên làm cũng đều đã làm rồi. Xe cứu thương nhanh chóng rời khỏi, người bên cạnh ông lão cũng đều theo xe cứu thương đi rồi, khách trọ cùng nhân viên làm việc trong khách sạn cũng chậm chậm tản ra, công khách sạn lại khôi phục dáng vẻ bình thường.

- Trương Dương, lợi hại thật!

Tô Triển Đào tựa bên Trương Dương, trực tiếp giơ ngón tay cái lên tỏ vẻ rất bội phục nhìn hắn. Một bên là Ngô Thắng, trên mặt cũng mang theo vẻ rất mực kinh ngạc, nhìn chằm chằm Trương Dương, không biết là đang nghĩ cái gì nữa.

- Ông ta cũng không phải mắc bệnh gì nặng, nếu không trúng độc thì cũng sẽ không xuất hiện chuyện bất ngờ này, đi thôi, chúng ta trở lại nghỉ ngơi!

Trương Dương mỉm cười lắc đầu một cái, trải qua chuyện rắc rối như thế, bọn họ đều cảm giác càng mệt mỏi hơn, tất cả đều tiến vào phòng đã thuê. Từ giờ đến tối còn có chút thời gian, hai người ai nấy trở về phòng ngủ, Ngô Thắng thì lại chính mình ngược về khu chợ, mấy cửa tiệm của Tô Triển Đào vẫn còn cần anh ta tới trông nom. Ngủ nghe hai tiếng, sau khi đứng lên Trương Dương cảm giác tinh thần hồi phục rất nhiều, hôm nay hắn giúp ông lão kia chữa bệnh cũng không dùng mất bao nhiêu nội lực, bây giờ thì toàn bộ đều đã khôi phục. Dù sao chỉ là trúng độc bình thường, nếu không có mối nguy hiểm bệnh tim, cũng sẽ không biến thành như vậy. Gõ cửa phòng Tô Triển Đào thì anh chàng này còn đang ngủ, bị Trương Dương mơ mơ màng màng kêu dậy mới đi rửa mặt, Tô Triển Đào lái xe suốt dọc đường, so với Trương Dương càng mệt, cũng là cần ngủ nhiều hơn một chút. Rửa mặt xong xuôi, hai người cùng nhau xuống lầu, nếu không phải đã đến giờ cơm tối, Trương Dương cũng sẽ không gọi anh ta, lúc này mà ngủ tiếp rất có thể sẽ trực tiếp ngủ thẳng đến 12 giờ, làm như vậy thì đồng hồ sinh học sẽ biến loạn về thời gian, hơn nữa đối với cơ thể cũng không tốt.

- Tiên sinh, chào ngài!

Mới ra thang máy, xa xa liền thấy có anh chàng mặc áo sơ mi màu trắng, dáng vẻ rất khôi ngô ngênh đón, quay về Trương Dương trước tiên là khom người hành lễ, còn có vẻ rất cung kính.

- Anh là...?

- Tôi là bảo tiêu cho Tần tiên sinh, Tần tiên sinh cố ý phân phó cho tôi qua đây, ông ấy đang ở bệnh viện không thể tới được nên cho tôi tới bày tỏ lòng biết ơn của ông ấy với ngài!

Anh chàng cung kính đáp, lúc nói chuyện còn lấy ra một cái rượu nhỏ, trực tiếp đưa cho Trương Dương. Rượu nhỏ rất nhẹ, Trương Dương mở ra xong thì kinh ngạc phát hiện bên trong có một hộp kim bạc loại tốt, bên cạnh còn đặt một tờ chi phiếu. Lúc chiều sau khi xe cứu thương tới, Trương

Dương cũng không hề nhỏ mấy cây kim ra, đều bị ông lão mang tới bệnh viện. Kim bạc không đáng giá mấy đồng tiền, Trương Dương vốn định tự mình ra ngoài mua thêm một bộ, cũng không tính toán gì, ngược lại nơi này là Tiểu ấp nên có rất nhiều người bán thứ này, dù sao đó là đồ của bệnh viện, hẳn cũng muốn trao trả lại cho bệnh viện. Chỉ là không nghĩ tới, anh chàng kia lại chu đáo như vậy, đã chuẩn bị cho hắn rồi.

- 200 ngàn, nhiều quá ta!

Tô Triển Đào nhìn thoáng qua tấm chi phiếu rồi lập tức cười cười, con số trên tấm chi phiếu này không nhỏ, 200 ngàn nhân dân tệ lận, thời đại này mà một lần có thể đem 200 ngàn ra cảm tạ người ta, nhất định phải là đại gia chân chính. Cũng như Tô Thiệu Hoa, lần đầu đưa lễ vật cho Trương Dương đã có giá trị mười mấy vạn.

- Giúp tôi cảm tạ Tàn tiên sinh, chỗ quà này tôi xin nhận, cũng xin chúc lão tiên sinh sớm ngày khoa lại!

Trương Dương khẽ mỉm cười, khép cái rương nhỏ lại, nhẹ nhàng nói một câu. Anh chàng bảo tiêu gạt đầu, lần thứ hai khom người hành lễ, lúc này mới xoay người rời đi, nhiệm vụ của anh ta vốn chính là đến tặng đồ cho Trương Dương, hiện tại nhiệm vụ đã hoàn thành, anh ta cũng bắt tất phải lưu lại chỗ này. Con người Tô Triển Đào ngược lại là chuyển động, thoáng có vẻ hơi kinh ngạc nhưng lại lập tức khôi phục về bình thường. Anh ta vốn tưởng rằng Trương Dương đối với chỗ tiền 200 ngàn kia sẽ khiêm tốn một chút rồi cuối cùng mới nhận, không nghĩ Trương Dương lại không hề khách khí, cứ như vậy mà trực tiếp nhận lấy, hơn nữa vẻ mặt không có bất kỳ thay đổi nào. Nhưng tính cách như vậy lại khiến anh ta rất khoái, anh ta cũng không thích những kẻ đáng về kịch cỡm, rõ ràng muốn mà nhất định phải đẩy qua đẩy lại một phen. Trương Dương cũng không biết Tô Triển Đào hiện đang suy nghĩ gì nên chỉ có thể cười trừ. 200 ngàn này được Trương Dương xem như là phí xem bệnh, kiếp trước khám bệnh cho đám nhà giàu, có rất nhiều người hẳn đều nhận cái giá cao hơn so với mức này, trong mắt hắn đây thuần túy là chuyện bình thường. Hắn là bác sĩ, cứu người là bổn phận của hắn nhưng hắn không phải Lôi Phong (*thanh liêm), sẽ không đến mức lễ vật người ta đưa tới cửa cảm tạ cũng từ chối, chỉ cần là hắn đáng nhận được thì hắn cũng cứ yên tâm thoải mái mà nhận lấy. Huống chi, Trương Dương kiếp trước thường nghe bố hắn kể chuyện “Làm ơn mắc oán”, bác sĩ rất dễ làm ơn với người ta, nếu là không phải báo đáp thì ngược lại sẽ khiến họ cảm giác khó chịu, thậm chí có kết quả ngược lại. Cho nên, bất kể là kiếp trước hay là hiện tại, chỉ cần Trương Dương bỏ công ra thì nếu người khác muốn cảm tạ hắn cũng chưa bao giờ từ chối, lúc trước Tô Thiệu Hoa đưa cho hắn cái chén cổ cũng là thế, hắn cũng không hề chối từ, liền trực tiếp nhận lấy. Hai người đồng thời đi ra ngoài, vừa ra cửa Ngô Thắng liền tới đón. Ngô Thắng tới được một lúc, vẫn chờ ở cửa, trên tay anh ta còn cầm vài tờ giấy trắng dùng đánh văn bản. Những văn bản này không dùng túi chứa mà cứ đặt trong tay như vậy, Trương Dương bọn họ vừa lên xe, anh ta liền đem văn bản trong tay tất cả đều giao cho Tô Triển Đào. Những văn bản này, đều là xu thế giá cả tam thất gần đây, Tô Triển Đào trước khi nghỉ ngơi chiều hôm qua đã giao phó anh ta thu thập những thứ này, năng lực làm việc của Ngô Thắng khá lắm, trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã đem tất cả bảng giá tam thất trong gần một tháng gom hết lại đây.

- Gói hai mươi củ tam thất đã có giá cao như vậy rồi!

Mới vừa nhìn thoáng qua, Tô Triển Đào liền kinh ngạc kêu lên một tiếng, cái anh ta đang cầm là bảng giá mới nhất, hai mươi củ tam thất giá đã tăng tới hơn trăm tệ một 1 kg, hắn nhớ lần trước lúc rời đi, hai mươi củ tam thất giá cũng không quá ba mươi tệ gì đó, mới qua thời gian hơn nửa tháng đã tăng gần gấp đôi. Lúc này tìm Tô Triển Đào cũng không nhận được là đập nhanh hơn, hắn rõ ràng, đây thật sự là có nhà cái đang gom mua tam thất, chỉ là nhập lúc nào, làm sao, bán ra như thế nào cũng cần cố gắng tính toán một chút, nếu như tính toán chuẩn, lần này nhất định có thể kiếm một khoản. Nghĩ tới đây, anh ta lại liếc nhìn Trương Dương, nếu như Trương Dương thật sự có tin tức, bọn họ sẽ tiết kiệm được rất nhiều sức lực, hơn nữa nhất định có thể kiếm bộn tiền.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Lợi Nhuận Gấp Mười Mấy Lần

Trương Dương đang cầm cúi xem những tài liệu này.

Tam thất được sản xuất chủ yếu ở Vân Nam. Với tình hình hạn hán trầm trọng của Vân Nam hiện nay, giá bán của tam thất sẽ rất đắt đỏ. Hơn nữa lại có một số kẻ đầu cơ tác động vào sẽ khiến giá thành cao ngất ngưởng.

Còn một điều nữa, tam thất được sử dụng rất phổ biến. Trương Dương kiếp trước đã biết được rằng tam thất sớm muộn gì cũng tăng giá, hơn nữa không phải tăng giá dần dần mà nhảy giá lên gấp mấy lần theo từng năm.

- Tam thất đầu 30, bây giờ cũng tám mươi tệ một cân!

Tô Triển Đào vẻ mặt sùng sột lại ngạc nhiên thốt lên.

Tam thất cũng được phân loại chất lượng tốt xấu, đầu củ càng to thì lượng càng tốt nên dần cũng hình thành cách gọi này.

Bình thường mà nói, tất cả tam thất cộng lại đủ nửa cân thì có bấy nhiêu đầu. Chẳng hạn như tam thất 20 đầu chính là nửa cân tam thất có 20 củ, còn tam thất 30 đầu chính là loại nhỏ hơn một chút, mỗi nửa cân tam thất có 30 củ.

Đầu số càng nhiều thì củ tam thất càng nhỏ, chất lượng càng kém. Chẳng hạn như loại tam thất đầu 100 chính là loại tam thất bình thường, giá thành cũng không cao.

- Tam thất 10 đầu thì sao?

Trương Dương xem đi xem lại mấy lượt, đột nhiên hỏi. Tài liệu trong tay hắn không có giá bán của tam thất 10 đầu.

Trong các loại tam thất, tam thất 10 đầu là loại cao cấp nhất, mỗi nửa cân tam thất chỉ có 10 củ. Loại tam thất như vậy to hơn hẳn các loại bình thường khác, giá thành tất nhiên cũng cao hơn nhiều.

- Tổng giám đốc Tô, loại tam thất 10 đầu này quá ít. 10 mấy ngày nay hình như chẳng có ai mua, giá bán cụ thể tôi chưa tìm được. Nhưng hôm kia, thư ký Triệu đã xuất ra 250 cân tam thất, bán ra 180 tệ một cân.

Anh lái xe Ngô Thắng quay đầu lại, cười đáp.

Số lượng tam thất 10 đầu quá ít, giá thành lại cao, không chỉ bây giờ mà ngay cả trước đây thị trường cũng rất khan hiếm hàng, cung không đủ cầu. Vì là hàng ít bán và thời gian lại gấp nên Ngô Thắng cũng chưa sắp xếp lại những thứ này được.

- 180 tệ cơ à, điên rồi à?

Tô Triển Đào sửng người một chút, chợt thốt lên hỏi.

Tam thất 10 đầu trước đây khi đắt nhất cũng chỉ gần 50 tệ thôi, bây giờ 180 tệ một cân thì gần như đắt gấp đôi rồi còn gì.

- Tổng giám đốc Tô, xin anh đừng nói thế. 180 tệ là vì bán cho khách hàng quen mới có giá đó đấy, có nơi đã bán 184 tệ rồi, mấy ngày nữa còn có thể tăng giá lên đến 200 tệ. Mấy ngày hôm nay có rất nhiều người đi thu mua tam thất.

Ngô Thắng cười mỉm, vừa lái xe vừa nói. Lần này anh ta không quay đầu lại vì phía trước có khá nhiều xe.

- Đã có nhiều người bắt đầu thu mua tam thất rồi hả?

Trương Dương khẽ cau mày, hỏi lại một câu.

- Đúng thế, gần đây trên thị trường không ít người thu mua tam thất, lại còn không ít người trực tiếp chạy Vân Nam lấy hàng. Phía bên Vân Nam cũng đang tăng giá rất mạnh.

Ngô Thắng lại gật đầu nói. Chuyện khác thì không nói chứ bản về thị trường thì nắm rõ như lòng bàn tay. Trương Dương vừa hỏi, gã đã trả lời ngay được.

- Hay là chúng ta cũng đi Vân Nam?

Tô Triển Đào trong lòng hơi dao động, khẽ hỏi Trương Dương. Nói tóm lại, thị trường tam thất bây giờ rất sôi động, thực tế chỉ do những nhà buôn lớn giờ trở đầu cơ, còn những nhà bán lẻ thì gã chưa rõ lắm.

Nếu như đầu cơ thì nhất định sẽ còn tăng giá nữa. Bọn họ sẽ không thỏa mãn với chút lợi nhuận này, những nhà bán lẻ sẽ bấp bênh vì không đủ tài lực. Thường là thấy tốt thì mua, đắt gấp đôi gấp ba thì bán ra. Thời điểm này những kẻ tát nước theo mưa sẽ bị bọn họ hại chết, tất cả đều phải bồi thường.

- Không cần, ở đây được rồi! Đều đặc đưa hết cho tôi, tôi đi xem trước một chút!

Trương Dương lắc đầu, nhận lấy tài liệu từ Tô Triển Đào và bắt đầu xem lại cẩn thận.

Lát sau, xe đã đến gần bên khách sạn. Ngô Thắng đã sớm thu xếp từ trước nên mọi người trực tiếp đi thẳng vào phòng riêng.

Ở trong phòng riêng, Trương Dương mới xem xong hết toàn bộ những tài liệu này.

Từ số liệu trong tài liệu cho thấy, giá tam thất tăng nhanh chỉ trong một tuần mới đây, nhất là hai ngày gần đây giá tăng nhanh chóng mặt.

Trong khi Vân Nam hạn hán lớn bắt đầu từ một tháng trước, chỉ có điều gần đây càng trở nên nghiêm trọng hơn, đã bắt đầu cứu tế, phòng chống hạn hán.

Nếu như vậy thì trước mắt giá tam thất sẽ tạm thời coi như ổn định. Coi như đơn thuần chịu ảnh hưởng của hạn hán, giá tam thất nhất định sẽ vẫn tăng. Mà một khi tăng, người mua càng nhiều sẽ đẩy giá càng lên cao. Giá cả trước mắt vẫn coi là hợp lý.

Nếu như vậy thì những kẻ đầu cơ vẫn chưa bắt đầu nhập cuộc vì chúng còn đang chờ đợi đến thời cơ thuận lợi nhất.

Trương Dương nhớ lại chi tiết thời gian cùng kì trong kiếp trước. Khi mới bắt đầu tam thất thực sự tăng giá một lần, sau đó hình như lại hạ giá một chút. Lần hạ giá đó mới chính là điểm khởi đầu của cơn bão giá, giá bán leo thang mỗi ngày.

- Trương Dương, đến khi nào thì chúng ta bắt đầu nhảy vào?

Trương Dương vừa mới đặt tài liệu xuống, Tô Triển Đào đã vội vã hỏi. Đối với y thì ba triệu là số vốn kinh doanh lớn nhất trong thời điểm hiện tại. Nếu điều Trương Dương nói thành sự thật thì rất có thể y sẽ biến ba triệu này thành hơn 10 triệu.

Trừ đi phần của Trương Dương thì y còn có tài sản những hơn 1 triệu. Có được tài sản lớn như thế thì việc y muốn trở thành tỷ phú thực sự rất dễ dàng.

Tỷ phú cơ đấy, đó mới thực sự là lúc mình làm tự mình làm chủ việc kinh doanh. Lúc đầu bác hai của hắn gây dựng sự nghiệp đến ngày hôm nay cũng mất tám năm. Y còn tốn ít thời gian hơn cả bác hai của y nhiều và cũng nhanh hơn rất nhiều.

- Không vội, chúng ta tạm thời chưa tham gia. Ngô Thắng, anh đi nghe ngóng xem có những loại người nào đi Vân Nam mua hàng và chuẩn bị cho tốt việc liên lạc trước với một số người.

Trương Dương lắc đầu mỉm cười. Thời cơ thật sự vẫn còn chưa chín mùi, lúc này mà nhảy vào chẳng khác nào lãng phí tiền bạc. Bây giờ chưa cần thiết, đợi thêm vài ngày nữa cũng không muộn.

- Đã tăng giá đến thế này rồi, sao vẫn chưa nhảy vào?

Tô Triển Đào sừng sốt, gấp gáp hỏi.

- Cứ nghe tôi đi, bây giờ chưa nhảy vào, nhưng từ hôm nay trở đi, chúng ta phải lập một cái biểu ghi chép hàng ngày, mỗi thời điểm tăng giá của tam thất. Bây giờ không tham gia vào không có nghĩa là chúng ta không làm gì. Còn nữa, công việc phía Ngô Thắng cũng rất quan trọng.

Trương Dương vừa gật đầu vừa cười. Ngô Thắng vội vàng ừ một tiếng. Chỉ là nghe ngóng tin tức thôi mà, gã đã quá quen thuộc rồi và có thể làm tốt được.

Khách sạn bắt đầu dọn đồ ăn lên. Đồ ăn cũng không nhiều lắm, chỉ có năm hay sáu món, nhưng rượu rất tuyệt, là rượu ngũ cốc.

Ngô Thắng biết thói quen của ông chủ bình thường không hề xa xỉ nhưng cũng không đối xử tệ với bản thân mình. Ăn uống không phải là thứ ngon nhất nhưng cũng không được quá tồi tệ. Gọi đồ ăn như vậy rất hợp với ý của ông ta.

Rượu và thức ăn vừa lên, Tô Triển Đào lập tức không khách sáo, cầm đũa gấp nhanh một miếng to đưa lên ăn.

Y đói thật sự, buổi trưa ăn cơm ở khu phục vụ, đồ ăn rất chán, ăn không được mấy, lại thêm đi xe cả ngày trời. Bây giờ nhìn thấy đồ ăn ngon nên y không chờ đợi được nữa.

Rượu chủ yếu là Trương Dương và đang uống. Một là tư lượng của Ngô Thắng rất kém, hơn nữa còn phải lái xe. Dù uống một chút nhưng cũng đã vi phạm luật nghiêm cấm uống rượu khi lái xe. Và lại dù thế nào thì lái xe say rượu cũng rất nguy hiểm nên vì sự an toàn của bản thân, Tô Triển Đào cũng không cho gã uống rượu.

- Trương Dương, anh nói lại lần nữa đi, rốt cuộc chúng ta có thể kiếm được bao nhiêu?

Uống hết nửa chõ rượu, Tô Triển Đào cũng nhiều lời hơn. Điều y quan tâm nhất vẫn là khoản lợi nhuận của vụ kinh doanh này.

Nếu không phải Trương Dương nói với y rằng lợi nhuận rất lớn thì y đã không hạ quyết tâm lớn đến vậy và cùng với Trương Dương liều chết một phen.

- Khó nói lắm! Phải xem hành động thực tế như thế nào, có thể chỉ lãi gấp hai gấp ba, nhưng cũng có thể lãi gấp mười mấy lần.

Trương Dương cúi đầu suy nghĩ một lát rồi khẽ lắc đầu nói.

Hắn chỉ có một số kinh nghiệm của kiếp sau. Thật sự để cho hắn xác định có thể kiếm được bao nhiêu thì hắn rất khó nói. Dù như vậy thì lời nói của hắn cũng khiến cho Tô Triển Đào sợ hãi.

Mười mấy lần, trước nay Trương Dương chưa bao giờ nói ra như thế.

- Trương Dương, ý của cậu là nếu hành động tốt thì 3 triệu này của chúng ta có thể biến thành 30 triệu?

Tô Triển Đào nuốt nước miếng ực một cái nói. Con số này thật sự làm y sợ. 30 triệu đối với Tô Thiệu Hoa có lẽ không là cái gì nhưng đối với kẻ đang mới bắt đầu lập nghiệp như hắn mà nói thì đó là một khoản tiền thực sự quá sức tưởng tượng.

Dù cho Trương Dương chỉ nói là có khả năng nhưng cũng đã làm y thật sự kinh ngạc.

- Hành động tốt rồi thì có thể!

Trương Dương mỉm cười gật gù đầu. Hắn đã nhận ra Tô Triển Đào có chút thiếu tin tưởng, lúc này mà bơm cho y một chút cũng tốt.

Huống hồ những lời hắn nói đều không ngoa. Dựa theo kế hoạch của hắn mà làm cho thật tốt thì lãi gấp mười mấy lần chắc chắn có thể đạt được.

- Trương Dương, cụng ly! Lần này tất cả đều nghe cậu, cho dù chi lãi gấp hai gấp ba cũng đã kiếm được thêm một khoản lớn rồi!

Tô Triền Đào mặt đỏ hồng, đột nhiên cảm lấy chiếc ly, cụng ly với Trương Dương và uống vào.

Đây là ly thủy tinh lớn, bên trong còn hơn nửa ly rượu, uống một ngụm lớn. Dù cho từ lượng của Tô Triền Đào rất khá nhưng uống nhiều như vậy cũng sẽ bị sặc một chút.

Chẳng qua là y đang rất kích động, uống rượu như thế sẽ giải tỏa được một chút.

- Hai trăm nghìn đó của tôi, cậu hãy lấy đi mà dùng. Lần kinh doanh này, tiền càng nhiều càng tốt, tiền càng nhiều, chúng ta kiếm càng nhiều!

Rượu trong ly của Trương Dương chưa đến một hơi đã uống cạn. Nhưng hắn cũng không buông cái ly xuống, vừa uống vừa nói chuyện với Tô Triền Đào.

Số vốn lần này đều là do Tô Triền Đào bỏ ra. Trương Dương là vì không có tiền nên mới không đầu tư. Nhưng bây giờ có hai trăm nghìn không nên để lãnh phí, đầu tư càng nhiều tiền thì càng có thể kiếm được nhiều hơn.

Tiền kiếm được, Trương Dương cũng có phần.

- Vậy tôi sẽ góp chung vào một chỗ, chuẩn bị được càng nhiều tiền, chúng ta càng kiếm chắc được càng nhiều!

Tô Triền Đào chân chừ một chút rồi lập tức gật đầu đồng ý.

Trương Dương bỏ tiền ra thì y không cần vờ vịt, trực tiếp nhận lấy. Dù thời gian làm việc cùng Trương Dương chẳng bao lâu nhưng tính khí của Trương Dương thì y cũng hiểu được ít nhiều.

Lúc này mà từ chối thì nhất định sẽ làm Trương Dương mất hứng.

Ngô Thắng đang cầm cúi ăn ở bên cạnh, trong lòng không ngừng đấu tranh tư tưởng. Ban đầu khi Tô Triền Đào giới thiệu Trương Dương với gã, gã cho rằng Trương Dương chỉ là một công tử nhà giàu nào đó đến đây làm kinh doanh chỉ để mua vui.

Sau đó nhận ra có điều gì đó không đúng, Trương Dương là một bác sĩ, hơn nữa rất giỏi y thuật, chuyện ở cửa quán rượu kia chính là một minh chứng tốt nhất.

Nhưng bây giờ gã mới phát hiện, người chỉ đạo kinh doanh lần này không ngờ lại là Trương Dương, ông chủ Tô Triền Đào của gã chỉ là kẻ thực hiện, tất cả đều nghe theo sự căn dặn của Trương Dương. Phát hiện này khiến gã rất kinh ngạc.

Gia cảnh của Tô Triền Đào thì gã biết được ít nhiều. Nhưng gã cũng rất hiểu năng lực cá nhân của Tô Triền Đào, càng hiểu rõ rằng vụ làm ăn trước mắt của Tô Triền Đào là do y dựa vào bản thân mà làm kinh doanh.

Trong mắt gã, Tô Triền Đào đã là rất giỏi. Gã từng nói rằng thanh niên bây giờ không thể sánh được với ông chủ của gã. Tương lai ông chủ của gã nhất định sẽ càng sáng lạng, huy hoàng.

Cũng có thể nói, Tô Triền Đào vẫn luôn là người mà gã rất khâm phục.

Một người khiến gã khâm phục lại chỉ nghe người khác nói gì làm đấy. Đây là khái niệm gì vậy? Chỉ ít đến bây giờ đối với Ngô Thắng thì Trương Dương càng ngày càng bí ẩn, đồng thời càng ngày càng xuất sắc khiến nhận định ban đầu của gã lung lay, sụp đổ trong phút chốc.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Không Phải Vội!

Một chai rượu, bị Trương Dương và Tô Triền Đào uống cạn sạch.

Từ lượng của Trương Dương khá cao, dù là kiếp trước hay hiện tại cũng thế, đều gần nửa lít. Hắn có nội lực trong người, thể chất lại tốt, tóm lại là chiếm ưu thế so với người bình thường.

Uống nửa lít rượu ngũ cốc, Tô Triền Đào cũng hơi choáng, nhưng đi đường hay gì đó vẫn còn được, chỉ là choáng, chưa đến mức say hẳn.

Qua một đêm, đến sáng hôm sau thì Trương Dương đã ngủ dậy.

Bất kể là ở nhà hay ở bên ngoài, Trương Dương đều có thói quen dậy sớm. Khi mới mặt trời vừa mọc chính là thời điểm luyện tập hô hấp hiệu quả nhất. Lúc này mà tu luyện nội lực cũng có tác dụng nhiều nhất.

Từ trước tới nay, nếu không có tình huống gì đặc biệt thì Trương Dương luôn thức dậy sớm và luyện tập nội lực của hắn.

Đi ra ngoài rèn luyện một vòng và về tắm xong, Trương Dương đi thẳng đến nhà ăn, chợt nhìn thấy Tô Triền Đào đang ăn sáng ở đó, trên tay còn cầm một tờ báo.

Trương Dương vốn tưởng rằng hôm qua gã cũng uống rượu, ngủ thêm cả buổi sáng còn chưa đủ nên sáng sớm nay để ý ngủ thêm một lát mà không gọi y dậy.

- Trương Dương, cậu đã về rồi à?

Trương Dương còn chưa ngồi xuống, đang nhìn tờ báo thì Tô Triền Đào đột nhiên ngẩng đầu lên và cười với hắn.

Tô Triền Đào hỏi là đã về à, Trương Dương đoán hắn là y đã đi gọi mình, không thấy trả lời, biết mình không có trong phòng nên gã mới đến nhà ăn trước.

- Hôm nay anh dậy sớm thế!

Trương Dương mỉm cười gật đầu. Nhà ăn chuẩn bị bữa sáng, bây giờ mới hơn 7 giờ nên vẫn chưa đông người lắm. Trương Dương cũng không vội đi chọn đồ ăn.

- Thói quen bình thường của tôi là ngủ dậy sớm, sáng sớm tinh thần sẽ dễ chịu, thoải mái hơn. Cậu đọc báo xem thử đi!

Tô Triền Đào cười hi hi, cầm tờ báo trên tay đưa cho Trương Dương.

Đây là tờ báo Trung y bản địa, ngoài việc giới thiệu một số dược liệu ra thì còn có một số tình hình thị trường chiếm mất hai tờ lớn.

Phản báo mà Tô Triền Đào đưa chính là một tờ về tình hình thị trường.

Trong đó có một số biến động về giá dược liệu gần đây, có mức giá tăng cao nhất, có mức giá hạ thấp nhất. Lúc này thì giá tam thất tăng nhiều nhất trên báo.

Mà còn là tam thất 30 đầu nữa, giá ngày hôm qua đã tăng một phát hơn 23 tệ lên đến hơn 100 tệ.

Ai cũng hiểu rõ rằng tam thất 30 đầu có chất lượng kém hơn một chút mới có giá cao như vậy. Tam thất 20 đầu có chất lượng tốt hơn và còn loại tam thất cao cấp 10 đầu thì giá bán còn cao hơn nữa. Rất nhiều người bên ngoài bây giờ đang tranh nhau mua tam thất.

- Chờ tôi một chút!

Trương Dương chỉ thoáng nhìn lên, liền để tờ báo sang một bên, đứng dậy đi đến bàn ăn để chọn món.

- Cậu!

Tô Triền Đào vô cùng sửng sốt, miếng trứng đang gấp trên tay liền đặt mạnh xuống đĩa, tức nổ mắt ngồi ở đó.

Đây là tờ báo mới nhất ngày hôm nay và rất nổi tiếng ở địa phương. Rất nhiều thương nhân kinh doanh dược liệu đều mua đọc mỗi ngày để tiện theo dõi tình hình thị trường.

Tô Triền Đào đưa cho Trương Dương xem tờ báo này, chính là muốn cho hắn biết rằng thị trường tam thất bây giờ rất thuận lợi, nên tham gia vào rồi, đợi đến lúc tăng giá thì bán đi, nhất định sẽ kiếm được ít nhiều.

Mặc dù gã không biết trong lòng Trương Dương nghĩ gì nhưng gã tự cảm thấy thị trường tam thất bây giờ đang rất ngon ăn rồi nên gã rất sốt sắng.

Một lát sau Trương Dương mang theo một đĩa thức ăn đã quay trở lại, ngồi nhẩn nha ăn. Tô Triền Đào muốn nói gì đó nhưng nói không ra lời, chỉ có thể tiếp tục ăn.

Sau khi ăn sáng xong, Tô Triền Đào không nhắc lại chuyện tam thất, chỉ nói rằng hôm nay sẽ đi dạo chơi chợ một vòng.

Đối với điều này thì Trương Dương không hề phản đối. Hắn cũng rất hiếu kỳ với cái chợ này. Ở kiếp trước đã nghe nói đến chỗ này rồi, chỉ có điều hắn vẫn chưa từng được đến, cuối cùng lần này cũng có thể mở rộng tầm mắt một chút rồi.

Chợ thật sự rất rộng lớn. Từ sáng họ đã bắt đầu đi mà đến giữa trưa mới chỉ đi thăm được một số chỗ.

Dược liệu bên trong rất phong phú: loại thông thường cũng có, loại quý hiếm cũng có, chỉ thiếu một số mặt hàng cực kỳ khan hiếm hay loại dược liệu ít dùng. Nhưng nếu muốn thì chỉ cần nói tên ra, người bán hàng ở đây đều có cách có được, chỉ là giá cả sẽ hơi cao một chút.

Khi đi dạo, thứ mà Tô Triển Đào quan tâm nhất vẫn là tam thất.

Trong chợ bán rất nhiều tam thất, hầu như chỗ nào cũng có người đang hỏi giá hay mặc cả. Tô Triển Đào xem tận mắt, tam thất 20 đầu giá từ 100 tệ một cân đã tăng lên đến 118 tệ một cân. Nhìn thời điểm tăng giá tam thất này, Tô Triển Đào nghiêng rằng kèn kẹt.

Nếu như bọn họ mua sớm một chút thì chỉ cần buông tay một cái là mỗi cân đã lãi được 4 tệ rồi.

Không chỉ có thế, đợi đến chiều mà giá tam thất vẫn đang tăng. Bên gian đại sảnh kia, tam thất 20 đầu đã treo biển giá 122 tệ, tam thất 30 đầu đã tăng giá lên 110 tệ, ngay cả các loại tam thất chất lượng thấp như tam thất 40 đầu, 50 đầu hay 100 đầu cũng đang tăng giá.

Đi dạo đến hết ngày, Trương Dương mới trở về khách sạn. Ngắm nghía cả ngày khiến cho Trương Dương hiểu biết thêm rất nhiều, đồng thời kế hoạch trong lòng hắn càng trở nên rõ ràng hơn.

- Trương Dương, rốt cuộc đến khi nào chúng ta mới nhập cuộc?

Trở về khách sạn, Tô Triển Đào không quay về phòng riêng của mình mà chạy ngay đến chỗ Trương Dương, vội vàng hỏi.

Hôm nay thấy giá tam thất tăng lên liên tục, gã cũng sốt ruột như cào, chỉ tiếc là không thể lấy toàn bộ số tiền ba triệu kia đi mua tam thất để trong kho, đợi giá cao thì bán.

- Không cần phải hấp tấp, khi cần nhảy vào thì ắt sẽ nhảy vào!

Trương Dương vừa mỉm cười vừa lắc đầu. Sau khi quan sát cả một ngày càng làm cho hắn thêm chắc chắn về kế hoạch ban đầu của mình. Hắn còn lưu lại chút kí ức mơ hồ của kiếp trước, chỉ nhớ đại khái mà không rõ ràng về thời điểm phát sinh sự việc.

Đi bộ cả một vòng, sau khi tìm hiểu và đối chiếu với kiếp trước thì sự việc càng trở nên rõ ràng hơn và hắn lại càng nắm chắc phần thắng.

- Vậy đến lúc nào mới là thời cơ nên nhảy vào?

Tô Triển Đào sốt sắng vội hỏi thêm một câu. Bình thường gã chủ yếu kinh doanh bệnh viện, chưa bao giờ kinh doanh dược liệu. Đây cũng coi như lần đầu tiên.

Cũng chính vì là lần đầu tiên, thấy giá mua vào dược liệu không ngừng tăng giá nên gã mới sốt ruột như vậy.

Trương Dương suy nghĩ một lát rồi nhẹ nhàng nói:

- Qua mấy ngày nữa đi!

Tô Triển Đào lặng người đi, ngay sau đó cười mỉa nói:

- Qua mấy ngày nữa, vậy thì có thể là giá trên trời rồi. Mấy ngày nay rất nhiều người đều nói giá tam thất sẽ còn tăng nữa, mà còn tăng rất nhiều. Bên Vân Nam phát sinh hạn hán, sản lượng tam thất giảm đi rất nhiều.

Vân Nam đại hạn, nhất định có rất nhiều người theo dõi tin tức này, cũng có rất nhiều người có dụng tâm nhưng những kẻ thật sự thao túng thì lại có rất ít.

- Yên tâm, cứ nghe tôi đi! Cứ để mấy hôm nữa đã, mấy ngày này có thể kiếm được nhưng chỉ là cái lợi nhỏ, chúng ta không cần phải vội ra tay như vậy.

Trương Dương lại lắc đầu, lại còn đẩy Tô Triển Đào ra khỏi cửa để hắn về phòng nghỉ ngơi.

Khi Tô Triển Đào đi ra, Trương Dương liền đưa cho gã tờ chi phiếu hai trăm nghìn tệ, làm cho hắn chuẩn bị trước về tài chính được tốt hơn cho những hành động sau này.

Ngày thứ hai, Trương Dương không đi chơi chợ nữa mà đến gian đại sảnh lớn để xem xét kỹ càng quy tắc giao dịch và dược phẩm trên màn hình lớn.

Ngày hôm nay giúp hắn hiểu biết thêm khá nhiều. Dù sao hắn cũng là một thầy lang giỏi, từng nghiên cứu về Trung y rất sâu sắc nên tất cả những thứ này, hắn đều học và nắm được rất nhanh.

Đến tối, Tô Triển Đào lại chạy đến tìm Trương Dương, tất nhiên là sẽ bị hắn đuổi đi rồi.

Biên độ tăng giá của tam thất ngày hôm qua không lớn như những ngày trước đó, nhưng cũng không phải là nhỏ. Giá tam thất cao cấp loại 10 đầu đã vượt quá 200 tệ, giá tam thất 30 đầu cũng đạt đến 120 tệ, tam thất 20 đầu cũng tăng thêm mấy tệ, đạt mức giá 134 tệ một cân.

Khi Tô Triền Đào đi ra còn trách than Trương Dương không ngót. Nếu bọn họ mua vào ngày hôm qua thì chỉ cần một ngày, mỗi nửa cân đã lãi được mấy tệ rồi, tương đương với tổng thể đã lãi được một đến hai triệu.

Một ngày lãi một đến hai triệu cũng đã vượt quá tưởng tượng của Tô Triền Đào.

Những lời này của Tô Triền Đào, Trương Dương chỉ dùng một câu nói đã gạt đi được.

Lời nói của Trương Dương rất đơn giản. Hắn chỉ hỏi xem xu thế tăng giá đến ngày hôm nay, anh định đến khi nào sẽ tung hàng bán ra.

Vấn đề này làm Tô Triền Đào ngáy người ra. Nói thật là nếu theo đà tăng giá này thì gần không nỡ bán. Dù sao cũng không ai biết đến khi nào thì giá mới tăng đến đỉnh điểm, sau này giá còn có thể tăng nữa, để thêm một ngày tức là kiếm thêm một ngày.

Ngày thứ ba, Trương Dương vẫn ở đại sảnh của chợ, Tô Triền Đào đành đi dạo vớ vẩn trong chợ.

Hôm nay tam thất vẫn tăng giá nhưng không tăng nhiều như trước. Nghe nói có rất nhiều người đến Vân Nam mua dược liệu đã trở về và đang bán ra một lượng lớn. Số lượng bán ra trong chợ tăng lên nhiều thì tự nhiên hàng hóa sẽ không tăng nhiều như trước.

Nhưng dù nói thế nào thì vẫn là đang tăng giá, buổi tối Tô Triền Đào không tránh khỏi lại có chút oán trách.

Ngày thứ tư là ngày cuối tuần, chợ tạm nghỉ. Trương Dương cũng nghỉ ngơi một ngày và còn gọi cho Mễ Tuyết một cuộc điện thoại. Hắn buồn chuyện điện thoại đến nửa tiếng và còn mở một tài khoản tại Cục điện báo.

Ngày thứ năm, Tô Triền Đào đã chạy ra ngoài từ sáng sớm. Trương Dương vẫn đi đến đại sảnh của chợ, cảm thấy quen thuộc với tất cả những thứ ở đó.

Hôm nay thị trường tam thất càng thêm sôi động, nhưng giá cả lại không tăng. Những người từ Vân Nam trở về ngày càng nhiều. Hơn nữa ngoài những lái buôn từ Vân Nam về còn có nhiều lái buôn ở nơi khác đến, mang theo khối hàng hóa lớn. Lượng cung của thị trường nhiều lên, không giống như trước, cung không đủ cầu nên giá cả tự nhiên sẽ không tăng nữa.

Hôm nay không tăng giá nhưng chỉ ít vẫn còn duy trì giá cũ. Hơn nữa gần đây có nhiều tin đồn giá tam thất còn tăng lên nữa nên nhiều người vẫn rất tin tưởng vào điều này.

Ngày thứ sáu, Trương Dương không ra ngoài mà ở lại khách sạn xem lại những thứ thu thập được. Nhưng chỉ được nửa buổi sáng, Tô Triền Đào đã vội vã chạy về.

- Trương Dương, hạ rồi, hạ rồi. Tam thất hạ giá rồi. Tam thất 20 đầu đang có giá hơn 120 tệ, bây giờ đã hạ xuống 118. Hơn nữa có nhiều nơi đang xả hàng bán ra, tôi đoán là còn có thể hạ giá nữa.

Tô Triền Đào vừa nói vừa thở hồng hộc, nét mặt mang tâm trạng phức tạp.

Gã vốn nghĩ rằng tam thất còn tăng giá nữa, ít nhất đến thời điểm tam thất loại 10 đầu sẽ còn tăng lên 300 tệ, tam thất 20 đầu ở mức xấp xỉ 200 tệ thì mới dừng lại; Không ngờ lại chững lại nhanh như thế, trong nháy mắt mà giá cả lại bắt đầu đi xuống.

Không chỉ có hạ xuống mà còn hạ xuống rất nhanh, mới nửa ngày đã giảm đến mấy tệ, kéo theo biên độ tăng giá lập tức bị kéo xuống.

- Tôi biết, hôm nay không vội, đợi ngày mai theo dõi tiếp!

Đối với tin tức của Tô Triền Đào, Trương Dương hình như không quan tâm gì. Hắn vẫn đang nghiên cứu tài liệu tìm được hai ngày trước. Thái độ của hắn khiến Tô Triền Đào thực sự ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Bắt Đầu Rồi!

Trở về phòng của mình, Tô Triền Đào lắc đầu cười một cách khổ não.

Đột nhiên y phát hiện ra rằng bản lĩnh của mình kém hơn Trương Dương rất nhiều. Dù là tăng giá hay hạ giá, Trương Dương đều không dao động chút nào, không giống y, chỉ một làn gió nhẹ lay lá cỏ cũng vội vã chạy về, không chín chắn, điềm tĩnh một chút nào.

Tính cách không đủ điềm đạm, điềm này, Tô Thiệu Hoa và cha y đều đã từng nói. Chẳng qua là lúc đó Tô Triển Đào căn bản không hề để ý đến. Bây giờ đem so sánh với Trương Dương, gã mới biết mình thật sự còn kém xa.

Phong thái điềm đạm này của Trương Dương dần dần cũng ảnh hưởng tích cực đến y.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Tô Triển Đào mới ra ngoài đi chợ. Lần này y không tới nửa đường đã chạy quay về nữa mà chỉ gọi điện báo cho Trương Dương biết vào buổi chiều rằng tam thất vẫn đang hạ giá, trong thời gian một ngày đã quay lại giá khởi điểm.

Chỉ vèn vèn trong có một ngày mà sự tăng giá của bốn, năm ngày trước đã hoàn toàn biến mất.

Những người nhập hàng nhiều ngày trước hoặc hôm kia đều đang khóc cha khóc mẹ, còn một số người vẫn không nỡ buông tay, tất nhiên là vẫn trông đợi ngày ngày mai xem có tăng giá lại không.

Không ít người đều có suy nghĩ này.

Sau khi trở về, Tô Triển Đào nói lại với Trương Dương những biến động của giá cả như thường lệ. Lần này giọng điệu của y chừng chặc lên rất nhiều. Hơn nữa khi nhìn thấy Trương Dương, trong mắt y còn ẩn chứa ánh mắt khâm phục.

Trương Dương trẻ tuổi hơn y, hơn nữa còn đang học đại học nhưng biểu hiện thì hơn y rất nhiều. Hơn nữa khi Trương Dương trở nên nghiêm túc thì căn bản không hề giống một sinh viên chút nào.

Trên bức tường trong phòng Trương Dương đã treo một tấm bảng biểu rất lớn.

Biến động của từng ngày, từng giờ đều được ghi chú ở phía trên. Trên tấm biểu đồ này có thể thấy rất rõ ràng là giá tam thất hôm nay đang tuột dốc mà còn là tuột dốc không phanh.

Lại một ngày nữa trôi qua, tính ra Trương Dương đã đến đây được hơn một tuần. Hôm nay, Trương Dương và Tô Triển Đào cũng đi ra ngoài.

Hơn nữa buổi sáng, bọn họ mới ra đến chợ. Khi đến chợ thì nghe rất nhiều người đang ca thán giá tam thất bắt đầu phiên giao dịch đã hạ giá, mà còn hạ xuống thấp hơn rất nhiều so với ngày hôm qua.

Giá của tam thất 20 đầu đã hạ xuống còn 90 tệ, loại 30 đầu và 50 đầu còn xuống giá nhiều hơn. Chỉ có tam thất 10 đầu là đỡ hơn một chút nhưng chỉ còn ở mức giá 160 tệ một cân, không còn được cao như hai ngày trước.

Trong chợ, đâu đâu cũng có người bàn luận về giá tam thất.

Nhất là những người nhập vào một lượng tam thất lớn hai ngày trước đều đang tuyệt vọng, tùm năm tùm ba tụ cùng một chỗ ngao ngán, ca thán không ngớt lời.

Một số người quyết đoán thì bắt đầu xả hàng, chẳng sợ lỗ. Bây giờ bán ra thì cũng lỗ một chút nhưng họ lo lắng rằng giá tam thất sẽ tiếp tục giảm càng khiến cho họ lỗ nhiều hơn.

Sang buổi chiều, cả chợ cũng không có chuyển biến tốt đẹp. Cuối cùng, tam thất hạ giá xuống mức 84, hạ xuống hơn 20 tệ so với mức giá đang kỳ cao nhất.

Điều này có nghĩa là người nhập hàng giá cao nhất đã lỗ một phần ba rồi.

Một phần ba, tuyệt đối không phải một con số nhỏ. Nói như vậy, những kẻ mua trữ được liệu vào lúc này đều phải là những nhà kinh doanh được liệu hoặc những kẻ đầu cơ muốn tranh thủ cơ hội tăng giá trở lại để kiếm bộn tiền. Những người như vậy thì nguồn vốn sẽ không hoàn toàn là của mình, cũng không là đi vay mà chính là vay tạm từ chỗ khác. Số vốn bản thân mình bỏ ra được chiếm đến một phần ba đã là rất lý tưởng rồi.

Như vậy mà tính thì có thể đến một ngày chính họ cũng mất cả chì lẫn chài, tiền bán tổng bán tháo không đủ trả nợ, chứ chưa nói gì đến tiền lãi.

Ngày hôm nay cũng khiến cho Tô Triển Đào cảm nhận sâu sắc được sự tàn khốc của thị trường. Lúc trước y chỉ kinh doanh mảng bệnh viện, mua hàng ở chỗ này rồi đưa đến bệnh viện nên không cảm nhận được sâu sắc như vậy. Bây giờ chính thức đi sâu vào thị trường được liệu, gã mới thấm thía bên trong sóng gió lớn đến thế nào.

Tô Triển Đào cũng không còn nghi ngờ Trương Dương.

Sau khi trở về vào buổi tối ngày hôm đó, Ngô Thắng cũng đến và nói về cảnh tượng nhiều người đau xót như đứt từng khúc ruột vì tam thất hạ giá.

Hôm nay tam thất rớt giá rất thảm hại, khiến cho rất nhiều người đều không còn lòng tin, sinh ra sợ hãi rằng tam thất sẽ tiếp tục rớt giá, đến lúc đó sẽ càng lỗ nặng.

Điều này cũng không phải là không có khả năng. Suy cho cùng giá tam thất trước đây tăng cao như vậy, mà đều là tăng vào những ngày gần đây nên nhiều người cho rằng đây là do nhà buôn lớn xả hàng. Bọn họ đã kiếm đủ tiền nên mới nhảy ra, từ đó dẫn đến sự biến động thị trường lớn như vậy.

Điều này dường như được chứng minh ở ngày hôm sau.

Sáng ngày hôm sau, Tô Triền Đào liền lôi kéo Trương Dương chạy tới cái chợ kia. Bắt đầu phiên giao dịch ngày hôm nay, giá tam thất đã rớt thẳng xuống mức 80 tệ, rồi lại xuống 76 tệ mà vẫn trên đà xuống giá. Đến trưa thì rớt xuống mức giá 71 tệ, tam thất 30 đầu rớt giá thê thảm xuống mức 60 tệ tròn.

Hôm nay càng làm cho nhiều người tin rằng tam thất hạ giá là vì các nhà buôn lớn nên có càng nhiều người xuất hàng bán ra.

Xuất càng nhiều hàng bán ra thì giá bán tất nhiên càng giảm xuống. Sang chiều, đến thời điểm chợ sắp đóng cửa thì tam thất trong tình trạng hỏi nhiều mua ít, rất nhiều chỗ không bán được hàng.

Một nhóm nhà bán hàng bây giờ vẫn đang dè chừng. Giá bán tụt dốc thê thảm, bọn họ cũng không dám mua vào hoặc là nghĩ rằng giá vẫn còn có thể hạ xuống tiếp nên đợi đến khi rẻ hơn nữa thì mua vào lại.

Trở lại khách sạn, Trương Dương viết vài nét bút trên biểu đồ, lặng lẽ gật đầu.

Cũng khá ổn rồi, hẳn biết rất rõ lần rớt giá này là do các nhà buôn lớn thao túng nhưng đó không phải là nguyên nhân thật sự.

Nguyên nhân chủ yếu là tam thất vừa tăng giá, phía bên Vân Nam đều bán ra những hàng tích trữ. Nhiều hàng như vậy tùm lại một chỗ, tất nhiên sẽ khiến giá thành hạ xuống rất nhanh. Tuy nhiên việc hạ giá cũng chỉ có hạn thôi, gần như là chỉ rẻ được như mức giá ban đầu thôi.

Trương Dương nhớ rằng thời điểm tam thất rẻ nhất ở kiếp trước là khi tam thất loại 20 đầu hình như ở mức giá 40 tệ một cân.

Ghi lại trên biểu đồ xong, Trương Dương an tâm đi ngủ một giấc. Đối với hắn mà nói thì thời cơ, thời khắc kiếm tiền thật sự sẽ đến rất nhanh thôi.

Liên tiếp mấy ngày liền, Tô Triền Đào đã bị sự dao động rất lớn thị trường làm cho chết lặng. Đi cùng với Trương Dương ra chợ, khi thấy tam thất 20 đầu rớt giá xuống còn 60 tệ thì gã chỉ còn biết lắc đầu.

Hơn 120 mà bây giờ chỉ còn 60 tệ, giảm giá hơn một nửa, có người đã muốn nhảy lầu tự vẫn.

Nhập hàng với số lượng ít thì còn đỡ, có thể bù lỗ một ít. Những người đang chờ thời cơ nhập hàng như Tô Triền Đào đều đang bị chủ nợ đòi tiền rồi. Bọn họ dù có bán tổng bán tháo cũng vẫn nợ rất nhiều tiền.

Một ngày trôi qua rất nhanh, khi chợ đóng cửa vào buổi chiều, kết thúc phiên giao dịch, giá tam thất 20 đầu là 48,6 tệ, tam thất 30 đầu đã chỉ còn 42 tệ một cân. Những loại tam thất chất lượng thấp hơn đã giảm xuống chỉ còn mười mấy tệ nửa cân, thậm chí giá bèo còn có vài tệ một cân.

Tóm lại bây giờ cả chợ đều bàn tán ngược lại rằng ai mua tam thất chẳng khác nào đen đui.

- Triền Đào, thu dọn xong chưa?

Sáng sớm hôm sau, Trương Dương đã đến gõ cửa phòng Tô Triền Đào. Hôm nay hắn không đi tập thể dục. Trương Dương có dự cảm, hôm nay nên mua vào rồi.

Tuy những kẻ đầu cơ đều giấu giếm nhưng Trương Dương biết rằng lần rớt giá tam thất này nhất định có công lao đóng góp rất lớn của bọn họ. Nếu bình thường mà nói thì giá cả sẽ hạ xuống vừa phải chứ không rớt giá thê thảm như vậy.

Rớt giá thê thảm, những giá nhập vào nhà buôn lớn lại càng rẻ rung, bọn họ lại càng kiếm được nhiều tiền.

- Xong rồi, xong rồi, một phút cuối cùng nữa thôi!

Tô Triền Đào đã chuẩn bị xong, tất cả đồ đạc đều đã nằm gọn trong va li.

Bao gồm mã tài khoản tham gia mua bán ở chợ, chứng nhận mua bán hàng hóa và biên lai tài khoản gửi ba triệu hai trăm nghìn tệ. Tiền đều được Tô Triền Đào trực tiếp gửi vào chợ (giống như thanh toán trực tuyến hay bằng ngân phiếu). Đến lúc đó bọn họ có thể dùng biên lai gửi tiền trực tiếp tiến hành giao dịch, như thế sẽ tiện hơn và nhanh hơn.

Khoản tiền lớn như vậy không thể giao dịch bằng tiền mặt được.

Sau khi thu dọn xong xuôi, đơn thuần chỉ ăn một bữa sáng, Tô Triền Đào và Trương Dương cùng đi ra ngoài. Lúc họ ra đến chợ thì vẫn chưa đến tám giờ. Chợ còn chưa mở cửa, chỉ có lác đác vài người bên trong.

- Triền Đào, lát nữa anh và Ngô Thắng cùng đi thu mua tam thất, chủ yếu mua loại tam thất hai mươi đầu và ba mươi đầu, giá không đến 50 tệ, tất cả đều mua lại hết, có thể tiêu được hết năm trăm ngàn tệ là tốt nhất.

Tới cửa ra vào chợ, Trương Dương liền dặn dò Tô Triền Đào và Ngô Thắng. Hôm nay những nhà buôn lớn sẽ ra tay. Dù cho hôm nay bọn họ chưa ra

tay cũng chẳng sao, mức giá này Trương Dương tuyệt đối tin tưởng sẽ không bị lỗ.

Thu mua hàng như vậy, hẳn chỉ làm một thí nghiệm, hơn nữa chỉ bỏ ra năm trăm nghìn, điều mà hẳn thực sự phải làm là giao dịch ở bên trong đại sảnh kia.

- Được, cậu yên tâm. Việc này cứ giao cho chúng tôi đi! Bây giờ có biết bao nhiêu người muốn bán ra, chúng tôi chỉ cần đi mua thì nhất định sẽ có người bán.

Tô Triển Đào lập tức vỗ vỗ ngực nói. Gã không có bất cứ nghi ngờ gì về yêu cầu của Trương Dương.

Hai ngày nay, y coi như đã tâm phục khẩu phục Trương Dương. Dù cho trong lòng y vẫn có chút hoài nghi rằng bây giờ không phải là thời điểm nhập hàng, nhưng Trương Dương nói thế nào thì y sẽ làm thế ấy.

Nếu tin một người thì gã sẽ tin tưởng đến cùng.

- Cứ hi vọng là như thế đi!

Trương Dương thân nhiên cười. Hắn chưa từng tham gia thị trường tài chính, cũng chưa từng buôn bán gì nhưng kiếp trước hẳn cũng nghe ngóng được không ít.

Hắn có không ít bệnh nhân đều làm giàu ở lĩnh vực này. Họ đã kể cho hắn rất nhiều câu chuyện kinh thiên động địa về quá trình làm giàu và khiến cho hắn hiểu rằng buôn bán thực ra chính là đãi vàng trong Địa ngục.

Lúc này đây, nếu không phải Trương Dương kiếp trước biết trước tất cả, hẳn cũng không dám làm như vậy.

Tất cả những hiểu biết ở kiếp trước của hắn mới là chỗ dựa đáng tin cậy mà hắn dựa vào.

Tuy nhiên nếu làm, Trương Dương sẽ dốc toàn lực đi làm, làm một cách hoàn hảo nhất. Đây cũng là bản tính của hắn, bất cứ chuyện gì đã không làm thì thôi, còn khi đã làm thì phải làm tốt nhất.

Chợ mở cửa lúc 8:30, sàn giao dịch ở đại sảnh bắt đầu cho người vào, nhưng phiên giao dịch chính thức bắt đầu lúc 9 giờ. Trương Dương liền tách ra khỏi nhóm Tô Triển Đào. Tô Triển Đào dẫn Ngô Thắng vét tất cả tiền mặt đi vào chợ thu mua tam thất.

Ngồi giao dịch trong đại sảnh, Trương Dương nắm lấy tờ biên lai gửi tiền có giá trị tương đương với tiền mặt, hít một hơi thật sâu.

Thời gian giao dịch vừa bắt đầu, hành trình kiếm tiền của hắn cũng chính thức bắt đầu. Lúc này đây, Trương Dương thật sự bất chấp tất cả. Hắn muốn dùng tiền bạc có hạn làm được nhiều việc hơn nữa. Hắn muốn liều một phen, ít nhất cũng làm cho hắn không cần lo lắng về tiền bạc trong vài năm tới.

- Bắt đầu rồi!

Màn hình lớn trên sàn giao dịch cuối cùng đã sáng lên. Trương Dương khẽ lẩm bẩm một câu, nét mặt cũng trở nên tươi cười.

Giá bán ra trong ngày hôm nay, trong đó có tam thất 20 đầu bắt đầu phiên giao dịch là 44 tệ, thấp hơn cả ngày hôm qua. Còn tam thất 30 đầu khi bắt đầu phiên giao dịch đã giảm hơn 20 tệ, chỉ còn 38 tệ một cân.

Mức giá này xấp xỉ với mức giá thấp nhất ở kiếp trước mà Trương Dương nhớ.

- Năm trăm nghìn tệ mua cả, tam thất hai mươi đầu, mở nhiều kho!

Trương Dương không chút do dự đi đến chỗ giao dịch trong đại sảnh trực tiếp xuất ra biên lai gửi tiền và nói với nhân viên giao dịch.

Lời của hắn khiến những người xung quanh đều xoay đầu lại, kinh hãi nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Lợi Ích Thay Đổi Lớn

Ngay cả nhân viên ở đại sảnh sàn giao dịch cũng ngẩng đầu lên, sừng sờ nhìn Trương Dương.

Mở nhiều kho, kỳ thực cũng làm nhiều rồi, tức là sau khi nhìn thấy thứ gì có khả năng tăng giá thì sẽ dùng hình thức ký quỹ mua trước, sau này thứ đó tăng giá thì sẽ bán ra.

Chỉ cần nộp một số tiền ký quỹ, không cần phải nộp hết khoản tiền, đây cũng là phương pháp dùng tiền hợp lý nhất mà hiện nay Trương Dương có thể nghĩ ra.

Tuy nhiên mấy thứ này, trước đây hẳn cũng là nghe mấy bệnh nhân nói, bản thân chưa làm bao giờ, đây cũng là lần đầu tiên của hắn.

Nhân viên chưa kịp phản ứng, Trương Dương ngẩng đầu thoáng nhìn màn hình lớn, chỉ mới một lúc, mà giá của Tam Thất đã hạ xuống một chút, tuy nhiên trong lòng hắn còn sốt ruột hơn.

- Không thể mở nhiều kho sao?

Trương Dương nhíu mày hỏi, kỳ thực mấy ngày này hắn luôn quan sát nơi này, hiểu được quy tắc ở đây, mở nhiều kho có thể được. Được liệu cũng giao hàng có kỳ hạn, bằng không còn cần mấy trung tâm giao dịch này làm gì.

- Có thể, có thể, ngài chờ một chút, để tôi xem!

Nhân viên kia vội vàng gạt đầu, kiểm tra máy tính trước mặt, năm 98, máy tính vẫn chưa hoàn toàn thịnh hành, tuy nhiên cũng có rất nhiều nơi đã bắt đầu sử dụng máy tính, đặc biệt là chứng khoán, thị trường giao hàng kỳ hạn, sớm đã đổi sang dùng máy tính rồi.

- Tam Thất 20 đầu, tiền ký quỹ 20%, có thể mở nhiều kho!

Không lâu sau, nhân viên ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói.

Lúc nói, cô còn đánh giá Trương Dương, ai không biết Tam Thất hai ngày nay đều đang hạ giá, hơn nữa hạ rất nhanh, còn có người nói, một lượng lớn Tam thất đang được vận chuyển từ Vân Nam đến, tam thất có thể tiếp tục hạ giá, không ngờ giờ lại có người mở nhiều kho mua tam thất.

- Vậy thì được, năm trăm ngàn 100 cổ phiếu, tam thất hai mươi đầu, lấy trước 200 cổ phiếu.

Trương Dương gạt đầu, có thể mở là tốt rồi, 200 cổ phiếu năm trăm ngàn nhiều kho, tiền ký quỹ chỉ hai trăm ngàn, nhưng hắn có thể giữ được 1 triệu hàng, như vậy coi như có lời.

Còn về tiền bồi thường kéo dài, hắn căn bản chẳng nghĩ đến.

- 200 cổ phiếu năm trăm ngàn, nhiều kho, ngài chờ một chút!

Nhân viên lập tức gạt đầu, công việc của họ làm những thứ này, ở đây mấy cuộc giao dịch tiền triệu rất nhiều, nhưng nhiều kho tiền triệu, còn là một chàng thanh niên trẻ thế này thì lại không nhiều.

200 cổ phiếu năm trăm ngàn đã mua xong, giá tam thất 20 đầu đã hơi ổn, nhưng vẫn chưa lên giá.

Nhìn thấy màn hình biến hóa, trong lòng Trương Dương nhẹ nhàng thở ra, giá vẫn chưa lên, các nhà buôn lớn vẫn chưa ra tay, hắn vẫn còn thời gian để tiến hành kế hoạch.

- Tam thất 30 đầu, mở nhiều kho, năm trăm ngàn 100 cổ phiếu, cũng mua 200 cổ phiếu!

Trương Dương căn bản vẫn chưa rời đi, nói thêm câu nữa, trên tay hắn đã có rất nhiều biên lai, hơn 2 triệu, vừa này mới tiêu hai trăm ngàn, giờ vẫn có thể làm tiếp.

- A!

Nhân viên ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn hắn, sau khi sừng sờ chốc lát mới phản ứng lại, lập tức xử lý cho Trương Dương.

Tam thất đã hạ giá như thế, vẫn có người mở nhiều kho, cô cảm thấy người này điên rồi, hoặc là chẳng có chỗ để mà tiêu tiền.

Theo lẽ thường mà nói, sau khi một kiện hàng đến thời hạn giao bị những nhà buôn lớn đầu cơ, trong một khoảng thời gian ngắn không thể nào tăng giá, hoặc trong một thời gian dài luôn hạ giá, lúc này căn bản chẳng ai muốn đụng vào nó.

Mở nhiều kho, không chỉ là chuyện nộp tiền ký quỹ là được, mở nhiều kho, thứ này dù không ở trong tay anh, nhưng sau khi anh đã ký tên, tiền bảo quản cũng không thể thiếu, hơn nữa những hàng hóa mà anh muốn bán cũng không được, thì chỉ có thể thanh lý mà thôi.

Thanh lý, đồng nghĩa tiền ký quỹ của anh biến thành giấy lộn, mất cả chì lẫn chài.

Giá tam thất hiện tại đang giảm, trong thời gian ngắn không ai thấy nó sẽ tăng, cho nên tiền ký quỹ hơi nhiều một chút, tam thất 30 đầu cũng là 20%.

400 cổ phiếu, mỗi 100 cổ phiếu 500 ngàn, tương đương Trương Dương đã mua 2 triệu tiền tam thất, tuy nhiên hắn chỉ phải trả 400 ngàn.

Ngẩng đầu nhìn màn hình lớn, sắc mặt Trương Dương hơi thay đổi.

Giá cả của tam thất 20 đầu đã thay đổi so với lúc nãy, 200 cổ phiếu trong tay Trương Dương giờ đã tăng giá được một hào rồi.

Điều này chứng tỏ, đã bắt đầu có người tham dự vào, hơn nữa còn là một khoản tiền lớn, chắc chắn nhiều hơn so với Trương Dương.

- Tam thất 20 đầu, năm trăm ngàn 100 cổ phiếu, 400 cổ phiếu, nhanh!

Trương Dương lập tức phân phó, nhân viên công tác thoáng sững sốt, nhìn biên lai trong tay Trương Dương, tuy nghi ngờ, nhưng vẫn làm cho hắn.

Sau khi mua xong 400 cổ phiếu nhiều kho này, giá tam thất lại thay đổi một lần nữa, lần này tăng thêm 2 hào.

- Tam thất 20 đầu, năm trăm ngàn 100 cổ phiếu, tam thất 30 đầu, cũng năm trăm ngàn 100 cổ phiếu, 800 cổ phiếu!

Trương Dương quay đầu lại, hắn biết tiền của mình không thể nào tạo nên thay đổi đến như vậy, cùng lắm chỉ tăng được một chút, có thể tạo ra thay đổi lớn như vậy, chứng tỏ lúc này đang có một khoản tài chính khác đang được đưa vào, hơn nữa, còn được đưa vào rất nhanh.

Điều này đối với Trương Dương mà nói, chính là thời khắc để vơ vét, đương nhiên hắn phải khẩn trương.

Hai thứ, mỗi thứ 800 cổ phiếu, mỗi 100 cổ phiếu 500 ngàn, nhân viên công tác không thể nhận hóa đơn quá 1 triệu, nhưng một lượng hóa đơn bán khổng lồ như vậy, anh ta thật sự chưa từng nhận nhiều như vậy.

Nhập vào tám triệu, tam thất 20 đầu, còn tam thất 30 đầu đều đang tăng, lần này tăng rất nhanh, đã khiến cho vài người xung quanh chú ý.

Tuy nhiên mọi người đều chỉ nhìn hoặc thảo luận, không ai có hành động thực tế cả.

Hai ngày nay giá tam thất rớt mạnh, khiến bọn họ hơi sợ, không dám tùy tiện tiến vào.

Một tiếng sau, Trương Dương cầm một xấp thủ tục ký quỹ, ngồi ở đại sảnh nghỉ ngơi, người trong đại sảnh thảo luận ngày càng nhiều, tiếng nghị luận ngày càng lớn.

Trước đây giá tam thất liên tục giảm, hôm nay đột nhiên ngược lại, phiên giao dịch mới bắt đầu được một tiếng, mà lại tăng lên rồi, điều này làm nhiều người xem mà chẳng hiểu ra làm sao.

Chỉ có mình Trương Dương là hiểu rõ, các nhà đầu tư lớn đã thực sự tham gia vào, hắn lựa chọn thời cơ tốt nhất.

Các nhà cái đã vào, bọn họ sẽ không ngừng lại, không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua, cuồng tam thất cũng chính thức được trình diễn rồi.

Chưa đến 11h, Tô Triển Đào và Ngô Thắng đã trở về, trên mặt hai người không chút vui vẻ, ngược lại còn có chút uể oải.

- Trương Dương, chúng tôi về rồi đây, không thể thu mua được năm trăm ngàn hàng, chỉ mua được hai trăm ngàn thôi!

Vẫn chưa ngồi xuống, Tô Triển Đào đã nói với Trương Dương, giọng nói vô cùng uể oải.

Lúc mới đầu, bọn họ ôm tâm thái thoải mái đi thu mua tam thất, dù sao hai ngày nay tam thất cũng hạ giá, không ai dám thu mua, lúc này thu mua, đương nhiên muốn bao nhiêu được bấy nhiêu.

Nhưng sự thật lại không như những gì họ vẫn nghĩ, lúc họ mua hàng, đột nhiên xuất hiện một đám người khác cũng thu mua hàng, hơn nữa còn đưa ra giá thu mua cao hơn bọn họ.

Đám người này dù giá nào cũng mua cả, khiến cho giá cả tam thất trong chợ tăng lên, chợ không phải là đại sảnh giao dịch, nơi này không có bảng tăng giảm, chỉ có người mua, có người bán, mấy ngày nay người bán hàng đều rầu rĩ vì không bán được hàng, có người mua tự nhiên họ sẽ tung ra lượng hàng lớn.

- Tôi hiểu, ngồi xuống nghỉ chút đi!

Trương Dương mỉm cười lắc đầu, Tô Triển Đào càng lộ vẻ uể oải, nói:

- Cậu không biết đâu, bên ngoài tam thất bắt đầu tăng rồi, đúng là kỳ lạ, nói giảm thì giảm, nói tăng thì tăng!

Tam thất bên ngoài, làm anh ta cảm thấy khó hiểu, anh ta làm được phẩm một năm nay, biết giá cả của nhiều loại thuốc không cố định, nhưng bất động thế này, thì anh chưa bao giờ trải qua.

Còn Ngô Thắng, anh ta cảm thấy có gì đó không đúng, dù sao gã cũng là người cũ, sự biến động quy mô lớn thế này chưa từng xuất hiện, tuy nhiên gã cũng cảm thấy, thông tin trước đây các nhà cái xuất hàng ra gây hạ giá là không đúng.

Dù sao gã cũng là người cũ, đáng tiếc gã chỉ có cảm giác, cụ thể thế nào cũng không hiểu, cũng không biết vì sao lại như thế.

- 200 ngàn thì 200 ngàn, yên tâm đi, có những cái này ở đây, chúng ta không chịu thiệt đâu!

Trương Dương vỗ vỗ túi, cười ha hả nói, ánh mắt Tô Triền Đào sáng ngời, nhận chiếc túi từ tay Trương Dương.

- Nhiều kho, toàn là nhiều kho à?

Chỉ mới nhìn qua, Tô Triền Đào liền kinh hãi kêu lên, cũng may anh ta còn chút đứng mực, giọng cũng không lớn lắm.

Tô Triền Đào tuổi không lớn lắm, nhưng ít ra cũng kinh doanh được một năm, biết nhiều kho có ý nghĩa là gì, nhưng nhiều như vậy, không phải là người có sức quyết đoán nhất định, ai dám làm như vậy.

Ngô Thắng cũng ngần người, nhiều như thế mà toàn là nhiều kho, điều này đồng nghĩa Trương Dương hoàn toàn tin tưởng giá nhất định sẽ tăng, giả như không thể tăng, hoặc giảm, đến lúc đó họ tuyệt đối sẽ mất cả chì lẫn chài.

Thu hàng ở bên ngoài, giá giảm ít nhất còn có thể bán đi. Ở đây, chỉ cần giảm một số nhất định, là đã khiến anh phải bán tháo rồi, đến lúc đó anh sẽ chẳng còn gì nữa.

Mạo hiểm hơn ngoài kia nhiều.

- Đúng vậy, đi thôi, tiền của hai người mai lại đi thu mua tiếp, sau khi mua hết thì chúng ta chờ thu hoạch cuối cùng!

Trương Dương cười, tâm tình của hắn thật sự rất tốt.

Toàn bộ tiền của hắn hôm nay đều mở kho hết rồi, hai triệu bảy, tương đương với hơn mười triệu tam thất, hôm nay tam thất tăng như vậy, chắc chắn là có người đứng thúc sau lưng, 10 triệu, có thể thúc đẩy giá của một vật phẩm nào đó tăng lên, nhưng không thể nào tăng đến mức độ đó.

Làm xong những thứ này, Trương Dương nhẹ nhàng thở ra, hôm nay hắn may mắn xuống tay sớm, mua sớm, bằng không nhìn tốc độ tăng này, do dự một chút là không thể mua được rồi.

Mua muộn một chút, đối với Trương Dương mà nói có thể là tổn thất một khoản tiền.

Hiện nay, cái gì nên làm, hắn đã làm xong hết rồi, thu hoạch thế nào, hoàn toàn xem sự phát triển có giống với kiếp trước không đã.

Đầu cơ hơn 2 triệu, khiến Tô Triền Đào vô cùng lo lắng, anh ta cho rằng lần này mình chơi lớn quá rồi, không ngờ Trương Dương còn chơi lớn hơn anh ta, vượt quá sức tưởng tượng của anh ta.

Lúc trước, Trương Dương cũng không nói anh ta phải làm nhiều, bằng không anh ta làm gì có tâm trí mà chạy ra ngoài thu mua.

Lần làm ăn này nếu có thể kiếm tiền như Trương Dương nói, vậy lần kiếm tiền này không ít đâu, rốt cuộc có thể kiếm được bao nhiêu, anh ta cũng không dám tưởng tượng.

Trưa, mấy người quay lại khách sạn, buổi chiều Trương Dương không ra ngoài, chỉ điền giá mới nhất vào bảng biểu dán trên tường, kiếp trước hắn nhớ rõ nhất là giá cả, hắn phải dùng bảng này, để lựa chọn cơ hội tung hàng thích hợp nhất cho mình.

Lợi nhuận thay đổi lớn nhất, không chỉ mấy thương nhân kia hiểu, một bác sĩ như Trương Dương cũng có thể hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Nhà Cái Lớn

- Trương Dương, cậu biết không, hôm nay còn điên hơn, tam thất cứ năm phút lại tăng giá, chợ, trung tâm giao dịch hiện nay, chỗ nào cũng loạn cả lên rồi!

Sáng hôm sau, Tô Triền Đào đi ra ngoài dạo liền chạy trở về, lần này còn kích động hơn so với lần trước.

Anh ta chẳng cách nào không kích động được, thu mua tam thất ở chợ đã trở nên khó khăn, anh ta và Ngô Thắng kiếm vài cửa hàng, cuối cùng chỉ thu mua được bảy, tám chục ngàn tam thất, giá lại cao hơn nhiều so với hôm qua.

Còn bên đại sảnh sàn giao dịch, càng khiến người ta phải mở to mắt.

Chẳng ai ngờ rằng, tam thất giảm giá liên tục mấy ngày, phiên giao dịch hôm nay vừa mới bắt đầu đã 5 phút tăng giá một lần, tăng giá liên tục hai ngày, điều này khiến cho nhiều người phải gãi đầu.

Theo như những gì họ phán đoán trước đây, giá tam thất tăng trước đây là do nhà nhỏ làm, hiện giờ nhà cái đã lui, cho nên mới dẫn đến sụt giảm của tam thất, nhưng không ai ngờ tam thất lại tăng giá như vậy, hơn nữa xu hướng tăng lại mãnh liệt như vậy.

- Tôi biết, nếu khó thu mua thì đừng thu mua nữa, trên tay đã có số cổ phiếu rồi, đủ để đảm bảo thắng lợi lần này của chúng ta!

Trương Dương khẽ mỉm cười, lại đi đến bảng biểu bên tường đánh dấu giá cả hôm nay.

Xu thế giá cả này rất quan trọng với hắn, tất cả những gì hắn còn nhớ chỉ là giá cả ở kiếp trước, nhưng không nhớ rõ là ngày nào, hơn nữa những giá cả này không đầy đủ, hắn chỉ có thể thông qua trí nhớ của kiếp trước, tổng hợp tình hình hiện tại, để đưa ra phán đoán chính xác.

- Đúng, những cổ phiếu này, đều là vàng đấy!

Nhắc đến việc Trương Dương mua cổ phiếu, ánh mắt Tô Triển Đào lại sáng lên, hôm nay đã tăng giá, cộng thêm Trương Dương mua từ sớm, cũng có thể nói, hơn hai triệu cổ phiếu ký quỹ trong tay họ, đã kiếm thêm được 10% rồi.

Hơn hai triệu hôm qua chỉ là tiền ký quỹ, giá trị hàng hóa trên thực tế là hơn 10 triệu, nghĩa là trong vòng 1 ngày, bọn họ đã kiếm được hơn 1 triệu rồi.

Lúc này, Tô Triển Đào càng phục Trương Dương, anh ta còn trách, sao không mua sớm một chút, thế nào nói là một ngày còn kiếm được nhiều tiền hơn 20 người, giờ anh ta mới hiểu, Trương Dương căn bản chẳng thèm để ý đến chút tiền nhỏ, đây mới thực sự là kiếm tiền.

Huống chi, nếu thực sự mua sớm như anh ta nghĩ, chưa chắc đã có thể kiếm được tiền, có thể không bồi thường tiền đã là tốt lắm rồi.

- Được, tôi nghỉ ngơi trước, hôm nay chắc sẽ không có chuyện gì nữa đâu, anh có thể làm việc của mình rồi!

Trương Dương khẽ mỉm cười, hôm nay đã tăng lên, giá cả cũng cố định rồi.

Hơn nữa việc tăng giá hôm nay, càng làm hắn tin chắc là các nhà cái lớn đã thực sự nhúng tay vào, cái bây giờ hắn cần làm, là theo bước chân của nhà cái, đợi thời cơ thích hợp nhất, đem toàn bộ hàng xuất ra, kiếm một khoản tiền.

- Đừng, cậu đi nghỉ trước đi, tôi ngồi ở đây được rồi, ở đây tôi đâu có việc gì đâu, mà cũng chẳng có tâm tư đâu mà đi làm chuyện khác!

Tô Triển Đào lập tức lắc đầu, những gì anh ta nói đều là sự thật, sau khi thấy tam thất ở chợ giá tăng mạnh, căn bản là anh ta chẳng có tâm tư để quản chuyện gì khác nữa.

- Được rồi, tùy anh vậy!

Trương Dương khẽ mỉm cười, không để ý đến Tô Triển Đào, tự mình nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nói là nghỉ ngơi, kỳ thật hắn đang tu luyện, mấy ngày nay vì phải thường xuyên ra ngoài, có thời gian hắn đều tu luyện khí công tổ truyền, mấy ngày tu luyện, khiến hắn cảm thấy có tiến bộ rõ rệt.

Trương Dương còn đang nghĩ, lần sau khởi động hệ thống, có lẽ điểm khí công Trương gia của hắn chắc là tăng lên một chút, không biết là tăng lên bao nhiêu.

Ngoài ta, Trương Dương phát hiện, tốc độ tu luyện hiện nay nhanh hơn kiếp trước nhiều, gần như nhanh gấp đôi, chuyện này hắn nghĩ đã lâu mà vẫn không hiểu.

Những chuyện nghĩ mãi không ra, hắn cũng không nghĩ nữa, dù sao tu luyện nhanh hơn đối với hắn chẳng có gì không tốt, căn cứ theo tốc độ này, hắn có thể nhanh chóng đạt được trạng thái như kiếp trước.

Ở một tòa nhà lớn cách khách sạn không xa, một thanh niên vội vàng bước vào một phòng làm việc lớn, bên trong có rất nhiều người đang ngồi.

- Ông chủ, đã điều tra xong!

Người thanh niên bước thẳng đến vị trí đầu nào, cúi đầu nói với một người đàn ông trung niên.

Người đàn ông này đeo kính gọng vàng, thoạt nhìn mới hơn 40 tuổi, rất có khí chất, y gật đầu với chàng thanh niên, chàng thanh niên lập tức nói:

- Tài khoản mở nhiều kho lúc này, vốn mang danh nghĩa của một người tên Tô Triển Đào, Tô Triển Đào rất trẻ, năm nay mới 24 tuổi, trước đây kinh doanh bán sỉ bán lẻ, sau đó cung cấp cho bệnh viện, quy mô nhiều nhất chỉ vài trăm ngàn!

Người đàn ông trung niên đeo kính gọng vàng kia đột nhiên nhú nhú mày, chàng thanh niên lập tức ngừng nói.

- Nói tiếp!

- Vâng, chúng tôi đã điều tra lai lịch của Tô Triền Đào, phát hiện anh ta là người của Tô gia, là cháu trai của Tô Thiệu Hoa, hôm qua sau khi mua xong cổ phiếu ký quỹ 2 triệu 7, hôm nay không có động tĩnh gì cả!

Chàng thanh niên này từ từ báo cáo, nói đến đây thì dừng lại, đợi người đàn ông trung niên kính gọng vàng dặn dò.

- Người của Tô gia?

Người đàn ông kính gọng vàng càng nhú mày, ngón tay nhẹ gõ bàn, bốn chữ người của Tô gia rõ ràng rất có phân lượng, trên mặt y có chút ngưng trọng, dường như e dè gì đó.

- Tô gia luôn làm bên công thương nghiệp, sao đột nhiên cũng chuyển sang kỳ hạn giao hàng, còn là trung được nữa?

Một gã đàn ông trung niên mập mạp ngồi cạnh kính gọng vàng nói, người đàn ông mập mạp này họ Ngu, mọi người đều gọi ông là Ngu béo, tuy nhiên đừng xem thường ông, ông là một đại phú hào trong tay có vài trăm triệu đấy.

- Cái này cũng không nói chắc được, Tô Thiệu Hoa dã tâm rất lớn, nói không chừng đã nghe được phong thanh gì đó, cho nên mới phái cháu trai ông ta tới đánh tiên phong!

Người ngồi cạnh Ngu mập cũng nói, mặt của ông này rất đen, trên mặt còn có một nốt ruồi đen, nốt ruồi rất lớn, thoạt nhìn có chút khủng bố.

Người đàn ông có nốt ruồi tên Triệu Chí, cũng như Ngu mập, là một triệu phú, hơn nữa còn là người Tiêu Áp.

- Còn phát hiện gì khác không?

Kính gọng vàng lại hỏi, chàng thanh niên suy nghĩ, nói tiếp:

- Chúng tôi đã sai người đến trung tâm giao dịch kiểm tra tài khoản cá nhân của Tô Triền Đào, chỉ có hơn ba triệu, ngày hôm qua hầu hết số tiền này đã được hán mua cổ phiếu ký quỹ rồi!

- Chỉ có hơn ba triệu? Được rồi, tôi biết rồi, tiếp tục theo dõi anh ta, có tin tức gì mới thì báo cáo cho tôi!

Kính gọng vàng hơi sững sờ, lập tức gật gật đầu, chàng thanh niên lập tức bước ra ngoài.

- Lão Kim, chuyện Tô gia nhảy vào, anh thấy thế nào?

Ngu mập trên mặt có chút lo lắng, thế lực Tô gia so với họ mạnh hơn, hơn nữa Tô gia có hai cán bộ cao cấp, tuyệt đối họ không thể nào so được.

- Lo lắng cái gì, Tô Gia nhảy vào chưa chắc đã là chuyện xấu, người thực sự có kinh nghiệm làm giao hàng kỳ hạn là chúng ta, hơn nữa, lần này chưa chắc đã là ý của bản thân Trần Thiên Hòa, chúng ta nên làm thế nào thì cứ làm thế ấy, theo kế hoạch ban đầu mà làm!

Kính gọng vàng khẽ mỉm cười, trên mặt còn mang theo nụ cười thần bí, Ngu mập và Triệu Chí ngồi cạnh đều ngây người, chậm rãi gật đầu.

Ba người này, chính là những nhà cái đứng sau vụ lãng xê tam thất, tin tức một lượng hàng lớn chuyển từ Vân Nam đến là do họ tung ra, bọn họ tụ tập lại, cũng để chuẩn bị cho việc này.

Đặc biệt thông qua bộ phận khí tượng, biết được năm nay hạn hán sẽ kéo dài rất lâu, họ càng kiên trì thực hiện phương pháp này, ba người, chuẩn bị số vốn hơn 1 tỷ đồng, chuẩn bị kiểm tiền một phen.

Giá tam thất tăng trước kia, là do họ đứng sau tác động, khi giá tam thất giảm cũng vậy, giá tam thất giảm mạnh như thế là cũng nhờ vào công lao của bọn họ, đến khi giá giảm mức thấp nhất, họ mới tiến vào để đảm bảo thu được món lợi lớn nhất.

Tất cả những điều này hầu như không khác những gì Trương Dương dự đoán, nhưng bọn họ không ngờ rằng, bọn họ vẫn chưa rút tiền vào, đã có người rút vào 10 triệu cổ phiếu ký quỹ, lúc đó thực sự bọn họ đã bị dọa thót tim.

Bọn họ cho rằng, có nhà cái lớn nào khác cũng nhắm vào tam thất như bọn họ.

Đối với những nhà cái mà nói, điều kiêng kỵ nhất là ngồi cùng với nhà cái khác, đặc biệt là người mà mình không biết, nếu người khác biết rõ họ, còn họ không biết gì về đối thủ, từ nhà cái bọn họ có thể trở thành kẻ thua, mà còn thua rất thảm hại.

Tuy nhiên bọn họ đã lên kế hoạch lâu như vậy, ban đầu còn phải làm rất nhiều việc, không thể nào dừng lại được, biết rõ có người tiến vào, họ cũng chỉ có thể ngồi nhìn đồng thời điều tra xem là ai đã rút vốn vào trước.

Cũng chính vì như vậy, hôm qua họ mới thay đổi kế hoạch một chút, tốc độ nhập hàng nhanh hơn, kế hoạch cũ buổi chiều tăng giá tam thất, họ phải ép

thành buổi sáng.

Hôm nay cũng vậy, bọn họ lo lắng người ngoài lại vào làm loạn, phải gia tăng tốc độ, mới có chuyện tam thất 5 phút tăng giá một lần.

Một ngày nữa lại trôi qua rất nhanh, buổi chiều Tô Triễn Đào lại ra chợ, tam thất là vấn đề được bàn tán nhiều nhất ngoài chợ lúc này, mấy ngày qua giá cả tam thất biến động quá lớn, tăng nhanh giảm nhanh, khiến nhiều người chẳng hiểu ra sao cả.

Còn mấy người phải bồi thường khoản tiền lớn thì khóc rống lên, nếu bọn họ có thể kiên trì thêm chút nữa, muộn thêm vài ngày nữa thì sẽ không phải bồi thường nhiều như thế, thậm chí có thể còn không cần phải bồi thường.

Tuy nhiên thị trường hàng hóa kỳ hạn là như vậy, muốn kiếm tiền, phải chuẩn bị cho được tiền bồi thường trước, phiếu lưu của ngành này kỳ thực quá lớn.

Ngày hôm sau, Trương Dương vẫn ở khách sạn, lần này Tô Triễn Đào chạy về nhanh hơn.

Tam thất tiếp tục tăng giá, tăng giá ba ngày liên tục, tam thất 20 đầu trên thị trường lúc này thậm chí đã tăng về giá ban đầu 40 tệ, nhưng đủ khiến cho những người đang giữ nguồn cung cấp tam thất trong tay ưu sầu rồi.

Lúc trước tam thất rớt giá mạnh, làm họ sợ, giờ thì lại tăng điên cuồng, bọn họ không biết nên xuất hàng ra thì tốt hay không xuất hàng ra thì tốt.

Lúc này xuất ra, họ sợ giá cả tam thất còn tăng nữa, giờ nếu xuất tam thất thì nghĩa là sau này giá tăng, họ chỉ có thể giương mắt hồi hận.

Nhưng nếu giờ không xuất ra, sợ giá tam thất lại như trước đây, lại hạ điên cuồng, đến lúc đó có muốn xuất ra cũng không xuất được, đến lúc đó không kiếm được tiền, mà phải xem phải bồi thường bao nhiêu.

Vài người quyết đoán, nghiêng rằng kiên trì, không xuất hàng, nhưng vài người nhát gan, sớm đã bán hàng ra rồi, ít nhất như vậy thì họ không cần phải lo lắng gì nữa.

Ngày hôm nay, kính gong vàng thờ ra, Tô Triễn Đào sau khi mua 10 triệu cổ phiếu quỹ thì không có động tĩnh gì nữa, họ lại kiểm tra, bản thân Tô Triễn Đào đang thu ít hàng lẻ, điều này đủ chứng minh, hành vi của Tô Triễn Đào lần này là hành động cá nhân, không có Tô Thiệu Hoa đứng sau ủng hộ.

Đã không có Tô Thiệu Hoa, bọn họ cũng chẳng sợ gì nữa, 10 triệu cổ phiếu ký quỹ của Tô Triễn Đào đối với họ chẳng ảnh hưởng gì lớn, chỉ có thể nói thắng nhãi này may mắn, mua được lúc giá thấp, sau này chỉ cần đợi cơ hội thích hợp bán ra là có thể kiếm được tiền rồi, còn kiếm được nhiều hay ít, hoàn toàn dựa vào may mắn của tên nhãi này.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Kính Già Yêu Trẻ

Chuyện bị nhà cái dòm ngó, Trương Dương và Tô Triễn Đào chẳng biết gì.

Cho dù có biết cũng chẳng sao, dù sao bọn họ cũng chỉ có chút tiền nhỏ, đối với nhà cái chẳng ảnh hưởng gì lớn, để nhà cái biết họ muốn kiếm tiền cũng chẳng sao.

Nhà cái muốn sống chết không cho họ kiếm món tiền này, vậy thì chỉ có cách tạm thời đổi kế hoạch, ép giá tam thất một lần nữa.

Khả năng này gần như không có, bọn họ chẳng thù oán gì với nhà cái, huống hồ, để ép 10 triệu cổ phiếu ký quỹ của họ, nhà cái phải bỏ ra nhiều hơn nữa, thậm chí bản thân còn phải bồi thường không ít tiền, những chuyện hại người hại ta này, chỉ có kẻ ngốc mới làm thôi.

Hiện nay, ngay cả Tô Triễn Đào cũng đã yên tâm rồi.

Ba ngày tiếp theo, tam thất vẫn tăng.

Tô Triễn Đào đã từ bỏ việc thu mua hàng, ba ngày tăng liên tục, khiến không ít người bắt đầu tiến vào, lúc này căn bản chẳng thể thu mua được hàng nữa, nếu có thể thu mua, giá cả cũng cực cao, hoặc lượng hàng rất ít.

Dù sao trong tay họ còn hơn 10 triệu cổ phiếu ký quỹ, Tô Triễn Đào chẳng cần phải làm chuyện vô dụng, đi kiếm vài đồng bạc lẻ nữa.

Liên tiếp tăng, khiến giá cao lên, giá hàng lẻ tam thất tinh phẩm 10 đầu tăng lên 100, giá tam thất 20 đầu, 30 đầu cũng tăng cao nhất so với trước đây.

Gần một tuần, tam thất dao động như vậy, xuất hiện cục diện “mấy nhà vui mấy nhà buồn”, đặc biệt là những người tiến vào khi giá cao, bước ra khi giá thấp, lúc này đều hối hận đến mức muốn đập đầu vào tường, không không biết có bao nhiêu người lên lau nước mắt.

- Trương Dương, hôm qua có người tìm tôi, muốn tôi bán tở khai cho hắn, nằm mơ à!

Tô Triền Đào kích động bước vào phòng Trương Dương, giá tăng liên tục cũng khiến vài người thông minh nhìn ra manh mối.

Thế gian này không ít người thông minh, sau khi phân tích cẩn thận, rất nhiều người nhanh chóng hiểu rõ chuyện trước đây.

Mấy nhà cái nhỏ trong tường tượng của mọi người trước đây, căn bản không hề tồn tại, đó chẳng qua là hiện tượng tăng giảm bình thường thôi, nếu nói có chỗ không đúng, thì chỉ có thể nói có người đứng sau đưa tay đẩy nhẹ mà thôi.

Hiện nay, nhà cái lớn mới thực sự tiến vào, hơn nữa đã tâm của nhà cái lớn rất lớn, muốn đánh mạnh vào tam thất.

Đáng tiếc giờ mới biết thì đã muộn rồi, bọn họ có muốn nhảy vào cũng không được, ba ngày nay phiên giao dịch vừa bắt đầu được vài phút đã tăng, tăng rất nhanh, làm giá cả tam thất cũng tăng theo.

Những người thông minh này, không nhảy vào trung tâm giao dịch được, đành nghĩ cách khác.

Có người nhanh chóng điều tra ra, Tô Triền Đào đã mua hơn 10 triệu cổ phiếu ký quỹ lúc giá thấp, những người này đều đến tìm Tô Triền Đào, đưa giá cao hơn để mua số cổ phiếu ký quỹ của gã.

Giá cả của họ đưa ra, cao hơn so với giá giao dịch cùng ngày.

Tuy nhiên Tô Triền Đào cũng không ngốc, động tác của nhà cái lớn đã rõ ràng như vậy, lúc này mà đem đồ trong tay mình bán đi đúng là ngu ngốc, với mấy yêu cầu này Tô Triền Đào cự tuyệt toàn bộ.

Để phòng bất trắc, anh ta còn thuê vệ sĩ tạm thời.

Số người đổ mắt trên thị trường hàng hóa kỳ hạn không ít, dù nói thị trường coi như cũng có nề nếp, nhưng đề phòng cũng không thừa, cứ coi như bỏ chút tiền thuê vệ sĩ để kiểm sự an tâm vậy.

- Reng, reng, reng!

Di động Trương Dương đột ngột vang lên, tiếng chuông đơn điệu, âm thanh rất vang, mấy ngày nay Trương Dương cũng quen với chiếc di động to kèn này rồi.

Cầm di động, Trương Dương thấy một dãy số xa lạ, mấy ngày nay hắn chưa từng gọi điện, hầu như mỗi ngày chỉ gọi cho Mễ Tuyết nói vài câu, còn có đám Cố Thành nữa, Trương Dương xin nghỉ dài ngày, cần Cố Thành đến bệnh viện xin giấy chứng nhận của bệnh viện, để kéo dài thời gian nghỉ.

Giấy chứng nhận của bệnh viện rất đơn giản, Trương Dương chỉ cần nói với Tam Viện một câu, viện trưởng sẽ đồng ý ký giấy chứng nhận cho hắn.

Tuy nhiên việc này cũng làm Chu Chí Tường bất đắc dĩ, đây là lần đầu tiên bọn họ giúp sinh viên làm chuyện gian dối, mà còn là cam tâm tình nguyện giúp đỡ nữa chứ.

- Trương tiên sinh, ngài khỏe chứ, tôi là Tàn Dũng!

Vừa mới nghe máy, đầu dây đã truyền đến giọng nói xa lạ.

- Tàn Dũng?

Trương Dương nhẹ giọng trả lời một câu, trong đầu cẩn thận hồi tưởng, lập tức, một bóng người xuất hiện trong đầu hắn.

Vừa mới đến đây, khi ở trước cửa khách sạn, Trương Dương đã ra tay cứu một ông lão, còn được người ta đưa cho hai trăm ngàn cảm ơn, Trương Dương nhớ rõ, lúc ấy người đàn ông chừng ba mươi tuổi đã xưng tên, gọi là Tàn Dũng.

Sau khi nhớ ra, Trương Dương lập tức cười cười:

- Tàn tiên sinh, xin chào, sức khỏe ông cụ thể nào rồi, độc tố đã được xử lý hết chưa?

- Ông nội của tôi đã hồi phục, lần này tôi gọi cho ngài là muốn xem thử ngài có tiện không, ông nội tôi muốn đích thân cảm ơn ân nhân cứu mạng!

Tàn Dũng cười sang sảng, giọng của anh ta không nhỏ, ngay cả Tô Triền Đào cũng nghe được một chút.

Tàn Dũng không nói đến độc tố, Trương Dương cũng không tiện nhắc đến, do dự một chút mới lên tiếng:

- Tàn tiên sinh khách khí, tôi có gì mà không tiện chứ!

Ông cụ dù sao cũng là bệnh nhân của hần, trước nay Trương Dương là người có trách nhiệm, hần cũng muốn xem ông cụ hồi phục thế nào.

Tàn Dững nói:

- Thế này, chiều nay tôi cho người đi đón ngài, ngài vẫn đang ở chỗ cũ chứ?

- Đúng, vẫn ở đó, 4h30 đến đón tôi!

Trương Dương gật đầu, hiện nay trời rất nóng, hần cũng không muốn ra ngoài sớm, 4h30, giờ đó cũng không muộn, còn có thời gian để ăn tối.

Tuy nhiên một điều khiến Trương Dương thấy kỳ lạ, lần trước ông cụ bị phát bệnh là ở trước cửa khách sạn, có lẽ không phải ở khách sạn mà là đang rời đi, giờ nghe cách nói của Tàn Dững, hình như bọn họ không ở khách sạn, hơn nữa cũng không rời đi.

Nghĩ một chút, vấn đề này lại bị Trương Dương đặt sang một bên.

Người ta ở đâu là chuyện của người ta, quan tâm đến mấy chuyện này, lãng phí thời gian, chỉ bằng dùng thời gian đó để tu luyện thêm chút nữa, sớm hồi phục trạng thái đỉnh cao, như vậy sau này chữa bệnh cũng tiện hơn.

- Trương Dương, gia đình người này hình như không đơn giản, tôi đi cùng với cậu!

Trương Dương gác máy, Tô Triển Đào nói, có thể đưa 200 ngàn để cảm ơn người khác, chắc chắn là không đơn giản.

- Được, chiều chúng ta cùng đi!

Trương Dương không chú ý, chỉ cười cười, đơn giản hay không chẳng liên quan gì đến hần, hần chỉ là một bác sĩ, chỉ có trách nhiệm cứu người, những chuyện khác kỳ thực chẳng liên quan gì đến hần.

4h30, Trương Dương đứng trước đại sảnh khách sạn, tên vệ sĩ lần trước đã đưa kim châm và chi phiếu cho hần đã đứng đợi sẵn.

Bọn Trương Dương cũng có xe, dù là chiếc Santana, nên họ không ngồi xe của vệ sĩ. Lần này ra ngoài, Tô Triển Đào còn cố ý dẫn theo hai gã vệ sĩ.

Vệ sĩ của Tàn Dững dẫn đường, xe đi về phía ngoại thành, cuối cùng dừng lại trước một căn biệt thự.

Tiền Ấp có thị trường trung được lớn nhất trong nước, có căn cơ này, nên ở nơi này xuất hiện không ít người giàu có.

Có tiền, xây một căn biệt thự chẳng là vấn đề gì, ở đây chính là khu nhà giàu của Tiền Ấp, không có tài sản chục triệu, căn bản không ở nổi chỗ này.

Biệt thự không lớn, so với căn của Tô Thiệu Hoa kém hơn nhiều, sân cũng đơn giản, chỉ trồng vài loại hoa cỏ đơn giản, sau khi xe tiến vào, bèn đỗ lại ven đường.

Trước xe đã có vài người đứng sẵn, Trương Dương vừa xuống, người đàn ông đã từng gặp trước cổng khách sạn bước ra đón, nhiệt tình bắt tay Trương Dương.

- Bác sĩ Trương, lần này đúng là cảm ơn ngài, đến bệnh viện rồi chúng tôi mới biết nguy hiểm thế nào!

Tàn Dững kéo Trương Dương, vừa đi vào bên trong vừa nói chuyện, nhiệt tình khác thường.

Trương Dương nhẹ giọng cười nói:

- Không cần khách sáo, tôi là một bác sĩ, đây là việc tôi phải làm, hơn nữa, các anh cũng đã trả thù lao, cũng không cần phải ghi nhớ trong lòng quá đâu!

Tàn Dững thoáng sửng sốt, Trương Dương thẳng thắn như vậy, còn nói thẳng đã nhận thù lao của họ, lời của Trương Dương, nhất thời khiến gã không biết nên nói gì.

Tuy nhiên người này phản ứng coi như cũng rất nhanh, lập tức cười nói:

- Trương tiên sinh quả nhiên khác thường, thẳng thắn, mời vào trong, ông nội của tôi đang ở trong đợi ngài!

Nói xong, Tàn Dững dẫn Trương Dương vào phòng khách của biệt thự, ông lão hôm nào nằm trước cửa khách sạn quả nhiên đang ngồi bên trong, hơn nữa khí sắc cũng tốt hơn hôm đó nhiều, thoạt nhìn rất có uy nghiêm.

Chỉ có điều, bên cạnh ông cụ còn có một người nữa đang ngồi, người này tuổi chừng 30, mặc áo Tôn Trung Sơn, đang cười nói với ông cụ.

Nhìn thấy cảnh này, Trương Dương không khỏi cau mày.

- Trương tiên sinh, Cơ tiên sinh cũng mới tới, chúng tôi cũng không biết là Cơ tiên sinh sẽ tới, kính xin ngài thứ lỗi!

Tần Dũng nhìn thấy vẻ mặt Trương Dương, vội vàng tiến đến bên tai Trương Dương, nhỏ giọng giải thích.

Suy nghĩ một lát, Tần Dũng nói tiếp:

- Cơ tiên sinh là bác sĩ nổi tiếng, lần này tôi đưa ông nội tôi đây, chủ yếu là muốn tìm Cơ tiên sinh khám bệnh, hôm nay không hẹn trước, nhưng Cơ tiên sinh đã đến, chúng tôi cũng không tiện bảo anh ấy về!

Trương Dương vẫn nhũn mảy, Tần Dũng sợ Trương Dương hiểu lầm, nói sơ mọi việc.

Nghe vậy, Trương Dương mới coi như gạt đầu một cái.

Chẳng trách mời mình tới mà còn có người khác ở đây, không ngờ lại là người trong nghề, có thể được người khác đến đây xin khám bệnh, người cùng nghề này chắc cũng có chút danh tiếng.

Trương Dương cẩn thận nhớ lại, xem kiếp trước có bác sĩ nào nổi tiếng ở Tiê Ấp không.

Suy nghĩ một hồi, quả là nghĩ ra được một người.

Cơ Hoành Quang, nổi tiếng toàn Hoàn Nam, nghe nói còn là hậu nhân của Biển Thước, tuy nhiên tính tình người này trước giờ rất xấu, từng phát biểu huênh hoang trong vài cuộc giao lưu, rất nhiều người không thích, người này cũng biết mình không hợp với người khác, nên thu mình trong nhà, không giao tiếp với những người cùng ngành khác.

Trương Dương chỉ nghe nói về anh ta, nhưng chỉ nghe nói, Trương Dương làm việc ở bệnh viện, có thân phận chính thức, Cơ Hoành Quang làm việc tại nhà, có vài người mộ danh nên tìm đến chữa bệnh, nói trắng ra, là một thầy lang vườn.

Hai người không giống nhau, kiếp trước cũng chẳng quen biết.

- Trương tiên sinh, ngại quá, vừa nãy không ra cửa đón được, kính mong ngài lượng thứ!

Ông cụ đứng lên, đi đến trước mặt Trương Dương, nói lời xin lỗi.

Thái độ của ông cụ rất thành khẩn, còn cúi người với Trương Dương, Trương Dương thoáng nghiêng người, lễ của Tần Dũng hẳn còn có thể nhận, chứ ông cụ lớn tuổi thế này thì không được, hẳn vẫn biết phải kính già yêu trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Có Dám So Một Lần Không

Lúc ông lão đón tiếp Trương Dương, người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn vẫn ngồi ở đó, tự mình uống trà, cũng chưa từng liếc mắt nhìn Trương Dương lấy một cái.

Ông lão hàn huyên với Trương Dương vài câu trước, lúc này mới kéo Trương Dương, vừa đi vừa cười nói:

- Trương tiên sinh, đến đây, tôi giới thiệu cho cậu người bạn này!

Ông lão đưa tay ra, chỉ vào người mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn nói:

- Trương tiên sinh, vị này chính là Cơ Hoành Quang, Cơ tiên sinh tinh thông thuật Kỳ hoàng, nổi tiếng trong ngoài nước, lần này lão này là vì mộ danh mà nói, mời Cơ tiên sinh giúp lão xem thử xương cốt!

Quả nhiên là y, Trương Dương im lặng gạt đầu, khi ông cụ giới thiệu, Cơ Hoành Quang chỉ thần nhiên liếc mắt nhìn Trương Dương, có vẻ vô cùng kiêu căng.

Người này, thật đúng là giống như lời đồn đại ở kiếp trước, kiêu ngạo, ngông cuồng, tư địa, tuy nhiên quả thật cũng có bản lĩnh nhất định, bằng không sẽ không được Trương Dương nhớ kỹ.

- Chào Cơ tiên sinh!

Trương Dương mỉm cười chào hỏi, Cơ Hoành Quang là thầy lang vườn, nhưng Trương Dương cũng chẳng có thành kiến gì với lang vườn, năm đó ông nội hắn cũng là thầy lang vườn, chữa bệnh cho mọi người ở đạo quán.

Ngay bản thân hắn, hiện tại cũng được coi là thầy lang vườn, hiện tại hắn tạm thời làm ở Tam Viện, nhưng hắn cũng không muốn Tam Viện lâu dài, đợi khi hợp đồng đến hạn, hắn sẽ không gia hạn hợp đồng với bệnh viện nữa.

Cơ Hoành Quang từ từ gật đầu, coi như là đáp lại, đáng tiếc là thần thái, nhìn thế nào cũng giống kiểu không thèm để ý đến người khác, Trương Dương cũng chẳng phản ứng gì, còn Tô Triển Đào đứng cạnh hắn thì nổi giận.

- Thái độ gì vậy!

Tô Triển Đào hừ lạnh một tiếng, Cơ Hoành Quang đang cầm ly nước đột nhiên quay đầu lại, cũng căm tức nhìn Tô Triển Đào, lớn tiếng nói:

- Anh nói gì?

- Tôi muốn nói gì thì nói, anh quản được à?

Tô Triển Đào tính tình rất tốt, nhưng còn phải xem đối tượng là ai, đối với người tính tình trông ngựa mất, tính tình của anh ta sẽ khác.

Lớn lên trong gia đình quan chức, lại có bác như Tô Thiệu Hoa, làm sao không có chút nóng tính được.

- Cơ tiên sinh, ngại quá, tôi quên giới thiệu với cậu, người này là Trương tiên sinh, trước đây đã cứu tôi, là người đã nhận ra tôi bị trúng độc Thiết Hải Đường, còn châm cứu không chế độc tố, cuối cùng mới cứu được cái mạng già này.

Ông cụ thấy tình hình bất thường, lập tức đứng lên, tính tình Cơ Hoành Quang kỳ thực ông cũng biết, chỉ là lần này mình nhờ người ta, nên đành phải nhận.

Lúc này, Cơ Hoành Quang mới chính thức ngẩng đầu nhìn Trương Dương.

- Có thể nhận ra độc Thiết Hải Đường không dễ dàng gì, lại có thể sử dụng thuật châm cứu, chắc hẳn anh cũng xuất thân thế gia, anh họ Trương, vậy anh là Trương gia ở Vân Nam, hay là người của Trương gia Bắc Kinh?

Cơ Hoành Quang nói, đáng tiếc, bộ dạng nói chuyện của y khiến người ta có cảm giác cao cao tại thượng, đúng là giống như ở kiếp trước, khiến người ta khó chịu.

- Ngại quá, tôi chẳng phải người của Trương gia nào cả, tôi là tôi, lão tiên sinh, đưa tay ra, tôi giúp ông bắt mạch nào!

Trương Dương nhẹ nhàng lắc đầu, nói xong còn liếc mắt nhìn Cơ Hoành Quang một cái.

Đối với người tôn trọng mình, Trương Dương sẽ tôn trọng, còn với những người không tôn trọng mình, Trương Dương sẽ đối đãi giống như vậy, lúc này hắn chẳng còn muốn nói chuyện với Cơ Hoành Quang nữa.

Ông cụ nghe vậy hơi sững sờ, tuy nhiên vẫn đưa tay ra, đối với thân phận bác sĩ của Trương Dương ông đã không nghi ngờ gì nữa.

Ông cụ tên Tàn Chính, người Singapore, là một người vô cùng nổi tiếng của tập đoàn Tàn thị ở Singapore, tài sản hơn 1 tỷ.

Chuyện hôm đó, cuối cùng ông mới biết toàn bộ, sau khi đến bệnh viện bài độc, bác sĩ mới nói cho họ, nếu không phải biết trước trúng độc, lại có người không chế độc tố, hậu quả không thể nào tưởng tượng được.

Cho nên Tàn Dững mới kêu người đem 200 ngàn đến cho Trương Dương, cảm tạ ơn cứu mạng.

Hôm đó bọn họ cũng dự định ở khách sạn, sau khi xảy ra chuyện, Tàn Dững thay đổi ý định, mua căn biệt thự này ở tạm, dù có thể sau này sẽ không ở nữa, nhưng vì an toàn trong mấy ngày này thì cũng nên làm như vậy.

Cảm nhận được mạch của Tàn Chính, Trương Dương lại quan sát mắt, đầu lưỡi của Tàn Chính, cuối cùng gật đầu, nói:

- Được rồi, hồi phục rất tốt, gần đây uống nhiều thuốc, cũng có châm cứu, hiệu quả cũng khá, bệnh phong thấp và bệnh tim của ông đã cải thiện rõ ràng!

Thả tay ra, Trương Dương cười nói, rồi lập tức đứng dậy.

Mục đích của hắn đã đạt được, hiện nay tình hình ông cụ không tệ, hơn nữa Trương Dương cũng thấy, có người chữa bệnh cho ông cụ rồi, người chữa bệnh này hắn cũng có thể đoán, ngoại trừ Cơ Hoành Quang còn có những người khác.

Sự thật đúng là như vậy, lần này Tàn Chính về nước, chính là để tìm Cơ Hoành Quang trị bệnh.

Ông được bạn bè giới thiệu, mới biết được Cơ Hoành Quang, trước kia ông đã gửi thư mời, nhờ Cơ Hoành Quang đến Singapore khám bệnh tại nhà, nhưng người này tính tình quái lạ, chỉ cần nói khám bệnh tại nhà là đã một mực không đi.

Trả nhiều tiền, y cũng không đi.

Cho nên Tần Chính mới phải đưa cháu đến Tiêu Ấp, không ngờ lại bị gia tộc khác cho người hạ độc, nếu không phải gặp Trương Dương, lần này đừng nói khám bệnh, người cũng chẳng còn nữa là.

Chuyện trong gia tộc, họ đã điều tra và giải quyết, hôm nay mời Trương Dương tới đây là có ý nói lời cảm tạ, không ngờ Cơ Hoành Quang lại tới, vậy là hai bên đụng nhau.

- Thật à? Trương tiên sinh tuổi trẻ tài cao, bất mạch đã có thể nhận ra được nhiều như vậy!

Tần Chính lớn tiếng cười nói, mấy ngày nay sức khỏe của ông cảm thấy đã khá hơn nhiều, Cơ Hoành Quang tuy kiêu ngạo, nhưng cũng có bản lĩnh nhất định, lần này ông đúng là không uống công đến đây.

- Hừ, kĩ xảo thôi, biết tôi ở đây, chắc chắn là biết bệnh của ông đã được cải thiện, dùng thuốc dùng kim, là điểm mạnh của tôi.

Trương Dương còn chưa nói gì, một giọng nói không hài lòng lại vang lên, Cơ Hoành Quang đặt chén trà xuống, lạnh lùng nói.

Trương Dương khề nhưn mày, bản thân chuẩn bị đi, lại chẳng chọc gì y, vậy mà y lại châm chọc khiêu khích, thực sự làm cho người ta phải tức giận.

Cơ Hoành Quang này, tin đồn kiếp trước quả còn hơi nhẹ, hẳn bắt đầu chán ghét rồi, muốn đập cho người này hai đập, chẳng trách ông ta lại không ra khỏi cửa, người như vậy căn bản chẳng ai có thể sống cùng.

- Cơ tiên sinh, Trương tiên sinh cũng không tệ!

Tần Chính vội vàng nói, bất kể thế nào, Trương Dương cũng là ân nhân cứu mạng của ông, là khách do ông mời tới, ông nhất định phải nói đỡ cho Trương Dương.

- Nếu cậu ta không tệ, vậy ông còn tìm tôi làm gì, ông bảo cậu ta trị cho ông đi, cáo từ!

Cơ Hoành Quang đột nhiên đứng dậy, buông lời này xong bước ra ngoài, sắc mặt Tần Chính thay đổi, ông cũng biết tính tình người này không tốt, nhưng không ngờ lại quái dị đến như vậy.

Ông chỉ khuyên giải, vậy mà y đã rời đi, nếu không phải cần nhờ đến y, Tần Chính cũng muốn tát cho y một tát.

- Cơ tiên sinh, xin bớt giận, chúng tôi không có ý đó!

Tần Dũng vội vàng ngăn cản y, đồng thời trong lòng cũng thầm kêu khổ.

Lúc mời Trương Dương, thật không ngờ Cơ Hoành Quang cũng đến, càng không ngờ hai người gặp nhau lại thế này, hiện tại Cơ Hoành Quang thậm chí còn không thèm chữa bệnh cho ông nội mình nữa.

Người này tính tình kỳ quái, trước kia họ đã cảm nhận được, nhưng điều trị quả là có hiệu quả, cho nên đành phải chịu đựng, hiện tại đã như vậy rồi, đối với họ mà nói chữa bệnh mới là quan trọng nhất.

- Tần tiên sinh, anh ta đi cứ để anh ta đi, bệnh này, tôi chữa!

Trương Dương đột nhiên nói, giọng cũng không nhỏ, đến tượng đất còn biết tức giận, người này ba lần bảy lượt khiêu khích, Trương Dương muốn nhin cũng không được, mà cũng không cần phải nhin.

Hơn nữa, bệnh của ông cụ này cũng chỉ là bệnh phong thấp và bệnh tim, tuy rằng hơi phiền một chút, nhưng cũng không còn cách nào khác, kiếp trước Trương Dương đã trị loại bệnh này, cũng có khá nhiều kinh nghiệm.

Bệnh này giao cho hấn, Trương Dương tin, tuyệt đối không kém gã kia!

Trương Dương vừa nói xong, Cơ Hoành Quang không đi nữa, quay đầu lại, cười lạnh nói:

- Cậu chữa, cậu có tư cách gì mà nói cậu chữa?

- Tôi có tư cách hay không, anh nói là được à?

Trương Dương sắc mặt cũng khó coi, Tần Dũng càng sốt ruột, một bên là ân nhân cứu mạng ông nội, một bên là bác sĩ chữa bệnh cho ông nội, hai người này cãi nhau, họ giúp ai cũng không tiện.

- Haha, chàng thanh niên kiêu ngạo lắm, ngông cuồng lắm, tôi nói không tính, vậy cậu đưa chứng nhận đi, cậu có năng lực gì mà giúp người ta chữa bệnh?

Cơ Hoành Quang cười lớn, ông xoay người trở lại, ngồi xuống vị trí cũ.

Nhìn dáng vẻ của y, tạm thời không có ý định rời đi, điều này khiến tâm tình Tần Dũng nhẹ nhõm một chút, nhưng cũng thêm đau đầu, sao có thể có một người tinh tình quái gở đến như vậy.

Trương Dương khe khẽ thở dài, ngẩng đầu, nhìn Cơ Hoành Quang, nói:

- Ếch ngồi đáy giếng, không coi ai ra gì, chẳng qua anh chỉ chăm huyệt nội quan, tâm du, quyết du, thiên trung, túc tam, phối chế mấy phương thuốc ám tim để trị liệu thôi, trong nước cũng có thể làm được, không chỉ có mình anh!

Cơ Hoành Quang đang cầm chén trà, lời của Trương Dương khiến y khựng lại, có chút kinh ngạc nhìn Trương Dương.

Tần Chính ngồi bên cạnh, cũng lộ ra vẻ kinh sợ, đám Tần Dũng thì không cần phải nói.

Những gì Trương Dương nói hoàn toàn đúng, mấy ngày nay Cơ Hoành Quang đúng là chăm cứu cho Tần Chính, cũng chính là những huyệt vị mà Trương Dương nói, còn về thuốc, Trương Dương nói cũng không sai, đúng là những phương thuốc ám tim.

Nếu thường xuyên ở cạnh Tần Chính, biết được điều này không sao, nhưng Trương Dương hôm nay mới tới, chỉ dựa vào bắt mạch, mà có thể nói chính xác như vậy, đó không phải là việc người bình thường có thể làm được.

- Tôi thừa nhận cậu nói không sai, nhóc, thấy cậu tuổi tác không lớn lắm, đúng là được mấy phần chân truyền, có dám đấu với tôi một trận không?

Cơ Hoành Quang đặt chén trà xuống, nhìn chằm chằm Trương Dương, lần này giọng điệu của y không còn cuồng ngạo như vừa rồi, nhưng vẫn mang chút cao ngạo.

- Không cần, tôi chỉ muốn cho anh biết, bệnh nhân anh không muốn chữa trị, tôi có cách để chữa, cũng có khả năng chữa trị!

Trương Dương nhẹ nhàng lắc đầu, hẳn chẳng muốn so đo gì với người này, nếu là một người thấy thuận mắt, hoặc hợp cạ, so tài y thuật cũng chẳng sao, còn có thể cùng nhau tiến bộ.

Hơn nữa, Trương Dương lần này đến là để kiếm tiền, giúp Tần Chính là chuyện ngoài ý muốn, càng chẳng hứng thú gì đi so bì với tên nông cuồng này, lãng phí thời gian.

- Thằng nhóc, cậu không dám so, ông Tần, tôi thừa nhận thằng nhóc này có năng lực nhất định, nhưng còn quá trẻ, chữa bệnh này của ông, không có kinh nghiệm phong phú không thể được, hơn nữa, cậu ta không dám so với tôi, chứng tỏ cậu ta sợ tôi, sợ không vượt qua tôi, ông muốn để một người không bằng tôi, thay tôi chữa căn bệnh của ông sao?

Cơ Hoành Quang đột nhiên quay đầu lại, cười ha ha nói với Tần Chính, lần này ngữ khí của y rất tốt, so với lúc này giống như hai người khác nhau, tuy nhiên hàm ý coi thường Trương Dương cũng hết sức rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Phương Pháp So Tài Kỳ Quái

Lời nói của Cơ Hoành Quang làm Tần Chính lộ vẻ do dự.

Tính tình người này quá tệ, tính cách rất cổ quái, nhưng y thuật thì không thể chê được, qua mấy ngày trị liệu, Tần Chính thực sự cảm thấy thực sự thay đổi, sức khỏe cũng phát triển theo chiều hướng tốt.

Có thể nói trong lòng Tần Chính, tạm thời không muốn đổi bác sĩ.

Điều quan trọng là, câu nói của Cơ Hoành Quang chạm vào tâm khảm của ông, Trương Dương thật sự còn trẻ, e là dù Trương Dương đã từng cứu ông, ông cũng không tin tưởng Trương Dương nhiều lắm.

- Anh cho rằng trên đời này chỉ mình anh lợi hại, chuyện anh không làm được thì người khác cũng không làm được sao? Tôi cho anh biết, Trương Dương tôi nói có thể chữa là có thể chữa, bệnh hen suyễn hơn 30 năm của bác tôi, Trương Dương còn chữa khỏi, đừng nói là cái này!

Trương Dương còn chưa nói, Tô Triển Đào đã kêu lên.

Tô Triển Đào dù sao cũng là một thanh niên, thanh niên ai cũng nóng nảy, lúc này anh ta không thể nào chịu nổi Cơ Hoành Quang, càng không muốn thấy y hạ thấp Trương Dương.

- Bệnh hen suyễn hơn 30 năm, tôi cũng có thể chữa được!

Cơ Hoành Quang cười ngao ngễ, bệnh hen y không phải chưa từng chữa, hơn nữa còn giúp rất nhiều người, y có thể nổi danh ra nước ngoài, bản thân không có bản lĩnh thì không thể rồi.

Tô Triển Đào lạnh lùng nói:

- Bệnh hen suyễn loại miễn cảm tỷ lệ phát sinh cao sao? Anh có thể chữa, nhưng anh có dám nói chữa khỏi không?

- Bệnh hen suyễn loại miễn cảm tỷ lệ phát sinh cao, có thể trị khỏi bệnh?

Cơ Hoành Quang hơi sững sờ, rồi lại mỉm cười:

- Tôi làm nghề y 10 năm, chưa từng nghe có ai chữa khỏi căn bệnh này, nhóc, đừng có thổi phồng lên như vậy!

Nói xong, Cơ Hoành Quang mỉm cười, lại chê cười lời nói của Tô Triển Đào.

Hơn nữa, trong nụ cười của y rõ ràng còn mang theo nét châm chọc.

- Trương Dương nói có thể trị khỏi bệnh, nhất định có thể, bệnh của bác tôi đã đỡ hơn nhiều rồi, các người không tin, có thể đi hỏi thăm, bác tôi là Tô Thiệu Hoa, ông ấy sẽ không lừa mọi người!

- Tô Thiệu Hoa, Tô Thiệu Hoa Trường Kinh?

Người nói chính là Tần Chính, Tô Thiệu Hoa là doanh nhân nổi tiếng trong nước, ở nước ngoài cũng có nhiều người biết đến ông.

Hơn nữa, tài sản của Tô Thiệu Hoa, không ít hơn tập đoàn Tần thị bọn họ.

- Đúng, Tô Thiệu Hoa tập đoàn Qaeda!

Tô Triển Đào ngẩng đầu, có chút kiêu ngạo, Tập đoàn Qaeda là của Tô Thiệu Hoa, đây là xí nghiệp điện tử nhất nhì trong nước, trong nước rất ít người không biết đến.

- Hóa ra cậu là người của Tô gia!

Tần Chính mỉm cười gật đầu, thái độ với Tô Triển Đào rõ ràng khác biệt.

Vừa rồi Tô Triển Đào chỉ là người đi cùng với Trương Dương, bị ông coi là bạn của Trương Dương, Trương Dương là ân nhân cứu mạng của ông, ông đối đãi tốt, bạn của Trương Dương thì đối đãi bình thường.

- Tôi là tôi, bác ấy là bác ấy, tất cả mọi thứ của tôi, là tôi dựa vào chính mình giành được!

Tô Triển Đào lập tức nói, anh là cháu của Tô Thiệu Hoa, đúng vậy, nhưng thành tích ngày hôm nay là dựa vào cố gắng của bản thân, bình thường anh ghét nhất bị người khác vừa nghe thấy thành tích của anh, đã lập tức nghĩ ngay đến Tô Thiệu Hoa.

- Bất kể là ai, bệnh này tôi không tin có thể trị khỏi bệnh, còn thằng ranh cậu, huênh hoang khoác lác, tôi càng không tin cậu!

Cơ Hoành Quang đột nhiên nói, lúc nói còn không ngừng lắc đầu, dường như rất thất vọng.

- Anh nói đi, so thế nào?

Trương Dương đột nhiên nói, câu này khiến Cơ Hoành Quang thoáng sửng sốt, lập tức lại mỉm cười.

- Cậu dám so với tôi?

- Đây là chỗ của anh, tôi sợ làm anh mất mặt, dựa theo tính tình của anh, có thể còn để bụng nữa, đến lúc đó tôi lại phiền phức!

Trương Dương thân nhiên cười, lời này của hắn nhắm thẳng vào Cơ Hoành Quang, ý tứ trong câu nói rất rõ ràng.

Nghĩa là chỉ đích danh, Cơ Hoành Quang là người nhỏ nhen, tỷ thí thua, có thể cứ để bụng mãi, làm mấy chuyện ngốc nghếch, chỉ là chưa nói thẳng Cơ Hoành Quang là kẻ thua không chịu nhận mà thôi.

- Haha, chuyện của tôi không cần cậu phải lo, nghĩ cho mình đi, trẻ cũng tốt, khí thịnh cũng được, nhưng đầu óc lại không tinh tế, hôm nay, tôi bỏ hết mọi việc, để chỉ giáo cậu một lần!

Cơ Hoành Quang cười lớn, y chẳng thèm để ý đến Trương Dương, còn cực kỳ tự tin vào bản thân.

- Tự tin là tốt, nhưng anh quá tự phụ rồi, anh nói đi, tỷ thí thế nào?

Trương Dương nhẹ nhàng lắc đầu, sự kiêu ngạo, tự đại của Cơ Hoành Quang này thực sự làm người ta chán ghét, Trương Dương cũng chẳng muốn nhiều lời với y nữa.

Sở dĩ lần này Trương Dương đồng ý, chủ yếu là vì Tô Triển Đào.

Cơ Hoành Quang kích mình cũng vô dụng, cùng lắm là Tần Chính không muốn để hấn chữa bệnh giúp, đối với bác sĩ như Trương Dương mà nói, họ đều có thể lựa chọn bệnh nhân, chưa hề để bệnh nhân lựa chọn mình.

Ai có thể chữa khỏi, ai có thể chữa, đối với hấn chẳng liên quan gì.

Nhưng Cơ Hoành Quang nhắm vào Tô Triển Đào thì không được, Tô Triển Đào là bạn làm ăn của mình, còn cùng mình đến đây, dù thế nào Trương Dương cũng phải giúp anh ta có được thể diện.

Càng không cần phải nói, Tô Triển Đào ra mặt hoàn toàn là vì mình, bởi vậy càng không thể để người ta coi nhẹ anh ấy, cho rằng anh ấy khoác lác.

- Rất đơn giản, giờ chúng ta ra ngoài, tìm chỗ nào, hai người cùng đi, tìm ai đó có bệnh, lấy ra một ví dụ, xem ai tìm được bệnh phức tạp hơn, khó hơn!

Cơ Hoành Quang cười, y cười không khó coi, nhưng do tính tình xấu quá nên khiến người ta khó chịu.

- Chỉ vậy thôi?

Trương Dương thoáng sùng sốt, lập tức hỏi.

Tỷ thí như vậy đúng là hấn chưa từng nghĩ đến, nhưng tỷ thí như vậy quả cũng có chút thú vị, trung y có nói vọng, vãn, vãn, thiết, dùng mắt quan sát cũng là một mục trong đó, đây cũng coi là một kiểu khảo nghiệm.

Hơn nữa, dùng mắt nhìn được chứng bệnh nan y trong một đám người cũng không dễ dàng gì.

Cơ Hoành Quang nói:

- Đương nhiên không phải, không những tìm ra, còn phải giúp người ta chữa khỏi, như vậy mới coi là hoàn thành nhiệm vụ, nếu như hoàn thành chúng ta bình xét, xem ai tìm được ca bệnh khó hơn, dĩ nhiên người đó thắng!

- Không tìm được bệnh nhân như vậy thì sao mà khám, đầu phải trên đường đều là bệnh nhân, hơn nữa, ca bệnh sao bình xét được, đây là địa bàn của anh, đừng đợi đến lúc chúng tôi thắng rồi ràng anh lại nói không bằng anh!

Tô Triển Đào xen vào một câu, câu hỏi của anh, cũng chính là nghi hoặc trong lòng bọn Tần Chính, dù sao cũng chẳng có ai để bình xét hoặc làm người trung gian.

- Không tìm được, người còn lại tìm được thì phải chịu thua, cùng một nơi, cùng một con đường, nhân lực của cậu không bằng người khác thì còn nói gì nữa, còn về chuyện bình xét ca bệnh, chuyện đó cậu yên tâm, Cơ Hoành Quang tôi đường đường chính chính, thắng là thắng, thua là thua, không đến mức giờ trò với mấy tên nhóc các cậu đâu!

Cơ Hoành Quang ngẩng đầu, lớn tiếng nói, dường như còn có chút tức giận.

Người này là như vậy, tính tình rất xấu, tính cách cũng cổ quái, nhưng trước nay không nói dối, cũng không bẻ cong sự thật, đây cũng là một ưu điểm của y.

- Được, tôi tin anh có thể công chính, nếu muốn so, giờ bắt đầu đi, chúng ta đi nào!

Trương Dương vỗ vỗ Tô Triển Đào, ra hiệu anh ta không cần nói nữa, nếu mình thắng thật, y có muốn giờ trò cũng không được, điều này Trương Dương rất tự tin.

- Chỗ này rất nhiều người, chính là chợ trung dược, chúng ta đi nào!

Cơ Hoành Quang cười ha hả, chợ trung dược ngày nào cũng có vài chục ngàn người, đó đúng là nơi náo nhiệt nhất.

Nhiều người như vậy, khó trách có vài người sức khỏe không tốt, hoặc là có chứng bệnh gì đó, có thể những người này có người thân bị bệnh, tìm như vậy, hy vọng quả thực cũng lớn hơn.

- Trung tâm giao dịch, gặp ở cổng!

Trương Dương đứng lên, thân nhiên nói với Cơ Hoành Quang, xoay người bước ra ngoài.

Lúc rời đi, hẳn không quên chào hỏi Tàn Chính và Tàn Dũng, hai người này vốn muốn mời Trương Dương tới để cảm tạ ơn cứu mạng, không ngờ lại sinh ra tranh chấp thế này.

Đáng tiếc là phát triển của sự việc căn bản họ không thể nào khống chế được, họ chỉ có thể bày tỏ lòng xin lỗi mà thôi.

Trương Dương không để ý, cùng với Tô Triển Đào và vệ sĩ, lái chiếc Santana của họ đi trước, đã nhận đánh cược, thì Trương Dương sẽ làm tốt nó.

Muốn làm tốt, thì cần phải chuẩn bị một chút, ra khỏi cửa hẳn phải mang theo kim châm, tốt nhất còn phải mang theo chút thuốc và công cụ hữu dụng.

Còn một điều nữa, nếu ai tìm được căn bệnh phức tạp hơn, người đó sẽ thắng, những căn bệnh vặt không cần phải chú ý, những căn bệnh phức tạp, hầu hết đều là những chứng bệnh nan y, những chứng bệnh nan y thì chữa trị chắc chắn phiền phức.

Trương Dương đã chuẩn bị tốt tâm lý, cuộc tỷ thí này không đơn giản.

Xe về đến trước khách sạn, lấy kim châm Tàn Dũng đưa, Trương Dương trực tiếp đến cửa hàng kinh doanh thiết bị y tế.

Mua một ít kim tiêu độc, lại mua vài vật dụng nhỏ, sau đó mới đến trung tâm giao dịch.

Trên đường đến trung tâm giao dịch, Trương Dương mua ít trung dược pha chế sẵn, những thuốc này dù dùng không hiệu quả lắm, nhưng khi cần cũng có thể giúp được đôi chút.

Hiện tại hẳn chỉ tiếc, lúc trước mình không tự điều chế một ít thuốc, thuốc do Trương Dương chế, nếu so với loại thuốc này sẽ mạnh hơn nhiều.

Trước cửa trung tâm giao dịch, rất nhiều người đứng đó, Cơ Hoành Quang đến còn sớm hơn hẳn.

Chỗ ở của Cơ Hoành Quang kỳ thực gần chỗ của Tàn Chính, bằng không sẽ không đến khám bệnh buổi xế chiều thế này, đồ đạc của y đều để ở nhà, trở về nhà lấy là được, nên tốc độ nhanh hơn Trương Dương rất nhiều.

Chủ nhà mà, luôn có ưu thế hơn một chút.

Tàn Chính, Tàn Dũng cũng đã tới, cuộc tranh chấp này, vốn cũng vì bọn họ mới nảy sinh, không đến cũng không được, tuy nhiên trong lòng họ cũng tò mò, Trương Dương và Cơ Hoành Quang, rốt cuộc ai giỏi hơn ai.

Có một điều, cách tỷ thí thế này, trước giờ họ chưa từng thấy qua, hai bác sĩ, trong đó có một bác sĩ nổi tiếng, còn một người cũng không đơn giản, cuộc tỷ thí như vậy, quả thật cũng khiến họ tăng thêm lòng hiếu kỳ.

- Chuẩn bị xong chưa?

Trương Dương mới đến, Cơ Hoành Quang cười ha hả hỏi, y còn thay đồ, đổi bộ áo Tôn Trung Sơn thành bộ Đường trang, phía sau còn có một người thanh niên, trên lưng người thanh niên này là một hòm thuốc.

Bộ dạng của y, thực sự giống một bác sĩ.

- Khi nào bắt đầu?

Trương Dương không trả lời câu hỏi của y, còn hỏi ngược lại một câu.

Tính tình của Cơ Hoành Quang Trương Dương thực sự không thích, không muốn nói nhiều với y, bắt đầu sớm một chút tốt hơn.

Phía sau Trương Dương là Tô Triển Đào, Tô Triển Đào lưng đeo túi vải của Trương Dương, đồ đạc của họ đều nằm trong đó, nhưng chiếc túi vải này nhìn chẳng chuyên nghiệp chút nào, không giống như của Cơ Hoành Quang.

Điều này làm Tô Triển Đào có chút thất vọng, suy nghĩ khi nào về phải mua cho Trương Dương cái hòm thuốc thật đẹp, đi ra ngoài mà cầm cái túi này chẳng khác nào trò hề.

- Bây giờ, cùng đi về phía Bắc đi!

Cơ Hoành Quang ngẩng đầu, chỉ qua con đường khác, Trương Dương chẳng nói năng gì, bước liền về phía đó.

Chương 104: Anh Bị Bệnh!

- Thăng nhóc này, chạy nhanh thật!

Cơ Hoành Quang mở to hai mắt, kêu lên, nhanh chóng bước theo về phía trước.

Cơ Hoành Quang này cũng thực sự có chút bản lĩnh, nhưng lại khá cao ngạo, trong hội căn bản chẳng ai muốn qua lại với y, cũng vài lần được mời tham gia mấy cuộc giao lưu trong ngành, y cũng đi, đáng tiếc luôn đắc tội với mọi người.

Cứ thế, người ta biết tính cách y xấu, cũng chẳng đến tìm y nữa, dần dần, y trở thành một kẻ cô đơn, thầy lang vườn chính hiệu.

Cơ Hoành Quang kiêu ngạo, nhưng không thích cảm giác cô độc, y cũng muốn giao lưu với những người cùng ngành, nhưng tiếc là, chẳng ai chịu nổi tính xấu của y, cho dù y có đi tìm người khác, người ta cũng chẳng muốn để ý đến y.

Hôm nay thấy Trương Dương, từ biểu hiện của Trương Dương, y đã phát hiện, Trương Dương tuy rằng trẻ tuổi, nhưng trình độ không kém, có thể dựa vào mắt và bắt mạch mà biết được phương pháp trị liệu, có thể nói là trình độ không hề kém y.

Điều này khiến trong lòng y dâng lên một cảm giác, y muốn được tỷ thí với Trương Dương một lần, tỷ thí như thế, kỳ thực y cũng chưa từng trải qua, người không có trình độ, y thấy chóng mặt, người có trình độ, chẳng ai đồng ý tỷ thí với y.

Lần này y tỷ thí với Trương Dương, đối với hắn mà nói cũng là lần đầu tiên y, tỷ thí theo phương pháp này cũng là y vừa mới nghĩ ra.

- Sư phụ, thăng nhóc này quá giỏi hoạt!

Khi đi về phía trước, chàng thanh niên lưng đeo hòm thuốc cảm giận nói.

Chàng thanh niên này là đồ đệ của Cơ Hoành Quang, chuyện tỷ thí cậu ta đã biết, Trương Dương và Cơ Hoành Quang cùng tìm người bệnh trên một con đường, ai hành động nhanh một bước, dĩ nhiên có khả năng tìm được bệnh nhân sớm hơn.

- Không sao, phương pháp tỷ thí là do ta đưa ra, để nó đi trước cũng không sao!

Cơ Hoành Quang cười, Trương Dương đi trước, đồng nghĩa chiếm được tiên cơ, tuy nhiên đi trên đường tìm kiếm bệnh nhân thích hợp, cũng không phải chiếm tiên cơ là chiếm được ưu thế, chuyện này còn phải dựa vào vận khí nữa.

Trên đường nhiều người như vậy, không ai có thể nhìn chằm chằm từng người một, có thể tìm được bệnh nhân thích hợp hay không, quả là cần phải có may mắn lớn.

- Sư phụ, thăng nhóc đó nhìn còn quá nhỏ, hình như còn nhỏ hơn con, sao thầy có thể đấu với nó, nó căn bản chẳng giống một bác sĩ!

Chàng thanh niên lại buông một câu, có chút ghen tị nhìn Trương Dương.

Cậu ta đi theo Cơ Hoành Quang đã nhiều năm, nhưng cũng chỉ mới học được sơ sơ, Trương Dương nhìn quả thực còn trẻ hơn cậu, lại được sư phụ cùng tỷ thí y thuật, lúc này trong lòng cậu cảm thấy không cân bằng.

- Cảm niệm những câu này sau này không được nói nữa, y thuật của bác sĩ, không phải nhìn vào tuổi tác!

Cơ Hoành Quang đột nhiên dừng lại, trừng mắt lớn tiếng quát, chàng thanh niên lập tức rụt rụt đầu, không dám nói nữa.

Chàng thanh niên trong lúc nhất thời quên mất điều kiêng kỵ của Cơ Hoành Quang, lúc này vô cùng ảo não.

Cơ Hoành Quang ghét nhất bị người khác nói về tuổi tác của y, khi y thành tài cũng còn trẻ tuổi, khi trẻ đã tạo được danh tiếng, đáng tiếc vì lúc đó y còn trẻ nên rất nhiều người không tin tưởng vào y.

Vì thế, y cùng người khác nhiều lần xảy ra tranh chấp.

Hiện nay y cũng đã có danh tiếng, tuy nhiên tuổi vẫn không lớn lắm, năm nay y mới 37 tuổi. Cũng nổi tiếng trong giới trung y, cũng được coi là một người rất trẻ tuổi.

Cũng chính vì như thế, y không muốn ai đứng trước mặt mình nói những câu trẻ tuổi thì không có khả năng gì đó, cho dù là nói người khác cũng không được, y sẽ cảm thấy người khác đang nói mình.

Tình hình của y, cũng giống với Trương Dương ở kiếp trước, Trương Dương vốn cũng bắt đầu tạo dựng danh tiếng từ trẻ, nhưng cũng không được nhiều người thừa nhận, sau này tạo ra nhiều thành tích kinh người, mới chính thức được mọi người thừa nhận.

Trương Dương và Cơ Hoành Quang, một trước một sau, đi qua đường lớn.

Trên phố có vài người cần thận bắt đầu phát hiện, trên đường có hai người đang bước đi chậm chậm, bọn họ không nhìn cửa hàng bên đường, cũng không hỏi thăm gì, chỉ nhìn chăm chăm người đi đường.

Nhìn rất kỹ, dường như họ đang tìm người, nhưng lại chẳng thấy hỏi thăm gì ai, cảm giác vô cùng kỳ quặc.

- Trương Dương, thế nào, có người bệnh nặng không?

Tô Triển Đào đi theo Trương Dương, được một hồi, anh có chút lo lắng hỏi, giống như người tỷ thí với Cơ Hoành Quang là y vậy.

- Người bệnh nặng sao đi lung tung trên đường được, có thể tìm được người có bệnh sử lâu năm là tốt lắm rồi!

Trương Dương mỉm cười lắc đầu, căn bản không cần nghĩ đến những căn bệnh nặng, hần chỉ đề ý đến những người mắc phải chứng bệnh khó chữa tận gốc.

Những bệnh khó chữa tận gốc còn phải phân loại, tìm những chứng dễ một chút thì hiệu quả có thể thấy ngay, có thể chữa trị được, nhưng điều này cũng không dễ dàng gì, Trương Dương cũng chỉ trông chờ vào vận may.

Chỉ có điều, trên đường có quá nhiều người qua lại, hần cũng không thể chỉ nhìn một ai đó, nếu có bỏ qua ai đó, thì chỉ có thể trách bản thân mình vận khí không tốt thôi.

- Người có bệnh sử nhiều năm, bọn họ có đặc điểm gì, tôi tìm giúp cậu!

Tô Triển Đào còn nói thêm.

- Thôi, để tự tôi làm là được rồi, đặc điểm của họ cũng không rõ ràng, anh không nhìn ra được đâu!

Trương Dương cười nói, không phải hần đã kích Tô Triển Đào, cho dù cũng được coi là người học y, nhưng bảo anh ta ra đường tìm người bệnh cũng chẳng dễ dàng gì chứ đừng nói là tìm những chứng bệnh khó chữa khỏi.

Điều này cần phải có kinh nghiệm nhiều năm, Trương Dương dù trẻ tuổi, nhưng kiếp trước hần đã học từ nhỏ, đồng nghĩa có kinh nghiệm hơn 30 năm, cũng chẳng thua gì Cơ Hoành Quang.

Đang nói đột nhiên Trương Dương bước nhanh hai bước, nhìn khuôn mặt người phụ nữ trung niên.

Người phụ nữ kia bị hần nhìn chẳng hiểu ra làm sao, vội vàng bước nhanh, Trương Dương nhẹ nhàng lắc đầu, tiếp tục bước về phía trước.

Tô Triển Đào đuổi theo, cùng bước song song với Trương Dương, vội vàng hỏi:

- Trương Dương, người phụ nữ kia bị bệnh đúng không, sao cậu không cản cô ấy lại?

Trương Dương cười nói:

- Cô ấy bị bệnh, nhưng chỉ là bệnh ngoài da bình thường, hơn nữa người ta đang uống thuốc, chẳng mấy ngày nữa mà chữa khỏi, tôi không cần phải cản lại!

Bệnh của người phụ nữ kia hơi rõ ràng, Trương Dương mới không kìm được nhìn một chút, tuy nhiên bệnh này quả thật hần không cần tự mình ra tay.

Tô Triển Đào lộ chút thất vọng, cậu ta muốn Trương Dương nhanh chóng tìm được người mắc chứng bệnh phức tạp, sau đó giúp người ta chữa trị, một hồi nữa làm Cơ Hoành Quang tức chết.

Cơ Hoành Quang kia ngao mạn không chịu được, chẳng coi ai ra gì, phải sớm học tức y mới được, vừa hay để Trương Dương giáo huấn y một phen.

Đi được nửa tiếng, Trương Dương cũng chưa tìm được ai thích hợp, tuy nhiên khi đến đoạn giao nhau thì hần và Cơ Hoành Quang tách nhau ra, giờ Tần Chính đem người đi theo Cơ Hoành Quang. Còn Tần Dũng dẫn người đi theo sau bọn Trương Dương.

Người của Tần gia, không đảm nhận nổi vị trí trọng tài, nhưng làm nhân chứng thì không thành vấn đề.

- Sư phụ, vừa rồi người đó bị bệnh vậy nên, sao thầy không gọi lại?

Chàng thanh niên đi sau Cơ Hoành Quang, sau khi nhìn một người qua đường, không kìm được hỏi.

Bệnh vậy nên cũng là bệnh không dễ chữa, rất dễ bị tái phát, cũng được coi là một trong những chứng bệnh khó chữa, người vừa rồi bệnh chứng hiện rất rõ, ngay cả cậu ta cũng nhìn ra được.

Cơ Hoành Quang quay đầu lại, trừng mắt liếc cậu ta một cái, bị hù cậu ta lập tức cúi đầu, không dám nói nữa.

Hừ lạnh một tiếng, Cơ Hoành Quang tiếp tục đi về phía trước, chẳng thèm giải thích.

Tuy nhiên trong lòng Cơ Hoành Quang, thầm lắc đầu, cảm thán tên đồ đệ này đúng là không có mắt, vấn đề như vậy mà cũng phải hỏi.

Bệnh vậy nên không dễ trị, y cũng có cách nhanh chóng giúp bệnh nhân cải thiện, bệnh của người này hiện quá rõ, ngay cả đồ đệ còn có thể thấy, đừng nói là y.

Bọn họ muốn so tài, ngoại trừ trị liệu còn có nhãn lực, cửa thứ nhất là nhãn lực, tìm một bệnh nhân bị bệnh rõ như vậy, y làm sao so tài với Trương Dương được.

Y có thể hiểu rõ, Trương Dương này thoát nhìn trẻ tuổi, nhưng y thuật cũng không thấp, bằng không sẽ không cần phải dùng đến biện pháp kích tướng rồi.

Sau một tiếng trôi qua, đã là 6h tối rồi, trời mùa hè tối muộn, trên đường giờ càng đông người hơn, Trương Dương và Cơ Hoành Quang đã chia ra đi hai đường cũng khá lâu rồi.

Dọc đường, Tô Triển Đào đôi lúc cũng hỏi vài câu, lần nào Trương Dương cũng lắc đầu, hẳn cũng chưa gặp được người nào thích hợp.

Lúc này cũng quan sát được vài người, đáng tiếc bệnh tình của họ đều rất nhẹ, không thể nào dùng để trị bệnh tỷ thí, những bệnh như vậy, họ chỉ cần đến bệnh viện cũng có thể được giải quyết nhanh chóng.

Triệu Chí tâm tình rất tốt, lần này y cùng với lão Kim, Ngưu mập hợp tác chuẩn bị số tiền 1 tỷ, hung hăng lãng xê tam thất một phen.

Ngoại trừ lúc bắt đầu gặp chút chuyện nhỏ ngoài ý muốn, sau đó mọi chuyện đều tốt đẹp, hiện tại đều nằm trong kế hoạch của bọn họ, lần này nếu làm tốt, mỗi người có thể kiếm được vài trăm triệu, thậm chí còn nhiều hơn.

Một vụ làm ăn kiếm được trên trăm triệu, đối với những tỷ phú như bọn họ mà nói không phải là con số nhỏ, lần kiếm tiền này, năm nay họ không cần lo lắng nữa, đây bằng thu hoạch cả năm của họ.

Hôm nay tam thất vừa lên sàn đã tăng giá, hồi chiều, y có ý dắt theo hai người ra chợ xem thị trường hàng lẻ.

Hàng lẻ lúc mới đầu họ cũng đã thu mua một phần, hiện tại đã ngừng rồi, họ không thể nào bao hết hàng được, huống hồ dựa vào khoản tiền của họ cũng không thể hoàn toàn lũng đoạn nguồn hàng, khoản tiền của những người này cũng chỉ có tác dụng giúp đỡ họ mà thôi.

Còn chuyện lần này có bao nhiêu người cùng kiếm tiền với họ, cũng không thể nào biết được.

- Ông chủ, tam thất ở chợ cũng đang điên cuồng tranh giành, giờ có rất nhiều người giữ hàng không bán, hoặc có người đưa ra giá cao, lần này chúng ta có thể kiếm được khoản khá rồi!

Triệu Chí trong lòng vui vẻ, dưới tay gã có rất nhiều người thông minh, lập tức tiến lại nói:

Triệu Chí cười ha hả, đưa tay sờ vào nốt ruồi đen ở mũi, đắc ý cười nói:

- Lão Kim đúng là hay thật, giờ bên ngoài Văn Nam bị hạn lớn, ở đây chúng ta không chế, kiếm được tiền là chắc rồi, nhưng phải xem là kiếm được bao nhiêu!

- Ông chủ Kim đúng là tài giỏi, nhưng ông chủ cũng không kém, lần này nguồn hàng hầu hết đều do ngài kiếm về trước!

Người kia nịnh bợ rất thích hợp Triệu Chí càng cười vui vẻ, tuy nhiên gã vừa mới cười được một nửa bỗng ngừng lại, trước mặt gã đột nhiên có một thanh niên, đang nhìn chăm chăm khuôn mặt gã.

- Các người là ai, muốn làm gì?

Hai thủ hạ của Triệu Chí vội vàng đứng trước mặt gã, ngăn hấn lại, trước mặt họ là hai thanh niên, hai người khôi ngô mặc sơ mi, mấy người đằng sau hình như đi theo họ.

- Ngại quá, chúng tôi không ác ý, vị tiền sinh này, mạo muội nói một câu, anh bị bệnh, hơn nữa bệnh rất nghiêm trọng, phải sớm điều trị, bằng không khó tránh nguy hiểm!

Chàng thanh niên đứng trước mặt Triệu Chí nhẹ giọng nói, lúc nói, còn nhìn chăm chăm vào nốt ruồi trên mặt Triệu Chí.

Không cần phải nói, người thanh niên ngăn Triệu Chí lại chính là Trương Dương rồi, đi theo hẳn là Tô Triển Đào và hai vệ sĩ, Trương Dương tìm hơn 1 tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng tìm được một bệnh nhân thích hợp, bệnh nhân này bệnh rất nặng, hơn nữa rất phức tạp phiền toái, thích hợp cho vụ cá cược trị liệu này.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Nốt Ruồi Là U

- Cậu, cậu nói gì!

Hai người đứng trước mặt Triệu Chí nháy mắt ngây người, Triệu Chí đứng sau họ, trên mặt lộ vẻ phẫn nộ, nếu không phải Trương Dương đồng người, chỉ sợ gã đã chửi ầm lên.

- Vị tiên sinh này, nói rõ một lần nữa là tôi không ác ý, anh thật sự mắc bệnh!

Trương Dương im lặng, nói xong câu này, bản thân hắn cũng cảm thấy kỳ quặc.

Hắn có thể hiểu tâm trạng của người đối diện lúc này, nếu đổi lại là hắn, đột nhiên có người ngăn mình lại, nói mình có bệnh, tâm tình của hắn cũng sẽ chẳng thể nào tốt được.

Tiếc là, dù là ở kiếp trước hay ở hiện tại, tiếp xúc giữa Trương Dương với bệnh nhân đều là bị động, hoặc chẳng hạn là tình hình khẩn cấp như kiểu Tân Chính, trước giờ thực sự hắn chưa từng chủ động đi tìm bệnh nhân, giúp người ta chữa bệnh, hắn cũng không biết nên nói thế nào thì tốt.

Đừng nói hắn, hầu hết các bác sĩ hắn đều không làm chuyện thế này.

Bác sĩ trị bệnh cứu người, không phải nhân viên bán hàng tới tận cửa tiếp thị, làm sao có thể chủ động đi tìm khách hàng, từ xưa đến nay, đều là ai có bệnh, trực tiếp đi bệnh viện tìm bác sĩ khám bệnh, sau đó chữa bệnh, bác sĩ chủ động đi tìm bệnh nhân, có thể nói là rất ít.

Tuy nhiên hiện tượng này không phải không có, trước kia bọn giang hồ bịp bợm cũng thích dọa người như vậy, khi nào cũng phán câu anh có bệnh, phải tốn tài mới có thể thoát nạn, hiện nay xã hội ổn định, loại giang hồ bịp bợm như vậy gần như không có nữa.

- Tôi bệnh?

Triệu Chí không giận ngược lại còn cười, tay lạng lẽ nhấn di động bên hông, gọi điện đi, hai thủ hạ hiện tại của gã đều là nhân viên bình thường, không thể dùng sức mạnh với đám người Trương Dương được.

Sau Trương Dương là hai chàng thanh niên vạm vỡ, nhìn là biết không dễ chọc, rồi lại thêm đám Tân Dũng đã tới nữa.

Lúc Tân Dũng ra ngoài cũng đem theo vệ sĩ.

- Tiên sinh, tôi biết anh không chấp nhận được, nhưng anh thực sự mắc bệnh, mà còn là bệnh nặng!

Trương Dương bắt đầu dõng dạc, tìm hơn một tiếng, hắn mới tìm được bệnh nhân thích hợp, người trước mặt mắc bệnh nặng, hơn nữa còn là bệnh nặng rất phiền phức.

Cũng may bệnh của gã vẫn chưa hoàn toàn chuyển biến xấu, Trương Dương vẫn còn cơ hội giúp gã chữa trị, người này đối với Trương Dương mà nói, cũng là đối tượng thích hợp nhất cho cuộc tỷ thí ngày hôm nay.

- Được, cậu nói tôi mắc bệnh, rốt cuộc tôi bệnh gì, hôm nay ở con đường trung tâm này nói rõ cho tôi, đúng rồi, đây là số 320!

Triệu Chí lớn tiếng nói, gã là người thông minh, hiện tại điện thoại của gã đang mở, nghĩa là đang báo địa chỉ ra ngoài.

Gã là người có tiền, còn là một tỷ phú, Trương Dương đột nhiên đứng trước mặt nói gã mắc bệnh, còn đưa theo nhiều người như vậy, khiến bản năng đề phòng của gã trở dậy.

Trương Dương khẽ thở dài, chậm rãi nói:

- Tôi nói, anh không cần lo lắng, cũng không cần phải sợ!

- Được, cậu nói đi, tôi không lo lắng, cũng không sợ hãi!

Triệu Chí cười lớn, gã tin Nguru mập nghe điện thoại chắc chắn có thể nghe thấy mấy câu này, gã không nói, cũng báo địa chỉ, Nguru mập sẽ biết rõ gã gặp phiền phức, nhất định sẽ tới trợ giúp gã.

Gã đang chờ người mình tới, dễ tính số mấy tên trước mặt.

- Bệnh của anh, là khối u...

- U, sao cậu không nói tôi bị ung thư luôn đi?

Trương Dương mới nói ra, đã bị Triệu Chí cắt ngang, Triệu Chí còn tức giận la lối Trương Dương.

Trương Dương lắc đầu, tâm tình của Trương Dương hẳn có thể hiểu được, nếu đổi lại là hắn, bị người xa lạ nói mình bị u, hẳn cũng không chịu được.

Đừng nói gã, chính là Tô Triển Đào và Tần Dũng, cũng trợn to hai mắt.

Tô Triển Đào còn kéo Trương Dương, nhỏ giọng hỏi:

- Trương Dương, anh ta bị u thật à?

- Đúng, nhìn thấy nốt ruồi không, chính là nó đấy!

Trương Dương nhỏ giọng trả lời, hiện nay hắn muốn làm thế nào để Triệu Chí tin mình, đồng ý để mình chữa trị cho gã, nếu bệnh nhân không đồng ý, hẳn cũng không thể nào cưỡng ép được đúng không nào?

Trương Dương cũng không phải bác sĩ bệnh viện tâm thần, ở đó mới có chuyện cưỡng ép.

- Nốt ruồi cũng có thể là khối u sao?

Mắt Tô Triển Đào lại trừng to.

Tô Triển Đào không phải bác sĩ, không biết những chuyện này, tuy nhiên nốt ruồi anh ta đã thấy nhiều rồi, ngay trên người anh ta cũng có, chỉ có điều không to được như nốt ruồi của Triệu Chí thôi.

Nhưng dù có khủng bố thế nào, thì đó cũng là nốt ruồi, Tô Triển Đào xuất thân không chuyên căn bản không ngờ, nốt ruồi cũng sẽ trở thành khối u, hơn nữa còn là nốt ruồi trên mặt.

Sau khi giải thích cho Tô Triển Đào, Trương Dương quay đầu lại, nói với Triệu Chí:

- Tôi chỉ có thể nói, hiện tại nó là khối u, vẫn chưa chuyển biến xấu hoàn toàn, nhưng nếu cứ tiếp tục, chưa đến một hai năm sau sẽ thực sự trở thành ung thư!

Giọng Trương Dương không nhỏ, câu nói lần này của hắn ai cũng nghe được.

Lúc nói trong lòng Trương Dương cũng có chút bất đắc dĩ, những lời này là sự thực, nhưng nhìn vẻ mặt của những người xung quanh, rõ ràng đều không tin hắn, ngay cả Tần Dũng đi theo hắn mà cũng vậy.

- Mày mới bị ung thư đấy, khôn kiếp!

Triệu Chí bất chấp đối phương nhiều người hơn mình, tức giận, gã là người có tiền, bị người đi đường nguyên rủa bị ung thư, làm sao mà chịu được.

Trong lòng gã, Trương Dương kia đang nguyên rủa gã bị ung thư.

Hai thủ hạ vội ôm gã lại, tránh voi chổng xấu mặt nào, không Triệu Chí mà hành động, hai anh chàng lực lưỡng kia cũng bước lên trước, lúc này mà động thủ bọn họ nhất định thua thiệt.

Không thể không nói, Tô Triển Đào nhất thời nảy sinh suy nghĩ, bỏ tiền mời vệ sĩ cũng có tác dụng nhất định.

Trương Dương bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, nói:

- Tiên sinh, thuốc đắng già tật sự thật mất lòng, có phải da của ông thường xuyên bị lở, dùng thuốc cũng không ăn thua, sau đó nó tự khỏi, sẽ biến thành nốt màu đen?

Đang tức giận triệu chí đột nhiên sưng sốt, hai người đang ôm gã cuối cùng cũng thở ra, cảm xúc của Triệu Chí cũng khởi phục.

- Đúng là có, rồi sao?

Triệu Chí gật đầu, trong lòng nghĩ, không phải mấy người này biết rõ về mình đấy chứ, cứ nghe người ta nói trước đã.

Gần cả năm qua, trên người gã đúng là có bị lở loét, rất ngứa, còn hơi đau, đi bệnh viện kiểm tra, bác sĩ kê đơn thuốc, gã cũng uống, sau đó đôi khi khỏi, đôi khi vô dụng, nhưng sau đó chỗ lở loét sẽ tự khỏi.

Còn nữa, da chỗ đó thật sự hơi đen hơn những chỗ khác một chút.

Trương Dương lại hỏi:

- Còn nữa, nốt ruồi trên mặt anh, mấy tối gần đây hơi đau, nhưng không đau lắm!

- Tôi thừa nhận là có, làm sao cậu biết?

Triệu Chí thật sự kinh ngạc, da trên người gã có thể giải thích là người này cố ý nghe, ngóng những người thân của gã đều biết chuyện này, hơn nữa gã cũng có đến bệnh viện.

Nhưng chuyện nốt ruồi trên mặt bị đau, là chuyện gần đây, trừ gã ra, chẳng ai biết chuyện này.

Trương Dương khẽ thở dài, chậm chậm nói:

- Đây là biểu hiện bệnh của anh, nốt ruồi trên mặt anh là khối u, đây còn giai đoạn đầu, nếu để đến giai đoạn cuối sẽ phiền toái đấy!

- Nốt ruồi của tôi là khối u, sao tôi không biết? Nốt ruồi này theo tôi 40 năm nay, sao giờ cậu nói là khối u?

Triệu Chí đưa tay lên, chỉ vào nốt ruồi trên mặt mình, kêu lớn.

Trương Dương vừa mới nói bệnh trạng kia, còn khiến gã có chút tin tưởng, nhưng nói nốt ruồi là khối u, dù thế nào gã cũng không tin, đừng nói gã, ngay cả Tô Triển Đào đi theo Trương Dương mà cũng có chút hoài nghi.

Một nốt ruồi bình thường đột nhiên trở thành khối u, cái này đúng là làm người ta khó chấp nhận được.

- Thật, tôi là một bác sĩ, sẽ không lừa anh đâu!

Trương Dương lại thở dài, trong lòng bắt đầu nghĩ sao Cơ Hoành Quang lại nghĩ ra cái cách tỷ thí này, lúc này hẳn thực sự cảm thấy khó xử.

Tuy nhiên đã đồng ý rồi, cuộc tỷ thí này hẳn vẫn phải làm đến cùng, đây là bệnh nhân thích hợp nhất của hắn, không thể nào bỏ qua được.

- Được, cậu không lừa tôi, cậu nói đi, đây là u gì?

Triệu Chí vẻ mặt tươi cười, trong mắt còn mang tia đùa cợt, gã đang tính toán thời gian, từ lúc gã gọi điện tới giờ cũng được một lúc rồi, viện binh của gã cũng sắp tới.

Đội người của gã tới, nắm quyền chủ động trong tay rồi ra tay cũng không muộn, giờ đến lúc đó gã phải hỏi xem, rốt cuộc Trương Dương có mục đích gì.

- Anh bị ung thư hắc sắc tố!

Trương Dương nhìn gã, chậm rãi nói, ung thư hắc sắc tố là ung thư da, tình hình Triệu Chí hiện nay là ung thư da giai đoạn đầu, hôm nay nếu không phải gặp được Trương Dương, một khi chuyển biến xấu, lúc đó mới thực sự nghiêm trọng.

- Ung thư hắc sắc tố, chưa nghe nói qua, các cậu đã ai nghe nói đến chưa?

Triệu Chí cười to, quay đầu lại, nhìn xem người của mình đến chưa.

Xung quanh đã có người vây xem, rất nhiều người cũng bàn luận, giờ là năm 98, chưa chiếu bộ phim “Phi thành vật nhiều” (If You Are the One), không như sau này vì có bộ phim đó, khiến nhiều người biết về chứng bệnh này.

Thậm chí nhiều người đứng quanh, cũng chưa từng nghe nói về căn bệnh này.

Điều này làm Trương Dương cảm thán, khiến thức y học thông dụng còn chưa đủ.

Trương Dương nhìn sang bên cạnh, ánh mắt của hắn lập tức sáng lên, bên cạnh có một hiệu sách, đây là chợ y dược, hiệu sách ở đây, chắc chắn không thể thiếu sách về bệnh ung thư.

Kỳ thực ung thư hắc sắc tố cũng không phải bệnh hiếm, rất nhiều sách giới thiệu, trong tiệm sách này, chỉ cần hắn tìm được sách giới thiệu về căn bệnh này, thì cũng không cần phí sức giải thích nữa.

Nghĩ đến đây, Trương Dương ngừng đầu, chỉ vào hiệu sách bên cạnh nói:

- Tiên sinh, tôi nói anh không hiểu, vậy đi, ở đây có hiệu sách, chúng ta vào hiệu sách, tôi lấy tài liệu cho anh xem, anh sẽ hiểu được những gì tôi nói đúng

không nào?

Triệu Chí vốn muốn lắc đầu, nhưng ngẩng đầu lên nhìn thấy hiệu sách có số 320, gã vừa báo địa chỉ không phải là ở đây sao, nghĩ lại, gã cũng đồng ý.

Trong tiệm sách có nhiều người, không phải sợ mấy người Trương Dương vào đó đối phó với gã.

Tiệm sách không nhỏ, là một tiệm sách rất lớn, nếu Trương Dương đoán không nhầm, ở đây có nhiều sách y dược, đặc biệt là rất nhiều sách liên quan đến dược liệu.

Muốn đứng trong thị trường dược liệu, học hỏi là việc không thể tránh, mở hiệu sách ở đây rất không tệ.

Một lúc sau, Trương Dương đã tìm được một quyển sách giới thiệu về khối u, những năm nay người bị ung thư ngày càng nhiều, những bộ sách này dần được hoan nghênh, tiệm sách cũng nhập về một ít.

Trong quyển sách này, có một phần giới thiệu về ung thư da khá dài, ung thư hắc sắc tố cũng xuất hiện trong đó, mở ra xem một lát, ánh mắt Triệu Chí không rời, càng đọc càng kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Tôi Tin Tưởng Cậu

Trong sách đúng là giới thiệu về ung thư hắc sắc tố, Triệu Chí càng đọc càng kinh hãi, bệnh trạng trong đó giống gã như đúc, dựa theo những gì sách nói, gã là điển hình của bệnh ung thư hắc sắc tố.

Ung thư hắc sắc tố, ung thư da, bất luận là bệnh gì, chỉ cần dính chữ “ung thư” cũng đủ hù dọa mọi người rồi.

Nhắc đến ung thư liền biến sắc, đừng nói đến hiện tại, mà ngay cả tương lai cũng vậy.

- Lão Triệu, anh có chuyện gì không?

Triệu Chí đang chuyên tâm đọc sách, sau lưng ông đột nhiên truyền đến tiếng gọi lớn, Ngưu mập được gã gọi điện thông báo, lúc này đã chạy đến.

Không chỉ vậy, còn đem theo mười mấy vệ sĩ, ông ta nhận được điện thoại, nghe Triệu Chí nói vậy, hiểu ngay là có chuyện, lập tức gọi vệ sĩ chạy tới.

Kể ra, ông tới cũng không xem là muộn.

Những phú hào lãng xê hàng hóa kỳ hạn như họ, bình thường ra ngoài đều đem theo vệ sĩ, vừa rồi Triệu Chí chỉ ra ngoài đi dạo, lại đem theo hai nhân viên, nên hôm nay cũng không đem theo vệ sĩ.

- Đừng gọi tôi, chờ tôi một chút!

Triệu Chí cũng không ngoảnh mặt lại, chỉ khoát tay ra hiệu, hiện tại gã đang đọc quyển sách thứ hai.

Một quyển sách không thể làm gã hoàn toàn tin tưởng, ở đây còn có mấy quyển nữa, Trương Dương lại đem đến cho ông một quyển nữa, quyển này cũng miêu tả chứng

- Tên này, làm cái trò gì đấy?

Ngưu mập gãi đầu, nhưng thấy Triệu Chí không sao ông cũng an lòng, đứng đằng sau chờ gã.

Triệu Chí trước mặt gã, tim đã bắt đầu đập nhanh hơn.

Ung thư hắc sắc tố, lúc này danh từ đó đã không còn xa lạ với gã nữa, đọc nhiều giới thiệu như vậy, cuối cùng gã cũng biết đây là bệnh gì, nói không chút khóa trương, đây là căn bệnh có thể lấy đi mạng người.

Điều này không phải trọng điểm, điều khiến gã sợ hãi nhất là, nốt ruồi lớn màu đen của gã, nếu giống như những gì trong sách nói, chính là biểu hiện của ung thư hắc sắc tố.

Rồi lúc này Trương Dương cũng có nói nữa, nghĩ bản thân mình có khả năng mắc ung thư hắc sắc tố, chân của Triệu Chí bắt đầu nhũn ra, những hưng phấn về thị trường tam thất lúc này đã hoàn toàn biến mất, có thể kiếm được nhiều tiền ít tiền giờ đối với gã không còn chút ý nghĩa nào nữa.

Nghĩ cũng đúng, một người sắp chết rồi, có kiếm được nhiều tiền cũng làm gì chứ.

Đọc đến quyển thứ tư, Triệu Chí không đọc nữa mà cầm điện thoại lên, bắt đầu bấm số.

Một lát sau, điện thoại được kết nối, gã hỏi mấy câu về ung thư hắc sắc tố, sau khi đem bệnh trạng của mình nói ra, sắc mặt của gã trở nên trắng bệch.

Đối phương còn chưa gác máy, di động của gã đã rơi trên mặt đất.

Cú điện thoại của gã, là gọi cho một bác sĩ mà gã tin cậy, những phú hào như họ, bình thường đều có mấy bác sĩ quen, những bác sĩ đó đều nguyện phục vụ cho các phú hào bọn họ.

Dù sao chữa bệnh cho phú hào tiền cũng kiếm được nhiều hơn, kiếp trước Trương Dương cũng vậy.

Triệu Chí là người có tiền, dĩ nhiên cũng quan tâm sức khỏe của mình hơn, tìm một bác sĩ phục vụ cho mình là chuyện không khó khăn gì, người gã tìm, là một bác sĩ nổi tiếng ở Bắc Kinh.

Gã tóm lược bệnh trạng của mình, bác sĩ kia bảo gã phải nhanh chóng đến Bắc Kinh kiểm tra, bác sĩ chưa xác định được gã mắc bệnh hay không, nhưng ngữ khí và thái độ đã cho gã đáp án.

- Lão Triệu, anh làm sao vậy?

Ngư mập vội vàng đỡ lấy Triệu Chí, Triệu Chí và ông là bạn làm ăn, tuy nhiên đây là thời điểm mấu chốt cần hợp tác chặt chẽ, nếu Triệu Chí xảy ra vấn đề gì, cũng sẽ ảnh hưởng lớn đến việc làm ăn của bọn họ.

- Tôi, có thể tôi sắp chết!

Triệu Chí chưa xốt nói, sắc mặt đau khổ, ánh mắt đỏ bừng, gã mới hơn 40 tuổi, vất vả lắm mới có được gia sản vài trăm triệu, còn chưa kịp hưởng thụ, đã bị tin tức ngoài ý muốn này làm cho hồ đồ.

Gã có tiền, nhưng có tiền nữa thì cũng không thể chữa khỏi bệnh nan y, gã vẫn hiểu được điều này.

- Cái gì, anh sắp chết?

Ngư mập đột nhiên kinh sợ hét lên, ông không biết xảy ra chuyện gì, đột nhiên Triệu Chí lại nói vậy, cả người đều ngẩn ra.

Đỡ Triệu Chí, rồi đột nhiên ông như nhớ ra chuyện gì đó, lập tức lấy di động ra gọi, Trương Dương chú ý thấy điện thoại của Ngư mập và hân giống nhau, đều là Nokia đời mới nhất.

Trương Dương chỉ thoáng nhìn chiếc di động, lập tức xoay đầu lại, nhẹ giọng nói với Triệu Chí:

- Vị tiên sinh này, giờ đã tin lời tôi nói rồi chứ?

Trương Dương cũng không quên mục đích của hân, hân giải giúp Triệu Chí chữa bệnh, để hoàn thành cuộc tỷ thí, điều kiện tiên quyết là Triệu Chí nhất định phải đồng ý để hân giúp chữa bệnh.

Triệu Chí run lên, gã quay đầu lại, nắm chặt tay Trương Dương, kích động kêu lên:

- Đúng, đúng rồi, cậu em, lúc này cậu nói, lúc này cậu nói rồi, cậu có thể giúp tôi chữa trị, có thể giúp tôi thoát khỏi nguy hiểm đúng không?

Lúc này, cuối cùng gã cũng nhớ ra Trương Dương đã chặn mình lại và nói như vậy.

Gã nhớ rõ, Trương Dương đã nói gã có bệnh, lúc đó gã rất phẫn nộ, nhưng nội dung mấu chốt gã vẫn nhớ, trương dương nói, điều trị sớm có thể thoát khỏi nguy hiểm.

- Đúng, nhưng điều kiện tiên quyết là anh phải tin tưởng tôi, tin tưởng tôi có thể giúp anh!

Trương Dương gật gù đầu, lần đầu tiên hân phát hiện khuyên bảo bệnh nhân cũng là chuyện không dễ, nếu bệnh nhân sớm biết bệnh trạng của mình, hân cũng không cần phải tốn nhiều sức lực.

- Tôi tin cậu, tôi hoàn toàn tin cậu!

Triệu Chí lập tức kích động gật đầu, gã có thể không tin sao, nội dung mấy quyển sách kia nói rõ ràng, hơn nữa bác sĩ cũng nói rồi, lúc này không cần đến bệnh viện, gã cũng bắt đầu bị quan rồi.

Ngay lúc này, sau khi gã gọi cho bác sĩ tới tình hình của mình, giọng điệu của bác sĩ rất lo lắng, đặc biệt bác sĩ còn nói với gã, đặc biệt bác sĩ còn nói sẽ liên hệ cho gã chuyển gia bệnh ngoài da tốt nhất ở Bắc Kinh, bảo gã nhanh đến Bắc Kinh, dù gã là kẻ ngốc cũng biết tình hình của mình không được lạc quan.

Còn Trương Dương là người đầu tiên nói cho gã biết điều đó, là người nhận ra những điều này, gã lúc này, bản năng đã coi Trương Dương là ngọn cỏ cứu mạng, lúc này những gì Trương Dương nói, gã cũng hoàn toàn tin tưởng.

- Anh tin là tốt rồi, đây không phải nơi nói chuyện, chúng ta tìm chỗ nào cái đã!

Trương Dương cũng thở ra, sắc trời dần tối, đứng ở hiệu sách nói chuyện quả không thích hợp, chữa bệnh càng không thích hợp.

- Đúng, cậu, tiên sinh, ngài đi theo tôi!

Triệu Chí cuống quýt gật đầu, lúc này gã còn dỗi cách xưng hô với Trương Dương.

Ngay từ đầu chỉ gọi “cậu này cậu nọ”, vừa nãy gọi người anh em, giờ thì trực tiếp thẳng lên là tiên sinh rồi, kỳ thực đối với người có thể cứu mạng gã mà nói, đừng nói là tiên sinh, bảo gã gọi là gì gã cũng đồng ý.

Triệu Chí có ngôi nhà ở gần đó, gã cung kính mời Trương Dương tới.

Đến đây, Ngưu mập mới hiểu có chuyện gì, vội vàng lấy di động ra gọi, mặt gã cũng có chút lo lắng.

Lần này ba người bọn họ làm nhà cái, chuẩn bị từ rất lâu, cũng bỏ ra rất nhiều, tiền là ba người góp lại, nếu Triệu Chí xảy ra chuyện, tiền của gã đương nhiên sẽ xảy ra vấn đề.

Nói vậy, rất có khả năng sẽ ảnh hưởng đến cả kế hoạch của bọn họ.

Căn nhà của Triệu Chí là một ngôi nhà nhỏ ba lầu có sân, lầu một là phòng khách lớn, mọi người cùng nhau tiến vào phòng khách.

- Anh không cần lo lắng, tôi lập lại lần nữa, anh chỉ mắc ung thư hắc sắc tố giai đoạn đầu, dựa theo phương pháp của tôi, chắc chắn sẽ không có vấn đề!

Ngồi đối diện Triệu Chí, Trương Dương nhận lấy túi vải, lấy hộp kim châm của mình ra.

Nhìn thấy hộp kim châm, Tần Dũng thoáng sửng sốt, hộp kim châm này do anh ta đưa, không ngờ Trương Dương mang theo như vậy tùy thân, điều này làm cho anh ta có chút bất ngờ.

- Tôi không lo lắng, tiên sinh, tất thấy đều kính nhờ ngài!

Triệu Chí gật đầu nói, ngoài miệng nói không lo lắng, nhưng ánh mắt đã bán rẻ gã, tuy nhiên thái độ của Triệu Chí đối với Trương Dương so với trước đúng là một trời một vực.

Trương Dương không nói gì, trực tiếp lấy kim châm ra.

Ung thư hắc sắc tố là ung thư da, bình thường hẳn là nên cắt bỏ tổ chức thể bệnh trước, tuy nhiên hiện Trương Dương không có điều kiện thích hợp, tạm thời chỉ có thể dùng phương pháp sở trường của mình để giúp gã.

Sở trường của Trương Dương chính là sử dụng kim châm kết hợp với nội lực.

Cây kim thứ nhất, được hắn đâm thẳng vào huyết Thiên dung ở cổ, cây kim dài gần 10cm, bị Trương Dương đâm sâu một nửa, những người xung quanh nhìn thấy đều kinh hãi.

Tần Dũng cũng chú ý, lần này Trương Dương châm cứu, sâu hơn so với lần châm cứu cho ông nội anh ta nhiều.

Bệnh nặng phương pháp áp dụng cũng mạnh hơn, đối với Trương Dương mà nói, chứng ung thư hắc sắc tố của Triệu Chí nếu so với việc Tần Chí trúng độc thì phiền phức hơn nhiều, bệnh tim của Tần Chính rất nguy hiểm, nhưng nguyên nhân chính cũng không phải do bệnh tim, hơn nữa khi đó Tần Chính cũng đã uống thuốc rồi, được lực cũng đã có tác dụng không ít rồi.

Khi đó Trương Dương chỉ cần ép độc tố lại, dưới tác dụng của dược lực, Tần Chính sẽ dần dần tỉnh lại.

Nhưng ung thư hắc sắc tố không giống như vậy, cho dù là thời kỳ đầu, nhưng cũng thuộc dạng ung thư, muốn chữa trị, dĩ nhiên phải phiền phức hơn nhiều, thậm chí so với chứng hen suyễn của Tô Thiệu Hoa còn phiền phức hơn.

Cây kim dài đâm vào, Triệu Chí chỉ hơi ngẩng đầu lên, không có chút phản ứng gì.

Bộ dạng của gã, cũng làm cho những người xung quanh tấm tắc kêu kì lạ, nhưng thần sắc của Trương Dương thì khác, có thể châm kim sâu như vậy, mà người bị châm lại không việc gì, đủ thấy Trương Dương cũng là người thực sự có bản lĩnh.

Kim châm sâu như vậy, đối với Trương Dương cũng là một loại khảo nghiệm.

Hắn nhẹ nhàng thở ra, ngón trở nhẹ nhàng hạ kim, cả cây kim vang lên tiếng ong ong, nội lực cũng cùng với sự rung động của kim châm, chậm rãi tiến vào cơ thể Triệu Chí.

Cùng với sự chấn động của kim châm, Trương Dương cũng cảm giác được một dòng nhiệt, gã ngừng đầu kinh ngạc nhìn Trương Dương, điều này làm gã càng thêm tin tưởng Trương Dương rồi.

Cây kim đầu tiên đã xong, Trương Dương bắt đầu châm cây thứ hai.

Lần này, hắn châm vào huyết Thiên song, cũng châm nửa kim, trên cổ bị kim châm vào mấy centimet, nhưng Triệu Chí vẫn chẳng chút cảm giác.

Đưa nội lực vào kim châm, Trương Dương lại châm mấy kim xuống trung phủ, thiên tri, thái âm, 10 cây kim cùng lúc rung động, cũng khiến cho những người đứng xem tròn mắt.

Tần Dũng nhìn thấy màn này, lặng lẽ bước ra ngoài gọi điện, kể lại mọi chuyện cho Tần Chính, tin tức bên Tần Chính anh ta cũng nghe ngóng được Cơ Hoành Quang cũng đã tìm được bệnh nhân, giờ đang chữa trị cho bệnh nhân.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Cậu Thắng Rồi!

Triệu Chí lúc này, có một cảm giác khó nói thành lời.

Nhiều kim như vậy châm trên người, lại châm sâu như vậy, gã lại chẳng chút đau đớn, vừa rồi khi kim châm vào cơ thể, gã cũng không có bất kỳ cảm giác gì, ngay cả chút cảm giác cũng không có.

Đây là khác biệt giữa cao thủ châm cứu và người châm cứu bình thường, thủ pháp châm cứu của Trương Dương, đã đạt đến tiêu chuẩn cấp đại sư rồi.

Kim châm trong hộp tiếp tục được Trương Dương lấy ra, sau khi những huyết vị quan trọng trên người Trương Dương đều cắm đầy hơn 20 cây kim, hắn mới dừng lại.

Khi Trương Dương dừng lại, bèn lập tức nhắm mắt nghỉ ngơi, liên tiếp châm cứu nhiều kim, lại sâu như vậy, hắn cũng tiêu hao rất lớn, đã mất đi phân nửa nội lực, trên trán cũng toát ra không ít mồ hôi.

Dù sao cũng đã bắt đầu chuyển sang u ám tính, cho dù là Trương Dương, trị liệu cũng chẳng dễ dàng gì.

Hơn 20 cây kim, cắm trên người, phần lộ ra còn rung động, nếu là người lạ nhìn thấy bộ dạng của Triệu Chí, chắc chắn sẽ bị giật mình.

Tuy nhiên, cơ thể Trương Dương lại không có gì khó chịu, ngược lại, những cây kim châm này lại mang một cỗ ấm áp, cỗ ấm áp này giao nhau, hội tụ trong cơ thể, khiến toàn thân gã cảm thấy thoải mái dễ chịu, còn thoải mái hơn nắng xuân phơi phới nữa.

Cảm giác thoải mái này, thậm chí còn làm gã muốn kích động kêu lên, cũng may Triệu Chí cũng không phải người bình thường, lúc này vẫn còn kiềm chế được.

Trương Dương đang nghỉ ngơi, cả người Triệu Chí thì toàn kim châm, những người khác đều không tiện quấy rầy, những người xung quanh bắt đầu nhỏ giọng bàn luận.

Tần Dũng tìm Tô Triền Đào, anh ta đã biết thân phận của Tô Triền Đào, lúc này lại càng tò mò về thân phận của Trương Dương, dĩ nhiên hỏi thăm chuyện Trương Dương từ Tô Triền Đào là thích hợp nhất.

Ngưu mập cũng hỏi hai người đã đi cùng Triệu Chí, hai người đó bèn kể rành mạch tất cả những chuyện ngày hôm nay.

Lúc mọi người bàn luận, bên ngoài có vài người bước vào, đem theo cả lão Kim Kính Gọng Vàng, vội vàng chạy tới.

Ba nhà cái lớn đều tới rồi, có nghĩa là, Trương Dương căn bản không biết thân phận của bọn họ, bọn họ cũng không biết, chính bác sĩ trẻ tuổi này, ngày đầu tiên đã có hành động khiến họ thót tim.

Lão Kim tên là Kim Chí Thành, lần này hợp tác làm nhà cái, bọn họ bỏ ra khoản tiền tương đương nhau, nhưng người lãnh đạo thực sự là lão Kim.

Lão Kim ngoại trừ có tiền, đầu óc cũng rất linh hoạt, còn một điều quan trọng, người nhà của lão Kim cũng là cán bộ, hơn nữa còn rất có năng lượng, bằng không chưa chắc ông ta đã trở thành người lãnh đạo.

- Cuối cùng anh cũng đến rồi, lão Triệu hôm nay bị người ta chặn lại, nói là anh ta bị bệnh gì đấy, khá dọa người, người này cũng rất lợi hại, châm nhiều kim vào người lão Triệu như vậy, mà lão Triệu chẳng chút sùng sốt!

Thấy ông, Ngưu mập lập tức chạy tới, tóm lược lại mọi chuyện.

Lúc nói, Ngưu mập không ngừng lắc đầu, cảnh tượng vừa rồi khiến ông cũng rất khiếp sợ, Ngưu mập cũng có bác sĩ riêng, trung y cũng có, nhưng bác sĩ trung y của ông không thể nào giỏi được như Trương Dương rồi.

Thậm chí thuật châm cứu đó, ông cũng chưa từng nhìn thấy ở những bác sĩ khác.

- Tôi biết rồi!

Kim Chí Thành chỉ gật đầu, Triệu Chí đột nhiên mắc bệnh nặng, ông cũng rất bất ngờ, nhưng vấn đề ông nghĩ cũng rất nhiều.

Lần “kinh doanh” này đã bắt đầu, bọn họ căn bản không thể dừng lại, dừng lại dừng nói chuyện đáng tiếc, mà thậm chí còn dẫn đến tổn thất.

Khi họ nhúng tay vào, đã bỏ một khoản vốn lớn vào thị trường tam thất rồi, chỉ cần họ bỏ địa vị chủ đạo, tam thất không bị hỗn loạn thì cũng sẽ bị người khác tiếp tay giành mất địa vị chủ đạo, đến lúc đó quyền khống chế sẽ không còn nằm trong tay họ nữa, đối với nhà cái mà nói, không có quyền khống chế nghĩa là tai họa.

Lúc này kỳ thực Kim Chí Thành suy nghĩ rất nhiều việc, có điều ông không biểu lộ ra mà thôi.

Khoảng 1 tiếng đồng hồ, nhiều người đều thàn than đói bụng nhìn đồng hồ, rốt cục Trương Dương đã mở mắt, rút mấy cây kim châm ra.

Khi mỗi cây kim được rút ra, trên cây kim bạc mang theo chút máu đen, làm người ta nhìn qua cảm thấy không thoải mái.

- Tiên sinh!

Vừa mới rút hết kim châm ra, Triệu Chí vội vàng hỏi, chuyện này liên quan đến tính mạng của gã, gã không thể nào không sốt ruột, đặc biệt lại thấy được bộ dạng của mấy cây kim này.

- Anh yên tâm, lát nữa tôi sẽ viết một đơn thuốc, cứ uống theo đơn, ngày mai tôi lại đến châm cứu cho anh, phải chuẩn bị cho tốt, tôi còn phải giúp anh cắt bỏ nốt ruồi đen này, sau khi cắt bỏ, anh không cần phải lo lắng gì nữa!

Trương Dương khẽ mỉm cười, người này xem như may mắn, hôm nay gặp mình, vừa hay mình đang tỷ thí, mới khiến mình chú ý đến anh ta.

- Ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ làm đúng theo những gì ngài nói!

Triệu Chí vội vàng gật đầu, Trương Dương lấy giấy viết từ trong túi vải, bắt đầu viết phương thuốc.

Phương thuốc cũng không phức tạp, phương thuốc này nếu chỉ uống không thì không có tác dụng lớn lắm cho ung thư hắc sắc tố, nhiều nhất chỉ có thể có tác dụng giảm bớt, tuy nhiên phối hợp với châm cứu và nội lực của Trương Dương, phương thuốc này có thể có tác dụng rất quan trọng.

Viết xong phương thuốc, Triệu Chí vừa nhận, đột nhiên đằng sau gã có một bàn tay đưa ra, phương thuốc lập tức bị cầm đi.

Trương Dương nhướn mày, Triệu Chí cũng ngẩng đầu, tức giận nhìn phương thuốc bị người ta cướp đi mất.

- Thanh đại, trư linh, hoàng cầm, bạch mao căn, bán chi liên, sinh đại hoàng, thái tử tham, không tề, dùng thuốc rất đúng, liều thuốc cũng phù hợp, tiểu tử, phương thuốc này cậu tự kê à?

Người cướp đi phương thuốc chính là Cơ Hoành Quang người khiến cho người ta phải chán ghét, y đang đứng phía sau, ông cháu Tần Chính cũng đứng phía sau gã, vừa rồi Tần Dũng chính là người đưa họ vào.

Bệnh nhân Cơ Hoành Quang chữa trị, nhanh hơn so với Trương Dương, bệnh nhân đó giờ cũng đi theo, đang đứng cuối, hiếu kỳ nhìn mọi chuyện.

- Mặc kệ phương thuốc có phải là của tôi hay không, anh chưa được cho phép, đã lấy đơn thuốc từ tay bệnh nhân, như vậy có phải quá không lễ phép không?

Trương Dương thản nhiên nói, hành vi của Cơ Hoành Quang thực sự khiến người ta không thể nào chấp nhận được.

Lời nói của Trương Dương rất nặng, đối với bác sĩ mà nói, bệnh nhân là người phải tôn trọng họ, đối với bệnh nhân của mình, Trương Dương cũng luôn đối xử như vậy, không lễ phép hoặc xem thường bệnh nhân, nghĩa là y đức không tốt.

Câu nói của Trương Dương, ý bóng gió nói y không có y đức.

Cơ Hoàng Quang căn bản không để ý đến lời Trương Dương, y xoay người, đưa đơn thuốc lại cho Triệu Chí, hạ giọng nói:

- Xin chào, tôi là Cơ Hoàng Quang quán chủ của y quán Cơ thị, tay của anh tôi có thể xem một chút không?

- Y quán Cơ thị?

Sắc mặt tức giận của Triệu Chí lúc này lập tức biến mất, trong ánh mắt còn lộ vẻ vui mừng.

Triệu Chí là người địa phương, Y quán Cơ thị là y quán tư nhân nổi tiếng nhất ở đây, trước kia gã cũng muốn đến đó khám bệnh, chỉ có điều thời gian xếp hàng lâu quá, cho dù có tiền thế nào, thì người ở đó cũng không chịu khám ngay cho gã.

Điều này làm gã từ bỏ ý định khám bệnh ở đây, Triệu Chí lúc đó không mắc bệnh gì lớn, có thể đi khám ở bệnh viện khác cũng được.

Dù gã chưa gặp quán chủ Cơ Hoàng Quang, nhưng cũng có nghe nói tên tuổi của bác sĩ này, nghe Cơ Hoàng Quang tự giới thiệu như vậy, trong lòng gã chỉ có bất ngờ và vui vẻ, chứ không có chút tức giận nào cả.

Mỗi bệnh nhân, ai cũng mong mình có thể tìm được một bác sĩ giỏi nhất, cũng giống như bình thường chúng ta đi bệnh viện tốt nhất, muốn tìm bác sĩ tốt nhất vậy, Triệu Chí hiện tại cũng muốn có chuyên gia khám bệnh cho gã.

Không phải là gã không tin tưởng Trương Dương, bất kỳ ai mắc bệnh nặng cũng muốn có vài bác sĩ khám cho mình, đây cũng là chuyện bình thường.

Người đứng cạnh Triệu Chí vội vàng lấy ghế, đưa cho Cơ Hoàng Quang ngồi, đợi sau khi y ngồi xong, Triệu Chí mới chủ động đưa tay mình ra.

Cơ Hoàng Quang không khách khí trực tiếp ngồi xuống, y ngẩng đầu, nhìn Trương Dương, cười nói:

- Tiểu tử, cậu không cần lo lắng, tôi chỉ muốn xem bệnh của anh ta rồi cuộc là sao, đây là bệnh nhân của cậu, tôi hiểu quy củ mà!

Nói xong, Cơ Hoàng Quang đặt tay xuống, bắt mạch cho Triệu Chí.

Triệu Chí cũng quay đầu lại, có chút xấu hổ cười cười với Trương Dương, gã cũng hiểu, biểu hiện của mình lúc này cũng hơi quá đáng, bác sĩ thực sự giúp gã trị liệu là Trương Dương, không phải là người đang ngồi trước mặt này.

Không lâu sau, Cơ Hoàng Quang nhíu mày, hai phút sau, y mới lấy tay ra, cẩn thận đánh giá nốt ruồi trên mặt Triệu Chí, còn đưa tay đẩy đẩy thử, cẩn thận quan sát.

Lúc y kéo nốt ruồi kia, Triệu Chí đau nhói, muốn nói Cơ Hoàng Quang nhẹ một chút, nhưng lại không dám mở miệng.

Sau khi xem xong, y mới chậm rãi gạt đầu.

- Lần tỷ thí này, cậu thắng rồi, tôi thừa nhận y thuật của cậu giỏi hơn tôi rất nhiều, chàng thanh niên, cậu có thể cho tôi biết, rốt cuộc cậu là người ở đâu? Tôi rất hiếu kỳ, y thuật như cậu, dựa vào tuổi tác của cậu hiện nay mà nói, ngay cả thế gia cũng khó mà bồi dưỡng ra được!

Cơ Hoàng Quang xoay người, nhẹ giọng nói với Trương Dương, sắc mặt của y rất nghiêm túc.

Ánh mắt Trương Dương thoáng tròn to, ngay bản thân hắn cũng không ngờ, Cơ Hoàng Quang lại khám cho Triệu Chí, rồi trực tiếp thừa nhận mình đã thua.

Theo như hiểu biết của Trương Dương, với tính cách của Cơ Hoàng Quang, cho dù có thua, cũng không thua một cách vui vẻ như vậy, nhất định phải có tranh chấp một phen.

Người cũng giật mình như vậy, còn có cả đồ đệ của Cơ Hoàng Quang.

Tên đồ đệ vội vàng khom người, nhỏ giọng nói:

- Sư phụ, bệnh nhân của chúng ta hôm nay bệnh cũng rất phức tạp, cô nàng liệt mặt đã nhiều năm, khám bao nhiêu người không khỏi, thầy vừa ra tay tình hình cô ấy đã được cải thiện rất nhiều, theo con thấy, hiệu quả trị liệu của chúng ta tốt nhất, lần này chúng ta thắng mới phải!

Giọng của cậu ta không to, đáng tiếc là những người ở đây đều tụ tập một chỗ, rất nhiều người đều nghe được lời cậu ta nói.

Tần Chính đứng cạnh, trong lòng cũng trầm đồng ý.

Ông vẫn đi theo Cơ Hoàng Quang, tận mắt nhìn thấy Cơ Hoàng Quang chặn một phụ nữ chừng 50 tuổi lại, cẩn thận hỏi vài câu mới biết, cơ mặt của người phụ nữ này rất cứng, nhất là khi nói chuyện, miệng còn chảy nước miếng.

Đây là bệnh liệt cơ mặt, được coi là rất nghiêm trọng rồi, sau khi hỏi thì biết, người phụ nữ này không phải người địa phương, đang cùng con đi mua thuốc, chứng liệt cơ mặt của bà, đã mắc phải hơn 20 năm nay rồi.

Liệt cơ mặt hơn 20 năm, tuyệt đối được coi là chứng bệnh nan y khó chữa.

Cơ Hoành Quang tìm được bệnh nhân muộn hơn so với Trương Dương, tuy nhiên lại chữa trị nhanh hơn Trương Dương, y cùng châm cứu kết hợp hòa quán, chỉ cần nửa tiếng, đã giúp người phụ nữ nói chuyện không chảy nước miếng, biểu hiện cũng thoải mái so với trước nhiều.

Rõ ràng như vậy, lại có hiệu quả thần kỳ như vậy, khiến Tần Chính không ngừng tán thưởng, không hổ là danh y được người bạn già cực lực đề cử, quả thực là có tài năng.

Còn bệnh nhân được ngăn lại chữa bệnh kia, cảm kích đến mức khóc rống lên, bệnh của bà đã hơn 20 năm nay rồi, cũng chữa trị 20 năm, nhưng mãi không chữa được, không ngờ hôm nay gặp được danh y, cuối cùng đã cho bà hy vọng chữa khỏi bệnh, sau đó Cơ Hoành Quang đi tìm Trương Dương, bà cũng không do dự bèn đi theo.

- Người lại nghi ngờ ta sao?

Cơ Hoành Quang chậm rãi ngẩng đầu, thần nhiên liếc mắt nhìn đồ đệ, giọng điệu rất nhẹ, nhưng nội dung lại rất nặng nề.

Lời của y, khiến đồ đệ lập tức cúi người, sợ hãi nói:

- Sư phụ con không có ý hoài nghi thầy, con chỉ có cảm giác, thầy không thua thôi ạ!

Đồ đệ lúc này thực sự sợ hãi, lúc nói, trán không ngừng đổ mồ hôi hột.

Tính tình Cơ Hoành Quang rất quái lạ, làm đồ đệ hầu hạ y cũng khó không chịu nổi, Cơ Hoành Quang trực tiếp răn dạy vậy thì không sao, còn y nói chuyện càng bình tĩnh, chứng tỏ y càng tức giận, lúc đó sẽ càng nguy hiểm.

- Được, ta nói cho người biết, ta thua ở đâu!

Cơ Hoành Quang đột nhiên thở dài, xoay người lại, mắt nhìn Trương Dương.

Tần Dũng, Tần Chính, và Tô Triển Đào cả bọn đều dựng tai lên nghe, chỉ có Triệu Chí và bọn Ngưu mập là không hiểu lắm, nhưng lúc này cũng chẳng dám mở miệng hỏi.

- Đầu tiên, bệnh nhân cậu ta tìm, bệnh tình nặng hơn so với bệnh nhân chúng ta tìm được, và biểu hiện bệnh cũng kín hơn.

Cơ Hoành Quang nói, chỉ vào nốt ruồi trên mặt Triệu Chí:

- Rất nhiều người có nốt ruồi trên mặt, ngay cả vĩ nhân khai quốc cũng có, nhiều người sẽ không nghĩ nốt ruồi này có vấn đề gì. Người bệnh chúng ta tìm tuy rằng biểu hiện không rõ ràng, nhưng vẫn có biểu hiện, nét mặt của bà ấy rất cứng, từ điểm đó có thể thấy, chúng ta đã thua một bậc!

Rất nhiều người có nốt ruồi, sẽ không ai đi nhìn chăm chăm nốt ruồi của người khác, một nốt ruồi và một khuôn mặt cứng nhắc đặt cạnh nhau, dĩ nhiên gương mặt cứng nhắc sẽ rõ ràng hơn một chút rồi.

Đây là vấn đề nhãn lực, Cơ Hoành Quang thừa nhận mình đã thua Trương Dương.

- Tiếp theo, ung thư hắc sắc tố rất khó trị, cho dù là giai đoạn đầu, cho dù là ta cũng chưa hoàn toàn nắm chắc, chỉ có thể nói là thử xem, nhưng lúc này ta bắt mạch cho bệnh nhân, phát hiện, bệnh của ông ấy đã được khống chế, chỉ vì điểm này, ta đã hổ thẹn vì không bằng rồi!

Nói xong, Cơ Hoành Quang còn lắc đầu, ánh mắt phức tạp liếc nhìn Trương Dương.

Ung thư hắc sắc tố, dù nói thế nào cũng là ung thư giai đoạn đầu, xem như Cơ Hoành Quang là danh y, nhưng cũng không dám đảm bảo sẽ chữa khỏi.

Điểm quan trọng là, Cơ Hoành Quang tự hiểu mình, y không có năng lực lập tức khống chế bệnh tình của người bệnh, chỉ điểm này, y hiểu được y thuật của Trương Dương chắc chắn giỏi hơn y nhiều, cuộc tỷ thí này, y thua tâm phục khẩu phục.

- Cuối cùng nói về cách châm cứu, vừa rồi không ở bên cạnh nhìn cách châm cứu, nhưng tôi có thể đoán là kim được châm rất sâu, sau khi hành kim, không thể nào dùng kim để hút độc tố trong cơ thể ra, nhưng cậu ta đã làm được, điều này là điểm thứ ba cậu ấy thắng ta, có ba điểm này, người cho rằng cuộc tỷ thí này, rốt cuộc ai thua ai thắng?

Cơ Hoành Quang chỉ xuống hộp kim châm bên cạnh, kim châm mới dùng còn nằm trong đó, đồ đệ cũng sững sờ nhìn, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nghe xong phân tích của Cơ Hoành Quang, đồ đệ đã không lời nào để nói, cậu ta cũng đã hiểu rõ ý của sư phụ mình.

Bệnh nhân người ta tìm thấy, bệnh tình nặng hơn, phức tạp hơn, dùng được thủ pháp họ không thể dùng, còn làm được việc họ không thể làm, ai thắng ai thua dĩ nhiên rõ ràng, cuộc tỷ thí này, là Trương Dương thắng.

Có một điều kỳ thực Cơ Hoành Quang vẫn chưa nói, dù là thuật châm cứu, hay là y thuật, y đều thua Trương Dương, bệnh nhân của y, Trương Dương

cũng có thể chữa trị hiệu quả như y, nhưng những gì Trương Dương có thể làm, y lại chẳng cách nào làm được.

So sánh như vậy, y không những thua, mà còn thua rất thảm.

Đương nhiên, tất thảy những chuyện này chỉ có hai đương sự là hiểu rõ, những người khác không hề biết.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Người Giỏi Còn Có Người Giỏi Hơn Mình

Đối với Cơ Hoành Quang, Trương Dương có một loại cảm giác không nói thành lời.

Người này rất đáng ghét, thật sự rất đáng ghét, đặc biệt là lúc y nói chuyện, ngay cả người tốt tính như Trương Dương mà còn muốn cho y một bạt tai, nếu đổi lại là một người tính tình nóng nảy, chắc là dám động thủ thật rồi.

Chuyện như vậy, trước kia không phải là không có, trong một lần giao lưu trung y, Cơ Hoành Quang và người khác đã đánh nhau.

Cũng có thể nói, kẻ đáng ghét này, còn làm người ta ghét hơn cả ruồi bọ.

Tuy nhiên người này làm việc lại rất quang minh lỗi lạc, thắng là thắng, thua là thua, ngay cả tại sao mình thua, cũng nói rành mạch, điều này cũng không dễ dàng gì.

Trương Dương có kinh nghiệm sống ở hai kiếp nên hiểu rất rõ, người hiện đại đầy dối trá, người dâm nghi sao nói vậy, nói gì làm nấy, thật sự rất rất ít.

- Tiểu tử, cậu không nói với tôi cậu từ đâu đến, tên có thể nói được chứ, chí ít cũng phải cho tôi biết, tôi đã thua ai chứ!

Cơ Hoành Quang lại ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào Trương Dương.

Nếu nói trong lòng y không suy nghĩ gì, thì đó là gạt người, thua một thanh niên tuổi đời bằng một nửa mình, trong lòng y chẳng dễ chịu gì, nhưng tính cách của y là như vậy, thì phải tìm được lý do vì sao mình thua.

- Tôi là Trương Dương, hiện tại là thực tập sinh của Tam Viện Trường Kinh!

Do dự một lát, Trương Dương gật đầu, Cơ Hoành Quang này, ít nhất cũng không phải không có chỗ không tốt, hiện tại Trương Dương rốt cuộc cũng hiểu, vì sao một người có y thuật tốt như y, lại chỉ co rút ở một chỗ.

Tính cách của y như vậy, căn bản chẳng thể nào ra ngoài, dù có ra ngoài, cũng sẽ bị người ta đuổi về.

- Trương Dương, Tam Viện Trường Kinh. Tôi sẽ nhớ kỹ!

Cơ Hoành Quang gật đầu, kỳ thật y muốn hỏi, Trương Dương làm thế nào, một lần châm cứu đã có thể khống chế sự phát triển của ung thư hắc sắc tố, tuy nhiên, nói vậy chứ dựa vào tính tình của y căn bản không thể nào mở miệng hỏi.

Trực tiếp hỏi, giống như thỉnh giáo, bảo y đi thỉnh giáo người khác, chi bằng giết y đi.

- Trường Kinh, xa vậy, còn là thực tập sinh?

Triệu Chí, Nguru mập, gồm lão Kim cũng đều ngăn cả người, đặc biệt là Triệu Chí, trong lòng cũng chẳng biết mình đang nghĩ gì.

Thực tập sinh, người đã giúp y chữa bệnh, không ngờ là một thực tập sinh, cho dù y có đi bệnh viện khám thì cũng sẽ không để thực tập sinh khám cho mình, y không muốn trở thành vật thí nghiệm cho những thanh niên trẻ tuổi tích lũy kinh nghiệm.

- Lão Tàn, hôm nay phiền mọi người, ngày mai tôi sẽ đến châm cứu cho ông đúng giờ, chúng tôi đi trước!

Cơ Hoành Quang đứng dậy, cuộc tỷ thí của bọn họ đã có kết quả rồi, không cần phải ở lại nữa.

Lúc đi, y không quên gọi bệnh nhân bị liệt cơ mặt kia, tính tình Cơ Hoành Quang rất xấu, nhưng đây là một người có trách nhiệm, bệnh nhân bị liệt cơ

mặt y đã bắt đầu chữa trị, thì sẽ giúp người ta chữa khỏi hoàn toàn, không bỏ dở nửa chừng.

- Cơ, Cơ tiên sinh!

Cơ Hoành Quang vẫn chưa đi, Triệu Chí vội vàng đứng dậy gọi y,

Về mặt Triệu Chí có chút sốt ruột, Cơ Hoành Quang là danh y của địa phương, vô cùng nổi tiếng, Trương Dương chỉ là thực tập sinh của bệnh viện, khiến trong lòng gã, tự nhiên có chút suy nghĩ khác.

- Không cần gọi tôi, tôi có thể nói cho anh biết, bệnh của anh cậu ta chữa là thích hợp nhất, tôi có thể nói, cả nước chỉ có cậu ấy là thích hợp nhất!

Cơ Hoành Quang quay đầu lại cười, nói xong bước ra khỏi phòng khách, đem theo mọi người rời đi.

Tính cách Cơ Hoành Quang rất quái, tính tình rất xấu, nhưng không ngốc, Triệu Chí vừa gọi, y đã hiểu là chuyện gì, 8 phần là Triệu Chí muốn mời y chữa bệnh.

Điều này, y không đợi đối phương đề xuất đã cự tuyệt trước, tuy nhiên nói gì thì nói, lời y nói cũng là sự thật, Trương Dương trị liệu hiệu quả đã rõ ràng, tuyệt đối giỏi hơn nhiều so với y.

- Trương... Trương tiên sinh!

Triệu Chí xấu hổ ngồi xuống, quay đầu lại nhìn Trương Dương.

Vừa rồi gã kêu Cơ Hoành Quang lại, đích xác là có ý muốn mời người ta giúp chữa bệnh, bất kể thế nào, Cơ Hoành Quang cũng là một báng vàng, nổi tiếng toàn quốc, thậm chí nổi tiếng cả ở nước ngoài.

Tâm tình gã đang hoảng loạn, lại thêm thân phận thực tập sinh của Trương Dương làm y mơ hồ.

- Cứ uống thuốc như phương thuốc kia, nghỉ ngơi thật tốt, tôi đi trước!

Trương Dương nhẹ nhàng lắc đầu, đứng dậy.

- Đừng, đừng, ngài đợi đã, đã trễ thế này, mời ngài ở lại ăn cơm!

Trương Dương vừa nói phải đi, Triệu Chí đột nhiên luống cuống, lúc này gã hồ đồ, hiện giờ coi như đã suy nghĩ thấu đáo rồi.

Đừng thấy Trương Dương trẻ tuổi, còn là thực tập sinh, người ta thực sự có bản lĩnh, chỉ liếc mắt một cái đã biết mình mắc bệnh, ngay cả Cơ Hoành Quang cũng hổ thẹn không bằng, chứng tỏ bác sĩ riêng của mình cũng không bằng người thanh niên này.

Gã còn ngốc nghếch đi gọi Cơ Hoành Quang ở lại, mà quên mất quý nhân thực sự đang ở bên cạnh mình.

- Không cần, chúng tôi về có việc, thế này, anh lưu lại số điện thoại của tôi, có bất cứ vấn đề gì có thể liên lạc với tôi!

Trương Dương lấy giấy bút, viết số điện thoại của mình.

Đối với thái độ của Triệu Chí, kỳ thực hắn cũng chẳng để ý nhiều, vì tuổi trẻ dễ bị người ta hiểu lầm, kiếp trước hắn sớm đã quen rồi.

Đương nhiên, cũng không thể không có chút giận hờn, hành động vừa rồi của Triệu Chí, dù sao cũng làm người ta có chút cảm giác khinh người, hắn là bác sĩ chữa trị chính, gọi bác sĩ khác ở lại trước mặt hắn, trong lòng Trương Dương cũng có chút tức giận.

Bằng không hắn sẽ không từ chối bữa tối, lúc này Trương Dương thật sự cũng hơi đói bụng.

Trương Dương kiên quyết đi, Triệu Chí không thể giữ lại, cuối cùng đành lưu số điện thoại của Ta lại, trong lòng gã cũng quyết định, sau này nhất định phải nịnh nọt Trương Dương, bù lại vết rạn nứt vừa rồi.

Trương Dương, Tô Triền Đào đi rồi, hai ông cháu Tần Chính cũng về chỗ của mình, tất cả những việc xảy ra hôm nay, khiến bọn họ vừa kinh ngạc, nhưng vừa cảm thán núi cao có núi cao hơn, người tài có người tài hơn.

Chẳng ai ngờ rằng, chàng thanh niên lúc trước vô tình cứu họ lại có bản lĩnh lợi hại như vậy, còn lợi hại hơn cả Cơ Hoành Quang.

Kể ra, vận khí của họ không tệ lắm, lúc phát bệnh gặp được Trương Dương, coi như họ gặp được quý nhân, nghĩ đến đây, tâm tình hai ông cháu cũng khá hơn nhiều.

Bọn họ gọi điện thoại giữ Trương Dương lại, lần cảm ơn này không làm tốt được, lần sau nhất định phải bù lại, một bác sĩ giỏi hơn Cơ Hoành Quang, cùng kết bạn với chàng bác sĩ trẻ này, đối với họ chẳng có gì là bất lợi.

Mặc kệ anh có tiền hay có quyền, nếu anh bị bệnh, khi mắc bệnh, bác sĩ chính là chỗ dựa lớn nhất.

.....

- Trương Dương, cậu thực sự quá tuyệt, lợi hại quá! Bác Ngô đã xem nhẹ cậu quá rồi, tôi thấy cậu đúng là giỏi nhất nước ta đấy!

Sau khi ra ngoài, Tô Triền Đào lập tức kêu lên, hôm nay Cơ Hoành Quang chủ động nhận thua anh thật sự bất ngờ, không có cảm giác thắng lợi như trong tưởng tượng, tuy nhiên biểu hiện của Trương Dương quả thực làm anh hưng phấn.

Ngô Hữu Đạo từng nói, y thuật của Trương Dương cao hơn ông ta, nhiều nhất là kém các các sĩ hàng đầu quốc gia một chút, đây là Ngô Hữu Đạo đánh giá rất rất cao rồi.

Giờ anh ta không thấy vậy, ngay cả Cơ Hoành Quang cũng không so được với Trương Dương, Trương Dương chính là người giỏi bậc nhất.

- Có đói bụng không, đi ăn chút gì trước đã!

Trương Dương khẽ mỉm cười, người giỏi bậc nhất, kiếp trước hẳn đã làm được, kiếp này dĩ nhiên cũng thế, chỉ là chưa được thừa nhận mà thôi.

Hư danh này với hắn chẳng quan trọng, có vụ làm ăn này, hắn có thể kiếm được đủ tiền, tương lai có thêm cơ hội như vậy, kiếm đủ tiền cho mình tiêu là được rồi, lần này hắn sống là để hưởng thụ, bù lại cho quá khứ.

Tối trương dương ăn không ít, sau đó hai người trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau, Tô Triền Đào lại chạy ra chợ, anh ta thích nhất là chạy ra chợ nhìn giá tam thất tăng, mỗi lần thấy giá tăng, đối với anh ta mà nói, là một lần kiếm tiền.

Anh ta rất biết hưởng thụ, rất thích cảm giác này.

Bất quá hôm nay không tốt như anh ta dự đoán, giá tam thất vẫn cao, cả một buổi sáng không tăng chút nào.

Cho đến xế chiều, khi sắp kết thúc, giá tam thất mới một lần nữa tăng mạnh.

Thay đổi hôm nay, dẫn đến những cuộc bàn luận lớn trên chợ, rất nhiều người bắt đầu đoán, có phải tam thất sẽ ngừng tăng, hoặc chuẩn bị giảm giá, giá cả tam thất không ngừng thay đổi lần này, quả đã dọa dẫm vài người.

Kết quả cuối cùng là, hàng lẻ bên ngoài nhiều người bắt đầu xả hàng, muốn thừa dịp giá cao bán ra, khỏi phải gánh nguy hiểm, Tô Triền Đào nhân cơ hội này thu mua 200 ngàn tiền hàng. cuối cùng trong người chỉ còn vài chục ngàn tiền lẻ.

Thu mua xong số này, anh ta hớn hờ, đợi đến khi Trương Dương báo xả hàng, đối với Trương Dương anh ta tin tưởng tuyệt đối.

Tô Triền Đào cũng không biết, lúc này giá cả dao động, hoàn toàn là vì Trương Dương.

Triệu Chí bệnh nặng, không có tâm tư cho đợt lãng xê lần này, sáng sớm đã đến bệnh viện tốt nhất ở đây kiểm tra, bác sĩ ở bệnh viện cũng lo lắng gã có khả năng mắc chứng ung thư hắc sắc tố.

Gã chụp cắt lớp, muốn biết kết quả nhanh nhất cũng phải ba ngày, thông qua các mối quan hệ, cung phải ngày mai mới có được kết quả, cho tới trưa, gã vẫn chẳng có tâm tình mà quán chuyện tam thất, lão Kim và Ngưu mập chỉ có thể tạm kéo dài.

Nếu không phải có Trương Dương ở đây, e là gã đã bay đến Bắc Kinh khám bác sĩ rồi.

Đến chiều, dưới sự khuyên bảo của lão Kim và Ngưu mập, gã mới đưa trước một khoản tiền, để hai người hành động, gã an tâm chờ Trương Dương đến chữa bệnh cho gã.

Tối Trương Dương đến chỗ gã, giúp gã châm cứu xong, trong lòng gã mới dễ chịu hơn một chút.

Trước kia, không có việc gì Triệu Chí thích nhất là sờ nốt ruồi đen lớn trên mặt, đã từng nhiều người khuyên gã, bảo gã đốt nốt ruồi đi, nhưng gã không chịu nghe, còn nói đây là cá tính.

Giờ gã thực sự hối hận rồi, sau khi Trương Dương đi rồi gã vẫn đọc sách, rốt cuộc đã hiểu, nốt ruồi mà gã thích nhất mang lại cho gã nhiều tai họa nhất.

Kỳ thực, bình thường nốt ruồi trên người mọi người hầu hết là nốt ruồi lành, nhưng lành không nghĩa là luôn như thế, nếu xử lý không đúng, có thể biến thành ác tính.

Chẳng hạn như thường xuyên gãi, thường xuyên khiến nốt ruồi chảy máu, hoặc không chú ý giữ gìn vệ sinh, cuối cùng nốt ruồi này có khả năng trở thành làm ung thư hắc sắc tố, Triệu Chí cũng vì thường xuyên vuốt ve, không chịu phá đi, cuối cùng mới tạo ra hậu quả.

Đương nhiên, bây giờ Triệu Chí không bao giờ coi nốt ruồi này là niềm tự hào nữa, nếu không phải Trương Dương nói chưa tới lúc, gã đã lập tức cắt bỏ nốt ruồi này rồi, tránh mỗi lần vô ý soi gương nhìn thấy nó lại khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Em Cũng Muốn Đến!

Tam thất sau một ngày không ổn định, ngày tiếp theo, lại xuất hiện giếng phun một lần nữa.

Phiên giao dịch buổi sáng bắt đầu chưa được nửa tiếng, tam thất đã tăng giá, như hôm nay ở trung tâm giao dịch giá tam thất 20 đầu đã tăng lên hơn 140 tệ một cân, tam thất 30 đầu cũng gần 140 tệ.

Giá cả tam thất tăng, người vui vẻ nhất là Tô Triển Đào.

Trong tay họ có hơn 10 triệu cổ phiếu ký quỹ, lúc đó mua vào chỉ hơn 20 tệ, hiện nay đã tăng lên gấp ba, trong tay họ còn nhiều cổ phiếu ký quỹ như vậy, giá trị đã hơn 30 triệu rồi.

Hơn 30 triệu, đây là con số Tô Triển Đào không dám nghĩ đến.

Sau khi trở về hội báo, Trương Dương lại viết những con số này lên bảng biểu trên tường, dao động giá cả tam thất hẳn không hỏi gì cả, chỉ nhìn giá cả mới nhất mỗi ngày.

Những gì hẳn còn nhớ, cũng chỉ có những giá cả này.

- Trương Dương. Có phải đã đến lúc tung hàng ra không?

Tô Triển Đào dờn ghé qua, vui vẻ ngồi trước mặt Trương Dương, lớn tiếng hỏi.

Tung hàng, đây cũng là bước mấu chốt, không thể tung hàng, cổ phiếu ký quỹ kia mãi mãi đều là cổ phiếu ký quỹ, không thể nào đổi thành tiền thật được, chỉ có tung hàng, mấy thứ này mới trở thành tiền mặt, mới thực sự là vàng bạc.

Không tung hàng, cũng có nghĩa là mạo hiểm, tam thất mà hạ giá một cái, có khả năng họ phải bồi thường.

Nếu không ngừng hạ giá, thậm chí có thể xuất hiện tình trạng cổ phiếu ký quỹ không bán được, đến lúc đó chỉ có cách tron trùng mắt nhìn đồng biên lai, một lần nữa trở thành biên lai, thậm chí còn thành giấy lộn.

Tình huống này, cũng không phải chưa từng có, kiếp trước một cổ phiếu nổi tiếng bị rút giá, một ít cổ phiếu Trương Dương mua bị kẹt lại, cuối cùng phải bồi thường không ít.

- Đợi vài ngày nữa!

Trương Dương lắc đầu, bây giờ giá vẫn chưa tới mức cao nhất trước kia, khoảng cách giá còn chút chênh lệch, lúc này ra tay hiển nhiên hẳn không cam lòng.

- Đúng rồi, bác hai tôi ngày mai đến, tôi đã sắp xếp xong phòng ốc rồi!

Tô Triển Đào lập tức gật đầu, lại nói sang chuyện khác.

Chứng hen suyễn của Tô Thiệu Hoa vẫn đang tiến hành trị liệu, trong khoảng thời gian này Trương Dương không thể về Trương Dương, lại đến thời gian trị liệu, Tô Thiệu Hoa đành phải tới đây một chuyến.

- Được, ngày mai tôi sẽ sắp xếp thời gian, phiên ông ấy chạy tới đây một chuyến rồi!

Trương Dương đang đánh dấu bảng biểu, không ngắt đầu, trả lời một câu.

- Cái này có gì mà phiền, anh cứ làm đi nhé, tôi đi gọi điện cho bác ấy!

Tô Thiệu Hoa lập tức đứng dậy, chạy về phòng mình, đem tin này báo cho Tô Thiệu Hoa.

Lần này Tô Thiệu Hoa đến Tiêu Ấp, mục đích chủ yếu là để Trương Dương chữa bệnh giúp ông, qua vài lần trị liệu, bệnh tình của ông đã chuyển biến tốt đẹp hơn nhiều, điều này khiến lòng tin có thể chữa khỏi của ông càng ngày càng tăng.

Tuy nhiên, lần này đến đây, ông còn có một mục đích khác nữa, là tiện ghé thăm cậu cháu trai Tô Triễn Đào.

Mấy lần trước Tô Triễn Đào gọi điện cho ông, đều rất vui vẻ, còn nói với Tô Thiệu Hoa lần này cậu phát tài lớn, chờ xem sự nghiệp của cậu đột phá.

Tô Thiệu Hoa hiểu rất rõ hàng hóa kỳ hạn, đây là thứ có thể giúp người ta làm giàu trong một đêm, nhưng cũng có thể khiến người ta lập tức tán gia bại sản, hai bàn tay trắng, ông không biết tình hình cụ thể, lần này đơn giản là đến xem thử, chỉ ít cũng có thể yên tâm hơn một chút.

Ngày hôm nay rất yên bình, chợ cũng không có gì đặc biệt, hôm qua tam thất dao động, hôm nay lại tăng lần nữa, khiến không ít người hối hận, tuy nhiên cũng không ít người an tâm.

Hiện tại rất nhiều người vẫn tranh nhau mua tam thất, muốn trừ hàng để kiếm một số tiền, xu thế hôm nay chứng tỏ, nhà cái lớn vẫn chưa rút, giá tam thất vẫn tiếp tục tăng.

Chiều hôm sau, Trương Dương không thể nhàn hạ ở trong khách sạn nữa, hần bị Tô Triễn Đào lôi kéo đi đón người.

Tiêu Ấp không có sân bay, Tô Thiệu Hoa cũng lái xe đến, Tô Triễn Đào đem Trương Dương ra đường cao tốc đứng chờ Tô Thiệu Hoa.

Hơn 4h sáng, ở đầu đường cao tốc có hai chiếc xe sang trọng, đi đầu là chiếc Mercedes-Benz hào hoa, hai chiếc đều dừng lại bên đường, tạo nên sự đối lập với chiếc Santana của bọn Trương Dương.

- Bác hai!

Tô Triễn Đào không chú ý đến những điều này, người trên xe vừa bước xuống, cậu ta đã nhanh chóng chạy lại đón tiếp.

Trương Dương cũng đi về phía trước, tuy nhiên chỉ bước một bước rồi dừng lại, trên xe không chỉ có mình Tô Thiệu Hoa, còn có một cô gái mặc váy trắng.

Cô bé này không phải ai khác, chính là Mễ Tuyết ngày hôm qua còn nói chuyện điện thoại.

Trương Dương không hề nghĩ, Mễ Tuyết sẽ cùng Tô Thiệu Hoa đến Tiêu Ấp, trước đó Mễ Tuyết và Tô Triễn Đào chẳng hề để lộ cho hần chút tin tức nào, điều này đối với hần là một niềm vui bất ngờ.

- Trương Dương!

Thấy Trương Dương, Mễ Tuyết bước nhanh về phía trước hai bước, còn đưa hai tay ra, dường như muốn chạy tới ôm lấy Trương Dương.

Trương Dương cũng bước nhanh hơn, đáng tiếc khoảng cách vốn rất gần, mới bước hai bước thì cả hai đã đứng đối diện nhau.

Nhìn hai người chỉ đứng đó nhìn đối phương, Tô Triễn Đào có chút tiếc nuối.

Phải chạy đến, sau đó nhiệt tình ôm lấy nhau chứ, sao lại chẳng xuất hiện chuyện quái gì vậy, làm cho cậu thất vọng quá đi mất.

- Trương Dương, em rất nhớ anh!

Mễ Tuyết ngẩng đầu, hai mắt nhìn Trương Dương, dường như nhìn thế nào cũng không đủ, muốn ghi khắc hình dáng Trương Dương vào lòng.

Cô nàng nhẹ nhàng nói, tim Trương Dương như bị gì đó đánh vào, bắt đầu đập mạnh.

Em rất nhớ anh, bốn chữ rất đơn giản, nhưng để một cô gái tự mình nói ra không dễ dàng gì, chứ đừng nói một cô gái như Mễ Tuyết.

Lần này họ xa nhau hơn 10 ngày, sau khi tình cảm của hai người dần ấm lên, đây là lần họ xa nhau lâu nhất.

Đột nhiên, Trương Dương mở rộng vòng tay, hung hăng ôm người trước mặt vào lòng, Trương Dương không phải động vật máu lạnh, hần là một người, một người có máu có thịt, có tình cảm.

Đối diện với người mình thích, hần không thể nào thờ ơ, bốn chữ đơn giản đó, đã làm hần xúc động, thời khắc này, hần chỉ muốn ôm lấy người yêu, ôm thật chặt, không bao giờ buông tay.

- Haha, mình còn tưởng cậu ta có thể nhịn được!

Tô Triễn Đào đắc ý, tiếc nuối vừa rồi hoàn toàn biến mất, cảnh ấy cuối cùng vẫn xuất hiện như ý muốn.

Trên thực tế, lần này Mễ Tuyết có thể tới đây đều là ý của cậu ta.

Ở Tiêu Ấp nhiều ngày như vậy rồi, hình như ngày nào cậu ta cũng thấy Trương Dương và Mễ Tuyết gọi điện, Tô Triễn Đào là người từng trải, biết một đôi tiểu tình lữ thời gian dài không gặp nhau có cảm giác gì.

Lần này Tô Thiệu Hoa tới, cậu đã bảo bác mình đưa Mễ Tuyết cùng tới, nhưng lặng lẽ đưa tới, để cho Trương Dương một niềm vui bất ngờ, giờ xem ra,

niềm vui bất ngờ này cũng không tẻ, ít nhất đạo diễn như cậu ta cũng cảm thấy hài lòng.

- Anh!

Trên xe, lúc này có một người lại bước xuống, là một cô gái trẻ tuổi tác cũng xấp xỉ Trương Dương, cô gái này cao khoảng 1m6, không cao bằng Mễ Tuyết, nhưng có mái tóc dài đến eo, vô cùng xinh đẹp.

- Vi Vi, sao em cũng tới?

Tô Triển Đào trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, cô bé này là cô con gái nhỏ Tô Vi của Tô Thiệu Hoa, Tô Thiệu Hoa có hai trai một gái, con trai lớn hiện đang kinh doanh ở tỉnh Mân Nam, con trai thứ hai học thạc sĩ ở Mỹ, cô con gái nhỏ học đại học ở Bắc Kinh, chính là đại học Hoa Thanh nổi tiếng.

Trường này so với đại học Trường Kinh mà Trương Dương đang học tốt hơn nhiều.

- Chương trình học của em xong rồi, em về chờ thi là được, lúc về gặp ba, ba nói tìm được một bác sĩ giỏi, bệnh của ba sắp được chữa khỏi rồi!

Tô Vi ngẩng đầu lên, nhăn mũi, sau đó nhìn về phía hai người đang ôm nhau.

Đánh giá Trương Dương một lúc, cô mới thất vọng lắc đầu:

- Đây là người mà Mễ Tuyết vẫn nhớ thương đấy sao, nhìn cũng bình thường mà!

Mễ Tuyết với cô ngồi trên xe đã làm quen với nhau, hai người cùng tuổi, đều là sinh viên năm ba, ngồi xe có máy tiếng đã trở nên thân thiết, dù nói không thân như chị em, nhưng rõ ràng rất hợp nhau.

Khi Mễ Tuyết ngồi trên xe, có thể lộ tâm sự, lần này cô ấy đến đây là để thăm người trong lòng.

Người trong lòng, nhưng không phải bạn trai, lúc đó Tô Vi vừa nghe đã hiểu, hai người này vẫn chưa chính thức quen nhau.

Tuy nhiên, với tình hình hiện tại, cũng chẳng khác gì chính thức quen nhau, chỉ còn thiếu một danh phận mà thôi.

- Đừng nói lung tung, Trương Dương là bác sĩ chữa bệnh cho bác hai đấy, y thuật của cậu ấy, không ai có thể so sánh được!

Tô Triển Đào vội vàng ngắt, cậu ta biết Trương Dương không nghe được những gì Tô Vi nói, nhưng trong lòng vẫn có chút bận tâm.

- Không nói thì không nói, có gì đặc biệt hơn người đâu!

Tô Vi chun chun mũi, Trương Dương rất bình thường, nhưng dù sao người ta cũng là bác sĩ chữa cho ba mình, tuy nhiên cô cũng rất tò mò, thoát nhìn tuổi tác cũng xấp xỉ mình, thật sự là bác sĩ có thể chữa bệnh cho ba thật sao?

Bộ dạng của cô nàng đều bị Tô Triển Đào nhìn thấy, Tô Triển Đào lập tức nhúc nhích.

Cậu ta hiểu rất rõ tính cách cô em họ này, thoát nhìn cô bé rất ngay thơ, vô hại, nhưng trên thực tế lại là chuyên gia gây họa, vô cùng tinh quái.

Còn nữa, cô nàng còn là một tài nữ, từ nhỏ chỉ số IQ đã dọa người, nếu không phải cô bé không thích kinh doanh, chắc là Tô Thiệu Hoa đã có ý để cho cô thay mình, xử lý chuyện kinh doanh.

Cô nàng không hứng thú với ai còn được, một khi cảm thấy hứng thú, người đó chắc chắn xui xẻo, đây chính là kinh nghiệm Tô Triển Đào kết luận sau nhiều năm qua, cũng chính là bài học sâu sắc.

Nhìn bộ dạng của cô nàng hiện nay, rõ ràng là hứng thú với Trương Dương rồi, Tô Triển Đào trong lòng cảm thấy thực sự sợ hãi, cô bé này mà làm chuyện gì quá đáng với Trương Dương, ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa hai bên thì phiền phức.

Bệnh của Tô Thiệu Hoa, còn phải dựa vào Trương Dương.

- Sao em lại đến đây?

Ôm được chừng 5 phút, Trương Dương mới buông Mễ Tuyết ra, nhẹ giọng hỏi.

- Là Tô tiên sinh cho người đến đón em, bảo em đi cùng, kỳ thực bản thân em cũng muốn đến!

Mễ Tuyết lập tức cúi đầu, khi nói xong câu cuối, đầu lại cúi thấp, như vậy có thể che giấu đôi má đỏ hồng của cô.

- Tự em cũng muốn đến!

Mễ Tuyết đã bày tỏ suy nghĩ của cô với Trương Dương, một cô gái, đồng ý cùng với người xa lạ đi xa như vậy, dũng khí này chẳng dễ gì có được.

Lúc này, Trương Dương cũng cảm nhận được suy nghĩ của Mễ Tuyết, khiến trong lòng hẳn cảm thấy ngọt ngào, cũng có một cảm giác xót xa.

Hắn hơi đau lòng, hắn không nên đi lâu như vậy, không nên để Mễ Tuyết ở nhà một mình, lúc này, hắn đột nhiên có một hành động, khiến cả Tô Triền Đào và Tô Vi đều sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Thư Giãn Một Chút

Trương Dương nhìn Mễ Tuyết, nhẹ nhàng nâng cằm Mễ Tuyết lên.

Mễ Tuyết nhìn sâu vào mắt Trương Dương, nhìn rất kỹ, đây là Trương Dương, lúc đầu nhìn chẳng có cảm giác gì, nhưng vừa chia xa, lại khiến cô ngày nào cũng nhớ, ngày nào cũng mong.

Trong lúc đó, ánh mắt Mễ Tuyết tròn trĩnh, ánh mắt Tô Triền Đào cũng tròn trĩnh, cô nàng Tô Vi vừa bước xuống, hai mắt cũng tròn xoe.

Mặt Trương Dương, cúi xuống, Mễ Tuyết cảm thấy đôi môi nhỏ nhắn của mình chợt lạnh, sau đó lại bị một cảm giác mềm mại hoàn toàn bao trùm bởi một thứ vừa mềm mại, lại vừa ấm áp, ẩm ướt, nó tách đôi môi anh đào của cô, len lỏi vào bên trong.

Lúc này, Mễ Tuyết chỉ tròn tròn mắt, đầu óc trống rỗng.

Ngay cả Tô Thiệu Hoa cũng đứng sững, chằm chằm lắc đầu.

Thanh niên bây giờ, quả là coi mở hơn thời bọn họ, đây đang ở giao lộ đường cao tốc, dù sao cũng là nơi công cộng, trước mặt mọi người lại hôn nhau nồng nhiệt như vậy, dù là ông cũng không làm được.

- Ô!

Một lúc sau, cuối cùng Mễ Tuyết cũng phản ứng, thờ dốc, đẩy Trương Dương ra.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đã bao phủ một màu đỏ, cô hoàn toàn không ngờ, ở chỗ này, trước mặt nhiều người như vậy Trương Dương lại hôn cô.

Trong lòng cô có chút ngọt ngào, lại có chút bất an, nói chung cảm giác rất mâu thuẫn, cô và Trương Dương chưa xác định quan hệ, sao lại tiến đến bước này rồi?

Tốc độ này, hình như hơi nhanh.

- Mễ Tuyết, anh cũng nhớ em, em làm bạn gái của anh nhé!

Trương Dương cúi đầu, nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt, nếu trong lòng đã có đối phương, hắn cũng không muốn kéo dài nữa, phải dừng cảm đối diện, hắn không thể giống như Hồ Hâm với Tiểu Ngọc, rõ ràng có tình cảm với đối phương, nhưng lại chẳng ai dám thổ lộ trước.

- Vâng!

Mễ Tuyết lại cúi đầu, khẽ gật nhẹ, giọng nói giống như muỗi bay, may là thính lực của Trương Dương không tệ, nghe được câu trả lời của cô.

- Bộp bộp bộp!

Tô Triền Đào vỗ tay, cậu là đạo diễn của vở kịch hay này, ban đầu cũng chỉ muốn để hai người hữu tình này được gặp mặt nhau, không cần cả ngày cứ nấu cháo điện thoại ôm gối tương tư, không ngờ, màn kịch của cậu lại tác thành cho đôi tiểu tình lữ này.

Mễ Tuyết và Trương Dương hiện tại chẳng để ý đến ai nữa, chỉ muốn được ở cùng nhau.

- Có cần vui như vậy không?

Tô Vi ngẩng đầu lên, rất không vui liếc mắt nhìn Tô Triền Đào, Tô Triền Đào nhếch miệng cười, căn bản không đi để ý đến cô nàng.

Tầm mắt dời đi chỗ khác, Tô Vi cũng khẽ gật đầu, Trương Dương này thoát nhìn chẳng ra làm sao, lá gan không nhỏ, ở ngoài đường mà dám ôm hôn

người ta, lúc này mấy chiếc xe đi ngang qua, đều hạ kính, nhìn về phía họ.

Bây giờ không phải là năm 2012, dù là năm 2012, một đôi tình nhân ôm hôn nhau trên đường, cũng sẽ hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người.

Trên đường cao tốc, sau khi dừng đàng 20 phút, lúc này mới bắt đầu rời đi.

Mẽ Tuyết dĩ nhiên không đi cùng xe với Tô Vi nữa mà lên xe cùng Trương Dương, hai người này vừa xác định quan hệ, hiện tại đang là thời điểm ngọt ngào nhất.

Trở về khách sạn, nghỉ ngơi xong Trương Dương mới bắt đầu chăm cứu trị liệu cho Tô Thiệu Hoa.

Bệnh của Tô Thiệu Hoa đã chữa được 20 ngày, tình hình chuyển biến rất tốt đẹp, bây giờ Trương Dương chỉ dùng trung y để điều trị, chăm cứu phối hợp với đông y, đợi hần hoàn thành xong việc lần này, còn phải giúp Tô Thiệu Hoa chế thuốc, chế thuốc lần này tương đối phức tạp hơn một chút. Đợi sau khi thuốc chế xong, bệnh của Tô Thiệu Hoa mới hoàn toàn chữa khỏi.

Thời gian trị liệu cũng không dài, chưa đến một tiếng đã xong, vừa lúc đến giờ ăn tối.

Khi Trương Dương nghỉ ngơi, Tô Thiệu Hoa dò hỏi Tô Triền Đào, chuyện làm ăn này đối với bọn họ, cũng coi là có chút hiểu biết.

Vừa mới nghe, bọn họ mua hơn 10 triệu cổ phiếu ký quỹ, Tô Thiệu Hoa giật nảy mình. Cổ phiếu ký quỹ, chưa chắc là nó sẽ tăng, ai dám mua nó, chỉ cần không tăng được, nắm số đó ở trong tay, đến khi bán không bán được, chẳng may bị ép thành hàng tồn, lúc đó chắc chắn sẽ mất cả chì lẫn chài.

Nhưng sau khi biết được số cổ phiếu ký quỹ trong tay họ đã tăng lên gấp ba, ánh mắt Tô Thiệu Hoa lại biến đổi.

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã tăng lên gấp ba, tốc độ đó khiến ông phải thay đổi sắc mặt, đặc biệt là sao khi biết tất cả những việc này đều là của Trương Dương, sự ngạc nhiên của ông càng tăng.

Ông không ngờ, Trương Dương không chỉ là một bác sĩ trung y giỏi, mà còn là một cao thủ tài chính.

Theo lời Tô Triền Đào nói, ông đã phân tích được, Trương Dương đã ra tay trước nhà cái một bước, sự miễn cảm này, kiến thức này, sự quyết đoán này, một người bình thường chẳng thể nào có được.

Đừng nói Tô Vi con gái ông, ngay cả bản thân Tô Thiệu Hoa cũng hiếu kỳ về Trương Dương.

- Bác sĩ Trương, lần này Triền Đào ở đây, còn phải cảm ơn cậu, tôi lấy trà thay rượu, mời cậu một ly!

Tối khi ăn cơm trong một nhà hàng ở gần khách sạn, vừa bắt đầu, Tô Thiệu Hoa đã nâng ly trà lên, kính Trương Dương.

Tô Thiệu Hoa đang trị liệu, trong lúc trị liệu không thể uống rượu, đây cũng là Trương Dương dặn dò, ông chỉ có thể uống trà.

- Tô tiên sinh khách sáo quá, kỳ thật lần này là Triền Đào đưa tôi đến đây kiếm tiền mới đúng, tôi làm gì có vốn!

Trương Dương khẽ mỉm cười, đưa chén rượu lên trước mặt rồi uống.

“Haha, bác sĩ Trương không cần khiêm tốn, ai đưa ai đi kiếm tiền tôi biết rất rõ, hiện tại cậu không có tiền, nhưng chỉ cần cậu muốn có tiền, có rất nhiều cách!”

Tô Thiệu Hoa cười lớn, trong lòng nói.

Với y thuật của Trương Dương, hần muốn kiếm tiền chắc chắn không thành vấn đề, không nói gì khác, Trương Dương chỉ cần tìm mình, hỏi mượn vài triệu, ông tuyệt đối sẽ không từ chối.

Bệnh của ông, vẫn còn phải nhờ Trương Dương chữa giúp mà.

Ngoài ra còn có Tam Viện, Tô Thiệu Hoa đã nghe Ngô Hữu Đạo nói, Tam Viện cao thấp gì cũng rất coi trọng Trương Dương, hần có mượn tạm bệnh viện không thành vấn đề, e là mượn không được nhiều, nhưng cũng sẽ được một phần nào đó.

Cũng có thể nói, không có tiền, đối với Trương Dương không phải vấn đề lớn, ai đưa cậu ta tiền đầu tư, cậu ta có thể cho người đó kiếm tiền.

- Ăn cơm đi, sao toàn nói đến tiền vậy, tiền tiền, cả bàn toàn mùi tiền rồi!

Tô Vi bĩu môi nói, cô nàng là sinh viên khoa báo chí đại học Hoa Thanh, sau khi tốt nghiệp muốn làm phóng viên, cả ngày nghiên cứu những hiện tượng bất công trong xã hội.

Trong mắt họ, dường như những người có tiền không phải là người tốt, dường như bản thân ai nấy cũng là một sứ giả chính nghĩa vậy.

- Được, ăn cơm, mọi người ăn cơm đi!

Tô Thiệu Hoa cười, buổi trưa họ ăn trong khu dịch vụ, rất bình thường, lúc này thực sự cũng cảm thấy đói bụng, mấy người ai nấy đều ăn không ít.

Cô bé Tô Vi này, Trương Dương coi như cũng quen, lúc này Mễ Tuyết toàn nói tốt cô nàng, đáng tiếc câu nói này đã khiến Trương Dương giảm bớt ấn tượng đối với cô.

Kiểm tiền là miệng đầy mùi tiền, cô nàng này chắc chắn chưa từng trải nghiệm vất vả, từ nhỏ đã sống trong nhà giàu, cũng chưa bao giờ thiếu tiền, nên mới như vậy.

Không phải ai cũng muốn vất vả kiếm tiền, nhưng xã hội là như vậy, tiền có lẽ không phải vạn năng, nhưng không có tiền thì không được, cũng giống như bản thân hắn, có y thuật cao thâm, cũng phải nắm bắt cơ hội kiếm tiền này.

Chỉ khi kiếm đủ tiền rồi, đã có đủ vốn rồi, mới có được cuộc sống bản thân mong muốn, người bình thường đâu thể giống như vị đại tiểu thư này, sinh ra đã có được tất cả, mãi mãi không phải buồn bã vì tiền.

Không thể uống rượu, bữa cơm tối trải qua rất nhanh.

Sau bữa cơm, Tô Thiệu Hoa về phòng nghỉ, buổi tối ông muốn xem TV, đây là thói quen của ông nhiều năm nay.

- Trương Dương, đi, chúng ta đi chơi!

Vừa đưa Tô Thiệu Hoa về, Tô Triển Đào đã kéo tay Trương Dương ra ngoài, Mễ Tuyết bên cạnh đành bước theo.

- Chơi, đi đâu chơi?

Trương Dương nghi ngờ hỏi.

- Theo tôi là được, đến đây lâu như vậy, chưa được ngày nào thoải mái, hôm nay mấy cô em đến, xem như đưa cô ấy đi hóng gió!

Tô Triển Đào cười ha hả, lôi kéo Trương Dương vào thang máy.

- Đợi em!

Cửa thang máy chưa đóng, một bàn tay nhỏ bé trắng nõn đột nhiên duỗi ra, Tô Vi cũng đi cùng.

- Em đi đâu?

Tô Triển Đào sững sờ hỏi.

- Mọi người đi đâu, em đi đó!

Tô Vi hểnh hểnh mũi, cô nàng nghe Tô Triển Đào nói, nên vội vàng đuổi theo, kỳ thực cô nàng cũng không muốn ở lại khách sạn, một mình buồn chán với cái TV.

- Chỗ bọn anh đi, không thích hợp với em!

Tô Triển Đào bất đắc dĩ lắc đầu, cậu ta muốn đưa Trương Dương và Mễ Tuyết đi xả hơi, đi chơi một chút, căn bản không muốn đưa Tô Vi đi cùng, cô bé này là kẻ chuyên gia gây họa.

- Họ thích hợp, sao em không thích hợp, chúng em cùng lứa tuổi!

Những lời nói của cậu ta, dường như mỗi phải bao thuốc súng, Tô Vi lập tức kêu lên, Tô Triển Đào vội vàng ấn nút thang máy, ra hiệu cô nhỏ giọng thôi.

Nhiều người như vậy, buổi tối ra ngoài, để Tô Thiệu Hoa nghe được, có thể kế hoạch đổ vỡ hết.

- Được, em đi theo cũng được, nhưng phải nghe lời anh đấy!

Cuối cùng Tô Triển Đào mới bất đắc dĩ gật đầu, mấy người đi xuống, ra khỏi khách sạn.

Tô Triển Đào đột nhiên mỉm cười, lấy từ trong túi một chiếc chìa khóa, sau đó cậu cầm chiếc chìa khóa chạy đến bên chiếc Mercedes-Benz xa hoa.

Đã ra ngoài chơi, thì phải có chút thể diện, Tô Triển Đào không muốn lái chiếc Santana ra ngoài.

Đám Tô Triển Đào lái xe về phía tây, chợ được liệu của Tiêu Áp kỳ thực ở Đông Giao, nằm ở phía tây thành phố, tất cả những nơi ăn chơi thực sự, đều nằm ở phía Tây.

Thành phố Tiêu Áp là thành phố cấp ba, nhưng cũng không lớn, sau 10 phút, Tô Triển Đào đã dừng trước một nơi lấp lánh đèn.

- Hộp đêm?

Ngẩng đầu nhìn bảng hiệu, Trương Dương hơi sững sờ, không nghĩ Tô Triển Đào sẽ đưa họ đến chỗ này.

- Đi, Trương Dương, tôi biết hôm nay cậu vẫn chưa uống thỏa thuê, hôm nay chúng ta đến đây uống một chút, em đâu không phản đối chứ?

Tô Triển Đào dừng xe, lôi kéo Trương Dương vào, Mễ Tuyết bị chữ em đâu làm đỏ mặt, cũng bước theo sau.

Còn Tô Vi, mũi lại vênh vênh lên, hừ lạnh một tiếng mới bước vào theo.

Hộp đêm này rất lớn, cũng là hộp đêm xa hoa nhất Tiểu Áp, Tô Triển Đào đã gọi điện đặt phòng VIP ở đây từ chiều, điều này làm trương dương càng chẳng biết nói gì, rõ ràng tên này có âm mưu từ trước, chỉ có mình là chẳng biết gì thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Tỷ Phú

- Trương Dương, cậu thích rượu gì?

Vào trong, Tô Triển Đào liền lôi kéo Trương Dương ra quầy rượu, Mễ Tuyết vốn muốn đi cùng, lại bị Tô Vi kéo lại.

- Để họ đi, toàn là bọm nhậu, chỉ biết uống rượu!

Tô Vi bĩu môi, chỗ này cô không phải là chưa từng vào, trước kia khi Tô Triển Đào còn đi học, đã đem cô đến đây vài lần, cô hiểu tính Tô Triển Đào.

- Uống một chút, cũng không sao!

Mễ Tuyết không đồng ý, mỉm cười, Tô Vi lập tức quay đầu lại, nghiêm túc nói:

- Mễ Tuyết đừng bao giờ có suy nghĩ này, đàn ông là phải giám sát chặt chẽ một chút, bây giờ thì thấy không sao, sau này lại phiền phức.

Những gì Tô Vi nói, may là không để Trương Dương nghe được, bằng không Trương Dương thế nào cũng bắt Mễ Tuyết phải giữ khoảng cách với người này.

Hắn với Mễ Tuyết vừa xác lập mối quan hệ, lúc này dạy Mễ Tuyết phải giám sát chặt chẽ một chút, sau này không chừng lại có thêm vài chiêu gì đó, Mễ Tuyết ngây thơ như vậy, không thể bị cô nàng này làm hư được,

Bị Tô Triển Đào kéo đến tửu rượu, Trương Dương đánh giá xung quanh một lượt.

Đây là một quầy rượu kiểu nhỏ, bày đủ loại rượu nổi tiếng, quy mô hộp đêm này không nhỏ, ngoại trừ phòng bao KTV ra, lầu một còn có một sân nhảy rất lớn.

Nơi lớn, tiêu phí sẽ không thấp, rượu ở đây cũng sẽ không rẻ.

- XO, thế nào?

Tô Triển Đào chỉ vào một bình Remy Martin XO trị giá 5000, nhẹ giọng hỏi Trương Dương.

Đây là rượu tây, giọng Tô Triển Đào không lớn, vốn chỗ này cũng không lớn, nhân viên tiếp thị đứng cạnh nghe thấy lời anh ta, lập tức bu lại.

- Hai vị tiên sinh, đây là Remy Martin XO nhập khẩu trực tiếp từ Pháp, hương vị rất ngon, hai vị lấy một chai nhé!

- Được, lấy cái đó đi!

Nhìn kỹ vài lần, Trương Dương lập tức gạt đầu, loại rượu này kiếp trước Trương Dương cũng thường uống, nhưng bao bì thì khác, dù sao đây cũng là đồ của năm 98.

Hồi đó Trương Dương ở thời kỳ khác rồi.

- Được, không ngờ chúng ta cùng chung sở thích!

Tô Triển Đào đưa tay qua, ôm Trương Dương, Trương Dương né người đi, đàn ông vác vai nhau, kỳ thực tượng trưng cho tình bạn, những người không thân sẽ không có hành động như vậy.

Chỉ có điều Trương Dương không quen bị một người đàn ông ôm, dù là bây giờ hay trước kia cũng thế.

Một chai rượu hơn 5000, ở thời đại này quả không rẻ, coi như là hàng xa xỉ rồi, chiếc di động của Trương Dương, cũng 7000 tệ rồi.

Nhân viên phục vụ lập tức lấy chai rượu, hỏi số phòng, đưa bọn Trương Dương sang trước.

Hơn 5000 tiền rượu, nếu có đám Hồ Hâm ở đây, lập tức sẽ trợn tròn mắt, nghĩ cũng chẳng dám nghĩ, hơn 5000 kia, bọn họ ăn bữa ăn 2000 đã thấy xa xỉ, một chai rượu hơn 5000, bọn họ không gọi là xa xỉ, phải gọi là phá sản.

Mua xong rượu, lại chọn thêm ít đồ ăn, hai người mới quay về phòng.

Khi họ đi, giám đốc điều hành nhận được tin còn cố ý chạy tới, đưa cho mỗi người một tấm danh thiếp, dù thế nào, ở thời đại này bỏ ra 5000 uống một chai rượu đều là những khách hàng cần phải chăm sóc đặc biệt, nhất là mấy người này lại còn trẻ như vậy.

Phòng riêng lớn, bên trong bày rất nhiều đồ ăn vặt, trái cây chỉ có bốn người ngồi, trông hơi vắng vẻ.

Sau khi Mễ Tuyết bước vào bèn ngồi bên cạnh Trương Dương, Tô Vi ngồi cạnh Tô Triển Đào.

- Trương Dương, cạn một ly nào, chúc vụ làm ăn của chúng ta lần này có thể thành công viên mãn!

Tô Triển Đào không để người ngoài vào, tự anh ta rót rượu, giờ ly lên, Tô Triển Đào vui vẻ nói, kỳ thực mấy ngày nay anh ta cũng muốn được phát tiết rồi, chỉ có điều chưa tìm được cơ hội thích hợp.

- Yên tâm đi, lần này nhất định sẽ thành công, anh chuẩn bị làm tỷ phú đi!

Trương Dương cũng cầm lấy chén rượu, khẽ mỉm cười, hẳn rất tin tưởng với hành động lần này, thông qua bảng biểu hẳn ghi chép, đối chiếu với con số trong trí nhớ, nếu không có gì bất ngờ, chẳng bao lâu nữa, là đến lúc họ nên thu hoạch.

- Haha, đâu chỉ có tôi, lúc đó cậu cũng vậy mà!

Tô Triển Đào cười lớn, mấy chữ tỷ phú của Trương Dương, càng kích thích anh ta.

Mấy ngày nay, tới nào Tô Triển Đào cũng đi ngủ với nụ cười trên môi, ba mấy triệu. nếu giờ ra tay, anh ta quả xứng danh tỷ phú. Thời gian trước vẫn còn kinh doanh mấy trăm ngàn, trong phút chốc có được chục triệu, thậm chí là mấy chục triệu, lúc này anh ta cảm giác mình đang nằm mơ vậy.

- Tỷ phú cái gì?

Mễ Tuyết tò mò hỏi, cô chỉ biết Trương Dương đến đây làm ăn, lần này Tô Triển Đào bỏ tiền, còn những chuyện khác không biết gì cả, trước đây trong điện thoại, Trương Dương cũng chẳng nhắc gì đến chuyện làm ăn của họ.

- Mễ Tuyết, em không biết, chàng trai của em sắp thành tỷ phú rồi, sau này em chờ mà hưởng phúc đi!

Tô Triển Đào lại cười to, vừa mới cười được một nửa, đột nhiên mở miệng, hét to một tiếng.

- Vi Vi, em làm gì vậy, sao lại nhéo anh?

Tô Triển Đào xoay người sang, tức giận nhìn Tô Vi, vừa rồi lúc anh ta đang nói chuyện, Tô Vi ra sức nhéo gãi một cái, còn nhéo ở eo nữa, rất đau.

- Xem anh còn đắc chí nữa không, không được kiêu ngạo như vậy biết không? Đừng quên lúc anh cả kết hôn, đám hỏi đã không dừng ở con số 10 triệu rồi!

Tô Vi thẳng người, hung hăng trừng mắt nhìn Tô Triển Đào.

- Anh cả là anh cả, anh là anh, chẳng nói với em nữa, Trương Dương, chúng ta uống rượu!

Tô Triển Đào bất mãn nói, xoay người lại, đưa chén rượu về phía Trương Dương.

Gã chẳng muốn cãi nhau với Tô Vi, tuy nhiên lời Tô Vi nói là thật, anh cả của Tô Vi, cũng là con trai cả của Tô Thiệu Hoa đã kết hôn, khi kết hôn, tiền cưới đã đạt tới con số 50 triệu.

- Được, uống rượu!

Trương Dương nhẹ nhàng lắc đầu, cũng đưa chén lên.

Tô Vi này, thật sự lớn lên trong nhà quyền quý, là một cô bé chẳng hiểu gì.

Anh trai cô kết hôn, tiền đám cưới nhiều như vậy, đó là vì ba của họ, là nhờ mối quan hệ của ba họ đem đến, đừng nói mấy chục triệu, mấy trăm triệu, đó cũng là công lao của bậc cha chú.

Lần này Tô Triển Đào không như vậy, Tô Triển Đào kiếm được tiền, là do tự mình kiếm được, tiền này, sao có thể so với tiền mừng cưới được.

Trong lòng Trương Dương thầm nghĩ, cô nàng này, muốn cô ta ra ngoài kiếm tiền, đừng nói 10 triệu, 10 ngàn cũng làm khó cô ta rồi.

- Hừ, các người uống rượu đi, Mễ Tuyết, chúng ta hát đi!

Tô Vi hừ lạnh một tiếng, kéo Mễ Tuyết, không ai phát hiện, lông mày Mễ Tuyết hơi nhíu lại, mặt cô không còn tràn ngập nét cười như khi nãy, thay vào đó là tia lo lắng.

Không có Tô Vi, Tô Triển Đào càng thả cửa, lời Trương Dương uống rượu không ngừng, uống một hồi, rồi còn kể cho Trương Dương về những kế hoạch trong tương lai.

Gã muốn dựa vào chính mình, tạo dựng lên một đế quốc như Tô Thiệu Hoa, gã phải có một công ty hơn vạn công nhân của riêng mình, gã muốn mình nổi tiếng trên toàn thế giới, trở thành đại diện cho giới kinh doanh người Hoa.

Đây là lý tưởng của gã, cũng là nguyện vọng của gã, chuyện này gã rất ít nói với người khác, hôm nay uống chút rượu vào, Trương Dương lại không phải người ngoài, gã mới kể những chuyện này.

Chai XO này là chai lớn, gần 1 lít rượu, khi uống được gần hết chai, đầu lưỡi của Tô Triển Đào bắt đầu run lên rồi.

Trương Dương còn đỡ, tuy nhiên uống nhiều rượu như vậy đầu cũng bắt đầu quay cuồng rồi, nếu không phải hấn vận công giải rượu, chắc đã giống như Tô Triển Đào rồi.

- Uống xong chưa? Đừng uống nữa, chúng ta ra sân nhảy đi!

Tô Vi chạy lại, nhìn chai rượu của bọn hấn, lập tức nói.

Cô và Mễ Tuyết tối nay chẳng uống chút rượu, cô không thích uống rượu, Mễ Tuyết có thể uống được một chút, nhưng tiếc là luôn bị cô nàng kia lôi kéo, nên cũng chưa uống một giọt nào.

- Nhảy, được, đi!

Tô Triển Đào đột nhiên đứng lên, lúc này hấn say rồi, đi ra ngoài với Tô Vi, ngay cả Trương Dương cũng chẳng thèm chào.

Trương Dương nhướn mày, bất đắc dĩ đứng lên, cũng bước theo ra ngoài.

Khi đứng lên, rượu từ bụng hấn muốn trào ra, hấn phải vận nội công bình ổn lại.

Độ của rượu tây kỳ thực không cao, chỉ khoảng 40 độ, tuy nhiên rượu này tác dụng chậm, sau khi uống phải chú ý, bằng không rất dễ say.

- Trương Dương, anh không sao chứ?

Mễ Tuyết vội vàng tới giúp hấn, Tô Vi đi trước, Mễ Tuyết không theo, cô vẫn đang đợi Trương Dương.

- Anh không sao, đi, chúng ta xuống dưới chơi!

Rượu vào, Trương Dương cũng muốn phát tiết, đi ra sân nhảy nhảy một hồi quả là lựa chọn không tồi.

Hấn không nhớ rõ, mình không vào sân nhảy nữa từ khi nào, hình như sau 30 tuổi, mà hình như là sau 28 tuổi, kiếp trước sau khi hấn nổi tiếng, những KTV nổi tiếng hấn vào rất nhiều, còn những sân nhảy nào nhiệt lại ít khi đến.

Khi đó vì thân phận của mình, chỉ cần ra ngoài, căn bản đều có người khác mời hấn, một bác sĩ nổi tiếng chạy đi thác loạn, quả là không nên.

Hiện tại thì khác, hấn vẫn chưa bị những chuyện này trói buộc, hiện tại hấn đang là một sinh viên đại học, cuộc sống phóng túng sôi động, hấn cũng muốn thử nếm trải một lần.

- Được, chúng ta đi, Trương Dương, em hỏi anh, anh thật sự làm ăn kiếm được hơn chục triệu à?

Mễ Tuyết kéo tay Trương Dương, nhẹ nhàng gạt đầu, khi hai người cùng nhau ra ngoài, Mễ Tuyết đột nhiên hỏi.

Trương Dương dừng lại, hơi có chút kinh ngạc nhìn cô một cái, lập tức cười cười.

Tâm tư của Mễ Tuyết, Trương Dương lập tức nhìn ra, trải qua hai kiếp người, dù chưa từng chính thức yêu đương, nhưng suy nghĩ vẫn hơn người thường nhiều.

- Mễ Tuyết, em yên tâm, cho dù anh có bao nhiêu tiền, anh vẫn là anh, tấm lòng của anh dành cho em sẽ không bao giờ thay đổi, kiếm được chút tiền, anh chỉ muốn cải thiện cuộc sống, nếu em không thích, ngày mai chúng ta đi, toàn bộ tiền ở đây để lại hết cho họ!

Trương Dương nhẹ giọng nói, rút tay ra, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Mễ Tuyết, nghe hắn nói, Mễ Tuyết lập tức ngẩng đầu, mỉm cười ngọt ngào.

Mễ Tuyết lúc này, lo lắng tiền sẽ làm Trương Dương mờ mắt, cô bé này, trong lòng toàn nghĩ về người đang đứng trước mặt.

Câu nói của Trương Dương, đã loại bỏ những băn khoăn của cô đứng lúc, tâm tình của cô yên ổn hơn, thân người cũng dựa vào người Trương Dương, ngay cả tiền cũng có thể từ bỏ, chứng tỏ trong lòng Trương Dương mình thực sự quan trọng nhất.

Lẳng nhắng một hồi, bọn Trương Dương mới rời khỏi phòng riêng, xuống sàn nhảy ở tầng một, vừa bước vào sàn nhảy, đã nhìn thấy bàn kia đột nhiên xảy ra xung đột, một người đàn ông cầm chai rượu lên, đập vào đầu một người đàn ông khác.

Sàn nhảy náo nhiệt trong phút chốc trở nên hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Trương Dương Đánh Người

- Trương Dương, là Tô công tử!

Mễ Tuyết đột nhiên nắm lấy cánh tay Trương Dương, hét lên, trên mặt còn mang nét hoảng sợ.

Kỳ thực không cần cô nói Trương Dương cũng đã nhìn thấy, người bị người khác cầm chai rượu đánh chính là Tô Triền Đào, Tô Triền Đào đã trúng một chai, dừng như vẫn chưa tỉnh rượu, lại đứng lên, cũng đưa tay cầm một chai bia.

- Mễ Tuyết, em chờ anh ở đây!

Trương Dương nhìn xung quanh, kéo Mễ Tuyết qua một lối đi nhỏ, bọn họ còn chưa vào sàn nhảy, trong này dù chạy đi đâu cũng tiện hơn, Trương Dương phải qua đó giúp, nhưng đầu tiên vẫn suy nghĩ cho Mễ Tuyết.

Hắn phải đảm bảo Mễ Tuyết được an toàn trước.

- Đứng!

Mễ Tuyết nắm tay Trương Dương, ra sức lắc đầu, vẻ mặt vô cùng căng thẳng.

Cô không phải không quan tâm Tô Triền Đào, dù thế nào đó cũng là bạn của họ, chủ yếu là cô lo cho Trương Dương, lần trước từ KTV ra, cảnh tượng Trương Dương bị đám lưu manh quần áo vẫn còn hiện rõ mồn một trước mắt.

Lần đó, đã khiến cho cô sợ hãi.

Cô khi đó, chưa có tình cảm sâu nặng với Trương Dương, giờ toàn bộ tâm tình của cô đều đặt ở Trương Dương, nên càng lo lắng Trương Dương sẽ gặp chuyện gì ngoài ý muốn.

- Tin anh, anh sẽ không sao!

Trương Dương lắc đầu, dùng sức rút khỏi tay Mễ Tuyết, bước nhanh vào bên trong.

Lúc này hắn không đi cũng không được rồi, Tô Vi đã hét to lên, Tô Triền Đào vừa bị đánh hai cái, cái chai trên tay cậu ta không biết rơi đi đâu, xung quanh cậu ta bị bốn thanh niên vây quanh, có một người thậm chí trên tay còn cầm ống tuýp.

Nếu để mặc cậu ta ở đây, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Trương Dương chạy nhanh, Mễ Tuyết không thể giữ Trương Dương lại, thoáng sững sờ, Mễ Tuyết không chút do dự, vội vàng chạy theo.

Đánh nhau ở sàn nhảy, có thể nói là chuyện rất bình thường, sàn nhảy nào mà lại không xảy ra chuyện đánh nhau, đó căn bản không được gọi là sàn nhảy.

Khi bắt đầu hỗn loạn, những thanh niên nam nữ xung quanh không chút kích động, ngược lại còn vây quanh, hứng chí xem người ta đánh nhau.

Lúc Trương Dương đến, còn có người ngửa cổ uống bia, kêu “đánh chết nó đi!”

- Cô gái, thằng đó không được đâu, chỉ là cây đèn cây thoi, sao, đi theo anh nhé!

Bốn thanh niên bên cạnh, có một tên đầu trọc xăm đầy mình, mấy tên này không lớn, bộ dạng chỉ khoảng 25- 26 tuổi, trên người đầy hình xăm, đầu trọc càng khiến gã trông càng thêm khủng bố.

Vừa rồi người cầm chai đánh vào Tô Triển Đào chính là y.

- Cút, cút ngay cho tôi!

Tô Vi không ngừng quơ tay, lớn tiếng kêu lên, trên mặt tràn đầy sợ hãi.

Cô thật không ngờ, vừa mới từ phòng riêng bước ra đã bị mấy tên này nhìn chằm chằm, tên đầu trọc còn chạy đến, ngồi xuống bàn của bọn họ, dựa vào tính cách của Tô Vi dĩ nhiên là không nể mặt y rồi.

Câu nói của Tô Vi khiến cho tên đầu trọc này không nhìn được.

Nếu là bình thường, Tô Triển Đào sẽ lập tức đưa Tô Vi rời đi, tên đầu trọc này nhìn chẳng phải thứ dễ chọc, đạo lý tránh voi chẳng xấu mặt nào gã hiểu.

Đáng tiếc là, hôm nay Tô Triển Đào uống không ít rượu, đàn ông uống rượu, rất dễ kích động, đặc biệt là trước mặt phụ nữ.

Cho dù người phụ nữ này là em gái gã, cũng không được.

Lúc ấy Tô Triển Đào nói vài câu khó nghe, tên đầu trọc không tiện động thủ với Tô Vi, nhưng không khách khí với gã, một chai bia đập xuống đầu gã, những chuyện sau đó, là những gì Trương Dương đã thấy.

- Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!

Tên đầu trọc sắc mặt biến đổi, y cảm thấy mình đã nể mặt cô nàng này lắm rồi, không ngờ đối phương lại không thêm để ý đến y, điều này khiến y thiếu kiên nhẫn.

- Oành!

Tên đầu trọc định giơ tay, bắt cô nàng này lại, bên cạnh đã có một tiếng động vang lên làm y quay đầu lại, một ánh mắt trợn trừng nhìn y.

Không biết một thanh niên trẻ tuổi chạy từ đâu ra, đá mạnh vào thẳng em của y, tiếng động lớn vừa rồi, chính là tiếng thẳng em y té xuống đất.

Dĩ nhiên người chạy tới là Trương Dương, hắn tới cũng chưa muộn, đầu tiên là kéo tên cầm ống tuýp, sau đó đập tên đó ra xa, tên này là uy hiếp lớn nhất đối với Tô Triển Đào.

Ba tên còn lại, tất cả đều sững sờ.

Không ai ngờ giữa đường lại xuất hiện một Trình Giảo Kim, lập tức đánh ngã một người trong số bọn chúng, đối diện với thay đổi đột ngột này, ai nấy đều ngây ngốc.

Bọn họ sững sờ, Trương Dương thì không.

Tay phải Trương Dương vươn ra, kéo tên gần nhất, tay vừa động đây, đã ném tên này ra ngoài.

Bây giờ Trương Dương không còn thư sinh yếu đuối như trước kia, nếu nói về đánh nhau, mười mấy tên, thậm chí mấy chục tên hắn cũng không quan tâm.

Trong chớp mắt, Trương Dương giải quyết xong hai tên, hai tên còn lại bây giờ mới có phản ứng, hét to cầm chai bia lên, đáng tiếc động tác của chúng quá chậm, chai bia chưa giơ lên, trên mặt mỗi tên đã trúng một nắm đấm rồi.

Nắm đấm nhỏ, nhưng sức không nhỏ, trực tiếp đánh chúng bay xuống đất, không bò dậy nổi.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Trương Dương đã giải quyết xong bốn tên, lúc này hắn mới thở ra, đưa tay đỡ Tô Triển Đào dậy, quay đầu lại nhìn tên đầu trọc.

Mễ Tuyết cũng chạy tới, đứng sừng sờ sau lưng Trương Dương.

Vừa nãy Trương Dương thần uy đại phát, chỉ trong vài giây giải quyết bốn tên, cảnh tượng này cô đều nhìn thấy, lúc này Mễ Tuyết bịt miệng, khuôn mặt không thể tin được.

Cô không ngờ, Trương Dương lợi hại như vậy, vừa nãy đầu thế gọi đánh nhau, toàn là Trương Dương đánh người ta mà.

- Móa nó, mày là ai, dám đánh người của tao!

Tên đầu trọc rút cuộc cũng có phản ứng, tức giận đập bàn đứng bật dậy.

Y là người vừa nãy cầm chai đập Tô Triển Đào, Trương Dương đã nhận ra y, cũng chẳng muốn nói lời vô nghĩa với y, y vừa mới đứng dậy, Trương Dương đã giờ tay ra, tóm lấy cánh tay y.

Tên đầu trọc chỉ cảm thấy một cỗ sức mạnh khiến toàn thân y mất phương hướng di chuyển về phía Trương Dương.

Giữa y và Trương Dương cách nhau một cái bàn, cứ thế, y bị Trương Dương một tay kéo qua bàn, sau khi cánh tay Trương Dương động đậy một cái, tên đầu trọc lập tức ngồi xuống đó, tru lên như heo bị cắt tiết.

Trương Dương thoạt nhìn vẫn vẫn tĩnh tĩnh, nhưng lực tay không nhỏ, lần này đã nắn gãy xương cốt của tên đó rồi.

Đây là Trương Dương còn hạ thủ lưu tình, nếu hắn dùng toàn lực, xương cánh tay thẳng nhai này chắc chắn sẽ vỡ vụn rồi, nội lực dò xuống ngón tay, sức mạnh đó lớn không tưởng tượng nổi.

- Chuyện gì xảy ra?

Đến lúc này, Trương Dương mới mở miệng, khi nói hắn nhìn Tô Vi.

- Tôi, tôi không biết!

- Không biết?

Trương Dương chau mày, không giận tự uy, Tô Vi vừa rồi còn kinh hãi, bị hắn dọa, cả người lập tức run lên.

- Tôi thực sự không biết, người này đến đòi uống rượu với tôi, tôi không chịu, hắn mắng tôi, anh tôi mắng lại, hắn bắt đầu đánh người, sau đó thì mấy tên này chạy tới!

Tô Vi co người, nhỏ giọng nói, Mễ Tuyết vội vàng chạy tới ôm lấy cô, nhỏ giọng an ủi cô.

Bị Trương Dương dọa, cô đã đem mọi chuyện nói ra, tuy không được rõ ràng, nhưng đại khái là đúng như vậy.

Trương Dương thoáng sừng sốt, lập tức lại lắc đầu.

Mọi chuyện đại khái hắn có thể đoán được, sần nháy có thể nói là một trong những nơi hỗn loạn nhất, đàn ông ở đây, nhìn thấy gái đẹp bu đến là chuyện bình thường.

Với tính tình Tô Vi, ai đó bu đến, nếu mở miệng nói những câu tốt đẹp mới kỳ lạ, do nói những câu khó nghe, nên xảy ra xung đột là chuyện bình thường.

- Khốn kiếp, dám đánh tao!

Tô Triển Đào hình như tỉnh táo lại, sờ soạng đầu, đột nhiên tức giận hét to một tiếng, nhặt cái chai dưới đất, đánh về phía tên đầu trọc đang gào thét xin tha thứ.

- Bộp!

Cái chai vỡ nát trên đầu của tên đầu trọc, một dòng máu từ từ chảy xuống, do đầu trọc nên càng thấy rõ.

Xung quanh yên tĩnh hơn nhiều, ngay cả Trương Dương cũng sừng sốt.

Xem ra tên nhai này vừa bị người ta đánh hôn mê, không kịp phản ứng, giờ mới tỉnh lại, nhớ tới việc báo thù, tuy nhiên tên nhai này cũng có khuyển hướng bạo lực nhất định, nên mới đánh mạnh như vậy.

Đánh xong, Tô Triển Đào sờ sờ đầu, còn đưa tay lên nhìn.

Sau khi xác định tay không có máu, gã mới thở phào, sau đó trợn mắt nhìn Trương Dương, men của gã, sau cơn náo loạn, hình như cũng tỉnh lại không ít.

- Ai, đứng hết lên, ai dám gây chuyện ở đây, mẹ nó, không biết đây là địa bàn của Hoàng Tứ tao à?

Bên ngoài, mười mấy người vội vàng chạy tới, tên cầm đầu còn lớn tiếng chửi bậy. Sàn nhảy thường có người bảo kê, không cần nói, những tên đó giờ đã tới cả rồi.

Hình như bọn họ đến hơi trễ.

- Mẹ Tuyết, báo cảnh sát!

Trương Dương khẽ cau mày, đưa di động cho Mẹ Tuyết.

Trương Dương cũng không hề non nớt, mấy tên bảo kê này bình thường đều ở bên cạnh, vừa rồi lúc đánh nhau lẽ ra họ nên xuất hiện, qua ngăn chặn, nhưng lúc đó họ không tới, giờ mới chạy tới, rõ ràng có vấn đề.

Nơi này cũng không phải là địa bàn của mình, bản thân Trương Dương không sao, nhưng bên mình còn có mấy người, báo cảnh sát là phương án tốt nhất.

- Được!

Mẹ Tuyết cầm lấy di động, vội vàng bấm 110, thất Mẹ Tuyết cầm di động, Tô Vi hình như nghĩ ra điều gì đấy, vội vàng móc di động, vừa khóc vừa bấm dãy số.

Tên tự xưng là Hoàng Tứ, lúc này đã bước vào trong, người này cao tầm 1m9, thoát nhìn vô cùng khôi ngô, trên trán còn có một vết sẹo, trông càng khủng bố.

Người như vậy, đi đường chắc hẳn ai cũng nhìn.

Sau khi gã tiến vào, trước tiên là nhìn tên đầu trọc đang quỳ trên mặt đất, cánh tay còn bị Trương Dương giữ lấy, sau đó là nhìn hai cô gái đang gọi điện thoại.

- Anh Tứ, cứu em!

Tên đầu trọc nhìn thấy gã, lập tức kêu to, lông mày Trương Dương khẽ nhướn lên, lực trên tay mạnh hơn một chút, tên đầu trọc càng kêu thảm hơn.

Hoàng Tứ lúc này mới ngẩng đầu, mắt nhìn Trương Dương, chân mày gã cũng nhíu lại.

- Người anh em kia, có thể nể mặt Hoàng mã không, thả người ra trước đi?

Hoàng Tứ cao hơn Trương Dương nhiều, cũng khỏe mạnh hơn, đứng trước mặt Trương Dương, làm cho người khác cảm giác như người lớn với trẻ con, bất cứ lúc nào Hoàng Tứ này cũng có thể một tay nhấc chàng thanh niên trước mặt lên.

Nhưng khi Hoàng Tứ nói chuyện với Trương Dương, giọng điệu rất bình thản, dường như còn có chút kiêng kỵ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Sức Chiến Đấu Mạnh Mẽ

Mẹ Tuyết đã báo cảnh sát, sau đó kéo Tô Vi, lặng lẽ đi đến bên cạnh Trương Dương.

Người mới đến hung hãn, đáng sợ, người cùng đồng lứa, nếu nói Mẹ Tuyết không sợ thì chắc chắn là nói dối, tuy nhiên lúc này cô lo cho Trương Dương, nên cố đè nén nỗi sợ đó.

Trong lòng cô đều nghĩ về Trương Dương, Trương Dương đối với cô mà nói là người quan trọng nhất.

- Anh mới nói, đây là địa bàn của anh?

Người này tên Hoàng Tứ, cao lớn khôi ngô, hơn nữa trên mặt còn mang vết sẹo hung dữ, chỉ đứng đó thôi, cũng đủ tạo áp lực cho người thường, thậm chí còn khiến cho người ta không dám phản bác lại lời của gã.

Đáng tiếc Trương Dương không phải người thường, Hoàng Tứ chẳng tạo được áp lực gì với hắn, hắn nhẹ nhàng hời hợt lại.

- Đúng, địa bàn này của tôi, anh bạn nể mặt, thả cậu ấy ra trước!

Hoàng Tứ gạt đầu, đưa tay ra, chỉ vào cánh tay đang bị Trương Dương giữ lấy, tên đầu trọc đang quỳ gối kia không thể nào cử động được.

- Anh bảo kê ở đây, vì sao nãy bạn tôi bị đánh anh không xuất hiện?

Trương Dương chậm chậm hỏi, Tô Triền Đào hơi sững sờ, vội vàng gạt đầu.

Hoàng Tứ không tạo được áp lực với Trương Dương nhưng tạo được áp lực lớn đối với Tô Triền Đào, lúc này, hắn là anh ta đã hoàn toàn tỉnh rượu rồi, cũng biết rõ lúc này đã xảy ra chuyện gì.

- Kỳ thực, các anh chỉ hiểu lầm thôi, anh bạn, thật sự không nể mặt à?

Hoàng Tứ mày hơi nhướn lên, câu hỏi của Trương Dương thật sự khiến gã không biết phải trả lời thế nào, đành phải né trước vậy.

Tên đầu trọc này, là một côn đồ nổi tiếng gần đây, bản thân chẳng là gì, nhưng chú của y lại là một trong những cổ đông của hộp đêm này, bình thường luôn cho y chút thể diện, có chút chuyện xảy ra gã sẽ không ra mặt, những chuyện như vậy cũng thường gặp, cho nên câu hỏi lúc này, nếu trả lời thật, sẽ đắc tội với nhiều vị khách xung quanh.

Khi nói, trên mặt Hoàng Tứ mang chút sát khí, mười mấy người đi theo gã tất cả đều xông lên, đây là đang tạo áp lực với Trương Dương.

- Anh Tứ, giữ không được chỗ này nữa à, có cần tôi đến giúp không?

Trương Dương còn chưa nói, đằng sau đã truyền một giọng nói bất âm bất dương, một thanh niên tóc nhuộm vàng, cổ đeo xích, trên tay xăm hình, lắc đầu bước đến.

Sau y, còn có bảy tám thanh niên ăn mặc kỳ quái, mấy người này bước tới, sắc mặt Hoàng Tứ trở nên càng khó coi.

Trương Dương cũng nhíu mày, đã gọi cảnh sát được một lúc, cảnh sát còn chưa tới, không ngờ mấy tên côn đồ nữa lại kéo tới.

- Anh bạn, tôi hỏi lần cuối, người này anh thả hay không?

Hoàng Tứ đột nhiên quay đầu lại, trên người tuôn ra một cỗ ác khí, hung hãn nói với Trương Dương.

Tên đầu trọc này dù thế nào cũng là cháu của cổ đông, vị cổ đông này thế mạnh, Hoàng Tứ không thể đắc tội, cho nên tên đầu trọc này gã nhất định phải cứu được.

- Anh Tứ, đây không phải tác phong của anh, sao mà chỉ có sét đánh, không thấy mưa nhỉ?

Người thanh niên kia đã bước đến, nói một câu kỳ lạ, nhạc trên sân nhảy đã hoàn toàn dừng lại, rất nhiều người đều đứng bên xem náo nhiệt.

Đối với bọn họ mà nói, náo nhiệt như vậy cũng không gặp nhiều.

Người trẻ tuổi vừa dứt lời đã chen vào phía trước, nhìn tên đầu trọc dưới tay Trương Dương. Y đột nhiên kinh sợ kêu lên:

- A, anh Hồ, anh làm sao thế...

Chỉ gọi một nửa, giọng y đã dừng lại ở đây.

Ánh mắt của y, dò đến chỗ Mễ Tuyết và Tô Vi.

Mễ Tuyết xinh đẹp không cần nói, ở trường cũng được coi là hoa khôi, bất kể dung mạo hay dáng người đều rất xuất sắc, chính Tô Vi cũng là một mỹ nhân hiếm có.

Con gái nhà giàu, nuông chiều từ bé, ăn dùng đều tốt hơn người khác, da dĩ nhiên cũng được bảo dưỡng tốt, khuôn mặt của Tô Vi nhỏ nhắn, da mềm mịn, ai nhìn thấy cũng muốn nheo một cái, bằng không tên đầu trọc kia đã không bu đến rồi.

Mày Hoàng Tứ đột nhiên nhíu lại.

Tên thanh niên này tên Triệu Phong, đứng nhìn y trẻ tuổi, tên tuổi y sớm đã nổi như cồn, dưới tay có hơn 100 anh em, bình thường hoành hành ngang ngược, đã làm rất nhiều chuyện xấu, hơn nữa là người lòng lang dạ sói, Hoàng Tứ và y từng xung đột, còn phải chịu thiệt nữa.

Triệu Phong là người nói nghĩa khí, vì vậy thủ hạ đều rất nghe lời y, tuy nhiên Triệu Phong này có một khuyết điểm, chính là háo sắc, những cô gái hơi có nhan sắc gần đây, dường như đều có tư tình với y.

Háo sắc thì háo sắc, nhưng y đang nhìn chăm chăm hai cô gái trước mặt, Hoàng Tứ hiểu rõ, hai cô gái này tuyệt đối không thể đụng vào.

Tất cả những chuyện vừa nãy, kỳ thực Hoàng Tứ đều nhìn thấy, đoạn đầu không quan trọng, quan trọng là đoạn sau, Trương Dương trong mấy giây xử lý được bốn người, ngay cả tên đầu trọc cũng bị hấn bắt lại.

Hoàng Tứ là bộ đội vũ trang chuyên nghề, sau khi làm trong quân đội 6 năm, gã tự biết mình không có được thủ đoạn như vậy, có thể xử lý sạch sẽ mấy người này trong thời gian quá nhanh như vậy.

Nói như vậy, nghĩa là chàng thanh niên văn văn tinh tinh trước mặt này, ngay cả y cũng chưa chắc đã là đối thủ, bằng không vừa rồi y cũng sẽ không khách khí như vậy, chỉ bảo đối phương thả người, nếu là người thường, y đã sớm động thủ cứu người rồi.

Người có thể thoải mái trừng trị bốn người như vậy, Hoàng Tứ không nghĩ Triệu Phong và đám lâu la của gã có thể đối phó được, một khi xảy ra xung đột, đến lúc đó người phiền phức cũng là y.

- Hai người đẹp lạ mặt quá, từ đâu tới vậy, kết bạn nhé?

Hoàng Tứ đang suy nghĩ, làm thế nào để đuổi đám người này đi, Triệu Phong đã đưa tay ra ngoài, còn háo sắc nhìn Mễ Tuyết và Tô Vi, tay của gã, còn chộp lấy bàn tay nhỏ bé của Mễ Tuyết nữa.

- A!

Mễ Tuyết kêu lên, vội vàng lui về phía sau, cô không ngờ, người thanh niên này lại chộp lấy tay cô.

Sắc mặt Trương Dương trầm xuống, sức trên tay càng mạnh hơn, tên đầu trọc quỳ dưới đất kêu lên thê thảm, tuy nhiên tên này tru tréo chưa được bao lâu đã dừng lại.

Anh ta đã bị Trương Dương ném ra ngoài, cái đầu trống trơn đụng vào cạnh bàn, lập tức bất tỉnh.

Ngay sau đó, tay Trương Dương đã xuất hiện trước mặt Mễ Tuyết, móng vuốt của Triệu Phong chưa kịp đụng vào Mễ Tuyết, đã bị Trương Dương ngăn lại, Trương Dương còn chộp lấy một ngón tay, dùng sức kéo về phía trước, Triệu Phong cũng đổ người về phía trước.

Cơ thể của y chỉ hơi nghiêng, nháy mắt sau lại lùi ra phía sau, khuỷu tay của Trương Dương thuận thế đập vào mặt y, rồi lại đưa chân ra, đồng thời đá vào bắp đùi của y.

Dùng cả chân lẫn tay, Triệu Phong lập tức bay ra xa hơn 10m, bay thẳng đến chỗ y vừa mới tiến vào.

Triệu Phong bay ra ngoài, chân bị co quắp, tuy nhiên người vẫn chưa tỉnh, y đã bị hôn mê tại chỗ rồi.

Lúc này Trương Dương không lưu tình nữa, Mễ Tuyết là bạn gái của hắn, cũng là người phụ nữ của hắn, thằng nhãi này dám đụng tay vào, chẳng khác nào xúc phạm hắn, đương nhiên ra tay cũng nặng hơn nhiều.

Còn nữa, bản thân hắn lo lắng cho an toàn của Mễ Tuyết và Tô Vi, bởi vậy nên mới kéo dài, chờ cảnh sát đến, nếu không phải có bọn Mễ Tuyết đến đây, Trương Dương căn bản sẽ không cần phải nói với Hoàng Tứ những lời vô nghĩa.

Thằng nhãi này, dám chộp Mễ Tuyết ra tay, Trương Dương chẳng cần phải e dè gì nữa, nếu có kiêng kỵ, là chỉ sợ bạn gái mình bị người khác lợi dụng.

Triệu Phong bị Trương Dương đá bay ra ngoài, rất nhiều người đều sùng sờ.

Người đầu tiên sùng sờ là Hoàng Tứ, điều gã lo lắng nhất đã xảy ra, tiếp theo là đám lâu la của Triệu Phong.

Phản ứng của những tên côn đồ này so với thủ hạ của tên đầu trọc này còn mạnh hơn, Triệu Phong vừa bị đá bay đi, hai người đã chạy tới dìu y, còn những người khác đều hét lên đánh về phía Trương Dương.

Sáu người lao về phía Trương Dương, trong đó có hai người còn cầm súng với dao găm, so với đám người đánh Tô Triền Đào còn hung ác hơn.

Mễ Tuyết và Tô Vi bị dọa cho sợ hãi, trong mắt Trương Dương hiện lên tia hàn quang, bước về phía trước một bước, dùng cả hai tay, lần này ra tay không chút lưu tình nữa.

Khí công tổ truyền Trương gia không chỉ có nội lực, còn phối hợp với công phu võ thuật nữa, mấy công phu này mà dùng để đánh nhau với mấy tên lưu manh này, đúng là dùng dao mổ trâu để giết gà mà.

- Rầm, rầm, Rầm, bịch!

Sáu người nhanh chóng bị Trương Dương đốn ngã, vị trí của Trương Dương vẫn không thay đổi, vẫn đứng trước mặt Mễ Tuyết.

Nhìn bóng lưng của Trương Dương, Mễ Tuyết có một cảm giác an toàn không thể nói bằng lời, bóng dáng trước mắt, làm cho nàng cảm giác như như một ngọn núi bảo vệ cho nàng vậy, cảm giác này, khiến ánh mắt của nàng không khỏi uor ướt, vội cúi đầu.

Cũng chỉ một phút đồng hồ, lại giải quyết xong sáu người.

Ánh mắt Hoàng Tứ tròn to, vừa rồi gã tưởng mình đã đánh giá cao Trương Dương, thật ra gã không nghĩ Trương Dương lại lợi hại như vậy, đứng trước mặt hắn, nhìn thấy hắn ra tay mới có thể cảm nhận được sự chấn động này.

Bây giờ không phải gã tạo áp lực cho Trương Dương, mà gã đang cảm nhận được một áp lực lớn, gã nghi ngờ, nếu mình tiến lên, có phải cũng bị chur thế không, một chiêu đã ngã.

Còi báo động rồi cuộc cũng vang lên, thời gian lâu như vậy, cảnh sát cuối cùng cũng đến.

Tuy nhiên tiến vào trước là bảo vệ của hộp đêm, sấn nhảy xảy ra chuyện lâu như vậy, hộp đêm chẳng có ai tới, không thể không nói quản lý của bọn họ có chút vấn đề.

Nhưng cũng có khả năng là do họ quá tin tưởng vào Hoàng Tứ, cho dù có xảy ra chuyện thì Hoàng Tứ cũng dàn xếp được, không ngờ lần này Hoàng Tứ lại không dám động thủ.

Hơn 20 bảo vệ, kinh ngạc nhìn sấn nhảy hỗn loạn.

Sau bảo vệ, có vài người khác tiến vào, người bước vào đầu tiên là Tô Thiệu Hoa, theo sau là cảnh sát, cảnh sát cũng không phải là 110 như hắn nghĩ, mấy người này rõ ràng hơi lớn tuổi, còn rất uy nghiêm nữa.

- Cục trưởng Nghiêm!

Hoàng Tứ sững sốt, lặng lẽ lui ra phía sau, về kinh ngạc trên mặt càng tăng lên.

Gã không ngờ, chuyện này lại kinh động động đến Cục trưởng cục công an, người cùng bước vào Tô Thiệu Hoa, có một người là Cục trưởng Nghiêm Cục trưởng cục công an thành phố, trong mắt của họ là nhân vật cao không với tới rồi.

- Ba!

Nhìn thấy ba mình đến, Tô Vi rút cuộc không kìm nổi, chạy nhanh qua, lập tức nhào vào lòng Tô Thiệu Hoa, đầu khỏ khóc rống lên, hôm nay cô không chỉ kinh hãi, mà còn oan ức, từ nhỏ đến giờ cô chưa bao giờ gặp phải chuyện như vậy.

- Vi Vi, con không sao chứ, những người này có làm gì con không?

Tô Thiệu Hoa không kịp hỏi gì khác, vội vàng kéo con gái ân cần hỏi han, con gái, ra ngoài gặp chuyện rất dễ chịu thiệt, đây cũng là nỗi lo của người làm cha làm mẹ.

- Con không sao, cái này, mấy người xấu này đều bị Trương Dương đánh rồi!

Tô Vi vừa khóc vừa lắc đầu, sau cảnh sát lại có mười mấy người đi vào. Hoàng Tứ sững sốt, người bước vào lần này y quen, chính là phú hào nổi tiếng vùng này Triệu Chí, nốt ruồi lớn trên mặt chính là đặc điểm lớn nhất của lão ta.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Vô Cùng May Mắn

Triệu Chí đến, Hoàng Tứ cũng không kinh ngạc.

Triệu Chí chính là ông chủ lớn của hộp đêm này, bình thường buổi tối thường xuyên đến xem xét, hôm nay xảy ra chuyện, nếu lão đã đến thì nhất định sẽ xuất hiện.

- Ông chủ Tô, ngại quá, khiến lệnh ái sợ hãi rồi!

Nghiêm Tranh cười ha ha nói với Tô Thiệu Hoa, Nghiêm Tranh chính là viên cảnh sát bước vào cùng Tô Thiệu Hoa, buổi tối mà vẫn mặc cảnh phục, ông cũng là Cục trưởng cục công an nơi này, là người vừa rồi đã khiến Hoàng Tứ sợ hãi.

- May là không xảy ra chuyện gì, nhưng trị an ở đây thực sự cần phải chỉnh đốn lại rồi!

Tô Thiệu Hoa nhỏ giọng an ủi con gái, lúc này mới thân nhiên nói một câu.

Trong giọng nói của Tô Thiệu Hoa thể hiện rõ sự bất mãn, nhận được điện thoại của Tô Vi, lúc đó ông vô cùng hoảng sợ, lập tức thông qua mối quan hệ của gia đình nhờ người liên hệ, Tô Thiệu Hoa hiểu rất rõ, cho dù là chuyện nhỏ, không có quan hệ thì cũng không xử lý được.

Tô gia không chỉ một mình ông là thương nhân, còn có hai cán bộ cao cấp, năng lượng rất lớn.

Người Tô Thiệu Hoa tìm chính là Giám đốc sở Công an tỉnh Hoàn Nam, Tô Thiệu Hoa quen vị Giám đốc sở này, từng qua lại, Giám đốc sở nhận được tin, lập tức ép xuống Cục trưởng phía dưới, lúc này mới xảy ra chuyện Cục trưởng cục công an đích thân đến.

Trần Thiên Hòa và Nghiêm Tranh cũng không quen, cho nên cũng chẳng nề mặt, trực tiếp thể hiện sự bất mãn.

- Ông chủ Tô nói đúng, cần phải chỉnh đốn, ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ chủ trì công đạo.

Nghiêm Tranh cười khổ gật đầu, đây là việc Giám đốc sở đích thân giao phó, ông cũng không dám không nghe.

Ngoài ra ông cũng có hiểu biết nhất định đối với Tô Thiệu Hoa, mặc dù chỉ là thương nhân, nhưng lão đại, lão tam của Tô gia đều đang tại chức, mà còn giữ chức vị cao.

Đặc biệt là lão Tam nhà người ta, tuổi còn trẻ đã là cán bộ cấp Bộ trưởng, tiền đồ vô lượng, ông chỉ là một Cục trưởng cục công an thành phố nhỏ nhoi, không thể đắc tội nổi với nhân vật lớn như Tô gia.

Lúc này ông chỉ có thể than xui xẻo, quay đầu lại tìm tên đầu sỏ để tính sổ.

- Ba, anh bị người ta đánh, nếu không có Trương Dương ở đây, không biết sẽ bị đánh đến thế nào nữa, con cũng không biết có thể chờ được ba đến không nữa!

Tô Vi ngẩng đầu, lại nói một câu, lúc nói còn chảy nước mắt, bộ dạng khiến ai cũng phải thương xót.

Nghe nói Tô Triền Đào bị đánh, Tô Thiệu Hoa vội qua xem, Tô Triền Đào muốn tránh cũng không thoát, đành chậm chậm bước qua.

- Bác hai!

Hiện giờ gã đã hoàn toàn tỉnh rượu, chuyện hôm nay kỳ thực cũng có liên quan đến gã, gã chuẩn bị nhận trừng phạt rồi.

- Đầu có sao không?

Tô Thiệu Hoa đưa tay ra, chạm vào đầu gã, còn chạm phải một mảnh thủy tinh, điều này khiến cho Tô Thiệu Hoa biến sắc.

Rõ ràng, Tô Triền Đào bị người ta lấy chai đánh, Tô Triền Đào là con trai độc đinh của em trai ông, cũng là niềm kiêu hãnh của Tô gia, dù gã xảy ra vấn đề gì, đối với Tô gia mà nói sẽ là chấn động không nhỏ.

- Không sao, không sao, bác hai, may là có Trương Dương ở đây.

Tô Triền Đào vội vàng lắc đầu, gã dĩ nhiên biết ai là người giúp mình báo thù, không có Trương Dương, hôm nay kết quả ra sao, gã hiểu rất rõ.

- Trương Dương?

Tô Thiệu Hoa nhẹ giọng nói, còn mang theo chút kinh ngạc.

Trương Dương đối với ông không có gì xa lạ, hiện tại là bác sĩ chữa trị cho ông, người giúp ông chữa khỏi căn bệnh lâu năm, còn cùng Tô Triền Đào lằng xê tam thất, cùng hợp tác kiếm tiền.

Chỉ có điều ông không nghĩ, Trương Dương lại sử dụng vũ lực lợi hại như vậy, hiện trường hỗn loạn ông có thể thấy, lúc này Tô Vi cũng nói, những người này, đều do một mình Trương Dương đánh ngã.

Lúc bọn họ nói chuyện, Cục trưởng Nghiêm bảo những cảnh sát bắt mấy người kia lại, nằm trên đất, tỉnh táo, hay hôn mê đều bị dẫn ra ngoài hết, nhìn tình trạng thâm thâm của những người này đám cảnh sát đều lắc đầu, đặc biệt là sáu tên kia, không gãy tay thì cũng gãy chân.

Những người này, ít nhất đều phải nằm viện một thời gian ngắn.

Tên đầu trục, Triệu Phong cũng bị bắt đi, cuối cùng Triệu Chí cũng bước đến, kinh ngạc nhìn mọi chuyện, vừa nãy anh ta chào hỏi Cục trưởng Nghiêm, đáng tiếc Cục trưởng Nghiêm chẳng để ý gì đến anh ta.

- Ông chủ!

Hoàng Tứ biết không thể trốn được, vội vàng từ phía sau chạy tới, đứng trước mặt Triệu Chí, cúi đầu.

Triệu Chí là phú hào nổi tiếng ở đây, hộp đêm này 60% cổ phần đều thuộc về Triệu Chí.

- Chuyện gì vậy?

Triệu Chí lớn tiếng hỏi, vừa mới hỏi xong, ánh mắt anh ta đột nhiên trợn trừng.

Lúc mới bước vào, giám đốc ở đây báo cáo tình hình với anh ta, anh ta chủ yếu nhìn chăm chăm đám người cực trường, không nhìn qua bên kia, lúc này nhìn lại, trước mặt, Trương Dương đang đứng đó.

Hôm nay anh ta đến đây, cũng là thuận đường đi lấy kết quả ở bệnh viện rồi ghé qua, kết quả kiểm tra cho anh ta biết thật sự anh ta mắc ung thư hắc sắc tố.

May là, bệnh của anh ta đang ở giai đoạn đầu, có hy vọng chữa khỏi, chỉ có điều trình độ bệnh viện bọn họ không đủ, đề nghị anh ta đến bệnh viện lớn điều trị.

Có đi bệnh viện lớn hay không Triệu Chí căn bản không nghĩ đến, toàn bộ hy vọng của anh ta ủy thác vào Trương Dương, Trương Dương là người đầu tiên phát hiện bệnh tình của anh ta, còn là bác sĩ giỏi hơn cả quán chủ y quán Cơ thị, thật sự đã khiến anh ta tin tưởng.

Điều quan trọng nhất, bác sĩ riêng của anh ta, là vị bác sĩ nổi tiếng ở Bắc Kinh cũng không dám đảm bảo gì với anh ta, chỉ có Trương Dương là nói với anh, đảm bảo có thể chữa khỏi bệnh này.

Lúc này, anh ta tin tưởng nhất là Trương Dương, còn muốn nghĩ cách tạo mối quan hệ tốt với Trương Dương, giờ thấy Trương Dương ở đây dĩ nhiên anh ta giật mình rồi.

- Bác sĩ Trương!

Không để ý đến Hoàng Tứ, Triệu Chí vội vàng chạy tới, cười ha hả chào hỏi Trương Dương.

- Bác sĩ Trương, sao ngài ở đây, ngài tới chơi mà không nói với tôi một tiếng, để tôi được làm chủ một lần chứ!

Thái độ của Triệu Chí đối với Trương Dương có thể nói vô cùng cung kính, thậm chí làm cho người ta có cảm giác hơi nịnh nọt, Triệu Chí giống như đang nịnh bợ Trương Dương vậy.

Không có cách nào khác, người ta có thể chữa bệnh cho mình, cứu mạng mình, Triệu Chí dĩ nhiên không dám khinh suất rồi.

Có thể anh ta không biết, thái độ của anh ta đối với Trương Dương, khiến nhiều người xung quanh trợn mắt nhìn, đặc biệt là Hoàng Tứ, lại lui ra sau mấy bước, còn rụt đầu xuống.

Chỉ tiếc vóc dáng gã quá cao, có rụt đầu cũng chẳng được gì.

- Tôi đi đến đây với bạn, không ngờ xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn!

Trương Dương khẽ mỉm cười, Tô Triển Đào giờ đã đến bên Tô Thiệu Hoa, bên này chỉ còn hân với Mễ Tuyết.

Cảnh sát đã đến, tên đầu trọc đã bị bắt, hân cũng không còn lo lắng có chuyện gì xảy ra nữa, tâm tình cũng thoải mái hơn một chút, tuy nhiên nhìn thấy Triệu Chí, hân cũng rất kinh ngạc, đặc biệt là khi thấy Hoàng Tứ cung kính với anh ta như vậy.

- Chuyện ngoài ý muốn? Bác sĩ Trương, chuyện ngoài ý muốn gì, quên nói với ngài, nơi này là sản nghiệp của tôi!

Triệu Chí hơi sững sờ, vội vàng hỏi, nói thẳng mình là chủ nơi này.

Anh ta đang lo không có cơ hội nịnh bợ Trương Dương, lần trước bởi vì sai lầm của anh ta, chuyện muốn tìm Cơ Hoành Quang chữa bệnh đã khiến Trương Dương tức giận, anh ta vẫn còn nhớ, mấy ngày nay anh ta vẫn luôn nghĩ cách nào để bù đắp, hiện tại Trương Dương xảy ra chuyện ở hộp đêm của anh ta, anh ta nào dám không thể hiện sự tích cực.

Triệu Chí rất rõ, chuyện này nếu anh ta xử lý tốt, không chỉ giữ gìn được mối quan hệ tốt giữa hai người, mà còn có thể chữa được những điều không vui do lần trước đem lại.

- Ông chủ, là thế này!

Trương Dương còn chưa nói, Hoàng Tứ đã chạy đến, kéo Triệu Chí, nhỏ giọng giải thích.

Vừa giải thích, Hoàng Tứ vừa thăm cảm thấy mình may mắn, may là lúc này mình không ngu ngốc động thủ với Trương Dương.

Động thủ, đừng nói mình đánh không lại Trương Dương, nếu thực sự đụng vào Trương Dương, e là sau này chẳng có cơm mà ăn nữa, chỉ nhìn thái độ của ông chủ lớn với Trương Dương thì biết.

Càng không nói, bên kia còn có Cục trưởng cục công an thành phố nhìn chăm chăm, cho dù gã có ngốc, giờ cũng rõ, Cục trưởng đại nhân đến đây là để làm chỗ dựa cho đám Trương Dương, cô nàng lúc đầu bị tên đầu trọc đùa giỡn, giờ đang gào khóc trong lòng ba mình kia.

Mà ba của cô nàng là nhân vật đến cục trưởng cũng phải vô cùng cung kính.

- Cháu trai Hồ Minh? Còn đám Triệu Phong, bọn họ dám làm bậy tại đây? cậu làm ăn thế quái gì đấy?

Triệu Chí vừa nghe xong, mặt lập tức biến sắc, lớn tiếng mắng Hoàng Tứ.

Hồ Minh là cổ đông của hộp đêm này, giữ 10% cổ phần, chỉ là cổ đông nhỏ, nếu không phải bản thân kéo cho ông ta, 10% này ông ta cũng sẽ không có được, cháu của ông ta, Triệu Chí dĩ nhiên chẳng để trong mắt.

Về phần Triệu Phong đúng là cùng họ với anh ta, nhưng chẳng có quan hệ gì với anh ta cả, Triệu Phong có cha là cán bộ của Cục công an, bằng không trẻ như gã chẳng thể nào được coi là lão đại, đáng tiếc là hôm nay Cục trưởng đích thân tới, dù gã có cha là cán bộ cũng vô dụng.

- Ông chủ, tôi cũng không muốn như vậy, may là họ không bị tổn hại gì!

Hoàng Tứ về mặt đau khổ, chậm chậm giải thích.

Hiện nay mấy tên báo kê này, đều được các ông chủ thuê, xã hội đen thực sự không còn nữa, cũng không hùng mạnh nữa, không có tiền, chỉ dựa vào hung ác cũng chẳng làm nên chuyện.

Triệu Chí là ông chủ lớn của hộp đêm, rất có uy quyền ở đây.

- Không thiệt thòi gì lớn là được rồi, lập tức đi xin lỗi cho tôi!

Triệu Chí trừng mắt, trong lòng Hoàng Tứ thầm kêu khổ, vội bước đến, nhỏ giọng xin lỗi Trương Dương.

Nếu gã biết Trương Dương và ông chủ có quan hệ như vậy, vừa rồi có đánh chết gã cũng không báo Trương Dương thả người, tên đầu trọc kia kỳ thực gã cũng rất ghét, ở đây thường hay quấy rầy mọi người, nếu không phải sau lưng tên đầu trọc có ông chủ, thì không biết gã đã đánh tên đầu trọc bao nhiêu lần rồi.

- Bác sĩ Trương, cậu không sao chứ?

Hoàng Tứ vừa mới xin lỗi xong, Tô Thiệu Hoa đã tới, vừa này ông chỉ quan tâm đến con gái, cháu trai, bỏ qua mất Trương Dương, giờ mới nhớ lại, vội vàng chạy sang.

- Tôi không sao!

Trương Dương lắc đầu, Nghiêm Tranh đi cạnh, kinh ngạc nhìn hắn, càng giật mình kinh ngạc.

- Chẳng việc gì là tốt rồi, hôm nay may là có cậu, Triển Đào không hiểu chuyện, Vi Vi nghịch ngợm, không phải có cậu ở đây không biết xảy ra chuyện gì nữa!

Lời của ông, khiến Tô Triển Đào cúi đầu.

Tô Triển Đào trong lòng không nhìn được, cậu ta còn lớn tuổi hơn so với Trương Dương, sao có thể nói cậu ta không hiểu chuyện chứ, hơn nữa, cậu ta cũng sắp trở thành triệu phú rồi, mấy chữ không hiểu chuyện này, nên sớm phải rời xa cậu.

Đáng tiếc là bề trên đã nói như vậy, cho dù cậu có ý kiến cũng không dám phản bác.

- Tô tiên sinh khách sáo quá, tôi vốn là bạn của Triển Đào, chuyện của anh ấy cũng là chuyện của tôi, hôm nay kỳ thực cũng không thể hoàn toàn trách họ được!

Trương Dương lắc đầu, thản nhiên cười cười.

- Ông chủ Tô, bác sĩ Trương là?

Cục trưởng cục công an Nghiêm Trang đứng cạnh đột nhiên hỏi.

- Cục trưởng Nghiêm, vị này là bác sĩ chữa trị chính của tôi, bác sĩ Trương Dương, đừng thấy cậu ấy trẻ tuổi, y thuật cậu ấy cao minh lắm, vô cùng lợi hại!

Tô Thiệu Hoa quay đầu lại, mỉm cười với Cục trưởng Nghiêm nói, lúc này ông tỏ uy thế, nhưng giờ thấy con gái không sao, cháu trai cũng chẳng việc gì, nên tâm tình cũng thả lỏng hơn.

Người ta đã xử lý nghiêm túc chuyện hôm nay, ông cũng không nên nặng nề nữa, chuyện hôm nay cuối cùng vẫn còn phải nhờ vào người ta.

- Trương Dương, là công tử của Bí thư Trương?

Nghiêm Tranh cẩn thận nhìn Trương Dương, cẩn thận hỏi.

- Bí thư Trương, Bí thư Trương nào?

Trương Dương khẽ cau mày, không biết vì sao, ba chữ Bí thư Trương kia làm hắn không thích, nghe ba chữ đó hắn cảm thấy rất phần nộ.

- Ngại quá, có thể tôi nhớ nhầm!

Nghiêm Tranh lắc đầu, đồng thời ánh mắt nghi hoặc nhìn Trương Dương.

Nghiêm Tranh trước khi làm Cục trưởng cục công an thành phố, từng làm Cục trưởng cục công an huyện, nhưng không ở Tiêu Ấp, mà là ở huyện thị bên dưới của thành phố khác.

Lúc đó, ông từng có cơ hội đến nhà Bí thư thành ủy Trương, nhìn thấy trong nhà có một bé trai, rất giống Trương Dương, mà tên hình như cũng là Trương Dương nên mới hỏi.

Trương Dương không thừa nhận, ông lập tức phủ nhận, dù Trương Dương có phải công tử của Bí thư Trương hay không, chỉ cần Trương Dương không thừa nhận, thì ông cũng không tiện truy vấn.

Càng không cần phải nói, vị Bí thư Trương hiện tại sớm lên chức, so với một Cục trưởng cục công an thành phố như ông thì quá cao, căn bản là người không thể nào đặc tội được.

- Ông chủ Tô, bác sĩ Trương, hai người yên tâm, vụ án này chúng tôi nhất định điều tra rõ, trả lại công đạo cho mọi người, ông chủ Triệu, chuyện xảy ra chỗ các anh, kính xin mọi người phối hợp!

Nghiêm Tranh lập tức nói, lúc nói rất nghiêm túc, người theo sau ông còn cầm theo bản ghi chép.

Triệu Chí lập tức lên tiếng:

- Cục trưởng Nghiêm, ngài yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ phối hợp, bất cứ ai có liên quan, ngài không cần phải khách khí!

Triệu Chí tìm cơ hội để lấy lòng Trương Dương, nếu vụ này để Trương Dương phải oan ức, dĩ nhiên anh ta phải toàn lực phối hợp rồi.

Dù là Trương Dương không sao, còn một đồng những tên côn đồ bị thương thì cũng thế.

Hoàng Tử bắt giác lui về phía sau, trong lòng cảm thấy, lúc đầu vì võ nghệ của Trương Dương nên không dám coi thường hành động mù quáng, giờ nghĩ lại, đúng là hành động sáng suốt.

Thực sự động vào mấy người này, dù gã có chiếm thế thượng phong thì cuối cùng cũng sẽ không chịu nổi thôi.

Không thấy đích thân cục trưởng cục công an thành phố đến đây nói chuyện hay sao, còn ông chủ của bọn họ nữa, chuyện này rõ ràng là thiên vị mấy thanh niên này, tên đầu trọc lần này thâm rồi, ngay cả chú của y e là cũng phải chịu khổ.

Có cục trưởng và ông chủ cam đoan, Tô Thiệu Hoa lúc này mới gật đầu.

Lúc Tô Vi khóc gọi điện, thực sự khiến ông hoảng sợ, sau khi đến đây mới phát hiện người của mình không phải chịu thiệt thòi, lúc này mới yên tâm.

Sau khi chào bọn Nghiêm Tranh, Tô Thiệu Hoa mới đưa Tô Vi và Trần Thiên Hòa rời đi, Trương Dương và Mễ Tuyết cũng rời đi, sau lần xô xát này, bọn họ chẳng còn tâm tư đâu mà chơi bời nữa.

Cho dù có muốn chơi, sợ cũng không chơi được, sàn nhảy của hộp đêm đã bị cảnh sát phong tỏa, Triệu Chí còn bảo người đóng cửa cả hộp đêm.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Đột Phá Lên 200 Tệ

Sau khi trở lại khách sạn, tất cả mọi người tập trung trong phòng của Tô Thiệu Hoa, Tô Triễn Đào cúi đầu xuống như đã làm việc gì sai trái.

Tô Triễn Đào sợ bác hai còn hơn cả sợ ba mẹ, lúc nhỏ ba mẹ làm ăn bận rộn, không có thời gian để chăm sóc cậu ta, cậu ta ở cùng Tô Thiệu Hoa đến khi lớn lên vào trung học mới quay về ở cùng ba mẹ.

Tô Thiệu Hoa đối với bọn họ vô cùng nghiêm khắc, Tô Triễn Đào lại là một đứa trẻ nghịch ngợm, vì thế khi còn nhỏ không ít lần bị Tô Thiệu Hoa đánh. Dần dần trong lòng hắn cũng có phần sợ hãi Tô Thiệu Hoa.

- Nghỉ ngơi trước đi, có gì ngày mai nói sau.

Tô Thiệu Hoa đột nhiên thở dài, Tô Triễn Đào ngậy ra vài giây rồi lập tức quay trở về phòng của mình, không nghĩ ngờ gì nữa câu nói của Tô Thiệu Hoa chứng tỏ cậu ta đã được tha thứ, cậu ta quên cả chuyện chào hỏi và chuyện bị Trương Dương đánh.

- Bác sĩ Trương, chuyện ngày hôm nay phải cảm ơn anh nhiều.

Tô Thiệu Hoa quay đầu lại nói nhỏ với Trương Dương:

- Chuyện ngày hôm nay cậu ta cũng không biết rõ, không biết hậu quả đáng sợ khi không có Trương Dương.

- Cháu và Triễn Đào là bạn bè, bác không cần phải khách khí!

Trương Dương mỉm cười, mấy ngày nay hắn và Tô Triễn Đào đã ở cùng nhau và trở nên thân thiết.

- Vậy tôi không vòng vo nữa, hi vọng bác sĩ Trương sẽ chiếu cố hơn đến thằng bé Triễn Đào, nó mạnh mẽ từ bé, không thích theo nghiệp buôn bán của ba mẹ, hiện giờ xem ra không sai, nó chưa trải qua trở ngại nào, vẫn còn non nớt lắm!

Tô Thiệu Hoa lại gật đầu, lần này ông ta có cảm giác rất kì lạ.

Ông ta và Trương Dương nói chuyện giống như những người bạn cùng lứa, câu chuyện mãi không có hồi kết. Phải biết rằng, Tô Triễn Đào cũng hơn Trương Dương vài tuổi.

- Ông chủ Tô yên tâm, chúng cháu là bằng hữu, việc của cậu ấy cũng là việc của cháu, còn nữa, bác hôm nay có chút nóng vội, lại nổi giận sẽ không tốt cho bệnh của bác, cháu kê cho bác một đơn thuốc, mai đi mua thuốc dựa theo đơn này, uống liền 2 ngày sẽ không sao nữa!

Trương Dương tìm giấy và bút viết đơn thuốc cho Tô Thiệu Hoa.

Hắn và Tô Triễn Đào là bằng hữu, lại là đối tác kinh doanh, những chuyện này Tô Thiệu Hoa không nói hắn cũng sẽ tự làm, chỉ cần có hắn đi cùng thì Tô Triễn Đào chịu thiệt.

Về cảm giác kì lạ của Tô Thiệu Hoa, hắn một chút cũng không có. Nói về kinh nghiệm cuộc sống của 2 người, hắn so với Tô Thiệu Hoa cũng không kém hơn nhiều, đối với hắn đây cũng là chuyện bình thường.

- Vâng, cảm ơn bác sĩ Trương!

Tô Thiệu Hoa lập tức đáp tạ, vừa rồi ông ta thật sự cảm thấy trong cổ họng của mình có chút khó chịu, không nghĩ rằng Trương Dương cũng nhận ra điều này, y thuật của hắn thật sự đạt tới mức ông ta không tưởng tượng nổi.

Lần này bệnh của hắn, thật sự là có thể sẽ chữa khỏi.

Trương Dương cũng về nghỉ ngơi, Mễ Tuyết ở lại chỗ của Tô Vi, Tô Vi đến giờ vẫn còn sợ hãi, muốn Mễ Tuyết ở bên cạnh cô.

Đối với một tiểu thư xuất thân nhà quyền quý, Trương Dương không hề có cảm tình gì, nhưng hôm nay hắn và Mễ Tuyết, hai người họ không thể ngủ chung một giường, chỉ có thể để anh ta ở bên cạnh cô ấy.

Đêm đó không có chuyện gì xảy ra, ngày hôm sau như bình thường hắn dậy từ rất sớm, tiếp tục tu luyện nội công của mình.

Khi ăn sáng, Tô Triễn Đào thấy Tô Thiệu Hoa không trách phạt, trong lòng cũng cảm thấy nhẹ bớt, dần dần lấy lại bình tĩnh như trước.

Cậu ta biết thói quen của Tô Thiệu Hoa, có sai sẽ lập tức chịu phạt, không được chậm trễ, nếu không trách phạt ngay thì chuyện này coi như cho qua.

Ăn sáng xong, Tô Triễn Đào cùng Tô Thiệu Hoa đi dạo một vòng chợ thuốc Đông y, đây mới là lần đầu tiên Tô Thiệu Hoa đến đây nhưng trước đó đã nghe nói qua rất nhiều lần.

Khu chợ này lớn đến nỗi Tô Thiệu Hoa khi đến đây cũng có chút bất ngờ, điều này khiến Tô Triễn Đào càng đặc ý hơn.

Chợ càng lớn cơ hội càng lớn, nhưng cũng có nghĩa là cạnh tranh càng lớn, Tô Triển Đào dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, một người chỉ có năm vạn đồng có thể tạo nên thành công này thật sự không đơn giản, cháu trai mình không có khả năng làm được.

Có tới đây, Tô Thiệu Hoa mới nghe đến cái được nói nhiều nhất ở đây chính là tam thất

Hôm nay tam thất tiếp tục trúng tiền, mọi người đều tin có nhà buôn lớn xuất hiện, một vài người tin bắt đầu cùng theo vào, lúc này theo có muộn một chút nhưng ăn không đến thịt vẫn có thể húp chút nước.

Bọn họ chỉ cần chút thông minh, linh hoạt, không chỉ có thể biết được tình hình xuất hàng sớm một chút mà còn có thể biết có tồn thất gì.

Ngoài ra còn một số người mù quáng theo vào, thấy hướng đi tốt của tam thất liền theo vào, theo vào lại không thoát ra được, những người này cuối cùng đều gặp thất bại thảm hại.

Xem ra những người này thật ngu ngốc, thế nhưng trên thực tế có rất nhiều người như vậy, không chỉ hiện tại mà tương lai cũng vậy. Sau sự sụp đổ lớn của thị trường chứng khoán, thị trường chứng khoán đã tăng đến giai đoạn rất không bình thường, tuy nhiên vẫn còn không vô số người đắm đuối vào, sợ rằng không kiếm được tiền, những người này lúc ấy đều bị điều này bịt mắt.

Cái mà họ quan sát không phải toàn thị trường mà chỉ là một loại cổ phiếu đang tăng, cảm thấy có lợi là xông tới.

Họ nghĩ là tăng, lại không chú ý đến rủi ro khi giảm, hoặc biết là sẽ giảm nhưng cảm giác vẫn có thể tăng lại, cuối cùng trở thành con chiên nghèo, trở thành thức ăn trong miệng các nhà phát hành cổ phiếu.

Sau khi Tô Thiệu Hoa hiểu được tất cả mọi chuyện, cũng lí giải được sự điên cuồng của Tam Thất nhin không được lắc đầu ngao ngán.

Tăng mạnh như vậy, không kể những người này, chính ông ta cũng có chút suy nghĩ, chỉ có điều ông ta có thể khống chế bản thân mình, bất luận có tăng mạnh đến thế nào ông ta cũng sẽ không tham gia.

Đây không phải lĩnh vực của ông ta, đối với những điều này ông ta cũng không hiểu được bao nhiêu.

Đầu tư vốn vào những nơi mà không am hiểu nhiều, sợ rằng đến cả Tô Thiệu Hoa cũng gặp khó khăn trở ngại lớn, không có lợi ích gì.

Dạo qua một vòng, Tô Thiệu Hoa mua được không ít thuốc bổ.

Cái gì mà nhân sâm đại 20 năm, Đông trùng hạ thảo đại Tây Tạng, nấm linh chi... phần lớn những thứ này đều rất quý, Tô Thiệu Hoa mua một túi lớn tốn đến hơn 10 vạn.

Số tiền này đương nhiên không là gì trong mắt ông ấy. Những thuốc quý này một phần ông ấy sẽ uống, còn sẽ mang biếu, dù sao cũng là thuốc bổ mà, mua nhiều một chút cũng không vấn đề gì.

Hơn nữa còn có Trương Dương đi cùng, bọn họ không thể bán đồ giả, nếu thật sự là đồ giả, Trương Dương liếc mắt một cái là phát hiện ra ngay.

Lúc chiều, cục trưởng Nghiêm của cục thành phố đã tự mình tới khách sạn nói về tiến triển của vụ án ngày hôm qua.

Hôm qua, mấy tên côn đồ đó, đa phần đều bị thương, còn nhiều tên đang nằm trong bệnh viện, bọn chúng được lấy khẩu cung ngay tại bệnh viện.

Theo chỉ thị của cục trưởng Nghiêm, sự việc lần này bên có lỗi lớn nhất là bọn họ, tên đầu trọc đã bị giam vào trại giam vì tội gây rối, theo sự việc ngày hôm qua, tên đó có chút oan ức, hôm qua tên đó cũng không cố tình gây rối.

Tuy nhiên nguyên nhân xảy ra chuyện này cũng là do tên đầu trọc nên cũng không thể cho qua, lần này chỉ dùng gây sát, coi như vì tội lỗi trước đó mà chuộc tội.

Còn có tên anh cả trẻ tuổi của nhóm côn đồ là Triệu Phong, cha mẹ hắn làm việc tại một phân cục Chính uỷ, các vị ấy đã đích thân tìm đến Nghiêm Chính xin được tha tội, cuối cùng đều không thể xin giảm án được.

Triệu Phong bị bắt vì tội tham gia vào tổ chức xã hội đen và tụ tập gây ấu dâm, tội đầu tiên tham gia vào tổ chức xã hội đen là tội nặng, chỉ dựa theo tội này mà kết án thì Triệu Phong cũng phải ngồi tù vài năm.

Triệu Phong sợ đi bị xử nặng như vậy, thậm chí đến ba hán cũng không thể xin tha cho hắn không phải là do Tô Thiệu Hoa đến tìm Giám đốc Sở tạo áp lực, nguyên nhân thực sự trong chuyện này chính là Trương Dương.

Hôm qua, sau khi Nghiêm Chính trở về nhà, càng nghĩ càng thấy không đúng, Trương Dương không thừa nhận là con trai của Bí thư Trương, nhưng càng lớn hắn lại càng giống, họ cũng giống, khiến lão ta không thể không nghi ngờ.

Sáng nay lão ta lại đến hỏi thăm vài câu, cuối cùng cũng xác định được thân phận của Trương Dương.

Đúng là trước đó lão ta không nhìn lắm, cũng không có đoán sai, Trương Dương đích thực là đứa bé trước đây lão ta đã gặp ở nhà của bí thư Trương. Hiểu được điều này, lão ta đâu dám không tận tâm với vụ việc kia. Thế nhưng Triệu Phong đã trực tiếp đắc tội với Trương Dương, lại muốn đùa giỡn với bạn gái của Trương Dương mới bị hình phạt nặng nề như vậy.

Đến nơi lão ta đương nhiên không thể phạt nặng, phạt nhẹ một chút, nếu để Trương Dương không vừa lòng, lão ta không an tâm.

Tô Thiệu Hoa khá hài lòng với kết quả này.

Chỉ có điều bình thường xảy ra đánh nhau, vốn tưởng rằng bắt lại tạm giam vài ngày là cho ra, không nghĩ tới có mấy người còn bị xử nặng.

Đương nhiên xử những người đó càng nặng càng tốt, ông trời rất công bằng, con gái và cháu trai của mình bị đánh lại còn vẫn sợ, phải dạy bảo chúng thật nghiêm mới được.

Chỉ có điều ông ta không chú ý tới đối với việc này cụ trưởng Nghiêm hoàn toàn để ý làm theo thái độ của Trương Dương.

Trương Dương đối với chuyện này càng không hề có ý kiến gì. Những tên côn đồ hiện tại toàn bộ đều được giam giữ rất tốt.

Hắn còn ở đây vài ngày, khi nào thỏa thuận làm ăn hoàn thành đầy đủ mới đi. Mấy tên côn đồ nếu được thả ra ngoài, khó tránh việc mang lòng oán hận, có suy nghĩ báo thù.

Một mình hắn không lo, lo nhất là Mễ Tuyết, không nói đến việc Mễ Tuyết bị thương tổn, mà ngay cả bị kinh động tinh thần một lần nữa cũng không được, sự việc ngày hôm qua thực sự tác động mạnh đến tinh thần của Mễ Tuyết.

Nghiêm Chính ra về với tâm khí thoải mái.

Trương Dương không truy cứu nữa, điều này đối với hắn mà nói đã là kết quả tốt nhất. Nếu không phải Trương Dương ở đây, chỉ dựa vào áp lực của giám đốc Sở ép xuống, lão không đến mức làm gấp gáp và đích thân qua báo cáo như vậy.

Nhà Tô thị có thể lớn, nhưng suy cho cùng không có quyền hạn, không như Trương Dương, bên cạnh hắn còn có phụ thân hiện đang là cấp trên của cấp trên của cấp trên lão, chỉ cần một ngón tay nhỏ cũng có thể bóp chết hắn.

Đáng tiếc tất cả điều này Trương Dương đều không biết rõ, căn bản là không biết người ta nhìn mặt hắn mà xử lý nhanh như vậy.

Trong tâm tư của Trương Dương chỉ muốn quay lại “Tam thất” khởi đầu công việc.

Hai ngày sau, Tô Thiệu Hoa cùng Tô Vay quay trở về Trường Kinh, con Mễ Tuyết ở lại, cô phải quay về cùng Trương Dương.

Trường học bên kia có bọn tiểu ngốc sẽ giúp họ xin nghỉ, việc xin nghỉ của Mễ Tuyết rất dễ dàng, ba viện nếu có thể làm giấy xin phép giả thì cho một người thì cũng có thể làm cho hai người, chỉ là thêm một tờ giấy nữa thôi.

Ngày thứ hai, giá của tam thất lại đạt kỉ lục mới, tam thất hai mươi đầu đột phá lên 180 tệ một cân, rất nhiều người suy đoán, tam thất hai mươi đầu này có thể liệu có lên tới 200 tệ hay không.

Cán mốc 200 này cũng là một cơ hội, Trương Dương biết rằng ngày mình phải ra tay đã rất gần, kíp trước lúc giá tam thất cao nhất, cũng đã đột phá lên mốc hơn 200, còn giá cụ thể như thế nào thì hắn cũng quên rồi. Nhưng Trương Dương vẫn rất rõ ràng, tam thất chưa đột phá đến mốc 240 tệ.

- Trương Dương, vượt rồi, vượt rồi, vượt qua 100 rồi, ...

Sáng hôm đó, vừa mới bắt đầu phiên giao dịch, Tô Triển Đào vui mừng gọi điện cho Trương Dương, vô số người dự đoán, bàn luận về kết quả, Tam Thất có xu hướng tăng rất mạnh, khả năng vượt qua 100 là rất lớn, cuối cùng chỉ tăng đến hơn 100 một chút đã dừng lại.

Hôm qua quá mệt mỏi, ngủ rất ngon, đây là gốc của ngày hôm qua vẫn còn rất mới!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Kiếm Được 60 Triệu

Lần đầu tiên giá tam thất tăng đột phá mức 200 tệ, quả thực đã tạo một chấn động không nhỏ trên thị trường, đây không phải giá của tam thất tinh phẩm 10 đầu số lượng cực nhỏ, mà là giá của tam thất 20 đầu trừ hàng số lượng lớn.

Cùng với mức đột phá 200 tệ của tam thất 20 đầu, tam thất ba mươi đầu, tam thất 50 đầu, tam thất 100 đầu toàn bộ đều tăng vọt, giá mỗi loại tam thất đều đạt đến mức mà trước đây không ta không dám tưởng tượng.

Còn một điểm nữa, tam thất đột phá mức 200 tệ, đã tạo ra hiệu ứng không nhỏ.

200 tệ là một ranh giới, con số này là con số không dễ đột phá trong hàng hóa kỳ hạn, không phải những nhà cái có thực lực thì căn bản không thể nào làm được, hôm nay tam thất thuận lợi và đột phá cửa ải lớn 200 tệ như vậy, giá cả từ hai chữ số trở thành ba chữ số, khiến các thương gia tự tin đổ vào tam thất.

Lòng tự tin này là, nhà cái lớn thực lực rất mạnh, họ vẫn tiếp tục kiên trì với tam thất.

Đã như vậy thì còn gì phải lo lắng nữa, nhân cơ hội này đổ vào kiểm bát canh, ít nhiều gì cũng có thể kiếm được chút đỉnh.

Lúc này, cả chợ chỗ nào cũng bàn luận về tam thất, những người bình thường, cho dù có tiền hay không tiền, đều đổ tiền vào, họ tận mắt chứng kiến, tam thất ngày nào cũng tăng mạnh như vậy, sớm được ngày nào là kiếm được thêm nhiều tiền ngày ấy.

Thấy giá tam thất ngày nào cũng tăng, hấp dẫn như vậy, nhưng chẳng có ai vui mừng như Trần Thiên Hòa.

Thị trường tam thất biến động điên cuồng, người vui nhất vẫn là Tô Triển Đào.

Gấp năm lần rồi, trong tay bọn họ cổ phiếu ký quỹ đã tăng gấp năm lần rồi, đây là khoản tiền 50 triệu đấy, đây là việc mà trước giờ gã không dám nghĩ đến.

50 triệu, tiền đến tay nhanh như vậy, cho dù Tô Triển Đào gia thế không tầm thường nhưng giờ phút này cũng cảm giác như mình đang nằm mơ vậy.

Cùng với thị trường nóng bỏng, Kim Chí Thành, Ngưu mập đều nhẹ nhàng thở ra, lần này bọn họ liều mạng, cố gắng đẩy tam thất lên được mức giá 200 tệ, lần này họ đã phải bỏ ra không ít.

Ngoài ra, bệnh tình của Triệu Chí đối với họ mà nói cũng là chuyện ngoài ý muốn, may là sau đó Triệu Chí suy nghĩ thông suốt, dù anh ta có bệnh hay không cũng phải kiếm tiền, càng bệnh càng phải kiếm tiền, để lại cho vợ con một số tài sản đủ để họ sinh sống.

Nghĩ thông suốt rồi, anh ta vui vẻ bỏ tiền, khiến nhà cái lần này thuận lợi tiến vào.

Tiếp theo, chính là sự xuất hiện của Tô Thiệu Hoa.

Tô Thiệu Hoa đến, lúc đó đã khiến Kim Chí Thành vô cùng lo lắng.

Không lo lắng cũng không được, thực lực của Tô Thiệu Hoa quá mạnh, tài chính của một mình ông cũng đã nhiều hơn của ba người bọn họ gộp lại, nếu như ông cũng nhăm vào tam thất, đến lúc xê tam thất thì không biết có đứng vững được không.

Cũng may cuối cùng chỉ là sợ bóng sợ gió, cuối cùng họ mới biết, Tô Thiệu Hoa đến để Trương Dương chữa bệnh, đợi chữa xong, Tô Thiệu Hoa sẽ trở về Trường Kinh.

Điều này khiến Triệu Chí càng thêm tin tưởng Trương Dương, sau khi chữa xong giai đoạn đầu, anh ta đã tặng Trương Dương nhiều món quà quý, những món quà này trị giá không dưới 200 ngàn.

Sau sự kiện ở sân nhảy, ông còn đích thân tới nhà nhận lỗi, thái độ rất nghiêm túc, khiến ấn tượng của Trương Dương đối với anh ta cũng thay đổi, đồng thời nói cho anh ta biết, cứ an tâm chữa bệnh, anh ta không cần lo lắng khả năng bệnh chuyển xấu, điều này Trương Dương có thể cam đoan.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt lại hai ngày trôi qua.

Trong phòng Trương Dương, tất cả các thủ tục hóa đơn đều đã chuẩn bị xong, giá tam thất hôm qua tăng 202 tệ, đã tới mức mà hần nhớ.

Có một điều, hai ngày nay xu thế tăng của tam thất không mạnh nữa, vẫn tăng, nhưng chậm hơn nhiều.

- Trương Dương, thực sự xuất hàng sao?

Tô Triển Đào vào phòng Trương Dương, căng thẳng hỏi.

Vì một câu nói của Trương Dương, hôm qua cả đêm gã không ngủ ngon, Trương Dương nói rất đơn giản, hần nói đã đến lúc họ thu hoạch rồi, ngày mai bắt đầu xuất hàng.

- Cũng khá khá rồi, thấy được nên thu, lẽ nào anh còn chưa hài lòng?

Trương Dương khẽ mỉm cười, lúc này Trương Dương cũng đến phòng hần, không có Tô Vi làm bóng đèn, hai ngày nay Trương Dương và Mễ Tuyết đều vui vẻ ở cạnh nhau.

Tô Triển Đào là người thông minh, khi hai người đó ở chung với nhau, không đi theo quấy rối, hơn nữa, gã còn là đại công thần luôn thúc đẩy hai người,

mấy hôm nay gã luôn tự xem mình là bà mối rồi.

- Hải lòng, hải lòng, vậy thì xuất hàng đi!

Tô Triển Đào vội vàng gật đầu, cắn răng nói.

Nói thật, Tô Triển Đào đã nằm mơ giá tam thất tiếp tục tăng, còn họ thì trở thành tỷ phú.

Nhưng theo mức tăng hiện nay, trở thành tỷ phú là chuyện không thể rồi. Điều này khiến gã cảm thấy hàng hóa kỳ hạn đúng là nơi kiếm tiền, đầu tư nhỏ, thu lợi lớn, còn lớn hơn cả những gì họ tưởng tượng.

Dưới sự dẫn dắt của Trương Dương, mấy người cùng nhau rời khỏi khách sạn.

Kể ra, hiện nay bọn họ chỉ là người bán lẻ bình thường, ngay cả một đại lý cũng chẳng có, bằng không sẽ không cần phải đến trung tâm giao dịch tự xuất hàng.

Lúc họ đến trung tâm giao dịch cũng chưa muộn, phiên giao dịch hôm nay chưa mở, nhưng xung quanh đã có rất nhiều người tụ tập.

Nếu cẩn thận nghe ngóng, thì những người này đều đang bàn luận về tam thất, khoảng thời gian gần đây, đề tài hot nhất là tam thất, trên thực tế thứ gì được nhà cái lăng xê thì thứ đó chính là hàng hot.

9h, trung tâm giao dịch bắt đầu phiên giao dịch, vừa bắt đầu phiên giao dịch, Trương Dương đã đem hóa đơn đến một ô cửa sổ, lần này không chỉ có mình hắn, Tô Triển Đào và Mễ Tuyết cũng đi theo.

- Xuất kho, xuất 200 cổ phiếu trước!

Trương Dương đưa ra 200 cổ phiếu tam thất 20 đầu, đưa cho nhân viên công tác thực hiện.

- Được, ngài chờ một chút!

Nhân viên công tác lên tiếng, lúc này mới nhận tờ hóa đơn, sau khi xem con số trên hóa đơn, lập tức sững sờ.

Tam thất 20 đầu 500 ngàn, không ngờ thời điểm mua vào chỉ 20 đồng, còn là cổ phiếu ký quỹ, giá của hóa đơn này giờ đã tăng gấp năm lần rồi, căn cứ theo số tiền bỏ ra mà tính, giờ đã tăng lên 25 lần rồi, con số lớn như vậy, nhân viên công tác không sững sờ cũng không được.

- Sao còn chưa làm đi?

Trương Dương ngẩng đầu, nhìn màn hình lớn, hôm nay tăng nhiều nhất vẫn là tam thất, vị trí màu đỏ ở trên cùng rất dễ thấy.

- A, ngài chờ một chút, xong ngay đây!

Nhân viên công tác vội vàng trả lời một tiếng, lúc này mới bắt đầu thao tác, sử dụng máy tính rất tiện, một lúc sau, 200 cổ phiếu ký quỹ của Trương Dương đã bán xong.

Trong tài khoản của Tô Triển Đào cũng tăng lên hơn 5 triệu.

200 cổ phiếu ký quỹ, giúp họ lấy được vốn, mà còn tăng gấp đôi tiền lời nữa.

200 cổ phiếu ký quỹ tiến vào, giá tam thất không hạ, nhưng cũng không tăng nhanh nữa, tình hình phát triển hiện nay vẫn bình thường.

Nhìn màn hình lớn, Trương Dương càng quyết tâm xuất hàng.

Nhà cái cũng tới cực điểm rồi, hiện nay chắc hẳn họ cũng đang lên kế hoạch để xuất hàng ra thế nào, hàng của nhà cái và của họ không giống nhau, nhà cái một lần không thể nào xuất ra hết, cần phải xuất luân phiên.

Hàng đợt đầu giúp nhà cái kiếm được nhiều tiền nhất, sau này giá cả rút, họ kiếm được ít hơn, tuy nhiên dù gì thì nhà cái cũng là người kiếm được nhiều tiền nhất.

Hàng Trương Dương ít, xuất ra đơn giản hơn nhiều, sau 200 cổ phiếu, lại xuất ra 400 cổ phiếu.

400 cổ phiếu ký quỹ này vừa bán ra, giá tam thất lập tức xuống một chút, dù sao cũng hơn chục triệu hàng, trong vòng một ngày vẫn có thể thấy được.

Giá cả tam thất hạ, cũng không khiến những người lăng xê tam thất có cảm giác gì, chỉ khiến cho đám nhà cái lớn như Kim Chí Thành hơi kinh sợ, vội phái người đi thăm dò ai xuất số hàng lớn như vậy.

Trong phòng làm việc, hơn 20 người cũng bận rộn, trên tường họ cũng có bảng biểu, bảng này phức tạp, phiên toái hơn của Trương Dương nhiều.

Bọn họ không điều tra được, lại hơn 20 triệu hàng được tung ra, giá tam thất lại rút, lần này biên độ rút hơi lớn, bắt đầu khiến rất nhiều người chú ý.

- Ông chủ, điều tra ra rồi, là tài khoản của Tô Triễn Đào xuất hàng.

Một gã nhân viên công tác vội vàng chạy tới, báo cáo cho ba người, nghe thấy Tô Triễn Đào xuất hàng, ba người đồng loạt thở ra.

Trong tay Tô Triễn Đào có bao nhiêu cổ phiếu ký quỹ họ biết rất rõ, chỉ không ngờ tên đó tinh mắt như vậy, xuất kho đúng lúc họ sắp thu tay.

Cứ thế, họ đã mua hàng lúc giá thấp nhất, tung hàng vào lúc giá cao nhất, kiếm được không ít rồi.

- Được rồi, hàng trong tay chúng không nhiều lắm, có bao nhiêu nhận bấy nhiêu, nhận hết, chúng ta cứ làm theo đúng kế hoạch đi!

Kim Chí Thành nói, biết ai xuất hàng rồi thì họ không lo lắng nữa, chỉ sợ họ không biết đối thủ là ai, lúc này mà không biết ai đang nhắm vào họ, đối với họ mà nói mới thực sự là tai nạn.

Tuy nhiên, khả năng này cũng không lớn, mấy ngày nay họ chú ý rồi. Dù là thị trường bán lẻ họ cũng chú ý, không có nhà cái có thực lực nào tiến vào, nhiều nhất chỉ là mấy thương nhân nhỏ có chút tiền thôi.

Tiền của bọn họ, cũng hơn ba bốn chục triệu, còn chẳng so được với số cổ phiếu ký quỹ của Tô Triễn Đào nữa.

- Vâng, ông chủ!

Người kia lập tức lên tiếng, Kim Chí Thành quay đầu lại, cười khỏ nói:

- Tô Triễn Đào này đúng là mẫn cảm, may là lần này cậu ta có không nhiều tiền lắm, sau này có nhiều, sợ sẽ thành đối thủ lợi hại!

- Sau này sau này tính, lần này cứ vậy đi!

Triệu Chí lắc đầu, Trương Dương xuất hàng lúc này, kỳ thực là đang cắn vào thịt của họ, nhưng vì món lợi lớn, nên bọn họ đành nhìn miếng thịt này bị cắn đi.

Ngoài ra còn có một điểm nữa, Tô Triễn Đào ở chung với Trương Dương, giờ Trương Dương đang chữa bệnh cho anh ta, dù thế nào cũng phải nể mặt một chút.

Đến giờ những nhà cái lớn đều không biết, thực tế người điều khiển Tô Triễn Đào là Trương Dương.

- Lại có hơn 20 triệu nữa tiến vào, có thu không?

Nhân viên bên dưới lại kêu lên, vừa rồi họ thu mua 20 triệu, giá cả đã kéo lên lại, 20 triệu lần này cũng không gây ra chấn động gì.

- Thu, đây là đợt hàng cuối của họ rồi, kiếm được những 60 triệu, hậu sinh khả uý!

Kim Chí Thành nói, sau đó cảm thán một tiếng, lúc này không thu cũng không được, không thu sẽ thay đổi kế hoạch của họ, tổn thất còn lớn hơn nhiều.

May là họ biết, đối phương chỉ có chừng đó hàng, chứ nhiều hơn nữa, bọn họ cũng phải cố hết sức thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Công Thành Lui Thân

Tất cả hóa đơn trong tay Trương Dương nhanh chóng biến mất.

Hơn 10 triệu cổ phiếu ký quỹ đã được bán đi, số cổ phiếu ký quỹ này đều được người ta mua hết, giá của tam thất lại tăng lên một lúc, điều này khiến Trương Dương cảm thán sự quyết đoán và tài lực của nhà cái lớn.

Thị trường hàng hóa kỳ hạn, quả nhiên là sân chơi của những người có tiền, mấy chục triệu trong này chẳng đáng là gì, nhiều nhất chỉ có thể khiến giá cả tam thất không tăng trong một khoản thời gian mà thôi.

Cuối cùng nhìn lên màn hình lớn, khóe miệng Trương Dương dần mỉm cười, lần làm ăn này xem như kết thúc ở đây, có thể nói là vô cùng thành công, cũng khiến hắn rất hài lòng.

Tiền kiếm được lần này, ít nhất đủ cho hắn tiêu xài trong một thời gian dài, trong thời gian này hắn sẽ không cần phải lo lắng chuyện tiền bạc.

Tô Triển Đào đang làm thủ tục, những số tiền này phải chuyển từ tài khoản ở thị trường sang tài khoản ngân hàng của gã.

Nhìn thấy một chuỗi dài những con số, tim của Tô Triển Đào không kiềm được đập loạn hơn, trừ các loại chi phí và phí thủ tục, con số cuối cùng là hơn 63 triệu, lần này bọn họ đã kiếm được hơn 60 triệu rồi.

Nghiêm túc mà nói, con số họ kiếm được không chỉ dừng lại ở đây, trong tay Tô Triển Đào còn có một lượng hàng lẻ, lúc đầu mua vào chỉ có mấy trăm ngàn, giờ bán ra ít nhất cũng được hai triệu, kiếm thêm được một ít.

Đối với con số này, Tô Triển Đào trong lòng có chút do dự, gã đi đến bên cạnh Trương Dương, nhìn quanh, lúc này mới nhỏ giọng hỏi:

- Trương Dương, chúng ta cứ rút tiền ra như thế à? Có làm thêm lần nữa không?

Hàng hóa kỳ hạn thực sự kiếm tiền quá nhanh, tham vọng của Tô Triển Đào không kìm được, bây giờ kiếm còn được nhiều tiền hơn hồi gã cực khổ nhập hàng, rồi sau đó giao cho bệnh viện, hơn nữa còn chẳng phải vất vả gì cả.

- Làm thế nào?

Trương Dương quay đầu lại, nhẹ giọng hỏi.

- Có phải giả tam thất sẽ giảm không? Nếu giảm, chúng ta đầu cơ đi!

Trong mắt Tô Triển Đào lóe lên tia tinh quang, gã tin tưởng vào phán đoán của Trương Dương, dù có phải Trương Dương biết được tin tức gì hay không, hành động lần này của Trương Dương là thành công nhất, khiến gã cảm thấy vô cùng tin tưởng Trương Dương.

Làm không so với ký quỹ mà họ đã làm trước đây hoàn toàn đối ngược nhau, nói đơn giản, chính là nhận định món hàng nào giảm giá, tôi bán đi trước, giờ tôi không có hàng cho anh, nhưng sau đó có thể lấy hàng để bù vào.

Chẳng hạn như tam thất, hiện nay tôi không có nhiều hàng như vậy, nhưng tôi cũng có thể bán, anh mua của tôi một kho, đợi sau này sẽ bổ sung hàng về, như vậy sau này giá tam thất hạ, căn cứ theo giá hiện tại để bù vào, như vậy có thể kiếm được khoản tiền chênh lệch.

Chỉ khi nào nhận định giá có thể hạ thì mới dùng cách này, nếu phán đoán sau, món đồ này tăng giá, nghĩa là sau này phải tốn nhiều tiền hơn để bù số hàng này, tức là phải bồi thường tiền.

Đây cũng là phương pháp được dùng thường xuyên trong hàng hóa kỳ hạn và thị trường cổ phiếu.

Năm đó một số trùm tài chính thế giới, bỏ không ít tiền để đầu cơ, vốn họ sử dụng, còn nhiều hơn số tiền của Trương Dương hàng nghìn hàng vạn lần.

Lúc nói, Tô Triển Đào tràn đầy hy vọng nhìn Trương Dương.

Nếu có thể đầu cơ được, vậy thì chỉ ít còn có thể kiếm thêm vài chục triệu, tích lũy lại, gã có khả năng sẽ trở thành tỷ phú.

Trương Dương khẽ thở dài, chậm rãi lắc đầu nói:

- Triển Đào, con người phải biết đủ, lần này chúng ta đã kiếm được không ít, thu tay lại được rồi đấy!

- Thu tay lại?

- Đúng, thu tay lại, chúng ta ra ngoài lâu như vậy rồi, cũng cần phải về rồi, tiền vĩnh viễn không thể nào kiếm đủ đâu!

Trương Dương chậm chậm nói, Mễ Tuyết bên cạnh không ngừng gật đầu, đồng ý với lời nói của Trương Dương.

Mấy ngày nay cô đã biết, dựa theo thỏa thuận của hai người, Trương Dương cũng kiếm được không ít, cũng gần được 20 triệu, trong phút chốc Trương Dương có nhiều tiền như vậy đã tạo cho cô không ít áp lực.

- Được rồi, chúng ta về, không làm nữa!

Tô Triển Đào ngăn người, cuối cùng khẽ cắn môi gật đầu, chín quả hoá nẫu gã hiểu được điều đó, chỉ có điều tam thất quá hấp dẫn, lần này kiếm được quá nhiều, ngay cả gã cũng không khống chế được dục vọng trong lòng.

Trương Dương mỉm cười lắc đầu, có vài câu, hắn chưa nói rõ với Tô Triển Đào.

Kiếp trước hắn có vài bệnh nhân, cũng giàu lên nhờ hàng hóa kỳ hạn, kể cho hắn rất nhiều chuyện về hàng hóa kỳ hạn, hàng hóa kỳ hạn có thể đục nước béo cò, có thể kiếm được tiền, tuy nhiên phải có mức độ, quá mức độ đó sẽ không tốt.

Lần này họ đã kiếm được không ít, làm đầu cơ không phải không thể, nhưng một số tiền lớn ép xuống như vậy, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến hành động của nhà cái, bị nhà cái để ý không phải là chuyện tốt.

Vì lợi ích, rất nhiều người chuyện gì cũng có thể làm, chứ đừng nói đến món lời mấy trăm triệu này.

Đương nhiên, Trương Dương cũng không biết Triệu Chí chính là một nhà cái, nhưng cho dù có biết hắn cũng buông tay, lần này đã đạt được mục đích của hắn, hắn không phải là người tham lam quá độ.

Rất nhanh, tất cả tiền trong chợ, toàn bộ đã chuyển vào tài khoản của Tô Triền Đào.

Sau khi kiểm tra tài khoản ngân hàng, tâm tình Tô Triền Đào vô cùng vui vẻ, hơn 60 triệu, cả 60 triệu, một tháng trước gã chưa tính nghĩ đến, mình kiếm được khoản tiền này nhanh như vậy.

Trở về khách sạn, Tô Triền Đào lập tức đi theo vào phòng Trương Dương, chuyện quan trọng nhất gã vẫn chưa quên.

- Trương Dương, lần này kiếm được nhiều tiền như vậy, tất cả đều là công lao của cậu, tôi gần như chẳng làm được gì cả, tôi đề nghị..

Tô Triền Đào còn chưa nói xong, Trương Dương khoát tay:

- Đợi chút, tôi tính đã!

Trương Dương nói xong, cầm máy tính ra, không ngừng tính toán.

- Khoản hàng lẻ Ngô Thắng đang bán ngoài kia không tính, hiện tại chúng ta có tổng cộng sau ba triệu bảy trăm ngàn, dựa theo thương lượng ban đầu, anh bỏ vốn, tôi thực hiện, cuối cùng tiền lời chia bảy ba, giờ tôi tính ra hiện kim, khoản tiền bên Ngô Thắng tôi không cần, anh đưa tôi mười chín triệu một trăm, anh chuyển khoản tiền này vào tài khoản của tôi là được rồi!

Trương Dương lấy giấy viết, viết số tài khoản ngân hàng của mình, 19 triệu 100 ngàn, đây là thu hoạch lần này của hắn, nói thật, con số này nhiều hơn so với những gì hắn tưởng tượng một chút.

- Trương Dương, kỳ thực tôi muốn nói..

- Anh không cần nói gì cả, tôi hiểu, tục ngữ nói tiền bạc phân minh ái tình đứt khoát, tiền đổi với tôi đủ dùng là được rồi!

Trương Dương cắt ngang lời Tô Triền Đào, Tô Triền Đào muốn nói gì, kỳ thật hắn biết rõ.

Đơn giản là muốn thay đổi cách chia tiền ban đầu, chia cho Trương Dương nhiều hơn, đối với Trương Dương mà nói chuyện này hắn không cần, câu nói vừa nãy của hắn không sai, tiền đủ dùng là được.

Không đủ, hắn dùng khoản tiền này làm vốn, còn có cơ hội để kiếm nhiều tiền hơn, mấy công ty sau này kiếm được tiền, hắn tùy tiện đầu tư vài chỗ, tương lai có thể sẽ trở thành tỷ phú.

- Vậy được, cần gì cứ đến tìm tôi, còn nữa, nếu có vụ làm ăn nào kiếm được tiền đừng quên tôi đây, chúng ta cùng làm!

Tô Triền Đào bất đắc dĩ cầm tờ giấy Trương Dương đưa, nhẹ nhàng lắc đầu.

Trương Dương đoán không sai, thực sự gã muốn đưa thêm cho Trương Dương, ít nhất cũng chia cho Trương Dương 30 triệu.

Lần làm ăn này công lao đúng là của Trương Dương, hắn chỉ không có 3 triệu ban đầu để đầu tư mà thôi, đối với Trương Dương mà nói số tiền này không phải vấn đề lớn.

Tiếp theo, điểm quan trọng là, gã muốn tạo mối quan hệ hợp tác với Trương Dương, sau này nếu có cơ hội làm ăn, Trương Dương sẽ lại tìm gã, khi đó sẽ kiếm được nhiều tiền hơn, gã không muốn chỉ hợp tác với Trương Dương một lần này thôi.

- Yên tâm đi, sau này có cơ hội chúng ta cùng làm!

Trương Dương cười, vỗ vai gã.

Câu này của Trương Dương không phải khách sáo, hắn biết sau này có rất nhiều cơ hội, những cơ hội này có kéo theo cả Tô Triền Đào cũng không sao, gã cũng khá thoải mái.

Cơ hội trong tương lai, không phải giống như lần này, chắc chắn sẽ phiền phức hơn, chu kỳ cũng dài hơn, cùng hợp tác với Tô Triền Đào, giao hết phiền phức cho gã, có thể tiết kiệm được thời gian cho hắn.

Tuy nhiên đây cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi, tất cả cứ đợi sau này hẵng nói.

Tiền tới tay, không cần phải ở lại Tiêu Áp nữa, buổi chiều ba người trả phòng, lái xe về lại Trường Kinh.

Tối tối về tới Trường Kinh, ăn uống đơn giản một chút, Trương Dương và Mễ Tuyết cùng nhau về nhà.

Cả đi lẫn về, tổng cộng hơn 20 ngày, cộng thêm Mễ Tuyết tai nạn nằm viện, lần này Trương Dương xin nghỉ phép hơn 1 tháng, trong thời gian đó Cục trưởng Triệu cũng mấy lần gọi điện, lần này đi Tiêu Ấp lắng xê tam thất, đã làm trễ nãi việc điều trị của cha Cục trưởng Triệu.

Tuy nhiên cũng may, ông cụ Triệu không cần châm cứu thường xuyên, cứ uống thuốc theo đơn thuốc của Trương Dương, cũng có thể từ từ khôi phục, Trương Dương trở về bù lại cho ông là được.

- Về nhà rồi!

Sau khi về phòng mình, Mễ Tuyết lập tức nằm xuống giường mình, khách sạn xa hoa hơn, nhưng không thoải mái như ở nhà.

Trong lúc đó, thân mình Mễ Tuyết chợt cảm thấy nhẹ hơn, cả người tự nhiên lật qua, trước mặt của cô là một khuôn mặt tuấn tú.

- Ô!

Ánh mắt Mễ Tuyết đột nhiên tròn xoe, miệng ồ lên, đôi môi của cô đã bị Trương Dương xâm chiếm mất rồi.

Đầu lưỡi Trương Dương tùy ý xâm nhập chiếm cứ địa bàn, dường như hẳn đang tuyên thệ chủ quyền của mình, hai tay Mễ Tuyết cũng ôm lấy hán, hai người ở trên giường dính chặt lấy nhau.

Mấy phút sau, Trương Dương mới thả Mễ Tuyết ra, Mễ Tuyết gói đầu trên ngực hán, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, lần này hôn nhau mấy phút liền, còn lâu hơn lần trước ở đường cao tốc.

Ở đường cao tốc, đó là lần đầu tiên Trương Dương hôn Mễ Tuyết, đây là lần thứ hai, mấy hôm nay hai người không có cơ hội ở riêng với nhau, ra ngoài thì có rất nhiều việc, nên hai người không có thời gian.

- Em đi tắm trước đi, hôm nay nghỉ sớm một chút, mai chúng ta cùng nhau lên trường trả phép!

Trương Dương hôn nhẹ lên trán Mễ Tuyết, Mễ Tuyết gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn đỏ bừng.

Nói xong, Trương Dương đứng dậy trở về phòng, trước khi về phòng, hán còn không quên vào nhà tắm chỉnh nước ấm cho Mễ Tuyết.

Sự cẩn thận của Trương Dương làm trong lòng Mễ Tuyết có một cảm giác ngọt ngào, nhớ lại nụ hôn nồng nhiệt vừa rồi, mặt cô nàng đỏ lên, cả người cũng thấy nóng rực.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Oan Gia Ngõ Hẹp

Ánh sáng mặt trời buổi sáng thật đẹp, Trương Dương kéo màn cửa sổ ra, hai người thoải mái ngồi ở ban công, tắm ánh nắng mặt trời buổi sáng sớm, cùng ăn sáng.

Bữa sáng là do Trương Dương chuẩn bị, sữa, bánh mì và trứng tươi, rất đơn giản. Những thứ đồ này được Trương Dương làm ra liền trở nên rất ngon miệng. Buổi sáng Mễ Tuyết ăn khá nhiều.

Sau khi khẳng định quan hệ, hai người chỉ đơn giản là cùng ăn sáng, cũng cảm thấy rất khác lúc trước. Lúc này, hai người trong lòng đều cảm thấy rất ngọt ngào.

Xa cách hơn một tháng, lại trở lại trường. Trương Dương tâm tình cũng khá thoải mái.

- Trương Dương?

Vừa mới tiến Mễ Tuyết lên phòng học của cô, Trương Dương còn chưa quay người đi, bên cạnh liền có người gọi hán đầy vẻ vui mừng.

Cố Thành và Tiêu Bân đang đi ở bên đường cùng nhau. Người vừa rồi gọi Trương Dương chính là Tiêu Bân, hai người đều nhìn Trương Dương, cứ

đứng ngây ra trên đường như vậy.

- Thật là cậu, cậu về lúc nào vậy?

Dụi dụi mắt, Tiêu Bản mới lòi Cổ Thành nhanh chóng bước về phía Trương Dương, trên mặt còn lộ rõ nét vui mừng.

- Tôi qua mới về, hai người sao lại đi cùng nhau?

Trương Dương hé miệng cười. Tiêu Bản và Cổ Thành không cùng khoa, tòa nhà học cũng khác nhau, một đông, một tây, bình thường muốn đụng phải nhau cũng không dễ dàng.

- Chúng tôi đang bàn chút chuyện của hội sinh viên, cậu về thật tốt quá. Trong khoảng thời gian này cậu không ở đây, Chu Dật Trần lại trở nên khoa trương.

Cổ Thành lập tức gạt đầu, hưng phấn nói. Trương Dương chính là tâm phúc của anh ta. Hơn một tháng này Trương Dương không ở đây, anh ta chịu không ít áp lực trong bộ phận đối ngoại.

Bộ phận đối ngoại hiện nay có một mình anh ta, tất cả áp lực đều rơi xuống đầu anh ta.

Đầu tiên phải đối phó với sự phản kích của Chu Dật Trần. Tiêu Bản và Cổ Thành tuy có quyền khống chế chặt chẽ tài chính, nhưng Chu Dật Trần dù sao cũng là Chủ tịch, quyền hạn trong tay cũng không nhỏ. Trong khoảng thời gian này liên tiếp xuất kích, khiến Tiêu Bản và Cổ Thành có cảm giác không chịu đựng nổi.

Ngoài ra, Chu Dật Trần còn lợi dụng lúc Trương Dương không ở đây, không kiêng nể chửi bới Trương Dương, nói Trương Dương nhiều lần không tham gia hội nghị thường kỳ, phải miễn chức Trưởng Ban bộ phận đối ngoại của Trương Dương. Bởi vì Trương Dương không ở đó, chỉ trông vào Cổ Thành và Tiêu Bản thì vô cùng khó khăn.

May là nhiều người khác cũng không đồng ý Trương Dương ra đi. Hơn nữa Trương Dương lại thu hút được hai trăm nghìn tài trợ, lập được công lớn. Chu Dật Trần suốt trong một thời gian dài không được như mong muốn, mỗi lần chỉ là nêu ra ý kiến thôi.

- Không sao, các cậu yên tâm, cậu ta lo chơi cũng không được bao lâu nữa đâu.

Trương Dương ha hả cười nói, ngay từ đầu đã không coi Chu Dật Trần ra gì. Trước kia vậy, bây giờ cũng thế. Chu Dật Trần không thành thật, vậy sẽ đá bay cậu ta, đẩy người của mình lên. Đối phó với một Chủ tịch hội sinh viên, Trương Dương có cách.

- Tôi tin, cậu trở về cậu ta sẽ không thể lo chơi được nữa.

Cổ Thành hưng phấn gạt đầu. Lúc không có Trương Dương và có Trương Dương, cảm giác của anh ta hoàn toàn khác nhau. Lúc trước còn cảm thấy Chu Dật Trần rất khó đối phó, nhưng vừa gặp Trương Dương, lập tức cảm thấy Chu Dật Trần chẳng qua chỉ là hổ giấy.

Thậm chí còn không bằng hổ giấy.

Loại cảm giác này rất kỳ lạ, đến cả chính bản thân Cổ Thành cũng không biết vì sao anh ta lại có lòng tin với Trương Dương như vậy. Kỳ thật không chỉ anh ta, bọn Tiêu Bản, Hồ Hâm, cả mấy cô gái Tiểu Ngọc, Nam Nam cũng đều có một sự tin nhiệm mù quáng với Trương Dương như vậy.

Trong đáy lòng bọn họ, thậm chí còn có một kiểu sùng bái không giải thích được. Cổ Thành chính là ví dụ điển hình nhất. Hiện tại lúc anh ta làm việc, liền bắt chước theo Trương Dương một cách tự nhiên.

- Tiêu Bản, trưa tan học tới tìm tôi, hôm nay tới Khai Hoàn lâu, tôi mời.

Trương Dương lại cười, vừa buôn bán lãi một số tiền lớn, trở về mời bọn họ một bữa cơm cũng là nên. Tiền hiện nay của hắn, cũng có thể mua mấy cái Khai Hoàn lâu rồi.

Muốn mời ăn cũng không phải ý nghĩ tức thời của Trương Dương. Buổi sáng hắn đã bàn bạc với Mễ Tuyết, buổi trưa hôm nay mọi người gặp nhau một lần, ăn một bữa cơm thật ngon.

- Thật à, vậy tốt quá rồi.

Tiêu Bản hét to một tiếng. Đối với rất nhiều sinh viên mà nói, Khai Hoàn lâu chính là khách sạn cấp cao. Có người mời tới đó ăn, họ đương nhiên rất vui.

- Còn Chu Dật Trần kia?

Cổ Thành lại hỏi một câu. Hôm nay anh ta và Tiêu Bản đi cùng nhau, chính là để thương lượng làm thế nào đối phó với Chu Dật Trần dần ngóc đầu lên. Bọn chỉ có thể sử dụng quyền hạn liên quan đến quyền sở hữu tài sản, thời gian này bọn họ đúng thật sử dụng quyền về tài sản rất tốt.

- Hôm nay là ngày vui, lời cái người làm mất hứng kia ra làm gì. Trương Dương đã về rồi, anh ta còn lo chơi được mấy ngày nữa?

Tiêu Bản chau mày, xoay đầu nhìn Cổ Thành nói. Cổ Thành hơi sững sờ, lập tức lên tiếng mỉm cười. Tiêu Bản nói không sai, Trương Dương đã trở lại.

có Trương Dương, Chu Dật Trần thật sự không lo ngại được mấy ngày nữa đâu.

Đối với một ngày không lo ngại được thêm vài ngày, đương nhiên không cần coi ra gì.

Ba người cùng nhau đi về phía phòng học. Trên đường đi Trương Dương tiện hỏi Cố Thanh tình hình trường lớp dạo gần đây.

Trương Dương xin nghỉ hơn một tháng, quả thực khiến cho các thầy cô rất hoài nghi. Tuy nhiên những thứ tam viện cấp đều là căn cứ chính xác để xác minh. Có một lần đích thân Viện trưởng của tam viện còn gọi điện tới, khiến cho bọn họ xóa bỏ mọi nghi ngờ.

Sinh viên thật sự có thể bị bệnh, cũng không thể ép lên lớp, sức khỏe là con trọng nhất,

Biết được điều này, Trương Dương vừa lòng gật đầu. Tam viện đối với hắn quả thực không tệ. Hiện còn được bọn họ tài trợ, lại quan tâm nhiều như vậy, hắn không làm chút việc cũng thấy không hợp lý lắm. Trương Dương dự định gần đây thực hiện hợp đồng, mỗi tuần sẽ đi làm một ngày ở bệnh viện.

Mỗi tuần chỉ làm một ngày, cuộc sống như vậy Trương Dương hoàn toàn có thể chấp nhận được.

Buổi học sáng qua rất mau, các sinh viên hơi có chút kinh ngạc với sự trở về của Trương Dương. Tuy nhiên cũng đều không nói gì. Đại học vốn dễ dãi hơn một chút, có những sinh viên còn chẳng có đơn xin nghỉ học cũng nghỉ tận vài ngày liền.

Buổi trưa tan học, mấy người liền vội vàng bu lại, nghe nói Trương Dương mời cơm ở Khải Hoàn lâu, mọi người đều không muốn bỏ qua.

Đồ ăn của Khải Hoàn lâu, tuyệt đối ngon hơn trong trường học. Tuy rằng giá cao, nhưng hương vị quả thực không chê vào đâu được.

Đây có lẽ chính là tiền nào của nấy.

Trương Dương lần này đi lâu như vậy, mấy người bọn Hồ Hâm cũng rất tò mò về việc Trương Dương đi ra ngoài. Vừa thấy Trương Dương, bọn họ liền lú lú hỏi không ngừng.

Chuyện Trương Dương và Tô Triền Đào hùn vốn kinh doanh, chỉ có mỗi Mễ Tuyết là biết rõ nhất, cũng chưa kể cho bọn họ.

- Dừng lại, đừng hỏi nữa. Tôi chỉ là ra ngoài mấy ngày giúp người bạn chữa bệnh. Các cậu nếu không muốn ăn bữa tiệc lớn, chúng ta sẽ đến căng tin, đừng lãng phí thời gian ở đây.

Mấy người hỏi cùng lúc, khiến Trương Dương cảm giác nhức đầu. Hắn hét to một tiếng, thanh âm rất lớn, tất cả mọi người đều bị dọa sợ hãi.

Lần này, người đầu tiên phản ứng lại là Hồ Hâm, anh ta lập tức lùi cánh tay Trương Dương, cười nói:

- Đương nhiên là ăn bữa tiệc lớn rồi, chúng ta đi. Trương Dương, lần này cậu chữa bệnh giúp người ta, hắn là kiếm được không ít?

Đối với y thuật của Trương Dương, bất cứ ai trong bọn họ cũng không nghi ngờ gì.

Giúp tam viện chữa khỏi được một bệnh nhân, kiếm được hai trăm ngàn tiền tài trợ và hai mươi ngàn tiền thưởng. Chữa bệnh giúp bá phụ của Tô Triền Đào, kiếm được một cái bát nhỏ đồ cổ trị giá mấy trăm ngàn.

Mấy người đi về phía trước, Hồ Hâm và Tiểu Ngốc còn đang nhìn Trương Dương một cách ngưỡng mộ

Trương Dương chỉ khẽ lắc đầu, lần này không nói thêm gì nữa.

Những lời Trương Dương nói lúc này cũng không phải hoàn toàn là nói dối. Ở Tiêu Áp hắn quả thật đã chữa bệnh cho Triệu Chí, Triệu Chí cũng đã tặng cho hắn một món quà có giá trị rất lớn. Có điều số tiền mà Trương Dương thật sự có, đều là kiếm được từ các mặt khác

- Hồ đại ca, mọi người chuẩn bị đi đâu mà đông vậy? Có cần tôi tiễn mọi người một đoạn không?

Không biết từ lúc nào, một chiếc Santana còn mới 50% đã chạy lên từ phía sau bọn họ. Mặc dù chỉ còn mới 50% nhưng ở trong trường như thế là oách lắm rồi. Những chiếc xe thường xuyên ra vào trường chẳng qua cũng chỉ là những chiếc xe công, hoặc là xe riêng của các giáo sư mà thôi.

Năm 98, số sinh viên thật sự lái xe đi học rất ít.

- Phạm hầu tử.

Hồ Hâm chau mày dữ tợn nhìn về phía chiếc xe. Người thông qua cửa sổ nói chuyện với cậu ấy là Phạm Tư Triết, vóc dáng vừa cao lại vừa gầy, bởi vậy mới có biệt danh là “con khỉ”. Anh ta là sinh viên của khoa giáo dục thể chất, cũng là một người hay làm mưa làm gió trong khoa.

Phạm Tư Triết không phải là người của địa phương, nhưng người trong nhà đều là người có chức quyền, có thể nói là rất có quyền lực. Mà có quyền thì kiếm tiền cũng không khó, Phạm Tư Triết số tiền lớn thì không có chứ tiền tiêu vặt thì không hề thiếu. Còn nữa, mọi thứ trong nhà, anh ta muốn dùng lúc nào cũng được, thường xuyên lái xe hơi đến trường, cuối tuần lại lái xe hơn hai trăm cây số về nhà.

Anh ta học chung lớp với Hồ Đào, và cũng là thành viên trong đội bóng rổ. Chỉ khác ở chỗ bóng rổ đối với anh ta chẳng qua chỉ là thú vui, muốn chơi thì

chơi, không muốn thi thòi, đơn giản chỉ là một thú vui sở thích.

- Cậu gọi ai là hầu tử?

Phạm Tư Triết có hơi sững sốt, lập tức quát to lên. Mâu thuẫn giữa cậu ta và Hồ Hâm, cũng chẳng thua gì mâu thuẫn giữa cậu ta với Hồ Đào.

Trên xe của Phạm Tư Triết không phải chỉ có mỗi mình anh ấy, còn có Hồ Đào đang ngồi bên ghế phụ lái. Nhưng đáng tiếc Hồ Đào vừa nhìn thấy Trương Dương đã vội vàng cúi đầu xuống, không dám mở miệng nói một lời nào.

- Đưa nào trả lời thì chính là nó đó

Hồ Hâm lạnh lùng cự lại, cậu ấy và Phạm Tư Triết là kẻ thù cũ, gặp nhau đương nhiên sẽ không nói được câu nào đàng hoàng

Mâu thuẫn xảy ra trong một lần thi đấu bóng rổ ở trường. Phạm Tư Triết đã bị Hồ Hâm hất tay trên mấy lần, đã vậy còn bị vây chặt suốt trận, làm cho anh ta chẳng ghi được điểm nào cả.

Trận đấu lần đó, là lần mất mặt nhất của Phạm Tư Triết, cũng là một vết nhơ trong đời của anh ta.

Phạm Tư Triết tính tình nhỏ nhen, vì chuyện này mà đã kết thù kết oán với Hồ Hâm. Sau lần đó hai người còn có những cuộc xung đột nhỏ, dần dần mâu thuẫn giữa hai người ngày càng tăng lên.

- Hồ Hâm, cậu có giỏi thì lại đấu solo với tôi đi!”

Phạm Tư Triết đột nhiên phanh xe gấp, tức sôi người từ trong xe bước ra, anh ta đứng lên còn cao hơn Hồ Hâm một chút, chỉ tiếc là anh ta quá gầy, không khỏe mạnh như là Hồ Hâm.

- Chỉ dựa vào cậu sao? Tôi có thể một tay đánh thắng cậu. Cậu nói đi, so tài đánh nhau hay đánh bóng rổ đây?

Hồ Hâm dùng ánh mắt khinh thường nhìn Phạm Tư Triết, ngón tay ra vẻ thách thức gọi anh ta. Hai người trước đó không phải là chưa từng đấu solo.

Có lần Phạm Tư Triết đã trực tiếp động thủ với Hồ Hâm, đến cuối cùng vẫn là bản thân chịu thiệt thòi. Đánh bóng rổ solo, càng chưa từng thắng được Hồ Hâm.

Anh ta chỉ là nhất thời bị kích động nên mới nói những lời như vậy, thật ra anh ta cũng có chút sợ nếu thực sự phải đánh solo, đánh nhau thì Phạm Tư Triết chắc chắn không phải là đối thủ, Hồ Hâm vốn dĩ là một người bạo lực.

Bóng rổ thì càng khỏi phải nói, đây đúng là tự chuốt vạ vào thân. Cậu ta đã biết bản thân chắc chắn không thể địch nổi Hồ Hâm.

Nhưng người thi đã lỡ xuống xe rồi, không lẽ lại bước về lạng lẽ như vậy sao. Đôi mắt liếc quanh một hồi, Phạm Tư Triết bỗng nhiên quát vào trong xe, làm cho Hồ Đào đang ngồi bên ghế phụ lái phải ra khỏi xe.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Lái Chiếc Xe Tàn Đổ Chẳng Có Gì Ghê Gớm

Hồ Đào không xuống cũng không được, chỉ còn cách là gượng ép bản thân, cúi đầu bước xuống xe.

Hồ Hâm có chút khó hiểu. Anh ta khi nãy đã nhìn thấy Hồ Đào ở trên xe, chỉ là vì Hồ Đào không mở miệng nên anh ta mới không ngó ngang gì đến. Hồ Hâm và Phạm Tư Triết không chung một đường, với Hồ Đào cũng vậy. Một lúc gặp cả hai kẻ thù, hai kẻ thù này lại đi cùng nhau nữa, điều này khiến cho Hồ Hâm hơi buồn bực một chút.

Hồ Đào đứng trước mặt Phạm Tư Triết, cúi đầu xuống rất thấp, không dám ngẩng mặt nhìn Trương Dương.

Chuyện lần trước mua máy nhắn tin đã qua nhiều ngày rồi, nhưng trong trí nhớ của Hồ Đào vẫn còn nhớ rất rõ. Trương Dương không chỉ mua điện thoại, còn làm cho chị Hạ Lan của bạn gái phải giật mình, anh ta trước giờ chưa từng thấy Hạ Lan hốt hoảng đến như vậy.

Vì chuyện này, anh ta đã không ít lần bị Hạ Lan trút giận lên người.

Phạm Tư Triết không để ý đến biểu hiện của Hồ Đào, bỗng nhiên đặc ý nhìn Hồ Hâm.

- Hồ Hâm, nghe nói gần đây cậu làm ăn không tệ, cùng đội trưởng tham gia cuộc thi đấu đối kháng dành cho các trường Đại học trong thành phố, lại còn đạt giải nữa chứ. Sao hả? phát tài rồi phải không? Nhận được bao nhiêu tiền thưởng vậy?

Phạm Tư Triết cười ha ha, đôi mắt của Hồ Hâm lập tức mở to lên, tức giận nhìn anh ta.

Nhìn thì tưởng Phạm Tư Triết đang khen Hồ Hâm, thực chất ai mà không biết là anh ta đang cố ý đâm vào chỗ đau của Hồ Hâm. Đại học Trường Kinh dù sao cũng là trường Đại học có tiếng tăm ở địa phương, tiếc rằng trình độ đội bóng rổ của trường quá kém, thi đấu liên thành còn chưa có. Cùng lắm chỉ có thể tham gia các cuộc thi nhỏ do các trường Đại học trong thành phố tổ chức, lấy chút danh dự mà thôi.

Quả đúng là chỉ có chút thành tích nhỏ. Lần này có hơn hai mươi trường Đại học chuyên ngành trong thành phố liên kết tổ chức cuộc thi, Đại học Trường Kinh xếp thứ chín, thậm chí còn có một số trường Đại học chuyên ngành không địch nổi.

Tuy nhiên lại đạt được giải “Có tiến bộ tốt nhất”. Đội bóng rổ của trường Đại học Trường Kinh trước giờ đều bị tuột đến khoảng hạng mười lăm, thường xuyên có rất nhiều trường Đại học chuyên ngành muốn thách đấu với bọn họ, thắng một trường Đại học chính quy làm cho những người đó cảm thấy rất hãnh diện.

Hồ Đào lại cúi đầu thấp hơn nữa.

Những lời này của Phạm Tư Triết làm cho anh ta cảm thấy rất mất mặt. Hồ Đào cũng là thành viên đội bóng rổ của khoa, rất nhiều lần nỗ lực để vào được đội trưởng. Không giống như Phạm Tư Triết, đối với bóng rổ chỉ là thú vui, cái gì cũng không muốn tham gia, muốn chơi cũng không ai cấm anh ta.

- Đi thôi Hồ Hâm, nếu còn không đi thì sẽ không kịp giờ đâu.

Nhìn cái nắm đấm của Hồ Hâm, Trương Dương chỉ còn cách lắc đầu, lên tiếng nói.

Lần này Phạm Tư Triết đã tìm được điểm yếu của Hồ Hâm, thứ hạng của đội trưởng lần này đã tiến bộ lên rất nhiều, đội đã có một sự khích lệ rất lớn cho các thành viên, mỗi người được hai trăm đồng tiền thưởng.

Hai trăm đồng nghe thì thấy không bao nhiêu, nhưng đối với đội bóng rổ của trường Đại học Trường Kinh thì đã là một số tiền không nhỏ. Với cái thành tích như thế này, lúc trước làm gì có tiền thưởng nhiều đến như vậy!

Số tiền thưởng này là trường bỏ ra một phần, Hội Sinh viên ra một phần. Bây giờ Tiêu Bản làm ở bộ phận đoàn thể xã hội, trường bộ phận bóng rổ đích thân đến tìm Tiêu Bản xin giúp đỡ, nên Tiêu Bản đã trực tiếp xin giúp họ một số kinh phí.

Hiện tại thì Hội Sinh viên không thiếu tiền, người của mình lúc cần giúp thì nên giúp, Trương Dương lại không phải là tuýp người cổ hủ, những yêu cầu của Tiêu Bản đa số đều được chấp nhận.

- Đi! Bọn mình đi ăn cơm thôi!

Hồ Hâm hung hãn trợn mắt nhìn Phạm Tư Triết, Trương Dương thì vẫn còn thờ dãi.

Những lời này của Phạm Tư Triết là muốn cười nhạo Hồ Hâm, nhưng thật ra cũng đã cười nhạo chính bản thân mình. Thành tích của đội trưởng không tốt, là một sinh viên của trường không lẽ anh ta còn hãnh diện được sao? Càng không nói, anh ta cũng là một người thường xuyên chơi bóng rổ.

Chỉ mỗi chuyện này thôi đã làm cho ấn tượng của Trương Dương đối với Phạm Tư Triết giảm đi rất nhiều. Nhưng trong quá khứ, trước đó ấn tượng của Trương Dương về người này hình như cũng không tốt, đây là loại người đi đâu cũng thích khoe khoang.

- Thế nào, lãnh được tiền thưởng thì chuẩn bị đi mời khách, còn nịnh bợ cả lãnh đạo của Hội Sinh viên chúng ta sao?

Phạm Tư Triết lại tiếp tục nói, lần này còn dùng ánh mắt khinh thường nhìn Trương Dương: - Khách sáo. Chẳng qua là một tên đã hết thời! Muốn nịnh bợ thì phải đi tìm cậu Chu chứ, tìm tên này thì có ích lợi gì!

Tên họ Chu mà Phạm Tư Triết nói chính là Chu Dật Trần, quan hệ giữa anh ta và Chu Dật Trần không tệ, hai người đều là đồng lõa.

.

Phạm Tư Triết không phải là người của Hội Sinh viên, những thay đổi gần đây của Hội đều không biết, còn tưởng là Trương Dương bị Dật Trần áp đảo như lúc trước. Những chuyện không tốt gần đây Dật Trần đều không muốn nói ra ngoài.

Phạm Tư Triết nói những lời này, chẳng qua là thấy chướng mắt với Trương Dương. Mễ Tuyết và Trương Dương đã quá gần gũi rồi, Mễ Tuyết cũng là một trong những cô gái từng khiến anh ta rung động và ao ước có được.

Trương Dương khẽ nhủ mảy, còn chưa kịp nói thì Mễ Tuyết đã mở miệng giành trước:

- Nói chuyện hãy khách sáo một chút đi, ai là người hết thời, lái chiếc xe tàn này thì nghĩ mình hay ho lắm sao?

Mẽ Tuyết chỉ có tính dịu dàng mỗi khi ở bên cạnh Trương Dương.

Đối với những người khác thì cô ấy vốn không phải như vậy, bây giờ cô ấy và Trương Dương đã thật sự ở bên nhau, trong lòng Mẽ Tuyết tuyệt đối không để bất kì kẻ nào sỉ nhục Trương Dương.

Giương mặt Phạm Tư Triết lộ vẻ tức giận, nhưng bỗng nhanh chóng tan biến. Anh ta còn hé một nụ cười tự cho rằng mình đẹp trai lắm rồi, nói: - Mẽ Tuyết, bạn đừng bị những lời lẽ ngon ngọt của tên tiểu tử này mê hoặc, tên này chẳng ra sao cả, ngoại trừ chỉ biết khoát lác, nó còn làm được gì chứ! Khi Dật Trần đến Hội Sinh viên, thì nó liền bị lép vế ngay.

- Cậu nói ai khoát lác, ai bị lép vế?

Mẽ Tuyết trừng mắt, tức giận quát lên. Phạm Tư Triết lúc trước theo đuổi cô ấy, nhưng đã bị từ chối, về sau Phạm Tư Triết cũng qua lại với một cô gái xinh đẹp khác.

Ấn tượng của Mẽ Tuyết đối với Phạm Tư Triết cũng tạm được, ít nhất thì anh ta cũng không đeo bám cô ấy. Nhưng không ngờ tên này mở miệng quá tàn độc, Trương Dương cũng không chọc giận anh ta, vậy mà anh ta lại trực tiếp tổn thương đến Trương Dương, lại còn tàn nhẫn đến như vậy nữa.

Phạm Tư Triết chỉ thiếu chút không nói Trương Dương là một kẻ vô dụng, là một tên lừa đảo chỉ biết đi lừa gạt các cô gái.

Tổn thương Trương Dương, đối với Mẽ Tuyết mà nói, so với tổn thương bản thân còn khó chịu hơn gấp mấy lần, cho nên lần này đã phát điên lên.

- Chẳng lẽ không phải sao? Hồ Đào cũng là người của Hội Sinh viên, tôi thấy Trương Dương lẩn lộn còn không bằng Hồ Đào, người ta đã có thể có một chiếc máy nhắn tin, còn là tiếng Hán nữa. Hồ Đào, lấy ra cho bọn chúng xem!

Phạm Tư Triết gọi Hồ Đào ra, chính là muốn lợi dụng Hồ Đào để đả kích những người này.

Bây giờ Hồ Đào đã cách xa Dật Trần, trong khoảng thời gian này lại thường xuyên qua lại với Phạm Tư Triết. Trong mắt những người này, Hồ Đào chính là tiểu đệ của Phạm Tư Triết.

Tiểu đệ còn lẩn lộn giỏi hơn bọn họ, đương nhiên Phạm Tư Triết rất lấy làm hãnh diện.

Phạm Tư Triết vừa dứt lời, Hồ Đào cúi đầu xuống dữ dội hơn. Nếu như dưới đất có một khe hở, thì anh ta chỉ hận là mình không thể trực tiếp chui xuống đó thôi.

Cái máy nhắn tin đó, khi vừa mới mua xong thì đã bị Hạ Lan lấy đi, lúc sau Hạ Đình đã dùng chiêu không nhéo để lấy lại giúp anh ta. Hạ Lan cũng vì chuyện này mà đã nói ra những lời rất khó nghe, nói anh ta là tên chỉ biết bám váy đàn bà.

Sau khi lấy lại được máy nhắn tin, theo tính cách của Hồ Đào thì chắc chắn sẽ đem đi khoe khoang một tí, bất luận ai cũng thích hư vinh cả, anh ta cũng không ngoại lệ.

Dù sao cũng chẳng ai biết cái máy nhắn tin của anh ta từ đâu mà có.

Nhưng đáng tiếc, trong số những người có mặt thì có hai người lại biết khá rõ chuyện này. Đã vậy Phạm Tư Triết còn cố tình gọi lên chuyện cái máy nhắn tin, sau khi nghe những lời đó, Hồ Đào cảm giác như muốn ngừng thở, cảm giác như sắp ngất xỉu tại chỗ vậy.

Không nhắc đến cái máy còn đỡ, nhắc đến càng làm anh ta mất mặt hơn nữa.

- Lấy ra cho bọn chúng xem!

Thấy Hồ Đào không chút phản ứng gì, Phạm Tư Triết lại lên tiếng, trong lời nói còn pha chút bức bối.

Ngày thường Hồ Đào rất nghe lời, không biết hôm nay tại sao lại đứng im bất động như thế này, cái đầu thì cứ cúi xuống đất như một khúc gỗ vậy.

- Anh Phạm, chắc không cần đâu mà.

Hồ Đào miễn cưỡng ngẩng đầu lên, cố gắng mở miệng cười tươi, tiếc rằng nụ cười này của anh ta còn khó coi hơn là khóc nữa.

Trương Dương thì thờ phào nhẹ nhõm, hẳn là người biết rõ mọi việc này, nhưng thật sự rất hiểu cho Hồ Đào, trong lòng không có bất kì ý nghĩ chê cười gì.

Nhưng làm người mà đạt đến trình độ này, chỉ có thể nói là đáng buồn.

- Hôm nay cậu bị sao vậy? Lấy ra mau!

Phạm Tư Triết ngạc nhiên nhìn Hồ Đào, không nói lời nào mà lấy thẳng cái máy nhắn tin ở bên hông Hồ Đào ra. Trước đó cái máy được Hồ Đào kẹp vào bên hông, lúc nhìn thấy bọn người của Trương Dương, Hồ Đào bất giác rút chiếc áo khoác từ trong quần ra trùm lên cái máy đang quá bất mắt kia.

- Máy nhắn tin hiệu Tiểu Tinh Anh, là một loại máy nhắn tin tiếng Hán có chất lượng không tồi trên thị trường hiện nay. Phạm Tư Triết đặc ý cầm chiếc máy trên tay.

Guang mặt của Hồ Đào bắt đầu đỏ lên, đáng tiếc là anh ta không có đủ dũng khí để đoạt lại chiếc máy từ tay Phạm Tư Triết, chỉ biết xấu hổ đứng yên đó thôi.

- Chẳng phải là máy nhắn tin sao? Tưởng bọn tôi không có à? Trương Dương, lấy của anh ra cho cậu ta coi đi!

Mễ Tuyết nói. Sau đó vươn tay với lấy cái túi vải dù của Trương Dương.

Chiếc túi rất đơn giản, chiếc túi này Trương Dương trước giờ chưa từng đổi lần nào, không phải tại hèn lười, mà là vì chiếc túi nhìn vào thì rất bình thường, nhưng khi dùng thì lại thấy vô cùng thoải mái. Hơn nữa bên trong lại có sức chứa rất lớn.

Huống hồ bây giờ Trương Dương vẫn còn là sinh viên, sử dụng chiếc túi như vậy là được rồi.

Mễ Tuyết mở chiếc túi, thứ đầu tiên lấy ra lại là một xấp tiền mặt.

Tiền không nhiều lắm, chỉ có ba mươi mấy ngàn đồng thôi. Trong đó số tiền mà Tô Triền Đào ủng hộ cho Trương Dương đã chiếm hết ba mươi ngàn, là tiền dùng để cho Trương Dương mua đồ lặt vặt ở Tiểu Áp.

Trương Dương vốn muốn từ chối không nhận, nhưng Triền Đào lại nói số tiền này là được rút ra từ hai trăm ngàn đó, khiến cho Trương Dương cũng không còn cách nào từ chối được nữa.

Trương Dương cứu Tàn Chính-bị tái phát bệnh tim. Tàn Dũng đã tặng tờ chi phiếu hai trăm ngàn cho Trương Dương để cảm ơn, Trương Dương lại đem số tiền đó giao cho Triền Đào. Triền Đào đã dùng cái cơ này, chẳng khác nào Trương Dương đang tự dùng tiền của bản thân mình, cho nên không có cách nào phản đối nữa.

Có điều ba mươi ngàn tiền mặt này hẳn dường như chưa từng động tới, cộng thêm tiền hôm trước mua điện thoại còn dư lại, đều để ở trong chiếc túi này.

Nhìn thấy một xấp tiền như thế này, mọi người ai nấy đều rất sững sờ.

Nhất là Phạm Tư Triết, đúng là nhà anh ta có tiền, nhưng không đến mức anh ta có thể đem mấy chục ngàn tiền mặt bên mình. Xấp tiền này nhìn vào là biết không thể dưới mười ngàn, so với mười ngàn nó dày hơn rất nhiều.

Mễ Tuyết cũng hơi ngạc nhiên một chút, cô ấy chỉ là mở chiếc túi rồi tiện tay lấy đồ, không ngờ lại lấy ra số tiền lớn như vậy.

Đào mắt nhìn mọi người một lát, Mễ Tuyết liền bỏ tiền vào trong túi. Sau đó lại tiếp tục lục lọi, lần này lục được chiếc máy Tiểu Tinh Anh mà cô đã tặng cho Trương Dương, chỉ có điều cái máy nhắn tin và chiếc điện thoại trộn lẫn vào nhau lộn xộn, khi lấy cái máy nhắn tin ra, thì lại kéo luôn chiếc điện thoại của Trương Dương ra ngoài.

Nhìn chiếc điện thoại Nokia màu đen, đám người Hồ Hâm đều đứng ngây ra.

Họ biết Trương Dương có chiếc máy nhắn tin, nhưng không biết Trương Dương còn có cả điện thoại nữa. Thời buổi này đã có được điện thoại và máy nhắn tin, nhưng đây hoàn toàn là hai khái niệm.

Như bọn họ ở Đại học Trường Kinh, số sinh viên có máy nhắn tin thì không thiếu, có thể nói là lớp nào cũng có. Nhưng có điện thoại thì lại cực kì hiếm, chắc gì mỗi khoa đã có được một người.

Ít nhất trong tiềm thức của mọi người, cả cái khoa Y học lâm sàng hình như đều không có ai đem điện thoại vào trường.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Thủ Hạ Của Cậu Quá Ngang Ngược

Phạm Tư Triết lần này cũng choáng váng rồi.

Y có chút suy nghĩ nông cạn, vừa rồi nhìn thấy mấy chục ngàn tiền kia y đã có chút không tin rồi. Hiện giờ lại nhìn thấy mấy nhắn tin và điện thoại di động, y rất khó tin rằng mấy thứ này đều thuộc về Trương Dương.

Đặc biệt là điện thoại Nokia mới nhất, so với ‘cục gạch’ Motorola mà ba y thải ra đang nằm trên tay y thì còn mạnh hơn nhiều.

Hồ Đào chỉ nhìn thấy thoáng qua, liền quay đầu lại.

Cậu ta là người rõ về tất cả những điều này nhất, Trương Dương lấy điện thoại ra cậu ta không hề kinh ngạc chút nào, bởi chiếc điện thoại di động này cậu ta tận mắt nhìn thấy Trương Dương mua.

- Nhìn thấy chưa?

Mễ Tuyết trực tiếp nói một câu, lúc này mới đem mấy nhắn tin và điện thoại di động cất vào trong túi. Ý của cô lấy ra chiếc máy nhắn tin mà mình tặng ra, chứ không muốn đem chiếc điện thoại di động này ra. Tuy nhiên, đã mang ra rồi thì cũng không cần thiết phải đặt lại.

Dù sao bây giờ cô cũng không vừa mắt với Phạm Tư Triết.

- Anh Phạm, chúng ta đi thôi.

Hồ Đào cẩn thận kéo Phạm Tư Triết lại, hiện tại cậu ta có một sự sợ hãi bản năng đối với Trương Dương.

Trương Dương của trước đây và bây giờ hoàn toàn khác nhau. Hơn nữa chỉ cần có sự xuất hiện của Trương Dương là cậu ta cảm thấy mình đen đủi. Bởi vì cậu ta đề nghị Trương Dương đảm nhiệm chức Trưởng bộ phận đối ngoại. Hiện tại Chu Dật Trần đã không còn đếm xỉa gì đến cậu ta nữa rồi, còn đưa bộ phận đối ngoại trở thành một nơi rất hot nữa.

Bởi vì lúc mua máy nhắn tin gặp phải Trương Dương, cậu ta bị chị của bạn gái mắng mấy ngày trời. Cho đến hôm nay chỉ cần nhìn thấy cậu ta vẫn chửi vài câu, khiến cho cậu ta không dám gặp cả bạn gái của mình.

Hiện tại lại gặp Trương Dương, trong lòng cậu ta không khỏi lo lắng.

- Đi cái gì mà đi.

Phạm Tư Triết quay đầu lại, trừng mắt nhìn cậu ta.

Bọn Hồ Hâm nói vài câu, cậu ta còn có thể nhẫn nhịn, bất luận nói thế nào thì Hồ Hâm vẫn thắng cậu ta ở trong trận bóng rổ, cậu ta cũng không thể đánh lại Hồ Hâm.

Nhưng bị Trương Dương so sánh thì cậu ta không thể nào chấp nhận được. Trương Dương là ai chứ? Trong con mắt của cậu ta thì chỉ là một tên bại tướng của Chu Dật Trần và là một kẻ bất tài mà thôi. Bị người như vậy so sánh thì thà giết chết cậu ta đi còn hơn.

Cậu ta cũng là một người rất sĩ diện, chứ không phải là một kẻ mặt dày giống như Chu Dật Trần.

- Mễ Tuyết chúng ta đi thôi, nếu không đi thì không kịp mất, nhớ ở Khải Toàn lâu mà hết phòng riêng thì chết.

Hồ Hâm cũng đi lại, nói với Mễ Tuyết sau đó quay sang Phạm Tư Triết cười tít mắt.

Vừa nãy Phạm Tư Triết đắc trí, hiện tại đến lượt cậu ta, Hồ Hâm cũng không phải là kẻ ‘tử tế’ gì, đối với cậu ta không có chuyện lấy on báo oán, mà hề có cơ hội thì sẽ phản kích liền.

Bị Hồ Hâm nói như vậy, sắc mặt Phạm Tư Triết cũng biến đổi.

Khải Hoàn lâu gã cũng đi qua rồi, tuy nhiên tiêu phí ở đó khiến cho cậu ta không thể thường xuyên đến đó được. Chỉ thỉnh thoảng mới đến một lần mà thôi, còn về phần phòng riêng ở đó, căn bản gã cũng chưa từng được dùng qua.

Dù sao tiền của nhà gã, không thể để cho gã tiêu xài theo ý mình được.

Nhìn sắc mặt xám ngắt của Phạm Tư Triết, trong lòng Hồ Hâm không phải nói đã đắc ý như thế nào. Sự vui sướng trong lòng thể hiện rõ lên trên khuôn mặt, thiếu chút nữa thì hù ra thành tiếng.

Hồ Hâm nói như vậy, mấy người cũng không đứng ở đó nữa, toàn bộ đều đi ra ngoài trường. Phạm Tư Triết và Hồ Đào bị bọn họ bỏ lại ở đó, không nói nữa câu, huống hồ là kẻ thù, mấy người đương nhiên sẽ không thèm để ý đến bọn họ.

- Trương Dương, vừa rồi tôi nói lung tung đấy, bọn mình cứ tìm một cái phòng nhỏ là được rồi.

Mới đi vài bước, Hồ Hâm vội đi nhanh theo Trương Dương nhỏ giọng nói. Vừa rồi cậu ta nói phòng riêng lớn thì ít nhất cũng phải mất gần hai ngàn, ở đó ăn cơm thì cũng phải mất hơn hai ngàn.

Trương Dương mỉm cười, vừa định nói gì đó thì điện thoại di động trong túi reo lên.

Thật ra hẳn muốn nói với Hồ Hâm rằng, ở chỗ nào những món ngon thì cũng đều đắt cả, mà đã đi ăn thì phải chọn nơi ngon mà đi, tiền nong không thành vấn đề, muốn phòng riêng như thế nào cũng được cả.

- Trương Dương, cậu ở đâu đấy?

Vừa mới nhắc máy, đã nghe thấy giọng nói đầy hưng phấn của Tô Triền Đào.

- Tôi ở trường? Có chuyện gì vậy?

Trương Dương có chút nghi hoặc, còn tưởng rằng Tô Triền Đào gọi điện tới là để thông báo rằng tiền đã vào trong tài khoản của gã rồi, chứ không ngờ rằng gã lại hỏi mình đang ở đâu như vậy.

- Cụ thể là ở chỗ nào của trường?

Tô Triền Đào hỏi tiếp.

- Gần cổng chính, cậu hỏi làm gì vậy?

- Không có việc gì, chờ tôi ở đó nhé, tôi ra ngay bây giờ.

Tô Triền Đào nói xong liền cúp máy, khiến cho Trương Dương chẳng kịp phản ứng gì.

Trương Dương nghe thấy tiếng tút tút, bắt đầu đi lác đầu. Hắn đang muốn mời Tô Triền Đào cùng đi ăn cơm, vậy mà gã đã cúp máy trước rồi.

Tuy nhiên không sao, dù sao gã cũng sắp tới rồi, vậy thì cùng đi ăn cơm, chờ gã một chút chẳng sao cả.

Lúc Trương Dương nghe điện thoại, mấy người Hồ Hâm lại tụ tập một chỗ nói chuyện, vừa rồi Trương Dương cũng coi như đã giúp họ hả giận.

Cái tên Phạm Tư Triết này không chỉ khoe khoang một lần, Tiêu Bân cũng từng bị y xỉ nhục rồi.

Trương Dương nói với mọi người đợi Tô Triền Đào một lúc.

Trong lúc đợi Tô Triền Đào, hắn liền gọi điện cho Lương Yến ở Khải Hoàn lâu, bảo cô ấy để cho một phòng, chuẩn bị sẵn đồ ăn.

Để bọn họ đến là có thể dùng luôn, đỡ lãng phí thời gian. Dù sao những món ngon ở đó mấy người cũng đều quen thuộc cả rồi.

Vừa đứng một lúc, phía sau một chiếc xe chạy tới. Là chiếc Versace Santana của Phạm Tư Triết.

- Mấy vị không phải muốn đến Khải Hoàn lâu hay sao? Sao không đi thế?

Chiếc Santana dừng bên cạnh mấy người, Phạm Tư Triết đi ra nói một câu.

Vừa rồi y bị Trương Dương làm cho sợ hãi rồi, đợi cho mấy người đi rồi mới phản ứng lại. Hôm nay y bị hạ thấp như vậy, khiến cho y cảm thấy không thể chấp nhận được.

Y lập tức trở lại xe lấy điện thoại di động gọi cho Chu Dật Trần, không ấn tượng của y, Chu Dật Trần là người coi Trương Dương như cái gai trong mắt, cho nên phải để cho Chu Dật Trần giúp mình hết giận mới được.

Y không nói là chuyện gì, chỉ bảo Chu Dật Trần đến ngay. Chu Dật Trần có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn đến.

Chu Dật Trần coi như cũng là người có tầm nhìn, không vì Phạm Tư Triết có người nhà làm việc ở Trường Kinh mà bỏ qua. Bọn họ làm quan có thể hỗ trợ lẫn nhau bất cứ lúc nào, hơn nữa tài nguyên của Phạm gia biết đâu sau này y lại dùng đến. Lúc này cứ tạo mối quan hệ tốt cũng chẳng thiệt thòi cái gì.

Gọi điện thoại xong, Phạm Tư Triết lại lái xe đuổi theo, dù thế nào thì hôm nay y cũng phải đòi lại thể diện.

Bị một đám người đó sỉ nhục, nếu không lấy lại thể diện, không chừng tối về cậu ta sẽ ngủ không được.

- Chúng tôi đi đâu mắc mớ gì đến cậu.

Hồ Hâm trừng mắt, cái tên này thật khiến người khác chán ghét, lúc này đã bỏ qua cho cậu ta rồi, bây giờ còn dám vác mặt đến đây nữa

- Không có chuyện gì, tôi chỉ là muốn hỏi Trương Dương tại sao đột nhiên lại có nhiều tiền đến như vậy? Máy nhắn tin, điện thoại gì cũng có, nếu có việc gì kiếm được tiền thì phải chia sẻ cho bạn bè chứ, trừ phi đó là việc không được đảng hoàng thôi!

Phạm Tư Triết không thèm để mắt đến Hồ Hâm, lời nói nhắm thẳng vào Trương Dương, so với những lời lúc này còn cay độc hơn nhiều.

Lúc này chỉ nói Trương Dương lừa gạt các cô gái, giờ thì hay rồi, ý muốn nói Trương Dương kiếm tiền bằng con đường không chân chính. Ý này là muốn

nói Trương Dương không phải kẻ trộm thì là tên lừa đảo, nếu không thì lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?

- Phạm Tư Triết à, nếu nói trong tay ai đang cầm đồng tiền không chân chính, tôi nghĩ cậu là người biết rõ nhất đó!

Trương Dương quay lại, lạnh lùng nhìn y một cái nói.

Hắn hôm nay đứng là đã bị trúng đạn, nhưng những lời của Phạm Tư Triết thật khiến hắn nổi nóng. Trương Dương bất cứ lúc nào cũng là người quang minh chính đại, số tiền không chân chính, dù có cho không thì hắn cũng không nhận.

- Cậu, cậu nói cái gì?

Phạm Tư Triết sững sờ, quát lên một tiếng thật lớn, cậu ta không ngờ Trương Dương sẽ nói lại mình như vậy.

Nếu nói không chân chính thì phải là tiền của nhà Phạm Tư Triết mới đúng. Cha mẹ y làm quan chức chính phủ, nếu dựa vào đồng lương thì không thể có nhiều tiền như vậy được, chi tiêu hằng ngày của y, đương nhiên đều là những đồng tiền dơ bẩn.

Chỉ là từ nhỏ Phạm Tư Triết đã xem chuyện này là chuyện bình thường. Từ trước đến nay không hề nghĩ đến những chuyện này mà bây giờ lại bị Trương Dương hỏi vặn lại như vậy, y mới hiểu ra ý nghĩa trong lời nói của Trương Dương.

- Tôi nói gì thì cậu tự biết rõ, còn muốn tôi nói thẳng ra sao?

Trương Dương khẽ cười, gương mặt pha chút vui vẻ, nhưng thần sắc lại có vẻ rất nghiêm nghị.

Đã không giận mà còn tự lấy lại được phong độ, đến Phạm Tư Triết khi nhìn thấy dáng vẻ này của Trương Dương trong lòng cũng có chút trùng xuống

Trương Dương thông qua trí nhớ mà biết được chuyện của Phạm Tư Triết, không cần phải biết nhiều, chỉ cần biết người nhà của y đều đang làm việc, mà còn là quan chức nên càng dễ hiểu hơn.

- Tôi không nói với cậu, lão Chu, tôi ở đây.

Phạm Tư Triết dùng ánh mắt hung hăng nhìn Trương Dương, sau đó xuống xe vẫy tay ra hiệu cho Dật Trần, cậu ta đã đến nơi rồi.

Chu Dật Trần vốn đang ở trường, đến đây đương nhiên là rất nhanh, sau khi nghe điện thoại thì vội chạy đến, giờ thì đã đuổi kịp rồi.

- Tư Triết, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy? Gọi tôi đến đây gấp thế?

Dật Trần bước nhanh đến chỗ của Phạm Tư Triết, vừa hỏi Phạm Tư Triết vừa nhìn những người ở bên cạnh, nhất là khi nhìn thấy Trương Dương, trong mắt còn có chút kinh ngạc.

Trương Dương đã rất lâu không đến trường, y còn định nhân cơ hội này để đuổi Trương Dương đi. Không ngờ lại gặp nhau ở đây.

- Cũng không có gì, chỉ là gần đây đám thuộc hạ của cậu rất lộn xộn, muốn gọi cậu đến dạy bảo một lát ấy mà.

Phạm Tư Triết cười, còn đặc ý nhìn Trương Dương, bây giờ y chỉ nhìn thấy mỗi Trương Dương, rõ ràng là đang nhắm vào Trương Dương.

Những suy nghĩ trong lòng của Phạm Tư Triết, gần như biểu lộ cả trên khuôn mặt.

Đừng tưởng bây giờ có chút tiền, mua được điện thoại đời mới thì hay ho lắm rồi. Bây giờ tôi gọi cấp trên của cậu tới, và lại chỉ cần có một cú điện thoại mà đã tới ngay.

Lúc này, Phạm Tư Triết còn tưởng Dật Trần còn như lúc trước, còn có thể chèn ép Trương Dương.

- Thuộc hạ gì? Hôm nay cậu bị sao vậy Tư Triết?

Dật Trần không ngốc tí nào, chỉ cần nghe câu nói này là đã biết được một nửa câu chuyện, sự việc là Phạm Tư Triết và Trương Dương đã xảy ra xung đột, gọi y đến là để chống đỡ. Đáng tiếc rằng lúc trước thì y còn chống đỡ được, bây giờ cơ bản là không thể, nếu như xử lý không tốt thì cũng sẽ bị mất mặt như Phạm Tư Triết.

Biết rõ mọi chuyện rồi Dật Trần cũng cảm thấy có chút lúng túng, chỉ giả vờ nói một câu.

- Chính là tên này, e rằng cậu không biết, cái tên thuộc hạ này của cậu bây giờ đã có mấy nhần tín và điện thoại, còn đem theo mấy chục ngàn bên mình nữa, tôi thấy cái bộ dạng này của cậu ta dường như đến cậu cũng không coi ra gì rồi.

Phạm Tư Triết so với Dật Trần còn kém cỏi hơn rất nhiều. Y còn không nghe hiểu ý của Dật Trần, còn chỉ tay về phía Trương Dương nói những lời này.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Sự Giúp Đỡ Kịp Thời!

Nhà giàu mới nổi, không ngờ gã lại nói Trương Dương là nhà giàu mới nổi.

Ánh mắt Mễ Tuyết lập tức trở nên sắc như dao. Trong mắt cô, tên Phạm Tư Triết ở ngay trước mặt này cũng trở nên đáng ghét y như gã Chu Dật Trần.

Bọn Hồ Hâm, Tiêu Bân, Cố Thành cũng đều tức giận nhìn Phạm Tư Triết. Nếu như nơi đây không phải là công trường thì Hồ Hâm đã muốn nện cho thằng nhóc này một trận rồi.

- Tư Triết, cậu và Trương Dương có hiểu lầm gì?

Chu Dật Trần đột nhiên hỏi. Gã còn kéo Phạm Tư Triết một chút, vẻ mặt tươi cười không được tự nhiên.

- Lão Chu, anh nói cái gì đấy?

Phạm Tư Triết nhú chặt mày lại. Gã gọi Chu Dật Trần đến chính là muốn gây áp lực với Trương Dương,

không ngờ Chu Dật Trần lại nói giúp Trương Dương.

Hiểu lầm cái gì? Gã và Trương Dương thì có thể hiểu lầm cái gì được. Hôm nay gã bị thằng nhãi này coi khinh rồi. Gã muốn lấy lại thể diện, muốn đâm chết cái thằng nhãi này khiến cho nó mất mặt, để cho nó không vênh vào được nữa.

Theo suy nghĩ của gã thì vừa nãy Chu Dật Trần nên mắng cho Trương Dương một trận ra trò mới đúng, sau đó nói mấy câu lãng mạn Trương Dương thì gã đã đạt được mục đích rồi.

Như vậy gã mới thỏa lòng, mới có thể yên tâm mà rời đi.

Trương Dương khẽ mỉm cười, thần nhiên liếc nhìn Chu Dật Trần một cái.

Bị Trương Dương liếc nhìn như vậy, trong lòng Chu Dật Trần chợt hoang mang. Mấy ngày này, gã muốn đuổi Trương Dương ra khỏi Hội sinh viên, nhưng khổ nỗi Trương Dương lại không ở trong tình cảnh như vậy.

Từ cuộc họp lần trước gã đi mà không lời chào hỏi, bây giờ lại nhìn thấy Trương Dương nên mới có cảm giác bất an. Có lẽ vì lần trước chủ động lùi bước nên để lại trong tiềm thức của gã một nỗi ám ảnh.

Điều này rất giống với lúc nhỏ từng bị ai đó dọa hoặc từng bị đánh, nên sau này khi gặp lại kẻ đó, trong lòng gã chắc chắn sẽ có chút không được tự nhiên, nào ngờ đến khi trưởng thành rồi vẫn bị giống như vậy.

- Tư Triết, tôi nghĩ chắc cậu đã hiểu lầm rồi. Trương Dương bây giờ đã mạnh hơn trước nhiều rồi. Mấy ngày trước, cậu ta còn kéo về được cho Hội sinh viên khoản tài trợ hai trăm nghìn tệ.

Chu Dật Trần nghiêng răng tiếp tục biện minh thay Trương Dương. Đây cũng phải là vì Trương Dương mà thuần túy vì bản thân gã.

Trận này, gã thật sự đỡ không nổi và cũng không dám đỡ. Vì thế bất luận Phạm Tư Triết có nói gì, gã có thật sự muốn giúp Phạm Tư Triết, dùng thân phận Chủ tịch Hội học sinh ra mà đi Trương Dương thì chưa cần tới Trương Dương mở miệng, Tiêu Bân và Cố Thành ở bên cạnh đều có thể hạ đo ván gã rồi.

Đã biết trước kết quả như vậy, chi bằng không làm mà khuyên bảo Phạm Tư Triết thì còn có thể vớt vát chút thể diện. Nhưng thực tế thì còn đau hơn cả việc mất hết thể diện.

Bây giờ gã đang hối hận vì chưa hỏi đầu đuôi rõ ràng đã chạy đến, khiến cho ngay cả bản thân mình cũng khó xử như thế này.

- Khoản tài trợ hai trăm nghìn tệ, là nó ư?

Phạm Tư Triết sừng sốt, vẻ không thể tin được nhìn Chu Dật Trần. Chuyện của Hội sinh viên, gã căn bản không biết và cũng chưa từng quan tâm.

Nhưng hai trăm nghìn không phải là một con số nhỏ. Gia đình rất cưng chiều gã, chu cấp cho gã rất nhiều tiền sinh hoạt, nhưng cho gã một lần những hai trăm nghìn tệ là chuyện tuyệt đối không bao giờ xảy ra.

- Đúng, cho nên tôi mới hỏi các cậu phải chăng đang có hiểu lầm gì đó. Nếu có hiểu lầm gì thì chỉ cần nói rõ ràng ra là được.

Chu Dật Trần lập tức gật đầu nói. Gã hận là bây giờ không thể biến ngay đến nơi khác. Gã không muốn ở lại đây một giây một phút nào nữa. Căn bản là gã không muốn đối mặt với Trương Dương như vậy.

Tiếc là gã không thể chuẩn bị được, nếu đi thật thì sẽ có lỗi với Phạm Tư Triết. Chuyện lần này gã có thể không giúp được gì, nhưng tuyệt đối không thể đắc tội với y.

- Không có hiểu lầm gì!

Phạm Tư Triết đành mặt lại nói. Lúc này gã mới hiểu được Chu Dật Trần chắc chắn sẽ không giúp gã rồi.

Điều này khiến gã rất buồn bực, cũng rất cáu giận. Không đạt được kết quả mà gã từng mong muốn trước đó, thậm chí còn xuất hiện hiệu quả ngược. Tâm trạng của gã càng lúc càng trở nên tồi tệ.

- Không có hiểu lầm gì thì tốt. Tư Triết, tôi nhìn thấy cậu có lái xe. Vừa đúng lúc tôi có chút việc, đưa tôi đi một đoạn nhé!

Chu Dật Trần vội vàng nói. Gã đang mở ra cho Phạm Tư Triết một con đường lùi. Đứng ở lại chỗ này, tôi không giúp được cậu, đi sớm một chút thì sẽ tốt hơn.

Trương Dương ở một bên, nhìn sâu vào mắt của Chu Dật Trần.

Gã Chu Dật Trần này quả thực rất thông minh và cũng rất giỏi làm việc, biết chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm. Trước khi làm gì, gã cũng đều suy nghĩ.

Hơn nữa gã sẽ không quá coi trọng thể diện của mình. Gã có thể không ngần ngại làm những chuyện mất thể diện, tất cả vì lợi ích. Điểm này của gã làm Trương Dương rất khâm phục. Tính cách này của gã rất thích hợp để lăn lộn trong thể chế.

Nếu sau khi tốt nghiệp gã đi làm cho nhà nước thì nhất định có thể hô phong hoán vũ, có được sự phát triển rất khá.

Nhưng nếu làm quan, gã cũng chỉ nghĩ cho lợi ích của bản thân, làm một tên tham quan không màng đến dân chúng. Một kẻ như vậy mà tiến thân vào quan trường chỉ gây tổn hại cho nhân dân mà thôi.

Nếu đã như vậy thì Trương Dương càng muốn đối phó gã. Trước kia Trương Dương còn muốn đợi thêm một thời gian nữa, ít nhất là đến học kì sau sẽ nắm lấy vị trí Chủ tịch Hội sinh viên của gã. Bây giờ Trương Dương quyết định sẽ khiến gã rút ghe sớm hơn dự kiến một chút.

Còn phải làm cho gã rút ghe một cách đáng xấu hổ, có vết nhơ này thì sau này gã cũng coi như không có cửa vào quan trường và cũng là trở ngại cho sự phát triển của gã.

Chu Dật Trần không thể leo lên cao được thì những người dân chịu tai ương do gã gây ra cũng ít hơn một chút. Bây giờ Trương Dương cũng chỉ có thể làm được như vậy thôi.

Chu Dật Trần đáng thương lúc này không hề hay biết rằng biểu hiện của gã đã khiến Trương Dương thay đổi chủ ý. Cuối cùng gã sẽ phải chịu bài học đau đớn, thậm chí ảnh hưởng đến cả cuộc đời của gã.

- Được, tôi đưa anh đi. Chúng ta có xe, muốn đi đâu thì đi đó, không giống mấy người này, lăm của nhiều tiền mà còn phải đợi xe.

Phạm Tư Triết nhìn Chu Dật Trần một lát rồi mới quay đầu lại tức tối phun ra mấy câu.

Chu Dật Trần không giúp gã. Gã cũng đành bó tay với Trương Dương. Hôm nay chắc chắn đã mất mặt, lần này càng khiến sự căm hận của gã đối với Trương Dương đạt đến cực điểm.

Tất cả những chuyện này hôm nay, gã đều cho rằng chính Trương Dương đã gây ra cho gã. Khi vừa mới tạm bước đi, gã không kìm nổi mới xoáy đều Trương Dương bằng câu nói nghe tức anh ách đó.

- Sịch!

Gã vừa nói xong, còn chưa lên xe thì một chiếc xe màu đen sang trọng ở đằng xa liền lái nhanh đến, cuối cùng đỗ ngay trước mặt bọn họ.

Tất cả mọi người đều quay đầu lại, ngạc nhiên nhìn chiếc ô tô vừa đỗ, ngay cả Phạm Tư Triết và Chu Dật Trần cũng lộ vẻ ngưỡng mộ trong ánh mắt.

Đây đúng là một chiếc xe đẹp, một chiếc Mercedes Benz S320 mới tinh, với năm 98 thì vẫn là mới mới. Chiếc xe đen nhánh nhìn vô cùng hoành tráng. Đây chính là chiếc xe mới cứng chưa lắp biển.

Phạm Tư Triết và Chu Dật Trần đều sửa sang lại quần áo theo phản xạ và đi về phía trước một bước.

Chiếc xe này đỗ ở đây, rất có thể là do người quen của bọn họ đến. Lúc này mà có một người quen lái chiếc xe bóng bẩy như vậy đến tìm mình thì quả

là một vinh dự lớn.

Cửa xe đã mở ra, một thanh niên từ trong bước ra, vừa nhìn thấy Trương Dương đã tươi cười, trên tay còn cầm một chùm chìa khóa sáng choang.

Nhìn thấy đây là một người không quen biết, Phạm Tư Triết và Chu Dật Trần đều ngẩn tò te, bọn họ bốn mắt nhìn nhau.

Hai người đều cho rằng người kia là người quen của đôi phương. Còn về phần Trương Dương và Hồ Đào bên cạnh thì bọn họ đều không thêm đề mắt đến. Bọn hắn không thể có bạn bè đẳng cấp như vậy được.

Người thanh niên nhìn ngó xung quanh một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở Trương Dương, mặt mũi còn tươi cười hơn hở.

Phạm Tư Triết và Chu Dật Trần đang định mở miệng hỏi thì người này đã đi đến, đi lướt qua người Phạm Tư Triết, cũng không thêm liếc nhìn họ đến một cái.

- Trương Dương, chiếc xe này thế nào?

Người thanh niên kia tất nhiên là Tô Triển Đào. Y vừa mới mở miệng, Phạm Tư Triết và Chu Dật Trần đều sững sốt. Cả hai người đều không ngờ người này lại có thể đến tìm Trương Dương cơ đấy.

- Cũng tạm tạm nhưng có vẻ hơi cổ!

Trương Dương mỉm cười, lắc đầu nói. Tô Triển Đào dù sao vẫn là thanh niên, vừa mới kiếm được tiền đã đổi chiếc xe này. Chiếc Mercedes Benz thực sự không hề rẻ.

Tô Triển Đào vô cùng sững sốt, lập tức có vẻ ừ ừ nói:

- Cổ, tôi tưởng cậu sẽ thích kiểu như thế này cơ!

- Nhưng không sao, nếu cậu không thích, chúng ta có thể đổi xe. Ông chủ xe hơi chính là bạn của bác hai tôi. Chỗ ông ấy có rất nhiều xe, BMW, Audi, Ferrari, Porsche cũng có. Xe của tôi cũng lấy ở đây.

Tô Triển Đào lại nói tiếp. Mọi người, bao gồm cả Trương Dương đều kinh ngạc nhìn y một cái.

Mãi đến bây giờ bọn hắn mới hiểu rằng tình hình là người ta đến đây là cố ý tặng xe cho Trương Dương, lại còn là tặng một chiếc siêu xe trị giá hơn một triệu.

Giá của chiếc xe này, Chu Dật Trần biết rất rõ, chỉ ít cũng phải một triệu bảy cơ đấy. Ông chú Châu Minh của gã trước đó không lâu cũng muốn mua một chiếc, nhưng vì hơi đắt, mà trong tay cũng không có nhiều tiền mặt mà phung phí như vậy nên đã đổi sang mua chiếc xe khác.

- Triển Đào, ý của anh là anh sẽ tặng tôi chiếc xe này?

Trương Dương đã phản ứng lại được, khóc dở mếu dở hỏi lại một câu.

Chiếc xe này, hắn thực sự cảm thấy có vẻ cổ lỗ sĩ. Đừng nói là chiếc này mà tất cả các loại xe, hắn đều có cảm giác này. Kiếp trước toàn chơi siêu xe sang trọng nhất nên tất nhiên đều coi thường những loại xe này.

- Đúng vậy, cậu đừng nói không cần. Lần này cậu đã giúp tôi nhiều như vậy, tôi tặng cậu một chiếc xe là rất bình thường. Không thích thì chúng ta đi đổi chiếc khác, đến khi nào cậu hài lòng thì thôi.

Tô Triển Đào gật đầu nói, sợ Trương Dương từ chối nên vội mở lời rào trước.

Y thực sự sợ Trương Dương sẽ giống như lần trước, lại từ chối món quà của y.

Còn nữa, hôm qua sau khi về nhà, y đã kể lại tất cả mọi chuyện cho Tô Thiệu Hoa, gồm cả chuyện y muốn chia thêm tiền cho Trương Dương, kể luôn chuyện bị Trương Dương từ chối.

Tô Thiệu Hoa cực kỳ chắc chắn về Trương Dương, số mà Tô Triển Đào đưa cho hắn chắc chắn là con số không nhỏ, ít nhất cũng phải một triệu. Những người có thể từ chối số tiền một triệu ngay trước mắt, ông ta thấy chẳng có mấy ai.

Tặng chiếc siêu xe này là đề nghị của Tô Thiệu Hoa. Trương Dương càng như vậy, bọn họ càng phải củng cố mối quan hệ này, hơn nữa còn phải biết chớp lấy cơ hội, tặng quà nhân lúc quan hệ đang thân thiết nhất.

Có sự chỉ dẫn của Tô Thiệu Hoa, Tô Triển Đào sáng hôm nay liền lập tức đến cửa hàng chọn xe, y cảm thấy tính tình của Trương Dương rất điềm đạm, nên đã chọn chiếc Mercedes-Benz màu đen này. Không ngờ Trương Dương lại không thích, nên bây giờ cảm thấy rất chán nản.

Tô Triển Đào không biết rằng những lời của y đã làm cho mọi người xung quanh suýt chút nữa không thể chớp mắt được.

Chiếc xe sang trọng có trị giá đến hơn cả triệu bạc, tặng mà người khác còn không nhận. Chuyện này nói ra chỉ sợ chẳng ai tin. Chiếc xe đẹp như thế

này, ai mà không thích, ai mà không muốn có chứ!

Nhưng chuyện này cũng thật sự đã xảy ra trước mắt cho dù họ không tin. Bọn Hồ Hâm cũng biết chút ít về thân phận của Tô Triền Đào, biết chắc rằng y sẽ không nói đùa với Trương Dương.

Và Tô Triền Đào quả thật có thể tặng một chiếc xe như vậy.

Người bị kích động nhất chính là Phạm Tư Triết và Dật Trần. Nhất là Chu Dật Trần, gã vốn không hề nghĩ rằng lại có người cầu mong Trương Dương nhận chiếc xe quý giá đến như vậy.

Nghĩ lại ngay cả chú của mình cũng không mua được chiếc xe như thế này, bây giờ Trương Dương lại được người khác tặng, còn sợ hấn không nhận nữa, Chu Dật Trần có cảm giác thực sự chịu không nổi.

Sự khác biệt này thực sự cũng quá lớn rồi, đây căn bản không phải là Trương Dương trong ấn tượng của gã. Chu Dật Trần thậm chí còn nghi ngờ không biết có phải là mình đang nằm mơ không.

Có một người cũng đang giống như gã, đó chính là Phạm Tư Triết, gã bây giờ cũng đang ngây người ra rồi.

- Không cần đổi đâu, chiếc này được rồi, chiếc xe này tôi nhận!

Trương Dương mỉm cười, khẽ gật đầu. Hấn hoàn toàn hiểu được tâm ý của Tô Triền Đào. Bất luận như thế nào, Tô Triền Đào cũng thực sự lòng cảm kích hấn.

Và lại, lần này nếu như lại từ chối nữa, chỉ e là sẽ khiến Tô Triền Đào suy nghĩ lung tung.

- Chiếc này? Vậy được rồi, cậu cứ xem kĩ trước, tôi sẽ làm thủ tục giúp cậu, mấy ngày là xong ngay.

Tô Triền Đào ban đầu hơi sững sờ, nhưng sau đó lập tức phấn chấn lên ngay, lúc y đi chọn xe chưa làm bất kì thủ tục gì, đều vì sợ Trương Dương không thích.

Nói xong, Triền Đào trực tiếp giao chìa khoá cho Trương Dương rồi lại hỏi:

- Trương Dương, đưa cho tôi chứng minh thư của cậu, để mình giúp cậu làm cái giấy phép lái xe. Chiếc xe này cậu cứ yên tâm mà chạy trước đi, tôi đảm bảo ở Trường Kinh không ai dám kiểm tra xe cậu đâu!

Từ lúc ở Tiểu Ấp, Tô Triền Đào đã sớm biết Trương Dương biết lái xe, chỉ là không có bằng lái thôi.

Thực ra Trương Dương có bằng lái, nhưng đó là ở kiếp trước. Kiếp này Trương Dương tạm thời còn chưa biết lái xe, cũng chưa từng lái xe, đương nhiên là không có bằng lái. Trương Dương cũng đã từng định lúc nào đó sẽ đi làm.

Bằng lái xe vẫn rất cần thiết, sau này cũng thuận tiện hơn.

- Cũng được, vừa đúng lúc bọn tôi muốn đi dùng cơm, anh đi cùng nhé. Lúc về tôi sẽ đưa chứng minh thư cho.

Trương Dương lại gật đầu, có Tô Triền Đào ra mặt làm giúp bằng lái xe, đương nhiên là hấn rất vui. Chỉ mấy ngày là xong, lại không cần phải tự đi, càng giảm bớt sự phiền toái cho Trương Dương.

Tô Triền Đào lập tức gật đầu:

- Được, chúng ta cùng đi, nhà hàng Khai Hoàn đi, ở đó gần, hôm nay tôi đãi!

- Cái này thì không cần, vừa nãy Trương Dương đã nói rồi, hôm nay anh ấy mời.

Mễ Tuyết cười nói. Cô là người hiểu chuyện nhất. Việc Tô Triền Đào tặng món quà quý giá này cho Trương Dương, cô chỉ ngạc nhiên chứ không hề bất ngờ.

- Cũng được, dù sao một bữa cơm cũng không khiến cậu ta nghèo đi được!

Triền Đào cười hi hi, không còn kháng kháng phải do mình mời nữa. Trương Dương nhận quà là y mãn nguyện lắm rồi, còn một bữa cơm ai mời cũng được, không quan trọng.

- Những người này có phải là bạn bè của cậu không? Họ cũng đi cùng chứ?

Một chiếc xe không thể ngồi nhiều người đến như vậy, Tô Triền Đào để Trương Dương đưa một số đi trước rồi quay lại, đang định lên xe thì nhìn thấy Phạm Tư Triết và Chu Dật Trần đang đứng bên cạnh, vội hỏi thêm.

- Không, bọn tôi không đi chung, bọn tôi có việc phải đi trước rồi.

Phạm Tư Triết và Chu Dật đường như gặt đầu cùng một lúc. Phạm Tư Triết vội vàng quay đi đến chiếc Santana, Chu Dật Trần bèn đi theo, ngồi ở ghế phụ lái, Hồ Đào thì chỉ có thể ngồi ở hàng ghế sau.

Sau khi lên xe, Phạm Tư Triết lập tức nổ máy, biến đi thật nhanh.

Nhìn chiếc xe tỏa khói mù mịt chạy đi, Tô Triển Đào chẳng hiểu gì cả, y không biết lúc này đã xảy ra chuyện gì.

- Không sao, các cậu đi trước đi.

Trương Dương cười, đưa chìa khoá cho Tô Triển Đào, đề y đưa Hồ Hâm và mấy bạn gái đi trước, còn mình và Tiêu Bân, Cố Thành thì ở đây đợi.

Sau khi Phạm Tư Triết và Dật Trần đi, ai cũng đều cảm thấy thoải mái trong lòng. cũng có thể nói chiếc xe này của Triển Đào đến quá đúng lúc. Người ta vừa cười Trương Dương không có xe, phải đợi thì có người tặng ngay cho một chiếc xe. Quả đúng là một sự giúp đỡ kịp thời!

Sự giúp đỡ này cũng đã đánh thẳng vào mặt Phạm Tư Triết một cú như trời giáng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Một Thục Tập Sinh Khác Thường

Chiếc Santana của Phạm Tư Triết trực tiếp lái vào trường, chạy thêm một quãng rất xa mới dừng lại.

- Lão Chu, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Tại sao anh không nói sớm cho tôi biết?

Vừa dừng xe lại thì Phạm Tư Triết đã tức giận hỏi một câu, lần này không phải nhắm vào Trương Dương mà là nhắm vào Chu Dật Trần.

Tình huống hôm nay với Trương Dương hoàn toàn vượt ngoài dự đoán của Phạm Tư Triết. Số tiền và cái điện thoại trước thì cho qua, nhưng sau đó còn có người tặng cho Trương Dương cả một chiếc xe hơi sang trọng nữa, thật sự là làm cho gã quá kinh ngạc.

Chiếc xe hơn cả triệu bạc, cho dù là chiếc xe mà người cha có quyền cao chức trọng của gã lái cũng không đắt tiền đến như vậy.

- Làm sao mà tôi biết được.

Chu Dật Trần cười cay đắng, Phạm Tư Triết như vậy là đang oán trách gã. Nhưng Dật Trần cũng đang trách móc Phạm Tư Triết đó thôi, nếu như không phải cái tên này đã gọi điện kêu gã tới, thì gã cũng không đến mức phải bề mặt đến như vậy.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nếu như không đến thì Chu Dật Trần cũng không biết bây giờ khả năng của Trương Dương đã lớn đến mức nào, chiếc xe hơn bạc triệu, lại có người đưa đến tận tay, còn cầu mong hắn sẽ nhận nữa chứ.

Chuyện này cũng đã làm gã rất kinh ngạc.

- Tôi biết người lái xe đó là ai!

Hồ Đào ngồi phía sau do dự một chút, đột nhiên thốt ra câu này.

Phạm Tư Triết và Chu Dật Trần quay lại cùng một lúc, bốn con mắt nhìn thẳng về phía Hồ Đào.

- Nói mau, anh ta là ai?

Phạm Tư Triết hơi nóng tính, hỏi Hồ Đào không chút khách sáo. Trong lòng cậu ta bây giờ Hồ Đào là đàn em, mà nói chuyện với đàn em thì không cần khách sáo.

- Anh ta...tôi chỉ biết là anh ta họ Tô!

- Chỉ biết có cái họ thôi mà cũng nói.

Phạm Tư Triết thất vọng kêu lên, Hồ Đào vốn định nói tiếp, nhưng lại bị câu nói này của Phạm Tư Triết chặn họng lại.

- Ngoài việc biết tên đó họ Tô, cậu còn biết thêm gì nữa?

Đầu óc của Chu Dật Trần không nghĩ ngẩn như Phạm Tư Triết, gã biết Hồ Đào vẫn chưa nói hết câu, nên hỏi tiếp.

- Anh ta họ Tô, là cháu ruột của ông Tô Thiệu Hoa của tập đoàn Khải Đạt. Ông Tô đối với người cháu này rất tốt.

Hồ Đào khẽ gật đầu, chậm rãi nói ra tất cả những gì mình biết. Tên đầy đủ của Tô Triển Đào, cậu ta thật sự không biết, lần mua máy nhắn tin Hồ Đào đã bị mắng cho một trận toi đời, sau đó vì đã nhiều lần nghe Hạ Lan nhắc đến “Tô công tử” gì đó, mới biết được thân phận của vị thiếu gia này.

- Tập đoàn Khải Đạt!

Phạm Tư Triết và Dật Trần kêu lên cùng lúc. Công ty này bọn họ biết, là một doanh nghiệp có tiếng nhất nhì ở Trường Kinh này, là doanh nghiệp tư nhân nội địa mà cũng có thương hiệu lớn đến như vậy, số người không biết thực sự rất ít.

Chú của Chu Dật Trần có biệt danh là “triệu phú Châu”, nhưng nếu thực sự so với người ta thì chỉ bằng con tép con tôm, căn bản không được một góc.

- Cháu trai của Tô Thiệu Hoa, sao lại có thể quen biết với Trương Dương?

Chu Dật Trần vội hỏi thêm một câu, trên gương mặt lộ rõ vẻ lo lắng.

Tập đoàn Khải Đạt là một con cá kinh, Trương Dương có quan hệ tốt với bọn họ, vậy thì tiền tài trợ sau này không còn là con số nhỏ nữa, chỉ bữa ra một ít cũng đủ cho Hội Sinh viên dùng thoải mái rồi.

Hội Sinh viên thật không giống với những ban ngành khác, các trưởng ban đều là những người nghiêng theo chiều gió. Bây giờ Chu Dật Trần đã cảm thấy không dễ ăn nữa, nếu Trương Dương mà có thêm một số tiền tài trợ nữa thì sẽ hấp dẫn bọn người này, lúc đó quyền lực chủ tịch của gã sẽ mất ngay.

Điều đầu tiên mà Chu Dật Trần nghĩ đến, là những chuyện liên quan đến vị trí của gã trong Hội sinh viên.

- Cái này thì tôi không biết!

Hồ Đào lắc đầu.

- Phạm Tư Triết, tôi có chút chuyện phải đi trước, không cần cậu đưa đi đâu!

Chu Dật Trần nhũm mày rất chặt. Chuyện của ngày hôm nay, cộng thêm những lời nói lúc nãy của Hồ Đào đã làm cho gã rất kích động, giờ gã muốn tìm một chỗ cho khuấy khoà và cũng là để tìm ra cách đối phó với Trương Dương.

Nói xong thì Dật Trần lập tức xuống xe, còn chưa để cho Phạm Tư Triết kịp phản ứng.

Phạm Tư Triết lần này cũng thật sự sửng sốt, nhưng gã không nghĩ nhiều như Dật Trần, tập đoàn Khải Đạt tuy rất lớn, nhưng chẳng qua cũng chỉ là một doanh nghiệp, còn trong gia đình gã thì lại có nhiều người làm quan lớn, gã không cần phải lo sợ đến như vậy.

Huống hồ, gia đình họ vốn không ở Trường Kinh, cũng không phải trong cái tình này.

Trong lòng của Phạm Tư Triết bây giờ chỉ là đang rất ghen tị, ghen tị với một thằng nhãi vốn chẳng có gì như Trương Dương đột nhiên gặp được vận may: tiền tài, bạn gái xinh đẹp và còn cả xe hơi sang trọng nữa. Những thứ này đáng ra phải thuộc về một thiếu gia như cậu ta mới đúng, không nên rơi vào tay của Trương Dương.

Cái ý nghĩ ghen tị đến điên cuồng này làm cho sự thù oán của Phạm Tư Triết đối với Trương Dương càng sâu sắc hơn.

Ở chỗ Trương Dương, bây giờ mọi người đang cùng nhau tụ tập tại Khải Hoàn lâu, đang nói chuyện rất vui vẻ với nhau.

Người vui nhất chính là đám người Hồ Hâm. Và nhất là Hồ Hâm không ngừng hỏi Triển Đào các vấn đề như: chiếc xe đó bao nhiêu tiền? mua ở đâu? Tại sao lại tặng cho Trương Dương chiếc xe đó...vv

Không chỉ có y, mà cả Tiêu Bân, Cổ Thành và Tiểu Ngốc đều rất tò mò: chiếc xe này cụ thể là bao nhiêu tiền bọn họ không biết, nhưng biết chắc là tuyệt đối không rẻ chút nào và là một chiếc xe chất lượng cao.

Ít nhất bọn họ cũng biết thương hiệu Mercedes-Benz là một nhãn xe tiêu biểu cho giới xe cao cấp trong nước.

Đối với những câu hỏi này, Tô Triển Đào chỉ cười cho qua chuyện. Một lát sau món ăn đã được dọn đến, đám người Hồ Hâm đều đã chuyển sự chú ý đến các món ngon trước mắt.

Buổi chiều bọn họ còn phải về trường nữa, thời gian gấp rút, nếu như không ăn nhanh một chút, chỉ e là sẽ không kịp giờ mất.

Bữa trưa diễn ra rất nhanh, Tô Triển Đào đi đã để lại chìa khoá cho Trương Dương, một mình đi đón xe về.

Về phần Trương Dương, số tiền hai mươi triệu vừa mới chia được chiều nay là có thể gửi đến tài khoản được rồi. Tô Triển Đào còn nói rành thì Trương Dương có thể đến ngân hàng kiểm tra.

Lúc buổi trưa tan học, hần vẫn chưa có gì, còn đến lúc dùng cơm xong về, thì bỗng nhiên bây giờ có một chiếc Mercedes-Benz đáng giá hơn triệu bạc, chuyện như vậy đến Trương Dương trước đó cũng không hề nghĩ đến!

Trương Dương cũng rất có hứng thú với những chiếc xe, kiếp trước hần đã từng mua rất nhiều loại xe, là một người có thú chơi xe hơi. Cho dù chiếc Mercedes-Benz này có vẻ hơi cổ, nhưng trước mắt cứ lái tạm thì cũng không thành vấn đề gì.

Dù sao thì bây giờ cũng chưa tìm được một chiếc xe ưng ý.

Trước khi về trường, Trương Dương có gọi Tiểu Bân và Cố Thành đến, khẽ dặn dò họ một vài câu, trên gương mặt hai người lộ vẻ kinh ngạc nhưng sau đó liền gật đầu.

Thời gian chậm rãi trôi qua, ba ngày sau, Triển Đào lại đặc biệt đến để đưa cho Trương Dương hình của chiếc xe và bằng lái xe, những ngày này Trương Dương cũng ít lái xe, chỉ là đã mua một cái nhà xe ở cư xá và để xe ở đó.

Biển số xe không tệ, số đuôi là ba con tám. Chiếc xe như vậy lại kết hợp với cái biển số đẹp thế này, làm cho Trương Dương có cảm giác không hợp lý lắm, người ngoài không biết còn tưởng cậu ấy là một Tổng giám đốc của công ty nào đó.

Chiếc BMW của Tô Triển Đào cũng đã được lấy ra, thế chấp nhiều ngày như vậy, bảo bối của y cuối cùng cũng đã lấy lại được rồi.

... ..

Hôm nay là thứ hai, bệnh viện Tam Viện Trường Kinh rất đông, là bệnh viện nổi tiếng của thành phố, mỗi ngày bệnh nhân đến đây quả thật không phải ít.

Chiếc xe Mercedes-Benz mang biển số 888 của Trương Dương trông rất bắt mắt. Khi đến cổng bệnh viện, bảo vệ bắt gặp cũng phải đứng nghiêm người, chưa kịp nhìn thấy thì Trương Dương đã lướt xe ngang qua.

Điều này đã làm cho Trương Dương thở dài với sự thực tế của những người hiện nay.

Dùng xe xong, lúc bước ra khỏi xe xung quanh Trương Dương còn có rất nhiều ánh mắt đang nhìn hần, nhất là sau khi thấy Trương Dương còn trẻ đến như vậy, một số người còn lộ vẻ rất kinh ngạc.

Trương Dương không để mắt đến những người này, trực tiếp đi đến phòng của Viện trưởng.

Viện trưởng Chu Chí Tường đang trong phòng làm việc,. Trong khoảng thời gian này, ngày nào ông ấy đều cảm thấy rất vui vẻ. Cha của cục trưởng Triệu đã xuất viện rồi, nhưng những văn kiện mà trước giờ bệnh viện đệ đơn xin đều được cục trưởng phê duyệt, cũng làm cho mọi người nhìn thấy được sự thái độ khác biệt của cục trưởng đối với Tam Viện.

Lần này Chu Chí Tường có thể nở nụ cười mãn nguyện rồi. Ông đang xử lý công việc, chính là đơn xin tăng thêm mười biên chế mà cục trưởng vừa mới phê duyệt cho bệnh viện.

Bình thường thì bệnh viện của họ làm gì được phê nhiều biên chế chỉ trong một lần đến như vậy, mỗi năm phải khó khăn lắm mới xin được một người. Năm nay cục trưởng đột nhiên trở nên phóng khoáng như vậy, trên cơ sở vốn có đã duyệt thêm mười người nữa.

Đừng xem thường mười cái biên chế này, sau khi Chu Chí Tường xử lý xong thì sẽ có lợi ích rất lớn.

- Trương Dương, sao cậu lại đến đây, cũng không gọi điện báo trước nữa!

Nhìn thấy Trương Dương bước vào, Chu Chí Tường giật mình, liền đích thân đi ra đón Trương Dương.

Viện trưởng là người biết rõ những biên chế này từ đâu mà có, người đang đứng trước mà chính là công thần lớn nhất.

- Viện trưởng Chu, tôi đã kí hợp đồng lâu như vậy, nghĩ cũng đến lúc phải đi làm rồi!

Trương Dương gật đầu. Hần chẳng qua chỉ là một thực tập sinh, đến bệnh viện gặp viện trưởng mà cũng không cần phải gọi điện trước, hình như chưa có thực tập sinh nào lại được ưu đãi đến như vậy.

Nhưng hần cũng quên khuấy mất. Làm gì có thực tập sinh nào trực tiếp vào phòng làm việc tìm Viện trưởng mà không cần gọi điện báo trước, càng không có thực tập sinh nào đã đến phòng làm việc mà còn được viện trưởng trực tiếp ra đón.

- Đi làm?

Viện trưởng kéo Trương Dương vào ngồi xuống chiếc ghế sa lông bên cạnh, còn tỏ ra vô cùng thân thiết. Sau khi nghe những lời này của Trương Dương, ông ấy có hơi bất ngờ.

- Không phải đã bảo ông Ngô thông báo với cậu rồi sao, cậu bây giờ chỉ cần toàn tâm toàn lực chữa trị cho tổng giám đốc Tô là được rồi, những

chuyện khác cậu không cần lo, có phải là đã gặp khó khăn gì không?

Chu Chí Tường cũng có chút giật mình, ông ấy nghĩ Trương Dương đối với bệnh tình của Tô Thiệu Hoa sẽ không có chút khó khăn gì, hẳn có thể đợi đến khi hoàn thành xong khóa học này rồi mới tiến hành kiểm tra lần hai với Tam Viện.

Trương Dương khẽ cười lắc đầu:

- Không có khó khăn gì cả, bệnh của ông Tô tôi có thể nắm bắt được, không cần phải tốn quá nhiều công sức. Ông Tô đã từng nói tôi không cần đi làm gấp, chỉ là tôi muốn việc đã hứa rồi thì phải làm ngay. Thời gian làm việc mỗi tuần một ngày, tôi nghĩ mình có thể dành thời gian được!

Chu Chí Tường cúi đầu nghĩ ngợi một lát, lát sau mới nói:

- Vậy đi, được rồi, tôi sẽ sắp xếp cho cậu, khi nào mà cậu muốn làm thì cứ trực tiếp đến đây, tất cả những yêu cầu của cậu, bệnh viện đều sẽ chấp nhận hết!

Trương Dương đã chủ động yêu cầu thì Viện trưởng cũng không tiện từ chối, càng không thể từ chối, chỉ là nên sắp xếp công việc cho Trương Dương thế nào thì ông còn phải suy nghĩ lại.

- Vậy tốt rồi, khi nào Viện trưởng sắp xếp xong thì hãy gọi điện nói cho tôi biết nhé, đây là số điện thoại của tôi!

Trương Dương đứng dậy lấy giấy bút, viết ra số điện thoại của mình, một người đứng trước mặt Viện trưởng mà cũng có thể tự nhiên đến như vậy thật không nhiều, chứ đừng nói là một thực tập sinh chưa đi làm chính thức.

Cầm lấy số điện thoại, Chu Chí Tường gật đầu, sau đó Trương Dương bèn rời khỏi.

Ra khỏi phòng viện trưởng, hẳn mới nhớ ra hôm nay đã xin phép nghỉ một buổi sáng, vì nghĩ rằng sẽ làm việc ngay, nhưng không ngờ mới đến bệnh viện một lát thì đã đi rồi, buổi sáng ngày hôm nay xem như chẳng có việc gì làm cả.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Phiền Phức Của Nam Nam

Bước vào xe, Trương Dương lái thẳng ra cửa.

Sau khi hẳn đi, bảo vệ cổng bệnh viện cũng bắt đầu luận, năm nay có không ít người thích chơi xe, có vài người đã nhận ra chiếc xe của Trương Dương, biết được giá của chiếc xe này.

Năm 98, cho dù là một thành phố tỉnh lỵ như Trường Kinh thì một chiếc xe trị giá hơn một triệu tệ cũng không phải rất nhiều.

Bọn họ đều đoán Trương Dương là công tử của vị Chủ tịch nào đó, lên lấy xe nhà đi.

Những người này căn bản không ngờ, chiếc xe này là của Trương Dương, ai cũng thấy hẳn còn quá trẻ, nhìn giống như một sinh viên.

Sau khi ra khỏi cổng, Trương Dương có chút do dự.

Hắn đã xin nghỉ rồi, không thể nào về trường được, bằng không sẽ khó giải thích với giáo sư, Trương Dương sợ nhất là phiền phức, hơn nữa cũng không thích những người phiền phức.

Đi qua hai con đường, Trương Dương mới nhớ ra, khoản tiền lần trước kiếm được Tô Triển Đào đã chuyển qua cho hắn, nhưng hắn vẫn chưa kiểm tra tài khoản ngân hàng.

Nhân lúc đang có thời gian rảnh, có thể đến ngân hàng kiểm tra tài khoản, nếu còn dư thời gian, đến chỗ ông cụ Lưu cho thuê nhà, thương lượng với ông cụ xem có thể bán căn hộ kia không.

Chỗ đó Trương Dương ở quen rồi, tạ thời không muốn chuyển nhà, chỉ bằng mua lại nó luôn.

Cho dù sau này tốt nghiệp không ở nữa, thì căn nhà đó chắc chắn sẽ tăng giá, ngoài ra, Trương Dương cũng không muốn cứ ở nhà thuê mãi, có căn nhà

của riêng mình là thoải mái nhất, đó mới thực sự là nhà của mình.

Có kế hoạch rồi, tốc độ của Trương Dương cũng nhanh hơn, một lúc sau đã đến Ngân hàng Công thương lớn nhất gần trường, thẻ ngân hàng của hắn được làm ở đây.

Thứ hai các sinh viên đều đi học, ngân hàng không đông lắm, có một ô cửa vẫn chưa có người, Trương Dương đi thẳng đến đó.

Ngoài kiểm tra tài khoản, hắn còn muốn rút ít tiền mặt, có thể rút bao nhiêu thì rút chừng ấy, nếu ông cụ Lưu đồng ý bán nhà, còn có thể thuận tiện giao dịch luôn.

Vừa mới đi chưa được hai bước, Trương Dương đột nhiên quay đầu lại, nhìn sang bên cạnh.

Ghế bên cạnh có hai người ngồi, một người tuổi hơi lớn một chút, còn người khác rõ ràng là một sinh viên, hai người đều cúi đầu khóc, người lớn tuổi hơn một chút khóc rất dữ.

- Nam Nam!

Người mang bộ dạng sinh viên kia không ngờ là Mạnh Nam, còn người phụ nữ bên cạnh chừng hơn 40 tuổi, ăn mặc rất bình thường, trông khá giống cô.

- Trương... Trương Dương, sao anh lại ở đây?

Cô gái ngẩng đầu lên, quả nhiên là Nam Nam, nhìn thấy Trương Dương cô nàng rất ngạc nhiên, vội vàng lau nước mắt, ánh mắt cô nàng đỏ bừng vì khóc.

- Anh xin phép đến bệnh viện, ra về hơi sớm, thế nên đến ngân hàng xem thử, em, có chuyện gì à?

Trương Dương nhẹ giọng nói, liếc mắt nhìn người phụ nữ bên cạnh, thấy Nam Nam có người quen, người phụ nữ kia cũng vội lau nước mắt, không khóc nữa.

- Em, em không sao!

Nam Nam cuống quýt lắc đầu.

- Cô đây là?

Thấy Nam Nam không giải thích, Trương Dương cũng không hỏi, mà hỏi về thân phận của người phụ nữ bên cạnh.

- Vâng đây là mẹ em, mẹ, đây là Trương Dương, bạn học của con!

Nam Nam vội vàng gật đầu, khi giới thiệu mẹ ánh mắt cô nàng có chút lo lắng, sự lo lắng của cô được che giấu rất kỹ, nhưng vẫn bị Trương Dương phát hiện.

- Chào cô ạ, cháu với Nam Nam là bạn tốt, cô sao thế ạ?

Nam Nam vừa giới thiệu, Trương Dương đã bước qua, thân thiết chào hỏi mẹ cô, câu hỏi của Trương Dương, khiến đôi mắt của bà càng đỏ hơn, hai hàng nước mắt không kìm nổi lại chảy xuống.

- Trương Dương, anh đừng hỏi nữa, mẹ con em không sao!

Nam Nam vội bước đến, đưa hai tay ôm lấy mẹ, không ngờ cô vừa ôm càng khiến bà khóc dữ hơn, làm nước mắt cô cũng chảy theo.

Hôm nay Nam Nam mặc chiếc váy màu trắng, trông rất xinh, cô vẫn đeo thẻ sinh viên, giờ khóc làm người ta có cảm giác vô cùng thương xót.

Trương Dương cũng không nghĩ gì, chỉ đơn thuần là đứng ở góc độ bạn bè quan tâm cô, đến thế giới này, thực sự quan hệ tốt có thể nói cũng chỉ có vài người bạn này.

Hơn nữa Trương Dương biết, đừng thấy bình thường Nam Nam không thích nói chuyện, chỉ đi theo bọn họ, kỳ thực cô cũng rất quan tâm đến mình và Mẹ Tuyết, lần trước khi nằm viện Nam Nam cũng chạy qua bệnh viện suốt, còn cố ý đến tiệm mì Chu tẩu mượn bếp để nấu canh gà cho Mẹ Tuyết, rồi còn mang món chân gà mọi người thích ăn nhất đến nữa.

- Có muốn khóc thì đừng khóc ở đây, cũng phải nhìn xem đây là đâu chứ!

Bên cạnh đột nhiên có một phụ nữ béo khoảng chừng 30 tuổi mặc đồng phục bước đến, thiếu kiên nhẫn nói, còn dùng đôi mắt xéch nhìn hai mẹ con Nam Nam, rõ ràng trong đôi mắt lộ vẻ khinh thường.

- Đồ nhà quê, bị lừa đáng đời!

Người phụ nữ đó nãy, Nam Nam và mẹ cô không nghe rõ mụ ta mắng gì, nhưng Trương Dương nghe rất rõ, thính giác của Trương Dương hiện nay

thỉnh hơn trước rất nhiều.

- Cô nói cái gì?

Trương Dương nhíu mày, bước lên trước một bước, đứng trước mặt người phụ nữ kia, nhẹ giọng hỏi.

Giọng của hắn rất nhẹ, nhưng ẩn chứa uy nghiêm kinh người, câu nói trước của người phụ nữ này coi như không tính, nhưng câu sau đã chọc Trương Dương nổi giận.

Nam Nam không phải người ở đây, nhà ở nông thôn, mẹ của cô cũng rất mộc mạc, người khác gọi bà là đồ nhà quê chứng tỏ là coi thường bà, Nam Nam là bạn mình, Trương Dương không thể đứng trơ mắt nhìn người khác làm nhục mẹ của bạn mình.

- Cậu, cậu muốn gì?

Người phụ nữ béo này rõ ràng đã hoảng sợ, trên tay cô ta còn cầm cây chổi, lúc này càng nắm chặt cây chổi hơn, dường như làm vậy có thể đem lại cảm giác an toàn cho cô ta.

Trương Dương trừng mắt nhìn cô, lúc này đang trấn áp cơn tức giận trong lòng, nhẹ giọng hỏi:

- Cô nói, họ bị lừa, xảy ra chuyện gì vậy?

Mẹ con Nam Nam không nghe được lời cô ta nói, Trương Dương cũng chẳng muốn hỏi lại, khiến mẹ con cô càng thêm khó chịu.

Người phụ nữ này, sau này còn có cơ hội để hắn giáo huấn.

Câu nói của Trương Dương lần này, vẫn mang theo một cỗ uy nghiêm, khiến người phụ nữ béo này không kìm nổi gật đầu, sau đó nói:

- Người phụ nữ nông thôn này hình như lên đây khám bệnh, kết quả trên đường gặp phải kẻ lừa đảo, không biết là điên điên khùng khùng thế nào, đem hết tiền trong ngân hàng của mình chuyển cho người ta, giờ cô ta biết bị lừa, bệnh cũng không được khám, nên đến đây khóc!

Trương Dương nhíu mày, quay đầu lại nhìn mẹ con Nam Nam, hóa ra họ gặp kẻ lừa đảo.

Cũng không biết họ bị lừa mất bao nhiêu tiền, nhưng nhìn bộ dạng của họ có thể đoán chắc chắn là không ít, bằng không sẽ không khóc thương tâm đến thế.

- Mà sao tôi phải nói với cậu những điều này? Tôi thấy cô ta bị lừa cũng đáng đời lắm, mặt dài là mặt bị lừa mà!

Trương Dương vừa quay đầu đi, người phụ nữ béo đã hồi phục tinh thần, dường như rất tức giận vì mình đã thành thật trả lời câu hỏi của Trương Dương, không kìm nổi kêu lớn lên.

Cô ta vừa nói, sắc mặt mẹ Nam Nam lập tức thay đổi, sau đó còn khóc lớn lên.

- Sao cô lại nói như vậy được chứ?

Thất vọng, Nam Nam không kìm được, tức giận quát người phụ nữ béo, bình thường Nam Nam là một cô gái tính tình rất tốt, không hay nóng giận, căn bản sẽ không dùng khẩu khí kiểu này nói chuyện với người khác.

- Tôi nói thế nào liên quan rắm gì đến cô, mấy người ngu bị người ta gạt tiền, chạy đến ngân hàng than khóc cái gì, tôi thấy mấy người bị lừa là đúng lắm, nhà quê mà cứ chạy lên thành phố làm gì?

Người phụ nữ béo tức giận nói, giọng cô ta rất lớn, ngay cả bảo vệ ở bàn bên kia cũng bị kéo lại.

- Câm mồm!

Trương Dương đột nhiên kêu lớn, giọng rất vang, người phụ nữ béo lập tức sững sờ.

Trương Dương quay đầu lại, lạnh lùng nhìn cô ta, những lời cô ta nói lúc này, Trương Dương sợ làm Nam Nam đau lòng nên không so đo với cô ta, không ngờ cô ta còn nói năng hung dữ hơn nữa.

- Mau xin lỗi mẹ con cô ấy!

Trương Dương chỉ vào mẹ con Nam Nam, chậm chậm nói.

Người phụ nữ béo ngu ngơ, gật đầu, quay qua nhìn mẹ con Nam Nam, sắc mặt lập tức lại thay đổi.

Vừa nãy Trương Dương nói, mang theo một cỗ uy nghiêm không thể kháng cự, cô ta đã gật đầu theo bản năng, nhưng khi nhìn thấy mẹ con Nam Nam, sự cao ngạo trong lòng cô ta lại dâng cao, bắt cô ta phải xin lỗi mẹ Nam Nam, so với giết cô ta còn khó chịu hơn.

- Vì sao tôi phải xin lỗi bọn họ? Họ xứng à?

Người phụ nữ béo hét lên, còn quay đầu lại trừng mắt nhìn Trương Dương, dường như lòng tự tôn của cô ta bị tổn thương nghiêm trọng.

Hơn nữa chuyện vừa xảy ra Trương Dương nói gì, cô ta bèn làm theo đấy cũng khiến cô ta vô cùng tức giận, trong mắt cô ta Trương Dương chỉ là một sinh viên bình thường, cô ta không nên nghe lời một sinh viên như vậy chứ.

- Không xin lỗi đúng không, tốt thôi, bảo lãnh đạo các cô là tôi đến tìm!

Ánh mắt Trương Dương lạnh buốt, nếu như cô ta làm theo lời mình, chân thành xin lỗi, Trương Dương có thể tha cho cô ta một lần, nhưng cô ta không những không làm, mà còn nói những lời khó nghe tổn thương người khác, Trương Dương đã không thể nào tha thứ cho cô ta nữa.

- Cậu là cái thá gì, cậu nói gọi lãnh đạo là gọi lãnh đạo sao? Lãnh đạo chúng tôi cậu cũng có thể gặp sao?

Người phụ nữ béo kêu lên, giờ cô ta rất hung dữ với Trương Dương, dường như muốn trút giận lên người Trương Dương vậy.

Bảo vệ cũng chạy tới, Trương Dương không để ý đến người phụ nữ béo này nữa, nói với bảo vệ:

- Gọi lãnh đạo các anh đến đây, giờ tôi muốn gặp lãnh đạo!

- Giám đốc chúng tôi không ở đây!

Bảo vệ do dự rồi mới nói.

Trương Dương khẽ cau mày, lại hỏi:

- Vậy hiện nay ai phụ trách các anh?

- Phó giám đốc Vương, giờ ông ấy phụ trách!

Lần này bảo vệ trả lời rất nhanh, kỳ thực giám đốc có ở đây, có điều Trương Dương rõ ràng là một sinh viên, bởi vậy chuyện này anh ta không muốn làm phiền đến giám đốc, đến lúc đó không chừng người bị mắng lại là anh ta.

- Vậy kêu ông ta tới đây!

- Được, anh chờ một chút!

Bảo vệ do dự, tuy nhiên lần này lại gạt đầu, Phó giám đốc Vương ở đại sảnh, đi gọi ông ta cũng tiện.

- Tiểu Mã, nói với Giám đốc Vương ở đây có người quấy rối!

Nghe nói gọi Phó giám đốc Vương, người phụ nữ béo kia không những không sợ hãi, ngược lại còn thêm ngang ngược, mở miệng kêu lớn.

Cô ta vừa nói, người bảo vệ trẻ này lại có chút do dự, anh ta vừa đi làm không lâu, chưa có nhiều kinh nghiệm, sau khi người phụ nữ béo này kêu mới nhớ, người phụ nữ béo này là thân thích của Phó giám đốc Vương, nếu Phó giám đốc Vương đến thật, thì cũng sẽ không giúp đỡ mấy sinh viên này.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Tôi Muốn Chuyển Tiền

Phó giám đốc Vương rất trẻ, thoát nhìn khoảng 30 tuổi.

Anh ta chạy tới rất nhanh, khi nhìn thấy người phụ nữ béo lông mày không kìm được khẽ nhướn lên, người phụ nữ béo này là chị vợ gã, bình thường rất hay ra uy với người ta, hơn nữa vẫn chưa có việc làm.

Do vợ cứ năm nǎm mới, gã mới nghĩ cách tìm cho chị ta một công việc tạm thời, đến quét dọn vệ sinh chỗ gã làm.

Khi quét dọn, chị ta không ít lần xảy ra cãi vã với khách hàng, nếu không có mình ở đây, chị ta đã sớm không được làm ở đây rồi, nói gì thì nói chị ta cũng là chị vợ già, vợ mình hiền lành như thế, thật sự không hiểu sao lại có một người chị như vậy.

Tuy nhiên chuyện nên giúp thì vẫn cứ giúp, ai biết họ là người một nhà chứ.

- Tôi là Vương Đông người phụ trách ngân hàng, ở đây xảy ra chuyện gì vậy?

Phó giám đốc Vương đi tới, vừa nói chuyện đã mang miệng lưỡi nhà quan.

- Nhân viên của các ông dùng lời lẽ ác ý làm tổn thương người khác, tôi muốn cô ấy phải xin lỗi bạn tôi!

Trương Dương nhìn anh ta, nói thẳng ý định của mình, xin lỗi chỉ là bước đầu tiên, nhưng nếu không xin lỗi đảng hoàng, thì sau này chẳng có gì để nói nữa.

Trương Dương vừa nói xong, người phụ nữ béo liền kêu lên:

- Quản lý Vương, mấy người này quấy rối, tiền của họ bị người khác lừa hết rồi, lại chạy đến ngân hàng chúng ta khóc lóc, còn mắng người nữa!

- Ai mắng người, chị đừng có ngậm máu phun người!

Nam Nam tức giận mặt đỏ rần, mẹ của cô lúc này cũng ngừng khóc, chỉ có điều trên mặt vẫn còn chút sợ hãi, bà không ngờ mình đau lòng khóc lóc lại dẫn đến nhiều người như vậy.

- Chính là cô, lúc này chính cô đã mắng tôi!

Nam Nam vừa nói, người phụ nữ béo lại hung hăng, hét to lên, mắt của Nam Nam lại ngấn nước, có vẻ vô cùng oan ức.

Bị lừa vốn đã không dễ chịu gì rồi, giờ lại phải oan ức như vậy, trong lòng cô lúc này vô cùng khó chịu.

- Được rồi, đừng kêu nữa!

Phó giám đốc Vương đột nhiên kêu lên, người phụ nữ béo lập tức im lặng, tuy nhiên vẻ mặt càng lộ rõ sự cao ngạo.

- Sự thể, tôi đã biết rồi, nhân viên bên tôi đúng là có chỗ không đúng, nhưng các anh cũng đã mắng người, gặp phải lừa đảo tôi cũng rất thông cảm, nhưng ngân hàng không có trách nhiệm, chúng tôi cũng không có cách nào khác!

Phó giám đốc Vương quay đầu lại, đưa tay ra, bộ dạng rất bất đắc dĩ, mày của Trương Dương lại nhú lại.

- Quản lý Vương đúng không, đầu tiên cho tôi sửa lại một chút, không phải chúng tôi mắng người, nhân viên này đang nói dối, nếu không tin anh có thể kiểm tra lại bằng ghi hình, chúng tôi cũng xem thử!

Trương Dương chậm rãi nói, quản lý Vương vừa mở miệng, hần liền phát hiện người này có thiên hướng nghiêng về phía bên người phụ nữ béo, tuy nhiên những gì cần nói vẫn phải nói.

- Băng ghi hình ai muốn tra thì tra sao, anh bạn, tôi thấy hay là các cậu đến công an báo án đi,

Nghe thấy Trương Dương muốn xem băng ghi hình, Phó giám đốc Vương lập tức trở nên thiếu kiên nhẫn, phát tay với Trương Dương.

Về mặt của người phụ nữ kia, dường như đang nói các người kêu lãnh đạo cũng chẳng làm gì được tôi.

- Bình thường các người đều đối đãi với khách hàng như vậy sao?

Trương Dương nhíu mày, sắc mặt cũng trở nên khó coi, bắt đầu chất vấn.

Bảo vệ đứng cạnh nhìn họ với ánh mắt thông cảm, quản lý Vương quả nhiên thiên vị người phụ nữ kia, cậu ta đi làm được không lâu, trước kia chỉ nghe đồn, giờ cuối cùng cũng biết lời đồn là sự thật, sau này cậu phải cẩn thận với người phụ nữ béo này hơn.

- Chúng tôi đối đãi với khách hàng thế nào, mắc mớ gì đến cậu?

Quản lý Vương còn chưa nói, người phụ nữ béo kia đã kêu lên, quản lý Vương chỉ nhìn cô ta một cái, lập tức lắc đầu, không nói thêm gì.

Thái độ của gã hoàn toàn biểu lộ lập trường của gã, Trương Dương cũng thấy rõ, tìm quản lý Vương này để khiếu nại cũng chẳng có tác dụng gì.

- Được rồi, tôi cũng chẳng muốn nói chiều nữa, ngân hàng của các anh khiến tôi vô cùng thất vọng, tôi vẫn giữ quyền khiếu nại của mình, hơn nữa, tôi muốn đem toàn bộ tiền trong tài khoản của mình chuyển đi, sau này tôi không muốn tiếp tục làm việc với ngân hàng các anh nữa.

Trương Dương chậm chậm lắc đầu, ánh mắt lạnh như băng, nếu người phụ trách đã thiên vị cho người của họ, Trương Dương cũng đành phải dùng cách của mình thôi.

- Chuyển thì chuyển đi, cậu cho là ngân hàng của chúng tôi không tách rời khỏi cậu được à?

Người phụ nữ béo vừa nãy luôn làm theo lời của Trương Dương, đã khiến cô ta cảm thấy nhục nhã, lúc này cố gắng báo thù, để chứng minh căn bản cô ta không hề sợ Trương Dương.

- Phó giám đốc Vương, đây cũng là ý của anh đúng không?

Trương Dương không thèm phản ứng với cô ta, nhìn sang Phó giám đốc Vương kia, lần này câu nói của hân, cố gắng nhấn từ chữ Phó.

- Anh bạn, cô ấy là nhân viên của ngân hàng chúng tôi, đương nhiên đại diện cho ngân hàng chúng tôi!

Phó giám đốc Vương hừ lạnh một tiếng, gã hiểu ý nghĩa chữ “phó” của Trương Dương, điều này khiến gã không vui, dĩ nhiên nói chuyện cũng không khách khí.

Một sinh viên, trong thẻ có được bao nhiêu tiền chứ, nhiều lắm cũng chỉ được vài ngàn, giờ lại không phải thời điểm khai giảng, sắp nghỉ hè rồi, cho dù là khai giảng, gã cũng chẳng cần quan tâm khoản tiền của một sinh viên gửi ở ngân hàng.

Hơn nữa, gã cũng không sợ một sinh viên đi khiếu nại, ngân hàng mở quanh trường, bản thân rất dễ bị sinh viên khiếu nại, cấp trên của họ có chỉ tiêu, cho phép được tồn tại vài lần khiếu nại.

Hơn nữa, gã trẻ như vậy đã làm Phó giám đốc, sau lưng cũng không phải không có ai, bên trên có một lãnh đạo là người đứng sau lưng gã.

Một chút chuyện nhỏ, căn bản chẳng làm được gì gã, chuyện này cuối cùng cũng chẳng giải quyết được gì.

- Nhớ kỹ những gì anh nói!

Trương Dương đột nhiên nở một nụ cười thần nhiên nói, nói xong quay sang nhỏ giọng nói với Nam Nam hai câu, sau đó xoay người rời khỏi ngân hàng.

Hân chỉ có thể của mình ngân hàng Công thương, nếu phải chuyển tiền, thì phải làm thêm thẻ của ngân hàng khác, đối diện là ngân hàng Xây dựng, hân đi thẳng sang bên đối diện.

Không lâu sau Trương Dương quay trở lại, đi cùng một người bên Ngân hàng Xây dựng, trên mặt dường như còn có chút kích động.

Trương Dương không để ý đến những người khác, đi thẳng đến quầy, người đi cùng với Trương Dương dường như có chút ngại ngùng nhìn Phó giám đốc Vương, do dự một lúc rồi đứng lại ở cửa ngân hàng, tuy nhiên chỉ đứng ở cửa chứ không rời đi.

- Tiến hành chuyển khoản giúp tôi, tôi muốn đem hết tiền trong tài khoản của mình chuyển sang tài khoản này!

Trương Dương đứng ở quầy, nhẹ giọng nói, hân đưa thẻ ngân hàng của mình ra, rồi viết lại số thẻ ngân hàng vừa mới làm xong, đưa cho nhân viên.

Tất cả những chuyện xảy ra bên ngoài, nhân viên bên trong kỳ thực đã nhìn thấy, chuyện này cũng chẳng có gì mới mẻ, bọn họ không phải chỉ mới gặp một lần.

- Trực tiếp rút hết tiền trong tài khoản đi không phải xong rồi sao, chuyển đi chuyển lại chỉ cho phiền phức!

Nhân viên có chút thiếu kiên nhẫn nói, có rất nhiều sinh viên xảy ra tranh chấp với ngân hàng đều thích dùng kiểu uy hiếp chuyển hết tiền trong tài khoản đi, kỳ thực chút tiền của một hai sinh viên, bọn họ căn bản không để ý.

- Cô xác định tôi có thể rút toàn bộ tiền để đi gửi lại?

Trương Dương khẽ mỉm cười, cụ cười của hân, khiến người khác cảm thấy lạnh.

Ngân hàng này quả thực đã khiến hân thất vọng, đừng nói những người khác, ngay bản thân hân cũng không muốn giao dịch ở một ngân hàng như vậy, ngay cả hệ thống ngân hàng Công thương hân cũng chẳng muốn vào nữa.

- Rút thì rút đi, còn xác định hay không xác định cái gì!

Cô nhân viên cười nhạo, lúc này mới bấm thẻ của Trương Dương, rồi bảo Trương Dương nhập mật mã vào.

Trương Dương nhập mật mã, nhân viên mới quay đầu lại, lơ đãng nhìn màn hình máy tính.

Chỉ nhìn thoáng qua, ánh mắt cô nàng lập tức thay đổi, còn ra sức dụi dụi mắt, không tin được, nhìn kỹ màn hình.

Là nhân viên ngân hàng, cô nàng rất quen với hệ thống điều hành này, cho dù là thế, nhưng những con số không liên tiếp kia cũng khiến cho cô nghĩ có phải mình đã nhìn lầm hay không.

Cô ta cũng được coi là nhân viên ngân hàng có kinh nghiệm, liếc mắt là có thể thấy trong tài khoản của Trương Dương có tám con số, tám con số, nghĩa

là hơn 10 triệu.

Tài khoản cá nhân hơn 10 triệu, đó không phải là khách hàng VIP của ngân hàng sao, sao lại là một thanh niên trẻ như Trương Dương, nhưng máy tính đã thể hiện như vậy, cô nàng có cảm giác không thể nào hiểu nổi.

Nếu không phải máy tính bị lỗi thì chắc chắn họ phiền phức rồi, máy tính có thể bị lỗi sao? Đúng là có, nhưng tỷ lệ thực sự rất thấp, thấp đến mức cô không tin là mình sẽ gặp phải.

- Căn cứ theo lời cô đã nói, tôi muốn lấy tiền mặt, rút hết toàn bộ!

Trương Dương lạnh lùng cười, đúng là tiền của Tô Triền Đào đã chuyển qua, kỳ thực sau khi Tô Triền Đào nói với hắn, Trương Dương biết rõ khoản tiền này chắc chắn sẽ ở trong tài khoản của mình.

Hắn rất có lòng tin với Tô Triền Đào.

- Xin lỗi, ngài, ngài chờ một chút, Vương, quản lý Vương, anh mau tới đây!

Nhân viên này giờ đang hoàn toàn luống cuống, đứng dậy kêu, Phó giám đốc Vương đang ở ngoài, nghe tiếng gọi của cô vội nhú mào, cuối cùng vẫn bước qua trước mặt cô nhân viên.

Trong tài khoản của Trương Dương, giờ là 20 triệu, phía sau còn vài con số lẻ hàng trăm, đó là khoản tiền còn lại trước đây của Trương Dương.

Khoản tiền chia 7:3 Tô Triền Đào đã chuyển qua cho Trương Dương, tuy nhiên anh ta còn chia cho Trương Dương một phần tiền kiếm được từ hàng lẻ nữa, con số cuối cùng, đã được chuyển hết vào tài khoản của Trương Dương.

Khoản tiền này, kỳ thực mấy hôm trước đã vào tài khoản.

Sau khi Phó giám đốc Vương đến, nhìn thấy con số trên màn hình vì tính bèn sững sờ, làm động tác giống như cô nhân viên vừa nãy.

Dụi hai mắt, xác định mình có nhìn nhầm hay không.

20 triệu, đúng là 20 triệu, đúng là con số này, tim Phó giám đốc Vương đập nhanh hơn, trên trán cũng toát mồ hôi lạnh.

20 triệu, khách hàng như vậy chính là đối tượng không ngân hàng nào không muốn lôi kéo, từ lúc nào trong ngân hàng họ có một khách hàng như vậy mà gã không biết.

Tuy nhiên, điều này không quan trọng, quan trọng nhất là gã đã đắc tội với khách hàng này, hiện nay người ta muốn chuyển tiền. nếu như để bên trên biết gã đắc tội với khách hàng lớn, tổn thất mất khoản tiền gửi 20 triệu, chắc chắn gã sẽ bị xử phạt.

Thậm chí là xử phạt rất nghiêm trọng.

- Nếu không có nhiều tiền mặt như vậy thì chuyển khoản cho tôi đi!

Trương Dương nói, kỳ thực rút hết số tiền này là cách thích hợp nhất để làm mất mặt họ, nhưng tiếc là hắn không hứng thú.

- Trương, Trương tiên sinh, xin lỗi, lúc này tôi sai, ngài, ngài chờ một chút!

Phó giám đốc Vương sững sờ, vội vàng chạy lại, thái độ của gã hoàn toàn khác trước.

Nhân viên lén lút liên hệ với giám đốc, Phó giám đốc Vương dù sao cũng là chức phó, chuyện như vậy cô không dám giấu diếm, lúc này cô đang không ngừng hối hận, sao lúc này mình lại có thái độ không tốt như vậy chứ.

Sau khi Phó giám đốc Vương bước ra, thái độ với Trương Dương hoàn toàn khác, cuối cùng gã đã hiểu vì sao Phó giám đốc Ngân hàng Xây dựng cũng đến, nếu ngân hàng họ gặp được khách hàng lớn như vậy, gã cũng sẽ cùng qua đây.

- Chờ một chút cái gì, tôi muốn chuyển khoản, chẳng lẽ ngân hàng các người không chuyển khoản cho tôi?

Trương Dương lắc đầu, câu nói của hắn càng khiến Phó giám đốc Vương trán toát mồ hôi lạnh, cũng càng thêm kích động.

Không lâu sau, giám đốc ngân hàng cũng chạy đến, đầu tiên là khiển trách Phó giám đốc Vương và người phụ nữ béo, sau đó mới nói những câu ngọt ngào, khuyên nhủ Trương Dương.

Đáng tiếc Trương Dương đã quyết định, căn bản không muốn dãi dòng với họ, không chuyển tiền cho hắn, hắn sẽ lên ngân hàng cấp trên của họ.

Roi vào đường cùng, ngân hàng chỉ còn cách làm thủ tục chuyển khoản cho Trương Dương, nhìn Trương Dương ký tên, cùng với nhân viên ngân hàng Xây dựng đã đợi sẵn ở cửa, tim vị giám đốc kia như rí rầu.

Tất cả những chuyện xảy ra trong ngân hàng, khiến Nam Nam và mẹ cô sững sờ, lúc đầu Nam Nam căn bản đã không hiểu có chuyện gì, sau đó mới

biết, Trương Dương có một khoản tiền lớn muốn chuyển đi nên mới khiến cho cả ngân hàng kích động.

Sau khi biết được tất cả những chuyện này, đầu tiên Nam Nam cảm thấy khiếp sợ với khoản tiền của Trương Dương, sau đó thì lại thấy cảm động.

Cô cho rằng, Trương Dương vì muốn giúp cô nên mới làm như vậy, không tiếc trở mặt với ngân hàng.

Người phụ nữ béo kia hoàn toàn ngây dại, cô ta đã làm ở ngân hàng một thời gian ngắn, dĩ nhiên hiểu ý nghĩa của chuyện này.

Cô ta không thể nào nghĩ ra, người thanh niên này lại có nhiều tiền như vậy, hai mươi triệu đó, ngân hàng đã mất đi một khách hàng lớn 20 triệu, cấp trên mà biết thì sẽ rất tức giận, cô ta mới nghĩ đã thấy sợ hãi.

Lúc này cô ta thực sự muốn nói xin lỗi, cũng mong muốn đi tạ lỗi, nhưng đáng tiếc người ta không để ý đến cô ta nữa, sau khi làm xong thủ tục, Trương Dương liền dẫn Nam Nam và mẹ cô nàng cùng rời đi.

Phó giám đốc ngân hàng Xây dựng còn mời Trương Dương qua bên kia ngồi một lúc, Trương Dương lắc đầu từ chối, tuy nhiên hẳn vẫn lưu số máy nhắn tin của mình lại, chỉ lưu số máy nhắn tin không lưu số di động, Trương Dương cũng rất sợ phiền phức.

Vị Phó giám đốc Vương, bảo vệ ngân hàng, giám đốc đều đi theo ra cửa, nhìn thấy Trương Dương lái chiếc Mercedes Benz, mấy người ai cũng mặt mày choáng váng.

Mãi cho đến khi chiếc Mercedes Benz đã đi xa, giám đốc mới hung hăng mắng đám người này, rồi sau đó mới gọi điện thoại báo cáo.

Chuyện ngày hôm nay, ông nhất định phải báo cáo lên trên, nhưng ông sợ chuyện này sẽ khiến mình bị liên lụy.

Mất ngày sau, ngân hàng cố gắng nhưng cũng không được gì, tài khoản 20 triệu của Trương Dương đã được chuyển vào ngân hàng Xây dựng, tuy nhiên chuyện này vẫn chưa xong, sau khi Tô Triền Đào biết chuyện này, còn đem chuyện này nói với Tô Thiệu Hoa.

Kết quả tập đoàn Qaeda của Tô Thiệu Hoa đột nhiên cắt đứt hợp tác với Ngân hàng Công thương, lúc trước, ít nhất một phần ba tài chính của Tập đoàn Qaeda đều gửi trong ngân hàng Công thương, thậm chí tiền lương cũng phát qua thẻ của ngân hàng Công thương.

Đây mới thực sự là khách hàng lớn, Giám đốc ngân hàng tỉnh đã bị kinh động vì việc này, đích thân đến tận nhà hỏi thăm Tô Thiệu Hoa, cuối cùng sau khi biết được nguyên nhân, vị Phó giám đốc Vương và người phụ nữ béo kia đều bị đuổi việc, dù là như vậy, nhưng ngân hàng tỉnh vẫn chịu một tổn thất rất lớn.

Tuy nhiên chuyện này phải rất lâu sau Trương Dương mới biết, những điều này là chuyện sau này.

Còn bây giờ Trương Dương đang giúp Nam Nam tuyệt hồng xếp chuyện mẹ cô, từ Nam Nam, rốt cuộc hẳn mới biết được đầu đuôi câu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Thư Kí Của Bà

Mẹ của Nam Nam chính xác là đến khám bệnh rồi.

Bệnh viện nhỏ ở quê đề nghị mẹ cô đến thành phố lớn khám bệnh. Nam Nam liền nghĩ ngay đến Trường Kinh. Bệnh viện Tam Viện Trường Kinh cách trường học không xa, lại là bệnh viện lớn rất có tiếng. Nếu mẹ cô khám chữa bệnh ở đây thì khi tan học về cô cũng có thể chạy đến chăm sóc cho mẹ được.

Đội thu xếp việc nhà xong xuôi, mẹ cô ngồi xe một mình đi đến Trường Kinh, không ngờ vừa xuống xe đã gặp ngay phải tên lừa đảo.

Thực ra kẻ lừa đảo này cũng không dùng mảnh khố cao siêu gì. Chủ yếu là do mẹ Nam Nam không ra khỏi cửa bao giờ, nên thấy người ta nhiệt tình như vậy thì đã tin người ta rồi. Người ta nói sẽ trực tiếp đưa bà đến bệnh viện, lại còn có thể sắp xếp cho phòng bệnh tốt. Cái chính là phải giao tiền thế chấp trước, bà liền u mê rút tất cả số tiền trong thẻ ATM ra giao hết cho người ta.

Tổng cộng bà bị lừa mất năm nghìn tệ. Đối với những người khác mà nói thì đây không phải là một số tiền lớn. Nhưng đối với mẹ Nam Nam mà nói thì đây chính là số tiền cứu tính mạng của bà.

Khi bà tỉnh táo lại thì lập tức hoảng hốt, mơ màng đi đến trường học tìm Nam Nam. Nam Nam cũng đã xin nghỉ, dự định là sẽ đưa mẹ đến bệnh viện khám một chuyến. Sau khi nghe kể chuyện này, cô lập tức theo mẹ đến ngân hàng kiểm tra mang theo chút hi vọng. Nhưng không may, toàn bộ số tiền trong thẻ đã không còn.

Khoản tiền này là do người thân cho bọn họ vay. Sau khi đến ngân hàng kiểm tra, hai mẹ con đều ôm đầu khóc, đúng lúc gặp Trương Dương đến kiểm tra tài khoản.

Sau đó, Trương Dương liền xung đột với ngân hàng, cuối cùng dẫn bọn họ rời đi.

- Cô à, cô không cần lo lắng quá đâu. Nếu đã đến đây thì phải chữa bệnh trước. Cô có mang theo bệnh án không, để cháu xem qua một chút.

Trương Dương dừng xe ở ven đường, quay đầu lại, mỉm cười nói với mẹ Nam Nam ngồi ở phía sau.

Mẹ Nam Nam lại nắm chặt lấy túi xách theo phản xạ, nhìn vào mắt Nam Nam.

Bà không thường xuyên đi ra ngoài. Lần đầu lại là đi một mình, không ngờ gặp ngay phải kẻ lừa đảo. Hơn nữa nữ nhân viên ngân hàng béo vừa rồi lại rất chua ngoa, đánh đá. Bà bị dọa cho sợ hãi, con gái chính là người đáng tin cậy nhất của bà.

Có chuyện gì, bà cũng đều phải nhìn và hỏi con gái trước.

- Trương Dương, cảm ơn anh! Nhưng bệnh án thì anh đừng nên xem thì hơn.

Nam Nam khẽ lắc đầu nói. Cô bây giờ cũng biết Trương Dương là người có rất nhiều tiền. Nhưng cô không có ý nghĩ tìm Trương Dương vay tiền.

Ai cũng có lòng tự trọng của mình, Nam Nam cũng vậy. Bình thường mọi người chơi với nhau, về cơ bản là mọi người quan tâm, chăm sóc cho cô. Bây giờ là chuyện của gia đình cô, cô không thể làm phiền những người bạn học này.

- Tại sao thế? Chẳng lẽ em quên anh cũng là bác sĩ, hơn nữa còn là bác sĩ giỏi đấy nhé!

Trương Dương thoáng ngẩng người ra, lập tức cười cười. Hắn không ngờ Nam Nam lại từ chối. Nam Nam vốn rất hiểu trình độ y thuật của hắn, ít nhất thì cũng hơn mấy bác sĩ của bệnh viện Tam Viện Trường Kinh kia.

- Em biết là anh rất giỏi, nhưng bệnh của mẹ em hơi khó chữa.

Nam Nam hạ thấp giọng xuống, khi nói chuyện còn ôm chặt cánh tay của mẹ.

Trương Dương ngạc nhiên nhìn cô một cái, rồi nhìn mẹ cô cười nói:

- Cô à, cô đưa tay ra một chút cho cháu xem thử.

Bệnh khó chữa, đối với Trương Dương mà nói thì chẳng sao cả. Trước đây có bệnh nan y nào mà hắn chưa từng gặp qua. Nếu bệnh của mẹ Nam Nam thực sự khó chữa trị thì hắn càng phải ra tay.

Mẹ Nam Nam lại nhìn sang con gái trước rồi mới đưa tay lên.

Đầu ngón tay Trương Dương khẽ đặt trên mạch cổ tay của bà. Chỉ ấn tay một lát, Trương Dương liền mở mắt to hơn một chút, còn khẽ lắc lắc đầu.

Nam Nam nhìn về mặt của Trương Dương, khẽ cúi đầu xuống.

Trương Dương buông tay ra, cười ha hả nhìn hai người. Hắn cuối cùng đã hiểu được tính đặc thù mà cô nói đến là cái gì.

Mạch đập của mẹ Nam Nam như vừa mạnh lại vừa có chút sờ không tới, cần phải ấn xuống mới có thể bắt mạch được. Đây chính là loại mạch chìm điển hình, hơn nữa mạch mảnh như dây đàn, cảm giác như co lại và rất nhỏ, mảnh.

Loại mạch này giống như tử cung có vấn đề. Chẳng trách Nam Nam lại không để cho Trương Dương xem bệnh án. Bây giờ có nhiều người quan niệm rằng khi đến khám phụ khoa đều muốn tìm nữ bác sĩ khám bệnh, mà không biết rằng trong khoa Phụ sản, các bác sĩ giỏi đa phần lại là nam giới. Bản thân Trương Dương có thể chữa được rất nhiều loại bệnh phụ khoa khó chữa.

Đối với cách nghĩ thiên cận của Nam Nam, Trương Dương cũng không để tâm. Dựa theo kinh nghiệm của hắn để phán đoán thì mẹ của Nam Nam bị u thành tử cung. Nhưng không phải là loại u ác tính, chỉ cần phẫu thuật cắt bỏ khối u đi là được.

Thủ thuật như vậy, đối với điều kiện chữa bệnh ở xã, huyện lỵ bây giờ mà nói thì đúng là không làm được. Bệnh viện huyện còn chưa đủ trình độ. Mẹ Nam Nam đến bệnh viện lớn như Trường Kinh quả là quyết định đúng đắn.

Khởi động xe lần nữa, Trương Dương lái xe thẳng đến Tam Viện.

Bệnh này, Trung y cũng có thể chữa trị được nhưng mất thời gian khá dài. Biện pháp tốt nhất vẫn là làm phẫu thuật. Nếu làm phẫu thuật thì nhất định phải đến bệnh viện, mà Tam Viện chính là lựa chọn tốt nhất.

Bệnh này cũng không cần Trương Dương phải đích thân chữa giúp bà. Chỉ cần quan hệ tốt với người của bệnh viện là được. Đối với bệnh viện lớn như Tam Viện mà nói, u tử cung chẳng phải là ca mổ to tát gì cả mà có thể hoàn thành một cách rất nhẹ nhàng.

Mới đi khỏi hơn một giờ đồng hồ, Trương Dương không nghĩ lại quay về bệnh viện sớm như thế. Sau khi chiếc Mercedes Benz xuất hiện, mấy người ở ngoài công lại bắt đầu bàn tán.

Lần này Trương Dương không đi tìm Viện trưởng Chu. Bệnh của mẹ Nam Nam là bệnh phụ khoa. Hắn chỉ cần đến tìm Chủ nhiệm khoa Phụ sản Vương Quốc Hải là được. Ngoài Vương Quốc Hải còn có Ngô Hữu Đạo đều có quan hệ thân thiết với hắn ở bệnh viện.

Lúc đầu cũng vì sự kiên trì của hai người bọn họ mà Trương Dương mới đến bệnh viện này.

Đối với Tam Viện thì u tử cung thực sự chẳng phải vấn đề gì lớn. Sau khi xem qua bệnh án, Vương Quốc Hải lập tức đích thân sắp xếp phòng bệnh cho mẹ Nam Nam.

Bình thường mà nói, ca mổ như vậy cũng phải xếp hàng. Nhờ sự chiếu cố của Vương Quốc Hải mà mẹ Nam Nam lập tức được xếp lịch mổ. Hôm nay cần làm một số kiểm tra cơ bản, ngày mai chuẩn bị. Đến buổi trưa ngày kia có thể tiến hành mổ.

Đây cũng là cách nhanh nhất rồi. Mổ u tử cung không phải là ca mổ lớn, tuy nhiên cũng phải có sự chuẩn bị nhất định. Xét nghiệm máu, nước tiểu ... vẫn đều phải làm.

Trương Dương giao trước năm nghìn tệ đặt cọc cho bệnh viện giúp hai mẹ con. Khoản này để phẫu thuật là đủ rồi. Hơn nữa được Trương Dương ra mặt, bệnh viện sẽ có sự ưu tiên nhất định. Mẹ của Nam Nam chỉ cần yên tâm ở lại đây chữa bệnh là được.

Ngoài số đó ra, Trương Dương còn đưa cho Nam Nam một nghìn tệ tiền mặt.

Vốn dĩ Trương Dương muốn đưa nhiều hơn, nhưng Nam Nam khẳng khái không nhận. Thực ra ngay từ đầu cô đã không muốn Trương Dương nộp hộ tiền đặt cọc, kiên quyết muốn tự mình nghĩ cách gom tiền.

Cuối cùng Trương Dương phải lấy mẹ cô ra dọa, cô mới miễn cưỡng đồng ý.

Trương Dương nói rất đơn giản. So sánh giữa người và tiền thì tất nhiên người vẫn quan trọng hơn. Vấn đề mấu chốt trước mắt vẫn là chữa bệnh cho mẹ của cô trước rồi tính sau.

Ngay cả khi như vậy, Nam Nam vẫn bắt Trương Dương viết một tờ giấy ghi nợ sáu nghìn tệ. Trương Dương không viết giấy cho vay thì cô kiên quyết không cần số tiền này. Cuối cùng Trương Dương đành bắt đắc dĩ kí giấy cho vay tiền, lúc đó cô mới nhận tiền.

Việc này cũng làm cho Trương Dương cảm nhận được rằng một nữ sinh viên Nam Nam dịu dàng thường ngày lại là người rất có cá tính, có nguyên tắc riêng của mình.

Làm xong hết các thủ tục thì cũng đến giờ ăn trưa. Sau khi cùng hai mẹ con Nam Nam đi ăn cơm, Trương Dương liền rời khỏi bệnh viện. Hắn chỉ xin nghỉ nửa ngày, buổi chiều còn phải quay về trường học. Vị Lưu Đại gia kia chỉ qua mấy hôm nữa là không có cơ hội gặp lại nữa.

Thực ra chiều không quay lại trường cũng được. Nhưng chiều nay có một tiết học công cộng, đúng tiết có thể học chung lớp với Mễ Tuyết. Đây cũng là chuyện hai người đã hẹn với nhau từ trước.

Nam Nam bị Trương Dương bắt ở lại bệnh viện. Khi về hắn sẽ bảo Mễ Tuyết viết giấy xin nghỉ giúp cô. Mẹ cô mới đến đây, cô vẫn nên ở lại với mẹ thì tốt hơn. Nhất là khi hôm nay mẹ cô vừa gặp phải kẻ lừa đảo, bây giờ tâm lý chưa được ổn định.

Còn một điều nữa, mẹ cô sắp làm phẫu thuật. Trương Dương rất hiểu rằng không có người nào khi làm phẫu thuật lần đầu mà lại không sợ hãi. Những lúc như thế này rất cần có người thân ở bên cạnh an ủi, chăm sóc.

Trương Dương lái thẳng xe đến trường học. Vốn dĩ hắn định đánh xe về nhà, sau đó mới đi bộ đến trường. Nhưng tiếc là không kịp thời gian, làm như vậy nhất định hắn sẽ bị muộn.

Xe chạy thẳng đến bên tòa nhà có phòng học của Mễ Tuyết. Ở trên xe, Trương Dương đã nhìn thấy Mễ Tuyết đang đứng chờ mình ở dưới sân trường trước tòa nhà từ rất xa.

Mễ Tuyết hôm nay mặc quần bò, áo xanh lá mạ tôn lên được dáng người lẳn vẻ đẹp của cô. Dù là nam sinh hay nữ sinh khi đi qua cô, đều không kim nổi nhìn lại hai cái.

Bên cạnh tòa nhà dạy học có một khu đất trống, có thể đỗ xe được. Trương Dương đỗ xe xong, lao thẳng đến chỗ Mễ Tuyết.

Vừa mới sải được hai bước, Trương Dương đột nhiên ngừng lại, lông mày còn nhảy dựng lên.

Trước mặt hắn có một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi đeo kính râm ngăn hắn lại, còn luôn tươi cười với hắn.

Người đàn ông này nhìn rất có khí chất, cũng rất nhã nhặn, thoáng nhìn đã biết là người có học vấn. Nhưng Trương Dương vừa nhìn thấy ông ta, đã dâng

lên cảm giác chán ghét và gai mắt trong lòng.

Đây là phản ứng theo phản xạ của hắn, ngay cả Trương Dương cũng không tự mình khống chế được.

Người này, hắn không xa lạ gì. Ông ta họ Triệu, bình thường có nhiều người gọi ông ta là thư kí Triệu, là thư kí của ba hắn. Trước kia từng có lần đến trường học tìm Trương Dương. Những điều này đều nhờ vào kí ức của “Trương Dương trước đó” mà hắn biết được.

Mỗi lần ông ta tới đều đưa một số tiền và đồ vaath đến. Tiếc là những thứ đó, “Trương Dương trước đây” của chưa từng cần đến.

Hôm nay Trương Dương để ý thấy trên tay của gã bí thư không có bất cứ thứ gì. Lần này hắn cũng không cần giúp “Trương Dương trước đây” từ chối nữa.

- Thư kí Triệu, sao ông lại đến đây?

Trương Dương chau mày hỏi. Thư kí Triệu cũng không hề bất ngờ gì về thái độ này của hắn. Mỗi lần gã đến tìm thì Trương Dương đều có thái độ như vậy.

- Là Bí thư Trương bảo tôi đến. Ông ấy có nghe nói một số điều về cậu.

Thư kí Triệu mỉm cười, nhẹ nhàng nói.

- Nghe nói chuyện gì về tôi?

Ba chữ “Bí thư Trương” kia cũng để lại cho hắn sự phản cảm trong lòng. Đó cũng không phải là tình cảm của bản thân Trương Dương. Suy cho cùng thì cơ thể này không phải là của hắn. Hóa ra là cơ thể cũng mang một số cảm xúc, bây giờ tự nhiên lại phản ứng ra.

- Chuyện cậu làm náo động ở đây, ông ấy đều biết hết rồi.

Lúc thư kí Triệu nói chuyện lại nhìn nhìn phía sau Trương Dương.

Cách đó không xa chính là chiếc xe Mercedes Benz của Trương Dương, còn có mấy người vây quanh chiếc xe chỉ chỉ trỏ trỏ. Trong trường học có nhiều xe, nhưng lại không có mấy xe đắt tiền như thế.

- Ông tới là để nói những điều này à?

Trương Dương khẽ gật đầu hỏi. Hắn đang kiểm tra lại trí nhớ một cách cẩn thận.

Đáng buồn là “Trương Dương trước đây” có thù hận với ba ruột của mình. Hóa ra “Trương Dương trước đây”, ngay cả mặt cha đẻ của mình cũng không biết và cũng chưa từng quan tâm. Chỉ cần là chuyện liên quan đến cha đẻ là hắn hình như đều có ý tránh né.

Nhưng có thư kí riêng thì nhất định không phải là chức quan nhỏ, ít nhất cũng phải là cấp Cục trưởng. Thư kí Triệu thoáng nhìn cũng biết không phải dạng tầm thường. Chức vị của cha hắn phải cao hơn một chút, nhưng cũng không biết rốt cuộc cha hắn có chức vị lớn đến cỡ nào.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Đào Cho Anh Ta Một Cái Hố To

- Đương nhiên không phải, kỳ thật Bí thư Trương vẫn luôn rất quan tâm tới cậu!

Thư kí Triệu thở dài, anh ta đã làm thư ký cho lãnh đạo nhiều năm, biết cái mà sếp lo lắng nhất chính là cậu con trai.

Hai cha con, vì một chuyện xảy ra cách đây đã lâu mà giờ như người xa lạ thậm chí còn không bằng người xa lạ, người xa lạ gặp mặt còn có thể chào hỏi nhau, Trương Dương từ trước đến nay đều là tránh mặt cha của hắn, gặp mặt cũng không nói chuyện.

- Tôi biết rồi, không có chuyện gì khác tôi đi trước đây!

Trương Dương thân nhiên gật đầu.

Thư ký Triệu nhủ mầy, Trương Dương lần này không như trước đây, trước đây vừa nhắc tới Bí thư Trương liền la to, và tức giận bỏ đi.

Trương Dương của bây giờ, quả thật có thay đổi, chỉ có điều sự thay đổi sau này của hắn, lại có chút đáng lo.

Anh ta cảm nhận rõ được, Trương Dương bây giờ so với trước kia đã trưởng thành hơn, sự trưởng thành này vốn là chuyện tốt, nhưng cũng sẽ làm tăng thêm mâu thuẫn giữa hắn và bố, đến lúc đó sẽ càng khó có thể làm hòa.

- Bí thư Trương rất tự hào vì cậu, ông ấy sau khi hiểu ra tất cả, khen cậu trưởng thành rồi!

Thư ký Triệu vội vàng nói một câu, lần này nói cũng là lời nói thật.

Bố của Trương Dương là thông qua cách khác biết được hắn lên Tiêu áp và ở đó giao hàng kiếm tiền.

Ban đầu ông còn rất lo lắng, phải người nghe ngóng tỉ mỉ tất cả những gì Trương Dương phải trải qua, mặt khác ông còn chủ động liên hệ với Tô Thiệu Hoa, hỏi cụ thể mọi việc.

Cũng chính là lúc này Tô Thiệu Hoa mới biết được, Trương Dương vẫn còn có một người cha như vậy, cha của Trương Dương, và em trai ruột của hắn đều là nhân tài trẻ tuổi chốn quan trường trong nước, tiền đồ không thể lường được.

Kết quả này khiến ông ta rất hài lòng, cũng càng thêm vui mừng, chuyện ngân hàng sau này, ông sẽ chủ động đứng ra giúp Trương Dương trút giận, cũng có một chút nguyên nhân trong chuyện này.

Bố của Trương Dương coi như là hỏi đúng người, mọi chuyện cần thiết, Tô Thiệu Hoa cũng biết rành mạch.

Lần này Trương Dương mang theo Tô Triển Đào, ở Tiêu áp giao 1 đợt hàng rất đẹp, lúc thấp nhất, vẫn tiến tới như điên, thời kỳ cao điểm, nắm bắt thời cơ rất chuẩn.

Sau khi bọn Trương Dương rời khỏi, tam thất bắt đầu giảm xuống, giảm mỗi ngày, cuối cùng hai mươi đầu tam thất giảm tới mức trên dưới 50, đây mới là giá cả bình thường trên thị trường, hạn hán ở Vân Nam lần này tiếp diễn rất lâu, giá cả tam thất có tăng lên cũng là điều bình thường.

Trong lần quảng cáo tam thất này rất nhiều người đều mua không ít, cũng có một nhóm người thuận đà buôn bán lời ít tiền, tuy nhiên kiếm được nhiều nhất vẫn là Trương Dương, sau còn có rất nhiều bọn soi mới chú ý tới bọn họ, nhiều nơi nghe ngóng tình hình của bọn họ.

Đương nhiên, những người này chỉ có thể đánh hơi được Tô Triển Đào, cũng không biết tình hình cụ thể.

- Tôi biết rồi, sắp phải lên lớp, tôi đi trước!

Trương Dương lại gật đầu, hắn nhìn thấy Mễ Tuyết ở xa đã bắt đầu có chút gấp gáp, không ngừng nhìn quanh, hắn không thể tiếp tục ở đây lãng phí thời gian.

Nói xong Trương Dương liền trực tiếp rời khỏi, nhìn bóng lưng của hắn, thư ký Triệu khẽ thờ dài, lúc này mới lấy điện thoại di động ra gọi tới 1 số.

Lúc đang gọi điện, ánh mắt anh ta vô tình liếc nhìn chiếc xe Benz.

Chiếc xe này làm sao Trương Dương có được anh ta biết rõ, cũng biết giá trị bản thân hiện nay của Trương Dương, điều này làm cho anh ta rất là cảm thán, hồ phụ vô khuynh từ, Trương Dương lúc đi học có thể kiếm được mấy chục triệu, còn trộm học lén y thuật của cao minh, ở phương diện nào đó mà nói so với bố của hắn còn lợi hại hơn.

- Trương Dương!

Mễ Tuyết vội vàng, cuối cùng thấy được bóng dáng của Trương Dương, lập tức kêu một tiếng ngọt ngào.

Cô còn chạy về phía Trương Dương, một vài người xung quanh đi qua nhìn thấy màn này đều âm thầm lắc đầu, sớm đã nghe đồn đại Mễ Tuyết đang cùng Trương Dương ở viện y học có tình cảm, bây giờ xem ra lời đồn này cũng không phải là giả.

Bộ dạng của Mễ Tuyết làm cho người ta liếc mắt một cái có thể nhìn ra là dáng vẻ của cô gái đang yêu.

- Ngại quá, tạm thời có chút việc, để cho em chờ lâu!

Trương Dương mỉm cười nhìn cô, Mễ Tuyết thì ra sức lắc đầu, đối với cô mà nói, Trương Dương đến đây là tốt rồi.

Trước khi lên lớp, Trương Dương nói sơ qua chuyện của Nam Nam, hắn cũng không nói chuyện mẹ của Nam Nam bị lừa, chuyện như vậy không cần phải đi tuyên truyền khắp nơi, nói ra sẽ chỉ làm Nam Nam khó chịu.

Biết được mẹ của Nam Nam nằm viện, Mễ Tuyết cũng có vẻ có chút bận tâm, hai người bàn luận, đợi ngày phẫu thuật cho họ qua đi, nhân tiện còn có thể giúp đỡ chút.

Tiết học buổi chiều trôi qua rất nhanh, giữa buổi học Trương Dương vẫn cùng Mễ Tuyết bàn luận, sau khi chuẩn bị bữa cơm chiều, sẽ cùng đi đến bệnh viện thăm hỏi mẹ của Nam Nam, hiện tại Trương Dương có xe, đi đâu đều rất tiện.

Vừa mới tan học, Cố Thành và Tiêu Bản liền cùng đi tới bên Trương Dương, Thứ Hai là hội nghị sinh viên thường kỳ, Trương Dương hiện giờ đã trở về, chuẩn bị tham gia hội nghị thường kỳ lần này.

Là này đây Mễ Tuyết cũng sẽ đi, kỳ thật từ sau khi Trương Dương rời khỏi, Mễ Tuyết cũng không qua hội sinh viên, nhưng thật ra Cố Thành hiện nay đã khá có vị trí trong hội sinh viên, mấy ngày qua cũng khá thoải mái.

Bộ phận đối ngoại có được quyền phê duyệt tất cả tiền bạc, muốn tiền phải tìm anh ta, ai bảo bộ phận đối ngoại có ba người, thực tế công việc chỉ có một mình anh ta, cái quyền lợi này thực cũng không nhỏ.

- Trương Dương, thực phải như vậy sao?

Cố Thành nhìn Trương Dương, nhẹ giọng hỏi một câu, trên mặt anh ta còn có chút lo lắng.

Trương Dương cũng định xuống tay với Chu Dật Trần, triệt để kết thúc tên bạn hàng này, hẳn đào cho Chu Dật Trần một cái hố, vẫn là cái hố không sợ anh ta không nhảy vào.

- Thành tử, cậu cứ yên tâm đi, hết thầy cũng chỉ là tạm thời, mặt khác, chuyện này đối với người mà nói cũng là một lần rèn luyện!

Trương Dương cười ha hả vỗ vỗ Cố Thành, chờ lời Chu Dật Trần xuống, sau khi đưa Tiêu Bản lên nắm quyền, hội sinh viên hẳn liền không còn có bất cứ lưu luyến gì, xem tính cách của hắn, cũng sẽ không tiếp tục lưu lại hội sinh viên nữa.

Nhưng khi hắn phải rời đi, khẳng định cũng sẽ để lại cho Tiêu Bản một trợ thủ, trợ thủ này chính là Cố Thành.

Có thể ở hội sinh viên rèn luyện thật tốt, đối với sự trưởng thành của Cố Thành sau này cũng có trợ giúp rất lớn, hơn một tháng qua đi, tính cách của Cố Thành rõ ràng so với trước kia tốt hơn một ít, hơn nữa trở nên có tự tin hơn rồi

Cố Thành gật đầu nói:

- Tôi hiểu rồi, sau khi kết thúc hội nghị thường kỳ, tôi không cùng các cậu đi ăn cơm rồi, tôi muốn đi mua một ít đồ, sau đó tự mình đi bệnh viện!

- Được, chúng tôi sẽ tới muộn hơn một chút, chính cậu nên nắm chắc cơ hội!

Trương Dương nhìn Cố Thành, khóe miệng mang theo ý cười mờ ám, hẳn biết Cố Thành muốn làm cái gì.

Cố Thành sắc mặt hơi đỏ lên, thật sự là anh ta là muốn đi bệnh viện sớm một chút, ở trước mắt mẹ Nam Nam biểu hiện trước một phen.

Chút tâm tư nhỏ này của anh ta, Trương Dương lập tức liền đoán ra, tuy nhiên Cố Thành có thể suy nghĩ như vậy, làm như vậy là chuyện tốt, trước kia anh ta là vô cùng ngại ngùng, hiện tại như vậy đã là tiến bộ lớn.

Lúc nói chuyện, vài người cùng nhau đi lên phía trước, không lâu đã đến phòng họp hội sinh viên

Bọn Trương Dương coi như là người đến sớm hơn một chút, mới vừa vào đến, liền có không ít người chủ động chào hỏi hắn, những người này đều có vẻ vô cùng nhiệt tình.

Hắn tuy rằng hơn một tháng không xuất hiện, tuy nhiên sức ảnh hưởng cũng không có giảm bớt, ai cũng biết Trương Dương mới là người điều khiển chính của bộ phận đối ngoại, hiện giờ bộ phận đối ngoại có thể khống chế quyền sở hữu tài sản, ai muốn có tiền, không thể thiếu sự ủng hộ của hắn.

Chu Dật Trần vẫn là người cuối cùng tiến vào, khi nhìn thấy Trương Dương, anh ta cũng sửng sốt, tuy nhiên cũng không nói gì, ngồi vào vị trí của mình

Mấy hôm trước sau khi gặp người tặng xe cho Trương Dương, anh ta đối với Trương Dương càng ngày càng e dè, dần dần cũng chấm dứt tư tưởng cạnh tranh với Trương Dương.

- Hẹn thôi!

Chu Dật Trần nhẹ nhàng nói một câu, người cẩn thận bắt đầu phát hiện, Chu Dật Trần lần này không tự tin giống như trước, như thể là gượng ép.

Chu Dật Trần kỳ thật đã hiểu được, ngày anh ta độc chiếm hội sinh viên đã chấm dứt, đây là sự thật, trong tình huống không cách nào thay đổi được, anh ta cũng chỉ có thể chấp nhận trước.

- Trước khi họp, tôi có chuyện muốn nói một chút!

Trương Dương đột nhiên đứng lên, Chu Dật Trần nhìn hắn một cái, trong mắt có chút phẫn nộ, tuy nhiên nhiều hơn nữa vẫn là bất lực

Hội nghị thường kỳ từ trước đến nay đều là Chủ tịch chủ trì, chờ sau khi anh ta lên tiếng người khác mới có thể nói, hiện tại vừa mới tuyên bố họp, Trương Dương liền đứng ở trước mặt của anh ta, cũng coi như đoạt đi địa vị chủ đạo của anh ta rồi

Nếu là người khác làm như vậy, anh ta nhất định sẽ nói lên hai câu, nhưng đối với Trương Dương, anh ta chỉ có thể nhận xuống.

- Vậy thì mời Trưởng ban Trương nói trước!

Chu Dật Trần nhẹ giọng nói, đã không có ý định tranh giành với Trương Dương, Trương Dương kia muốn làm cái gì thì làm cái đó đi, ít nhất Trương Dương cũng không có thể làm chuyện quá giới hạn, Chủ tịch hội sinh viên vẫn là anh ta.

- Trong khoảng thời gian gần đây, tôi bởi vì nguyên nhân cá nhân rất ít tham gia hoạt động hội sinh viên, hiện giờ xin nhận lỗi với mọi người!

Trương Dương chậm chậm nói, lại còn nhìn qua mặt mọi người một lượt.

Các trưởng ban thuộc phe Trương Dương hoặc phe trung lập đều yên lặng gật đầu, ngoài ra vài tên chó săn phe Chu Dật Trần đều có bộ dạng uể oải, Chu Dật Trần thất thế, cuộc sống của bọn họ cũng không tốt như trước lắm, đối với Trương Dương tự nhiên cũng không ưa.

Cuộc sống của bọn họ quả thật không dễ dàng, những quỹ hoạt động bộ phận đối ngoại phê duyệt, bọn họ bị kẹt số lần nhiều nhất, như vậy người phía dưới cũng bắt đầu oán giận bọn họ, vì bộ phận của mình không tranh giành đủ tiền.

Nếu không phải Chu Dật Trần còn ở đó, vị trí trưởng ban của bọn họ khả năng ngồi không vững.

- Trưởng ban Trương, cậu là vốn dĩ là không có thời gian, chuyện này tất cả mọi người đều biết, cũng đều hiểu, sức khỏe mới là tiền vốn của sự sống, có một sức khỏe tốt, mới có thể làm việc tốt!

Vương Quốc Hoa đón ý đầu tiên nói hùa một câu.

Anh ta bây giờ là thư ký Trưởng phòng, Chủ tịch thất thế, quyền lợi của phòng Thư ký tự nhiên gia tăng một ít, bây giờ Vương Quốc Hoa đã không phải là người của Chu Dật Trần, gió chiều nào theo chiều ấy

Nhưng anh ta cũng không ngu, biết rõ không có sự đối lập của Trương Dương và Chu Dật Trần, căn bản cũng không có cơ hội cơ hội cho mình ra mặt, cho nên lập tức mở miệng nói giúp Trương Dương.

Trương Dương khẽ mỉm cười, nói tiếp:

- Trưởng phòng Vương nói không sai, sức khỏe là tiền vốn của sự sống, vì thế tôi quyết định từ chức trưởng ban bộ phận đối ngoại, chăm sóc tốt cho sức khỏe của mình.

Trương Dương nói rất nhanh, đến khi hắn nói xong, mọi người mới phản ứng, tất cả đều kinh ngạc nhìn hắn.

Vương Quốc Hoa đang cười, nghe xong lời nói của Trương Dương nụ cười biến mất, cuối cùng miệng cũng đều mở ra.

Ai cũng biết, hiện tại bộ phận đối ngoại là bộ phận hot nhất hội sinh viên, trưởng ban bộ phận đối ngoại kia, là vị trí có thể cùng Chủ tịch trực tiếp đối kháng, không ngờ Trương Dương chủ động buông tha.

Kết quả này, so với hỏa tinh đụng Địa Cầu còn làm cho người ta khó mà tin hơn, dù sao bộ phận đối ngoại có thể có được ngày hôm nay, cũng đều là kết quả của sự cố gắng của Trương Dương, như vậy ngang với việc Trương Dương bỏ đi sự cố gắng của mình.

Dù sao đổi thành bọn họ mà nói, chắc chắn sẽ không làm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Bố Trí Công Tác

- Cậu, cậu nói cái gì?

Chu Dật Trần cũng ngây ngẩn cả người. Anh ta ngồi thẳng người lên, khẽ hỏi một câu.

Giọng nói của anh ta rất nhẹ, nhưng tất cả mọi người đều nghe thấy sự khản trương trong lời nói của anh ta.

Ngắm lại cũng đúng, Chủ tịch Chu Dật Trần này không được sống những ngày yên ổn cũng bởi Trương Dương. Nếu Trương Dương đi rồi, trò ngai lớn nhất của anh ta cũng không còn. Đợi một thời gian, anh ta sẽ có thể lại quay về trở thành một Chủ tịch cứng rắn, nói một là một, hai là hai.

- Chủ tịch Chu, tôi đang xin từ chức, xin rút khỏi chức Trưởng bộ phận đối ngoại, không phải là cậu không đồng ý đấy chứ?

Trương Dương khẽ mỉm cười, trực tiếp ngồi xuống. Lời nói này của hắn rất tùy tiện. Nghe giọng điệu nói chuyện của hắn với Chu Dật Trần, người không biết còn tưởng hai người là bạn tốt.

- Đồng ý, sao lại không đồng ý, tôi sẵn lòng đồng ý.

Chu Dật Trần trong lòng kêu to, nhưng ngoài miệng lại không dám lên tiếng trả lời. Anh ta không biết rút cuộc Trương Dương muốn làm gì, lúc này đương nhiên không dám nói lung tung.

Bây giờ anh ta thực sự rất e dè với Trương Dương.

- Trưởng ban Trương, cậu dù sao cũng không thể từ chức. Tất cả mọi người chúng ta đều biết, những ngày tháng này có được đều là nhờ công lao của cậu. Bộ phận đối ngoại không thể không có cậu.

Vương Quốc Hoa vội vàng kêu lên một câu. Anh ta phát triển được cũng đều là nhờ Trương Dương đối phó được với Chu Dật Trần. Nếu không có Trương Dương, với tính tình hẹp hòi của Chu Dật Trần kia, sau này chắc chắn sẽ báo thù anh ta.

Đến lúc đó đừng nghĩ sẽ trở thành thế lực thế ba của hội sinh viên, phỏng chừng sẽ trực tiếp bị mất quyền lực như Trương Dương lúc trước. Mà anh ta thì lại không có năng lực giống như Trương Dương, dựa vào lực lượng của bộ phận đối ngoại để xoay chuyển tình thế.

Tuy nhiên có câu anh ta không nói sai, những ngày lành này thật sự là công lao của Trương Dương. Hội sinh viên có tiền, rất nhiều bộ phận đều thoải mái hơn trước một chút. Những hoạt động chỉ dám nghĩ không dám làm trước kia đều được tiến hành. Tiếng tăm của hội sinh viên liền trở nên rất tốt. Những cán bộ như bọn họ cũng đều trở thành người nổi tiếng của trường học.

- Trưởng ban Vương, cảm ơn ưu ái của cậu. Tuy nhiên ý tôi đã quyết. Tôi tin hội sinh viên của chúng ta có rất nhiều nhân tài, bộ phận đối ngoại có nằm trong tay ai thì cũng phát triển như nhau.

Trương Dương mỉm cười, lắc đầu, việc từ chức là hắn đào cho Chu Dật Trần một cái mỏ, đồng thời cũng là chủ ý của hắn.

Hắn hiện nay, không có nhiều hứng thú với hội sinh viên. Nếu không phải là để hoàn thành tâm nguyện của Trương Dương trước kia, hắn sớm đã rời khỏi đây.

- Chuyện này sao giống nhau được? Đổi thành người khác, ai có năng lực thu hút được cả hai trăm ngàn tiền tài trợ.

Vương Quốc Hoa vừa vội vàng kêu lên một câu, rất nhiều Trưởng ban đều gật đầu.

Chu Dật Trần thì nhìn anh ta một cách rất thù hận. Đột nhiên phát hiện Vương Quốc Hoa càng đáng giận hơn Trương Dương. Trương Dương muốn đi, người vui nhất chính là anh ta. Vương Quốc Hoa còn cố tình liêu mạng để cản trở.

Sau này anh ta có cơ hội, nhất định sẽ trả thù người này ‘xứng đáng’

- Trưởng ban Vương, cậu nói như vậy cũng không đúng. Chúng ta phải tin tưởng năng lực của các bạn sinh viên. Lúc trước khi tôi tới bộ phận đối ngoại, chẳng phải là không ai thêm đề ý tới sao, cuối cùng cũng làm được. Thêm vào đó là còn rất nhiều thời gian mới tới kỳ sau. Tin là tân Trưởng ban nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Trương Dương cười nói, rất nhiều người lúc này đều phát hiện, Trương Dương thật sự đã quyết định đi.

Bằng không hắn căn bản cũng không phải nói những lời này, lại càng không cần phải vội vàng giải thích.

- Cái này không nhất định, bộ phận đối ngoại chắc chắn không thể thiếu cậu.

Vương Quốc Hoa lại lắc đầu.

- Trưởng ban Vương, nếu Trưởng ban Trương không khỏe, để cậu ấy nghỉ ngơi cũng tốt. Hơn nữa Trương Dương chỉ là từ chức, chứ cũng không phải rời khỏi hội sinh viên chúng ta, vẫn là chiến hữu của mọi người.

Chu Dật Trần rút cuộc cũng mở lời. Hắn trực tiếp phản đối ý kiến của Vương Quốc Hoa. Hắn cũng nhìn ra được là Trương Dương thật sự muốn từ chức, chứ không phải vì cái khác.

Nếu chẳng may bị Vương Quốc Hoa này lung lạc khiến Trương Dương thay đổi chủ ý, anh ta chắc sẽ khóc tới chết, cơ hội này rất khó có được.

Vừa nói xong, không để cho Vương Quốc Hoa có thời gian phản ứng, Chu Dật Trần lập tức quay đầu, cười ha hả nói:

- Trương Dương, tôi đồng ý cho cậu từ chức. Sau đây cậu cứ yên tâm nghỉ ngơi. Cậu là đại công thần của hội sinh viên chúng ta, bộ phận đối ngoại trước mắt hãy để cho Cố Thành chịu trách nhiệm, sau khi cậu nghỉ ngơi xong thì tính tiếp.

Thái độ của Chu Dật Trần rất tốt. Người không biết có lẽ sẽ cho rằng thật sự anh ta quan tâm Trương Dương.

- Từ cách và sự từng trải của Cố Thành còn hạn chế, một mình cậu ấy đảm đương không nổi trách nhiệm này, tôi lần này từ chức không có ý định quay lại, bộ phận đối ngoại Chủ tịch vẫn nên sắp xếp người khác đi.

Trương Dương lắc đầu cười, lại từ chối, lời của hắn, khiến Chu Dật Trần thực sự sững sờ.

Trương Dương cứ cho là từ chức, Chu Dật Trần cũng không có ý định giành lại bộ phận đối ngoại. Đó là địa bàn của Trương Dương, trong mắt anh ta, Trương Dương cho dù có đi, cũng không thể vứt bỏ.

Cho nên lúc trước anh ta mới có thể đề nghị Cố Thành phụ trách bộ phận đối ngoại. Đây là anh ta suy bụng ta ra bụng người. Cứ cho là bản thân có việc gì không thể công tác, anh ta cũng sẽ sắp xếp người nhà tới thay thế, không thể đem quyền lợi giao cho người khác.

Không chỉ có mình Chu Dật Trần sững sờ, bọn Vương Quốc Hoa cũng ngẩn cả người ra.

Trương Dương không chỉ từ chức, sao lại ngay cả bộ phận đối ngoại cũng không cần nữa. Trong mắt bọn họ thì điều này thật là ngớ ngẩn. Bộ phận đối ngoại hiện nay quan trọng như nào, mỗi người trong hội sinh viên đều rõ.

- Trương, Trương Dương, cậu nói thật?

Chu Dật Trần không kìm nổi, hỏi Trương Dương một câu. Bởi vì vội quá, anh ta nói lắp bắp.

Đây vốn không phải là biểu hiện bình thường của Chu Dật Trần.

Tuy nhiên cũng không có cách, lời nói của Trương Dương khiến anh ta quá kích động. Nhìn bộ dạng của Trương Dương, xem ra không chỉ là muốn từ chức, còn muốn vứt bỏ cả bộ phận đối ngoại. Chuẩn bị giao toàn bộ công việc cho tân Trương ban.

Điều này mới là điều có sức hấp dẫn nhất đối với anh ta. Nếu bộ phận đối ngoại cũng nằm trong tay anh ta, ôm đồm cả quyền sở hữu tài sản và hành chính. Sau này hội sinh viên sẽ thành vườn hoa của anh ta, thiên hạ của anh ta.

- Chủ tịch Chu, cậu cho rằng tôi có ý đùa với mọi người ở đây sao?

Trương Dương khẽ mỉm cười, Chu Dật Trần hơi nghệt thở, anh ta lập tức hiểu ý tứ của Trương Dương.

Đây là hội nghị thường kỳ, cũng là hội nghị nghiêm túc nhất của hội sinh viên. Đề nghị ở đây căn bản không thể có người làm trò đùa được.

Nói như vậy, những điều Trương Dương nói hết thảy đều là sự thật. Lúc này anh ta mới để ý, Trương Dương từ lúc bắt đầu từ chức tới nay, Tiêu Bân và Cố Thành không nói gì cả. Hai người này đều là những người có đồng minh đáng tin cậy của Trương Dương.

Hai người bọn họ, nhất định là biết đầu tiên quyết định của Trương Dương.

Dần dần, trái tim Chu Dật Trần lại đập nhanh hơn. Anh ta có cảm giác như chiếc bánh từ trên trời rơi xuống tay mình, còn là một chiếc bánh có nhân rất lớn.

Mấy người đi theo Chu Dật Trần, lúc này cũng ngồi thẳng người lên.

Bọn họ cũng rất vui vẻ. Nhiều người có chút thân phận thì còn rất chờ mong. Bọn họ mong Trương Dương thực sự từ chức hoàn toàn, giao quyền bổ nhiệm chức Trương ban bộ phận đối ngoại cho Chu Dật Trần.

Nói như vậy, bọn họ liền có hy vọng được tiếp quản bộ phận đối ngoại.

Trước kia ai cũng sợ, bị gọi tới bộ phận đối ngoại vốn là địa ngục của hội sinh viên. Hiện tại thì là chiếc bánh thơm ngon khó có được. Ai mà không muốn có quyền phê duyệt về tài chính. Hãy nhìn Cố Thành chỉ là một người mới, cũng không là Trương ban, chỉ là vì chủ trì công tác ở bộ phận đối ngoại, đã trở thành đối tượng nịnh bợ của người người trong hội sinh viên, còn oai hơn cả Chu Dật Trần.

- Tôi hiểu, Trương Dương, cậu yên tâm, bất kỳ ai tiếp quản bộ phận đối ngoại, chúng tôi cũng sẽ không quên công hiến của cậu.

Chu Dật Trần hít một hơi thật dài, cố gắng trở lại bình tĩnh. Lúc này nhìn Trương Dương dường như cũng thấy thuận mắt hơn. Trương Dương chủ động ủy quyền là điều nằm ngoài dự đoán của anh ta, đây là một niềm vui bất ngờ với anh ta.

- Mọi người, ngại quá, mọi người tiếp tục họp đi, tôi phải đi trước đây.

Trương Dương đứng thẳng dậy. Việc từ chức ở hội sinh viên cũng chẳng phiền toái lắm. Hiện nay Trương Dương coi như không còn là Trương ban bộ phận đối ngoại nữa rồi.

Ngoại trừ thân phận thành viên đoàn chủ tịch, Trương Dương không còn bất cứ chức vụ nào nữa, cũng không nhất thiết phải ở lại nữa.

Trương Dương vừa đi, Mễ Tuyết cũng rời khỏi theo. Mễ Tuyết vào hội sinh viên đơn thuần là vì Trương Dương. Trương Dương không ở đây nữa, cô cũng chẳng còn tâm trí nào mà ở lại.

Nếu là trước kia, Mễ Tuyết đi theo Trương Dương gắt gao như vậy, Chu Dật Trần nhất định sẽ ghen tị. Hôm nay tâm trạng của anh ta lại rất tốt, anh ta ước gì Trương Dương không bao giờ xuất hiện nữa.

- Tôi đi tiễn Trưởng ban Trương.

Tiêu Bán đứng lên, Cố Thành cũng đi theo. Hai người không đợi Chu Dật Trần phản ứng liền cùng nhau đi ra ngoài. Đối với việc bọn họ không lễ phép như vậy, Chu Dật Trần cũng không có ý kiến.

Trương Dương đi rồi, còn nhường lại bộ phận đối ngoại. Về sau đối phó với hai người bọn họ cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Điều anh ta đang nghĩ nhiều nhất bây giờ, chính là việc tuyển người mới cho bộ phận đối ngoại.

Ứng cử viên này rất quan trọng, nhất định phải là người nhà. Nếu không phải hiện nay anh ta đã là Chủ tịch, không có cách kiêm chức Trưởng ban, thì anh ta cũng muốn lần la tới đó.

Ngoài việc chọn người, còn có việc tiền nong của ban tài vụ.

Trương Dương thu hút được hai trăm ngàn tài trợ. Hơn một tháng nay đã dùng mất hơn bốn chục ngàn. Vốn anh ta không để ý, bây giờ suy nghĩ thì lại thấy rất đau lòng. Hơn bốn mươi ngàn, đủ dùng một năm lúc bình thường. Những người có tiền đúng là tiêu tiền như nước.

Tuy nhiên hề nghĩ đến còn nhiều tiền như vậy, đều nằm trong tay mình, anh ta lại có chút hưng phấn.

Hơn trăm ngàn kia, chú anh ta bình thường cho anh ta rất nhiều tiền tiêu vặt, nhưng chưa từng nhiều như vậy. Đây cũng là lần đầu tiên anh ta quản lý một số tiền lớn như vậy.

- Trương Dương, cậu đi lần này, những ngày tháng sau này của tôi và Cố Thành sẽ rất thảm.

Ra khỏi phòng họp, Tiêu Bán cười khổ nói với Trương Dương. Anh ta không định quay lại buổi họp hôm nay nữa. Nghĩ đến chuyện phải đối mặt với Chu Dật Trần đã khiến bọn họ thấy rất chán ghét.

- Đều là tạm thời thôi, yên tâm, không bao lâu nữa tất cả sẽ thay đổi.

Trương Dương khẽ cười, quyền lợi sẽ tăng lòng ham muốn của con người. Sau khi Chu Dật Trần quản lý một số tiền lớn như vậy, khó tránh khỏi có ý nghĩ khác.

Đặc biệt anh ta lại là một người có thói quen hoang phí.

Cho dù anh ta cẩn thận, không có ý định đụng vào số tiền này thì cũng không có gì. Chỉ cần số tiền này bị anh ta quản lý là được. Trương Dương tin tưởng, Chu Dật Trần tuyệt đối không bỏ qua cơ hội quản lý số tiền này.

Chỉ cần như vậy, Trương Dương sẽ có cách khiến Chu Dật Trần phải xui xẻo.

Đây là cái mồi to Trương Dương để lại cho anh ta. Một cái mồi anh ta căn bản không thể từ chối. Lúc Trương Dương rời đi, cũng là lúc Chu Dật Trần bắt đầu nhảy vào mồi. Sau này chỉ có thể đợi Trương Dương từ từ lấp kín cái mồi này, cuối cùng chôn anh ta bên trong.

Sau khi đi ra, Trương Dương nói mấy câu với Cố Thành rồi một mình bỏ đi. Hồ Hâm và Tiểu Ngốc đang chờ bọn họ.

Đối với chuyện của hội sinh viên, hai người đều không có hứng thú. Bọn họ quan tâm đến Nam Nam và mẹ của cô hơn.

Ăn chút đồ ở quán mì chị Chu, mấy người lập tức mua hoa quả tới bệnh viện. Xe của Trương Dương, hôm nay là lần thứ ba xuất hiện ở tam viện.

Đã thay cửa bảo vệ. Tuy nhiên độ hot của xe vẫn không giảm. Trương Dương đi tới, mấy người vẫn không khỏi bàn luận.

Lúc mấy người đi vào phòng bệnh, Nam Nam đang bóc chuối cho mẹ. Bên giường đặt một túi hoa quả và một bó hoa tươi, xem ra có người đã tới trước.

Đối với những cái này, Trương Dương rất rõ ràng. Hắn khẽ cười cười, lại nhìn mắt mẹ Nam Nam, sau đó yên lặng gật đầu.

Khí sắc của mẹ Nam Nam đã khá hơn nhiều so với trước. Trên mặt còn nở nụ cười, không giống vẻ lo lắng sợ hãi lúc sáng. Trạng thái này làm phẫu thuật hoàn toàn không vấn đề gì.

- Nam Nam, chuyện đi bị bệnh sao cậu chẳng nói gì với chúng tôi?

Mẽ Tuyết là người đầu tiên chạy tới. Trước tiên chào hỏi đi, sau đó liền nói một câu đầy hờn trách với Nam Nam. Lúc này Tiểu Ngốc cũng đi tới, nói lời tương tự.

- Tôi không muốn phiền mọi người. Mẹ tôi cũng không bị bệnh nặng.

Nam Nam nhẹ nhàng cười, mấy người bạn tốt đều tới, thực ra cô rất vui. Chỉ có điều cô là một cô gái không biết biểu lộ tình cảm.

- Trương Dương, Mẽ Tuyết, mọi người đều đến rồi.

Ngoài cửa có một người đi tới, trên tay cầm chiếc thùng rác. Mấy người quay lại, phát hiện là Cố Thành.

Cố Thành đến sớm hơn bọn họ. Chuối mà Nam Nam bóc chính là của Cố Thành mua. Cố Thành cũng giúp quét tước dọn dẹp chỗ này. Anh ta vừa ra ngoài đổ rác.

- Tôi đang bảo tiểu tử này đi đâu, hóa ra đến bệnh viện còn nhanh hơn chúng ta, hiện nay sao rồi?

Hồ Hâm tiến đến bên người Cố Thành, nhỏ giọng nói một câu. Lúc nói chuyện còn nháy mắt với Cố Thành, vẻ mặt mập mờ.

- Tôi vừa lúc đi ngang qua, thì tiện qua đây trước.

Cố Thành bắt đầu đi lắc đầu. Anh ta tới trước là có ý khác, nhưng ở đây anh ta không nói gì. Ngoài việc tặng chút quà, giúp dọn dẹp, cũng không có gì như Hồ Hâm nghĩ.

- Đừng chỉ đề ý tới việc nói chuyện, thứ đồ cậu cầm trên tay còn chưa đặt xuống kia?

Tiểu Ngốc quay đầu, nhú nhú mày với Hồ Hâm. Trên tay Hồ Hâm còn cầm hai túi đồ, đây là quà bọn họ mua.

- Haha, cháu quên đây, chúng cháu đều là bạn học, bạn thân của Nam Nam. Cô cứ yên tâm ở đây chữa bệnh, cần gì cứ tìm bọn cháu bất cứ lúc nào.

Hồ Hâm đặt đồ xuống, đứng cười ngây ngô. Bộ dạng ngốc nghếch của anh ta khiến mẹ Nam Nam bật cười.

Nhìn con gái có nhiều bạn tốt như vậy, lòng cô cũng nhẹ nhõm hơn nhiều, âm thầm vui thay cho con.

- Mẽ Tuyết, mọi người cứ ở đây, anh đến phòng trực ban xem sao.

Trương Dương khẽ mỉm cười, sau khi nói với Mẽ Tuyết, rời khỏi phòng bệnh. Phẫu thuật không lớn, nhưng dù sao cũng là phẫu thuật, hẳn muốn hỏi rõ hơn một chút.

Tới phòng làm việc mới phát hiện, chỉ có một bác sĩ nữa đang trực ban, những người khác không có ở đó.

Tuy nhiên hẳn biết được một tin bất ngờ. Vương Quốc Hải còn chưa về, đang họp ở phòng họp của bệnh viện. Hôm nay hình như rất nhiều Chủ nhiệm của bệnh viện cũng chưa về. Viện trưởng triệu tập bọn họ tăng ca, phải bàn chuyện quan trọng.

Cụ thể là chuyện gì bác sĩ kia cũng không biết. Trương Dương cũng không quan tâm. Vương Quốc Hải chưa về thì may quá, đợi lát nữa ông ta họp xong sẽ bàn chuyện phẫu thuật với ông. Hôm phẫu thuật mình cũng sẽ tới, đảm bảo cuộc phẫu thuật của mẹ Nam Nam thành công.

Trương Dương cũng không biết rằng, việc hẳn không quan tâm này lại có quan hệ rất lớn tới hẳn. Chu Chí Trường đặc biệt triệu tập cuộc họp này, chính là thảo luận việc bố trí công tác cho Trương Dương.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Khoa Phụ Sản

Chu Chí Trường ngồi ở vị trí chủ trì, hai bên ông ta là hai Phó viện trưởng, tiếp đó là Chủ nhiệm Khoa Nội Từ Võ, Chủ nhiệm Khoa Hô hấp Đường Hiểu Quyên cùng với các Chủ nhiệm khoa khác.

Phía bên kia còn có Chủ nhiệm của các khoa như Khoa Ngoại, Khoa Phụ sản, Khoa Đông y, Khoa Nhi, hầu hết chủ nhiệm các khoa trong viện đều có

mặt ở đây.

Cuộc họp này do Chu Chí Tường chủ trì, lần họp này không hề nói miên man, nói trực tiếp vào chủ đề chính, Trương Dương muốn đến làm, vậy phải phân Trương Dương vào khoa nào là tốt nhất.

Chu Chí Tường vừa mới dứt lời, hầu hết các đồng chí chủ nhiệm khoa đều cúi đầu, không ai nói gì.

Chắc chắn rất nhiều chủ nhiệm ở đây cũng thấy kỳ lạ.

Bọn họ nhiều người như vậy, tập trung ở đây, mở cuộc họp cấp chủ nhiệm viện, cuối cùng là để thảo luận việc sắp xếp cho một sinh viên thực tập, xảy ra sự việc này, bọn họ vốn không tin đây là sự thật.

Chuyện này, có thể coi như là sự kiện kịch sử của Tam viện, không biết sau này còn có chuyện sinh viên thực tập được bệnh viện coi trọng như vậy hay không.

- Sao lại không nói gì?

Chẳng ai thêm mở mồm, Chu Chí Tường lại nói, về mặt ông ta cũng biểu lộ sự bất lực.

Chỉ vì một sinh viên thực tập mà giống trống khua chiêng ầm ĩ vậy thật không nên, nhưng trong lúc này ông ta cũng không có cách nào khác, tự nhiên Trương Dương lại muốn đến làm việc khiến cho kế hoạch của họ bị đảo lộn hết cả, ông ta không thể để Trương Dương đợi lâu, chỉ có thể tập họp tất cả mọi người lại.

- Thời gian trước, các ông tranh nhau chạy đến, yêu cầu điều Trương Dương đến khoa các ông thực tập, còn nói các ông có thể thế này thế kia, sao hôm nay đều trở nên kiêu căng thế này?

Chu Chí Tường uống ngụm trà, nói thân nhiên.

Ông ta nói xong, càng khiến nhiều người cúi đầu thấp hơn.

Sau khi Trương Dương ký hợp đồng, đúng là có rất nhiều đồng chí chủ nhiệm chú ý đến hắn, muốn kéo Trương Dương về đơn vị mình, bọn họ đã từng được chứng kiến năng lực của Trương Dương, ngoài ra điểm mấu chốt nằm ở chỗ, hắn là người đã cứu mạng bố Cục trưởng Triệu.

Mối quan hệ này, chưa biết chừng có thể thông qua hắn mà lôi kéo được sự quan tâm của Cục trưởng, sẽ có lợi cho sự phát triển sau này.

Đương nhiên, dù không tận dụng được mối quan hệ này, có Trương Dương ở đây cũng như có một báu vật trong tay, y thuật của Trương Dương là điều rõ như ban ngày, nếu chẳng may mà có tình huống khẩn cấp, có Trương Dương ở đây giúp đỡ.

Với mấy lý do này, hầu hết các khoa đều đến gặp Viện trưởng để xin, đây cũng là một trong những lý do Chu Chí Tường triệu tập Hội nghị, nếu như không phải do quá nhiều người đánh tiếng xin làm ông ta không biết nên chọn chỗ nào như vậy, ông ta cũng không cần phải tập trung mọi người như vậy, không cần vì việc phân công cho một sinh viên thực tập mà mệt mỏi như vậy.

- Các ông không nói, vậy để tôi nói trước vậy!

Đột nhiên Ngô Hữu Đạo ngồi thẳng người dậy, tuy rằng ông ta làm ở bệnh viện, nhưng không thuộc biên chế ở đây, nên có chuyện gì ông ta cũng dám nói, các vị chủ nhiệm ở đây ngại, vậy thì ông ta đứng lên nói trước.

- Ai cũng biết Trương Dương vốn học Trung y, y thuật của cậu ta về Trung y hết sức tốt, tôi cho rằng, bố trí cậu ta ở khoa Trung y đúng là trọng dụng nhân tài hợp lý!

Ngô Hữu Đạo nói một cách chậm rãi, ông ta đã tốn bao công sức để kéo Trương Dương về viện, không phải là muốn tạo mối quan hệ với Trương Dương sao, đương nhiên là không muốn để Trương Dương đến khoa

Mỗi người đều có tâm tư riêng của mình, Ngô Hữu Đạo cũng không phải là ngoại lệ.

- Lão Ngô, đúng là tay nghề Trung y của Trương Dương không tồi, nhưng khả năng tay nghề Tây y của cậu ta cũng rất tốt, đúng lúc phòng cấp cứu đang cần một người như vậy, tôi thấy để Trương Dương đến phòng cấp cứu là tốt nhất, ở đó có thể coi là đơn vị quan trọng cấp thiết hàng đầu của viện ta, càng là nơi để phát huy được giá trị của Trương Dương!

Chủ nhiệm Triệu, Chủ nhiệm Phòng Cấp cứu vội vàng nói, Ngô Hữu Đạo đã nói trước rồi, ông ta không thể tiếp tục làm kiêu mà ngồi ngồi im.

Trước khi họp, Phó chủ nhiệm Lý đã nhiều lần đề nghị, nhất định phải lôi kéo được Trương Dương về phòng cấp cứu, Trương Dương chính là nhân tài toàn diện hiếm có.

Thêm Trương Dương, chỉ xem như thêm một người, nhưng đối với phòng cấp cứu thì hoàn toàn không như vậy, chỉ có cậu ta, mới có khả năng giải quyết nhiều công việc trước mắt mà bọn họ không làm được.

Trước đây bố của Cục trưởng Triệu cũng khám ở phòng cấp cứu, cuối cùng mọi người cũng bó tay, phải nhờ Trương Dương ra tay mới cứu được.

- Viện trưởng, ông cũng biết vừa rồi khoa Nhi của chúng ta đã có hai chuyên gia chuyển đi, trong lúc đang thiếu nhân lực thế này, Trương Dương phải đến Khoa Nhi mới đúng!

Chủ nhiệm Triệu vừa dứt lời, Trần Tín Chủ nhiệm khoa Nhi cũng lên tiếng, ai cũng biết Trương Dương là nhân tài, ai cũng muốn lôi kéo được Trương Dương về đơn vị mình.

Bây giờ mà không lên tiếng, một lúc nữa quyết định được đưa ra rồi thì hối không kịp.

Trần Tín vừa nói xong, Chủ nhiệm các khoa Chính hình, Giải phẫu thần kinh, Xoa bóp châm cứu. ... đều nhảy dựng lên, ai cũng có lý do riêng của học, muốn Trương Dương về bên họ.

Trong chốc lát, cả phòng họp loạn cả lên.

- Dừng, dừng, dừng, tất cả dừng lại!

Chu Chí Tường nhúc nhể hết cả đầu, vội vàng hô lớn, Phó viện trưởng Lý Cưu ngồi một bên cười đau khổ, ông ta không nghĩ rằng Trương Dương sẽ được tranh giành vậy, lúc bắt đầu thì chẳng ai nói gì, vừa nói một câu thì tất cả tranh nhau như ong vỡ tổ.

Nghĩ xong, Lý Cưu mới nói:

- Viện trưởng, hay để Trương Dương luân lượt ở các đơn vị xem sao?

Chuyện công tác luân lượt như lời Lý Cưu nói, chắc chắn là công tác luân lượt trong viện, tức là để Trương Dương công tác ở từng đơn vị trong viện một thời gian, đã từng có trường hợp cho sinh viên thực tập công tác luân lưu ở các đơn vị, nhưng phần lớn đều là y tá, còn cho bác sĩ công tác luân lưu thì rất hiếm.

- Không được!

Chu Chí Tường lập tức lắc đầu, nói tiếp:

- Thời gian làm việc mỗi tuần của Trương Dương chỉ có một ngày, lại còn công tác luân phiên, cậu ta có thể công tác tại các đơn vị được bao lâu, công việc còn chưa kịp quen đã phải thay đổi, không tốt với cậu ta, cũng không tốt với chúng ta!

Lý Cưu sững sờ, mặt lập tức biến sắc về bất lực.

Thực sự ông ta không để ý đến chuyện Trương Dương một tuần chỉ đến làm việc hai lần, mỗi lần chỉ được nửa ngày, đúng là chỉ làm được một ngày, chắc chắn không thể cho công tác luân phiên.

- Viện trưởng, theo tôi nên để cậu ta đến khoa Hô hấp, có một chuyện vô cùng quan trọng mà ông không nên quên!

Chủ nhiệm Đa khoa Từ Vũ nói chậm rãi, ánh mắt của các chủ nhiệm khoa đều đổ dồn vào ông ta, ai cũng không ngờ tới, đến Từ Vũ cũng tham gia vào hàng ngũ những người tranh giành Trương Dương.

Khoa Hô hấp, đó là địa bàn của Đường Hiểu Quyên, Đường Hiểu Quyên là ai, vợ của Từ Vũ.

Các chủ nhiệm khác đều tỏ vẻ bất bình, rõ ràng là Từ Vũ có dụng ý ở đây, nhưng họ cũng phải chịu.

Về mặt Chu Chí Tường có vẻ nghiêm túc, có chút hơi kích động.

Chuyện Từ Vũ nói, người khác không hề biết, nhưng ông ta thì biết rất rõ, những người biết chuyện chỉ có Ngô Hữu Đạo và Đường Hiểu Quyên.

Việc Trương Dương điều trị cho Tô Thiệu Hoa, đã trở thành đề tài đăng báo, phê duyệt cho về công tác ở đâu, chắc chắn sẽ là đề tài chính, hiện tại với sự điều trị của Trương Dương, thể trạng của Tô Thiệu Hoa có những chuyển biến rõ ràng, nên đề xuất này có khả năng được phê duyệt là rất cao.

Sau khi xin hãn về, vấn đề có nhiều tiến triển, nếu việc được Trương Dương hoàn thành, điều đó có ý nghĩa thiết yếu, đánh dấu một bước tiến mới đối với bệnh viện.

Với vấn đề này, chỉ nói đến phương diện thanh danh, Tam viện có thể vượt qua cả bệnh viện thị trấn, thậm chí có thể vượt qua bệnh viện tỉnh.

Vấn đề khó khăn lớn là được thế giới công nhận, còn ở trong nước thì thuộc tốp đầu, đối với bệnh viện cũng có những ý kiến khác nhau.

Ngô Hữu Đạo khẽ cau mày, ông ta là người biết rõ nhất, Từ Vũ lấy lý do này, ngay cả ông ta cũng không dám tranh, Chu Chí Tường khẳng định, việc ưu tiên hàng đầu là lợi ích của bệnh viện.

- Viện trưởng, Chủ nhiệm Từ, việc để Trương Dương đến phòng khác có thể hoãn lại được không, hãy để cậu ta ở phòng chúng tôi trước, trước tiên cứ ở chỗ đơn vị chúng tôi làm việc một thời gian được không?

Bổng Chủ nhiệm khoa Phụ sản Vương Quốc Hải nói, ai nấy cũng đều ngạc nhiên nhìn ông ta.

Bị mọi người nhìn như vậy, Vương Quốc Hải cảm thấy không thoải mái chút nào, nhưng vẫn cần phải cương quyết, nói chậm rãi:

- Viện trưởng, chúng ta cần giải quyết hết hai việc kia, nếu không giải quyết thì sẽ thành tai họa, không phải tôi muốn giành lấy Trương Dương, chỉ cần cậu ta giúp chúng ta giải quyết nốt hai vấn đề đó, chúng ta sẽ để cậu ta đi!

Lúc Vương Quốc Hải nói chuyện, có chút lúng túng.

Tất cả các Chủ nhiệm đều giật mình, bọn họ không hề cười nhạo Vương Quốc Hải mà còn đồng tình với ông ta.

Khoa Phụ sản có hai bệnh nhân nổi tiếng toàn bệnh viện, hai bệnh nhân đó đã điều trị ở đây hơn nửa năm rồi, tất nhiên là bọn họ sẽ về nhà, nhưng sau khi về nhà lại quay lại bệnh viện, sống chết không chịu đi.

Trong đó có lỗi của bệnh viện, cũng có thể xem như sự cố trong quá trình điều trị, người bệnh không bị bệnh gì phức tạp nhưng lại phức tạp hóa vấn đề lên với bệnh viện, xảy ra việc chẩn đoán sai.

Chẩn đoán sai còn đỡ, sau khi chẩn đoán sai khiến cho bệnh nhân có những chứng bệnh khác, vấn đề là bệnh viện không điều trị được bệnh này, chỉ có thể để cho người bệnh ở lại bệnh viện, hoặc là bồi thường.

Bệnh viện thì đuối lý mà bệnh nhân thì to mồm, chỉ có thể giữ lại ở đây, giữ lại đây cũng nửa năm rồi, bây giờ thỉnh thoảng bệnh nhân lại làm loạn lên, mỗi lần họ làm loạn là Vương Quốc Hải ăn không ngon.

Người bệnh còn lại thì là trường hợp đặc biệt, cô không bị sự cố gì trong lúc trị liệu, nhưng lại có ảnh hưởng lớn đến bệnh viện, vì vậy khiến Vương Quốc Hải đành chịu.

Hai bệnh nhân này, thậm chí họ đã mời những chuyên gia nổi tiếng của bệnh viện khác đến, nhưng rốt cuộc cũng không có cách nào, hiện tại Vương Quốc Hải đặt hết niềm hy vọng ở Trương Dương.

Nếu Trương Dương cũng không giải quyết được, hai quả bom hẹn giờ này không biết bao giờ mới nổ.

- Tôi biết rồi, mọi người thấy thế nào?

Chu Chí Tường gật đầu, nhìn một lượt xung quanh, mặc dù Trương Dương là sinh viên thực tập, nhưng vai trò của cậu ta như thế nào mọi người đều biết, nếu như được phân công phụ trách cậu ta, họ cũng không dùng cậu ta như một sinh viên thực tập.

- Có thể để cậu ta đến đó hai tháng trước, việc ở đó cần được giải quyết xong đã!

Chủ nhiệm Đa khoa Từ Võ gật gù đầu, ông ta vừa nói, Đường Hiểu Nhiên cũng tán đồng theo, Phó viện trưởng Lý Cưu, người có quan hệ không tồi với bọn họ cũng đứng dậy.

Các chủ nhiệm khác sau khi nghĩ một hồi, cuối cùng cũng gật đầu, lần đầu tiên Trương Dương cứu người ở bệnh viện của họ lại là một bệnh nhân phụ sản, năng lực của hắn là không có gì đáng nghi.

Tất cả mọi người đều đồng ý, Ngô Hữu Đạo cũng đành phải gật đầu.

Thật sự Khoa Phụ sản rất cần Trương Dương, hơn nữa việc Trương Dương chịu đến làm ở bệnh viện có phần công lao rất lớn của Vương Quốc Hải, ông ta không thể tranh giành được, cùng lắm thì sau này bộ xương già này chịu khó chạy đi chạy lại đến Khoa Phụ sản vậy.

Cứ như vậy, Trương Dương không hề biết gì, công việc của Trương Dương đã được sắp xếp, điểm dừng chân đầu tiên của hắn, chính là Khoa Phụ sản.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Người Nổi Tiếng Nhất Tam Viện

Cuộc họp kết thúc nhanh chóng.

Kết quả cuối cùng nằm ngoài dự kiến của Chu Chí Tường, trước đây ông ấy chưa từng nghĩ sẽ để Trương Dương đến khoa sản, có điều vấn đề ở đó thực sự cũng cần giải quyết rồi, để Trương Dương ra tay xem có hiệu quả gì không.

- Trưởng khoa Vương, lại là anh nhanh chân đi trước một bước!

Vừa bước ra khỏi cửa, Ngô Hữu Đạo cười và nói với Vương Quốc Hải một câu, ông cũng không ngờ rằng ở bệnh viện Trương Dương lại được yêu mến như thế.

Nếu biết sớm, ông đã hành động sớm hơn, ít nhất cũng phải thương lượng với Trương Dương một chút, nếu hán đồng ý, ông ta lại cố gắng thì khả năng Trương Dương về khoa Trung y là rất lớn.

Dù sao Trương Dương cũng xuất thân từ khoa Đông y.

-Ông Ngô, ai mà không biết phát hiện ra Trương Dương là công lao của ông, sau này vẫn mong ông chiếu cố nhiều hơn!

Giành lấy Trương Dương từ tay bao nhiêu người, Vương Quốc Hải vô cùng vui mừng, nói chuyện với Ngô Hữu Đạo ông ấy cũng vô cùng khách sáo.

Ông ấy nói không sai, Trương Dương có thể vào Tam viện, phần lớn công lao thuộc về Ngô Hữu Đạo, ông ấy cũng giúp đỡ nhưng so với Ngô Hữu Đạo thì còn kém xa.

Chính Ngô Hữu Đạo ra sức gạt bỏ lời khuyên can của mọi người, kiên quyết mời cho được Trương Dương.

- Trương Dương là một hạt giống tốt, ở chỗ các anh không được để cậu ấy bị thiệt thòi, đừng sai khiến cậu ấy như thực tập sinh đấy nhé!

Ngô Hữu Đạo gật đầu, trong lòng ông có chút chua xót, nhưng chuyện đã rồi, kết quả này chỉ có thể chấp nhận mà thôi.

- Điều này thì ông yên tâm, tài năng của cậu ấy không phải là tôi không biết!

Vương Quốc Hải nhếch miệng cười, cũng không nói nhiều với Ngô Hữu Đạo, liền rời đi.

Giá trị của Trương Dương, ông ta hiểu rất rõ, lần này xem như nhặt được ngọc bảo rồi, không nói đến Trương Dương là nhân tài mà bệnh viện phải bỏ ra hơn hai trăm ngàn mới mời về được, chỉ nguyên việc Trương Dương về khoa phụ sản thì lợi ích mang lại cũng không nhỏ.

Có Trương Dương ở đó, thì viện trưởng Chu cũng sẽ thiên về khoa phụ sản, về sau cần sự ủng hộ thì cũng dễ dàng hơn.

Ở cách đo không xa, Chu Chí Tường đang nhìn về phía hai người họ, khẽ thở dài.

Việc Trương Dương về khoa phụ sản Chu Chí Tường cũng chưa từng nghĩ đến, có một điều ông ấy có thể khẳng định, cho dù Ngô Hữu Đạo có cố gắng như thế nào đi nữa, ông ấy cũng sẽ không phân Trương Dương vào khoa Trung y, sức ảnh hưởng của Trung y dù sao cũng không thể so sánh được với Tây y, hơn nữa khoa Trung y đã có Ngô Hữu Đạo rồi.

Ông ấy không thể để hai bác sỹ nổi tiếng nhất được mời về cũng ở một khoa, việc này đối với quản lý bệnh viện cũng không tốt.

Cho nên ông ấy mới đặc biệt sắp xếp cuộc họp này, thông qua phương thức mở cuộc họp để quyết định hướng đi của Trương Dương, cũng là để Ngô Hữu Đạo nếu có ý kiến cũng không thể nói gì được.

-Trưởng khoa Vương, vừa nãy Trương Dương tìm anh, tôi nói với cậu ấy là anh đang đi họp!

Vừa về tới văn phòng, bác sỹ trực liền báo cáo với Vương Quốc Hải.

- Trương Dương cũng ở đây, đúng rồi, người nhà bạn học của cậu ấy đang nằm viện, có lẽ cậu ấy đến thăm bạn!

Vương Quốc Hải vỗ đầu một cái, để đồ xuống rồi chạy ngay ra ngoài.

Trương Dương ở đây thì quá tốt rồi, ông ta không cần gọi điện thông báo, nhân tiện Trương Dương ở đây thì nói luôn, sau này hán có thể trực tiếp đến khoa phụ sản làm việc.

Còn sắp xếp thời gian làm việc mỗi tuần đều do Trương Dương tự quyết định, hán ngoài thân phận là một thực tập sinh ra, tất cả những đãi ngộ khác đều là tốt nhất, đây cũng là thuận lợi lớn nhất mà Vương Quốc Hải đã dành cho hán.

Nhìn thấy Vương Quốc Hải vội vàng rời đi, bác sỹ trực lại khẽ lắc đầu.

Ở Tam viện nếu nói đến ai nổi tiếng nhất thì đó khôn phải là viện trưởng, cũng không phải trưởng khoa của họ, mà là Trương Dương, thực tập sinh chưa là bác sỹ chính thức.

Tin đồn về Trương Dương ở tam viện có rất nhiều rất nhiều, đều nói tất cả các lãnh đạo trong bệnh viện đều rất coi trọng hán, bây giờ thì bác sỹ này hiểu rằng đó là sự thật, nhìn biểu hiện của Vương Quốc Hải là biết.

Phòng bệnh của mẹ Nam Nam còn do chính Vương Quốc Hải sắp xếp, ông ta rất nhanh đã tìm đến nơi.

Có rất nhiều người trong phòng bệnh, Trương Dương và tất cả bọn họ vẫn chưa đi, vẫn ngồi đó nghe Hồ Hâm kể chuyện ở trường mấy năm nay, lúc kể chuyện Hồ Hâm rất khoa trương, làm cho mẹ Nam Nam cười suốt.

Những chuyện mà cậu ta kể đa phần là tất cả mọi người cùng trải qua.

Nhưng đó là chuyện “Trương Dương” của trước kia, bây giờ nghe lại Trương Dương có một cảm giác không nói lên lời, hình như bản thân hắn đã từng trải qua những chuyện này, nhưng những chuyện này lại như chuyện trong giấc mơ, có chút hư hư ảo ảo không thực tế.

-Bác sĩ Vương ông đến rồi à!

Nam Nam ngồi đối diện với cửa chính nên là người đầu tiên nhìn thấy Vương Quốc Hải.

- Tôi rảnh rồi đến xem sao, thấy mọi người sôi nổi quá!

Vương Quốc Hải bước vào, cười ha hả nói, mẹ Nam Nam cũng vội vàng đứng dậy chào hỏi, bà ấy biết đây là trưởng khoa bệnh viện, một người rất giỏi, không có ông ta bà ấy cũng không thể nhận được sự chăm sóc tận tình như vậy.

- Chúng tôi rảnh rồi nên mấy người bạn học ngồi đây nói chuyện!

Trương Dương cười nói, rồi đứng dậy, sau đó quay đầu lại nói nhỏ:

-Di Phuong, cháu ra ngoài một chút, Hồ Hâm, cậu ở đây tiếp tục kể chuyện cho đi ấy nhé!

Mẹ của Nam Nam họ Phuong, tên là Phuong Vân, từ nãy đến giờ ở đây mọi người đều thân quen rồi, mấy người họ đều gọi di Phuong.

Trương Dương lúc đầu vẫn có chút ngượng ngịu, giờ thì cũng tự nhiên rồi, hơn nữa hiện tại hắn mới ngoài hai mươi, vẫn còn là một sinh viên, gọi mẹ bạn là di là rất bình thường.

Nói xong câu đó, Trương Dương đi cùng Vương Quốc Hải ra khỏi phòng bệnh.

- Trương Dương, đi, cùng tôi đến văn phòng!

Văn phòng của khoa phụ sản cách phòng bệnh không xa, vừa đến văn phòng, Vương Quốc Hải liền nhiệt tình mời Trương Dương ngồi xuống, và tự tay rót trà mời Trương Dương.

Thái độ của ông ta làm Trương Dương có chút không hiểu, hình như hôm nay Vương Quốc Hải không giống như mọi khi, lúc chiều đến sắp xếp cho mẹ Nam Nam, Vương Quốc Hải cũng không giống thế này, hay ít nhất cũng không nhiệt tình như vậy.

- Khoa sản của Tam viện chúng ta rất nổi tiếng tại thành phố Trường Kinh này, cũng là một trong những khoa quan trọng nhất của bệnh viện, khoa chúng ta có hơn bốn mươi bác sĩ chính thức, và một đội ngũ y tá!

Vừa ngồi xuống, Vương Quốc Hải liền hào hứng giới thiệu, trong mắt ông ta, Trương Dương đã là người một nhà.

Trương Dương nhíu mày, nói nhỏ:

- Chủ nhiệm Vương, tôi và ông nói chuyện này để làm gì, tôi chỉ muốn biết, cụ thể sắp xếp phẫu thuật cho mẹ bạn tôi như thế nào!

- Phẫu thuật?

Vương Quốc Hải hơi giật mình, lập tức cười nói:

- Việc phẫu thuật thì cậu yên tâm, tôi sẽ đích thân sắp xếp thỏa đáng, đúng rồi, tôi lại quên không nói với cậu, cậu đã được bệnh viện sắp xếp thực tập tại khoa chúng tôi, sau này chúng ta là đồng nghiệp rồi!

Lúc nói Vương Quốc Hải cười rạng rỡ, bao nhiêu khoa đang muốn giành lấy Trương Dương, ông ta có thể giành được thật không dễ dàng.

-Ông nói gì, tôi thực tập tại đây?

Trương Dương đột nhiên kêu lên một tiếng, ở đây là ở đâu hắn đương nhiên rất rõ, khoa phụ sản, hắn cũng không thể ngờ, bệnh viện lại điều hắn vào khoa phụ sản.

Từ trước tới nay, Trương Dương luôn nghĩ hắn nhất định sẽ ở khoa Trung y của Tam viện, bởi vì hắn là một bác sĩ Trung y.

Cho dù là khoa nội, hay khoa ngoại, nhưng hắn chưa từng nghĩ đến phải vào khoa sản, mặc dù đối với khoa sản hắn cũng có trình độ rất cao nhưng điều đó không có nghĩa hắn thích nơi này.

- Đúng, Trương Dương, cậu đừng kích động, cậu là một nhân tài hiếm có, ở đây không có ai đối xử với cậu như một thực tập sinh đâu!

Vương Quốc Hải vội vàng gạt đầu, ông ta tưởng rằng Trương Dương đang căng thẳng, vội vàng an ủi hân một câu, nói thế nào đi nữa, Trương Dương cũng chưa có kinh nghiệm làm việc tại bệnh viện, hiện nay vẫn là thực tập sinh.

Đương nhiên, đó chỉ là kiếp này, kiếp trước, Trương Dương có vị trí đến Vương Quốc Hải cũng phải ước mơ, vào bệnh viện không có chút căng thẳng nào.

- Tôi, tôi không phải có ý này, tại sao lại đề tôi đến đây?

Trương Dương cười nhún nhó, hân không kì thị bất cứ bệnh nhân nào, nhưng dù sao hân cũng là một người đàn ông, làm việc ở khoa phụ sản, cảm giác cứ kì kì.

- Trương Dương, cậu là tài năng nổi bật nhất bệnh viện hiện nay, nhưng chỉ có thể là khoa phụ sản, cậu đến đây là điều đương nhiên!

Vương Quốc Hải cười, những lời nói trong cuộc họp tự nhiên anh ta không thể giải thích với Trương Dương, chỉ tạm lấy một lí do.

Trương Dương nghĩ một chút, rồi lại lắc đầu, điều Vương Quốc Hải nói lại là sự thật, người con gái đầu tiên mà hân cứu bị bệnh phụ khoa, không ngờ vì điều này mà hân vào khoa phụ sản.

Mặc dù ở đây còn phân khoa phụ khoa và khoa sản, nhưng hân nhất định sẽ không vào khoa sản, có điều hân vẫn luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Có điều ở thời điểm này Trương Dương cũng không nghĩ nhiều, hân chỉ trách bản thân lúc đầu kí hợp đồng không nói rõ ràng, đã kí hợp đồng rồi, bệnh viện sắp xếp công việc hân phải chấp hành.

Làm người phải giữ chữ tín, đây cũng là một điểm trong giữ chữ tín.

- Trương Dương cậu yên tâm, cậu sẽ không ở đây lâu đâu, có cơ hội cậu có thể đến khoa nội!

Vương Quốc Hải khẽ ho một tiếng, đây là điều ông ta đã dự liệu trước, Trương Dương có chút rối rắm với khoa phụ sản này.

- Vậy thì được, khi nào bắt đầu đi làm ở đây!

Trương Dương về mặt khổ sở, cuối cùng cũng gạt đầu.

Còn có thể điều chỉnh, đây là việc tốt, nếu Vương Quốc Hải không nói, hân cũng sẽ đi tìm Chu Chí Tường đòi điều chuyển, hân sẽ làm theo sự sắp xếp của bệnh viện, nhưng cũng phải bày tỏ chủ kiến của mình.

Chỉ là Vương Quốc Hải đã nói như vậy, giao tình của hân và Vương Quốc Hải coi như cũng không tệ, còn việc của mẹ Nam Nam còn nợ người ta một ân tình, lúc này hân cũng ngại nói ra việc điều chuyển, đành phải làm ở đây một thời gian.

- Thời gian đi làm cậu tự sắp xếp, sau đó báo lại với tôi một tiếng là được, còn nữa, cậu là thực tập sinh, thông thường sẽ không có văn phòng riêng, chỉ có thể sắp xếp cùng với người khác, cậu xem có được không?

Vương Quốc Hải chậm chậm nói, bây giờ ông ta muốn ổn định cho Trương Dương trước, việc bệnh nhân kia, không thích hợp để nói ra lúc này.

- Cũng được, tôi không quan trọng, sau này tôi sẽ đến làm vào chiều thứ tư và sáng thứ sáu!

Trương Dương nghĩ một lát, sau đó gạt đầu

Chiều thứ tư bài học ít nhất, không đi cũng được, quá lắm thì xin nghỉ, thứ sáu thì không đi học, nhân tiện bỏ ra nửa ngày đến.

- Không vấn đề, thứ tư, vậy thứ tư tuần này bắt đầu, khi đến cậu trực tiếp tìm tôi, sau đó tôi sẽ sắp xếp cụ thể!

Vương Quốc Hải lập tức gạt đầu, trong lòng nghĩ đến bác sĩ phụ trách hai bệnh nhân hiện nay.

Đội lúc Trương Dương đi làm, sắp xếp họ lại với nhau, sau đó cùng đi thăm bệnh nhân, để Trương Dương phát hiện ra sự có mặt của họ, đến lúc đó bản thân ông ta sẽ đi cùng, cũng để đề nghị Trương Dương có thể ra tay giúp đỡ.

Chương 130: Không Thể Nhẫn Nhịn

Nói chuyện cùng Vương Quốc Hải một chút, Trương lại quay về phòng bệnh.

Biết Trương Dương đang ở bệnh viện, Ngô Hữu Đạo còn đặc biệt đi đến một chuyến, còn giúp mẹ Nam Nam bắt mạch.

Điều này khiến mẹ Nam Nam rất cảm động, Trương Dương cũng từng giúp bà ấy bắt mạch, nhưng không hiểu tại sao, dáng vẻ của Trương Dương không có sức thuyết phục như Ngô Hữu Đạo.

Nói đến Trung y, mọi người vẫn tin tưởng những người lớn tuổi, râu bạc, áo dài, Ngô Hữu Đạo có hình tượng như thế, có cảm giác “tiên phong đạo cốt”(như vị tiên đắc đạo).

Kết luận của ông cũng gần giống với Trương Dương, căn bệnh này phải phẫu thuật, đợi phẫu thuật xong mới cắt vài thang thuốc bổ trợ trị liệu.

Sau khi Ngô Hữu Đạo đi, mấy người Trương Dương cũng đứng dậy ra về, Nam Nam tiễn họ ra tận xe.

Từ đầu đến cuối, mẹ con Nam Nam không hề nhắc đến chuyện xảy ra ở ngân hàng, cũng không nhắc đến số tiền gửi tiết kiệm của Trương Dương, điều này làm cho Trương Dương rất hài lòng, mặc dù mấy người họ đều là bạn thân của hắn, nhưng chuyện này tốt nhất là nên giấu kín.

Một người bên cạnh, đột nhiên lại có thay đổi lớn như vậy, theo bản năng sẽ làm cho con người có một cảm giác xa cách, Trương Dương không muốn như vậy.

Ngày hôm sau, Trương Dương lặng lẽ đến trường đi học, hôm nay bài không nhiều, chủ yếu là ôn tập, sắp thi rồi.

Nói đến thi cử, thầy giáo còn cố ý nhìn Trương Dương chăm chăm một lúc, bình thường thành tích của Trương Dương rất tốt, lần này xin nghỉ ốm hơn một tháng, không biết hắn có thể theo kịp không.

Nếu thi điểm kém, sẽ ảnh hưởng đến Trương Dương.

Có điều đối với thi cử Trương Dương vẫn không hề lo lắng, môn chuyên ngành thì không nói, kiếp trước hắn còn lấy được học vị thạc sĩ, nếu không phải vì công việc tại bệnh viện quá bận rộn, hắn lấy học vị tiến sĩ cũng hết sức dễ dàng.

Mặc dù không phải tiến sĩ, nhưng tiếng tăm của hắn lại không thua kém các tiến sĩ chút nào, nếu không có vụ tai nạn máy bay đó, hai năm sau hắn nhất định có danh hiệu giáo sư.

Còn các môn khác, một phần còn trong trí nhớ của “Trương Dương” trước đây, ít nhất cũng còn đọng lại cái cơ bản.

Mặt khác khoảng thời gian này Trương Dương cũng không hoàn toàn nghỉ ngơi, những sách cần xem hắn vẫn xem, học đại học lần hai, nếu như hắn không thi được thành tích tốt, sẽ cảm thấy có lỗi với bản thân.

Buổi chiều vừa tan học, Cố Thành liền tức giận đi tìm hắn.

Lúc trưa hội sinh viên triệu tập cuộc họp khẩn cấp, trên cuộc họp Chu Dật Trần nhanh chóng đưa ra quyết định cử một người mới làm Trưởng ban bộ phận đối ngoại, đó lại chính là tên chó chết mà cậu ta ghét nhất, Hoàng Thắng.

Hoàng Thắng vốn là trưởng ban tổ chức, điều đến bộ phận đối ngoại người khác cũng không thể nói gì.

Sau khi Hoàng Thắng lên làm trưởng ban, việc đầu tiên là tìm Cố Thành đòi tất cả các tài liệu đã duyệt trước đây, hơn nữa trực tiếp nói rõ, sau này những phê duyệt tài chính của bộ phận đối ngoại đều phải qua tay nó.

Bỗng chốc, quyền lực của Cố Thành bị hạ xuống, biến thành người có cũng được không cũng chẳng sao của bộ phận đối ngoại.

Còn chưa hết, sau khi Hoàng Thắng lên chức lập tức duyệt những cái trước đây Cố Thành không duyệt, đều là những bản xin tài chính của tên chó Hoàng Thắng đưa lên trước đây, cũng có nhiều cái cơ bản không đạt.

Lấy được những bản duyệt đó, vài người còn trêu chọc Cố Thành, ý là Cố Thành có ngăn cũng không ngăn nổi họ, tiền mà họ cần cuối cùng cũng lấy được rồi.

Cũng khó trách, Cố Thành vừa gặp Trương Dương đã tức giận như vậy.

- Cố gắng thêm vài ngày, cậu phải tin rằng qua mưa giông sẽ có cầu vồng!

Trương Dương nhỏ giọng an ủi, Chu Dật Trần nhanh chóng lấy đi quyền tài chính, còn vô cùng gấp rút bắt đầu hành động, làm cho Trương Dương có chút bất ngờ.

Có điều như thế càng tốt, tục ngữ có câu, muốn một người bị diệt vong, thì phải để cho người đó bị phát điên, Chu Dật Trần càng điên cuồng, thì sau này diệt vong càng nhanh, cây đao này, đã bắt đầu giờ lên, đợi thời điểm thích hợp sẽ giáng lên đầu anh ta.

Vì trước khi phẫu thuật phải rửa ruột, mẹ Nam Nam hôm nay không được ăn cơm, mấy người họ cũng không đến bệnh viện, để dành thời gian cho hai mẹ con họ nghỉ ngơi.

Hồ Hâm và tiểu Ngốc vừa tan học đã không biết đi đâu mất rồi, Trương Dương không tới bệnh viện, Cố Thành lại muốn đi, nói chuyện với Trương Dương một lát rồi đi, còn Tiêu Bán, cả ngày không nhìn thấy bóng dáng cậu ta đâu.

Sau khi đón Mễ Tuyết, hiếm có cơ hội chỉ có hai người họ.

Thế giới chỉ có hai người, Trương Dương cũng không muốn lãng phí như vậy, trong lòng nghĩ, lập tức nói:

- Mễ Tuyết, hôm nay không về nhà nấu cơm nữa nhé, chúng ta ra ngoài ăn đi!

-Được, chúng ta đi ăn gì?

Mễ Tuyết lập tức gật đầu, bây giờ vẫn còn sớm, cô ấy cũng không muốn về sớm như vậy.

- Ăn gì cũng được, chúng ta đi vào trong thành phố, ăn xong rồi đi xem phim!

Trương Dương mỉm cười, Mễ Tuyết lại ngẩng đầu lên, nhìn Trương Dương một cách ngạc nhiên, sau đó mặt ửng hồng lên, khẽ khẽ gật đầu.

Ăn cơm, xem phim, đi dạo phố, đây thực sự mới là cuộc sống của những đôi tình nhân, sau khi mối quan hệ của hai người hình thành, vẫn chưa từng có lần nào hẹn hò như vậy.

Có xe tiện hơn rất nhiều, đi về lấy xe, hai người cùng đi thẳng vào trung tâm phồn hoa nhất trong thành phố.

Vẫn còn sớm, Mễ Tuyết tung búng kéo Trương Dương đi dạo phố, hai người tay trong tay, cũng không sợ ai nhìn thấy, đi đi lại lại ở chợ lớn, nhưng Mễ Tuyết xem thì nhiều, mua thì ít, mặc dù như vậy nhưng cô ấy rất vui.

- Cái túi này trong đẹp đây, rất hợp với em, mua đi!

Trương Dương đột ngột kéo Mễ Tuyết lại, chỉ vào chiếc túi cô ấy vừa xem, lúc Mễ Tuyết xem chiếc túi đó, hần cảm thấy có điều gì rất lạ, hình như Mễ Tuyết rất thích cái túi đó.

- Không, chúng ta đến đằng trước xem chút đi!

Mễ Tuyết vội vàng lắc đầu, lúc nói, còn lưỡng lự nhìn tem giá trên chiếc túi.

- Chị bán hàng, tôi mua cái này!

Trương Dương mỉm cười, vẫy vẫy người bán hàng, chiếc túi này là hàng hiệu, giá trên chiếc tem là hơn một ngàn nhân dân tệ, chính là giá này làm cho Mễ Tuyết không muốn mua.

Hơn một ngàn nhân dân tệ, đối với Mễ Tuyết mà nói, đây không phải số tiền nhỏ, số tiền cô ấy tích từ lâu, cộng thêm sinh hoạt phí mới tặng được Trương Dương một chiếc máy nhắn tin, chiếc máy nhắn tin đó không đến hơn một ngàn.

- Em không được từ chối!

Mễ Tuyết đang định nói, lại bị Trương Dương cắt ngang, nhìn khuôn mặt cười rạng rỡ của Trương Dương, Mễ Tuyết khẽ gật đầu, trong lòng vô cùng cảm động.

- Được bạn đợi một chút!

Người bán hàng cũng đi đến, còn quan sát Trương Dương, hôm nay hần vẫn mặc bộ quần áo thường ngày, còn đeo chiếc túi vải, nhìn như một cậu sinh viên bình thường.

Nhưng nhân viên bán hàng cũng không nói gì, nhanh nhẹn viết hóa đơn, chỉ cho Trương Dương quầy thanh toán, bảo hần thanh toán trước lấy túi sau.

- Em chờ anh nhé!

Trương Dương mỉm cười với Mễ Tuyết, nhân viên bán hàng không nhiệt tình với họ lắm, nhưng cũng không khinh thường, thái độ bình thường.

Quầy thanh toán hoixa một chút, Trương Dương cầm hóa đơn đi.

Chiếc túi này sau khi giảm giá là một ngàn ba trăm tám mươi nhân dân tệ, trên người Trương Dương vẫn còn hơn ba mươi ngàn tệ tiền mặt nên không

phải dùng thẻ, trực tiếp trả tiền mặt.

Nhìn Trương Dương không chút do dự rút ra hơn một ngàn tệ từ chiếc túi vải ra, mua chiếc túi hàng hiệu.

Mấy cô gái ở quầy thanh toán đều trộm nhìn hắn, thì thầm to nhỏ với nhau, những đồ trong quán của họ giá đều không hề rẻ, cũng có thể nói là xa xỉ phẩm, có thể tiêu tiền ở đây, đa số là những người có tiền.

Mà những người có tiền đều có một đặc điểm, đều là người có tuổi, trẻ cũng phải khoảng ba mươi, còn tầm tuổi như Trương Dương, không nhiều.

Hơn nữa Trương Dương ăn mặc rất bình thường, tự nhiên thành tiêu điểm, trở thành đối tượng bàn luận của mọi người, đáng tiếc là lời nói hay thì rất ít.

Thanh toán xong, Trương Dương lập tức trở lại, vừa đi được vài bước, khuôn mặt cười rạng rỡ liền biến mất, trên mặt hiện lên chút tức giận.

Hắn vừa đi một chút, bên cạnh Mễ Tuyết đã có một người đàn ông, còn là một tên béo tầm ba lăm ba sáu tuổi.

Người đàn ông đó đang nói gì đó với Mễ Tuyết, lúc nói chuyện còn khoa chân múa tay, có điều Mễ Tuyết có vẻ rất chán ghét, muốn tránh nhưng không tránh nổi hắn ta.

Nhìn thấy cảnh đó, Trương Dương không kìm được đi nhanh hơn một chút.

- Xin lỗi, bạn trai tôi đến rồi.

Nhìn thấy Trương Dương, trên mặt Mễ Tuyết hiện lên nụ cười ngọt ngào, mặc dù người đàn ông bên cạnh làm cô ấy ghê tởm nhưng cô ấy vẫn vô cùng lễ phép nói một câu.

- Bạn trai!

Tên béo giật mình, lúc này mới chú ý đến Trương Dương đang bước rất nhanh.

- Chuyện gì thế này?

Trương Dương hỏi nhỏ một câu, hắn đi thanh toán hóa đơn, chỉ có vài phút, không ngờ chỉ trong vài phút đã có người đến bắt chuyện, bất cứ ai nhìn thấy bạn gái của mình bị người đàn ông khác quấy rầy, đều không vui.

- Không có gì, chúng ta đi thôi!

Mễ Tuyết khẽ lắc đầu, nhân viên bán hàng cũng đi đến, nhận lấy hóa đơn từ tay Trương Dương, đưa chiếc túi đã chuẩn bị sẵn cho Mễ Tuyết.

Đó là một chiếc túi khoác vai màu hồng, kiểu dáng tinh xảo đáng yêu, Mễ Tuyết thật sự rất thích, hơn nữa khi Mễ Tuyết khoác lên thì vô cùng hợp, làm cho cô ấy trở nên hấp dẫn hơn.

- Cô gái, hay là cô cứ suy nghĩ về chuyện tôi vừa nói nhé, tôi bảo đảm sau này cô sẽ thành người mẫu hàng đầu cả nước, cuộc sống sẽ tốt hơn bây giờ nhiều.

Tên béo đó còn quay lại nhìn Mễ Tuyết nói thêm một câu, lông mày của Trương Dương lập tức dựng lên.

Người đàn ông này lúc nói chuyện với Mễ Tuyết, căn bản không chú ý đến hắn, như thể hắn không tồn tại.

- Tôi đã nói rồi, tôi không cần, cũng không muốn làm người mẫu gì đó!

Lông mày của Mễ Tuyết cũng trau lại, giọng nói bắt đầu trở nên lạnh lùng, cô ấy nói thế, Trương Dương cũng hiểu được đó là chuyện gì.

Người này thấy Mễ Tuyết có điều kiện tốt, muốn mời cô ấy đi làm người mẫu, chuyện này, kiếp trước Trương Dương nghe qua nhiều rồi, đại đa số là loại lừa tình lừa tiền, ngoài làm người mẫu còn có thể làm diễn viên, sau này thành minh tinh màn bạc.

- Tôi nói thật đấy, điều kiện của cô rất tốt, không làm người mẫu quả thực rất lãng phí.

Tên béo lại nói thêm một câu, nói xong cảm thấy vẫn chưa đủ, lại quay đầu hếch hếch với Trương Dương, nói:

- Cô gái, nghe lời khuyên của tôi, lời ngon tiếng ngọt bây giờ cũng chẳng có tác dụng gì. Cuộc sống tốt thực sự thì phải tự mình nắm lấy. Tự mình đi kiếm tiền, đừng để cho người ta bỏ tiền mua vài thứ đồ bình thường tặng mà bị mê hoặc.

- Anh nói cái gì?

Lông mày Trương Dương co lại chặt hơn, trực tiếp hỏi một câu, lần này tên béo nói là nhầm vào hắn rồi.

Tên béo lạnh lùng nhìn Trương Dương, tiếp tục nói:

- Chàng trai, nếu cậu thật sự muốn tốt cho bạn gái mình, thì đừng cản trở sự phát triển của cô ấy, để mua được chiếc túi này, cậu phải tích tiền trong bao lâu? Sợ rằng phải đến mấy tháng sinh hoạt phí, chuyện như vậy có thể làm cảm động bạn gái trong lúc này, nhưng cuộc sống là cả đời, cậu phải nghĩ nhiều một chút cho bản thân!

Dừng lại một chút, người đàn ông béo kia hình như nghĩ ra điều gì, tiếp tục nói:

- Như thế này nhé, cậu đồng ý để bạn gái cậu làm người mẫu, tôi sẽ giúp cậu giới thiệu một công việc, mỗi tháng không thấp hơn 1 ngàn tệ, thế nào?

Tên béo đó nói rõ ràng như thế, đến giờ Mễ Tuyết cũng hiểu được ý anh ta rồi.

Thì ra anh ta nghĩ rằng số tiền Trương Dương mua chiếc túi này là tích lũy của cả mấy tháng tiền sinh hoạt., có điều khoan hãy nói, bên cạnh còn có vài nhân viên bán hàng đến xem náo nhiệt, họ đều đồng tình với lời nói của tên béo kia.

Hiện nay có không ít sinh viên nam vì một nụ cười của bạn gái, than rằng tiền tích cóp đã mua quà lấy lòng bạn gái rồi.

Từ độ tuổi của Trương Dương, lại nhìn cách ăn mặc của hắn, thật sự rất giống mấy cậu sinh viên.

Người đàn ông béo kia nói xong khuôn mặt ra vẻ rộng lượng lắm, như thể anh ta vừa bố thí cho Trương Dương cái gì đó. Những năm 98, một công việc mỗi tháng kiếm được hơn một ngàn tệ, quả thực là không tồi, có thể làm rất nhiều người động lòng.

- Trương Dương, chúng ta đi!

Sắc mặt Trương Dương lạnh ngắt, Mễ Tuyết nhìn thấy khác lạ, vội vàng đi lên kéo lấy cánh tay Trương Dương.

Ở cùng Trương Dương lâu như vậy, cô ấy chưa bao giờ thấy Trương Dương tức giận như vậy, điều đó cho thấy, Trương Dương hiện tại đang nổi giận rồi.

- Cô gái, chẳng lẽ cô không muốn thu nhập mỗi năm một trăm, hai trăm ngàn thậm chí năm trăm ngàn sao, đến lúc đó, cô có thể tự mua nhà, mua xe, sống cuộc sống sung sướng mà mình thích!

Nhìn thấy Mễ Tuyết muốn đi, người đàn ông béo đó lại vội vàng nói một câu, ở thời đại này, có thể thu nhập mỗi năm một trăm ngàn đã là mức lương cao trong rất nhiều người rồi.

Thậm chí đến năm trăm ngàn, còn giỏi hơn cả người thế hệ sau kiếm triệu tệ một năm, đối với nhiều người bình thường có sức hút chết người.

Nhìn biểu hiện của mấy nhân viên bán hàng đó là biết, bọn họ xúm lại, nhìn Mễ Tuyết đầy ngưỡng mộ và ghen tị, có người còn muốn để cho tên béo đó chú ý đến mình, xem mình có cơ hội ấy không.

Đáng tiếc là tên béo không thèm liếc nhìn mấy cô đó đến một cái.

- Cuộc sống sung sướng chết tiệt của mày!

Trương Dương đột ngột giơ tay lên, trực tiếp giáng mạnh xuống mặt tên béo.

“Chát” một tiếng, tên béo bị đẩy về về sau, máu từ mũi hắn chảy ra, rơi xuống đất.

Sức ra tay của Trương Dương không hề nhẹ, đây là vì vô cùng tức giận, tên béo bị một trượng mà không hiểu gì cả.

Đấm một trượng, Trương Dương vẫn chưa hả giận, lại tiếp tục, đá một đá, lực đá cũng không hề nhỏ, có thể tên béo này phải đau mấy tháng.

Vừa đấm vừa đá, làm cho tên béo đó đau không nói lên lời, kêu gào thảm thiết.

Sau khi đá, Trương Dương hình như vẫn chưa hết tức, lại định tiến lên đánh tiếp, nhưng bị Mễ Tuyết kéo lại.

Mễ Tuyết cũng không ngờ, Trương Dương lại ra tay đánh người, ấn tượng của cô ấy về Trương Dương không phải như thế này, hay ít nhất không hung dữ đến như vậy.

Bị Mễ Tuyết kéo lại, Trương Dương mới không đánh nữa, nhưng trên mặt vẫn bùng bùng lửa giận.

Tính tình của hắn rất tốt, nhưng cũng có giới hạn, tên béo này nói hắn không có tiền, tích cóp tiền để bạn gái vui không tính, hắn vẫn có thể nhịn, nhưng luôn miệng kích bác bảo Mễ Tuyết đi làm người mẫu, để hưởng cuộc sống sung sướng gì đó, làm cho Trương Dương không nhẫn nhịn được nữa.

Điều này trong mắt Trương Dương chính là đang trêu chọc Mễ Tuyết trước mặt hắn, bạn gái mình bị kẻ khác trêu chọc, nếu là đàn ông không ai có thể nhịn được, Trương Dương chưa đánh cho anh ta tàn tật, đánh cho chết, là bản thân vẫn còn chút lý trí.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Có Người Theo Dõi

Sự việc bắt ngờ, làm những người xung quanh đều sửng sốt!

Đây là chợ cao cấp, đứng nhất nhì toàn thành phố Trường Kinh, hàng hóa ở đây đều là hàng cao cấp, giá cả không hề rẻ, không ai ngờ rằng ở đây lại xảy ra chuyện ẩu đả.

Tên béo nằm trên sàn nhà, rên hừ hừ, Mễ Tuyết lại kéo Trương Dương rất chặt, không có cô ấy kéo, tên béo này có lẽ sẽ xui xẻo hơn nữa.

- Tao cảnh cáo mày, nếu dám đến quấy rầy bạn gái tao, tao sẽ đập chết mày!

Trương Dương không có đẩy ra, sợ làm đau Mễ Tuyết, nhưng hấn vẫn hung dữ hét vào mặt tên béo đang nằm trên mặt đất.

Hắn biết tên béo đó nghe thấy, anh ta cũng rất rõ lực ra tay của mình, hắn lại là một bác sĩ, làm cho tên béo đó chịu đau đớn mà không bị ngất đi là rất đơn giản.

Điều đó cho thấy, tên béo này đã làm cho hắn tức giận đến mức nào, lần trước mấy tên côn đồ còn bị Trương Dương đánh cho ngất xỉu, làm cho chúng nhận tội tại chỗ.

Bảo vệ chợ chạy đến, mấy người vây lấy Trương Dương, nhưng không ai dám động thủ, bộ dạng của Trương Dương thật sự rất hung dữ, hơn nữa trên tay còn dính máu.

- Trương Dương, đừng đánh nữa.

Mễ Tuyết ngăn Trương Dung, cuối cùng kéo hắn sang một bên.

- Mễ Tuyết, anh không sao, tên lừa bịp này, đáng bị đánh, nó dám gạ gẫm em, lần sau ai dám gạ gẫm em, anh cũng sẽ đánh như vậy!

Trương Dương lắc đầu, nói với Mễ Tuyết giọng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Mễ Tuyết gật đầu rất mạnh, hôm nay cô ấy lại nhìn thấy phần bạo lực trong Trương Dương, nhưng trong lòng lại rất vui, cô ấy rất rõ, Trương Dương như vậy là vì cô ấy.

Điều này chứng tỏ Trương Dương rất quan tâm đến mình, người trong lòng đối với mình như thế còn gì không mãn nguyện đây.

- Mấy người mau bắt lấy nó, tôi sẽ lập tức báo cảnh sát!

Người lãnh đạo của bộ phận bảo vệ chỉ vào Trương Dương nói, trên tay còn cầm bộ đàm, mấy người bảo vệ cuối cùng xúm lại, vẫn chưa chạm tới Trương Dương, đã bị đôi mắt hung dữ của Trương Dương dọa cho phải lùi một bước.

Trương Dương vừa mới nổi giận, tính khí trong người còn chưa ổn định, Trương Dương là người có nội công, bất kì lúc nào nội công đó phát ra ngoài đều làm cho người bình thường phải run sợ.

- Đừng có động vào tôi, tôi sẽ tự đi!

Trương Dương nhẹ giọng nói một câu, tên béo kia vẫn nằm trên mặt đất kêu la, lúc đó Trương Dương lại cảm thấy vừa nãy đánh nhẹ quá, phải để cho thằng này gãy vài đoạn xương, vài tháng sau không thể xuống giường mới đúng.

Như vậy anh ta mới không có cơ hội đi lừa mấy cô gái trẻ nữa.

Trương Dương kéo Mễ Tuyết đi theo bảo vệ đến phòng trị an, có ít nhất năm người bảo vệ đang hồi hộp nhìn hắn, không ngờ một thanh niên trẻ tuổi ra tay lại hung dữ như vậy, máu lan đầy mặt đất, nhìn hoa cả mắt.

Chính vì thế, bọn họ mới không dám bạo hành với Trương Dương, may mà Trương Dương hợp tác, không làm khó họ.

- Trương Dương, chúng ta làm thế nào, có cần liên lạc với anh Tô không?

Mễ Tuyết vẫn ôm chặt cánh tay của Trương Dương, lúc này cô ấy có chút sợ hãi, cô ấy lo lắng cho Trương Dương.

Tên béo kia bị Trương Dương đánh cho bất động, nếu xảy ra chuyện gì thì Trương Dương sẽ phải vào tù, dù sao ở chỗ này đánh người đã có rất nhiều người nhìn thấy.

Lúc này chỉ có thể là người có năng lực mới giúp đỡ được, người cô ấy có thể nghĩ đến cũng chỉ có thể là công tử nhà họ Tô thôi.

- Không cần, việc này không cần phiền đến anh ta, anh có cách!

Trương Dương lắc đầu, lấy điện thoại trong túi xách ra, nghĩ một chút, trực tiếp gọi đến số của Lư Hiểu Đường.

Nếu là kiếp trước, hẳn có thể trực tiếp đến tỉnh, nhưng kiếp này thì không được, hiện tại hẳn nghĩ đến người thuộc công an, chỉ có con trai ông Lư, Lư Hiểu Đường.

Một lát sau, có một cuộc điện thoại của Trương Kinh gọi lại.

- Xin chào, tôi là Lư Hiểu Đường!

Trong điện thoại vọng ra tiếng nói của Lư Hiểu Đường, giọng nói có chút nghiêm khắc.

- Anh Lư, em là Trương Dương!

Nhận điện thoại, giọng điệu của Trương Dương trở nên hòa nhã, chỉ nghe giọng nói, căn bản không thể đoán được là hắn vừa dạy dỗ cho người ta một trận, lại còn đánh người thế thâm như vậy.

- Trương Dương, tiểu tử này được đấy, có cả di động rồi, tìm anh có việc gì?

Nghe thấy là Trương Dương, giọng nói của Lư Hiểu Đường tích cực hẳn lên, điều này là cho Trương Dương yên tâm hơn.

Nói đến quan hệ của hắn và ông Lư thì vô cùng tốt, nhưng với Lư Hiểu Đường thì không thân quen lắm, lần này nếu nhờ Lư Hiểu Đường giúp đỡ, xem ra lại nợ người ta một ân tình rồi.

- Chuyện là thế này, em gặp chút rắc rối!

Trương Dương nhẹ giọng nói, nói đơn giản rõ ràng, một lát sau đã nói toàn bộ sự việc ra.

- Tôi biết rồi, việc này cậu không cần lo, tôi sẽ sắp xếp cho cậu!

Trong điện thoại tiếng Lư Hiểu Đường vọng lại rất nhanh, Lư Hiểu Đường trả lời sáng khoái như vậy khiến Trương Dương cũng phải giật mình, có điều đây là một kết quả tốt với hắn.

- Người hung dữ đánh anh Hồ ở đâu?

Cửa phòng công an bất ngờ mở ra, ba người mặc áo công an cùng xông vào, trong đó có một người rất lớn tiếng nói.

Có hai bảo vệ lập tức chỉ chỉ vào Trương Dương.

Trương Dương hơi cau mày, mấy người cảnh sát này đến không tốt lành gì, lại còn gọi tên béo bị đánh là anh Hồ, có lẽ phiền phức đây.

Nếu có phiền phức Trương Dương cũng không sợ, những cảnh sát này dám làm bừa, hắn cũng không ngại, Trương Dương kiếp trước là người trời không sợ, đất không sợ, cũng không ít lần đánh nhau với người ta, kiếp này vì sinh ra lần nữa, lại là sinh viên, tính cách cũng điềm đạm hơn nhiều rồi.

- Là cậu, còng tay anh ta lại!

Người cảnh sát dẫn đầu nhìn Trương Dương, lập tức nói với người bên cạnh một tiếng, còn hung dữ nhìn Trương Dương.

Mề Tuyết ôm tay Trương Dương chặt hơn, khuôn mặt vô cùng lo lắng, cô ấy dù sao cũng là một cô gái, theo bản năng có chút sợ cảnh sát.

- Không hỏi gì, các anh lại tùy tiện còng tay người khác sao?

Trương Dương lúc này khẩu khí rất bình tĩnh, có điều điện thoại không tắt, hắn còn nhấn vào nút mở loa ngoài.

Hắn lần trước đã biết thân phận của Lư Hiểu Đường ở cục công an, mấy người bây giờ có lẽ là nhân viên cảnh sát bình thường trong sở cảnh sát, so với đội trưởng cảnh sát hình sự thành phố chênh lệch thật sự quá lớn.

- Tao phá án còn cần mày dạy à, chỉ điểm này thôi cũng cần dạy dỗ mày rồi, sao còn không còng tay nó lại?

Người cảnh sát dẫn đầu kêu lên một tiếng, người mà anh ta vừa phân công lại không thấy động tĩnh gì.

Tên cảnh sát đó sở dĩ bất động vì nhìn thấy Mễ Tuyết, anh ta bị Mễ Tuyết làm cho mê mẩn, người cảnh sát cảm đầu nói thêm một lần nữa, anh ta mới lấy công tay, tiến nhanh về phía Trương Dương.

- Tôi là Lưu Hiểu Đường thuộc đội cảnh sát hình sự thành phố, các cậu thuộc phân cục nào?

Trong điện thoại của Trương Dương vọng ra một giọng nói, anh cảnh sát đang cầm công tay đến khẽ run rẩy, không dám tin vào thứ đồ Trương Dương đang cầm trên tay.

Thực ra mà nói, là nhìn chiếc điện thoại trên tay Trương Dương.

Viên cảnh sát cảm đầu cũng giật mình, anh ta cũng từng gặp Lưu Hiểu Đường, vô cùng quen thuộc giọng nói này.

Đội cảnh sát hình sự thành phố, trước hết là cấp trên của phân cục của họ, còn cao hơn cả sở cảnh sát của họ nữa, cao hơn họ mấy tầng như vậy, đừng nói là anh ta, đến sở trưởng của họ, gặp Lưu Hiểu Đường cũng phải kính nể vài phần.

Hơn nữa tên tuổi của Lưu Hiểu Đường trong ngành này được rất nhiều người biết đến, mặt lạnh ngắt, mặc dù chỉ là đội trưởng đội hình sự thôi nhưng quyền lực trong cục ngang với cục phó..

- Trương Dương cậu đưa điện thoại cho người phụ trách của họ, để người phụ trách của bộ họ nói chuyện với tôi.

Tiếng của Lưu Hiểu Đường lại vang lên, Trương Dương biết ý lập tức gạt đầu, trực tiếp tắt loa ngoài, đưa điện thoại cho viên cảnh sát đang đến công tay hắn.

Lưu Hiểu Đường muốn giải quyết một mình, dù sao cũng là quan hệ giữa họ, vì vậy Trương Dương mới tắt loa ngoài, đầu dây bên kia, nghe thấy âm thanh yên lặng hơn rất nhiều, Lưu Hiểu Đường cũng gạt đầu hài lòng.

Trương Dương hoàn toàn hiểu ý anh ta.

Viên cảnh sát này cũng không dám lên tiếng, cầm điện thoại rồi đưa cho cảnh sát đứng đầu.

Cảnh sát trưởng đoàn cầm điện thoại, đi ra một chỗ nói nhỏ, không ngừng gạt đầu, sau vài phút, mới tắt điện thoại, lễ phép đưa lại cho Trương Dương.

Anh ta từng gặp và từng nghe qua tiếng của Lưu Hiểu Đường, nên biết đây là thật, hơn nữa cũng không mấy người dám giả mạo đội trưởng cảnh sát hình sự.

- Trương, anh Trương, ngại quá, là hiểu lầm!

Viên cảnh sát đứng đầu xem ra vô cùng lúng túng, lúc nói chuyện rất ngập ngừng, trong lòng cũng mắng thầm anh công tử họ Hồ.

- Nếu đã là hiểu lầm, cứ giải thích rõ ràng là được, anh vừa nói đến anh Hồ là ai?

Trương Dương cũng không muốn tính toán với anh ta, dù sao mình cũng không sao, bây giờ hắn muốn làm rõ thân phận của tên béo kia.

- Anh Hồ, là chủ công ty quảng cáo Mỹ Giai!

Nói đến công tử họ Hồ, viên cảnh sát đứng đầu có chút lúng túng.

Thật ra anh ta là tên lưu manh của vùng này, trước đây làm chuyện lừa bịp gạt người, sau này bị bắt giam 3 năm trong tù.

Sau này khi ra tù, anh ta không sửa chữa tội lỗi, mà còn trầm trọng hơn, hơn nữa khi lừa gạt còn học được dùng đầu óc, cơ bản không để lại chứng cứ, vì vậy có người muốn tính sổ với anh ta, nhưng cũng không làm gì được.

Còn không nói, tên họ Hồ này còn lừa được vài con cá lớn, nghe nói là lừa được rất nhiều tiền, về sau bắt đầu làm ăn kinh doanh.

Nhưng đáng tiếc anh ta không thể làm ăn chân chính được, bình thường vẫn dựa vào lừa bịp, anh ta mở một công ty người mẫu, nhưng không phải thực sự đào tạo người mẫu, mà là lừa con gái, lừa tình lừa tiền.

Thông thường, những cô gái mà anh ta lừa đều có hợp đồng, anh ta cũng để cho những cô gái ấy thật sự trở thành người mẫu, giao dịch tiền sắc đều trên tinh thần tự nguyện, nếu có cô gái nào biết mình bị mắc mưu, cũng không làm gì được anh ta.

Hôm nay, anh ta bị nhan sắc của Mễ Tuyết mê hoặc, muốn lừa Mễ Tuyết, lúc lừa không phải anh ta chưa gặp trường hợp bạn trai đi cùng, thông thường bị anh ta si nhục mấy câu rồi lặng lẽ bỏ đi, giống như Trương Dương, thì anh ta mới gặp lần đầu.

Lần này xem như anh ta đen đui rồi.

Nghe viên cảnh sát đứng đầu ấp áp ứng ứng, Trương Dương cũng không hỏi thêm nữa, về mặt của viên cảnh sát đã nói cho hắn tất cả, hắn biết được suy đoán của hắn là đúng.

Vào thời buổi này, làm gì có những chuyện tốt như thế, dùng kĩ xảo này để lừa các cô gái trẻ không phải một mình tên họ Hồ, chỉ là anh ta đen đui, lại gặp ngay Trương Dương.

Hon nữa xem về mặt mặt tự nhiên của viên cảnh sát, có lẽ giữa hai người họ có một giao kèo bí mật.

- Anh Trương, chúng ta đến sở cảnh sát để ghi lời khai lại đi.

Nhìn Trương Dương không tiếp tục hỏi nữa, viên cảnh sát dẫn đầu cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dự đoán của Trương Dương là đúng, mấy viên cảnh sát này có quan hệ với tên họ Hồ, anh ta lừa người nhiều rồi, nhất định có người tố cáo với họ, sở cảnh sát chắc chắn cũng từng đi giải quyết.

Mỗi lần như vậy, tên họ Hồ đã tặng họ không ít quà cáp, để mấy người trong sở cảnh sát nương tay cho.

Nếu những người tiếp tục tố cáo anh ta, căn bản cũng không có bằng chứng có lợi, bọn họ cũng sẽ vui vẻ giúp tên họ Hồ như tát nước theo mưa, dần dần quen và trở thành bạn bè.

Khu vực thuộc của họ chính là ở đây, đây là khu kinh doanh quan trọng nhất, nhận được báo án là họ chạy đến, nghe thấy Hồ công tử bị đánh là lập tức đến bắt người, vốn là để giúp Hồ công tử hả giận, nhân tiện còn có thêm vài điểm tốt.

Tuy nhiên, hiện giờ họ không thể có cách nghĩ ấy nữa, vì Hồ công tử kia có cho họ lợi ích như thế nào, cũng không thể bằng chiếc mũ trên đầu bọn họ, uy lực của đội trưởng đội hình sự thành phố không phải là tầm thường.

Đồn công an không xa, Trương Dương lần này rất hợp tác, trực tiếp đến đó ghi lời khai.

Ghi lời khai xong lưu lại phương thức liên lạc và địa chỉ, lúc bấy giờ tên họ Hồ bị đưa đến bệnh viện, độ sát thương của hai cú đánh của Trương Dương không hề nhỏ.

Đối với vụ án này, ý của bên đồn công an là cố gắng hòa giải, nhưng Trương Dương không đồng ý, tên béo này đã có mưu mẹo, vậy thì sẽ quyết bắt cho được anh ta, Trương Dương rất tốt với bạn bè nhưng chưa bao giờ nương tay với kẻ thù.

Hon nữa tên họ Hồ này lại không giống những người khác, anh ta dám làm phiền Mễ Tuyết, Mễ Tuyết lại là mối tình chân chính đầu tiên của hần trong hai kiếp.

- Trương Dương, đều là do em không tốt!

Ra khỏi đồn công an, trời cũng đã tối, Mễ Tuyết khư khư ôm cánh tay Trương Dương, buồn rầu nói một câu.

- Em có gì không tốt? chỉ có thể nói em quá đẹp, ra khỏi cửa là khiến người khác mê mẩn!

Trương Dương lắc đầu cười, Mễ Tuyết lại cúi đầu thẹn thùng, lời nói này của Trương Dương cô ấy rất thích, có lẽ không có cô gái nào không thích được người mình yêu khen ngợi.

- Đói bụng rồi hả, đi ăn chút gì nhé, nhà ăn Hàn Quốc gần ngay đây, mình cùng đi ăn súp thịt bò đi!

Trương Dương lại cười, gần đây có quán ăn Hàn Quốc rất ngon, Mễ Tuyết rất thích canh thịt bò ở đó, lần trước Trương Dương và cô ấy đã từng đến, còn nhớ rất rõ.

Mễ Tuyết lập tức gật đầu, canh thịt bò mà Trương Dương vừa nhắc tới, chính là món ưa thích của cô ấy.

Nhà hàng này không xa, hai người họ cũng không bắt xe, hon nữa xe của Trương Dương vẫn ở bãi đỗ xe ở chợ, lát nữa ăn xong nhân tiện đi qua đó xem phim, xem phim xong mới về.

Thật hiếm có cơ hội ra ngoài một lần, không thể để những người ác ý đó làm ảnh hưởng đến cuộc hẹn của họ.

Vừa bước được vài bước, lông mày của Trương Dương lại trau lại, hần cảm giác có người đang theo dõi hai người họ, hon nữa không phải chỉ có một người.

Hần lén lén quay đầu lại, hần chỉ nhìn thấy bốn năm cái bóng, hình như mấy người đó sợ bị phát hiện nên theo dõi ở đằng xa.

- Sao vậy?

Mễ Tuyết thấy Trương Dương có chút kì lạ, lập tức hỏi một câu, Trương Dương lắc đầu, đưa tay ra khoác lên vai Mễ Tuyết, hai người cùng bước về phía trước.

Chỉ là mấy người, hần không để tâm, những người đó nếu không nhằm vào hần thì tốt, còn nếu đúng, sẽ dạy cho bọn chúng một bài học.

Bị tên béo kia chọc tức, Trương Dương vẫn chưa hoàn toàn nguôi giận, lúc này mà đến gây sự, chỉ có thể là tự tìm xui xẻo.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Oan Gia Ngõ Hẹp

- Đại ca, ở đây cũng cách đồn công an đủ xa rồi đấy, cũng được rồi nhì.

Một trong những người thanh niên đi theo sau Trương Dương nói nhỏ.

Cảm giác của Trương Dương là đúng, mấy người này thực sự đang đi theo hai người họ, mục tiêu chính là họ.

- Bảo lão Tứ cùng mấy người tiến lên, đánh gãy hai chân hắn rồi đi, nơi này không thể ở lâu.

Trong bóng tối tên đại ca đang hút thuốc, quăng đầu thuốc đi, hung dữ nói.

- Vâng!

Người nói lúc trước lập tức chạy lại phía sau, cách họ không xa còn có mười mấy người, Trương Dương chỉ chú ý đến mấy người theo sau, không ngờ còn một đám người ở phía xa hơn này.

Bọn họ sợ Trương Dương phát hiện nên lúc đầu không dám đi nhiều người như vậy.

- Dám đánh anh Hồ, em thấy đánh gãy chân nó là còn nhẹ đấy, ít nhất cũng phải đánh cho nó tàn phế.

Lại có một người nữa nó nhỏ, tên đại ca gật đầu, nói nhỏ:

- Làm theo dẫn dò của anh Hồ là được, đánh gãy chân nó trước, ở đây cách đồn công an không xa, quan hệ giữa anh Hồ và bọn họ rất tốt, tên tiểu tử này đánh anh Hồ mà vẫn được thả ra, chứng tỏ hắn cũng có chút năng lực, tất cả đều phải cẩn thận.

- Em hiểu, đại ca!

Người vừa nói lập tức gật đầu, vài người nãy, đều là mấy tay du côn thuộc hạ của tên họ Hồ.

Tên họ Hồ này đã từng vào tù ra tội, sau khi biết việc kinh doanh kiếm tiền của mình rất dễ đắc tội với người khác nên đã nuôi một nhóm du côn, đám du côn này thực sự cũng giúp anh ta không ít, những người bị lừa, báo công an đã bị họ dọa cho chạy mất.

Lần này sau khi bị Trương Dương đánh, trong lòng phần nộ liền gọi mấy tay đàn em đến, để họ giúp mình báo thù, đánh cho tên tiểu tử này gãy một chân trước, đợi nó từ bệnh viện về lại đánh gãy tiếp nốt chân còn lại, như vậy mới hả giận.

Trong lòng tên họ Hồ này đã hận Trương Dương thấu xương.

Mười mấy người, nhanh chóng chạy đến, họ có tổng cộng mười bảy mười tám tay du côn, tất cả đều tập trung lại.

Tên đại ca vẫy tay, tất cả đám du côn đều chạy về phía trước, một vài đứa lấy côn, xích, thậm chí hai thanh đao giấu trong người ra,

Nhiều người như vậy cùng lúc xông đến, Trương Dương mới phát hiện ra, bọn họ đều nhắm vào mình, Trương Dương mà không hiểu chuyện gì thì hắn thật sự quá ngốc rồi.

Mễ Tuyết đi bên cạnh hắn hình như cũng nhận ra điều gì đó, nhanh chóng xoay người, đồng thời bịt miệng lại, sợ hãi nhìn phía trước.

Mười mấy người cầm vũ khí không chỉ dọa người ta, mà còn rất hoành tráng, lại có rất ít người đi trên đường, tất cả những người khác sợ hãi đã tránh đi, mấy người này rõ ràng nhắm vào Trương Dương, bọn họ lại chạy.

Lông mày của Trương Dương nhíu lại rất chặt, hắn không ngờ có nhiều người như vậy theo sau hắn, điểm này là hắn có chút sai sót.

Nhiều người hắn không sợ, quan trọng là Mễ Tuyết đang đứng bên cạnh hắn, Trương Dương sợ không cẩn thận sẽ làm Mễ Tuyết bị thương.

Trương Dương tính toán một chút, lập tức nhìn thấy một cây lau nhà ở cửa một cửa hàng nhỏ bên đường, mà cán gỗ của cây lau đó lại khá dày, Trương

Dương không lưỡng lự nữa, lập tức chạy đến giắt lấy cây lau nhà bên đường, cầm cây cán gỗ dài tầm hơn nửa mét trong tay.

Hắn một tay kéo Mễ Tuyết, một tay cầm cây gậy gỗ, lập tức đi thẳng về phía trước.

Mấy tên du côn thấy mục tiêu trước mặt không hề bỏ chạy, còn cầm lấy cây gậy chủ động bước tới, lập tức kêu lên, hành động của Trương Dương như thể khiêu khích họ.

Tên lão đại nhìn thấy Trương Dương như vậy, thì lại hứng phấn vô cùng.

Ở đây, rất gần đồn công an, họ sẽ không thể đánh lâu được, Trương Dương chủ động nghênh chiến là ý muốn của họ, như vậy càng dễ tốc chiến tốc thắng.

- Em yêu, có sợ không?

Mễ Tuyết luôn đi theo Trương Dương, Trương Dương bất ngờ quay đầu lại mỉm cười hỏi một câu.

Tiếng “em yêu” mà Trương Dương nói, làm trái tim Mễ Tuyết rung động, nhưng đáng tiếc đây không phải thời điểm cảm nhận sự ngọt ngào.

Có điều cô ấy vẫn lắc đầu, thật ra lúc này cô ấy thực sự rất sợ hãi, nhưng không biết tại sao, khi nghe Trương Dương hỏi câu đó, trong lòng cô lại không còn lo lắng nữa, nụ cười của Trương Dương cho cô một cảm giác an toàn vô cùng.

- Ha ha!

Trương Dương đột nhiên cười lên một tiếng, cây gậy trong tay trực tiếp hướng về phía mấy tên chạy đến, hắn không có thời gian nói những câu khác, mười bảy mười tám tên du côn đã chạy đến cạnh hắn.

Trương Dương đối mặt với một thanh niên thân hình lực lưỡng vừa xông tới, chỉ kém Hồ Hâm một chút, hắn là tên côn đồ chủ lực, mỗi lần đánh nhau hắn đều chạy lên trước tiên.

Lần này cũng không ngoại lệ, tên động thủ đầu tiên với Trương Dương chính là hắn.

Tên này cầm chiếc ống tủy gang dài tầm nửa mét, lúc Trương Dương vung gậy lên, tên đó cũng vung gậy, gậy gang và gậy gỗ đập vào nhau.

- Phịch!

Một âm thanh rất trầm vang lên, tên cầm gậy gang bị về phía sau, gậy của gã rơi xuống đất, ngoài ra, máu trong gan bàn tay gã không ngừng chảy ra.

Có Mễ Tuyết đang gặp nguy hiểm, Trương Dương sợ làm cô ấy bị thương, lần này ra tay còn mạnh hơn lần trước, hình như không một chút nương tay, tên này không chỉ bị vỡ gan bàn tay, rơi gậy xuống đất, mà lúc ngã còn kéo hai tên khác ngã theo.

- Rầm, rầm, rầm!

Trương Dương một tay cầm cây gậy gỗ, khua một vòng, tốc độ của hắn rất nhanh, những người chạy phía sau hắn căn bản không kịp phản ứng, đã bị gậy gỗ của hắn đánh bay ra.

Tên đại ca ở phía sau cũng sững sờ, gã không ngờ, vừa giao đấu, đối phương đã quét ngã bốn năm người rồi.

Mười mấy người còn lại, lúc đó đều vây lại, những tên côn đồ còn non đánh người chủ yếu dựa vào lực lượng đông đông, những tên du côn này đánh nhau nhiều rồi, rất biết cách phối hợp, ra tay cũng không nương tình.

Ít nhất cũng có đến bảy tám người cùng lúc xông đến chỗ Trương Dương.

Đến Mễ Tuyết đứng bên cạnh hắn cũng bị nằm trong vòng tấn công, những người này đã không cần biết là nam hay nữ đều đánh.

Họ không biết, hành động như vậy càng chọc giận Trương Dương.

Mễ Tuyết bây giờ như một phần cơ thể của Trương Dương, có người muốn lừa gạt cô ấy đã bị đánh cho một trận, đừng nói là muốn trực tiếp làm cô ấy bị thương.

Mễ Tuyết bị hắn lôi đến trước mặt, hắn đổi cây gậy từ tay phải qua tay trái, đồng thời lùi một bước, Trương Dương cũng đang cầm trên tay ống tủy gang dài nửa mét vừa bị rơi.

Mỗi tay một gậy, bên cạnh Trương Dương đột nhiên xuất hiện một ảo ảnh.

Tất cả những tên gần hắn, đều bị hắn đều bị hắn đánh trúng bay ra, mặt đất xung quanh thêm bảy tám tên nằm rên rĩ, mười mấy người, lúc đó chỉ còn sót lại tên đại ca và mấy tên bên cạnh gã.

Tên đại ca này cầm một dây xích sắt trên tay, đang định tiến tới để đánh tập thể, nhưng vừa chạy đến, gã sững sờ cả người tại đó.

Gã còn không dám tin như vậy, mười mấy tên đàn em của gã, không bao lâu, không biết có đến một phút không, đã bị người thanh niên trước mắt quật ngã cả rồi, đây rút cuộc là quái vật gì.

Lúc này điều tên đại ca nghĩ không phải là giúp anh Hồ bảo thù mà là nghĩ làm thế nào để qua ải này đây.

Mười mấy người đều đã bị quật ngã, trong đó có cả tay chủ lực, chỉ dựa vào mấy người như gã, kết quả thế nào thì nghĩ cũng đã rõ.

- Là bọn họ

Mễ Tuyết đột nhiên kêu lên một tiếng, còn chỉ chỉ ngón tay về phía tên đại ca kia.

Trương Dương cũng chăm chăm nhìn gã, Trương Dương có cảm giác rất quen người này, nhưng không nghĩ ra là đã gặp ở đâu.

- Trương Dương, lần trước đánh anh chính là bọn họ.

Mễ Tuyết lại nói thêm một câu, cô ấy nói xong, trong đầu Trương Dương lập tức xuất hiện một cảnh tượng, ở trên đường phía ngoài ktv, bảy tám tên du côn đang trêu chọc Mễ Tuyết, sau đó còn vây hãm lại, nếu như hãn không liều mạng chống lại, bày ra trận thế Tam Lang, thì hôm đó hãn đoán sẽ vô cùng thảm hại, thậm chí Mễ Tuyết sẽ bị ức hiếp.

- Oan gia ngõ hẹp!

Trương Dương cười lạnh lùng một tiếng, thù mới hận cũ, đúng lúc tính sổ với họ luôn một thể.

- Đại ca, hóa ra là nó!

Tên đối diện với Trương Dương cũng nhận ra hãn, kinh ngạc hô lên một tiếng.

Lần trước đáng về liều mạng của Trương Dương để lại ấn tượng sâu sắc với bọn chúng, bảy tám người không sót một tên nào, cũng là một trong số ít lần bọn chúng bị mất mặt, nên nhớ rất rõ Trương Dương.

- Nhận ra bọn tao rồi, vậy càng tốt!

Trương Dương bỏ hai cây gậy xuống, kéo Mễ Tuyết, cứ như vậy đi về phía trước một bước.

Hãn chỉ đi một bước, trong tay không cầm gì cả, đối mặt với năm tên, có điều năm tên này chân đang run lên cầm cập, nắm thật chặt vũ khí trên tay.

Đặc biệt là tên đại ca, lúc đó nhìn Trương Dương vô cùng căng thẳng, gã cũng nhận ra Trương Dương.

Có điều gã không thể ngờ, tên tiểu tử lúc trước bị bọn chúng đánh, nhờ vào tư thế liều mạng khiến chúng lùi bước, hôm nay lại trở nên lợi hại như vậy.

Hôm nay người của gã nhiều hơn lần trước rất rất nhiều, lại có thể đánh ngã nhiều người đến như vậy.

Tên đại ca bỗng nghĩ ra một câu tục ngữ, “sĩ biệt tam nhật, đương quát mục tuông khán”(kẻ sĩ ba ngày không gặp, phải chống mắt lên mà xem), nhưng lần chống mắt này quả thực quá triệt để, sự thay đổi của Trương Dương thực sự quá lớn.

- Ngươi, ngươi muốn làm gì!

Tên đại ca cố ý muốn ra oai, đáng tiếc giọng nói của gã lộ rõ không đủ dũng khí, thậm chí gã đang run lên.

- Tao muốn làm gì, câu này nên hỏi chúng mày mới đúng, nói, tại sao lại đến đối phó với tao?

Trương Dương chậm chậm nói một câu, cuối cùng hãn trừng mắt lên.

- Là anh Hồ, anh Hồ bảo bọn tao đến, hôm nay mày đánh anh ấy, anh ấy muốn bọn tao đánh gãy chân mày, khi nào mày ra viện lại đánh gãy tiếp chân còn lại.

Bị Trương Dương trừng mắt nhìn như vậy, gã lập tức nói hết sự việc ra, Trương Dương bây giờ trông như sát thần, trong lòng gã chỉ muốn nhanh chóng tránh xa Trương Dương.

- Hồ công tử, tốt lắm!

Trong mắt Trương Dương lóe lên một tia sáng lạnh lùng, tên họ Hồ này vốn dĩ hãn đã không muốn bỏ qua, bây giờ đúng lúc, quay lại dạy dỗ gã.

Đến trong mắt Mễ Tuyết cũng mang theo một tia oán hận, cô ấy trước đây còn nghĩ Trương Dương đã làm lớn chuyện nhỏ, ra tay hơi quá hung dữ, lúc này cô ấy lại nghĩ Trương Dương đánh quá nhẹ, ít nhất cũng phải đánh gãy chân của gã.

Phụ nữ là vậy, khi yêu rồi, người mình yêu cái gì cũng tốt, không thể chấp nhận bị người khác ức hiếp một chút.

Thật ra việc này đối với đàn ông là bình thường.

- Rầm rầm rầm rầm!

Trương Dương đột nhiên đi đến, đá vài đá, mấy tên còn lại lập tức ngã lăn ra trên mặt đất rên la, mấy người này có thù oán với hắn, lần này lại còn dám đánh gãy chân hắn, Trương Dương ra tay không một chút nương tình.

Mười bảy mười tám tên côn đồ, lúc đó đều ngã lăn dưới đất.

Không bao lâu, tiếng xe cảnh sát vang lên, mấy tên du côn này muốn tốc chiến tốc thắng, có điều Trương Dương không biết rằng, lúc họ đang nói, đồn công an đã nhận được báo án và xuất phát, đây lại là nơi phồn hoa, không xuất phát kịp thời, thật sự xảy ra chuyện, họ cũng không gánh nổi trách nhiệm.

Vẫn là mấy người cảnh sát vừa rồi, nhìn thấy một đám côn đồ nằm trên mặt đất, còn có Trương Dương đang kéo Mễ Tuyết, họ lại tròn mắt lên.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Kim Châm Độ Huyết

- Cảnh sát Hoàng, nhanh vậy lại gặp mặt nhau rồi!

Trương Dương kéo Mễ Tuyết, đi thẳng đến trước mặt viên cảnh sát đó, mỉm cười nói một câu.

Lúc vừa rồi ở đồn công an đã biết thân phận của anh ta, anh ta tên là Hoàng Trạch, là đội trưởng ở đồn công an đường Vu Hạp thuộc phân cục khu Kim Quan, lúc vừa rồi còn đang đau đầu vì chuyện của Trương Dương và Hồ công tử không biết nên giải quyết thế nào, không ngờ không đến nửa tiếng đồng hồ, Trương Dương lại xảy ra chuyện rồi.

- Anh Trương, chuyện, chuyện gì thế này?

So với Trương Dương, mười bảy mười tám tên côn đồ nằm la liệt dưới đất càng làm anh ta giật mình, những tên này anh ta cũng không lạ gì, côn đồ của vùng cảnh sát không ai là không biết.

- Những tên này tụ tập cầm vũ khí định tấn công cướp bóc tôi, bị tôi không chế cả rồi, cảnh sát Hoàng, tôi là phòng vệ chính đáng.

Trương Dương mỉm cười nói, da thịt trên mặt Hoàng Trạch lại run run lên, anh ta nghe thấy sự lạnh lùng trong lời nói của Trương Dương.

Cầm vũ khí đánh người là một tội lớn, lại thêm tụ tập, đã bị quy vào cướp bóc mang tính xã hội đen, cái bản án này nói thực sự, mỗi người vào tù ít nhất tám đến mười năm.

Nếu như có tiền án tiền sự và là chủ mưu, thời gian vào tù sẽ càng dài, thậm chí là trung thân.

Hoàng Trạch đã hiểu ra từ lời nói của Trương Dương, người thanh niên này chuẩn bị ra tay tàn bạo với đám người này.

- Cảnh sát Hoàng, không có, chúng tôi không có cướp bóc, chúng tôi chỉ báo thù!

Tên đại ca vẫn chưa hết hôn mê, nghe thấy Trương Dương nói chúng muốn cướp bóc, cố nén đau mà kêu lên, chân gã bây giờ vừa đau vừa tê, gã có cảm giác hình như chân bị gãy rồi.

Bọn chúng muốn đánh gãy chân hắn, hắn cũng không khách khí gì mà không đánh gãy chân chúng.

- Cảnh sát Hoàng, bọn chúng nhìn thấy đồ trong túi của tôi nên mới muốn cướp, ngoài ra, xung quanh còn rất nhiều người chứng kiến, có thể chứng minh mười mấy người bọn họ cùng lúc xông vào chúng tôi!

Trương Dương mở cái túi vải ra, lấy những đồ vật trong túi ra cho Hoàng Trạch xem.

Đầu tiên lấy ra là hơn ba trăm ngàn tiền mặt, nhìn thấy số tiền mặt ấy, Hoàng Trạch hơi sững sờ, anh ta lập tức hiểu ra, lần này mấy tên du côn này lãnh ít dữ nhiều.

Ngoài tiền mặt, còn có, điện thoại, máy nhắn tin, tổng cộng giá trị lên đến hơn bốn trăm tệ, nhiều đồ như vậy, lại thêm tội danh cướp bóc xã hội đen, sợ rằng cướp không thành mà bọn chúng đã ăn đủ rồi.

Nhìn những đồ vật trong túi vải của Trương Dương mất tên đại ca tối sầm lại.

Gã xem như cũng đã hiểu ra, Trương Dương quyết tâm chinh đồn bọn chúng, có những đồ này, vụ cho chúng tội cướp bóc là quá đủ rồi.

Huống hồ lại có người chứng kiến, ai nhìn thấy số tiền này của Trương Dương, cộng thêm cảnh tượng lúc trước, tất cả đều cho rằng là cướp bóc.

- Bắt lấy tất cả bọn chúng!

Hoàng Trạch vẫy vẫy tay cấp dưới, rất nhiều người thật ra là không thể đi, chỉ còn cách đợi xe cứu thương đến.

Hoàng Trạch là người rõ nhất, những tên này coi như xong đời rồi.

Nếu là người khác, đến lúc đó tìm người hòa giải, bỏ ra ít tiền lấy lý do đánh lộn rồi cho qua không phải là không được, với những chuyện đánh lộn giải quyết vô cùng đơn giản, giam vài ngày, rồi phạt ít tiền là xong.

Nhưng người mà chúng đắc tội là Trương Dương, bây giờ Hoàng Trạch cũng không dám nói đỡ cho chúng.

Sau lưng Trương Dương có đội trưởng Lưu đội cảnh sát hình sự thành phố, vụ án này mà bị cho là cướp bóc, công an thành phố sẽ có quyền nhúng tay vào, đến lúc đó không phải là đồn công an có thể thăm vấn, kết quả cuối cùng thế nào chỉ có thể xem số của mấy người này.

Những viên công an tiến lên, cẩn thận kiểm tra một chút.

Cuối cùng tất cả đều lắc đầu, những người này đều bị thương không nhẹ, gãy tay gãy chân là nhẹ, có người bị gãy xương nhiều chỗ, thậm chí còn bị nội thương.

Mấy viên cảnh sát đi hỏi những người chứng kiến xung quanh, tìm người lấy khẩu cung, còn một vài người khác gọi xe cứu thương, bảo họ cho thêm vài xe đến, xe cảnh sát của họ không dùng để chở những người này, tất cả đều đưa đến bệnh viện là được.

Vừa mới rời khỏi đồn công an, Trương Dương lại bị gọi lại.

Lần này hẳn cũng là vì đánh người mà bị gọi đến, có điều lại là người bị hại, tiền và điện thoại của hắn tạm thời bị giữ lại đăng ký, đã là cướp bóc, đây đều là vật chứng, sau khi làm thủ tục mới có thể trả lại Trương Dương.

Việc này đối với Trương Dương không quan trọng, hắn và những tên này vốn đã có thù cũ, lần này tiện thể xử lý gọn gàng tất cả bọn chúng.

Lấy lại khẩu cung một lần nữa, Trương Dương mới rời khỏi đồn công an.

Trong lúc đó, Lưu Hiếu Đường còn gọi một cuộc điện thoại, đặc biệt hỏi thăm sự việc của Trương Dương, việc này anh ta sẽ giải quyết, nhất định sẽ làm Trương Dương vừa ý.

Thái độ của Lưu Hiếu Đường rất tốt, Trương Dương có chút không hiểu, có điều đối phương đang giúp mình, đây là việc tốt.

Lúc ra khỏi đồn công an, là đích thân Hoàng Trạch tiễn hắn đi, lúc này bọn họ không thể để Trương Dương về một mình được, sợ lại xảy ra chuyện gì.

Trong lòng Hoàng Trạch chỉ cầu cho ông này có thể sớm rời khỏi vùng của họ một chút, ở địa phận khác không cần biết là việc gì, cũng không có liên quan gì đến họ.

Trong một lúc ngắn ngủi, Trương Dương bỗng trở thành khách tinh trong mắt Hoàng Trạch.

Trương Dương vừa đi, rất nhiều người ở đồn cảnh sát bắt đầu xôn xao bàn luận, vô cùng kinh ngạc trước sức chiến đấu của Trương Dương.

Tổng cộng mười tám tên du côn, tất cả đều mang vũ khí vậy lấy một người, kết quả là tất cả đều bị đánh đổ.

Điều này không nói, tất cả những người bị đánh đều bị thương nặng, điều đáng nói nhất là, Trương Dương đi cùng một người con gái, trong vài phút ngắn ngủi làm ra sự việc như vậy, theo cách nói của người chứng kiến, chỉ nhìn thấy Trương Dương cầm một cây cán lau nhà để xông lên, không bao lâu tất cả bọn chúng đều ngã trên mặt đất.

Sức chiến đấu như vậy, đến cảnh sát đặc nhiệm của họ cũng không thể có được.

Trong đội ngũ cảnh sát, đều có thói quen tôn trọng những người mạnh, bất tri bất giác, tất cả bọn họ đều rất khâm phục Trương Dương.

Đặc biệt là những viên công an đi cùng với Hoàng Trạch, viên công an định cùng tay Trương Dương, lúc này toát cả mồ hôi.

May mà bọn họ không hành động thiếu suy nghĩ, ngộ nhờ ông này mà nổi giận, nói không chừng bọn họ cũng sẽ trở thành bộ dạng như mấy tên du côn

này.

Tóm lại, lần này Trương Dương thực sự nổi tiếng rồi, đặc biệt là trên đây phố Vu Hạp này, đoán rằng sau này không ai là không biết tên của hắn.

Phố Vu Hạp là một trong những khu phồn hoa nhất Trường Kinh.

Trương Dương để Hoàng Trạch đưa hai người họ đến nhà hàng, nhà hàng Hàn Quốc vẫn đang mở, nhưng lúc đó đã là 8 giờ tối, lúc đó ăn cơm thì hơi muộn.

Liên tiếp xảy ra chuyện, cũng làm cho hai người họ không còn ngon miệng nữa, chỉ cần ăn qua loa cái gì đó.

Ăn xong, thì cũng trễ giờ phim, kế hoạch xem phim ngày hôm nay tan tành, một lần hẹn hò tốt đẹp lại bị những người này phá hỏng, tức giận trong lòng, Trương Dương không cần nói cũng biết.

Những người đó còn ở cạnh hắn lúc này, hắn sẽ đánh cho thâm hơn.

Về chợ lấy xe, Trương Dương tức giận lái xe về, hôm nay Mễ Tuyết cũng bị một phen sợ hãi, đồng thời cũng vui mừng khôn xiết.

- Trương Dương, tại sao anh bỗng nhiên trở lên lợi hại như vậy?

Trên đường về, Mễ Tuyết bỗng nhiên hỏi một câu, thật ra lần trước ở Tiêu Áp cô ấy rất tò mò về điều này.

Hôm nay cô ấy càng chứng thực được rằng Trương Dương lợi hại hơn trước rất nhiều.

Lần trước chỉ có bảy tám người, Trương Dương đã bị đánh cho phải nằm viện, lần này là mười tám người, trong đó còn có những người lần trước, lại bị hắn đánh cho ngã gục, sự thay đổi này quả thực quá lớn.

Trương Dương hơi giật mình, nghĩ một lát, rồi nói:

- Là thế này, lần trước sau khi bị đánh anh đã tìm ra được điểm then chốt, bỗng chốc biến thành võ lâm cao thủ, em có tin không?

Mễ Tuyết tròn tròn đôi mắt xinh đẹp nhìn Trương Dương, cô ấy không nói gì, cũng không có bất cứ động tĩnh gì.

Nhưng biểu hiện trên mặt cô ấy viết rõ ba chữ “Em không tin.”

- Được rồi, để anh nói, là vì lần trước bị đánh, làm anh cảm thấy sức khỏe của anh không tốt, anh tự châm cứu cho mình theo phương pháp cổ, kim châm độ huyết (kim vàng đã thông huyết đạo) kích thích nội lực, cách kích thích này thực sự đã thành công rồi nên anh trở nên lợi hại hơn trước!

Trương Dương bỏ một tay ở vô lăng ra, xòe ra, nói một cách bất đắc dĩ.

- Thật sao, anh là do kim châm độ huyết, kích thích nội lực của anh?

Mắt Mễ Tuyết sáng rực lên, gấp gấp hỏi.

Xem đáng điệu của cô ấy, rõ ràng là tin cách nói này của Trương Dương, làm Trương Dương không biết nói gì.

Thật ra hắn nói cũng có chút thực tế, nội lực này của hắn là xuyên thời gian đến từ quá khứ, nói một cách miễn cưỡng là đã thông huyết đạo đi, nhưng những câu nói về sau đều là nói bừa.

Cái gì là kim châm độ huyết kích thích nội lực, người có nội công thì may ra có chút hi vọng, nhưng cũng chỉ là tạm thời, nhưng sẽ gây tổn thương rất lớn cho cơ thể.

Nếu như kim châm độ huyết có thể biến thành cao thủ, vậy họ phải vất vả như vậy để rèn luyện người khác làm gì, tìm một vài bác sĩ đông y, ngày ngày đến đã thông huyết đạo, tạo nên một đội ngũ cao thủ không phải được sao, sức chiến đấu của quân đội quốc gia khẳng định đều là số một.

Mỗi người có thể nhẹ nhàng đánh ngã mười bảy mười tám người, trong quân đội không biết phải rèn luyện bao lâu mới có thể hi vọng làm được, nếu là quân đội bình thường thì rất khó.

- Có thể cho là thế!

Mũi Trương Dương hừ hừ rồi trả lời một câu, nói thật không có ai tin, nói dối lại có người tin, thật sự làm Trương Dương có chút buồn rầu.

Đáng tiếc là hắn cũng không thể đỉnh chính, càng giải thích càng phiền phức, hắn lại không thể nói với Mễ Tuyết, anh vốn là một cao thủ võ lâm, trước đây là người khác, giờ linh hồn đầu thai vào cơ thể này.

- Vậy có thể giúp em không?

Mắt Mễ Tuyết sáng lên, ánh mắt đầy kì vọng nhìn Trương Dương.

Bất cứ ai, không phân biệt nam nữ, không có ai không muốn mình trở lên mạnh mẽ hơn.

Hôm nay Mễ Tuyết nhìn thấy Trương Dương đối mặt với nhiều người như vậy, mà cô ấy chỉ có thể để Trương Dương bảo vệ, không những không giúp được mà còn để Trương Dương phân tâm chăm lo cho cô ấy.

Mặc dù Trương Dương đã đánh ngã được tất cả bọn chúng, nhưng Mễ Tuyết không muốn lúc nào Trương Dương cũng phải bảo vệ, cô ấy muốn dùng chính sức của mình để giúp Trương Dương.

- Việc này sợ rằng không được, trong đó có rất nhiều điều hạn chế, trước hết em là con gái không được, anh cũng phải mạo hiểm mới thành công!

Trương Dương gãi gãi đầu, khề khề lắc đầu.

Hắn chỉ có thể từ chối Mễ Tuyết, điều này căn bản hắn không làm được.

- Thì ra là như vậy, em hiểu rồi!

Mễ Tuyết vô cùng thất vọng gật đầu, nhìn sắc mặt thất vọng của Mễ Tuyết, Trương Dương có chút không đành lòng, nhưng cố nén lòng lại.

Công pháp gia truyền của nhà hắn có quy định chỉ truyền nam không truyền nữ, nhưng đến Trương Dương thì không nhất thiết phải tuân thủ quy định như thế, nhưng Mễ Tuyết đã qua giai đoạn học tốt nhất rồi, học lúc này, thật sự không có tác dụng gì, Trương Dương chỉ bằng không nói.

- Trương Dương, nghỉ hè em muốn đi học Taekwondo, tranh thủ học vài chiêu!

Trương Dương vừa thở dài một hơi, Mễ Tuyết lại nói thêm một câu, còn quơ quơ nắm đấm nhỏ, đáng vẻ rất kiên quyết.

Câu nói của cô ấy chút nữa làm Trương Dương đập đầu vào vô lăng, Taekwondo không lợi hại như cô ấy tưởng tượng, hơn nữa nếu tranh thủ nghỉ hè đi khua chân múa tay, căn bản không có tác dụng gì.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: Lây Bệnh Nhân Làm Trọng!

Hôm nay thời tiết rất tốt, buổi sáng vừa có trận mưa nên thời tiết không còn oi bức như trước.

Sau cơn mưa không khí vô cùng mát mẻ, trời râm, cực kì dễ chịu. Trong vườn hoa bệnh viện Tam Viện Trường Kinh xuất hiện rất nhiều bệnh nhân. Kiểu thời tiết dễ chịu như thế này rất phù hợp để đi tản bộ trong hoa viên và nghỉ ngơi. Nhiều bệnh nhân nằm thời gian rất lâu trong phòng cũng đều đi ra ngoài cho dễ chịu.

- Nam Nam, mẹ sẽ không có chuyện gì chứ?

Đi trong hoa viên, Phương Vân không kiềm nén nổi liền nắm lấy cánh tay con gái, lo lắng hỏi.

Cuộc phẫu thuật của bà sẽ được thực hiện vào ba rưỡi chiều, sắp phẫu thuật rồi. Như rất nhiều người làm phẫu thuật lần đầu tiên, cô cũng bắt đầu có tâm trạng lo lắng như thế.

- Mẹ, mẹ cứ yên tâm đi, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì đâu. Chủ nhiệm Vương cũng đã nói rồi, ca mổ của mẹ chỉ là một ca tiểu phẫu thôi. Ông ấy còn điều cho mẹ một bác sĩ giỏi nhất bệnh viện phẫu thuật cho mẹ nữa mà.

Nam Nam vừa khề cười vừa lắc đầu nói. Thực ra bản thân cô cũng rất lo lắng. Nhưng để an ủi mẹ, cô cố gắng kiểm soát tâm trạng của mình, không để lộ ra chút lo lắng nào trên nét mặt.

- Mẹ biết, mẹ biết là Chủ nhiệm Vương đã nói như thế!

Phương Vân cũng gật đầu theo. Ngoài miệng thì nói như vậy nhưng vẻ mặt lo lắng của bà thì không có dấu hiệu gì là thoải mái hơn cả.

Vì mẹ lo lắng nên Nam Nam mới dẫn bà ra hoa viên đi dạo. Song cũng không có hiệu quả gì, lúc này Phương Vân vẫn đang tràn ngập lo lắng chuyện ca

phẫu thuật.

-Cô ơi, Nam Nam ơi!

Cách đó không xa, Cố Thành chợt vỗ tay với bọn họ. Hai ngày nay, ngày nào Cố Thành cũng đến. Phương Vân có ấn tượng rất tốt về cậu bé ân cần này.

-Anh đến lúc nào thế?

Nam Nam khẽ mỉm cười hỏi. Hai ngày nay, quan hệ của bọn họ được củng cố vững chắc lên nhiều. Tuy chưa chính thức yêu nhau nhưng tóm lại hai người đã gần gũi và hòa hợp hơn rất nhiều.

-Anh đi cùng với Trương Dương đấy. Vừa nãy đi đến phòng bệnh không thấy hai người, anh đoán là hai người ở phía bên dưới.

Cố Thành cười ha hả nói.

Hôm nay là thứ Tư, cũng là ngày Trương Dương đi làm, Cố Thành liền đi nhờ xe của hắn đến đây.

Đây cũng là ngày đầu tiên hắn đi làm ở Tam viện.

Khi hắn vừa dừng xe thì thẳng thóc Cố Thành này đã chạy đi ngay. Nhìn phía sau lưng Cố Thành, Trương Dương chỉ còn biết lắc đầu.

Chẳng qua hắn rất hiểu Cố Thành. Nếu như bệnh nhân là người nhà Mễ Tuyết thì bản thân hắn sẽ còn nhiệt tình hơn cả Cố Thành nữa, nhất định phải làm cho Mễ Tuyết vừa lòng.

Đỗ xe xong, Trương Dương đi thẳng đến phòng khám của Vương Quốc Hải. Hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, dù sao mình cũng phải đi chào hỏi Chủ nhiệm khoa trước.

-Trương Dương, cậu đến rồi. Mau ngồi xuống trước đi, chờ tôi một lát!

Trong phòng khám của Vương Quốc Hải đang có người. Vừa nhìn thấy Trương Dương, ông ta ánh mắt sáng ngời, vừa chào hỏi vừa bảo Trương Dương ngồi xuống trước.

Mấy phút sau, Vương Quốc Hải đã đuổi bệnh nhân trước mặt ra ngoài. Đây là người được hai người bạn của ông ta giới thiệu đến, đang chuẩn bị nhập viện. Ở bệnh viện có vô số những chuyện tương tự như thế này.

-Đi nào Trương Dương, tôi dẫn cậu đi thay áo trước, sau đó chúng ta sẽ đến phòng khám khác xem thế nào!

Thu dọn qua loa, Vương Quốc Hải lập tức đi ra, trông rất nhiệt tình.

Thay áo thực ra chỉ khoác chiếc áo blu trắng, bác sĩ trong bệnh viện đều phải mặc y phục đặc thù. Nhất là trong phòng khám, bác sĩ không mặc áo blu trắng thì người ta sẽ cảm thấy anh không chuyên nghiệp.

Hơn nữa đây cũng là quy định của bệnh viện.

Trương Dương là thực tập sinh mới nên phải đến ban Hậu cần lĩnh áo. Nhìn thấy Chủ nhiệm Vương Quốc Hải đích thân dẫn một gã thực tập sinh đến lĩnh quần áo, nhân viên hậu cần cũng có vẻ ngạc nhiên.

Nhưng sau khi biết gã thực tập sinh này chính là Trương Dương thì ai nấy đều giật mình.

Hóa ra là Trương Dương, chẳng trách lại có được đãi ngộ như thế. Trương Dương bây giờ đã nổi danh như cồn ở trong Tam viện. Hầu như ai ai cũng đều biết rằng bệnh viện đã đặc cách nhận một thực tập sinh có y thuật rất cao tên là Trương Dương.

Anh chàng thực tập sinh này đã cứu được bệnh nhân mà ngay cả nhiều chuyên gia của bệnh viện tỉnh cũng đành bó tay, khiến cho Tam viện có dịp nở mày nở mặt.

Trương Dương mặc áo khoác trắng vào, đi cùng Vương Quốc Hải. Khoan hãy nói, sau khi hắn mặc áo blu trắng vào trông khác hẳn, nhìn thoáng qua trông khí chất còn giống bác sĩ hơn cả Vương Quốc Hải.

Nếu không phải vì cái khuôn mặt của hắn trẻ tuổi đến đáng sợ thì nhiều người sẽ tin tưởng ở hắn nhiều hơn cả Vương Quốc Hải khi hai người cùng ngồi khám bệnh.

-Xin chào Chủ nhiệm Vương!

Hai người đi rất nhanh đến khoa Phụ sản. Nhìn thấy Vương Quốc Hải đích thân dẫn một bác sĩ trẻ tuổi đến, rất nhiều người khi chào hỏi cũng đều liếc nhìn Trương Dương thêm vài cái.

Vương Quốc Hải là Chủ nhiệm khoa Phụ sản. Bình thường ngoại trừ đi kiểm tra hội chẩn ra, ông ta rất ít khi trực tiếp đến đây, lại càng không bao giờ

dẫn theo một bác sĩ trẻ tuổi lạ.

Trong phòng khám lớn của Khoa phụ sản lúc này đã có rất nhiều người. Nhìn thấy Vương Quốc Hải bước vào, tất cả mọi người đều đứng lên.

-Nào, tôi xin giới thiệu với mọi người một đồng nghiệp mới!

Vương Quốc Hải vẫy vẫy tay nói, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào người Trương Dương.

Ở trong những người này, còn có mấy bác sĩ từng gặp chị vợ họ Chu của Trương Dương. Trong đó có một bác sĩ vừa nhìn thấy Trương Dương xong thì lập tức quay đầu.

Những người khác đều mỉm cười thân thiện chào Trương Dương. Những người này đều biết thân phận thật sự của Trương Dương.

- Vị này chính là chúng ta bệnh viện thực tập sinh mới của bệnh viện chúng ta - bác sĩ Trương Dương. Mọi người đừng chỉ nhìn vẻ non nớt của cậu ấy, y thuật của cậu ấy không hề thua kém các anh chị đâu. Chuyện phân công công tác của Trương Dương lần này, Viện trưởng còn đặc biệt thảo luận rất lâu, cuối cùng mới quyết định để nhân tài này đến Khoa phụ sản của chúng ta.

Vương Quốc Hải từ từ nói, thể hiện rằng ông ta rất vui vì Trương Dương có thể đến chỗ bọn họ quả thật là kết quả không dễ dàng gì mà có được.

Mấy người từng gặp và từng thảo luận y thuật với Trương Dương đều gật đầu. Bọn họ và Trương Dương coi như đã quen nhau và đều biết y thuật của cậu thanh niên này thật sự rất cao siêu.

Cũng có mấy bác sĩ trẻ đều thể hiện vẻ mặt không phục. Bọn họ đều đã nghe qua cái tên Trương Dương nhưng chỉ là tin đồn. Một số người không tin rằng y thuật của mình lại có thể thua kém Trương Dương. Việc Trương Dương cứu người thuần túy chỉ là do may mắn thôi.

Các bác sĩ trẻ tuổi này bình thường cũng rất kiêu ngạo, chưa từng bái phục một ai. Trương Dương còn trẻ tuổi hơn cả họ, lại là thực tập sinh nên tất nhiên là bọn họ không phục rồi.

Nhất là khi trông Trương Dương lại có vẻ non nớt như vậy.

-Thưa Chủ nhiệm Vương, bệnh nhân giường số 67 lại gây chuyện nữa rồi!

Gã bác sĩ vừa nhìn thấy Trương Dương liền quay đầu đi, lúc này đã quay đầu này khế nói với Vương Quốc Hải.

Vương Quốc Hải khế nhếch lông mày và liếc nhìn Trương Dương đầy ngụ ý.

Ông ta kéo Trương Dương kéo đến Khoa Phụ sản chính là vì có hai bệnh nhân khó chữa trị. Mời Trương Dương đến là để giúp họ giải quyết hai vấn đề nan giải này. Nhưng ông ta chưa từng nói với Trương Dương về điều này mà còn muốn đợi đến khi Trương Dương làm quen với tất cả mọi thứ ở đây rồi mới nghĩ cách giải quyết chuyện này.

Song ông ta không ngờ, khi Trương Dương vừa tới, đã có người nhắc đến hai bệnh nhân này. Giường số 67 chính là nơi của bệnh nhân bị bệnh viện chẩn đoán bệnh sai.

Những bác sĩ khác đều quay lại nhìn gã bác sĩ vừa đưa ra đề nghị này.

Những bác sĩ này đều không xa lạ gì với Trương Dương. Lần trước đến thăm chị Chu, có một bác sĩ đã lên mặt dạy đời hần, nói hần không nên ấn huyết Huyệt Cốc chính là gã bác sĩ đang đứng trước mặt hần đây.

Trương Dương còn nhớ rõ đó chính là gã bác sĩ họ Lư. Lúc đầu rất cao ngạo mà bây giờ gã còn có vẻ tỏ ý thù địch với mình.

-Bác sĩ Lư, bệnh nhân giường số 67 làm sao vậy?

Vương Quốc Hải khế hỏi. Tình hình của bệnh nhân giường số 67, ông ta thừa biết. Có ý hỏi như vậy là để nói với người đang ở trước mặt ông ta chứ ông ta không hề muốn nhắc đến chuyện này.

-Bệnh nhân giường số 67 nói cô ấy lại bị đau. Nếu bệnh viện chúng ta không chữa khỏi bệnh cho cô ấy thì cô ấy sẽ đi kiện chúng ta.

Bác sĩ Lư có tên đầy đủ là Lư Triều Cường. Hình như gã chưa hiểu ý của Vương Quốc Hải, cứ nói đến vấn đề của gã.

Vương Quốc Hải lại nhếch tròng mày lên một cái. Bây giờ ông ta cũng cảm thấy Lư Triều Cường thực sự có thái độ thù địch với Trương Dương.

Điều này làm cho trong lòng của ông ta bắt đầu dấy lên một dự cảm không tốt.

-Chủ nhiệm Vương, nếu bác sĩ Trương Dương đã có y thuật cao như vậy, chi bằng để bác sĩ Trương đi xem thử có thể giúp bệnh nhân giải quyết nỗi thống khổ và cũng là loại bỏ một rắc rối lớn cho chúng ta.

Quả nhiên, ông ta vừa mới có dự cảm thì Lư Triều Cường đã nói thẳng ra một đề nghị.

Tuy rằng Vương Quốc Hải vốn có ý để Trương Dương đến Khoa Phụ sản là để hắn khám và chữa cho hai bệnh nhân rắc rối này nhưng tuyệt đối không phải cách thức như đang gây hấn như thế này.

Một thực tập sinh vừa mới đến đã bắt người ta khám bệnh khó chữa trước rồi.

-Luru Triều Cường, Trương Dương vừa mới đến hôm nay.

Vương Quốc Hải nghiêm mặt lại. Gã Luru Triều Cường cũng là một bác sĩ giỏi của Khoa nội, một bác sĩ rất xuất sắc, nếu không thì lần hội chẩn vừa rồi đã không bảo gã đến.

Đáng tiếc người này cũng có khuyết điểm, chính là lòng dạ hẹp hòi. Lần trước cho rằng Trương Dương đã làm gã mất mặt nên hôm nay vừa nhìn thấy Trương Dương đã lập tức đưa ra một đề nghị khó khăn cho Trương Dương.

-Thật xin lỗi Chủ nhiệm Vương, là tôi sai rồi! Máy ngày nay đều nghe mọi người trong bệnh viện nói là y thuật của bác sĩ Trương rất lợi hại nên tôi quên mất là ngày đầu tiên cậu ta đến làm và vẫn còn là thực tập sinh.

Luru Triều Cường lập tức gạt đầu cười, ba chữ thực tập sinh cuối cùng được gã nhấn thật mạnh.

Đầu lông mày Trương Dương hơi dựng lên một chút, ánh mắt cũng hơi sáng lên.

Ý tứ trong lời nói của Luru Triều Cường, tất nhiên là Trương Dương biết rất rõ. Lần trước với Luru Triều Cường chỉ là tranh luận về y thuật đơn thuần, không nghĩ rằng gã này lại có lòng dạ hẹp hòi như vậy. Không ngờ gã thù dai và hôm nay lại gây sự với mình như vậy.

-Cậu chỉ cần biết Trương Dương ngày đầu tiên đến là được!

Vương Quốc Hải trừng mắt nhìn Luru Triều Cường một cái và dùng ánh mắt cảnh cáo gã một chút.

Mặc kệ Luru Triều Cường vì lý do gì mà thù địch Trương Dương nhưng hôm nay là ngày đầu tiên người ta đến làm việc, lại là người do đích thân mình dẫn đến, ông ta nhất định phải giữ thể diện cho hắn.

Luru Triều Cường không nói nữa nhưng lời nói vừa nãy của gã được mấy bác sĩ đồng tình.

Trương Dương không phải là rất lợi hại sao, vậy hãy chữa trị một ca bệnh nghi là nan y cho chúng tôi xem thử. Nếu có thể chữa được thì chúng tôi tất nhiên sẽ phục anh. Nếu chữa không được thì anh cao ngạo như thế chẳng qua cũng chỉ là một thực tập sinh mà thôi.

Đương nhiên, những lời này bọn họ không sẽ nói thẳng ra. Những người này đều không có trọng lượng như của Luru Triều Cường. Những lời nói đắc tội với Vương Quốc Hải như thế đều không đáng.

-Chủ nhiệm Vương, bệnh nhân giường số 67 bị làm sao?

Trương Dương đột nhiên mỉm cười, không thèm nhìn Luru Triều Cường mà trực tiếp hỏi Vương Quốc Hải.

Vương Quốc Hải thoáng sững sốt, lập tức nói:

-Trương Dương, hôm nay là ngày đầu tiên cậu đến làm, cái gì cũng vẫn còn lạ lẫm, việc này chúng ta sẽ nói sau!

Vương Quốc Hải không trả lời phủ định câu hỏi của Trương Dương, chỉ nói sẽ bàn sau. Điều đó có nghĩa là sau này sẽ cần Trương Dương ra tay hỗ trợ,

-Không sao, lấy bệnh nhân làm trọng! Có bệnh nhân như vậy hắn là nên đi khám thử trước xem sao, bác sĩ Luru nói không sai. Chúng ta nên làm giải quyết nỗi thống khổ của bệnh nhân trước.

Trương Dương vừa mỉm cười vừa lắc đầu. Vương Quốc Hải mở to hai mắt nhìn, tất cả bác sĩ trong phòng khám đều ngạc nhiên nhìn Trương Dương.

Ngay cả Luru Triều Cường cũng đang tròn xoe mắt ra nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Tôi Rất Chắc Chắn!

Trương Dương mới vừa nói là cái gì? Hắn nói phải đi giải quyết nỗi thống khổ cho bệnh nhân trước mà không phải là đi khám bệnh theo như lời Vương Quốc Hải nói.

Phải biết rằng hai câu nói này có ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

Nếu chỉ là đi khám bệnh thì chỉ là giúp chuẩn trị cho bệnh nhân, còn có chữa khỏi được hay không, có cách nào điều trị hay không thì còn phải chờ kiểm tra tình trạng thực tế của bệnh nhân rồi mới nói.

Giúp bệnh nhân giải quyết nỗi thống khổ cũng chính là hoàn toàn chắc chắn có thể chữa khỏi được cho bệnh nhân. Đến bệnh nhân mắc bệnh gì Trương Dương còn chưa biết mà đã dám nói ngay như vậy, chẳng trách mọi người đều có vẻ mặt như thế này.

Lúc này, gần như trong lòng mọi người đều có chung một ý nghĩ.

Người thanh niên này thật sự quá ngông cuồng, ngông cuồng quá giới hạn. Lời nói ngoa như vậy mà có thể tùy tiện nói lung tung, nếu chẳng may khám cho bệnh nhân mà không có cách gì điều trị thì chẳng khác nào tự vả vào mặt mình.

Nhưng lúc này đang có rất nhiều người chuẩn bị xem trò cười của Trương Dương. Một thực tập sinh được bệnh viện coi trọng như vậy, nếu như nói những người này không có chút đồ kị nào thì nhất định chỉ là nói dối mà thôi.

- Trương Dương, bệnh nhân nữ này bị sa tử cung, hơn nữa còn rất nghiêm trọng!

Do dự một lát, Vương Quốc Hải cau mày nhẹ nhàng nói. Câu nói này của ông ta cũng như một lời nhắc nhở Trương Dương.

Một bệnh khó chữa như vậy nên khám cho bệnh nhân trước rồi hãy nói.

- Tôi biết rồi. Chủ nhiệm Vương, giường bệnh số 67 ở đâu thế?

Trương Dương khẽ mỉm cười, hình như không hề chú ý đến lời nhắc nhở của Vương Quốc Hải mà tiếp tục hỏi.

- Vậy cũng được, bệnh nhân số 67 chính là do bác sĩ Lưu đang phụ trách. Bác sĩ Lưu, cậu hãy cầm lấy bệnh án, chúng ta sẽ cùng đi khám cho bệnh nhân. Tiện thể trên đường đi, cậu hãy nói lại hết tình hình của bệnh nhân nói hết với Trương Dương.

Vương Quốc Hải bắt đầu đi gật gật đầu, rồi dặn dò Lưu Triều Cường.

Vừa nãy gã Lưu Triều Cường này có ý lơ đi ám hiệu của ông ta, có tình đẩy Trương Dương vào tình thế khó xử khiến ông ta rất không vui. Gã ghét Trương Dương phải không, vậy hãy để cho gã giới thiệu tình hình bệnh nhân để người ta ghê tởm hắn.

Lưu Triều Cường hơi ngạc nhiên. Không đợi gã mở miệng, Vương Quốc Hải đã xoay người đi.

Gã chỉ có thể nhìn Trương Dương hằm hằm. Bệnh nhân kia vốn do gã phụ trách. Để gã giới thiệu về bệnh tình cũng không có gì, những chuyên gia đến trước đây cũng đều do gã giới thiệu cả.

Có thể Trương Dương chỉ là thực tập sinh, nhưng gã lại là bác sĩ chính thức, bác sĩ giỏi, hơn nữa sắp được thăng lên chức Phó Chủ nhiệm khoa. Một người như gã lại phải đi giới thiệu cho một thực tập sinh thì quả là khiến gã rất khó chịu.

Tiếc là Vương Quốc Hải đã đi khuất, thể hiện rõ không để cho gã có cơ hội từ chối. Gã có thể không thèm để ý đến Trương Dương, nhưng như vậy sẽ không nể mặt Vương Quốc Hải, sau này sẽ khó mà yên ổn với ông ta được.

Hừ lạnh một tiếng, gã này mới đứng dậy đi lấy bệnh án.

Đối với gã Lưu Triều Cường này, Trương Dương chỉ lắc lắc đầu mà không nói gì thêm.

Những bác sĩ như vậy, kiếp trước hẳn đã từng gặp phải rồi. Lòng dạ hẹp hòi, lại luôn tự cho mình là thiên hạ đệ nhất, người như vậy bình thường cũng sẽ không có được sự phát triển tốt.

Một người, cả ngày nghĩ đến người khác phải làm sao để đối xử tốt với mình, bản thân mình lại không ra gì, đã thế lại luôn nghi ngờ người khác đối địch với mình thì đâu còn tâm tư nào dành để phát triển năng lực của mình, tất nhiên là sẽ không có sự phát triển tốt được.

- Trương Dương, Chủ nhiệm Vương vừa nói, bệnh nhân bị sa tử cung. Phiền phức chủ yếu là trước đây đã điều trị như viêm tử cung đơn thuần, lại làm phẫu thuật hai lần rồi nhưng hiện tại tử cung vẫn không thể trở lại vị trí cũ, còn xuất hiện hiện tượng chảy nước. Cậu hãy khám kỹ hơn đi!

Lưu Triều Cường lấy bệnh án ra, sau khi giới thiệu sơ lược liền ném bệnh án cho Trương Dương.

Lời nói của Vương Quốc Hải gã không thể không nghe, nhưng cũng sẽ không giới thiệu một cách đầy đủ. Gã chỉ nói đại khái về tình trạng bệnh. Dù sao gã cũng không cho rằng Trương Dương có thể chữa khỏi cho bệnh nhân này.

Trước mắt, bọn họ đã điều trị cho bệnh nhân này được hơn nửa năm. Trong khi đó còn có nhiều chuyên gia từ bệnh viện khác đến thăm khám nhưng tất cả đều bó tay. Gã thực sự không tin Trương Dương lại có thể xuất sắc hơn tất cả các chuyên gia kia.

-Viêm tử cung có thể chữa thành sa tử cung, bác sĩ này cũng ngông thật!

Trương Dương tiếp nhận bệnh án, xem qua một chút rồi lập tức cười lên.

Lưu Triều Cường mặt mũi đỏ lựng lên, cả người cũng cứng lại. Theo như lời Trương Dương nói thì gã bác sĩ đó chính là gã. Đúng là ban đầu gã đã chuẩn đoán sai nên mới tạo thành cục diện như ngày hôm nay.

Tuy nhiên sau khi phẫu thuật thì không phải trách nhiệm của một mình gã. Chuyện này sau đó cũng không ai trách gã. Trương Dương nói như vậy chính là có ý nói tại gã.

Gã tức giận lườm Trương Dương một cái, lập tức bỏ ra ngoài, không thèm đếm xỉa đến phản ứng của Trương Dương.

Trương Dương khẽ nhoen miệng cười. Trên bệnh án ghi tên bác sĩ điều trị, hẳn đương nhiên biết điều trị chính là Lưu Triều Cường. Lời nói vừa rồi của hắn cũng chính là cố ý nói ra như vậy.

Trương Dương cũng không phải là người có tính khí tốt. Người khác nhìn hắn 1 phần thì hắn có thể nhường lại người ta 10 phần.

Những người đối xử tốt với hắn thì hắn tất nhiên sẽ đối với họ càng tốt hơn. Nhưng những kẻ cư xử không tốt với hắn thì cũng đừng mong hắn lễ độ on báo oán. Năm bắt cơ hội, Trương Dương cũng có thể giáo huấn kẻ khác.

Đi theo Vương Quốc Hải đến phòng bệnh, thêm cả Trương Dương là có tất cả năm người.

Những người khác đều ở lại vì họ đều có công việc riêng của mình. Trong đó có một bác sĩ già lắt nhừ sẽ đi làm phẫu thuật cho mẹ của Nam Nam. Ông ta cũng muốn chuẩn bị tiền phẫu thuật.

Vị bác sĩ già này có rất nhiều kinh nghiệm. Nói về phẫu thuật thì năng lực còn cao hơn cả Vương Quốc Khải nên giao cho ông ta, Trương Dương cũng rất yên tâm.

Giường bệnh số 67 nằm đơn độc trong phòng bệnh. Bệnh nhân là một người đàn bà hơn năm mươi tuổi. Khi nhóm người của Vương Quốc Hải đến, bà ta vẫn đang nằm ở trên giường cắn hạt dưa và xem TV. Trong phòng bệnh này vốn không có TV, là do bà ta nằng nặc yêu cầu và đã làm âm ỉ rất nhiều lần mới lắp cho bà ta một chiếc.

Nhìn thấy nhóm Vương Quốc Hải bước vào, người đàn bà này lập tức ngồi thẳng người, hạt dưa trên tay cũng đặt sang một bên.

-Chủ nhiệm Vương, cuối cùng ông cũng đến rồi. Tôi nằm điều trị chỗ các ông đã hơn nửa năm rồi. Ông hãy nói thật cho tôi biết là đến khi nào mới chữa khỏi cho tôi được?

Bệnh nhân nữ này rất gầy, làn da còn rất vàng. Nhưng cả người lại toát lên vẻ tháo vát. Giọng điệu của bà ta nói chuyện với Vương Quốc Hải cũng không được nhã nhặn, không giống với bình thường bệnh nhân đều rất tôn trọng bác sĩ.

Nhưng suy nghĩ một chút thì cũng có thể hiểu được, bà ta vì bệnh viện mới trở thành như vậy mà có thái độ tốt thì mới là kì lạ.

Vương Quốc Hải hơi ngượng mặt, vì không có cách nào thì ai mà chẳng phải kéo dài đến tận bây giờ. Nhưng trước mặt bệnh nhân thì ông ta lại không thể nói như vậy được mà chỉ có thể an ủi người ta mà thôi.

-Hoàng Cúc, chị cứ yên tâm dưỡng bệnh. Bệnh viện không phải không có người phụ trách với chị. Vị này là bác sĩ mà bệnh viện chúng tôi đặc biệt mời tới để hội chẩn cho chị.

Bệnh nhân tên Hoàng Cúc, 53 tuổi. Chồng đã qua đời từ sớm, cũng không có con, sống một mình, mở một quán nhỏ bán đồ vặt duy trì cuộc sống.

Nếu là người khác sẽ không chịu ở lại bệnh viện lâu như vậy. Vì bà ta chỉ có một mình nên không sao, bệnh viện cho bà ta ăn cơm ở nhà ăn nên mới có thể tiếp tục nhẫn nại được. Tuy nhiên chẳng có ai thích ở trong bệnh viện cả, ở bên ngoài không phải bà ta cũng không phải không tự nuôi nổi bản thân được.

-Hội chẩn?

Hoàng Cúc ngẩng đầu, rõ ràng có vẻ nghi ngờ và không tin tưởng.

Bà ta nhìn đám bác sĩ trước mắt, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Trương Dương nhưng chỉ nhìn mấy cái chứ không hề chú ý.

Mấy bác sĩ này bà ta đều quen biết rồi, không biết đã thăm khám bao nhiêu lần. Vì thế mà bà ta không tin, gương mặt lạ chỉ có một mình Trương Dương, nhưng Trương thực sự quá trẻ nên càng làm cho bà ta không tin tưởng.

Khi bà ta đang nhìn mọi người thì Trương Dương cũng đang quan sát bà ta.

Sắc mặt của bà ta là màu vàng vọt của người bệnh, cho thấy cơ thể có vấn đề nghiêm trọng. Mắt của bà ta rũ xuống rất nhiều, răng và lưỡi đều rất vàng.

Điều này bà ta thường xuyên bị bệnh tật hành hạ.

Quan sát mấy lần, Trương Dương lại đi về phía trước một bước, trực diện đứng trước mặt người bệnh.

Thấy Trương Dương đi qua, Vương Quốc Hải vội vàng nói thêm:

-Hoàng Cúc, đây là bác sĩ Tiểu Trương của bệnh viện chúng tôi. Trung y của cậu ta rất giỏi và cũng từng nghiên cứu bệnh của chị. Chị hãy để cho cậu ta khám cho chị một chút!

Lúc nói chuyện, mặt Vương Quốc Hải cũng khó tránh đỏ lên một chút.

Trương Dương hôm nay mới biết là người ta bị bệnh gì, sao có thể đã có nghiên cứu. Ông ta nói như vậy cốt chỉ để bệnh nhân yên tâm chứ không có ý gì khác.

Hoàng Cúc gật đầu nhưng ánh mắt vẫn thể hiện rõ sự không tin tưởng.

Bởi vì, Trương Dương thật sự quá trẻ.

Mặc dù thoát nhìn hần rất giống bác sĩ, nhưng tuổi tác có thể làm ảnh hưởng đến mọi ấn tượng khác về hần, khiến người ta chỉ chú ý đến tuổi tác mà không nghĩ đến cái gì khác nữa.

Trương Dương không nghĩ nhiều như vậy. Trên đường hần đã xem bệnh án nên có được những hiểu biết nhất định về bệnh tình của bệnh nhân.

Sau khi quan sát thực tế thì hần cũng có được cái nhìn tổng quát.

Trương Dương trực tiếp ngồi ở bên giường, bảo bệnh nhân đưa tay ra, đặt năm ngón tay lên mạch trên cổ tay bệnh nhân, sau đó từ từ nhắm mắt lại.

Sau hơn hai phút trôi qua, hần mới đứng lên và mỉm cười với Hoàng Cúc.

Bắt mạch xong, Trương Dương cũng đã gần như nắm được tình trạng bệnh tình của bệnh nhân. Bệnh này đúng là sa tử cung, hơn nữa còn sa xuống rất nghiêm trọng nhưng còn chưa tới giai đoạn không thể điều trị được.

Sa tử cung là chứng bệnh tử cung không còn ở vị trí bình thường mà bị sa xuống, tử cung từ âm hộ bị sệ xuống dưới xương chậu, thậm chí toàn bộ tử cung còn bị lòi ra ngoài âm hộ.

Bình thường mà nói thì sau khi sinh con, phụ nữ rất dễ mắc bệnh này, ngoài ra phụ nữ tiền mãn kinh cũng dễ mắc phải.

Lúc đầu tử cung mới sa xuống thì điều trị rất dễ dàng, đồng thời có thể làm cho tử cung quay về vị trí cũ. Bình thường mà nói thì nếu người bệnh được phát hiện sớm thì có thể chữa khỏi được.

Nếu không phải bệnh nhân này bị chuẩn đoán sai, phẫu thuật có sai sót thì bệnh của bà ta cũng không đến mức nghiêm trọng như vậy, khiến nhiều bác sĩ phải đau đầu.

-Trương Dương, sao rồi?

Vương Quốc Hải nhẹ nhàng hỏi Trương Dương. Ông ta đột nhiên phát hiện, chính bản thân mình không ngờ có chút lo lắng rằng bệnh nhân này rốt cuộc có thể chữa khỏi được hay không, có thể giải quyết cho bệnh viện rắc rối này được không. Hi vọng của ông ta đều gửi gắm cả ở Trương Dương.

Đem hy vọng gửi gắm lên người một thực tập sinh, đường đường là một Chủ nhiệm khoa cũng lo lắng chờ đợi câu trả lời của thực tập sinh, chuyện như thế này khiến người ta không thể tin được mà thực tế lại có thể xảy ra với ông ta.

-Tôi chắc chắn! Để tôi hỏi mấy vấn đề!

Trương Dương mỉm cười gật đầu, cái bệnh này là rắc rối nhưng chưa bị coi là quá phức tạp, so với chuyện Tô Thiệu Hoa thờ khò khè thì còn đơn giản hơn nhiều. Sau khi khám xong, Trương Dương thật sự chắc chắn.

-Thật sao? Tốt lắm, cậu hỏi đi, cứ hỏi đi!

Vương Quốc Hải mắt lập tức sáng ngời, khẽ gật đầu rất mạnh. Trương Dương chắc chắn chữa được là tốt rồi. Điều trị cho bệnh nhân này, các bác sĩ phụ khoa khác sẽ thoải mái hơn nhiều.

Bệnh nhân này thực sự quá phiền phức, hơn nữa còn không khó gần. Bác sĩ nào cũng muốn sớm đuổi bà ta đi từ lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Phương Thuốc Thú Vị!

Lưu Triều Cường cười lạnh một tiếng, liếc xéo Trương Dương.

Nhìn xem qua loa hay bắt mạch mà đã nói là chắc chắn chữa khỏi. Điều này thật khiến người ta khó mà tin được. Trước đây bọn họ dùng rất nhiều thiết bị tân tiến kiểm tra cho người bệnh, hiểu được tất cả tình trạng của bệnh nhân mà cũng không dám nói chắc điều gì.

Lẽ nào có thể nói Trương Dương chỉ bắt mạch bằng tay như vậy còn hiệu quả hơn tất cả máy móc thiết bị và rất nhiều bác sĩ chuyên gia hội chẩn trước đó?

Điều này, đừng nói là Lưu Triều Cường mà ngay cả hai bác sĩ khác cũng không tin.

Nhưng Vương Quốc Hải thì vẫn đang xúc động. Ông ta tận mắt chứng kiến y thuật kì diệu của Trương Dương nên tin tưởng ở lời nói của Trương Dương nhiều hơn.

Trương Dương không để ý tới vẻ mặt của mấy người bọn họ, quay đầu lại mỉm cười nhìn Hoàng Cúc.

-Cô à, bình thường cô thích ăn cái gì?

Hoàng Cúc vẻ nghi ngờ nhìn Trương Dương, nghe đến chuyện này thì càng ngạc nhiên.

Ngay cả Vương Quốc Hải cũng ngây người ra. Thực sự thì có không ít bác sĩ hỏi bệnh nhân bình thường thích ăn gì. Nhưng đây là không phải là vấn đề hàng đầu trong hội chẩn. Đối với bệnh tình Hoàng Cúc thì ai cũng biết không cần phải hỏi thích ăn cái gì.

Hoàng Cúc lại quay đầu nhìn Vương Quốc Hải.

Vương Quốc Hải gật đầu với bà ta, Hoàng Cúc mới lên tiếng:

-Bình thường thì có gì ăn đấy, cũng không ghét mà cũng không đặc biệt thích ăn cái gì. Đúng rồi, tôi thích ăn rau muống và mướp đắng.

Hoàng Cúc sống một mình, bà ta cũng không kén ăn. Nhà ăn bệnh viện có gì thì bà ta ăn cái đó.

Nghe thấy hai chữ mướp đắng, Vương Quốc Hải và các bác sĩ khác đều hơi nhíu mày lại. Sa từ cung thực ra cũng không ưa mướp đắng, nhưng ảnh hưởng không nhiều, hơn nữa bệnh viện bọn họ bình thường cũng không hay nấu mướp đắng.

-Còn đồ ăn vặt thì sao?

Trương Dương lại tiện thể hỏi thêm, mắt còn nhìn vào đồng hồ hạt dưa bên cạnh.

-Rất thích ăn vặt, đồ ăn vặt thích nhất là hạt dưa và cả lạc nữa.

Nói đến đồ ăn vặt, Hoàng Cúc rõ ràng nhiệt tình hơn một chút, theo bản năng còn tìm hạt dưa muốn chia cho Trương Dương một chút. Nhưng vừa vươn tay thì nhớ ra Trương Dương là bác sĩ tới hội chẩn nên lại xấu hổ cười cười.

Bác sĩ đang khám bệnh cho bà ta chứ không phải đến để ăn quà vặt.

-Tôi rõ rồi. Hạt dưa và lạc, sau này chị nên ăn ít đi. Tôi sẽ kê toa thuốc cho chị, chị cứ uống theo như thế và phối hợp điều trị với tôi. Tôi cam đoan bệnh của chị sẽ có thể được chữa khỏi trong vòng một tháng.

Trương Dương vừa nói vừa khẽ cười. Bọn họ đi lấy giấy và bút, Trương Dương cầm lấy và viết gì đó.

Lưu Triều Cường bĩu môi. Một tháng, Trương Dương đúng là mạnh miệng thật. Nhưng gã cũng không nói gì, dù sao đang ở trước mặt bệnh nhân nên gã vẫn hiểu được quy tắc đơn giản này.

Khi Trương Dương kê toa thuốc thì Vương Quốc Hải rất muốn đến gần để xem, nhưng cuối cùng vẫn chịu được. Có một số bác sĩ khi kê toa thuốc không thích có người khác đứng bên cạnh nhìn giống như chính bản thân ông ta vậy.

Toa thuốc được kê rất nhanh, không đến một phút Trương Dương đã viết xong.

-Chủ nhiệm Vương, toa thuốc này cần sự phối hợp của bệnh viện, anh hãy xen trước một chút đi.

Trương Dương viết xong toa thuốc cũng không giao cho bệnh nhân mà trực tiếp đưa cho Vương Quốc Hải.

Vương Quốc Hải về nghi ngờ nhận lấy phương thuốc, lập tức xem lại. Chỉ nhìn thoáng qua, Vương Quốc Hải liền ngạc nhiên tròn xoe mắt nhìn, thất thanh kêu lên:

-Thịt kho tàu, thịt kho nhừ, cho thêm nhiều dầu, ăn nhiều cơm?

Nói xong, ông ta lại vội vàng hỏi:

-Trương Dương, toa thuốc này của cậu không viết sai đây chứ?

Lưu Triều Cường và hai bác sĩ khác cũng cùng đi lên, nhìn thấy vài chữ đơn giản mà Trương Dương viết, bọn họ đều ngây người ra.

Lưu Triều Cường còn cười ruồi ở khóe miệng, trong lòng có cảm giác được hả giận.

Trong lòng gã đúc kết một kết luận. Gã Trương Dương này cố ý lấy lòng mọi người. Cái gì mà một tháng là chữa khỏi bệnh, căn bản là không thể nào. Đơn thuốc kê ban nãy không ngờ lại viết thịt kho tàu. Đơn thuốc như vậy gã chưa từng nhìn thấy bao giờ, lại càng chưa từng nghe qua.

-Chủ nhiệm Vương, đi thôi! Chúng ta đi ra ngoài rồi nói sau!

Trương Dương mỉm cười lắc đầu nói. Bệnh nhân đang ở đây, có những lời hấn không tiện nói thẳng. Bác sĩ khám bệnh cũng có những lời mà không thể nói cho bệnh nhân nghe được.

Lưu Triều Cường và hai bác sĩ khác cũng đều đi ra ngoài, chỉ còn lại một y tá đứng ở đó.

Những người đến còn làm cho đám y tá hoảng hốt, vội vàng nhường ghế cho bọn họ ngồi, còn tìm chén để rót trà cho họ.

-Trương Dương, bây giờ cậu có thể nói đi!

Sau khi ngồi xuống, Vương Quốc Hải liền khẩn trương hỏi. Cái đơn thuốc của Trương Dương khiến ông ta rất khó hiểu, đồng thời cũng có cảm giác là một trò đùa bình thường.

Lưu Triều Cường và hai bác sĩ khác cũng đều vênh tai muốn nghe Trương Dương giải thích. Họ chưa từng thấy đơn thuốc như thế này bao giờ.

-Chủ nhiệm Vương, bệnh nhân đã phẫu thuật hai lần mà không thể làm cho tử cung trở lại vị trí cũ. Tôi muốn biết các anh đã từng tổng kết các nguyên nhân chưa?

Trương Dương nhìn Vương Quốc Hải, khẽ mỉm cười, còn hỏi vặn lại Vương Quốc Hải.

-Sao lại chưa từng tổng kết? Chúng tôi đã từng điều trị đưa về vị trí cũ, cũng đã khâu tử cung. Nhưng tình trạng của bệnh nhân rất đặc biệt, tử cung của bà ta đã bị sa xuống hoàn toàn, thuộc dạng vô cùng nghiêm trọng, dùng chỉ khâu lại hay các biện pháp khác cũng đều không có tác dụng nên cuối cùng phẫu thuật mới thất bại.

Người nói chuyện lần này chính là Lưu Triều Cường. Hai lần phẫu thuật gã đều tham gia. Trương Dương nói hai lần phẫu thuật đều không thành công, gã cảm giác chính là nói nhằm vào gã.

-Tổng tổng kết, vậy sao không từng nghĩ cách chữa?

Trương Dương cũng không nhìn Vương Quốc Hải mà xoay đầu nhìn thẳng vào Lưu Triều Cường, giọng điệu mang ý trách cứ nhưng lại càng giống đang chỉ giáo hơn.

Bị Trương Dương nhìn như vậy, Lưu Triều Cường cảm thấy hơi hốt hoảng trong lòng.

Nhưng gã phản ứng lại rất nhanh, tức giận gào lên:

-Sao cậu biết là chúng tôi không nghĩ cách chữa. Chúng tôi đã nghiên cứu rất nhiều, từng trao đổi với chuyên gia các bệnh viện lớn, từng tiến hành phẫu thuật nội soi. Chẳng qua là mọi biện pháp đều có rất nhiều nguyên nhân mà không thực hiện được thôi.

Lúc này ngay cả Vương Quốc Hải cũng nhìn Trương Dương.

Những lời này của Trương Dương là nhằm vào toàn bộ bệnh viện. Bọn họ quả thật không chữa khỏi cho bệnh nhân nhưng không phải là không từng cố gắng.

Bệnh nhân sở dĩ bị như hiện nay là do bọn họ gây nên. Bọn họ cũng muốn sớm chữa khỏi bệnh tật của bệnh nhân, để bệnh nhân được xuất viện. Nếu cứ

để bệnh nhân ở lại trong bệnh viện mãi thì sẽ phiền phức to.

Lời nói của Luru Triều Cường lại khiến Trương Dương vừa lắc đầu vừa cười:

- Những biện pháp này thì có ích lợi gì? Các anh chỉ biết tìm kiếm nguyên nhân ở phương diện kỹ thuật, đầu óc cứng nhắc kém linh hoạt, khó trách vẫn không có tiến triển tốt.

- Cậu nói cái gì, cậu nói đầu óc ai cứng nhắc kém linh hoạt?

Luru Triều Cường vô cùng sừng sốt, lập tức tức giận quát lên.

Những y tá bên cạnh đều bị tiếng quát của gã làm cho hoảng sợ. Các cô đều biết Luru Triều Cường. Ở trong mắt các cô, Luru Triều Cường là con người rất nghiêm túc, không ngờ khi nổi giận còn đáng sợ hơn.

- Sao hà? Anh không phục à?

Trương Dương cười nhạt một cái nói. Luru Triều Cường bật đứng lên, cũng may hai bác sĩ bên cạnh gã đều kéo gã lại, không cho gã đến xung đột với Trương Dương.

Nhưng nếu thực sự xảy ra xung đột thì Trương Dương cũng không sợ. Trương Dương nhỏ con thật đấy nhưng chỉ cần một tay cũng có thể lẳng gã ra ngoài.

- Trương Dương, cậu vẫn không nắm rõ tình hình, có những câu không nên nói lung tung!

Vương Quốc Hải thở dài, nhẹ nhàng nói với Trương Dương, vẻ mặt còn trở nên rất nghiêm túc.

Ông ta thực sự cũng có chút bất mãn với lời nói của Trương Dương. Luru Triều Cường không chữa khỏi bệnh không có nghĩa là đầu óc cứng nhắc không linh hoạt. Đây chẳng phải cũng động chạm đến cả Chủ nhiệm khoa là ông ta hay sao?

Bệnh nhân này, gã cũng đích thân đến khám qua, chỉ là không có cách chữa trị gì mà thôi.

- Tình hình thực ra cũng không có gì phức tạp. Rất đơn giản thôi, chỉ là các anh phức tạp hóa vấn đề!

Trương Dương lại lắc đầu nói. Đối với Vương Quốc Hải thì giọng điệu của hán nhĩ nhận hơn rất nhiều, câu trước của hán chủ yếu là nhằm vào Luru Triều Cường.

Nhưng trong lời nói của hán có ý chỉ trích các bác sĩ thì không hề thay đổi.

Vương Quốc Hải nhếch lông mày lên một cái, từ từ kim chế tim đập nhanh vì tức giận rồi mới hỏi:

- Trương Dương, phải chăng cậu có ý kiến gì? Nếu có thì nói thẳng ra đi, để mọi người cùng nghiên cứu xem có thể thực hiện được không?

- Tôi có ý kiến, hơn nữa rất đơn giản. Đơn thuốc kia của tôi viết ra chính là để dùng cho bệnh nhân. Các anh không cảm thấy bệnh nhân thực sự rất gầy sao?

Trương Dương gật đầu, nhẹ nhàng nói, cuối cùng còn hỏi vặn lại mọi người một câu.

- Rất gầy?

Vương Quốc Hải cup mày xuống. Ông ta không ngờ được Trương Dương sẽ nói như vậy. Bệnh nhân quả thực rất gầy, mặt vàng như sáp. Đây cũng là vì bệnh nhân sinh bệnh quá lâu, bệnh nặng kéo dài, cơ thể sẽ trở nên như vậy.

Hai bác sĩ khác đều nhìn nhau, ánh mắt khó hiểu.

Luru Triều Cường lúc này đã bình tĩnh lại. Không cần người giữ, gã có thể ngồi lại ở đó. Chuyện đồng nghiệp ấu đã ở bệnh viện là một lỗi lớn, dù cho Trương Dương chỉ là một thực tập sinh cũng không được.

Lại càng không cần phải nói, Viện trưởng cũng rất xem trọng Trương Dương. Nếu gã ra tay thì người xui xẻo cuối cùng nhất định sẽ là gã.

Vương Quốc Hải nhủ chặt mày lại, ông ta còn liên tục lắc đầu.

- Không đúng, không đúng!

Miệng Vương Quốc Hải phun ra vài chữ, nắm mạnh lấy bệnh án một cái rồi cẩn thận xem xét.

Dáng vẻ của Vương Quốc Hải thực sự khiến cho Trương Dương lộ vẻ tươi cười. Xem ra Vương Quốc Hải đã hiểu được ý tứ của hán. Hiểu được là tốt rồi, sau khi được chỉ điểm mới hiểu ra được, ít ra cũng xuất sắc hơn những người khác một chút.

Hai gã bác sĩ còn lại vẫn mờ tịt như trước.

-Tôi hiểu rồi! Hóa ra nguyên nhân căn bệnh là tại đây, là ở đây!

Vương Quốc Hải đột nhiên hét to một tiếng, còn có vẻ rất hưng phấn. Những y tá bên cạnh đều rất hoảng sợ. Chẳng ai ngờ rằng, Chủ nhiệm Vương binh thường cực kỳ nghiêm túc lại có lúc như vậy.

-Chủ nhiệm Vương, lời anh nói tôi vẫn không hiểu?

Một bác sĩ bên cạnh cẩn thận hỏi lại một cách nhẹ nhàng. Dáng vẻ của Vương Quốc Hải khiến y rất mơ hồ và cũng rất hiếu kỳ.

-Vẫn không hiểu à?

Vương Quốc Hải vừa trừng mắt vừa nói:

-Trương Dương nói không sai, lúc trước chúng ta chỉ tìm nguyên nhân trên phương diện kỹ thuật, lẫn lộn hết cả rồi mà không chú ý đến nguyên nhân căn bản của chứng bệnh này. Chúng ta không tìm ra được nguyên nhân thực sự thì làm sao có thể chữa khỏi cho bệnh nhân được?

Vương Quốc Hải nhìn thoáng qua Trương Dương, rồi tiếp tục nói:

-Bây giờ tôi cuối cùng đã hiểu ra rồi. Đơn thuốc của bác sĩ Trương là rất đúng, nên kê đơn như vậy, ha ha! Thật không ngờ, thật không ngờ bệnh này có thể chữa bằng thịt kho tàu. Đơn thuốc này thú vị, rất thú vị!

Vương Quốc Hải nói xong phá lên cười, nói rất hưng phấn. Trương Dương thì ở một bên mỉm cười và khẽ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Tôi Sẽ Phụ Trách!

Vương Quốc Hải hưng phấn reo lên, hai gã bác sĩ kia lại càng mơ hồ.

Lưu Triều Cường cũng xúm lại, trong lòng có một dự cảm không tốt. Nhìn dáng vẻ của Vương Quốc Hải dĩ nhiên là có cùng nhận định về phương pháp trị liệu như Trương Dương, sẽ kê đơn thuốc thịt kho tàu để chữa bệnh. Đây đúng là chuyện “Nghìn lẻ một đêm” mà.

-Chủ nhiệm Vương, anh có thể nói rõ ràng hơn một chút được không?

Có một bác sĩ cuối cùng đã không kìm nén được, thẳng thắn hỏi. Đến bây giờ bọn họ vẫn chưa hiểu được ý của Vương Quốc Hải.

-Thực ra rất đơn giản!

Vương Quốc Hải tươi cười nói, mắt còn nhìn Trương Dương một cái.

-Thật sự rất đơn giản, tôi vừa mới xem kỹ lại bệnh án. Ban đầu bệnh nhân không gầy như thế. Có những bệnh khiến bệnh nhân trở nên gầy là bình thường, nhưng nếu quá gầy thì có thể sẽ ảnh hưởng đến tình trạng bệnh của bệnh nhân.

Vương Quốc Hải chậm rãi giải thích và giở bệnh án ra cho mọi người cùng ngó qua.

Khi Hoàng Cúc vừa mới đến khám bệnh thì nặng 63kg, so với vóc dáng của bà ta mà nói thì hơi béo. Nhưng bây giờ Hoàng Cúc cùng lắm cũng chỉ nặng 45kg, đã gầy hơn rất nhiều.

-Bệnh nhân quá gầy, sau khi sụt cân thì tử cung và thành tử cung của bà ta cũng có chỗ co rút lại, lại cộng thêm tình trạng bệnh của bà ấy nên mới làm cho toàn bộ tử cung sa xuống hoàn toàn.

Vương Quốc Hải nhẹ nhàng nói, lúc nói chuyện còn lắc lắc đầu.

Ông ta nói như vậy, hai bác sĩ kia hình như cũng hiểu ra chút gì. Cả hai người đều tròn xoe mắt nhìn.

-Lúc trước chúng ta đều biết rằng thể trạng gầy cũng có ảnh hưởng đến tình trạng bệnh, nhưng chưa bao giờ cho rằng đó chính là nguyên nhân chính, mà chỉ tìm kiếm phương pháp điều trị trên phương diện bệnh tình. Điều này đồng nghĩa với việc vừa bắt đầu đã đi sai đường, chẳng trách chữa mãi mà không khỏi bệnh.

Vương Quốc Hải lại thở dài, hai bác sĩ kia ánh mắt càng lúc càng sáng, cuối cùng đã gạt đầu thật mạnh.

Bọn họ rốt cuộc hiểu rõ ý của Vương Quốc Hải và cũng hiểu ra ý nghĩa trong đơn thuốc của Trương Dương.

Lưu Triều Cường ở bên cạnh cũng tròn tròn hai mắt nhìn.

Lưu Triều Cường cũng không ngu. Gã là bác sĩ chính, y thuật cũng khá. Vương Quốc Hải nói tới đây, gã cũng hiểu ra tại sao lại như vậy.

Chẳng ai nghĩ rằng nguyên nhân chứng bệnh lại nằm ở cơ thể của bà ta.

Lúc trước, họ chỉ nghĩ làm sao để cho tử cung trở lại vị trí cũ. Dù sao cũng chỉ là sa tử cung, chỉ cần khôi phục về vị trí cũ thành công là được. Điều đó chẳng khác nào đã chữa khỏi bệnh rồi mà chưa từng nghĩ đến còn có cách khác có thể cải thiện tình trạng của bệnh nhân.

Phương pháp này thật sự rất đơn giản, chính là vỗ béo.

Sau khi ăn thả cửa, cả cơ thể sẽ béo lên, tử cung cũng sẽ to hơn một chút, thành bên trong tử cung cũng trở nên dày hơn. Đến khi đó thì chỉ cần làm một ca phẫu thuật khâu lại đơn giản là có thể đưa toàn bộ tử cung trở lại vị trí cũ.

Vấn đề này thật sự rất đơn giản, nhưng khi bọn họ chỉ chăm chăm vào việc tìm phương pháp điều trị nào để giải quyết được tình trạng của bệnh nhân nên tất cả đều không chú ý đến điểm này.

Đừng nói bọn họ, ngay cả các bác sĩ chuyên gia của bệnh viện lớn cũng thế. Bọn họ đều rất tin tưởng vào y thuật của mình, vẫn luôn tìm nguyên nhân trên phương diện phẫu thuật thất bại, mà không để ý đến nhân tố nhỏ bé khác.

Ngược lại Trương Dương lại là một bác sĩ Trung y nên khi khám bệnh sẽ thấu đáo và sâu sắc hơn bọn họ nhiều.

Văn hóa Trung y và Tây y vốn có điểm không giống nhau. Trung y rất chú trọng dưỡng thân. Trong Trung y còn có phương pháp điều trị bằng ăn uống hơn hẳn cả bằng dược liệu. Hơn nữa, từ trước đến nay Trương Dương nhìn nhận vấn đề đều toàn diện hơn. Hôm nay khi bắt mạch cho bệnh nhân, hắn cũng đã tìm được nguyên nhân chủ yếu bên trong rồi.

Cho nên hắn mới kê ra đơn thuốc như vậy.

Bất kể là thịt kho tàu hay là thịt kho nhừ đều là những món ăn giúp tăng cân nhanh, càng cho nhiều dầu, ăn nhiều cơm, ít ăn quả vặt, chỉ cần trong khoảng thời gian ngắn có thể làm cho bệnh nhân tăng cân nhanh.

Tuy nhiên như vậy cũng sẽ mang đến mối nguy hại nhất định, Trương Dương rất giỏi châm cứu, có thể hỗ trợ bệnh nhân: làm cho bệnh nhân tăng cân nhanh mà không gây ảnh hưởng xấu đến cơ thể.

Cho nên hắn mới dám nói rằng trong một tháng sẽ chữa khỏi bệnh giúp bà ta.

Chỉ cần tăng cân, tử cung và thành trong tử cung đều khôi phục lại trạng thái ban đầu. Những vấn đề tiếp theo sẽ đơn giản hơn nhiều. Phẫu thuật lần này sẽ không thất bại nữa. Sau khi phẫu thuật, bệnh nhân sẽ hồi phục rất nhanh, đồng thời có thể chữa khỏi hoàn toàn chứng bệnh của bà ta.

-Trương Dương, đúng là “nghe vua nói một buổi, thắng đọc sách mười năm” đấy!

Bác sĩ ngồi bên cạnh Vương Quốc Hải chợt xúc động thốt lên, gã bác sĩ bên cạnh cũng gạt đầu tán thưởng.

Lúc trước, bọn họ ai cũng không nghĩ tới điều này, đều đi vào ngõ cụt mà vẫn luôn nghĩ rằng dùng phương pháp y học thông thường để chữa chứng bệnh này.

Thực ra có rất nhiều bác sĩ đều giống như thế. Bọn họ đều quá tin tưởng vào y thuật của mình, tin tưởng vào khoa học kỹ thuật hiện đại.

-Bác sĩ Lý, câu này của chị nói không đúng rồi. Vừa nãy là của Chủ nhiệm Vương nói ra, câu này chị nên dành cho Chủ nhiệm Vương mới đúng.

Trương Dương cười nói. Nữ bác sĩ vừa nói với Trương Dương họ Lý, tên là Lý Hà, cũng là bác sĩ điều trị chính, hơn bốn mươi tuổi, là một trong những bác sĩ nòng cốt của bệnh viện.

Vương Quốc Hải ngắt người ra, lập tức kêu lên:

-Trương Dương, mặc dù là tôi nói, nhưng nếu không có sự nhắc nhở của cậu thì tôi cũng không thể nói ra những điều này.

Câu này của ông ta cũng không sai. Không có sự nhắc khéo của Trương Dương thì sao ông ta có thể nghĩ ra điều này được.

Bây giờ thì tốt rồi, bọn họ rốt cuộc đã tìm được nguyên nhân chính, không còn chạy quanh vào cái vòng lẩn quẩn nữa. Cứ như vậy chữa khỏi chứng

bệnh này sẽ dễ như ăn cháo, vấn đề lớn khiến ông ta vẫn luôn đau đầu nhức óc cuối cùng cũng được giải quyết rồi.

-Chủ nhiệm Vương, tự tôi sẽ điều trị cho bệnh nhân này. Tôi có một bộ kim châm cứu, sẽ làm cải thiện nhanh gấp đôi thể chất của bệnh nhân.

Trương Dương cười nói, không tiếp tục tranh luận đề tài vừa rồi mà nói thẳng ra đề nghị của bản thân.

Để người bệnh tăng cân hợp lý, nhất định phải phối hợp với phương pháp châm cứu của hân. Như vậy không đến nửa tháng, bệnh nhân có thể tăng cân vừa đủ mà không có bất kì ảnh hưởng xấu nào đến cơ thể.

Sau đó sẽ tiến hành phẫu thuật lại, một thời gian ngắn điều trị hậu phẫu, bệnh nhân gần như sẽ khỏi bệnh rồi.

-Được, không thành vấn đề, sau này bệnh nhân này sẽ do cậu phụ trách!

Vương Quốc Hải đang có tâm trạng rất tốt, lập tức gật đầu đồng ý. Phương pháp điều trị là do Trương Dương tìm ra, để cho Trương Dương phụ trách cũng là bình thường.

Chỉ cần chữa khỏi cho bệnh nhân là được, Vương Quốc Hải cũng không thêm để ý ai là người đến chủ trị.

Ông ta không để ý không có nghĩa là người khác cũng không để ý. Lưu Triều Cường sắc mặt rất khó coi, bệnh nhân này vốn là do gã đang phụ trách.

Bây giờ có phương pháp điều trị rồi lại giao bệnh nhân cho Trương Dương, gã có cảm giác công lao bị người khác hót tay trên.

Gã lúc này căn bản là không nghĩ tới phương pháp điều trị này chính là do Trương Dương nghĩ ra. Không có Trương Dương, bọn họ căn bản không thể nào suy nghĩ theo hướng này được.

Không thể không nói, đây chính là một kẻ rất ích kỉ.

-Chủ nhiệm Vương, bệnh nhân này là của tôi, hơn nữa, cậu ta chỉ là thực tập sinh, không có tư cách trực tiếp phụ trách người bệnh!

Lưu Triều Cường vội vàng nói. Chữa khỏi cho bệnh nhân là cơ hội tốt bù đắp lại sai lầm trước kia của gã. Hơn nữa còn là một lần lập công, gã không thể lơ đãng nhìn công lao bị người khác cướp đi.

Chuyện gã không nghĩ tới không có nghĩa là người khác cũng không nghĩ tới. Vừa nghe xong gã nói, Vương Quốc Hải lập tức sa sầm mặt lại.

-Bệnh nhân trước kia là của cậu nhưng cậu đã làm được cái gì? Trương Dương không có tư cách đúng không? Vậy bệnh nhân kia sẽ do tôi trực tiếp phụ trách, Trương Dương sẽ giúp tôi một tay. Như vậy là được chứ gì?

Nói xong, Vương Quốc Hải hừ lạnh một tiếng, cầm lấy bệnh án đứng lên, cười ha hả dẫn Trương Dương đi đến phòng bệnh.

Hội chẩn có kết quả, mọi người cũng phương án trị liệu mới đối với bệnh nhân, tất nhiên có thể trở về phòng bệnh và thông báo cho bệnh nhân tin tức tốt lành này.

Hai bác sĩ khác cũng liếc nhìn Lưu Triều Cường một cái, cùng lắc đầu.

Lúc này còn đòi lại bệnh nhân, thật không biết Lưu Triều Cường suy nghĩ như thế nào. Quá đáng nhất là gã lấy chuyện Trương Dương là thực tập sinh ra mà nói. Điều này chẳng phải là trực tiếp bác bỏ ý kiến của Vương Quốc Hải sao?

Vừa rồi Vương Quốc Hải đã đồng ý với Trương Dương, căn bản là không đề cập đến thân phận của Trương Dương.

Bây giờ thì tốt rồi, Vương Quốc Hải trực tiếp kéo bệnh nhân về tay mình, ai cũng nói cũng không được gì vì ông ta là nhân vật số 1 của Khoa Phụ sản.

Bề ngoài bệnh nhân do ông ta phụ trách, nhưng trên thực tế người phụ trách thực sự sẽ là ai thì ai cũng biết. Đợi sau khi chữa khỏi cho bệnh nhân rồi thì Vương Quốc Hải nhất định sẽ trả lại công lao này cho Trương Dương.

Ông ta đường đường một Chủ nhiệm khoa, không cần và cũng không cướp công lao này.

Bốn người đều đi rồi, chỉ còn lại một mình Lưu Triều Cường mặt mày tái mét đứng như trời trồng ở đó. Lưu Triều Cường căm giận nhìn theo bóng của mấy người một cái rồi cũng đứng lên đi ra.

Nhưng gã không đến phòng bệnh mà đi thẳng đến phòng khám.

Bệnh nhân đã không do gã phụ trách thì gã cũng không cần đi cùng đến đó. Và lại gã đang uất nghẹn vì tức, tức là không có cách nào xả ra được. Điều này càng làm cho gã càng thêm oán hận Trương Dương.

Tiếp đó, ngay cả Chủ nhiệm Vương cũng bị gã hận lây.

Khi mấy người quay lại thì Hoàng Cúc đang cắn hạt dưa xem TV. Nhìn thấy bọn họ sắp đến, bà ta lập tức ngồi dậy.

Trước đây không phải là chưa từng hội chẩn nhưng sau khi hội chẩn vài ngày vẫn không thấy bóng dáng đâu. Vì thế bà ta không ngờ bọn họ có thể quay lại nhanh như thế.

Đồng thời bà ta cũng phát hiện, bác sĩ Lưu bình thường vẫn phụ trách bà ta không có mặt ở đây.

Nhưng chỉ lát sau, bà ta đã không chú ý đến chi tiết nhỏ nhặt này.

Chủ nhiệm Vương trực tiếp nói cho bà ta biết rằng bệnh của bà ta có đột phá lớn. Bệnh viện chắc chắn sẽ chữa khỏi cho bà ta. Sau này Chủ nhiệm Vương sẽ trực tiếp phụ trách điều trị cho bà ta, còn bác sĩ Trương sẽ làm trợ lý.

Bác sĩ Trương này chăm cứu rất giỏi. Phối hợp chăm cứu có thể giúp cơ thể bà ta hồi phục lại một chút, mặt khác đồ ăn hàng ngày của bà ta cũng liên tục được cải thiện. Nhà ăn bệnh viện đặc biệt ưu tiên cho bà ta, hàng ngày đều làm món ngon cho bà ta ăn.

Có đồ ăn ngon, Hoàng Cúc tất nhiên không phản đối. Song sau này không được ăn quà vặt thì bà ta có chút luyến tiếc.

Bình thường bà ta chỉ có một mình, lại không có con nên thường xem TV để giết thời gian, khi xem TV mà không ăn cái gì thì cảm giác cứ thiếu thiếu cái gì đó.

Nhưng vì chữa khỏi bệnh, lần này bà ta sẽ nghe lời bác sĩ, tích cực phối hợp điều trị.

Bất cứ ai bệnh hơn nửa năm, khi thường xuyên bị bệnh tật hành hạ đều sẽ trở nên rất nghe lời. Dem so sánh với đồ ăn vặt thì thoát khỏi bệnh tật mới là điều thực sự quan trọng.

Ở trong phòng bệnh, Vương Quốc Hải trực tiếp làm theo ý của Trương Dương, lập ra một kế hoạch điều trị đơn giản mới.

Điều trị là do ông ta phụ trách, nhưng người thực hiện lại chính là Trương Dương.

Sau khi lập kế hoạch xong, Trương Dương liền chăm cứu cho Hoàng Cúc một lần. Đây là chăm cứu kích thích thêm ăn, rất đơn giản, hơn 10 phút sau đã chăm cứu xong. Lúc ăn cơm tối, Hoàng Cúc đã ăn nhiều hơn hẳn trước kia và hấp thụ thức ăn càng tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Thực Tập Sinh Tự Do

Vương Quốc Hải vẫn luôn theo sát bên Trương Dương khi chăm cứu rồi mới dẫn hần về phòng khám.

Lúc này Vương Quốc Hải không biết nên hình dung thế nào về tâm trạng của mình. Trương Dương lợi hại thật, vừa đến đã giúp ông ta giải quyết xong một vấn đề khó khăn lớn. Xem ra lần này kéo Trương Dương về Khoa Phụ sản là một trong những quyết định sáng suốt nhất của ông ta.

Từ trước tới nay, ông ta đều không nỡ để Trương Dương tuột khỏi tay.

Trương Dương thực sự là một nhân tài, lại còn là một nhân tài giỏi toàn diện. Một nhân tài như vậy, bất kể đến đâu cũng có người muốn giữ hần lại.

Trở lại phòng khám, công việc của Trương Dương đã được định ra tạm thời.

Hần là trợ lý của Vương Quốc Hải, sau này phải phụ trách bệnh nhân Hoàng Cúc là được, những việc khác tạm thời đều không cần hần làm.

Mỗi tuần Trương Dương chỉ làm việc hai lần, mỗi lần chỉ nửa ngày. Chỉ phụ trách một bệnh nhân cũng chẳng sao, tình trạng bệnh của Hoàng Cúc cũng không cần hần ngày nào cũng phải đến trông nom.

Cứ như vậy, công việc của hần nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Đối với sự sắp xếp công việc như vậy, Trương Dương không có ý kiến gì. Nếu bệnh viện có việc gì cần đến hần thì hần sẽ đến giúp giải quyết một số vấn đề nan giải của bọn họ.

Lần khám bệnh vừa rồi, hần còn chăm cứu cho bệnh nhân rất lâu, nhìn đồng hồ treo trên tường phòng khám mới đó mà đã sắp năm giờ chiều rồi.

Còn chút thời gian trước khi tan ca, Trương Dương chào hỏi mọi người trong phòng khám rồi đi thẳng ra ngoài.

Vương Quốc Hải lúc này không có ở đây. Ông ta đi đến phòng làm việc của Viện trưởng. Ông ta muốn tự đi báo cho Viện trưởng tin tức tốt lành là một trong hai vấn đề khó khăn lớn của Khoa Phụ sản đã được giải quyết xong, để cho Viện trưởng cũng vui lấy.

Trương Dương đi ra ngoài, tất nhiên không có ai phản đối cả, rất nhiều người đều đang thần phục.

Từng có rất nhiều thực tập sinh đến bệnh viện của bọn họ. Những thực tập sinh mới đến này ai cũng phải nom nớp lo sợ. Khi mới đến có vẻ vô cùng chịu khó, khi không có việc gì làm liền quét tước vệ sinh, hoặc là ngoan ngoãn ngồi ở đó.

Thực tập sinh giống như Trương Dương, ngày đầu tiên đến đã tự do đi lung tung thì có thể nói gần như chưa từng có.

Tuy nhiên nói gì thì nói, Trương Dương và những thực tập sinh kia hoàn toàn khác nhau. Không có một thực tập sinh nào vừa mới vào bệnh viện đã gây được nhiều sự chú ý như hắn. Càng không có người nào vừa mới vào bệnh viện đã giải quyết được một vấn đề khó khăn đến thế.

Trương Dương cũng không biết suy nghĩ của những người này. Hắn đi đến phía phòng phẫu thuật.

Sắp đến năm giờ rồi, theo dự tính thì mẹ của Nam Nam đang làm phẫu thuật. Nếu không có chuyện gì thì đến đó xem cũng không sao. Những thân nhân của bệnh nhân bình thường đều rất lo lắng khi tiến hành phẫu thuật cho bệnh nhân.

Phòng phẫu thuật cùng tầng với phòng khám. Chẳng mấy chốc Trương Dương đã đi tới Phòng phẫu thuật.

Bên hành lang dài phía ngoài phòng phẫu thuật, Nam Nam, Cố Thành, Hồ Hâm, Tiểu Ngốc và cả Mễ Tuyết đều ở đó, ngoài ra còn có hai người đàn ông rất lực lưỡng và một đám người già trẻ lớn bé đều lo lắng ngồi đợi trên ghế dựa ở bên ngoài.

Nhóm của Mễ Tuyết đều xin nghỉ học để đến. Mẹ Nam Nam phải phẫu thuật. Bọn họ học hết tiết thứ nhất đã chạy đến, nếu có gì cần hỗ trợ thì bọn họ cũng đều có thể giúp đỡ.

-Trương Dương!

Mễ Tuyết là người đầu tiên phát hiện ra Trương Dương. Thấy Trương Dương mặc áo khoác trắng, đôi mắt của cô còn ngời sáng hơn bình thường.

Bọn Hồ Hâm, Cố Thành cũng đều nhìn về phía Trương Dương, hai mắt tròn xoe. Trương Dương mặc áo blu trắng của bệnh viện trông rất có phong thái của bác sĩ.

Thực ra đây cũng không phải lần đầu mọi người mới nhìn thấy Trương Dương mặc loại áo này. Trước đây khi nhà trường tiến hành một số thực nghiệm thì các sinh viên cũng mặc áo blu, song khi đó căn bản không phải là cảm giác giống như thế này.

-Trương Dương, anh đã đến rồi!

Nam Nam vội vàng đã đi tới, hai người đàn ông cường tráng kia cũng đi theo Nam Nam và còn tò mò nhìn Trương Dương.

Hai người này là một già một trẻ. Ông già nhìn thoáng qua chừng năm mươi tuổi, người thanh niên chừng hơn hai mươi tuổi, y phục của hai người đều rất bình thường nên khi đối mặt với Trương Dương hình như có chút câu nệ.

Hai người này và Nam Nam đều có chút giống nhau.

-Ba, anh hai, đây chính là Trương Dương, bạn học của con. Chính anh ấy đã giúp đỡ nên mẹ mới được sắp xếp phẫu thuật nhanh như vậy. Nếu không có anh ấy thì ca phẫu thuật lần này đã không được thực hiện rồi.

Nam Nam vội vàng giới thiệu Trương Dương cho hai người thân. Qua cách xưng hô, Trương Dương không bắt ngờ gì vì hắn đã đoán được hai người này là người nhà của Nam Nam.

Mẹ của cô ấy đang phẫu thuật ở trong kia. Đây cũng không phải là chuyện nhỏ, không nên chỉ có mình Nam Nam đến đây.

-Cháu Trương, cháu Trương, cảm ơn cháu, thật sự rất cảm ơn cháu!

Ba của Nam Nam vội bước tới, muốn đưa tay lên bắt tay Trương Dương nhưng đến nửa chừng lại rút tay về.

Tay của ông ấy hơi bẩn, trên thực tế đến chiều khi sắp làm phẫu thuật thì ông ta mới đến bệnh viện, cả người đều chưa rửa sang gì.

Chủ yếu là do ở nhà có rất nhiều việc, không thể chỉ bởi vì đi khám bệnh mà bỏ bê việc nhà lại được. Ông ta và thằng con đều phải làm xong việc nhà mới chạy đến được. Trước đó đã có một mình Nam Nam ở đây là đủ rồi.

-Chú khách sáo quá! Chúng cháu đều là bạn học của Nam Nam, lại là bạn thân nữa, đây cũng là điều nên làm!

Trương Dương cười ha hả, chủ động đưa tay lên nắm tay ba của Nam Nam.

Bất kể là kiếp trước hay hiện tại, Trương Dương nhìn người đầu không phân biệt sang hèn, chỉ cần tình tình tốt là được. Nam Nam là bạn tốt của hắn, người nhà của cô, Trương Dương tất nhiên không coi như người ngoài.

Ba của Nam Nam nở nụ cười trông rất phúc hậu, chất phác. Anh trai của Nam Nam cũng vội nắm lấy tay của Trương Dương.

Trương Dương là bác sĩ của bệnh viện, lại còn giúp thu xếp ổn thỏa ca phẫu thuật của mẹ y. Trong mắt y, hắn chính là một ân nhân nên tỏ vẻ rất ân cần.

Cả nhà Nam Nam đều ở nông thôn. Thành tích học tập của anh trai cô trước đây cũng không tốt nên sớm đi làm thuê. Cả nhà cùng chu cấp cho Nam Nam đi học.

Nam Nam rất chịu khó cố gắng, cuối cùng đã đỗ Đại học. Đại học Trường Kinh tuy rằng không phải là một trong những trường Đại học hàng đầu của quốc gia nhưng cũng là trường khá nổi tiếng ở trong tỉnh. Chất lượng dạy và học ở nông thôn vốn rất khiêm tốn nên có thể làm một sinh viên đã là điều rất không dễ dàng.

Nam Nam như vậy cũng trở thành niềm tự hào của cả nhà. Bây giờ thấy Nam Nam đi học có được nhiều bạn tốt như vậy, còn có thể giúp đỡ cho người mẹ sinh bệnh nữa nên bọn họ đều rất yên tâm.

-Người nhà của Phương Vân!

Cửa phòng mổ đã mở ra, một y tá đeo khẩu trang đi từ phía trong ra gọi.

Tất cả mấy người cùng đứng lên, Nam Nam, ba và anh trai đều vội vàng xúm tới.

-Tôi là con gái của cô Phương Vân, mẹ tôi thế nào rồi?

Nam Nam vội vàng hỏi, ba và anh trai cô cũng lo lắng ra mặt. Trương Dương nhìn thời gian. Bây giờ cũng vừa đúng lúc kết thúc ca mổ. Y ta đi ra hắn là để thông báo kết thúc ca mổ. Như vậy là phẫu thuật đã rất thành công.

-Phẫu thuật rất thành công. Mọi người hãy chuẩn bị lấy vài người, lát nữa sẽ đưa bệnh nhân vào phòng bệnh!

Y tá nhẹ nhàng gật đầu nói. Trương Dương đoán không sai, kết thúc ca mổ thuận lợi, y tá tới là để thông báo.

-Thật sự cảm ơn, cảm ơn các chị!

Nam Nam ngẩng người ra rồi lập tức sung sướng reo lên. Dù là tiểu phẫu nhưng dấu sao cũng là phẫu thuật nên trên thực tế khi mới bắt đầu, bọn họ đã lo lắng rất nhiều, bây giờ có thể trút được gánh nặng rồi.

-Được, được, chúng tôi lập tức đi ngay!

Ba của Nam Nam cũng vui mừng nói. Sau khi phẫu thuật, mẹ Nam Nam vẫn chưa tan hết thuốc tê nên cần vài người dùng cáng khiêng lên xe đẩy. Ở đây có nhiều người già nên có nhiều xe đẩy.

Ba và anh trai của Nam Nam, còn có Hồ Hâm, Cố Thành và Trương Dương đều đi vào bên trong. Khi Trương Dương bước vào, cô y tá đeo khẩu trang còn nhìn theo hắn một cái, ánh mắt đầy ngạc nhiên.

-Anh có phải là Trương Dương hay không?

Cô y tá bỗng nhiên thốt lên hỏi. Trương Dương thoáng ngạc nhiên, quay đầu lại nghi ngờ nhìn cô.

-Tôi là Trương Dương, còn cô là?

Giọng của y tá này đối với hắn rất lạ, hơn nữa ở bệnh viện hắn có rất ít người quen. Bên khoa Phụ sản này càng ít hơn nên hắn không nhớ ra được cô y tá này là ai.

-Thật là anh không? Tôi tên là Hồ Diệp, là y tá ở đây. Khi chúng tôi dẫn bệnh nhân chuẩn bị mổ thì bị anh ngăn lại. Nếu không có anh thì bệnh nhân kia đã gặp nguy hiểm rồi.

Cô y tá trẻ kéo khẩu trang xuống, có vẻ khách khí và vui mừng.

Người mà cô nói tới chính là cô bé gái mà Trương Dương vừa mới xuyên việt về đã cứu được. Lúc ấy ở đó còn có bác sĩ và y tá, chỉ có điều Trương Dương vẫn luôn chú ý đến bệnh nhân mà không để ý đến người bên cạnh.

Bây giờ ngắm nghía một lát, bên cạnh bệnh nhân lúc đó hình như có một y tá trẻ.

-Là cô à? Tôi là thực tập sinh mới ở khoa Phụ sản. Sau này chúng ta là đồng nghiệp rồi!

Trương Dương cười thân thiện, cô y tá Hồ Diệp thì gật đầu thật mạnh, tỏ ra càng vui mừng hơn.

Tin Trương Dương sắp đến bệnh viện, bọn họ đã nghe từ sớm rồi. Hồ Diệp kể cho đồng nghiệp của cô không chỉ một lần về chuyện Trương Dương cứu người lúc trước, về tay nghề chăm cứu kì diệu của Trương Dương, người đã khiến cô sùng bái vô cùng.

Chỉ với mấy chiếc kim bình thường đã cứu được bệnh nhân ngay cả có làm phẫu thuật cũng vô phương cứu chữa. Điều này chính là một kì tích trong mắt rất nhiều người.

Từ đó về sau, Trương Dương chính là một người mà cô rất sùng bái. Nghe nói Trương Dương sẽ đến bệnh viện làm việc, cô còn từng nghĩ khi nào thì có thể gặp lại Trương Dương. Tiếc là tin tức truyền đi sớm, Trương Dương vì bận chuyện khác mà mãi vẫn chưa đến.

Điều này làm cho cô nghĩ rằng Trương Dương không đến nữa. Thật không ngờ lại gặp Trương Dương ở đây. Hơn nữa Trương Dương còn làm cùng khoa với cô ở bệnh viện này.

-Tôi đi vào trước, đó là mẹ đẻ bạn học của tôi. Tôi đi giúp họ một tay!

Trương Dương cũng không biết suy nghĩ trong lòng của cô y tá này, chào hỏi rồi cười ha hả, lập tức đi vào trong phòng giải phẫu.

Bên trong Hồ Hâm và còn có cả anh trai của Nam Nam, bọn họ đang theo sự chỉ đạo của bác sĩ, khiêng bệnh nhân đi. Ca mổ rất thành công, sau khi tỉnh dưỡng một thời gian ngắn sau phẫu là có thể xuất viện.

Có Trương Dương ở bệnh viện, việc điều trị hậu phẫu không cần lo lắng, ít nhất bệnh viện cũng chiều cố ưu tiên đặc biệt cho bọn hắn.

Trương Dương không phải loại người cô hủ, ngoài năng lực của bản thân ra còn có thể tiếp nhận sự giúp đỡ của bạn bè. Những chuyện như vậy hắn có thể làm được. Thực ra ở kiếp trước có không ít chuyện tương tự, bất cứ ai đều có thể chiều cố giúp đỡ người nhà của mình.

Đã quá năm giờ rồi, Trương Dương coi như đã tan ca. Hắn trở lại phòng khám điểm danh, cất quần áo đi rồi quay trở lại phòng bệnh.

Điều này cũng khiến người khác cảm thấy ái ngại, thật sự rất hiếm khi gặp một thực tập sinh tự do như Trương Dương. Từ khi bệnh viện được xây dựng cho đến nay, người như hắn chỉ có một, sau này có xuất hiện ai giống như thế nữa không thì còn không rõ.

Trương Dương không biết những người này đang bàn tán về mình, mà dù có biết cũng chẳng sao. Hắn đã từng làm thực tập sinh rồi và còn làm việc ở bệnh viện trong suốt một thời gian dài như vậy. Bây giờ bắt hắn quay lại cuộc sống vất vả của một thực tập sinh lần nữa thì hắn nhất định không hề mong muốn.

Như vậy là tốt nhất, điều Trương Dương muốn chính là không bị trói buộc, được tự do tự tại.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Kinh Doanh Lĩnh Vực Mới!

Từ phòng khám quay trở lại phòng bệnh, Trương Dương lại khám lại cẩn thận cho mẹ của Nam Nam.

Sau khi Trương Dương khê gặt đầu, ca mổ thực sự rất thành công, cái u trong cơ thể của bà đã được cắt bỏ đi, chỉ cần an tâm tĩnh dưỡng là được.

Như vậy, với sự giúp đỡ của Trương Dương, cùng lắm là từ năm đến bảy ngày là có thể hồi phục, đến lúc đó có thể xuất viện về nhà an dưỡng.

Nghe Trương Dương nói xong, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Trừ ba và anh trai của Nam Nam ra thì những người khác đều vô cùng khâm phục y thuật của Trương Dương. Nếu Trương Dương đã nói chỉ cần năm đến bảy ngày đã có thể xuất viện thì nhất định là như thế.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là lần mổ này không thể tiến hành mổ nội soi vì chịu sự hạn chế của máy móc kỹ thuật thời đại này. Trước mắt, Khoa Phụ sản của bệnh viện còn chưa có điều kiện phẫu thuật nội soi, phải chờ đến sau này mới làm được.

Nếu như thay thế bằng mổ nội soi thì thời gian mổ của mẹ Nam Nam sẽ nhanh hơn mà hồi phục cũng nhanh hơn, chỉ cần hai hay ba ngày là có thể xuất viện.

Người nhà Nam Nam đều ở đây, phẫu thuật lại rất thành công nên bệnh viện yêu cầu không cần đến nhiều người trông nom như vậy.

Cuối cùng ba của Nam Nam ở lại, còn Nam Nam dẫn mọi người đi ra ngoài ăn cơm để cảm ơn.

Mấy người không còn cách nào, cuối cùng đành rời khỏi bệnh viện. Nơi ăn cơm cũng đã chọn xong rồi, chính là đi đến cửa tiệm của chị Chu. Đồ ăn ở đó vừa kinh tế vừa tiết kiệm mà ăn lại rất ngon miệng.

Có nhiều người nên họ phải chen chúc ngồi trong chiếc xe Mercedes Benz của Trương Dương. Cũng may có nhiều con gái nên ghế sau vẫn nhét được 4 người.

Điều này cũng khiến cho Trương Dương bắt đầu có ý tưởng mua một chiếc xe nhiều chỗ ngồi. Trương Dương kiếp trước có một chiếc xe lớn, khi chờ nhiều người đi ra ngoài rất tiện lợi, thường xuyên cùng bạn bè lái xe ra ngoài dã ngoại.

Hắn bây giờ nếu muốn tự mua một chiếc xe như thế thì gần như không thành vấn đề.

Con gái của chị Chu đã đến tuổi trăng tròn. Cô ấy cũng lại xuất hiện lần nữa trong tiệm cơm để phụ giúp mẹ. Nhìn thấy nhóm người Trương Dương đến, chị Chu rất vui mừng, trực tiếp dẫn bọn họ đến phòng ăn riêng.

Ban đầu khi sinh đứa bé ra, ngay cả bác sĩ cũng hiểu lầm Trương Dương nhưng chuyện qua đi thì rất cả đều hiểu ra.

Hai vợ chồng chị Chu cũng biết rằng lúc đó Trương Dương thật sự giúp họ dưỡng thai, nhờ đó mà Tiểu Bảo Bảo mới được sinh ra khỏe mạnh. Trong lòng bọn họ thì Trương Dương cũng là ân nhân của họ.

Số lượng thức ăn đều rất dồi dào, nhiều người như vậy, rốt cuộc chỉ hết mấy chục tệ. Cố Thành tranh để trả tiền thay cho Nam Nam nhưng bị Nam Nam từ chối.

Cô thật sự rất cảm kích sự giúp đỡ của các bạn học đối với cô. Lần này nói thế nào, cô cũng không chịu để Cố Thành trả tiền giúp.

Chỉ có như vậy, cô mới cảm giác biểu đạt được thành ý của mình, chẳng qua chỉ là một bữa cơm nhưng đây cũng là thành ý của cô, cũng là chuyện trước mắt cô có thể làm.

Tiền tất cả mọi người về, Trương Dương mới đưa Mễ Tuyết về. Trên đường, Mễ Tuyết lại không kìm nổi tán dương dáng vẻ của Trương Dương khi mặc áo blu trắng.

Hôm nay khi mới nhìn thấy Trương Dương mặc chiếc áo blu trắng tinh khôi, Mễ Tuyết không biết tại sao lòng mình lại xao xuyến đến thế. Khi đó cô cảm thấy Trương Dương chính là anh chàng đẹp trai nhất thế gian.

Cô chưa từng nghĩ rằng Trương Dương khi mặc đồ bác sĩ sẽ cuốn hút, hấp dẫn như vậy.

Nghe Mễ Tuyết nói như vậy, Trương Dương còn trêu ghẹo cho cô cười, nói sau này ở nhà cũng mặc áo blu trắng và chỉ để cho mình cô ngắm thôi.

Mặc dù chỉ nói đùa nhưng Mễ Tuyết cũng cảm thấy rất ngọt ngào. Điều này cho thấy Trương Dương thật sự rất quan tâm đến cô. Cô còn chủ động thơm Trương Dương một cái.

Sáng ngày thứ hai, Trương Dương như mọi khi xuất hiện cùng Mễ Tuyết trong sân trường.

Trường học trước mắt không có thay đổi gì. Nếu có thì chỉ có lớp sinh viên chuẩn bị tốt nghiệp là bận rộn. Có một số đã có công việc chờ sẵn thì tất nhiên không việc gì phải lo lắng. Số không được may mắn như thế chỉ còn cách tự nghĩ cách mà đi tìm việc làm.

- Hây, Trương Dương!

Hai người đang đi bộ thì nghe thấy tiếng gọi từ ven đường. Trương Dương và Mễ Tuyết đều quay đầu lại cùng một lúc.

Cách lề đường không xa có một chiếc xe BMW sáng loáng. Đứng trước đầu xe là một chàng thanh niên mặc áo sơ mi trắng, tóc vuốt keo bóng láng, còn đi đôi giày da mới tinh đang đắc ý vẫy tay về phía Trương Dương.

Xung quanh chiếc BMW có không ít sinh viên đang ngắm nhìn với con mắt ngưỡng mộ, còn có mấy nữ sinh viên cố ý chải chuốt cho mình thật đẹp, từ từ đi ngang qua trước mặt chàng thanh niên, hy vọng người ta có thể chú ý tới mình.

Cuối cùng đương nhiên là đi qua một cách thất vọng vì người ta căn bản không có hứng thú đối với các cô.

Đây đang là thời bây giờ, chứ nếu là thời sau này có người sang trọng như thế đi vào trường học thì chắc là đã có các người đẹp chân dài chủ động tiếp cận rồi.

Trương Dương chỉ nhìn thoáng qua, liền nhẹ nhàng lắc đầu, tiếp tục đi lên phía trước.

Mễ Tuyết lén cười tủm tỉm, cùng Trương Dương đi về phía trước, không thèm để ý đến anh chàng mặc áo sơ mi trắng đứng trước chiếc xe BMW kia. Hai người coi như không nhìn thấy anh chàng kia.

- Trương Dương, nói như thế nào dù sao chúng ta cũng là bạn bè có phúc cùng hưởng, cậu không thể bỏ tôi đi như vậy được!

Hai người không để ý tới gã thì gã thanh niên kia tự chạy đến căn hộ lại, nói một câu hồn giân.

Anh chàng ăn mặc mô đen, lái chiếc xe sang trọng này chính là Tô Triển Đào - Tô công tử. Lần trước buôn bán lãi những mười mấy triệu nên gã bây giờ đang trong thời kì sung sướng như tiên.

- Anh không ngoan ngoãn lành kinh doanh dược liệu của anh đi mà chạy đến trường học của chúng tôi làm gì?

Trương Dương khẽ mỉm cười, hắn vừa thoáng nhìn đã biết anh chàng này đang cố ý khoe khoang nên mới cố tình không để ý đến gã, bây giờ nhìn thấy quả không sai.

- Tôi không làm kinh doanh dược liệu nữa rồi, đổi nghề rồi, kiếm được ít tiền quá, mệt lắm!

Tô Triển Đào lắc lắc đầu nói. Việc kinh doanh các loại dược liệu của gã đều giao hết lại cho Ngô Thắng. Sau khi buôn bán cùng Trương Dương lãi được một vỏ to lần đó, gã liền coi thường cách kiếm tiền ít ỏi mà vất vả trước đây của mình.

Trừ mấy cái cửa hàng ra, những thứ khác gã đều bán tất. Ngô Thắng không có đủ tiền thì có thể nợ hắn. Điều này làm cho Ngô Thắng rất cảm kích gã.

- Anh vẫn muốn đi ôm hàng phải không?

Trương Dương lập tức hỏi.

- Chưa, tôi còn chưa muốn tự tìm chỗ chết. Không có cậu đi cùng, tôi cũng không dám động vào mấy thứ đó. Tôi biết tự lượng sức mình mà.

Tô Triển Đào vội vàng xua xua tay nói. Gã thật sự rất muốn ôm hàng, từng nghĩ đến sẽ chuyên đi găm hàng. Nhưng mới có mấy ngày mà đã bỏ cuộc, gã căn bản không có tố chất để kinh doanh găm hàng.

Trương Dương khẽ nhoen miệng cười. Anh chàng này tự biết lượng sức mình là vẫn còn khá đầy. Nếu thực sự ôm hàng, dù gã có kiếm được nhiều tiền bằng mấy thì có thể chỉ một chốc đã thua lỗ bằng hết.

- Vậy bây giờ anh làm gì?

Trương Dương thẳng thắn hỏi. Hắn cũng biết người này không phải kẻ chịu ăn không ngồi rồi, nếu không kinh doanh dược liệu thì nhất định là có hướng khác.

- Tôi bây giờ đang muốn kinh doanh inte, vừa mới mua lại một công ty mạng nho nhỏ. Hôm nay đến trường học của các bạn xem thử có thể chiêu mộ được bao nhiêu nhân tài.

Nhắc đến sự nghiệp kinh doanh lĩnh vực mới, Tô Triển Đào lập tức hào hứng. Gã vốn là sinh viên tốt nghiệp chưa lâu, khả năng tiếp thu cái mới khá nhạy bén. Mấy năm nay inte phát triển rất nhanh. Sau khi có vốn, gã liền muốn khai thác lĩnh vực này.

- Inte?

Trương Dương hơi ngạc nhiên, lập tức cau mày lại.

Inte đương nhiên được, có mấy nhà triệu phú cũng từ kinh doanh inte mà lên. Tuy nhiên Trương Dương không hiểu biết về inte cho lắm. Kiếp trước hắn ngoài lên mạng đọc tiểu thuyết ra thì các cái khác đều không mấy để đến.

Tuy nhiên hắn biết rất rõ rằng gần hai năm nữa, inte sẽ chịu một cuộc khủng hoảng trầm trọng, sinh ra hiện tượng bong bóng xà phòng rất lớn. Chuyện này vô cùng huyền ảo ở kiếp trước nên hắn mới nhớ rõ.

- Đúng, tôi muốn làm vua inte, tôi muốn trở thành Bill Gates của giới inte.

Tô Triển Đào lập tức gật đầu, hưng phấn reo lên. Cái bộ dạng này của gã khiến cho Trương Dương không khỏi có ý nghĩ muốn cách xa gã một chút.

- Anh mua công ty inte gì?

Trương Dương lại thẳng thắn hỏi để cho thẳng cha này bớt điên đi.

- Là một công ty cộng đồng tổng hợp, cậu có hứng thú không? Nếu cậu có hứng thú thì hai anh em ta lại cùng nhau làm. Tôi tin tưởng rằng công ty này nhất định sẽ phát triển lên được.

Tô Triển Đào lập tức quay đầu, nhìn Trương Dương với ánh mắt hi vọng.

Gã ở đây thực ra là cố ý dơi Trương Dương. Công ty inte nhỏ mà gã vừa mua, vốn bỏ ra cũng không lớn lắm, chỉ có 800 nghìn tệ mà thôi. Dù Tô Triển Đào có đánh giá cao inte nhưng tính cẩn thận của gã thì không hề thay đổi.

Hắn còn chưa hiểu biết mấy về lĩnh vực này, coi như là một người ngoài nghề.

Khi kinh doanh vụ này, không biết thế nào mà gã lại nghĩ ngay đến Trương Dương. Gã có linh cảm chắc chắn rằng chỉ có lời kéo Trương Dương vào thì gã mới có thể kiếm lời được nhiều nhất, mới có thể giống lúc trước, hút được một vỏ to.

Nếu chỉ trông chờ vào gã thì tương lai không biết sẽ như thế nào.

Đây mới là lí do lớn nhất mà gã tìm đến Trương Dương. Gã muốn kéo Trương Dương nhập hội.

- Tôi không có hứng thú với công ty của anh. Anh cứ tự mình vui chơi là được!

Trương Dương lắc đầu nói. Hắn thật sự không có hứng thú với việc kinh doanh của Tô Triển Đào, nhưng cũng tặng cho gã một lời nhắc nhở.

Hiện tại gã có không ít tiền, hình như đời sau có một công ty inte rất nổi tiếng cũng vừa mới bắt đầu lập nghiệp. Số tiền này của gã chỉ bằng hãy bỏ vào đầu tư cho công ty này, kiếm lấy ít cổ phần là được.

Số cổ phần này sau này sẽ trở thành khoản tiền lớn, nhưng thời gian hơi chậm một chút, phải mất vài năm mới sau mới được.

- Trương Dương, cậu không thể như vậy được. Anh em tôi đã nghiên cứu rất nhiều ngành sản xuất, cuối cùng mới chọn được cái này. Inte thật sự rất có triển vọng phát triển, chỉ bằng anh em ta liều một phen nữa?

Nghe Trương Dương nói không có hứng thú, Tô Triển Đào lập tức cắt hứng, mặt cũng trở nên nhẩn nhá như mặt khi.

- Được rồi, chuyện này sau này hãy nói, chúng tôi sắp vào lớp rồi. Tôi đưa Mễ Tuyết đi trước, anh đi tuyển người của anh rồi hãy đi đi!

Trương Dương lắc đầu, thấy hắn rất kiên định, Tô Triển Đào đành ái ngại cười cười.

Trước khi đến, gã có thể ôm hi vọng rất lớn, tin chắc rằng mình có thể thuyết phục Trương tham gia cùng gã kinh doanh lần này, không ngờ lại bị Trương Dương từ chối.

Gã dù sao cũng hiểu được tính khí của Trương Dương. Nếu Trương Dương đã không thích, không đồng ý thì sau này chắc chắn cũng không đồng ý.

Đối với lần thu mua công ty inte nhỏ này, xem ra gã mới bắt đầu mà đã không thuận lợi rồi.

- Tô tổng, sân khấu đã bài trí xong rồi. Anh có muốn đi luôn bây giờ không?

Một cô gái từ xa chạy đến. Đây chính là giám đốc Nhân sự của công ty inte mới của gã, cũng vừa tốt nghiệp đại học. Công ty này của gã có rất nhiều sinh viên thuộc khóa này ứng tuyển. Inte bây giờ là một ngành sản xuất mới, năng lực tiếp thu của thanh niên càng mạnh, năng lực sáng tạo cũng càng tốt hơn.

- Được, cô hãy đi trước đi, lát nữa tôi sẽ đi!

Tô Triển Đào ưỡn oải xoa xoa tay. Gặp phải Trương Dương dội cho gáo nước lạnh, động lực của gã từ trên đỉnh núi lập tức rút xuống chân núi. Nhưng thông báo tuyển dụng hôm nay đều đã được lên kế hoạch xong xuôi cả rồi, gã tạm thời cũng không muốn thay đổi.

Quan trọng nhất là có thay đổi thì tạm thời gã cũng không biết nên đi về đâu, chỉ bằng ở tại ngay bước này.

Cô gái trẻ lập tức gạt đầu, còn tặng lại cho Tô Triển Đào một ánh mắt quyến rũ. Tiếc là Tô Triển Đào đang không còn tâm trạng nào mà chú ý đến sự hấp dẫn của cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140: Cổ Gắng Của Hồ Đào

Chương trình học buổi chiều không gấp, chủ yếu là ôn tập, một thời gian ngắn nữa sẽ thi rồi.

Thi trượt thì Trương Dương không lo mà chỉ muốn duy trì thành tích học tập tốt trước đây. Hắn vẫn đang chăm chỉ xem lại sách vở. “Trương Dương

trước kia” là một sinh viên giỏi, thành tích rất tốt, là tấm gương tiêu biểu của lớp. Trương Dương cũng không muốn mình làm không tốt bằng trước kia.

Sau khi kết thúc tiết học thứ nhất, Trương Dương đột nhiên nhớ tới việc tuyển dụng của Tô Triển Đào.

Đến bây giờ Trương Dương vẫn là một gã lười. Hắn thực sự không mấy hứng thú với việc kinh doanh của Tô công tử, nhưng hắn vẫn rất đánh giá cao gã Tô công tử này.

Lại càng không cần phải nói, chiếc xe hiện giờ mà hắn đang lái chính là do người ta tặng đấy.

Người ta đã đến trường học, dù thế nào cũng coi như là địa bàn của hắn. Là chủ thì hắn cũng nên ra mặt một lúc, xem có thể giúp đỡ được gì cho người ta không.

Nghĩ đến điều này, Trương Dương một mình đi ra ngoài, dù sao tiết tiếp theo là tiết học tự do, có lên lớp hay không cũng thế.

Mấy ngày nay, trường học xây nên một cái sân vận động nhỏ nên không ít đơn vị đến đây thông báo tuyển dụng, có thể giúp không ít sinh viên tìm được việc làm.

Tuy nhiên lúc này thông báo tuyển dụng cũng không giống như thời sau này, trước mỗi thông báo tuyển dụng đông nghịt người.

Bây giờ còn rất nhiều người có quan niệm muốn và các đơn vị, cơ quan của nhà nước, cho rằng đó mới thực sự là công việc và coi thường các công ty nhỏ ngoài quốc doanh.

Nếu có điều kiện, bọn họ càng muốn về quê hương, được phân đến làm việc tại đơn vị, có công ăn việc làm ổn định.

Không ít người đều có suy nghĩ như vậy, có rất nhiều người học lên đại học để vào công chức, trở về quê có công việc công chức chính thức càng làm rạng rỡ tổ tông rồi.

Có một số sinh viên quê ở vùng miền núi, nông thôn vì không có người đỡ đầu, phải dựa vào sức mình mà cố gắng mới quan tâm tới các công ty này. Dù nói như thế nào, trụ lại thành phố làm việc và sinh sống là mục tiêu hàng đầu của họ.

Có thể ở lại thành thành phố thì càng phải cố gắng hơn so với việc trở về quê gấp nhiều lần.

Khi Trương Dương đến sân vận động thì nhìn cái sân vận động này có vẻ hơi lạ, nhưng chỉ lạ đối với người ở thời sau mà thôi.

Trong sân vẫn có mấy trăm sinh viên đang chăm chú nhìn. Có ít công ty tuyển nhân viên, chỉ có khoảng hai ba mươi công ty, đa phần đều là những công ty rất bình thường.

Thứ nhất là đầu năm nay có rất ít công ty lớn. Thứ hai là bọn họ chỉ tuyển những người có năng lực. Nhà trường có thể trực tiếp đưa tới cho bọn họ, không cần dựng một cái sân khấu vuông ở đây.

Từ xa, Trương Dương đã nhìn thấy nơi công ty của Tô Triển Đào tuyển người.

Công ty kỹ thuật Triển Dương chính là công ty mà Tô Triển Đào đã mua lại và đổi tên nên thành ra công ty không có chút danh tiếng gì. Đổi tên công ty cũng không có gì khó khăn, Tô Triển Đào nhất quyết đổi đổi tên, nhưng tên trang web không sửa mà vẫn dùng tên miền trước đây.

Sau khi nhìn thấy tên công ty, Trương Dương nuốt chút nữa ngất xỉu. Gã này rõ ràng dùng tên của mình và gã ghép với nhau thành tên công ty.

Gã này nhất định trước khi đến tìm hắn đã có ý định lôi kéo hắn gia nhập công ty.

Công ty của Tô Triển Đào ở vị trí trung tâm trên sân khấu. Thực ra công ty này của gã được coi là rất nhỏ, nhân viên các loại mới chỉ có hai mươi người. Nhưng dù nói thế nào thì đây cũng là công ty có vốn đầu tư lên đến gần một triệu tệ.

Lần này đến đây, Tô Triển Đào muốn chọn được nhân tài thiết kế chuyên nghiệp. Hiện tại trang web vẫn đang hoạt động nên không thành vấn đề, chủ yếu là cảm giác kỹ thuật vẫn chưa theo kịp. Tô Triển Đào hiểu được tầm quan trọng của kỹ thuật.

Khi Trương Dương đến, Tô Triển Đào đang nằm dựa trên ghế một cách lười biếng, việc tuyển dụng gã để cho hai nhân viên làm tiếp.

Ngay cả Trương Dương đi đến, Tô Triển Đào cũng không phát hiện ra, vẫn đang nằm ở đó giống như đang ngủ.

-Bạn sinh viên này, bạn thuộc Khoa máy vi tính phải không?

Hai nhân viên của Tô Triển Đào đều là nữ, là những cô nhan sắc thuộc diện “thường thường bậc trung”, xem ra đều là sinh viên vừa mới tốt nghiệp, khi nói chuyện đều rất lễ phép.

-Không phải đâu!

Trương Dương lắc lắc đầu nói, cô nhân viên kia còn nhìn theo tay hắn và nhử mày lại.

Cô nhân viên này chính là người gọi Tô Triển Đào khi này. Tiếc là cô đã đến muộn nên không nhìn thấy Trương Dương và Tô Triển Đào nói chuyện, bằng không cũng sẽ không hỏi những câu như thế.

- Xin hỏi Hồ sơ xin việc của bạn đâu?

Cô gái có tinh thần trách nhiệm cao, vẫn hỏi tiếp rất nhẹ nhàng. Lúc này Trương Dương mới để ý rằng trên bàn của các cô gần như chỉ có mấy bộ hồ sơ.

Điều này làm cho Trương Dương càng không có gì để nói. Ở thời tương lai sau này, chỉ cần đi dạo thị trường tuyển dụng vài vòng và dán lên hai chữ “Tuyển dụng” thì người ta có thể thu được hàng tá hồ sơ xin việc rồi.

Đơn điệu chỉ có mấy bộ hồ sơ, ít đến mức đáng thương.

- Tôi không mang hồ sơ đến. Tôi không phải đến để xin ứng tuyển.

Trương Dương mỉm cười lắc đầu nói. Làm ông chủ, hẳn còn không muốn làm, lại càng khỏi cần phải nói sẽ nhận lời mời đi làm công nhân. Nếu Trương Dương bằng lòng, hẳn lập tức sẽ trở thành một cổ đông lớn của công ty này.

- Được thôi, tùy bạn!

Cô gái này xem như rất nhã nhặn. Nghe Trương Dương nói như vậy cũng không nói gì, lại ra kia ngồi thăm thì nói chuyện với đồng nghiệp.

Trương Dương loáng thoáng nghe được, các cô hình như đang nói đến ông chủ mới - Tô Triển Đào.

Người có xuất thân tốt như Tô Triển Đào, bản thân lại có tiền, ngoại hình cũng không tệ thì thực sự chính là bạch mã hoàng tử trong suy nghĩ của nhiều cô gái. Các nhân viên thỉnh thoảng nói chuyện riêng một chút cũng là điều bình thường.

- Hai vị lãnh đạo, các chị có thể xem qua hồ sơ của tôi được không? Hãy cho tôi một cơ hội!

Một người vừa đi lướt qua người Trương Dương, đang lo lắng nói với hai cô gái ngồi trước cái bàn.

Giọng nói này, Trương Dương nghe rất quen nên không tránh khỏi quay đầu lại nhìn.

Khi hẳn quay đầu lại thì người kia cũng quay đầu lại nhìn, nhìn thấy Trương Dương lập tức ngẩng người ra, mặt có vẻ căng thẳng.

Hồ Đào không ngờ lại gặp Trương Dương ở đây.

Mỗi lần nhìn thấy Trương Dương không phải là chuyện tốt đối với gã. Lần trước đã mất mặt với Phạm Tư Triết, gã cảm thấy đã vô cùng mất thể diện. Từ lần đó trở đi cũng không thấy Phạm Tư Triết liên lạc lại với gã.

Sau khi mất đi quan hệ với Chu Dật Trần và cũng không dựa dẫm được vào Phạm Tư Triết, gã phải tự mình nghĩ cách.

- Hồ Đào, hình như bạn vẫn chưa tốt nghiệp thì phải?

Trương Dương nhớ ra một chuyện, ngạc nhiên hỏi.

Hồ Đào và hẳn đều là sinh viên năm thứ 3. Sang năm tuy là đi thực tập nhưng dù sao cũng không phải là được làm việc chính thức. Giai đoạn này bây giờ không giống như thời hiện đại, rất nhiều người học đại học năm thứ 4 mới bắt đầu tìm việc làm.

Sinh viên thời này vẫn chăm chăm đi thực tập.

- Tôi, chương trình học sang năm của chúng ta không nhiều lắm, tôi có thời gian để đi làm được.

Hồ Đào lập tức cúi đầu, lúc nói chuyện thể hiện rõ sự căng thẳng. Gã muốn trụ lại ở thành phố, không muốn về quê làm thầy giáo nông thôn gì đó nên chỉ có thể dựa vào cố gắng của mình.

Cô bạn gái Hạ Đình của gã nói là sẽ giúp gã nhưng thái độ của Hạ Lan thật đáng sợ. Sau khi nghe Chu Dật Trần và Phạm Tư Triết giáo huấn, gã không còn tin tưởng ở người khác được nữa, chỉ tin tưởng mỗi bản thân mình.

Cho nên lần này nhìn thấy có tuyển dụng, gã liền chạy đến, muốn tìm một công việc để nuôi sống bản thân mình trước.

- Vậy là tốt rồi, tôi không làm phiền bạn nữa.

Trương Dương gật đầu, còn vẫy vẫy tay ra hiệu cho gã tiếp tục.

- Bạn sinh viên này, chúng tôi vừa nãy đã nói với bạn rồi. Chúng tôi cần tuyển người chuyên nghiệp, tốt nghiệp của khóa này. Bạn thuộc Khoa thể dục, lại còn chưa tốt nghiệp. Bạn không đạt tiêu chuẩn của chúng tôi.

Hồ Đào còn chưa kịp nói, nữ nhân viên vừa nãy nói chuyện với Trương Dương đã mở miệng trước.

- Thừa lãnh đạo, tôi tuy chưa tốt nghiệp nhưng chương trình học tiếp theo của khoa thể dục cũng không gấp. Tôi hoàn toàn có thể đáp ứng được công việc của tôi. Hơn nữa, tuy không phải là sinh viên khoa máy vi tính nhưng tôi rất thích máy vi tính, nên cũng từng học qua và còn vượt qua được cuộc thi cấp 4. Tôi có thể tự mình lập trang web mà từng lập một trang web cá nhân.

Hồ Đào lập tức đứng lên giải thích. Nghe giọng điệu của gã thì hình như gã thực sự rất quan tâm đến công việc này.

- Địa chỉ trang web cá nhân của bạn là gì?

Cô gái bên cạnh lập tức hỏi. Hồ Đào ngẩn người ra, lập tức vừa lắc đầu vừa đau khổ cười, nói:

- Bởi vì không đủ tiền nên tôi không mua được tên miền, chỉ tự mình làm trên máy vi tính. Tôi không có địa chỉ trên Inte.

Nói ra gã thực sự rất có hứng thú đối với inte, thực sự đã từng lập trang web cá nhân.

Ngoài Hội sinh viên ra, gã còn gia nhập Hội nhóm inte của nhà trường. Khi còn là thành viên chủ chốt, khi lập trang web cá nhân, gã từng muốn tìm Chu Đạt Trần đầu tư cho mình, nhưng lại bị mắng cho một trận.

Những người ở trong Hội nhóm inte đa phần cũng chỉ có thể nghịch chơi một chút. Dựa vào bọn họ mà mua tên miền thì căn bản là không thể nào, nên trang web cá nhân của gã cũng không thể xuất hiện được.

Lúc này có rất ít người có được trang web có không gian websites riêng.

- Điều này, chúng tôi cũng không có cách nào. Hồ sơ của bạn và yêu cầu của chúng tôi chênh nhau quá lớn. Bạn lại không thể chứng minh được bản thân mình. Tôi chỉ có thể nói là rất lấy làm tiếc!

Cô gái ở phía sau lắc lắc đầu nói. Ánh mắt Hồ Đào liền tắt ngấm.

Hôm nay gã đến ứng tuyển, công ty mà gã có hứng thú nhất cũng chính là công ty inte này. Đối với những công ty khác thì chuyên môn của gã lại càng không phù hợp.

Khoa thể dục, những công ty này thật sự không thể sử dụng đến người người thuộc khoa này. Hơn nữa những điều mà họ cần thì Hồ Đào đều không làm được. Chỉ có công ty inte này là gã còn miễn cưỡng có thể làm được.

Đáng tiếc là người ta căn bản không cần gã, gã muốn tham gia cũng không được.

- Trương Dương!

Tô Triển Đào lúc này lại đột nhiên ngồi dậy, vui mừng và ngạc nhiên khi nhìn thấy Trương Dương.

Vừa nãy gã cũng không ngủ, chỉ đang suy nghĩ chút chuyện. Nghe thấy tiếng ồn ào bên cạnh mới mở mắt ra, không ngờ vừa mở mắt đã nhìn thấy Trương Dương, chẳng trách vừa rồi gã cảm thấy có tiếng nói nghe rất quen.

- Không phải là cậu đã đổi ý rồi đấy chứ? Tôi nói rồi, anh em chúng ta mà hợp tác với nhau thì nhất định sẽ phát tài!

Tô Triển Đào hớn hờ cười nói. Hồ Đào cũng sùng sốt, gã nhận ra người thanh niên ngay trước mắt này chính là người mua điện thoại di động và mua cả xe tặng cho Trương Dương.

Chuyện tặng xe đó đã làm gã chấn động không ít.

- Anh đừng hiểu lầm, tôi vẫn không có hứng thú. Chỉ có điều anh đã đến trường học của chúng tôi, dù sao tôi cũng nên đến thăm anh một chút.

Trương Dương cuống quýt xoa tay nói. Hẳn nhất định không có hứng thú mở công ty. Nếu thật sự muốn mở thì chỉ bằng hấn tự mở, ít nhất còn được lưu danh đến đời sau gì đó, nhất định sẽ làm ăn không những không thua lỗ mà còn có thể kiếm được một khoản kha khá.

Tô Triển Đào mặt mày lập tức xụ xuống, nhanh chóng nói:

- Biết ngay là thằng nhóc này sẽ không dễ dàng đổi ý đâu. Cậu không đến, công ty này tôi đành tự xoay sở vậy, có thể xoay sở được thế nào thì xoay sở ra thế đó.

Trương Dương không đến, Tô Triển Đào tuy không có đủ tự tin, nhưng cũng không đến mức buông xuôi. Gã là người có cá tính rất mạnh.

Gã đã từng tự thề rằng nhất định phải chèo lái tốt công ty này, ít nhất cũng phải khiến Trương Dương cảm thấy lựa chọn trước đây của mình là sai lầm, inte thực sự có thể phát triển rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Té Ngã Đau Đớn

Nhìn Trương Dương và Tô Triển Đào nói chuyện, Hồ Đào yên lặng thu dọn sơ yếu lý lịch của mình, quay người đi.

Anh ta không phải Hồ Hâm, chẳng có quan hệ gì với Trương Dương. Huống chi còn từng đi theo Chu Dật Trần. Nếu ông chủ công ty là bạn của Trương Dương, vậy anh ta càng không có hy vọng.

-Hồ Đào, cậu chờ một chút.

Trương Dương đột nhiên gọi anh ta lại. Hồ Đào xoay người lại, có chút giật mình nhìn Trương Dương.

Trong lòng anh ta còn có chút lo lắng và sợ hãi. Sợ Trương Dương mượn cơ hội này làm nhục mình. Hiện tại chỉ có mình mình, bên này toàn người của Trương Dương. Cứ cho là Trương Dương có nói gì, anh ta cũng phải nhịn.

-Triển Đào, người này muốn xin việc, nhưng điều kiện của cậu ấy không đủ. Tuy nhiên nói là mình có năng lực, cậu thử cho cậu ta một cơ hội, tìm mấy tính kiểm tra thử xem?

Trương Dương lại quay đầu, nói với Tô Triển Đào.

Hắn nói, khiến Hồ Đào đột nhiên ngẩng đầu, nhìn hắn có chút không dám tin.

Hồ Đào không thể ngờ tới, Trương Dương gọi mình lại. Cũng không phải là để làm nhục mình, không ngờ là nói giúp mình, giúp mình có cơ hội thể hiện năng lực bản thân.

Lúc này, trong lòng Hồ Đào có một cảm giác không nói ra thành lời được.

-Anh ta, có thể, không thành vấn đề, tiểu Trương, bảo anh ta ngày mai trực tiếp đến công ty báo tên, để trưởng khoa Triệu kiểm tra năng lực anh ta một chút.

Tô Triển Đào thoáng sửng sốt, lập tức gật đầu. Chỉ là một người thôi mà, Trương Dương đã mở miệng rồi, chắc chắn phải nể mặt hắn.

Kỳ thật đừng nói chỉ là khảo nghiệm, nếu Trương Dương cần, anh ta có thể bỏ tiền ra nuôi người này, không làm gì cũng được.

Trương Dương trong mắt anh ta, quan trọng hơn một số người.

-Vâng, Chủ tịch Tô.

Cô gái tiểu Trương sau đó hỏi địa chỉ trang web cá nhân của Hồ Đào, tên là Trương Tĩnh, xem ra có vẻ rất dịu dàng.

-Đây là địa chỉ công ty của chúng tôi. Mai trước 8:30 anh tới công ty tìm tôi, tôi sẽ dẫn cô đi phỏng vấn.

Trương Tĩnh đưa một tấm danh thiếp cho Hồ Đào. Lúc Hồ Đào nhận danh thiếp, còn có chút ngần ngại. Nếu chỉ là khảo nghiệm trực tiếp, anh ta đương nhiên tin tưởng. Nếu không có lòng tin này, anh ta cũng không dám như vậy, chưa tốt nghiệp mà đã tới đây dự tuyển.

-Được, cảm ơn, cảm ơn.

Nhận lấy danh thiếp, Hồ Đào mới phản ứng lại, vội vàng nói cảm ơn.

Trương Tĩnh hé miệng cười, hạ giọng nói:

-Anh không cần cảm ơn tôi, phải cảm ơn Chủ tịch Tô của chúng ta, là anh ấy cho anh cơ hội phỏng vấn.

-Chủ tịch Tô, rất cảm ơn anh đã cho tôi cơ hội lần này.

Hồ Đào lập tức quay đầu, nói cảm ơn với Tô Triển Đào. Anh ta lúc này còn có vẻ rất cảm động, làm tốt công việc lần này, sau này tốt nghiệp anh ta không cần lo lắng phải về nhà nữa.

Phát triển ổn định, sau này dựa vào sự nỗ lực của bản thân để lưu lại thành phố này sinh sống, đó cũng không phải là chuyện không thể. Dù sao anh ta

có thể lưu lại đây, đã coi như bước được bước đầu tiên.

-Cũng đừng cảm ơn tôi, tôi là nể mặt Trương Dương.

Tô Triển Đào khoát tay. Anh ta không biết Hồ Đào, cũng không thèm để ý đến người này. Anh ta nói như vậy, cũng chẳng khác gì bảo Hồ Đào đi cảm ơn Trương Dương.

-Không cần cảm ơn tôi, may là tôi là bạn của Tô công tử. Cậu chỉ cần có thể làm tốt công việc là được, đừng để cậu ấy thất vọng.

Thấy Hồ Đào xoay đầu lại, Trương Dương lập tức lắc đầu nói một câu.

Thật ra Trương Dương giúp Hồ Đào rất đơn giản. Hắn chỉ không muốn nhìn thấy Hồ Đào bị từ chối vì chuyên ngành và những lý do khác. Trương Dương biết, có rất nhiều người vì hứng thú mà có được sự phát triển, còn giỏi hơn chuyên ngành của bản thân.

Đương nhiên, đây cũng phải dựa vào năng lực đích thực của Hồ Đào. Bằng không anh ta không qua được phỏng vấn, Tô Triển Đào cũng sẽ không cần anh ta.

-Tôi biết, tuy nhiên tôi vẫn phải cảm ơn cậu.

Hồ Đào gật đầu, có chút cảm kích. Anh ta chẳng thể ngờ Trương Dương sẽ giúp mình.

Nếu là Phạm Tư Triết hoặc Chu Dật Trần ở đây, bọn họ làm vậy còn bình thường. Anh ta trước đây dù sao cũng là người thuộc phe đối lập với Trương Dương. Là quan hệ đối nghịch. Mặc dù anh ta chỉ là nhân vật phát cở hò reo.

Nhưng chính kẻ địch, vào lúc anh ta cần nhất, ra mặt giúp anh ta. Cho dù chỉ là nói giúp một câu, cũng là giúp, cũng đủ khiến anh ta cảm động rồi.

Còn Chu Dật Trần mà trước đây anh ta sống chết đi theo giúp việc, còn cả Phạm Tư Triết, căn bản cũng không nói chuyện nhiều với anh ta. Cho dù anh ta đề xuất một vài thỉnh cầu, cũng chưa bao giờ đồng ý.

Giờ phút này, khiến Hồ Đào thực sự cảm nhận được sự khác nhau giữa người với người. Cũng có chút hối hận về bản thân mình trước đây.

-Không phải khách sáo như vậy.

Trương Dương lại cười, xoay đầu nói với Tô Triển Đào:

-Buổi chiều Khai Hoàn Lâu, tôi mời, cũng coi như chiêu đãi cậu một chút. Sau khi gặp cậu ở tỉnh, tôi nói, một khi cậu tới chỗ tôi, com không chỉ một bữa.

-Haha, không thành vấn đề, vậy thì ở Khai Hoàn Lâu, buổi trưa chúng ta không gặp không về.

Tô Triển Đào cười to một tiếng. Trương Dương tình nguyện mời, anh ta đương nhiên không phản đối. Cứ cho là Trương Dương không làm ăn với mình, anh ta cũng sẽ không thay đổi cách nhìn về Trương Dương.

Càng không cần phải nói, trước đây không lâu cha anh ta còn gọi điện cho anh ta, âm thầm hỏi chuyện của Trương Dương.

Tô Triển Đào không biết vì sao, nhưng anh ta hiểu, cha mình sẽ không vô duyên vô cớ gọi điện tới, hỏi riêng về một người bạn làm ăn của anh ta. Nhất định Trương Dương có cái gì được ông để ý tới.

-Vậy được, tôi đi trước, còn phải đi học.

Trương Dương cười khoát tay, bên này cũng không còn việc gì của hắn, cũng không cần phải ở lại.

-Trương Dương, Trương Dương, cậu chờ một chút.

Hồ Đào đột nhiên gọi hắn lại, trên mặt còn chút chần chừ.

Trương Dương xoay đầu, nghi hoặc nhìn anh ta.

Cấn chặt răng, Hồ Đào mới lên tiếng:

-Đêm qua, Chu Dật Trần ăn com tại Khai Hoàn Lâu.

Trương Dương nhú nhú mày, nhẹ giọng hỏi:

-Cái đó có quan hệ gì tới tôi?

-Ngoài cậu ấy ra, còn có mấy người trong hội sinh viên. Nghe nói một bữa com mất mấy ngàn liên. Trên người Chu Dật Trần không mang nhiều tiền như vậy. Trương Dương, tôi đi trước, sau này có cơ hội sẽ đáp tạ cậu.

Nói xong, Hồ Đào bèn mang danh thiếp vội vàng rời đi, sợ yếu lý lịch thì để lại.

Nhìn bóng anh ta đi khuất, Trương Dương đầu tiên có chút kinh ngạc, sau đó khóe miệng dần mỉm cười.

Ý Hồ Đào hẳn hiểu, hơn nữa còn rất rõ ràng. Chu Dật Trần và mấy người của hội sinh viên hôm qua ăn cơm ở Khai Hoàn lâu, nếu bản thân không mang nhiều tiền như vậy, khẳng định là dùng tiền của hội sinh viên.

Tiền hiện nay của hội sinh viên, đều là tiền tài trợ mà Trương Dương vận động được từ tam viện.

Một bữa cơm vài ngàn, cũng thật xa xỉ. Với cách ăn uống như vậy, kinh phí trước kia, chỉ cần vài bữa cơm là chẳng còn đồng nào.

Tuy nhiên từ đây cũng có thể nhìn ra, một lần nữa Chu Dật Trần lại thâm tóm toàn bộ quyền lợi ở hội sinh viên. Bằng không anh ta cũng không thể dám dùng tiền công đi ăn uống như vậy.

Như vậy đối với Trương Dương mà nói thì càng hay. Anh ta không điên cuồng lên, Trương Dương sao có thể khiến anh ta ngã đau. Đau đến mức cả đời cậu ta sẽ phải mang vết sẹo, cũng không bao giờ còn cơ hội đi theo con đường chính trị nữa.

Như vậy, dù thế nào cũng có thể bớt đi một mầm họa cho nhân dân.

Tô Triển Đào không biết ý tứ trong lời nói của Hồ Đào, cũng lười không muốn đoán. Trương Dương vừa đi, anh ta lập tức lại nhắm mắt nằm đó, tiếp tục suy nghĩ xem công ty inte phải làm sao.

Hiện nay anh ta càng phải làm cho tốt. Làm tốt cho Trương Dương xem, khiến Trương Dương hiểu lựa chọn của hắn là sai lầm.

Trương Dương quay về, thật sự là chăm chỉ xem sách. Có vài nội dung cần phải xem. Lúc thi mới có tác dụng. Bởi vì tu luyện nội kinh, trí nhớ của Trương Dương khá tốt.

Chưa đạt tới trình độ vừa nhìn đã không quên được, nhưng xem vài lần là có thể nhớ thật sự.

Buổi trưa, Trương Dương cùng đi với Mễ Tuyết. Tô Triển Đào lái xe của mình, đưa theo hai nhân viên của anh ta. Buổi sáng bọn họ tuyển được hai nhân tài thích hợp, buổi chiều không định lưu lại trường học.

Kế hoạch ban đầu của Tô Triển Đào là tuyển ba người. Bây giờ đã tuyển được hai, rõ ràng là tính cả Hồ Đào.

Chỉ cần ngày mai buổi phỏng vấn của Hồ Đào có thể đạt tới mức độ nhất định, vậy khẳng định anh ta có thể ở lại đó.

Trước khi ăn cơm, Tô Triển Đào còn dẫn hai nhân viên, đứng đợi Trương Dương ở tầng dưới. Đợi đến lúc Trương Dương lái Mercedes-Benz đưa Mễ Tuyết tới, hai cô gái kia mới trợn hai mắt lên nhìn.

Bọn họ không ngờ, cậu học sinh trông có vẻ không ra sao này, cũng là một ông chủ lớn giấu mặt, ngang bằng với ông chủ của bọn họ.

Đồng thời trong lòng các cô cũng không nghĩ, quả nhiên nhiều nhân tài như vậy có thể gặp gỡ nhau tại đây. Khó trách ông chủ lại khách sáo với người này như vậy, hóa ra là người cùng đẳng cấp.

Cũng may Trương Dương không biết hai cô gái đang nghĩ gì, nếu biết thì chắc chắn sẽ thấy buồn cười.

Kể ra, hắn và Tô Triển Đào cũng không thể coi là cùng một đẳng cấp được. Chỉ có thể coi là bạn, chiếc xe này, cũng là Tô Triển Đào tặng cho hắn.

Sau khi ăn cơm trưa, Trương Dương và Mễ Tuyết lại về trường.

Sắp tới lúc thi, giáo trình của Mễ Tuyết bên kia có chút căng thẳng. Hai người không nói chuyện gì, mỗi người liền đi về phòng học của mình.

Trước khi chia tay, Trương Dương còn ôm Mễ Tuyết, khiến nhiều nam sinh trong trường tan nát cõi lòng.

Trước kia chỉ là nghe đồn, hiện nay thì gần như có thể chứng minh. Trương Dương và Mễ Tuyết thật sự có quan hệ tình cảm. Không thấy sau khi ôm, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mễ Tuyết ửng hồng hạnh phúc, đây chính là biểu hiện điển hình của một cô gái đang yêu.

Những ngày sau đó lại trở về bình thường.

Thứ bảy Trương Dương lại đi làm nửa ngày ở bệnh viện. Trước tiên là đi thăm bệnh nhân của hắn.

Hoàng Cúc hai ngày nay sinh hoạt rất tốt, ăn thoải mái, người cũng béo lên chút. Sắc vàng như nền trên mặt thì giảm đi nhiều, cả người nhìn rất có tinh thần.

Trương Dương lại chăm thêm một lần cho cô ấy. Lúc dùng châm, Hoàng Cúc rất khen ngợi hắn.

Cô biết, thức ăn mấy ngày nay đột nhiên trở nên ngon đều là nhờ công lao của Trương Dương. Cô từng nói không kén ăn, nhưng người lúc này làm gì có

ai là không thích ăn thịt. Bữa nào cũng ăn thịt, còn có rất nhiều thịt nữa, thế thì đương nhiên là một cuộc sống có hương vị.

Càng không cần nói, ăn như vậy còn giúp mình chữa bệnh, Hoàng Cúc trong lòng rất thoải mái.

Sau khi thăm bệnh nhân của mình xong, Trương Dương không có việc gì lại tới chỗ Nam Nam. Mẹ cô mấy ngày nay hồi phục cũng rất tốt, đã có thể ăn được, còn có thể xuống giường đi lại một chút.

Hồi phục sau giải phẫu, Trương Dương cũng không có cách hay lắm, chỉ có thể trước tiên dùng châm vài phần, củng cố chút nguyên khí.

Sau đó đem ít được liệu do mình mang đến đi cho Nam Nam, bảo cô cố gắng cho mẹ uống.

Phần lớn thuốc này đều là thuốc bồi bổ dưỡng khí cơ bản. Vừa phẫu thuật xong không thích hợp dùng thuốc bổ quá, nhưng cũng không thể không bổ. Phối hợp những được liệu này một chút, rất có lợi cho sức khỏe của mẹ Nam Nam.

Chẳng bao lâu sau, bọn Mễ Tuyết, Hồ Hâm cũng đều đến đây. Còn đem theo không ít đồ ăn ngon, ồn ào đến tận chiều. Mấy người đi, cùng hẹn ngày mai đi dạo phố, đi chơi cả ngày.

Cha và anh Nam Nam đều ở đây. Bọn họ cũng cho Nam Nam ra ngoài chơi một ngày. Từ lúc mẹ tới đây Nam Nam vẫn chưa ra ngoài. Nhân cơ hội này thư giãn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Phố Đồ Cổ

Quảng trường Phúc Thọ, cách đại học Trường Kinh chừng 2km

Quảng trường Phúc Thọ có tên như vậy là vì chùa Phúc Thọ. Nghe nói trước đây ở đây có một lão nhân tên là Phúc Thọ, cả đời khỏe mạnh, cuối cùng sống tới 360 tuổi, mọc cánh thành tiên.

Cái này đương nhiên chỉ là truyền thuyết. Trương Dương là bác sĩ. Hắn biết rõ bất kể là người thời hiện đại hay là cổ đại, cũng không có cách nào sống được tới tuổi như vậy.

Truyền thuyết như vậy, chỉ là một biểu hiện của việc mọi người hướng tới sự trường thọ.

Xung quanh Phúc Thọ là một khu xây dựng cũ. Thậm chí còn rất nhiều kiến trúc lưu giữ phong cách từ thời Minh Thanh. Người địa phương liền gọi đây là thành cổ.

Nét đặc sắc của Thành cổ chính là đường phố nhỏ hẹp, hơn nữa có vẻ bẩn thỉu dơ dáy một chút. Tuy nhiên ở đây tiền thuê nhà rất rẻ, dần dần tạo thành khu chợ thành cổ.

Tiền thuê nhà rẻ, môi trường cũng không phải quá tốt. Bán gì cũng rẻ hơn một chút, nơi này trở thành địa điểm mua sắm được lựa chọn đầu tiên của rất nhiều học sinh.

Buổi chiều không có việc gì. Tiểu Ngốc đề nghị trước tiên tới đây. Bình thường mấy người bọn họ thường tới đây mua đồ.

Đề nghị của Tiểu Ngốc liền được Mễ Tuyết và Nam Nam đồng ý. Trong thời gian này liên tiếp xảy ra nhiều việc, mấy người đã rất lâu không đi dạo phố, mua quần áo.

Hồ Hâm vốn định phản đối. Kết quả Tiểu Ngốc vừa tròng mắt, đầu anh ta lập tức rụt lại. Trương Dương nhìn khinh bỉ.

To con lớn tướng như vậy lại sợ một nữ sinh nhỏ bé.

Nam Nam đồng ý muốn đi. Cố Thành đương nhiên sẽ không phản đối, vui tươi hơn hờ hờ tay đồng ý, lại bị Trương Dương khinh bỉ một hồi.

Nói thật, mấy nam sinh quả thực không thích tới đó. Chỗ đó bán nhiều quần áo rẻ, nhưng bọn họ lại không định mua quần áo, chỉ có thể đưa mấy cô gái đi dạo, sau đó xách đồ giúp họ.

- Tôi nói thật, chúng ta đi dạo phố, đi phố Vu Hạp cũng được mà?

Không ai phản đối, Trương Dương chỉ có thể tự mình đứng ra.

Phố Vu Hạp là trung tâm thương nghiệp, cũng là nơi lần trước Trương Dương và Mễ Tuyết đi chơi riêng với nhau, sau đó còn phát sinh xung đột với người khác, hai lần bị đưa vào đồn công an.

Nơi này ngoài cửa hàng, còn có rất nhiều quán ăn. Đi dạo một thì ít nhất cũng có nơi có thể ăn chút đồ, nghỉ ngơi một chút, ngoài ra cũng có vài địa điểm vui chơi khá hay.

- Đồ bên đó quá đắt.

- Đúng đấy, chúng tôi không mua nổi.

- Chúng ta đều là sinh viên nghèo mà.

Hắn vừa mới dứt lời, mấy cô gái liền phản pháo nhắm vào hắn. Trương Dương lập tức khoát tay, hiên ngang lẫm liệt nói:

- Đi, hôm nay chúng ta tới quảng trường Phúc Thọ, không đi đâu khác.

Kết quả hắn bị Cố Thành và Hồ Hàm cùng nhìn khinh bỉ. Bọn họ tưởng Trương Dương có thể kiên trì một hồi, ít nhất cũng tranh thủ giúp bọn họ. Đi phố Vu Hạp quả thực đỡ hơn một chút so với tới Thành cổ Phúc Thọ.

Không ngờ Trương Dương không đỡ nổi một hiệp.

Xác định địa điểm, mấy người lập tức lên đường. Thành cổ Phúc Thọ cách tam viện không xa, không mất mấy thời gian. Trương Dương không lái xe đi, mấy người cùng đi ra ngoài.

Qua bên đó, nói thật đi bộ còn nhanh hơn lái xe. Đường phố Thành cổ quá hẹp, rất dễ kẹt xe.

Vòng vo qua mấy con phố, đi từ đường nhỏ, rất nhanh liền tới một khu vực được tạo nên bởi rất nhiều ngôi nhà gạch màu xanh. Từ xa có thể nhìn thấy một ngọn tháp, đó là tháp Phúc Thọ trong chùa Phúc Thọ.

Nghe nói tháp Phúc Thọ có lịch sử hơn sáu trăm năm. Là kiến trúc cổ nổi tiếng ở Trường Kinh. Trải qua chiến loạn vẫn có thể đứng vững, chỉ điều này cũng đã không dễ dàng.

Đường phố phía trước bắt đầu hẹp dần. Đường nhỏ trải toàn bằng đá xanh. Tuy nhiên, cửa hàng hia bên đường thì càng ngày càng nhiều. Rất nhiều cửa hàng đều có vẻ ngoài cổ điển, còn bên trong lại bán quần áo, giày dép hiện đại.

Vừa tới đây, bọn Tiểu Ngốc như lũ chim xổ lồng, lập tức vui vẻ xà vào các cửa hàng.

Bọn Trương Dương cũng chỉ có thể đi theo đằng sau. Không lâu sau, trên tay Trương Dương cầm hơn hai túi. Đây đều là đồ mà Mễ Tuyết mua. Tuy nhiên đều là mua đồ cho Trương Dương mặc, hắn cam tâm tình nguyện cầm mấy túi này.

Điều này cũng khiến Hồ Hàm và Cố Thành bên cạnh nhìn hắn ghen tị.

Tiểu Ngốc và Nam Nam cũng chưa từng mua quần áo cho bọn họ.

Trong lúc này, Trương Dương cũng dường như cảm thấy đến đây mua sắm cũng không phải là một lựa chọn tồi. Mặc dù đây không phải là loại quần áo hắn thích, quay về hắn cũng sẽ thường xuyên mặc. Đây dù sao cũng là lần đầu tiên Mễ Tuyết mua quần áo cho hắn.

- Bên kia là cái gì?

Mễ Tuyết và mấy cô gái đang xem quần áo, đám Trương Dương thì túi to túi nhỏ đứng ở bên ngoài. Lần này là bọn họ chủ động đứng bên ngoài, ngại không đi vào. Bọn Mễ Tuyết đang lựa đồ lót nữ.

Người hỏi lại là Cố Thành. Anh ta đang tò mò chỉ vào con đường lớn một chút ở phía trước. Bên cạnh con đường cũng có rất nhiều người bày hàng ở vỉa hè.

- Đó là phố đồ cổ.

Hồ Hàm tùy ý nhìn lướt qua, sau khi nói xong liền quay đầu lại, nói.

Cố Thành cũng chỉ gật đầu. Anh ta không tới nơi này nhiều như Trương Dương và Hồ Hàm, cũng chỉ là tò mò chút thôi.

Phố đồ cổ và anh ta không có quan hệ gì với nhau. Thứ hai là mấy thứ đồ này vốn không rẻ, không phải đồ mà anh ta có khả năng chơi, sau khi hỏi thì cũng không để ý.

Nhưng Trương Dương thì ngược lại, sau khi nghe thấy Cố Thành nói, chăm chăm nhìn về hướng đó.

Ông nội của Trương Dương kiếp trước vốn thích mấy thứ đồ này. Hơn nữa Trương Dương lại thông minh, hán cũng rèn luyện được một đôi mắt tinh tường.

Sau khi thành danh, có tài chính dồi dào, Trương Dương mỗi lần tới thành phố cũng đều thích đi tới chợ đồ cổ, đi gom mấy thứ đồ mình thích.

Rất nhiều bệnh nhân đều biết sở thích này của hán, liền biết ý, lễ vật tặng hán đều có không ít đồ cổ quý giá. Ở trong phòng suu tầm của ngôi biệt thự ở thủ đô của Trương Dương, có không ít bảo bối có giá trị rất cao. Từng có người bạn, lúc mở triển lãm tư nhân, có tìm đến hán để mượn đồ.

Nhìn thấy pho đồ cổ, khiến Trương Dương nghĩ tới những bảo bối kia của hán, những bảo bối kia chỉ có thể nói là thật đáng tiếc.

Kiếp trước hán rất trẻ, còn chưa lập di chúc, không có người thừa kế hợp pháp, phỏng chừng mấy thứ này đều đã bị thu lại, trở thành tài sản quốc gia rồi.

- Đi thôi.

Đang nghĩ ngợi, bọn Mễ Tuyết từ trong cửa hàng đi ra. Lần này trong tay ba người đều cầm theo một túi to, sống chết cũng không cho Trương Dương cầm giúp.

- Mễ Tuyết, quần áo mua cũng khá nhiều rồi, hay chúng ta sang bên kia xem đi.

Pho đồ cổ phía trước khơi dậy sở thích của Trương Dương. Hứng thú trong kiếp trước đến nay vẫn còn. Không thấy thì thôi, thấy rồi là không đi không được.

Do dự một chút, Mễ Tuyết lập tức gạt đầu, nói với Tiểu Ngốc và Nam Nam bên cạnh vài câu.

Ba cô gái mua khá nhiều quần áo, con nghiện đã qua rồi. Trương Dương đi xem mấy thứ kia cũng hay. Thực ra mọi người cũng tò mò về mấy thứ đồ này, chỉ có điều không hiểu gì thôi.

Ba cô gái vừa thống nhất ý kiến, Hồ Hâm và Cố Thành càng không thể có bất cứ ý kiến gì khác. Mấy người quay lại, lập tức đi tới.

Pho đồ cổ này, nói là một pho, kỳ thật cũng chỉ có hơn hai mươi cửa hàng và một ít hàng bán trên vỉa hè. Thị trường suu tập hiện nay không nóng như trước. Hơn nữa đây chỉ là Thành cổ, chứ không phải là điểm giao dịch đồ cổ lớn nhất.

Đối với nơi này, Trương Dương thật ra có chút ấn tượng. ‘Trương Dương’ trước kia từng một mình chạy tới, rất có hứng thú với những đồ vật này, nhưng chưa bao giờ mua.

Theo trí nhớ trước kia thì biết, ông nội Trương Dương cũng rất thích mấy thứ đồ này. Hán tới chủ yếu là xem xem có thể mua một món quà thích hợp cho ông nội hay không, nhưng tiếc là không tìm được.

Quan hệ của Trương Dương và cha rất chán. Đó là bởi vì hán cho rằng sự qua đời của mẹ, hoàn toàn đều là do nguyên nhân từ cha, cho nên mới đối với cha như kẻ thù.

Tuy nhiên quan hệ của hán và ông nội lại rất tốt. Bình thường cho dù không về, cũng thường xuyên bảo Cố Thành mang quà về nhà cho mình.

Pho đồ cổ không xa, sáu người, ba nam, ba nữ giời như vậy, vừa mới tới liền thu hút sự chú ý của rất nhiều ánh mắt.

Đặc biệt là Mễ Tuyết, vóc dáng cao, vẻ đẹp thanh xuân, làn da mịn màng, dáng người thì rất chuẩn, gần như trăm phần trăm ánh mắt đều tập trung vào cô. Đây cũng là phản ứng bản năng của rất nhiều người khi gặp một cô gái đẹp.

Mễ Tuyết cũng không chú ý tới mấy người này. Cô rất tự nhiên khoác tay Trương Dương.

Động tác của cô, lại khiến cho bọn Hồ Hâm và Cố Thành ghen ghét. Trương Dương và Mễ Tuyết sớm đã công khai tình cảm của bọn họ. Bọn họ đều đoán được hai người cuối cùng sẽ ở bên nhau. Nhưng không ngờ lại nhanh như vậy, nhanh hơn cả bọn họ.

Hàng trên vỉa hè bày biện rất nhiều. Phần lớn đều là tiền đồng và đồ đồng thanh, còn có rất nhiều đồ sứ loại nhỏ.

Trương Dương tùy ý nhìn lướt vài lần, yên lặng gạt đầu.

Thời này chắc chắn không khoa trương như hậu thế. Chợ đồ cổ bày ra đều là hàng mỹ nghệ. Mấy thứ hàng trên vỉa hè tuy không phải đều là thật, nhưng vẫn có số lượng đồ thật nhất định, thật thật giả giả, nửa nọ nửa kia.

Mấy thứ đồ như tiền đồng, đinh đồng nhỏ, tượng đồng bày trên các sạp hàng đều hấp dẫn bọn Mễ Tuyết. Mấy người cùng ngồi xổm trước quầy hàng lớn một chút, tò mò tranh luận, chỉ trò nọ kia.

Quầy hàng này không nhỏ, lớn gấp đôi so với quầy bên cạnh. Sáu người ngồi xổm xuống, vẫn còn chỗ trống.

Quầy hàng lớn, đồ đương nhiên cũng nhiều. Ngoài trừ đồ đồng thanh, quầy hàng đồ sứ cũng rất nhiều. Ngoài ra còn có mấy bản cổ tịch, và tượng điêu khắc gỗ, còn có mấy cái ngà voi chạm khắc.

- Ông chủ, Viên đại đầu này giá bao nhiêu?

Trương Dương đang nhìn, Nam Nam bên cạnh đột nhiên hỏi một câu. Chẳng ai ngờ, Nam Nam lại có thể hỏi câu đầu tiên là hỏi giá.

Viên đại đầu chính là tiền bạc trước đây. Người hiện nay thích gọi như vậy. Quầy hàng này bày rất nhiều Viên đại đầu, có chừng hai, ba mươi đồng, hình dáng cũng không giống nhau, các thời kỳ đều có.

- Ba mươi đồng một đồng.

Ông chủ là một người đàn ông trung niên tầm hơn bốn mươi tuổi, nghe Nam Nam hỏi vậy, liền nhếch mép cười.

Ba mươi đồng, Nam Nam có chút tiếc nuối lắc lắc đầu. Giá này hơi đắt. Ở quê họ, bình thường cũng có thể mua được những thứ tương tự như vậy, tầm hai mươi đồng.

Cô muốn mua Viên đại đầu này, thật ra là muốn về nhà làm thành đồ trang sức bạc. Mẹ cô trên người chẳng có thứ đồ trang sức nào. Trước kia không để ý, sau khi ở trường nhìn thấy rất nhiều mẹ của các bạn học đều có các loại trang sức, nên khiến cô suy nghĩ.

Tiếc là giá hơi cao, giá cả như vậy, chẳng bằng cô về nhà đi mua một khối, thêm nữa là cô cũng không biết thứ đồ trước mặt này là thật hay là giả.

- Ba mươi đồng, tôi muốn mua.

Thấy Nam Nam có chút không nỡ, Cố Thành đột nhiên nói một câu, và lấy ba mươi đồng trong túi ra, trực tiếp đưa cho ông chủ kia.

Động tác của anh ta rất nhanh, tiền giao tới, Nam Nam mới phản ứng lại kịp.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Thứ Đồ Quen Thuộc

- Được, cậu lấy đi.

Ông chủ quầy hàng nhận tiền, nhanh nhẹn đếm, lập tức cười.

Cố Thành vươn tay ra, do dự một chút, cuối cùng cầm lên một khối Viên đại đầu mà vừa rồi Nam Nam chỉ, trực tiếp cầm trong tay.

Viên đại đầu hơi mát, sau khi mua, Cố Thành lại cười với Nam Nam, giờ tay ra, đưa Viên đại đầu vừa mua cho cô.

- Cố Thành, anh làm gì vậy?

Nam Nam chau mày, không kìm nổi hỏi.

- Tặng cho em.

Cố Thành nhẹ giọng nói, sau khi nói xong liền cười ngây ngô nhìn Nam Nam. Hồ Hâm, Tiểu Ngốc, Trương Dương và Mễ Tuyết bên cạnh đều ngây người ra.

Cố Thành lúc này, tuyệt đối không phải là Cố Thành trong ấn tượng trước kia của bọn họ. Ai cũng không ngờ, Cố Thành lại trở nên dùng cảm như vậy. Không ngờ trước mặt mọi người chủ động mua đồ tặng Nam Nam.

Thật ra đừng nói bọn họ, ngay bản thân Cố Thành cũng kinh ngạc, trong lòng còn rất thấp thỏm không yên.

Anh ta thấy Trương Dương và Mễ Tuyết tiến triển nhanh như vậy bị kích thích, mới hành động như vậy. Viên đại đầu không phải hoa tươi, tuy nhiên cũng là thứ đồ Nam Nam thích, chỉ cần thích, anh ta đều tình nguyện mua.

- Có thể cho tôi xem trước một chút không.

Nam Nam vừa định lắc đầu từ chối, Trương Dương đột nhiên nói một câu. Cố Thành quay đầu nhìn Trương Dương một cái, lập tức gạt đầu.

Trương Dương cầm Viên đại đầu trong tay, lật đi lật lại nhìn nhìn, lập tức gạt đầu.

- Dân quốc bát niên khai khẩu bối, Nam Nam, coi như vận khí của cậu không tệ. Tiền này giữ cẩn thận, sau này sẽ tăng giá trị.

Trương Dương tung Viên đại đầu lên, mỉm cười nói với Cố Thành và Nam Nam.

Ông chủ quán via hè kia ngẩng đầu, có chút giật mình nhìn Trương Dương. Tuy nhiên không nói gì, lại thu thập vài thứ đồ của mình.

- Cái quái gì mà dân quốc bát niên khai khẩu bối?

Mễ Tuyết thì tò mò thò đầu vào, cô không biết gì về Viên đại đầu, nhưng dù sao cái này cũng làm bằng bạc, hẳn là đáng tiền.

Trương Dương cười cười, cầm Viên đại đầu lên, nhẹ giọng nói:

- Chúng ta đều gọi tiền bạc là Viên đại đồng. Thật ra Viên đại đồng cũng chia ra rất nhiều loại, có loại do trong nước chế tạo, còn có loại của Châu Âu chế tạo. Ngoài ra mỗi thời kỳ đều không giống nhau. Có những Viên đại đầu rẻ, có những Viên đại đầu đắt.

Trương Dương đưa Viên đại đầu kia tới trước mặt Mễ Tuyết, tiếp tục nói:

- Đây là Viên đại đầu dân quốc bát niên. Nó có một đặc điểm chính là chữ ‘bối’ tròn tròn ở phía dưới đó. Cho nên mới gọi là dân quốc bát niên khai khẩu bối. Loại Viên đại đầu này khá hiếm, thuộc một trong những loại quý hiếm.

Trương Dương vừa nói, tất cả mọi người cẩn thận nhìn chữ trên đồng bạc.

Thời kỳ dân quốc đều dùng chữ phồn thể, có chút khác với chữ giản thể hiện nay. Trương Dương nói vậy, bọn họ đúng là phát hiện khai khẩu bối kia, mấy người đều ngạc nhiên.

- Cái này, cái này thì sao?

Hồ Hâm nhận đồng bạc trong tay Trương Dương, nghi hoặc hỏi một câu.

Giữa đồng bạc có chút khác biệt, điểm này bọn họ đều nhìn ra, nhưng anh ta lại không hiểu cái này là biểu trưng cho cái gì.

- Cậu thật ngốc, vừa rồi Trương Dương chẳng phải đã nói, đây là một loại rất hiếm, có phải là phải đắt một chút không?

Tiểu Ngốc không kìm nổi, kêu một tiếng. Lúc hỏi còn liếc mắt nhìn quầy hàng, trong lòng cô cũng có chút nghi ngờ.

Nếu thật sự phải đắt hơn một chút, người ta sẽ không thể bán cho bọn họ như vậy. Trong mắt Tiểu Ngốc, người bán hàng này chắc chắn phía hiểu biết hơn bọn họ nhiều.

- Giá cả hiện nay đều tương đương, sự chênh lệch không lớn. Sau vài năm chênh lệch sẽ rõ rệt hơn.

Trương Dương nghĩ, chậm rãi lắc đầu.

Bởi vì lượng thế của đồng bạc rất cao, trong một thời gian khá ngắn thì giá tiền đều không cao. Chỉ sau vài năm đầu cơ, Viên đại đầu hiện nay, chỉ có của Châu Âu chế tạo mới đáng chút tiền.

Tuy nhiên cùng với sức nóng của sưu tập, Viên đại đầu rất nhanh bị phân loại, giá cả của Viên đại đầu hiếm một chút sẽ cao hơn những cái khác một chút.

Trương Dương còn nhớ rõ, ở kiếp trước, Viên đại đầu bình thường có thể lên đến cả sáu bảy trăm đồng. Khai khẩu bối dân quốc năm thứ tám, ba mươi đồng của Cố Thành có thể mua được một đồng, tương lai có cơ hội sẽ nhân lên gấp trăm lần.

- Ý của anh là, đồng bạc này về sau nhất định sẽ tăng giá.

Mễ Tuyết gạt đầu. Lúc này cô hiểu ý của Trương Dương đầu tiên.

- Đúng vậy, Nam Nam, cậu giữ cho cẩn thận, tương lai có thể đổi thành được cả chiếc TV cho các cậu, còn là chiếc TV rất tốt nữa.

Trương Dương khẽ mỉm cười, đưa đồng bạc trả cho Cố Thành. Đồng bạc này là thật. Hiện nay Cố Thành mua đắt một chút, nhưng cũng không thiệt.

- Có thể đổi được cả chiếc TV, quá khoa trương rồi?

Hồ Hâm lại chen đầu vào, sợ hãi kêu lên. Đồng bạc nhỏ nhoi này, anh ta có nhìn như này cũng không thấy khả năng có thể đổi được cả chiếc TV.

TV hiện nay không đắt như trước, nhưng giá cũng không thấp. Chiếc tốt một chút cũng phải hàng nghìn. Đồng bạc mua ba mươi đồng, có nhìn thế nào cũng không có khả năng mua được chiếc TV.

- Sau này cậu sẽ biết.

Trương Dương mỉm cười, lập tức đứng dậy.

Quầy hàng này rất lớn, rất nhiều đồ. Tuy nhiên sau khi có kinh nghiệm sưu tập ở đời trước, ánh mắt đều trở nên rất tinh tường. Loại đồ này đều không lọt vào mắt xanh của hắn. Cho nên hắn chỉ nhìn chứ không mua.

Cố Thành cảm Viên đại đầu, lại đưa cho Nam Nam.

Nam Nam do dự, Mễ Tuyết nói nhỏ vào tai cô một câu. Lúc này cô mới cúi đầu nhận lấy, nói tiếng cảm ơn.

Cố Thành thì hơi ngượng ngùng gãi đầu. Tuy nhiên có thể nhìn thấy anh ta rất vui, mặt cũng ửng hồng.

Nam Nam vốn mua Viên đại đầu, là muốn làm đồ trang sức cho mẹ. Bây giờ xem ra không được rồi, đây là đồ mà Cố Thành tặng cho cô, cô nhất định phải giữ.

Cũng may Trương Dương không biết ý định của cô, biết chắc sẽ nói cô mấy câu. Đợi sau khi họ biết giá cả của loại đồng bạc này, bản thân sẽ rất hối hận.

Đứng dậy, Trương Dương không xem hàng via hè nữa.

Hàng ở via hè phần lớn đều là bình thường. Cho dù có chút niên đại, nhưng cũng chỉ đều là hàng bình thường. Tiếp tục xem cũng chỉ lãng phí thời gian, chỉ bằng vào các cửa hàng bên trong xem.

Tuy nhiên những thứ đồ thật mà đều mua cả, tương lai cũng có thể được giá gấp vài lần, chỉ là phải đợi một thời gian.

Cố Thành mua một đồng bạc, khiến mọi người đều hào hứng hơn với những thứ đồ này. Tiểu Ngốc còn trừng mắt nhìn Hồ Hâm vài lần, khiến Hồ Hâm chột dạ, cứ đi nhằng nhằng theo sau cô.

Hồ Hâm không phải là không muốn mua quà cho Tiểu Ngốc, đáng tiếc là anh ta thường xuyên tiêu vượt quá số tiền sinh hoạt. Chỉ có mười đồng, muốn mua quà cho Tiểu Ngốc, cũng chỉ là lực bất tòng tâm.

Đồ trong tiệm tốt hơn rất nhiều đồ ngoài via hè. Cũng được phân loại theo từng giá hàng cổ. Trương Dương vào một cửa hàng, thoáng nhìn, lập tức gạt đầu.

Nơi này chắc chắn không có cách nào so sánh với cửa hàng đồ cổ đời sau. Nhưng nếu so với những quầy hàng ở via hè thì chất lượng tốt hơn nhiều. Muốn chọn được đồ tốt trên quầy hàng via hè, vậy thật sự phải có may mắn, không khác gì mua xổ số trúng giải thưởng lớn.

Trong cửa hàng thì chủ yếu bày đồ sứ và một vài tác phẩm điêu khắc. Đối với thị trường hiện nay, những thứ đồ này khá được ưa thích.

Bọn Mễ Tuyết, Hồ Hâm cũng đi theo vào, tất cả đều chăm chăm quan sát bốn phía.

Thành cổ Phúc Thọ ai cũng tới rất nhiều lần rồi, nhưng cửa hàng đồ cổ này thì đúng là lần đầu tiên vào.

Nhìn bình bình lọ lọ bày biện, trong lòng mỗi người đều thấy rất mới lạ.

Tùy ý liếc mắt vài lần, Trương Dương lặng lẽ lắc đầu.

Ở thời đại này, nhãn lực của hắn cũng coi là không tồi rồi. Dù sao thì rất nhiều thủ đoạn làm giả đều chưa xuất hiện, một vài thủ đoạn thường dùng Trương Dương đều quen thuộc, đều hiểu rõ. Hiện tại mà nói, nhãn lực của hắn không kém chuyên gia.

Trong cửa hàng này đúng là nhiều đồ, nhưng đồ dỏm cũng rất nhiều. Hơn nữa vừa nhìn thì những đồ có vẻ rất đẹp, giá tiền cao thì đều là đồ dỏm. Điều này khiến cho Trương Dương trong lòng rất thất vọng.

Nghĩ thì cũng đúng, nhìn thấy một thứ đồ khá vừa mắt, nhìn kỹ hóa ra là giả, đương nhiên trong lòng thấy không thoải mái.

Có hai người ngồi trông cửa hàng. Lúc bọn Trương Dương vừa vào, có một người đứng lên, chẳng mấy chốc lại ngồi xuống.

Hai người liền ngồi đó nói chuyện phiếm, cũng không ai tới tiếp đón bọn họ. Vừa nhìn là biết mấy người bọn Trương Dương là sinh viên, cửa hàng này không phải là không cho sinh viên vào, chỉ là phần lớn vào thì chỉ là ngắm, rồi lập tức bỏ đi.

Thời buổi này, những người sưu tập đồ cổ trong giới sinh viên không nhiều, người có sở thích và có thể chơi thì lại càng ít.

Nhìn đồ trên mấy giá gỗ, Trương Dương lại lắc đầu, xoay người đi tới phía khác.

Bên này bày khá nhiều tác phẩm điêu khắc, vừa mới nhìn mấy lần, Trương Dương liền đột nhiên ngăn người ra, nhìn chăm chăm một tác phẩm điêu khắc ngà voi trên giá.

Đây là tượng phật Quan Âm bằng ngà voi, thật sự là đồ cổ, tác phẩm điêu khắc ngà voi đời Thanh.

Xung quanh tác phẩm bảo bối này đều là vài đồ điêu khắc ngà voi, nhưng đều không to bằng cái đó. Tượng Quan Âm ở đây phải cao tới 20cm, dùng một cái ngà voi lớn điêu khắc thành.

Từ khía cạnh trạm trổ mà nói, cái ngà voi này có vẻ là một tác phẩm tốt nhất trong số những tác phẩm xung quanh. Còn nhìn một cách tổng hợp, tác phẩm Quan Âm ngà voi này chắc sẽ có giá cao nhất trong số này.

Tuy nhiên đây cũng không phải nguyên nhân khiến Trương Dương sững sờ. Chủ yếu là, tác phẩm Quan Âm ngà voi này, hình như kiếp trước Trương Dương đã từng thấy.

Nói một cách chuẩn xác, thứ đồ này kiếp trước thuộc về hắn, là quà của một bệnh nhân tặng. Ở kiếp này, tất cả đồ vật và những người có liên quan dường như đều biến mất, đây là lần đầu tiên nhìn thấy thứ đồ có liên quan với kiếp trước của hắn.

Cho dù là một đồ vật chết, nhưng dù sao cũng có quan hệ rất lớn với hắn.

Điều này khiến cho Trương Dương tâm tình hơi có chút kích động.

- Ông chủ, cái ngà voi chạm khắc này có thể cho tôi xem một chút không?

Cố gắng bình tĩnh, Trương Dương chỉ vào tác phẩm Quan Âm ngà voi, nhẹ giọng nói với hai người đối diện.

Hai người đó, một khoảng bốn mươi, một khoảng năm mươi. Mỗi người cầm một tác trà ngồi uống nước nói chuyện. Nghe thấy Trương Dương nói, người trẻ hơn đứng lên trước.

Trên mặt ông ta còn có chút ngạc nhiên. Học sinh đi vào cửa hàng bán đồ cổ rất nhiều, cũng có nhiều người chủ động hỏi giá cả. Nhưng phần lớn đều là vài đồ vật nhỏ, trực tiếp hỏi tác phẩm điêu khắc ngà voi thì cũng không nhiều.

Trương Dương đối mặt với cái giá này, kỳ thật đồ bày phía trên giá cả cũng không thấp.

- Yes, sir, chờ chút.

Chủ quán có chút kinh ngạc, nhưng vẫn thẳng thắn trả lời. Cửa hàng đồ cổ phần lớn là ba năm không khai trương, khai trương ăn ba năm. Dù sao người bình thường không nhiều, lúc này để mấy sinh viên xem đồ chút thì cũng không sao cả.

Đương nhiên, nhất định phải bảo bọn họ cẩn thận, không sờ lung tung.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Một Tay Lành Nghề

Người hơn bốn mươi tuổi chính là chủ cửa hàng này, người chừng năm mươi là bạn của ông ta.

Lúc này hai người đều đứng lên, chủ quán cẩn thận lấy Quan Âm ngà voi xuống, sau đó đặt xuống bàn.

- Tiểu tử, cậu xem đi, tuy nhiên không được sờ lung tung.

Chủ quán khẽ cười nói, Trương Dương gật đầu.

Hắn không có bất kỳ mối phản cảm nào với chủ cửa hàng. Bản thân bức điêu khắc này vốn rất mỏng manh. Dùng tay chạm vào trực tiếp, hay không chú ý, rất có thể làm xây sát.

Bọn Mễ Tuyết và Hồ Hâm cũng vây bên người Trương Dương, tò mò nhìn Quan Âm bằng ngà voi bày trên chiếc bàn trước mặt.

Kể ra, bức Quan Âm này cũng không đến nỗi. Chạm trở tinh xảo trông rất sống động. Cho dù bọn Mễ Tuyết là những người ngoài nghề, không hiểu mấy về những thứ này, lúc này cũng thấy vô cùng đẹp, tôn quý.

Trương Dương cẩn thận nhìn, ánh mắt của hắn, cũng từ từ sáng lên.

Quan sát gần, hắn có thể khẳng định Quan Âm ngà voi này chính là thứ đồ kiếp trước thuộc về hắn. Không chỉ là bề ngoài, hình dáng hoàn toàn giống. Trên thân hai bức Quan Âm này, đều có một chỗ thiếu sót nhỏ.

Chỗ thiếu sót này, cũng giống nhau như đúc.

- Ông chủ, giá bức điêu khắc ngà voi này bao nhiêu?

Nhìn một lúc, Trương Dương ngẩng đầu, hỏi ông chủ quán một câu.

Chủ quán mỉm cười, quan sát bọn họ. Nghe nói vậy cũng thoáng sửng sốt. Ông ta không ngờ Trương Dương chưa hỏi gì, liền trực tiếp hỏi giá.

- Ba mươi nghìn.

Cẩn thận nhìn Trương Dương một hồi, chủ quán này mới nhẹ nhàng nói.

Trương Dương cũng khiến ông ta có một cảm giác không bình thường, cụ thể là gì thì ông ta không thể nói ra được, bằng không cũng sẽ không trực tiếp nói giá cả cho Trương Dương. Đối với nhiều sinh viên mà nói, đây tuyệt đối là cái giá trên trời, một cái giá trên trời không thể tưởng tượng được.

- Ba mươi ngàn?

Trương Dương nhẹ giọng hỏi lại một câu, yên lặng gật đầu

Đây là bức điêu khắc bằng ngà voi, giá trị ở kiếp trước ít nhất là hơn ba trăm ngàn. Thời này không điên cuồng như thời trước, nhưng cũng phải mất mấy chục ngàn là đúng.

Với giá ba mươi ngàn, nghiêm túc mà nói cũng không đắt, Trương Dương có thể mua được.

- Đúng, kém ba chục ngàn thì không bán. Tiểu tử, tôi thấy cậu trẻ tuổi, mới nói giá này.

Chủ quán nói nhẹ nhàng với Trương Dương, hiểu lầm tưởng là Trương Dương mặc cả, nên cười và nói thêm một câu.

Người bạn bên cạnh ông ta, cũng gật đầu theo.

Bức điêu khắc ngà voi này, trước kia có người tới hỏi giá, ít nhất là phải bốn chục ngàn, vừa rồi bạn ông ta còn có chút nghi ngờ.

Bây giờ nghe chủ quán giải thích, ông ta cũng hiểu ra. Chủ quán coi mấy người này là sinh viên, nên mới không nói giá cao. Tuy nhiên trong lòng cũng không nghĩ mấy người sinh viên này sẽ mua thứ đồ này.

Lúc này trên tay Trương Dương và Mễ Tuyết đều cầm các túi to. Chủ quán vừa liếc nhìn, phát hiện mấy thứ đồ này đều là bán ở mấy cửa hàng gần đây.

Tuy nhiên điều này cũng khiến cho ông chủ chú ý tới Trương Dương, ở một bên yên lặng quan sát Trương Dương. Từ từ, trên mặt ông ta thoáng nét giật mình.

- Ba mươi ngàn, đồng ý.

Trương Dương gật đầu, hắn không có gì không hài lòng với cái giá này. Vừa rồi chỉ là đang nghĩ đến những chuyện khác.

Điều hắn nghĩ chính là, nếu Quan Âm ngà voi đã có thể xuất hiện, vậy một vài nhân vật của kiếp trước chắc chắn cũng tồn tại. Những cái khác không nói, có một vài thứ đồ mà mình thích ở kiếp trước, có lẽ sẽ có thể tìm lại được.

Những đồ vật mà kiếp trước hắn thích, kiếp này lại có được, cũng là một niềm vui.

Nói xong, Trương Dương liền mở chiếc túi vải dù ra, lấy tiền bên trong ra.

Nhìn Trương Dương lấy một chồng tiền mặt cả trăm đồng từ một cái túi rất bình thường ra, chủ quán và bạn ông ta đều mở to hai mắt nhìn, bộ dạng có chút không tin nổi.

Chiếc túi bình thường này, mấy năm trước rất nhiều sinh viên đều có, chỉ dùng để đựng sách bút.

Bọn họ không làm sao tượng tượng được, lại có người dùng chiếc túi như vậy đựng số tiền mặt đến mấy chục ngàn.

Hiện nay tuy không phải là thời đại hiếm thấy người có cả chục ngàn đồng, nhưng một lần lấy ra mấy chục ngàn thì cũng không nhiều. Đặc biệt Trương

Dương lại có vẻ còn trẻ như vậy, rõ ràng là một sinh viên.

Trương Dương cũng không chú ý đến vẻ mặt của bọn họ. Số tiền này là hán lĩnh lại về từ đồn công an. Lần trước đánh nhau bọn họ bị cho rằng là cướp nên bị đem về xử lý.

Trương Dương đếm tiền, nhưng sau đó lập tức lắc đầu.

Số tiền trên người hán, không đủ ba mươi ngàn.

Vốn là hán có ba mươi ngàn tiền mặt, lần trước mẹ Nam Nam nằm viện, hán hỗ trợ ứng ra một chút. Hôm qua lại đi ăn cơm ở Khai Hoàn lâu. Tuy rằng gọi ít hơn bình thường một chút, những cũng hết hơn một ngàn. Hiện tại hán chỉ còn lại hai mươi tám ngàn.

- Ông chủ, ông thấy như này được không, tôi ở đây thiếu mất hai ngàn. Trước mắt cứ đặt chiếc di động này ở chỗ ông, tôi đi lấy tiền rồi quay lại đưa cho ông.

Trương Dương đếm ra hai mươi tám ngàn tiền mặt, lại đặt điện thoại di động của mình lên trên bàn, mới nói với ông chủ một câu.

Bọn Mễ Tuyết, Hồ Hâm đều nhìn nhau, cuối cùng lắc đầu.

Bọn họ nghĩ xem có thể trước mắt giúp Trương Dương hùn tiền, nhưng lập tức nghĩ tới, trên người bọn họ đều không mang theo bao nhiêu tiền, cho dù gộp lại cũng không đủ hai ngàn.

- Di động?

Chủ quán nhìn chiếc di động của Trương Dương theo bản năng. Nhấn lực của những người buôn bán như bọn họ cũng không tệ. Vừa nhìn là biết chiếc di động này rất tốt, lại còn mới nữa, giá trị khẳng định cao hơn hai ngàn.

Tuy nhiên lúc này ông chủ trong lòng có chút hồi hận.

Ông ta nghĩ bọn Trương Dương chỉ là sinh viên, không thể mua được thứ đồ quý như vậy, mới nói thật ra. Thật không ngờ lần này lại nhìn nhầm, người trước mắt lại là một người có tiền.

Người kinh doanh, luôn muốn lợi ích là lớn nhất. Lúc này ông ta cảm giác mình đang bán hàng rẻ. Nếu bán đắt thêm năm ngàn, thậm chí mười ngàn cũng chẳng vấn đề gì.

Mà đúng lúc hiện tại Trương Dương không mang đủ tiền, khiến ông chủ trong lòng có ý định muốn nuốt lời. Kiểu đột nhiên đổi ý như vậy, cũng gặp khá nhiều trong giới chơi đồ cổ.

- Lão Vương, tiểu tử đó rất có thành ý, di động tốt như vậy đem cầm, tôi thấy ông cứ đồng ý đi.

Chủ quán đang suy nghĩ lý do, người bạn bên cạnh ông ta liền nói một câu.

Ông bạn này nói xong, còn cười cười với Trương Dương.

Chủ quán do dự một lúc, rồi mới gật gật đầu, nói với Trương Dương:

- Vậy được, di động đặt ở đây, trước mắt kém hai ngàn, tiểu tử, số cậu thật may.

Nói xong, ông ta thu tiền trên mặt bàn, cẩn thận đếm lại.

Nhận tiền của Trương Dương, có nghĩa là việc làm ăn này đã thành công. Ông chủ cứ cho là muốn nuốt lời cũng không được, lúc này đổi ý chẳng khác nào phá vỡ quy tắc.

Cho nên ông ta mới nói Trương Dương số may. Không có lời của người bạn bên cạnh nói giúp. Ông ta chắc là sẽ đổi lời, nói thứ đồ này đắt hơn năm ngàn.

- Cảm ơn.

Trương Dương lễ phép cười với người nói đỡ mình. Thần sắc do dự vừa rồi của chủ quán, kỳ thật hán cũng chú ý tới.

Trương Dương từng có kinh nghiệm ở cả hai kiếp, đương nhiên biết ông chủ này có ý gì. Chuyện như vậy kiếp trước hán đã từng gặp, thật khiến người ta tức giận.

Nhưng hán cũng không làm gì được. Đồ này là của người ta, đặc biệt là đồ cổ, cơ bản người ta nói giá thế nào thì là thế ấy. Anh có thể không mua, nếu muốn mua, chỉ có thể chịu một phát dao này thôi.

Trương Dương vừa rồi cũng định ngoan ngoãn mà chịu chém, không nghĩ ở đây lại có người nói giúp mình.

Người nói giúp hắn, tên là Quách Đạt, 52 tuổi, là Phó hội trưởng hiệp hội sưu tập đồ cổ ở Trường Kinh, rất nổi tiếng trong giới sưu tập đồ cổ ở Trường Kinh. Hơn nữa rất nhiều người bắt đầu chơi đều thích đến tìm ông ấy giám định giúp

Ngoài ra cũng có vài người giàu có cũng tin tưởng sự giám định của ông ấy. Ông ấy và chủ cửa hàng này là bạn. Bình thường rất ít khi chỉ dẫn cho ông chủ quán, cho nên sau khi ông ta mở miệng, chủ quán mới không do dự đồng ý.

Chủ quán nhất định phải nể mặt Quách Đạt.

- Tiểu tử học ở trường nào, những người còn trẻ như các cậu, cũng không có nhiều người thích đồ lại tình nguyện bỏ một số tiền lớn ra mua như vậy đâu.

Quách Đạt nhìn Trương Dương, lại ha hả cười nói, một câu mà hỏi Trương Dương rất nhiều câu hỏi.

Trương Dương cười cười, nói thẳng:

- Đối với thứ đồ mình thích, cho dù bỏ ra bao nhiêu tiền cũng đáng giá, ngàn vàng khó mua tôi lại thích, chỉ cần nhìn thoáng qua là tôi biết ngay.

- ‘Ngàn vàng khó mua tôi thích’, nói rất hay, nhưng với suy nghĩ như vậy thì lại không chơi đồ cổ được, cậu có biết cậu mua cái gì không?

Quách Đạt cười, thanh âm càng vang hơn, nhưng lại lắc đầu hỏi một câu.

- Đồ trang trí Quan Âm ngà voi thời nhà Thanh, hơn nữa còn là một người rất nổi tiếng làm ra, đây là tác phẩm điêu khắc ngà voi của nghệ thuật gia Vương Khải Niên.

Trương Dương khẽ mỉm cười, trả lời ngay một câu.

Bức chạm khắc ngà voi này, kiếp trước ở trong tay hắn trong một thời gian dài. Đường nhiên hắn biết rành mạch. Người này không ngờ dùng mấy câu hỏi này để thử thách hắn.

- Đúng vậy, rất tốt, xem ra tôi coi thường cậu rồi, hóa ra cậu là người hiểu biết.

Quách Đạt vừa lòng gật đầu. Câu trả lời của Trương Dương khiến hắn có chút kinh ngạc. Hắn không ngờ người thanh niên trước mặt mình lại có nhãn lực giỏi như vậy.

Thời này thị trường sưu tập đồ cổ còn chưa hot như đời sau. Có rất nhiều bộ sách hướng dẫn, lúc này cũng có rất nhiều người yêu thích bình thường, phần lớn là căn cứ vào kiến thức mà bản thân tích lũy được.

Trẻ tuổi như Trương Dương, vốn không nhiều người có thể liếc mắt một cái liền nhận ra niên đại. Trương Dương nhìn ra cả tác giả của tác phẩm, vậy càng không dễ.

Phải biết rằng, từ khi bắt đầu cho đến nay, Trương Dương chỉ nhìn, thậm chí còn chưa sờ qua bức chạm khắc ngà voi.

- Hóa ra cũng là người thạo nghề, trẻ như cậu mà đã lành nghề, thật hiếm thấy.

Chủ quán lúc này cũng đếm tiền xong, cất tiền vào một chỗ, bắt tay, cười ha hả nói với Trương Dương.

Lời ông ta vừa nói Trương Dương cũng nghe thấy, điều này khiến hắn hiểu, hôm nay gặp được hai người không những giàu có mà còn lành nghề.

Gặp được người lành nghề, vậy chẳng cần nói gì nữa. Thứ đồ này bán với giá đó không phải ông ta không có lãi, chỉ là lãi ít hơn một chút.

Tuy nhiên điều này cũng có thể khiến ông ta thu hút được một khách hàng. Về sau Trương Dương cần thì có thể tới đây mua, mua nhiều hơn vài thứ đồ, số tiền kiếm ít hơn ngày hôm nay sau này cũng sẽ kiếm lại về được.

Việc kinh doanh đều phải khôn khéo. Lúc này ông ta không còn suy nghĩ lúc đầu, tập trung lôi kéo khách hàng là Trương Dương, nói chuyện đương nhiên cũng khách sáo hơn nhiều.

- Thứ đồ này tôi lấy đi trước, tôi đi lấy tiền rồi sẽ trả nốt cho ông.

Trương Dương khẽ cười, cẩn thận cầm lấy Quan Âm ngà voi. Lần này chủ quán không có bất kỳ ý kiến gì. Tác phẩm chạm khắc ngà voi này đã xem như là đồ của Trương Dương. Ông ta đã lấy tiền và đi động, chẳng khác nào đã hoàn thành giao dịch này.

Chương 145: Bí Mật Của Bức Điều Khắc Ngà Voi

Đề lại di động, mang theo đồ, Trương Dương cũng ra khỏi cửa.

-Ba mươi ngàn, Trương Dương, cái thứ đồ không thể ăn, không thể uống này, cậu bỏ ra ba mươi ngàn mua làm gì?

Vừa ra khỏi, Hồ Hâm liền kêu lớn, nhìn Trương Dương một cách quái dị.

Hành động của Trương Dương khiến bọn họ không thể hiểu nổi. Nhưng trong lòng không hiểu nên chắc chắn sẽ nói. Hồ Hâm tính tình vốn vậy, nghĩ gì nói đấy.

-Ba mươi ngàn có phải quá đắt không?

Trương Dương đột nhiên mỉm cười, trên mặt còn lộ vẻ thần bí.

Hồ Hâm lập tức gật đầu lớn tiếng nói:

-Đương nhiên, cho tôi làm sinh hoạt phí, đủ tôi ăn cả trăm tháng ý.

Trương Dương lập tức cười mắng:

-Cậu đúng là đồ chỉ biết ăn, đừng nói ba mươi ngàn, ngay cả năm mươi ngàn, một trăm ngàn, tôi cũng mua.

Lúc nói xong, Trương Dương lại giờ bức điều khắc Quan Âm lên tay.

Hồ Hâm sững sờ đứng đó, nhìn chăm chăm Trương Dương, còn không ngừng lắc đầu.

-Bại gia, thực sự bại gia.

-Cái gì mà bại gia, bức điều khắc ngà voi này, hiện nay chỉ ba mươi ngàn, mười năm sau, có đưa ba trăm ngàn tôi cũng không bán.

Nói tới đây, Trương Dương ngừng một chút, lại nhẹ nhàng quơ quơ lên thân mình bức điều khắc, trên mặt lại lộ ra một nụ cười rất lạ.

-Được rồi, mười năm sau hãy nói tiếp chuyện mười năm sau, tôi không tranh luận với cậu nữa, bây giờ đi đâu?

Hồ Hâm khoát tay, bộ dạng bị Trương Dương đánh bại.

Trương Dương cười ha hả, hạ giọng nói:

-Đương nhiên là đi lấy tiền, điện thoại của tôi còn ở chỗ người ta, phải lấy về.

Điện thoại di động phải bỏ ra hơn bảy ngàn mua, Trương Dương không thể để mất không ở đó. Ngoài ra việc trả tiền còn là vấn đề về mặt chữ tín. Trương Dương cũng không muốn người ta nghĩ mình quỵt nợ.

Ngân hàng gần đây cũng không xa lắm, chẳng bao lâu đã tìm được ngân hàng Xây dựng, Trương Dương lập tức đi lấy tiền.

Toàn bộ tiền ở ngân hàng Công thương hẳn đều đã gửi vào ngân hàng Xây dựng. Hiện tại hẳn là khách hàng lớn của ngân hàng Xây dựng, người ta vừa nhìn thấy thẻ của hắn, liền phục vụ rất nhiệt tình.

Mặt khác, nhân viên công tác của ngân hàng Xây dựng còn không ngừng nhìn trộm Trương Dương.

Chuyện công thương chộc giận khác hàng, kết quả khách hàng gửi toàn bộ số tiền hai chục triệu vào ngân hàng Xây dựng, đã loan truyền cả khắp cả ngân hàng. Bọn họ đều nghe nói tới chuyện này, bây giờ nhìn thấy thẻ của Trương Dương, lập tức biết diễn viên chính đã đến.

Thật đúng là giống với lời đồn. Diễn viên chính là một người rất trẻ, bị người ta tưởng là sinh viên. Kỳ thật bọn họ không biết, Trương Dương vốn chính là một sinh viên. Bọn họ chỉ là không tin lại có một học sinh giàu có như vậy thôi.

Đương nhiên, những điều này Trương Dương đều không biết. Hắn chỉ là cảm thấy mấy người này có chút kỳ lạ.

Lấy được tiền, mấy người Trương Dương lại quay về.

Hắn là khách hàng lớn, cộng thêm cả sau chuyện ầm ĩ ở ngân hàng Công thương, Trương Dương được tiếp nhận tiêu chuẩn phục vụ khác tốt trong ngân hàng.

Bình thường lúc này chỉ có rút được nhiều nhất là ba mươi, bốn mươi tệ. Nhiều hơn sẽ phải yêu cầu trước. Trương Dương trực tiếp rút tám mươi ngàn.

Đây cũng là một chiếc cổ nhỏ nhỏ ngân hàng cấp cho Trương Dương.

Nhìn thấy ba mươi ngàn của Trương Dương, ánh mắt bọn Hồ Hâm lại trừng lớn. Chỉ có Mễ Tuyết và Nam Nam không có phản ứng gì thái quá. Hai người đều biết giá trị con người đích thực của Trương Dương.

-Đi thôi.

Rút tiền rồi, ngân hàng hết việc rồi, Trương Dương trực tiếp bảo mọi người một tiếng.

-Trương Dương, hóa ra cậu thực sự phát tài, cậu phải khao đi, hôm nay cậu phải khao.

Hồ Hâm lập tức sán lại, cái miệng của anh ta còn khê rung rung. Kỳ thật khi này Trương Dương lấy ra một xấp tiền mặt, điều này có kích thích rất lớn đối với Hồ Hâm. Anh ta cũng muốn dựa vào năng lực của mình, cố gắng kiếm tiền, đi kiếm rất nhiều tiền.

Ít nhất thì khi nhìn thấy thứ đồ mà Tiểu Ngốc thích, anh ta có thể mua được.

-Không thành vấn đề, Khải Hoàn lâu thì sao?

Trương Dương khê mỉm cười, đeo ba lô vào, lại cầm Quan Âm ngà voi trên tay quơ quơ.

Lúc lác lác, nội kinh của hắn cố ý luồn vào trong Quan Âm ngà voi để thăm dò, sau đó trên mặt hắn lại lộ ra một nụ cười.

Quan Âm ngà voi này rộng bên trong, căn cứ vào cảm nhận của hắn, bên trong còn có một thứ đồ gì đó.

Nếu thực sự bên trong có thứ đồ đó, bức điêu khắc ngà voi hôm nay hắn mua quá hời. Đừng nói ba mươi ngàn, chính là một trăm ngàn cũng đáng trả.

Trở về cửa hàng đồ cổ, thanh toán tiền rồi lấy di động về, cũng sắp chiều rồi.

Hồ Hâm và Cố Thành nhỏ giọng nói với nhau mấy câu. Hai người nói gì không ai biết. Tuy nhiên bộ dạng hai người đều lộ ra một tia kiên nghị, như là vừa đưa ra quyết định gì.

Sau khi mua xong thứ đồ này, mấy người cùng ra khỏi thành cổ, trực tiếp thuê xe đi ra.

Trương Dương và Mễ Tuyết, còn cả Nam Nam thuê xe tới bệnh viện. Bọn Hồ Hâm thì về Khải Hoàn lâu trước. Xe của Trương Dương còn để ở bệnh viện, phải lấy về.

Nam Nam thì tiện quay về xem tình hình mẹ ra sao. Hôm nay cô ra ngoài còn mua quần áo cho mẹ, vừa hay đem quần áo về bệnh viện.

Lúc sắc trời dần tối đi, mấy người mới tụ tập ở Khải Hoàn lâu.

Hiện nay Trương Dương được coi là khách quen của Khải Hoàn lâu. Còn có thẻ VIP, yêu cầu không nghiêm khắc như trước. Mấy người gọi một phòng riêng, có thể tùy ý chọn món.

Lúc gọi món, giám đốc điều hành Lương Yến cũng tới. Trước kia cô cảm thấy Trương Dương có chút không giống, bây giờ cảm giác ấy càng mãnh liệt hơn, mỗi lần thấy Trương Dương đến đây, cô đều đích thân ra mặt.

-Gọi mấy món này đi, mang lên cho chúng tôi.

Gọi đồ ăn xong, Trương Dương lập tức giao thực đơn cho Lương Yến.

Đồ ăn Trương Dương gọi, đều là những thứ bình thường mọi người thích ăn. Lúc Trương Dương gọi món, Hồ Hâm và Cố Thành còn thăm thỉ với nhau chuyện gì.

Lương Yến vốn định nói gì đó, mắt nhìn Mễ Tuyết, cuối cùng cười cầm thực đơn đi.

Cô là một người thông minh, có thể cảm nhận được, Mễ Tuyết luôn nhìn mình với con mắt thù địch. Phụ nữ đều rất mẫn cảm. Mễ Tuyết cũng cảm giác người phụ nữ này hình như có chút tâm tình với Trương Dương.

Những điều này Trương Dương đều không biết. Bất kể là kiếp trước hay hiện nay, hắn đều chưa từng yêu đích thực.

Trương Dương lúc này, lấy Quan Âm ngà voi ra, trực tiếp đặt trên bàn.

Bức điêu khắc ngà voi này, cũng không hoàn toàn giống thứ đồ kiếp trước của hắn, điểm bất đồng duy nhất là cái đế.

Bức điêu khắc ngà voi trong tay Trương Dương kiếp trước, cái đế là sau đó mới lắp thêm vào, chứ không phải cái này. Nhưng cái hiện nay cũng không

phải là nguyên trạng mà cũng là người ta lắp thêm vào.

Người bệnh tặng bức điều khắc ngà voi cho Trương Dương, còn kể câu chuyện bên trong cái này.

Câu truyện khi đó, đến bây giờ vẫn là một bí mật đối với Trương Dương.

Cẩn thận lật lại, Trương Dương cẩn thận nhìn cái đề bức điều khắc ngà voi. Cái đề quả thật không giống. Tuy nhiên cái đề này ghép vào rất khéo, còn khéo hơn thứ ghép ở kiếp trước.

-Trương Dương, anh đang nhìn cái gì đấy?

Mễ Tuyết tò mò sán lại, nhỏ giọng hỏi một câu. Cô chỉ thấy bức điều khắc ngà voi này rất đẹp, ngoài ra cũng không có cảm giác gì.

-Không có gì, ngà voi rồng bên trong đấy. Anh nghĩ, bên trong liệu có đựng cái gì không?

Trương Dương khẽ mỉm cười. Nếu câu chuyện mà bệnh nhân ở kiếp trước kia kể là sự thật, bảo bối bên trong ngà voi này còn chưa bị người ta phát hiện, hiện tại còn đang ở bên trong.

Bảo bối này, thật ra rất hiếm, hơn nữa có tác dụng không nhỏ với Trương Dương. Lúc bệnh nhân ở kiếp trước nhắc tới chuyện này, liền tỏ vẻ tiếc nuối. Ông ta không có cái may mắn phát hiện bảo bối cất giữ bên trong này, bằng không sẽ tặng cho Trương Dương.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Thật Là Có Cái Gì Đó

-Ồ trong này?

Mễ Tuyết kinh ngạc nhìn Trương Dương, không lâu sau, liền cười khanh khách ở đó.

Tiếng cười của cô, cũng thu hút bọn Tiểu Ngốc và Nam Nam, Hồ Hâm tới. Vừa rồi Mễ Tuyết và Trương Dương thăm thì, bọn họ cũng không nghe thấy gì.

-Cười lớn như vậy, bên trong thật sự có gì thì làm thế nào?

Trương Dương trong lòng đột nhiên dâng lên một ý đồ xấu, ha ha cười một tiếng, hỏi Mễ Tuyết một câu.

-Vậy được, chúng ta hãy đánh cuộc, bên trong có thứ đồ gì thì em thua. Không có thì anh thua, được không?

Mễ Tuyết ngừng cười, tuy nhiên trên mặt vẫn mang một tia tươi cười khoái trá.

Rất hiển nhiên, cô chê cười lời nói vừa rồi của Trương Dương. Tuy nhiên lời nói của cô lại đúng ý của Trương Dương. Trương Dương đang có chủ ý như vậy.

-Chuyện gì vậy, vì sao lại đánh cuộc?

Nghe thấy hai người đánh cuộc, Hồ Hâm lập tức chạy tới, cái tính thích góp vui của anh ta thật không thể sửa được.

Mễ Tuyết nói lại một lần lời vừa rồi của Trương Dương. Lúc nói lại mỉm cười, lần này không chỉ bọn họ, Tiểu Ngốc và Nam Nam cũng để lộ vẻ mặt tươi cười.

Trương Dương nói như vậy, thật giống lúc bọn họ còn nhỏ. Luôn hy vọng có được bảo bối từ nơi mình chưa thấy bao giờ.

Ví dụ như, hôm nào đó phát hiện một hộp kẹo phía dưới ngăn kéo tủ, hay lúc đang đi trên đường thì nhặt được hai quả trứng gà. Quá một chút thì là đột nhiên phát hiện một hộp đựng đầy tiền trong thùng rác.

Đây đều là tưởng tượng, hoặc là ảo tưởng. Lúc nhỏ rất nhiều người đều vậy, một suy nghĩ ngây thơ chất phác rất đáng yêu.

-Được, anh cược với em. Người nào thua sẽ phải đáp ứng một điều kiện của đối phương.

Mễ Tuyết tự mình đòi đánh cược. Trương Dương sao có thể từ chối. Vụ cá cược này, hẳn chắc trăm phần trăm thắng.

Trước tiên chưa nói tới chuyện bên trong có phải giống như bệnh nhân đó ở kiếp trước nói, có thứ đồ tốt. Trương Dương ít nhất có thể khẳng định bên trong có thứ đồ gì đó, điều này ngang với việc đứng ở thế bất bại.

-Tôi cũng đánh cược, tôi giống Mễ Tuyết, đánh cược bên trong không có gì.

Hồ Hâm lại kêu lên, lần này anh ta không đứng về phía Trương Dương. Trong cuộc cá cược này xem ra Trương Dương tất thua. Đây chỉ là tác phẩm điêu khắc ngà voi, cho dù ngà voi là rồng ở trong, thì bên trong có cái gì cũng sớm bị người ta lấy ra rồi.

-Tôi cũng tham gia, tôi cá Mễ Tuyết thắng.

Tiểu Ngốc tính tình rất hoạt bát. Hồ Hâm cũng tham dự rồi, cô đương nhiên cũng không muốn bỏ qua. Hơn nữa lần này hai người rất khó mới đứng cùng nhau, cùng một chiến tuyến.

Hai người bọn họ tham gia. Nam Nam và Cố Thành cũng không ngoại lệ, tất cả đều nhập vào, cùng đứng về phía Mễ Tuyết.

Năm đấu với một, tạm thời Trương Dương bị rơi vào hoàn cảnh không mấy thuận lợi. Sáu người bọn họ, không có ai tin tưởng Trương Dương.

Thật ra Cố Thành vẫn nghĩ tới, trong này có lẽ sẽ có thứ gì đó khiến Trương Dương giành phần thắng. Nhưng anh ta chỉ đoán một chút, lý tính nói cho cậu ta biết, chuyện này cơ bản không thể xảy ra.

Hơn nữa Nam Nam đã lựa chọn ủng hộ Mễ Tuyết, anh ta cũng không thể đứng về phía Trương Dương.

-Được, tôi nhận lời đánh cược của các cậu. Đừng hối hận là được, bây giờ tôi mở cái đế luôn.

Trương Dương cười ha hả, năm người tự tìm đến chỗ chết, hẳn đương nhiên không phản đối. Tuy nhiên trong năm người đánh cược, hẳn chỉ để tâm tới Mễ Tuyết.

Đồng ý một việc, chuyện này là gì, đúng là rất nên cân nhắc.

Cái hộp kim châm trong túi vải của Trương Dương, từ sau khi mang ngân kim ra ngoài, hẳn cơ bản mỗi lần ra ngoài đều mang một hộp, để chuẩn bị sẵn khi cần dùng.

Lúc lấy ra hộp kim châm, Trương Dương lại nghĩ tới bộ kim dùng ở kiếp trước.

Bộ kim đó dùng nguyên liệu đặc biệt chế tạo ra, phối hợp với nội kinh của hắn thì càng có hiệu quả to lớn. Nguyên một bộ kim châm đã ngón của hắn đến hơn trăm ngàn. Cuối cùng lúc tai nạn liền biến mất luôn.

Bộ kim đó, là hắn tìm người ở miền Nam chế tạo ra. Hiện nay hắn đã không thiếu tiền nữa, chỉ là không biết người đó còn không, có cơ hội sẽ đi làm một bộ khác.

Một bộ châm thuận tay, đối với Trương Dương thì giống như binh khí của hắn, có thể khiến hắn càng thêm lợi hại.

Lấy ra một cây châm thô nhất, Trương Dương lúc này mới tập trung tinh thần, cẩn thận gỡ cái đế ra.

Đây chính là tác phẩm điêu khắc ngà voi đáng giá mấy chục ngàn, còn là đồ cổ nữa. Trương Dương không thể để nó bị hủy trong tay mình, nhất định phải cẩn thận mới được.

May là cái đế này là ở phía sau, ngoài việc hơi phiền phức, không có bất kì ảnh hưởng gì tới giá trị của toàn bộ tác phẩm điêu khắc.

Đây cũng là duyên cớ mà kiếp trước người ta tại sao lại tặng đồ vật này cho hắn. Không nói đến vật giấu bên trong, giá trị của tác phẩm này cũng rất cao. Là một tác phẩm nghệ thuật cổ đại tinh xảo.

Trương Dương từ từ chọn, lúc này nhân viên phục vụ cũng mang đồ ăn lên. Giám đốc điều hành Lương Yên cũng mang một bình rượu tới.

-Trương Dương, mọi người đây là?

Nhìn thấy mấy người ngồi cùng nhau, cô cũng có vẻ rất tò mò.

-Chúng tôi đánh cược.

Hồ Hâm ngừng đầu, nhẹ giọng nói một câu. Kỳ thật tất cả mọi người đều quen nhau. Bọn Hồ Hâm theo Trương Dương tới đây nhiều lần, cũng đều biết Lương Yên.

Tuy nhiên người thực sự khiến Lương Yên nhớ, chỉ có mình Trương Dương.

-Đánh cuộc?

Ánh mắt Lương Yến trùng to. Hồ Hâm lập tức nhỏ giọng giải thích việc đánh cuộc khi này. Sau khi nói xong, anh ta lại tập trung chú ý xem Trương Dương gỡ cái đế ra.

Cuộc đánh cuộc này, khiến Lương Yến cũng cảm thấy rất mới lạ. Sau khi để bình rượu xuống, tò mò nhìn.

-Lông ra rồi, lông ra rồi.

Cố Thành nhỏ giọng kêu. Cái đế bị Trương Dương gây dần dần lông ra. Anh ta vội vàng nhắc mọi người chú ý.

Nhanh vậy đã nói lông được cái đế, đây đều là công lao của Trương Dương. Nếu là người khác thì chắc không được.

Đây là kết quả do hần rút nội kinh vào bên trong Chambers, dùng cường lực thăm dò. Những người khác đều không có nội lực như Trương Dương. Muốn đẩy cái đế ra như hần, ít nhất phải lâu gấp mấy lần.

Nhẹ nhàng thở ra, động tác tiếp theo của Trương Dương càng cẩn thận hơn.

Cái đế từ từ bị nứt ra, phần điêu khắc ngà voi phía trên cũng không bị bất cứ tổn hại nào, muốn làm được như vậy thật không dễ chút nào.

Bên trong ngà voi vừa lộ ra, thoát nhìn không đẹp như bên ngoài, còn có chút màu nâu. Dù sao cũng không phải chỗ đã được gọt rửa như bên ngoài. Tuy nhiên đây đúng là ngà voi, là ngà voi Châu Á chính hiệu.

Cái đế rút cục rơi ra, bảy người, sáu cái đầu đều chen tới phía trước.

Người duy nhất không chen là Trương Dương. Hần không hiểu kì như mấy người này.

-Không thể thế.

-Đúng là có cái gì đó?

-Sao lại như vậy?

Mấy người kinh sợ đồng thanh kêu lên. Thanh âm lớn nhất chính là của Hồ Hâm. Sau khi mở đế ra, bọn họ rõ ràng nhìn thấy bên trong có thứ đồ gì đó bị bao bởi một màu đen tuyền.

Cho dù đây là thứ gì, bên trong có nó thì cũng chứng minh là họ thua.

Mấy người lúc này mới ngẩng đầu lên. Trên mặt ai cũng có chút chấn động. Đặc biệt là Mễ Tuyết, lúc này đang kinh ngạc nhìn Trương Dương, như nhìn người ngoài hành tinh.

-Thật sự là có cái gì đó?

Trương Dương cười to một tiếng. Đây cũng chỉ là cố ý giả vờ, bên trong thực sự có thứ gì đó, hần rất vui mừng.

Điều này chứng tỏ người tặng hần bức điêu khắc ngà voi ở kiếp trước không lừa hần. Nếu không lừa hần, đây rất có thể là bảo bối đó, một bảo bối rất quý báu, rất quý báu.

-Trương Dương, cậu có phải đã sớm biết bên trong có cái gì đó không?

Tiểu Ngốc xoay đầu lại, hỏi Trương Dương một câu. Nam Nam và Mễ Tuyết cũng gật đầu theo. Chuyện này thật sự khiến bọn họ không thể tin nổi.

Bên trong bức điêu khắc ngà voi này, thật sự có dấu thứ gì đó.

-Tôi cũng đâu phải thần tiên, tuy nhiên trong rất nhiều tiểu thuật cổ văn, thường xuyên nói có người dùng ngà voi để giấu mật thư. Tôi tùy tiện đoán vậy, mọi người muốn đánh cuộc. Tôi cũng đành phải đánh cuộc với mọi người. Cho dù thua cũng chẳng sao.

Trương Dương mỉm cười lắc đầu. Lúc này đương nhiên hần sẽ không thừa nhận, kiếp trước hần đã biết bên trong có thứ gì đó.

Chuyện này cũng không biết giải thích thế nào.

-Ra vậy, số cậu cũng may thật.

Tiểu Ngốc nhú nhú mày, bộ mặt như quả mướp đắng. Thức ăn vừa đem lên cũng không có hứng ăn. Ngay cả Hồ Hâm cũng chưa động đũa.

Sáu người đánh cuộc, năm người thua một người. Bọn họ đúng là mất hết nhuệ khí.

-Bên trong là cái gì?

Lương Yến đột nhiên nói một câu, cô không tham gia đánh cuộc, nên không có cảm giác gì. Lúc này chỉ có hứng thú tìm hiểu bên trong ngà voi là cái gì.

-Đúng, Trương Dương mau lấy ra nhìn, xem rốt cuộc là cái gì, có phải là vàng không?

Hồ Hâm cũng nhanh chóng kêu lên. Trương Dương nhướng mắt lên, trí tưởng tượng của anh ta thật là phong phú. Không ngờ nghĩ trong ngà voi giấu vàng.

Trước tiên không nói tới phân lượng của vàng, theo giá cả vàng hiện nay, vàng giấu bên trong không nhất định có trị giá cao hơn so với ngà voi kia. Vậy đó là chuyện hoàn toàn không cần thiết.

-Không thể là vàng, có phải mật thư như Trương Dương nói không.

Ánh mắt Mễ Tuyết cũng sáng lên. Cô lý trí hơn Hồ Hâm. Biết vàng mà đặt bên trong thì sẽ gia tăng trọng lượng, cũng không cần thiết làm vậy.

Lời cô nói, khiến Tiểu Ngốc và Nam Nam đều gật đầu theo. Dù sao vừa rồi Trương Dương cũng đã nói vậy.

-Tôi lại có cảm giác không giống. Hay cậu lấy ra xem rút cục là cái gì?

Lương Yến lắc lắc đầu, trực tiếp nói với Trương Dương một câu.

-Được, chờ một chút, tôi lấy ra.

Trương Dương gật đầu, trong lòng còn bật cười vì nghĩ tới suy đoán của bọn Mễ Tuyết. Cái gì mà mật thư hẳn nói khi này, chỉ là tự dung nghĩ ra một lý do, không ngờ các cô ấy tin thật.

Kỳ thật đây cũng là sự tò mò của con người. Lý do mà Trương Dương nói đã thành công trong việc thu hút sự tò mò của bọn họ. Ngay cả Lương Yến khi này cũng tin, chỉ là cô ấy lý trí hơn một chút, cảm giác đó không giống mật thư.

Mấy người, đều chăm chú nhìn Trương Dương cẩn thận lấy thứ đồ màu đen bên trong ra.

Thứ đồ này không dễ lấy ra. Nó dính rất chắc bên trong thành của ngà voi. Như vậy thì lúc cầm lên sẽ không có cảm giác gì. Trừ phi Trương Dương dùng nội kính dò xét mới có thể phát hiện ra điều không bình thường.

Phải đề phòng làm hỏng thứ đồ này, lại phải đề phòng làm hỏng thành bên trong của ngà voi. Thời gian lấy thứ đồ này ra của Trương Dương còn lâu hơn thời gian phá cái để ra.

Ước chừng sau khoảng hơn 10 phút, hẳn mới dùng ngón trâm đẩy được thứ đó ra. Thực sự lấy thứ đồ màu đen này ra.

Đồ vật này đặt trên bàn, mọi người mới nhìn rõ hình dạng thực sự của thứ đồ thần bí giấu trong ngà voi này.

Đây là một vật phẩm hình bầu dục cao bảy tám cm, rộng bốn năm cm. Còn màu đen chỉ là một tầng vải dầu, vải dầu bao ngoài thứ đồ bên trong.

Lấy thứ đồ ra, cũng chưa thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mọi người. Ngược lại bọn họ càng tò mò. Thứ đồ bên trong lớp vải dầu này rút cục là gì.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Thiên Tài Địa Bảo

Bàn ăn của quán cơm không nhỏ, tuy nhiên nhiều người chen chúc như vậy, trông có vẻ rất chật.

Cuối cùng vẫn là Lương Yến đề nghị, đặt thứ đồ đó ở một cái bàn nghị, mấy người vây quanh xem.

Bàn bên đó còn có sô pha, đáng tiếc là lúc này có người ngồi sô pha rồi, ngồi bên đó còn không bằng ngồi xổm, bảy người ngồi xổm xung quanh cái bàn nhỏ hình vuông. Khiến mấy nhân viên mang đồ ăn vào đều rất ngạc nhiên.

Nếu không phải bọn họ có quy định nghiêm khắc, mấy nhân viên này đều muốn ở lại xem xem, mấy người này đang làm gì.

- Trương Dương, mở ra đi, xem bên trong rút cuộc là gì?

Hồ Hâm bò ra đó, lúc nói ánh mắt còn gắt gao nhìn chằm chằm thứ đồ được bao bên trong vải dầu màu đen. Trong mắt lộ vẻ tò mò.

- Các cậu nói, đây có phải là người ngoài hành tinh giấu cái gì đó không?

Trương Dương vừa vươn tay, Cố Thành đột nhiên hỏi một câu. Lời nói của anh ta thiếu chút nữa khiến mọi người ngã chổng vó.

Cố Thành này, trí tưởng tượng còn phong phú hơn Hồ Hâm. Nghĩ để cả người ngoài hành tinh. Đây chỉ là một bức điêu khắc ngựa voi, cho dù người ngoài hành tinh có giấu thứ gì, cũng không giấu trong này.

- Đừng đoán bừa, để Trương Dương mở ra sẽ biết.

Nam Nam nhẹ nhàng trừng mắt nhìn anh ta. Cố Thành lập tức không nói nữa, tuy nhiên lại mỉm cười ngốc nghếch.

Kỳ thật hành động mua Viên đại đầu hôm nay của anh ta, khiến Nam Nam rất cảm động. Số tiền mỗi tháng của Cố Thành cũng tương đương bọn họ, cũng ba trăm đồng tiền sinh hoạt phí, ba mươi đồng là sinh hoạt phí ba ngày của anh ta. Vì mình, có thể không chút do dự bỏ ra, Nam Nam có muốn không để ý, cũng không chỉ là lừa người.

Không thể không nói, nỗ lực của Cố Thành rút cuộc đã được đền đáp. Ít nhất khiến Nam Nam nhớ được điểm tốt của mình.

Tay Trương Dương, rút cuộc phá lớp vải dầu màu đen bên ngoài, vải dầu chỉ có một tầng, sau khi vạch ra, mọi người đều mở to hai mắt nhìn.

Phía dưới vải dầu, một lồng thủ tinh trong suốt, lồng thủy tinh bị bịt kín. Bên trong là một khối màu vàng óng, còn có thứ đồ màu đỏ.

Xuất hiện vật này, ngoại trừ Trương Dương, tất cả mọi người đều rất hoảng hốt.

Cái này khác hoàn toàn so với những gì bọn họ tưởng tượng. Chẳng ai ngờ, thứ giấu trong bức điêu khắc ngựa voi rất có giá trị này, không ngờ là một vật chẳng ra gì như thế.

Bọn họ thậm chí không biết đây là cái gì.

Chỉ có Trương Dương, ánh mắt trừng lớn, dường như có chút kích động.

Bệnh nhân kiếp trước không lừa hần, đúng thật là thứ này, thật là một bảo bối.

Đây đúng là một bảo bối thực sự. Hơn nữa giá trị của nó còn cao hơn rất nhiều so với bức điêu khắc ngựa voi. Đặc biệt đối với Trương Dương mà nói, bảo bối như vậy càng hữu dụng.

- Đây là cái gì, tại sao lại như vậy?

Hồ Hâm lộ ra vẻ thất vọng, đưa tay chỉ vào bình thủy tinh.

- Cái này thoát nhìn tựa như cái rễ? Tại sao lại giấu dễ cây trong này, còn giấu kín như vậy?

Tiểu Ngốc cũng nghi hoặc hỏi. Mễ Tuyết và Lương Yến thì đều đang chú ý Trương Dương. Bọn họ cảm thấy vẻ mặt của Trương Dương khác lạ.

- Trương Dương, có phải anh biết đây là cái gì không?

Mễ Tuyết nhẹ giọng hỏi. Lương Yến vốn dĩ muốn hỏi, tuy nhiên Mễ Tuyết đã mở miệng, cô đành phải thôi.

Cô cũng đang tò mò nhìn Trương Dương, muốn Trương Dương nói đáp án.

- Đúng, đây rút cuộc là cái gì, xấu vậy?

Hồ Hâm ngẩng đầu, cũng hỏi theo. Những người khác không hỏi. Tuy nhiên cũng đều nhìn Trương Dương, tất cả đều rất ngạc nhiên.

- Xấu?

Trương Dương bình tĩnh lại, vẻ mặt tươi cười.

Hần lại nói tiếp:

- Tôi chẳng thấy xấu chút nào, thật không ngờ, lại là bảo bối như vậy.

Nói xong, Trương Dương còn cảm thán nói một câu. Mấy người đều ngơ ngác nhìn hần. Trên mặt ai cũng lộ vẻ sốt ruột.

Trương Dương không ngờ không nói đây là vật gì. Đây không phải rõ ràng muốn làm họ sốt ruột tới chết sao.

- Lão đại, cậu cũng đừng làm chúng tôi rối lên, nói nhanh, đây rút cuộc là cái gì?

Cố Thành cười khò lắc đầu, lại hỏi một câu, mấy người khác cùng gật đầu.

Trương Dương ngẩng đầu, vừa cười vừa nói:

- Thành tử, cậu tự xem đi, đây giống cái gì?

Trương Dương vẫn chưa nói, khiến Hồ Hâm muốn bóp cổ hắn. Đương nhiên, anh ta không dám làm vậy thật sự, uy tín của Trương Dương trong đám bọn họ rất cao.

- Giống cái gì?

Cố Thành nhú nhú mày, cẩn thận nhìn, cuối cùng lại lắc đầu, hạ giọng nói:

- Tôi không phát hiện ra, tôi giống Tiểu Ngốc, thấy nó giống rễ cây.

- Tiểu tử này, hóa ra bao nhiêu sách về thuốc cậu đều không đọc?

Trương Dương dở khóc dở cười mắng một câu, rễ cây, rễ cây gì mà đáng để coi là một bảo bối.

Cố Thành trước kia từng đọc rất nhiều sách về thuốc. Anh ta chuẩn bị một con đường cho mình, thật sự không thể vào bệnh viện, đến lúc đó đi mở hiệu thuốc cũng được. Anh ta có người bà con làm việc ở công ty y dược.

Bất kể sách Trung y hay Tây y, anh ta đều xem rất nhiều. Nhưng anh ta thật sự không biết đây là cái gì.

Thấy ánh mắt mê man của Cố Thành, Trương Dương bắt đắc dĩ cười, nhẹ giọng nói:

- Được rồi, tôi nói cho mọi người biết, đây là nhân sâm.

- Nhân sâm?

Mọi người, đều phản ứng giống nhau, đều sùng sốt.

Hồ Hâm còn chúi đầu vào, bò ra ở đó nhìn kĩ một chút. Nói thật, anh ta nhìn thế nào cũng không thấy vật này giống nhân sâm, Tiểu Ngốc cũng vậy.

Còn Lương Yến thì giật giật lông mày, nhìn Trương Dương có chút ngạc nhiên.

- Nhân sâm sao lại như này, cái này không giống.

Cố Thành cau mày, nhân sâm là vua đại bổ. Trong sách Trung y từng có, Cố Thành không chỉ đọc trong sách, còn nhìn cây thật. Nhân sâm mà anh ta thấy không có hình dạng như vậy.

Trương Dương nhẹ nhàng lắc đầu, nói tiếp:

- Đây không phải là nhân sâm bình thường, đây là nhân sâm ngàn năm, hơn nữa không phải chỉ một ngàn năm.

Nhân sâm ngàn năm?

Mọi người lại sùng sốt, đặc biệt là Lương Yến, mặt càng giật giật.

Trương Dương không nhìn bọn họ, nhìn thứ đồ trong bình thủy tín, tiếp tục nói:

- Nhân sâm ngàn năm, cũng có thể gọi là vua ngàn năm. Đây là rễ chính của nhân sâm ngàn năm. Tuy rằng không phải toàn bộ, nhưng là một thứ có giá trị rất cao. Theo quan sát của tôi, khối nhân sâm này chỉ ít có hơn hai ngàn năm tuổi, giá trị càng cao hơn nhân sâm ngàn năm bình thường.

Ngữ điệu của Trương Dương rất chậm, tuy nhiên cũng có thể nghe ra sự cảm thán của hắn.

Nhân sâm, đặc biệt là nhân sâm hoang dã, muốn sinh trưởng cũng không dễ dàng.

Thường thì, nhân sâm trăm năm giá trị cũng rất cao. Bình thường muốn mua cũng rất khó mua được. Đến hậu thế, giá cả của nhân sâm hoang dã trăm năm, đều lên đến bảy chữ số.

Cho dù hiện tại, nhân sâm trăm năm cũng là thứ rất hiếm có.

Về phần nhân sâm ngàn năm, lại càng chỉ là có thể gặp mà không thể cầu.

Rất lâu trước kia trong nước còn có truyền thuyết, nhân sâm trăm năm có hình dáng như con người, ngàn năm thì thành tinh, nhân sâm ngàn năm đều có trí tuệ, bọn chúng sẽ chạy, muốn bắt chúng về nhất định phải dùng tơ hồng đất mới được.

Truyền thuyết dù sao cũng là truyền thuyết, tuy nhiên nhân sâm ngàn năm dị thường khó có được là sự thật, càng không cần nói tới nhân sâm hơn hai ngàn năm.

Thời gian của nhân sâm này, còn nhiều hơn công nguyên.

- Hơn hai ngàn năm, lợi hại như vậy. Trương Dương, rút cuộc nhân sâm này đáng giá bao nhiêu?

Hồ Hâm vỗ mạnh vào miệng, theo bản năng lại hỏi câu này. Câu hỏi này của anh ta mọi người đều quan tâm, hiện tại tất cả đều nhìn Trương Dương.

Đối với bọn họ mà nói, giá trị bao nhiêu thì càng trực quan hơn.

Trương Dương cúi đầu suy nghĩ, đáp án này thật sự không dễ trả lời.

Khối nhân sâm này, kiếp trước là một thương nhân Hongkong phát hiện, cuối cùng ông ta giữ nhân sâm lại, bán bức điêu khắc ngà voi. Cuối cùng ngà voi mới rơi vào tay Trương Dương.

Nghe nói khối nhân sâm này có người trả cả chục triệu để mua, lúc ấy rất nhiều người trong giới y dược đều thất kinh. Tuy nhiên sau lại bất vô âm tín, cụ thể có mua bán thành công hay không không ai rõ.

Khi đó hẳn là vậy. Tuy nhiên là hiện nay, thì giá trị của khối nhân sâm này cũng khoảng vài triệu. Gặp người cần, lên tới chục triệu cũng có khả năng.

Đương nhiên, đồ tốt như vậy rơi vào tay Trương Dương, bất kể bao nhiêu tiền hẳn cũng không bán. Bảo bối này có thể phát huy giá trị rất lớn trong tay hắn.

- Bảo bối như vậy căn bản không ai bán, giá trị thực của nó, ít nhất cũng phải tám triệu.

Suy nghĩ một hồi, Trương Dương mới trả lời như vậy. Nghe thấy câu trả lời, mọi người đều hít vào một hơi.

Tám triệu, một đồ vật như vậy, giá trị đã cao thế, bọn họ đều không dám nghĩ tới, lại còn là ít nhất.

- Thực sự cao như vậy?

Hồ Hâm không kìm nổi rốt cuộc hỏi một câu. Chuyện đánh cược bọn họ đã sớm đẹp sang một bên. Hiện tại trong đầu mọi người đều là nhân sâm ngàn năm trong chiếc bình này.

- Đúng, đừng xem thường nhân sâm ngàn năm này. Nó tuy rằng không hoàn chỉnh, nhưng dù sao cũng là rễ chính, có thể có tác dụng lớn, mấu chốt, là có thể cứu mạng người.

Trương Dương mỉm cười gật đầu, đây thực sự là linh dược chân chính. Để trong tay người biết sử dụng, chắc chắn sẽ phát huy tác dụng không thể ngờ.

Nhân sâm ngàn năm, linh chi chục ngàn năm. Thiên tài địa bảo như vậy, không nói người hoại tử, nhục bạch cốt, nhưng cũng không kém bao nhiêu. Trương Dương chính là người biết sử dụng chúng, bảo bối này trong tay Trương Dương có thể phát huy giá trị cao nhất.

Kiếp trước, người bệnh kia chính là nghe câu chuyện này, mới bỏ số tiền lớn ra mua ngà voi, tặng cho Trương Dương.

Ông ta còn tiếc nuối, nếu hắn có được nhân sâm, Trương Dương có thể chữa khỏi bệnh cho ông ta.

Khỏe miệng Lương Yến nhảy lên nhìn Trương Dương. Muốn nói cái gì, cuối cùng lại không mở miệng. Mấy người khác thì vây quanh nhân sâm nhìn có vẻ không đáng giá gì này, bàn luận. Nhân sâm ngàn năm bọn họ chỉ thường thấy trong tiểu thuyết võ hiệp. Không ai ngờ lại có trong đời thực.

Nhìn một hồi, Trương Dương mới cẩn thận cất cái bình đi.

Dùng bình bịt kín chính là để bảo quản. Khối nhân sâm này lai lịch sau đó có người khảo chứng rồi. Nói là rất có thể tài sản của Tổng gia thời kỳ chiến tranh tứ đại gia tộc.

Sau khi chiến tranh kết thúc, thứ đồ này thất lạc, rơi ở đâu không ai biết.

Đây cũng chỉ là nghe đồn, cũng không được khảo chứng thực sự. Kỳ thật, lai lịch của nó cũng không quan trọng. Quan trọng là, nó là nhân sâm ngàn năm chân chính. Thiên tài địa bảo như vậy, tuyệt đối là bảo vật có thể gặp mà không thể cầu.

- Trương Dương, đồ ăn đều nguội cả rồi.

Mấy người lại quay trở lại bàn ăn, Mễ Tuyết đột nhiên kêu một tiếng. Bọn họ vừa rồi đều đang nghiên cứu nhân sâm ngàn năm. Tất cả cũng không quay

lại ăn cơm, đồ ăn đều nguội cả rồi.

- Không sao, tôi bảo người lập tức hâm nóng lại, mọi người chờ chút.

Lương Yến cười nói một câu, cũng ra khỏi phòng riêng. Trước khi đi, cô quay đầu nhìn Trương Dương.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 148: Nên Lập Hộ Rồi

Nhân sâm ngàn năm được Trương Dương mang đi. Bảo bối như vậy hẳn phải bảo quản hợp lý.

Trương Dương biết rất rõ phải giữ bảo bối thiên tài địa bảo này như thế nào. An toàn chỗ phòng trọ của hắn thì không được, dù sao cũng chỉ là phòng thuê để ở, điều kiện quá bình thường.

Những thứ khác thì không tính, bảo bối như vậy nếu bị người lấy trộm mất, hẳn chắc sẽ muốn chết.

Nhân sâm ngàn năm, không chỉ có lúc chữa bệnh mới có hiệu quả. Đối với công pháp khí công tổ truyền của hắn, cũng có thể có tác dụng nhất định. Cách nói một số thiên tài địa bảo tăng cường nội lực trong các tiểu thuyết võ hiệp, đều không phải là giả dối.

Thiên tài địa bảo đều là thứ gia tăng nguyên khí tốt, còn việc tu luyện nội kinh, điều cần nhất chính là nguyên khí.

Đương nhiên, sự thật không khoa trương quá giống như trong tiểu thuyết, dùng nhân sâm ngàn năm là có thể gia tăng công lực cả trăm năm.

Nếu Trương Dương tự mình điều chế thuốc, sử dụng nhân sâm ngàn năm này, trong vòng nửa năm hẳn có thể khôi phục trạng thái đỉnh cao trước kia. Nếu theo phương pháp tu luyện trước kia, lúc này ít nhất phải ba bốn năm.

Đây còn là thời gian về cơ bản khiến hắn gia tăng tốc độ tu luyện hiện nay.

Sự trợ giúp như vậy, đối với Trương Dương mà nói, là vô cùng quan trọng. Y thuật của hắn có một bộ phận lớn sự trợ giúp đều đến từ khí công tổ truyền. Đây cũng là nguyên nhân mà châm pháp của hắn mạnh hơn nhiều so với người bình thường.

Để bảo vệ tốt thứ đồ này, hắn chỉ có thể tính chuyện mua nhà sớm hơn một chút thôi.

Lần này mua nhà cũng không phải là mua ngôi nhà hai phòng khách của Lưu đại gia, mà là mua một ngôi nhà lớn có độ an toàn cao, cũng phải làm tốt công tác bảo vệ, xem chừng phải bỏ ra rất nhiều tiền.

Trước khi chưa mua nhà, nhân sâm ngàn năm này, hắn chỉ có thể cất ở nhân hàng đáng tin cậy. Ít nhất còn an toàn hơn nhiều so với để trong nhà.

Thời gian dần qua, chuyện nhân sâm ngàn năm, bọn Hồ Hâm đến trường cũng không nhắc lại.

Cuộc sống của mọi người gần đây cũng rất khẩn trương. Ai cũng chuẩn bị thi cử. Bọn Hồ Hâm là không muốn trượt, còn Mễ Tuyết và Trương Dương là muốn đạt thành tích tốt.

Thời gian một tuần trôi qua rất nhanh.

Một tuần này Trương Dương lại tới bệnh viện hai lần. Thẻ trọng của Hoàng Cúc đã hồi phục tương đối. Sau khi được Trương Dương thi châm, cô không gặp tai họa tiềm ẩn nào của việc tăng cân nhanh. Sau khi kiểm tra sức khỏe cũng phát hiện, thân thể của cô đang ở trạng thái tốt nhất sau phẫu thuật.

Lần phẫu thuật này, cũng là làm một mẻ, khỏe suốt đời, giải quyết triệt để vấn đề của cô.

Mẹ Nam Nam đã xuất viện, cả nhà họ đặc biệt cảm ơn Trương Dương. Cha Nam Nam cũng biết, lần này vợ nằm viện là tiền Trương Dương ứng trước.

Bọn họ tỏ vẻ, nhất định sẽ mau chóng trả hết khoản tiền này.

Đối với chuyện này, Trương Dương thực sự không để ý. Theo ý của hắn thì không cần trả lại. Đáng tiếc là Nam Nam không muốn, đây là một cô gái có tính cách khá ương bướng.

Lại là thứ hai, tuần này sắp thi xong, trong trường chỗ nào cũng đều là sinh viên đi lại vội vàng.

Rất nhiều sinh viên bình thường không học tử tế, cả ngày ham chơi, mấy ngày này cũng không lười biếng như trước, rất nghiêm túc học mấy ngày. Lâm trận mới mài giũa, bọn họ muốn đạt yêu cầu, chỉ cần không nghèo là được.

Cũng có vài người không để ý lắm tới chuyện này. Tiếp tục bận những việc khác.

Chu Dật Trần là một trong những người đó. Anh ta không lo lắng chuyện thi cử, có cậu làm chủ nhiệm trong trường, anh ta căn bản không lo thi rớt.

Hơn nữa mấy ngày qua, Chu Dật Trần sống dật dể chịu.

Anh ta thật không ngờ, sau khi Trương Dương giao quyền lợi lại cho mình, không bao lâu cũng có rất nhiều người từ bỏ quyền lợi, hơn nữa còn bỏ hoàn toàn.

Vừa mới vài ngày bắt đầu, anh ta đã có chút bận tâm, Trương Dương lại đưa ra yêu cầu gì nữa.

Nhưng sau mấy ngày, thấy Trương Dương hoàn toàn không có phản ứng gì, ngay cả Cố Thành và Tiêu Bản mà mình chèn ép cũng chẳng hỏi gì, dần dần yên tâm.

Mặt khác, anh ta cũng nghe nói Trương Dương hiện nay sống rất tốt, có Mercedes để đi, còn có tiền. Chu Dật Trần nghĩ hẳn là Trương Dương kiếm tiền ở đâu đó, bây giờ mới sống cuộc sống của nhà giàu mới nổi như vậy.

Đây cũng là điều khiến anh ta ghen tị. Anh ta không muốn Trương Dương sống tốt hơn mình. Trong lòng còn cầu nguyện lúc nào đó Trương Dương sẽ gặp sao chổi, lại nghèo khó như xưa.

Không thể không nói, suy nghĩ này của Chu Dật Trần rất quái lạ, cũng chẳng ra sao, nhưng trong thực tế lại có rất nhiều người có suy nghĩ như vậy.

Rất nhiều người đều không thể chấp nhận chuyện người bên cạnh sống tốt hơn mình. Đặc biệt chính là người trước đây không bằng mình, thực sự có người như vậy. Cho dù bọn họ không nói ra, cũng sẽ ghen tị phát điên.

Các sinh viên đều đang chuẩn bị thi, hội nghị thường kỳ của hội sinh viên lại mở cuộc họp, thứ hai chính là ngày mở hội nghị thường kỳ.

Chu Dật Trần đến phòng làm việc rất sớm. Anh ta lại bắt đầu hưởng thụ cuộc sống.

Trương Dương bỏ mặc tất cả cũng tốt. Hội sinh viên một lần nữa trở thành thiên hạ của anh ta. Ban xã đoàn của Tiêu Bản hiện nay lại trở thành bộ phận quản gia như trước. Còn Cố Thành ở bộ phận đối ngoại lại trở thành người có cũng như không.

Cũng may lúc Cố Thành ở bộ phận đối ngoại cũng đã kết không ít thiện duyên, bằng không cuộc sống của anh ta sẽ càng khó khăn.

Nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay một chút, sắp tới giờ họp, Chu Dật Trần lúc này mới hài lòng đứng lên, đi tới phòng họp.

Mỗi lần họp, anh ta nhất định phải là người đến cuối cùng.

Đại bộ phận mọi người đều đã tới phòng họp, Chu Dật Trần lập tức nhìn lướt qua, lông mày lập tức nhảy dựng.

Đại bộ phận mọi người đều ở đây, không có nghĩa là tất cả. Tiêu Bản của ban xã đoàn không tới, Cố Thành của bộ phận đối ngoại cũng không tới. Hội nghị thường kỳ vào thứ hai là bắt buộc, thành viên của trường đều phải tới tham gia, không tới là sẽ bị ghi lại xử phạt.

Hai người không tới, Chu Dật Trần chỉ nhú nhú mày, cũng không nghĩ nhiều, liền trực tiếp ngồi xuống.

Bên cạnh anh ta là Trưởng phòng thư ký Vương Quốc Hoa. Bởi vì chuyện trước kia, Chu Dật Trần chèn ép Vương Quốc Hoa không ít. Hiện tại Vương Quốc Hoa còn khổ sở hơn trước rất nhiều.

Điều này cũng càng khiến anh ta oán hận Chu Dật Trần.

- Họp đi, sắp nghỉ rồi, hội nghị hôm nay chủ yếu thảo luận việc chuẩn bị cho kỳ nghỉ. Ngoài ra công tác đón sinh viên mới của năm sau cũng không được chậm trễ, đây là công tác quan trọng của hội sinh viên chúng ta.

Chu Dật Trần ho nhẹ một tiếng. Coi như buổi họp bắt đầu.

Hội sinh viên đại học Trường Kinh từ trước đến nay đều đóng vai chính trong việc đón sinh viên mới. Năm vừa qua kinh phí không đủ, bọn họ đều rất mệt, rất vất vả. Năm nay kinh phí không ít, có thể chiêu mộ thêm vài tình nguyện viên đến hỗ trợ, bọn họ cũng nhẹ nhàng hơn chút.

Công tác đón sinh viên mới hoàn thành, trường cũng sẽ thưởng cho bọn họ. Chu Dật Trần vốn rất coi trọng chuyện này.

- Ngại quá, chúng tôi có phải đã tới muộn không?

Cửa phòng họp đột nhiên mở ra, một giọng nói mà mọi người rất lâu không nghe thấy đột nhiên vang lên, mọi người đều quay đầu lại, kinh ngạc nhìn Trương Dương đẩy cửa vào.

Chẳng ai ngờ, Trương Dương lại quay lại vào lúc này.

Người giật mình nhất vẫn là Chu Dật Trần. Trương Dương đến khiến anh ta trong lòng cảm thấy có chút bất an. Vì sao thì anh ta cũng không nói rõ được.

Tôm lại hiện nay anh ta rất kiêng kỵ Trương Dương. Trương Dương đã không có chức vụ cụ thể trong hội sinh viên, lẽ ra không nên tới. Nhưng lúc này lại xuất hiện, trong thoáng chốc anh ta suy nghĩ rất nhiều.

- Sao không nói gì vậy, thời gian dài như vậy không gặp, không phải đã quên tôi rồi đấy chứ?

Trương Dương thật sự không khách sáo, trực tiếp đi đến bàn hội nghị, nhìn xung quanh một lần, cuối cùng ánh mắt nhìn thẳng vào Trưởng ban mới của bộ phận đối ngoại, Hoàng Thắng. Hoàng Thắng bị nhìn cũng giật thót.

Trương Dương cũng không phải đến một mình, Tiêu Bân và Cố Thành cũng đi theo hắn. Hiện tại hai người này đứng bên cạnh hắn, cũng nhìn chăm chăm về phía Hoàng Thắng.

Bị ba người đồng thời nhìn, Hoàng Thắng lúc này rất không tự nhiên.

- Trương, Trương Dương, cậu muốn làm gì?

Qua một lúc, Hoàng Thắng mới hỏi một câu không tự nhiên lắm.

- Không có gì, ngại ngừng kính xin cậu nhường một chút, hôm nay tôi mượn vị trí này.

Trương Dương khẽ mỉm cười, nghe xong Trương Dương nói, Hoàng Thắng lập tức đứng lên, nhưng sau khi đứng lên anh ta cảm thấy không đúng, Trương Dương nói nhường ghế thì anh ta liền nhường, như là mình là người của Trương Dương vậy.

Đáng tiếc anh ta đã đứng lên, lúc này không dễ để ngồi xuống. Mà Trương Dương cũng không cho anh ta cơ hội, trực tiếp ngồi xuống vị trí trước kia thuộc về mình.

Hoàng Thắng chỉ có thể xấu hổ đứng, có chút oan khuất nhìn Chu Dật Trần.

Chu Dật Trần sắc mặt rất khó coi, căn bản không để ý Hoàng Thắng, chỉ nghĩ xem mục đích Trương Dương tới đây là gì. Nhìn Trương Dương ngồi ở vị trí của bộ phận đối ngoại, anh ta nghĩ lẽ nào Trương Dương không muốn vứt bỏ, lại trở về lần nữa.

Tuy nhiên đi thì dễ, về thì khó, Trương Dương muốn trở về, có thể nào anh ta cũng không đồng ý.

Chu Dật Trần không để ý mình, Hoàng Thắng đành ngồi ở bên cạnh, chung với những thành viên khác của bộ phận đối ngoại. Lúc này anh ta là người khó xử nhất.

Đường đường Trưởng ban lại ngồi bên ngoài, sau khi họp thể nào cũng bị dị nghị, nếu có một cái lỗ, anh ta nhất định đã chui vào rồi.

Nếu có lựa chọn, anh ta cũng muốn rời phòng họp nhưng lúc này căn bản anh ta cũng không dám đi.

Cố Thành thì không sao, bên cạnh còn có ghế, trực tiếp tìm đặt ở bên bộ phận đối ngoại, ngồi với những người khác.

Như vậy, mọi người đều tới cả rồi, chỉ nhiều hơn một Trương Dương thôi.

- Trương Dương, cậu đã từ chức.

Một lúc lâu sau, Chu Dật Trần mới nhẹ giọng hỏi một câu. Anh ta lúc này, đã không dám lớn tiếng chất vấn Trương Dương.

Trương Dương sau khi ngồi xuống, vẫn đang đọc tài liệu mà mình mang đến. Đến tận lúc Chu Dật Trần hỏi, hắn mới ngẩng đầu mà thản nhiên liếc nhìn Chu Dật Trần.

- Tôi biết, hôm nay tôi đến không phải để khôi phục chức vụ ban đầu, tôi có một câu hỏi muốn hỏi Chủ tịch Chu một chút.

- Câu hỏi, câu hỏi gì?

Chu Dật Trần mày dựng ngược, trong lòng lại có chút bất an. Sự bất an đột nhiên dâng lên này không giống sự bất an lúc trước.

- Cũng không có gì, tất cả mọi người đều biết, tài trợ của hội sinh viên chính là tôi cực khổ lấy về được, muốn để phục vụ cho toàn bộ hội sinh viên. Nhưng những hành động thời gian gần đây của Chủ tịch tôi có chút không hiểu, cho nên đến hỏi chút.

Trương Dương từ từ nói, hồ mà hắn đào khi trước, lúc này phải lấp rồi.

Còn Chu Dật Trần, đã rơi xuống đáy hồ, muốn trèo ra ngoài cũng không được.

- Có hành động gì cậu không hiểu? Còn nữa, chúng tôi đang họp, cậu xông tới như vậy có phải là rất không tôn trọng cả hội sinh viên chúng tôi không?

Chu Dật Trần cau chặt mày, sự bất an trong lòng càng ngày càng lớn. Đặc biệt là lúc Trương Dương nhắc tới việc tiền tài trợ.

Sau khi nắm trong tay quyền sở hữu tài sản, anh ta được thể nghiệm rất nhiều điều hay. Bản thân anh ta chẳng phải người tốt gì, vào tình huống có quyền về tài chính mà lại không bị ai kiểm soát, thỉnh thoảng duỗi thẳng tay cũng là bình thường.

Trong cách nghĩ của anh ta, đây chính là tiền của hội sinh viên, trước kia có Trương Dương chống đỡ, anh ta đánh không biết làm sao. Hiện nay tất cả đều nằm trong tay, sử dụng như nào đương nhiên là anh ta nói là xong.

- Tôi chính là vì tôn trọng hội sinh viên, mới đích thân tới, bằng không tôi cũng không mất công hỏi cậu mấy việc này làm gì.

Trương Dương sắc mặt đột nhiên biến đổi, còn ném tài liệu trước mặt, lại nói:

- Ngày 16, ban tổ chức mua hai mươi tờ giấy khen, ba chiếc cúp, tổng cộng dùng tám trăm, từ lúc nào ban tổ chức lại cần cúp và giấy khen? Còn nữa, cúp và giấy khen này là dát vàng bạc hay sao mà cần tới tám trăm tệ?

Lời của Trương Dương, khiến khóe miệng Chu Dật Trần run rẩy, quả nhiên, Trương Dương chĩa mũi nhọn vào mình.

Lần đo mua đồ, là lúc anh ta vừa nắm quyền quản lý tài sản không lâu. Vốn là tiền của ban văn nghệ đề nghị, mua một vài đồ dùng để thưởng. Anh ta vốn không hài lòng với Cao Kiệt của ban văn nghệ, chủ yếu vì trước đây Cao Kiệt thường mất đi mảy lại với Trương Dương.

Đồ này là cho bọn họ, nhưng lại không cho bọn họ tiền. Mà để ban tổ chức chẳng có chút liên quan nào đi mua mấy thứ này.

Trưởng ban đối ngoại hiện nay, Hoàng Thắng, chính là người từ ban tổ chức đi ra. Năm đó Chu Dật Trần cũng đi ra từ đó, nơi đó có thể nói là đại bản doanh của Chu Dật Trần.

Chu Dật Trần không nói gì, Trương Dương tiếp tục nói:

- Ngày 18, ban sinh hoạt mua một trăm cây lau nhà, một trăm chiếc chổi, còn hai mươi thùng rác, năm ngàn?

Lúc nói tới đây, những người xung quanh cũng bắt đầu bàn luận, rất rõ ràng, lần này Trương Dương tới là nhắm vào Chu Dật Trần, tất cả bọn họ đều nhìn ra.

Cây lau nhà, chổi, đều là mấy tệ một cái. Đồ tốt một chút cũng không hơn mười tệ. Về thùng rác thì lại càng rẻ, chút đồ này mà mất năm ngàn, quả thật có chút quá đáng.

Chu Dật Trần khóe miệng lại run rẩy, anh ta không thể không nói nữa rồi.

Chu Dật Trần từ từ nói:

- Trương Dương, những việc này đều là việc nội bộ của chúng tôi. Mua đồ có thể đắt một chút, nhưng chúng tôi đều có hóa đơn để kiểm tra, tất cả những thứ này về mặt tài vụ đều làm theo đúng quy trình.

- Được, những cái này các cậu làm theo quy trình, chỉ là mua đồ đắt. Vậy tôi lại hỏi cậu, ba ngày 19, 23, 24, tổng cộng chi phí ở Khải Hoàn lâu là chín ngàn năm trăm, còn chi phí hơn ba ngàn ở ktv hoàng cung Caesar ngày 24, là như thế nào?

Trương Dương cười lạnh lùng, lại hỏi một câu

Sau khi hắt thốt ra lời này, rất nhiều người đều kinh ngạc. Lúc chi tiền ở Khải Hoàn lâu là có mang theo người của hội sinh viên, nhưng đều là người của anh ta, những người khác đều không biết gì.

Trương Dương vừa nói như vậy, bọn họ mới biết, Chu Dật Trần hóa ra còn lấy tiền của hội sinh viên tới những nơi xa xỉ, phóng khoáng. Đây là tiền của hội sinh viên, cũng không phải quỹ đen của Chu Dật Trần anh ta. Nhiều trưởng ban đều lộ vẻ tức giận.

Sau khi Chu Dật Trần nắm quyền, bọn họ không dễ xin tài trợ tài chính như trước, nhiều lúc bị trì hoãn hoặc từ chối. Bọn họ làm việc cho trường không công. Còn Chu Dật Trần có thể cầm hơn chục ngàn đi tới những nơi xa hoa, còn sống phóng túng ở ktv, ai biết điều này đều sẽ có ý kiến.

- Trưởng ban Trương, những điều cậu nói đều là sự thật?

Cao Kiệt là người đầu tiên không kìm nổi, trực tiếp đứng lên hỏi một câu.

Trương Dương đi rồi, ban văn nghệ cần tài chính liền không cấp cho bọn họ lần nào. Có những thứ đồ bắt buộc phải có, cũng là mua từ nơi khác. Nếu không phải vốn Trương Dương đã giữ lại chút tiền cho bọn họ, cuộc sống của bọn họ chỉ sợ đều rất khó khăn, lúc này cũng là một người tức giận nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149: Sự Đáng Sợ Của Trương Dương

Không chỉ Cao Kiệt, những người khác lúc này cũng đều tức giận. Chỉ là Cao Kiệt nói đầu tiên.

Ánh mắt mọi người cũng đều tập trung vào Trương Dương. Nếu những điều Trương Dương nói là sự thật, vậy Chu Dật Trần quả thực đáng ghê tởm. Anh ta không xứng giữ chức Chủ tịch Hội sinh viên này.

- Tự mọi người xem đi.

Trương Dương đưa tài liệu trên tay cho Cao Kiệt. Cao Kiệt lập tức cầm lấy, cẩn thận xem.

Bên trong này, ghi lại tỉ mỉ việc chi tiêu của từng khoản tiền của hội sinh viên. Có bản thuyết minh và photo định mức ngân phiếu, thậm chí còn có hóa đơn khách sạn.

Hơn nữa, trong đây còn có chữ ký của Chu Dật Trần.

- Thật sự, đều là thật.

Sau khi Cao Kiệt cẩn thận xem, tức giận ném tài liệu lên bàn, Diệp Triển bên cạnh anh ta cầm tài liệu lên, từ từ đọc.

Sau khi xem xong, Diệp Triển lại đưa cho người bên cạnh.

Mỗi người đều xem qua một lần, những người không thuộc phe của Chu Dật Trần đều tỏ vẻ phẫn nộ. Còn nhóm Trưởng ban đi theo Chu Dật Trần, chỉ nhìn qua rồi cúi đầu.

Bên trong có một số việc, có quan hệ với bọn họ, chính là xảy ra với bọn họ.

Cuối cùng tài liệu này truyền đến tay Chu Dật Trần.

Mỗi dòng, mỗi chữ, đều khiến tim anh ta giật thót. Anh ta không ngờ Trương Dương sẽ có toàn bộ những chứng cứ này trong tay.

Những cái này, thực sự là tất cả chi phí của hội sinh viên anh ta dùng kỳ này.

Sắc mặt Chu Dật Trần từ từ xám ngoét, trong này có những thứ anh ta làm rất bí mật, ví như việc ăn cơm ở Khai Hoàn lâu. Anh ta sai người đi làm hóa đơn mua đồ dùng văn phòng. Nhưng Trương Dương không chỉ lấy được hóa đơn, mà còn lấy được tờ có chữ ký mà anh ta đích thân ký.

Anh ta không biết, Trương Dương sao lại có được những thứ này.

Nhưng anh ta hiểu, sau khi những thứ này được đưa ra ánh sáng thì kết quả sẽ thế nào. Vị trí Chủ tịch hội sinh viên này, anh ta thực sự không thể ngồi vững.

Có một số việc chính là như vậy, anh làm thế nào cũng không sao, cho dù người khác biết được cũng không sợ. Nhưng chỉ sợ bị đưa ra ánh sáng, một khi bị đưa ra ánh sáng, anh cũng xong đời.

Dùng một câu rất thịnh hành ở hậu thế, quy tắc ngầm, đều là những quy tắc không công khai.

Chu Dật Trần mở miệng định nói, cuối cùng cũng không nói thành tiếng, anh ta không biết mình nên nói gì.

Tình huống như này, cứ cho là lần đầu tiên anh ta gặp phải, thì cũng đủ khiến anh ta hoảng hồn, hoàn toàn không biết làm thế nào.

- Chủ tịch Chu, hai mươi ngàn thiếu trên sổ sách, bây giờ tôi sẽ không hỏi anh, tôi nghĩ anh chắc đã quên rồi. Khoản tiền này lấy từ đâu, trước đây tôi đã nói thế nào.

Trương Dương lại chậm rãi nói một câu. Chu Dật Trần sợ run cả người, quay đầu lại kinh hãi nhìn trưởng ban tài vụ, Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ lúc này cúi đầu, anh ta không dám nhìn ai.

Chuyện thiếu hai chục ngàn trên sổ sách, không ngờ Trương Dương cũng biết, đây là khoản tiền anh ta tham ô từ hội sinh viên. Chỉ là tham ô tạm thời, sau này anh ta sẽ trả hết. Mà chuyện này chỉ có anh ta và Âu Dương Vũ biết.

Bây giờ Trương Dương lại nói ra, điều này chỉ có thể chứng minh Âu Dương Vũ phản bội anh ta, kể toàn bộ việc của mình ra.

Lúc này, anh ta không oán hận Trương Dương, nhưng lại oán hận Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ tuy không phải người của mình, nhưng anh ta cũng cho Âu Dương Vũ nhiều lợi ích để lôi kéo. Thậm chí còn nói đợi sau khi tốt nghiệp sẽ giúp anh ta vận động hết sức để được ở lại trường. Có thể nhậm chức ở trường học, là một điều rất hấp dẫn với nhiều sinh viên.

Cho dù như vậy, Âu Dương Vũ còn phản bội anh ta, điều này làm cho anh ta không chịu nổi.

- Cố Thành, đi mời người tới.

Trương Dương ngồi ở đó, lại thản nhiên nói một câu, sau đó Cố Thành gật đầu, trực tiếp rời phòng họp.

Rất nhiều người lúc này đều đang nhìn Trương Dương. Sự xuất hiện hôm nay của Trương Dương, liên tiếp vạch trần nhiều chuyện xấu xa của Chu Dật Trần như vậy, khiến bọn họ rất bất ngờ. Lúc này xem ra, Trương Dương dường như còn chưa làm xong, còn có chuyện khác.

Tất cả mọi người, bắt đầu chờ đợi xem chuyện gì diễn ra tiếp theo.

Trương Dương vừa rồi nói với Chu Dật Trần, khoản tiền này từ đâu mà có, hẳn nói gì vậy?

Tiền từ đâu mà có bọn họ rất rõ. Đây là Trương Dương kêu gọi tài trợ từ tam viện. Lúc đầu cũng có rất nhiều người không tin, sau đó cho rằng kì tích.

Về phần sau đó hẳn nói cái gì, mọi người đều không có ấn tượng gì đặc biệt.

Không lâu sau, Vương Quốc Hoa là người đầu tiên ngẩng đầu, kinh hãi nhìn Trương Dương, thậm chí còn có chút hoảng hốt.

Bất cứ ở đâu đều có một vài người thông minh. Vương Quốc Hoa lúc này nghĩ tới ý tứ trong câu nói của Trương Dương, cũng hiểu ý của Trương Dương. Đúng là nghĩ ra, hiểu rồi, anh ta mới có vẻ mặt như vậy.

Giờ phút này, Vương Quốc Hoa đúng là có chút sợ Trương Dương.

Anh ta rút cục hiểu, một Trương Dương bình thường có vẻ bất hiển sơn, bất lộ thủy, không ngờ đáng sợ như vậy. Nếu thực sự muốn đối phó với một người, hẳn có thể khiến anh vô tình trúng chiêu, cuối cùng đến lúc chết cũng không biết sao lại chết.

Người như vậy, nếu làm kẻ địch thì mới là đáng sợ nhất. Lúc trước anh ta khôn vặt một chút, thật sự đấu với Trương Dương, Trương Dương chỉ cần vẫy ngón tay, sẽ bóp chết mình.

Đáng thương anh ta, trước kia còn ảo tưởng tạo thế chân vạc. Lúc này mới phát hiện mình quá ngây thơ.

Vương Quốc Hoa rất thông minh, anh ta nghĩ ra, tuy nhiên những người khác cũng không ngu. Lúc này rất nhiều người cũng đều đã hiểu ý của Trương Dương, nét mặt của bọn họ không khác gì Vương Quốc Hoa.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào Trương Dương.

Chu Dật Trần lúc này cũng đang nhìn Trương Dương, cũng đã hiểu ý của Trương Dương, hơn nữa còn hiểu từ lâu.

Anh ta giờ phút này, khuôn mặt sợ hãi, trên trán không ngừng chảy mồ hôi, mồ hôi từ mặt, chảy xuống cổ, thấm ướt áo sơ mi, rơi cả trên đất.

Tay của anh ta còn hơi run run, đặt trên bàn trông rất rõ.

Ba.

Cửa lại mở ra, Cố Thành vào trước, phía sau còn có vài người. Nhìn thấy mấy người này, Chu Dật Trần liền mềm nhũn cả người.

Người tiến vào, anh ta đều không biết, nhưng biết một người là đủ rồi.

Đi theo Cố Thành vào chính là Phó chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật của trường, Trương Đại Vinh. Người của Ủy ban Kỷ luật xuất hiện ở hội sinh viên bọn họ, cộng thêm những lời Trương Dương vừa nói, Chu Dật Trần còn không hiểu, thì anh ta đúng là quá ngốc.

Tuy nhiên lúc này, anh ta tình nguyện làm kẻ ngốc, cũng không muốn đối diện với những việc này.

- Bạn học Chu Dật Trần, đồng chí ở tam viện phản ánh với chúng tôi, khoản tài trợ bọn họ tài trợ cho hội sinh viên trường ta, có tồn tại tham ô, dùng tiền công làm việc riêng, và số liệu không phù hợp sổ sách, hy vọng mọi người có thể phối hợp điều tra, hỗ trợ điều tra.

Trương Đại Vinh nói, vị Phó chủ nhiệm Ủy ban kỷ luật không nghiêm túc như vậy, nhưng lời của anh ta khiến mọi người ở đây đều hiểu, Chu Dật Trần xong đời rồi.

Ủy ban Kỷ luật của trường một khi đã tham gia chuyện này, tính chất sự việc liền thay đổi căn bản. Lúc này không còn là chuyện nội bộ hội sinh viên, đã lên tới mức tham ô, Chu Dật Trần có thể bị khai trừ trực tiếp, hoặc bị ngồi tù.

Không cần giải thích nữa, mọi người đều hiểu, ý tứ trong lời nói của Trương Dương.

Hắn từng đề Cố Thành truyền đạt rồi, khoản tiền này là tiền tài trợ hắn kêu gọi được, ai cũng không được có ý đồ gì, khoản tiền này không chỉ có người của tam viện giám sát, còn có người của trường giám sát.

Nếu có người định có ý đồ, hắn không ngại đem sự việc báo lên trường, để người của Ủy ban Kỷ luật trực tiếp tham gia.

Hiện tại Trương Dương đều đã thực hiện lời nói của mình. Chu Dật Trần có ý đồ với khoản tiền này, người của Ủy ban kỷ luật trường đúng là xuất hiện ở hội sinh viên.

Cán bộ Ủy ban Kỷ luật, Chủ tịch hội sinh viên tuy là sinh viên, nhưng coi là cán bộ trong trường. Ủy ban Kỷ luật còn có tư cách giám sát anh ta.

Lời mà Trương Đại Vinh vừa nói, thực ra không khác gì bắt giam, hỗ trợ điều tra, trên cơ bản chính là để anh ta giải thích rõ ràng, dù sao Trương Dương cũng đã có toàn bộ chứng cứ.

Một gậy đánh chết, còn khiến anh ta không bao giờ đứng dậy nổi, đây là thủ đoạn của Trương Dương.

Lúc rất nhiều người đều đang nhìn Trương Dương, không hề giống ánh mắt khi trước. Bọn họ đều có chút sợ hãi, khiến Chu Dật Trần ngã đau như vậy, còn là ngã hoàn toàn, khiến cho bọn họ cảm nhận được sự đáng sợ của Trương Dương.

Chu Dật Trần không nhúc nhích, còn Trương Đại Vinh thì nháy mắt với người bên cạnh, bảo bọn họ cường chế đưa Chu Dật Trần đi.

- Tôi khai báo, tôi nói thật.

Hai người vừa đến cạnh Chu Dật Trần, Chu Dật Trần liền kêu lớn. Bởi vì sợ hãi, mặt anh ta cũng biến sắc.

Chu Dật Trần cho dù có khôn vặt đến đâu, dù sao cũng chỉ là một sinh viên, chưa từng trải qua một trận chiến như vậy. Đừng nói là anh ta, ngay cả người làm quan chân chính gặp phải tình huống này, cũng có rất nhiều biểu hiện bất thường.

Trương Đại Vinh lắc đầu, để người mang Chu Dật Trần đi. Anh ta liếc nhìn phòng họp của hội sinh viên một cái, cũng đi ra theo.

Người của họ vừa đi, Cố Thành lại quay về chỗ ngồi, như không có việc gì xảy ra.

Tuy nhiên tự anh ta rõ, lúc này trong lòng rất kích động.

Trương Dương từng nói, Chu Dật Trần sẽ đi đợt không được bao lâu nữa, nói đúng thật, trong hơn mười ngày ngắn ngủi, Trương Dương đã kéo Chu Dật Trần xuống, còn là kéo hoàn toàn xuống.

Chức Chủ tịch này, Chu Dật Trần chưa làm được bao lâu.

Cùng với cảm xúc kích động, Cố Thành còn thấy có chút hưng phấn.

Thời tiết của hội sinh viên thay đổi rồi, Trương Dương từng nói rõ hắn sẽ không làm chức Chủ tịch này, người làm chủ tịch là Tiêu Bản.

Đây cũng là điều Trương Dương trước kia từng nói, lời không ai tin, giờ lại trở thành sự thật.

Tiêu Bản là Chủ tịch, còn anh ta lại là tân Trưởng ban bộ phận đối ngoại, việc này nội bộ đã quyết định xong.

Đây chỉ là việc điều động nội bộ do một mình Trương Dương quyết định. Nhưng Cố Thành hiểu, một khi Trương Dương đã ra quyết định, không ai có thể thay đổi. Trương Dương bản thân không ở hội sinh viên, nhưng sức ảnh hưởng thì lớn nhất.

Nói một cách không quá khoa trương, Trương Dương chính là thái thượng hoàng của hội sinh viên.

Mà một loạt thủ đoạn vừa rồi của Trương Dương, cũng khiến cho Cố Thành rất phục. Anh ta cảm thấy làm người thì phải làm được như Trương Dương. Bày mưu tính kế, trù tính ngăn chặn. Người khác cho rằng mình một tay che cả bầu trời, nhưng cũng chẳng ai dám cầm dao chọt vào cổ mình.

Đây mới thực sự là nam nhi.

Tiêu Bản cũng rất kích động. Anh ta cũng biết, vị trí mà Chu Dật Trần rời khỏi lập tức sẽ trở thành của mình.

Được chọn làm Chủ tịch hội sinh viên, đây là chuyện trước đây anh ta chưa từng nghĩ tới, cũng không dám nghĩ tới. Chuyện không dám nghĩ, lại lập tức

xảy ra thật sự, tâm tình của anh ta kích động là đương nhiên.

Đương nhiên, anh ta biết rõ, đây hết thảy đều là ai cho mình. Tuy rằng Trương Dương không ở hội sinh viên, nhưng anh ta tin tưởng, về sau Trương Dương dù có chỉ bảo cái gì, anh ta cũng sẽ hoàn toàn chấp hành, chấp hành vô điều kiện.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Hoàn Thành Tâm Nguyên Trước Kia

Chu Dật Trần bị đưa đi, tuy nhiên cuộc họp của hội sinh viên chưa kết thúc.

Rất nhiều người đều ngồi thẳng theo bản năng, sau đó nhìn về phía Trương Dương. Sau khi Chu Dật Trần rời khỏi, Trương Dương tự nhiên trở thành trung tâm ở đây. Cho dù hần ở trong hội sinh viên không hề có bất kì chức vụ gì.

- Mọi người.

Tiêu Bân khẽ hắng giọng, nhìn từng người một lượt.

Nhóm Trưởng ban bị Chu Dật Trần ức hiếp, đều quay đầu lại nhìn anh ta. Còn những người trước đây đi theo Chu Dật Trần, tất cả đều cúi đầu.

Vài sự việc Trương Dương vừa chỉ trích Chu Dật Trần, bọn họ không phải không tham dự. Chính là bản thân có làm, nhưng Trương Dương không nói tới thôi.

Dùng tiền công mua sắm, có cơ hội mò chút đỉnh cho bản thân thì ai mà không làm. Chỉ là làm vài hóa đơn không, kiếm chút chi phí vặt vãnh, không khoa trương như Chu Dật Trần lúc trước.

Ngay cả như vậy, thấy Chu Dật Trần bị người của Ủy ban Kỷ luật trường đưa đi, những người này cũng đều khiếp đảm, sợ tiếp theo sẽ là mình.

Bị Ủy ban Kỷ luật trường đưa đi, tương đương với việc xong đời.

Phản ứng của Tiêu Bân với mọi người rất hài lòng. Lúc này anh ta dường như đã cảm nhận được cảm giác quyền lực mà chức Chủ tịch mang lại cho mình. Tương lai, đây sẽ là địa bàn của mình.

- Chuyện của Chu Dật Trần khiến chúng ta rất đau lòng, cũng rất thất vọng, đồng thời giống một hồi chuông cảnh tỉnh đối với tất cả chúng ta, sau này chúng ta phải tự cảnh tự luật, không được có Chu Dật Trần thứ hai.

Tiêu Bân từ từ nói, lời tổng kết kiểu này, nên do người quan trọng nhất nói mới đúng. Trương Dương không mở miệng, ngược lại Tiêu Bân lại nói. Vài người thông minh, trong lòng đều đã sáng tỏ.

Dừng một chút, Tiêu Bân tiếp tục nói:

- Tôi tin các bạn sinh viên đang ngồi đây đại bộ phận đều là tốt, đều chưa từng gặp tình huống này, hiện nay không có, sau này cũng không được phép có.

Lời của Tiêu Bân, khiến đầu mấy người cúi thấp hơn.

Anh ta nói đại bộ phận, chứ không nói toàn bộ. Điều này khiến cho những người từng làm việc như vậy đều chột dạ, trong lòng càng thêm sợ hãi.

Không làm gì được, kết cục của Chu Dật Trần bọn họ đều tận mắt thấy. Lúc bị Ủy ban Kỷ luật trường đưa đi, hình tượng một Chu Dật Trần tao nhã đã biến mất, càng không cần nói tới bọn họ.

Dừng lại một hồi, Tiêu Bân tiếp tục nói:

- Chu Dật Trần lạm dụng chức quyền, mưu lợi cá nhân, tôi cho rằng, cậu ta không có tư cách để tiếp tục đảm nhiệm chức Chủ tịch. Tôi đề nghị, bây giờ liền đình chức Chủ tịch của cậu ta.

Tiêu Bân nói xong, mọi người nhìn nhau, ai cũng không nói gì.

Chu Dật Trần khẳng định phải hạ đài, chỉ có điều mọi người không nghĩ tới người đưa ra đề nghị này lại là Tiêu Bản.

Bãi miễn Chủ tịch, việc này phải thông qua đoàn chủ tịch mới được. Ở đây bọn họ không có tư cách này. Tuy nhiên ở đây có mấy người đều là thành viên đoàn chủ tịch. Hơn nữa Chu Dật Trần làm ra chuyện như vậy, tạm thời bãi miễn chức vụ cũng không phải không được.

Trương Dương là người đầu tiên biểu lộ sự đồng tình. Những thành viên đoàn chủ tịch khác cũng lập tức đồng ý. Mũ quan của Chu Dật Trần xem như đã bị lấy xuống.

- Tục ngữ nói, nước không thể một ngày không có vua, nhà không thể một ngày không có chủ. Hội sinh viên của chúng ta nhiều thành viên như vậy, đương nhiên không thể để trống ghế Chủ tịch. Tiêu Bản tôi mạo muội tự ứng cử, chính thức xin tranh cử chức Chủ tịch hội sinh viên.

Tiêu Bản lại nói, lời nói lần này của anh ta, khiến mọi người giật nảy mình.

Đại bộ phận mọi người, đều nhìn Trương Dương theo bản năng. Vốn tất cả mọi người đều nghĩ, Chu Dật Trần hạ đài, tân Chủ tịch hội sinh viên nhất định là Trương Dương. Dù sao Chu Dật Trần là do Trương Dương đẩy hạ đài, hơn nữa Trương Dương và anh ta từng tranh cử chức Chủ tịch hội sinh viên.

Chẳng ai ngờ, Tiêu Bản đột nhiên mạo muội tự ứng cử.

Nếu là người khác, mọi người căn bản sẽ không để ý tới. Nhưng ai cũng biết, Tiêu Bản là người của Trương Dương. Lúc này Tiêu Bản nói như vậy, rất có thể chính là ý của Trương Dương.

- Bạn học Tiêu Bản tự ứng cử rất tốt. Cậu ấy tham gia hội sinh viên ba năm, từng làm ở ban văn nghệ, phòng thư ký, ban xã đoàn, kinh nghiệm làm việc phong phú, cũng là bạn của mọi người. Tôi cho rằng, trước khi tranh cử, cậu ấy có thể tạm thời giữ chức Chủ tịch đại diện.

Trương Dương khẽ mỉm cười, từ từ nói.

Việc tranh cử chức Chủ tịch là phải thông qua hội nghị mở rộng và đoàn chủ tịch. Không ai có thể trực tiếp đi làm Chủ tịch hội sinh viên. Tuy nhiên Chủ tịch đại diện thì khác, có người của đoàn chủ tịch đồng ý, là có thể thay mặt Chủ tịch.

Trương Dương là thành viên đoàn chủ tịch, hẳn đề xuất kiến nghị này, không thể cãi vào đâu được.

Đội Trương Dương nói dứt lời, gần như mọi người đều hiểu.

Đây là việc bọn họ đã có kế hoạch từ trước. Trương Dương đẩy Chu Dật Trần xuống, nhưng bản thân mình cũng không có hứng thú làm Chủ tịch nữa. Đơn giản là bồi dưỡng Tiêu Bản, Tiêu Bản là người có tư cách tranh cử chức Chủ tịch, nhưng người có tư cách thì nhiều lắm, người có lý lịch tốt hơn anh ta, năng lực giỏi hơn anh ta cũng có rất nhiều.

Thật sự muốn tranh, cũng không tới lượt Tiêu Bản tranh làm tân Chủ tịch hội sinh viên.

Nhưng lời này lại không có ai dám nói, Tiêu Bản không có tư cách, nhưng Trương Dương có, hơn nữa còn là tuyệt đối có tư cách. Trương Dương nếu nói bản thân muốn làm chức Chủ tịch này, căn bản không ai dám hé răng phản đối.

Hắn hiện tại chỉ định người thay thế giữ vị trí này. Mọi người cũng không dám nói gì, chỉ có thể im lặng chấp nhận.

Không chấp nhận thì tự mình đảm đương đi, cũng được, cũng có thể. Chu Dật Trần chính là ví dụ tốt nhất. Chu Dật Trần mạnh như vậy kết cục lại thế thảm thế, càng không cần nói bọn họ.

Không ai nói gì, mấy người đoàn chủ tịch đều đồng ý. Tiêu Bản cứ như vậy trở thành Chủ tịch đại diện.

Trong tiếng vỗ tay không tự nhiên của mọi người, Tiêu Bản đứng lên từ vị trí trưởng ban xã đoàn của mình. Từ từ đi tới ngồi vào ghế của Chu Dật Trần.

Chủ tịch đại diện hội sinh viên, nhân vật số một của tổ chức sinh viên đại học Trường Kinh, bây giờ là anh ta.

Lúc ngồi xuống, Tiêu Bản có cảm giác không được tự nhiên. Tuy nhiên cảm giác này nhanh chóng biến mất, Tiêu Bản hiểu, hội sinh viên đại học Trường Kinh, nghênh đón thời đại của Tiêu Bản mình.

Còn nữa, vừa rồi mạo muội tự ứng cử, thật ra cũng là yêu cầu của Trương Dương.

Tiêu Bản muốn làm tốt chức Chủ tịch này, chỉ có Trương Dương ủng hộ thì chưa đủ, anh ta nhất định phải có năng lực. Trương Dương có thể giúp anh ta một lần, có thể giúp hai lần, nhưng không thể giúp mãi được.

Tự ứng cử chính là bước đầu tiên của anh ta, đến dừng khi tự ứng cử cũng không có, Trương Dương căn bản sẽ không để anh ta ngồi vào vị trí này, không bằng để người khác tranh cử công bằng.

Sau khi Tiêu Bản ngồi xuống, Trương Dương lại đứng lên. Mục đích hắn tới hôm nay đã hoàn thành, sau đây không cần phải ở lại nữa.

Có khả năng đây cũng là lần cuối cùng hắn bước vào phòng họp của hội sinh viên. Chuyện sau này của hội sinh viên, không còn quan hệ gì với hắn.

Tất cả sự tiếc nuối của ‘Trương Dương’ trước đây, Trương Dương hiện nay đã đền bù lại. Mặc dù mình không ngồi vào vị trí này, nhưng có thể để người của mình ngồi lên thì càng khó hơn. Điều hấn làm tốt hơn so với Trương Dương trước kia nhiều.

Trương Dương đi, cuộc họp của hội sinh viên vẫn tiếp tục.

Hai nhân vật phong vân trước kia của hội sinh viên, lần lượt rời khỏi nơi này. Nhưng cách họ rời đi hoàn toàn khác nhau. Chu Dật Trần đi rồi, không ai nhớ anh ta, nhiều nhất thì khi nhắc đến anh ta cũng chỉ là một bài học giáo huấn.

Trương Dương cũng đi rồi, nhưng tất cả những lời hấn nói mọi người đều nhớ, hơn nữa còn nhớ rất rõ.

Mọi người lại nhìn Tiêu Bản.

Tiêu Bản hiện nay là Chủ tịch đại diện, nhưng mọi người đều biết, chữ ‘đại diện’ này sẽ mau chóng mất đi, trở thành Chủ tịch chính thức.

Có Trương Dương bên cạnh, việc anh ta trở thành Chủ tịch căn bản không có chút khó khăn nào.

Điều này cũng khiến nhiều người âm thầm ghen tị với anh ta. Hai tháng trước Tiêu Bản vẫn là người bất cứ ai cũng có thể sai khiến, cả người bị người ta châm chọc, khi đó Tiêu Bản giận mà không dám nói.

Trong một thời gian ngắn ngủi, Tiêu Bản đã làm một cú nhảy ngoạn mục, nhảy lên trên bọn họ. Cũng khó trách khiến một số người trong lòng nảy sinh ghen tức.

Đối với việc này mọi người chỉ có thể chấp nhận, Tiêu Bản người ta số may, đi theo đúng người. Lúc này cuối cùng mới thành chính quả, một bước lên trời.

Sự việc lần này, cũng dạy cho các sinh viên chuẩn bị bước vào cuộc sống một bài học sinh động.

Bất kể lúc nào, theo đúng người mới là điều quan trọng, theo đúng người, cũng chính là có được một tương lai tốt đẹp.

- Xong xuôi.

Trương Dương vừa ra, Mễ Tuyết liền mỉm cười chạy ra đón, Mễ Tuyết đứng chờ ở ngoài từ nãy.

Cuộc họp lần này Mễ Tuyết cũng không tham gia. Sau khi Tiêu Bản lên chức, cô còn định từ chức đi làm sinh viên bình thường. Hiện tại trong lòng cô chỉ có Trương Dương, những thứ khác đều không có ý nghĩa gì.

- Xong rồi, sau này không cản trở lại đây.

Trương Dương khẽ mỉm cười, cũng không thèm để ý nơi này chính là trường học, trực tiếp kéo tay Mễ Tuyết lại

Không biết có phải là Trương Dương hoàn thành tâm nguyện lúc trước không, lúc này cả người hấn có một cảm giác rất đặc biệt không thể không chế được, một cảm giác rất kích động, không nói ra được.

- Trương Dương, rút cục có chuyện gì mà anh không làm được?

Mễ Tuyết đột nhiên quay đầu, rất nghiêm túc hỏi Trương Dương một câu.

Trương Dương thoáng sửng sốt, nhìn cô rất kinh ngạc.

- Lúc trước anh cũng nói, để Tiêu Bản làm Chủ tịch hội sinh viên, em nhớ khi đó, chẳng ai tin lời anh. Ngay cả em và Tiêu Bản cũng không tin, nhưng chuyện này anh cũng làm được rồi.

Mễ Tuyết chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, nhẹ giọng hỏi.

Thật ra cô muốn nói, rất nhiều việc đều như vậy. Ví như việc vận động tài trợ ở hội sinh viên, tai nạn xe lần trước, hay là trận đánh nhau cách đây không lâu.

Mễ Tuyết phát hiện, chỉ cần là chuyện Trương Dương tự nguyện, muốn đi làm, không có việc gì không thành công.

- Haha, em thật sự muốn biết có chuyện gì anh không làm được à?

Trương Dương đột nhiên cười lạ lùng, nhìn chăm chăm vào Mễ Tuyết. Mễ Tuyết bị hấn nhìn hơi ngượng, trực tiếp cúi đầu.

- Anh nói đi.

Tuy nhiên Mễ Tuyết vẫn kiên trì hỏi, cô dần phát hiện, Trương Dương ở trong lòng cô đã trở thành người không gì là không làm được.

- Muốn biết, sau này vĩnh viễn theo anh, luôn theo anh. Em sẽ thấy được chuyện mà anh không làm được.

Trương Dương tiếp tục cười ha hả, Mễ Tuyết kinh ngạc ngẩng đầu, không nói một lời, mặt cô đỏ bừng.

Lời này của Trương Dương, rõ ràng có ý khác, đây là muốn cô vĩnh viễn đi theo, chỉ có như vậy, sau này có việc gì không làm được, Mễ Tuyết mới biết.

Vĩnh viễn đi theo, đây chẳng phải ý là hai người mãi mãi bên nhau, mãi mãi bên nhau. Vậy chính là người một nhà. Ý tứ ám chỉ của Trương Dương, thật sự rõ ràng, khó trách Mễ Tuyết đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151: Trợ Giúp Trong Khả Năng

- Cuối cùng cũng coi như đã thi xong!

Về lại lớp, Hồ Hâm lập tức hét to một tiếng, lại cầm bút bi trên tay ném mạnh lên trời, văng đi đâu thây kệ.

Mấy ngày này đang vào đợt thi cuối kỳ, cũng xem như là khiến cậu ta lo sút vó, cũng may thời gian trước đó cậu ta cũng đã chịu khó dùi mài một chút nên kiến thức cơ bản vẫn có kha khá.

- Ném rác lung tung, cẩn thận không em gọi người bắt anh giờ!

Cô ngốc tức giận với Hồ Hâm liền tiến lên lườm hắn một cái, trước kỳ thi này Tiêu Bản sẽ chính thức được chọn làm chủ tịch, Cô ngốc đã cùng Tiêu Bản bàn bạc xong rồi, họ đều sẽ tham gia hội sinh viên, tiến vào Ban sinh hoạt. Ban sinh hoạt chính là quản lý một số việc vặt, công tác vệ sinh trong trường cũng là một trong số đó.

- Đùng mà, mà đám Trương Dương bọn họ đâu nhỉ?

Hồ Hâm lập tức giơ tay cầu xin tha thứ, Cô ngốc vẫn chưa vào hội sinh viên, có thể khi đã tạo quan hệ với đám người trong hội sinh viên, cô nàng nói tìm người tới bắt Hồ Hâm thì sẽ đúng là có thể làm được.

- Không biết, Mễ Tuyết vẫn chưa thi xong, anh ấy đi đón Mễ Tuyết thì phải!

Cô ngốc khẽ lắc đầu, trong chuyện thi cử cô nàng cũng rất bội phục Trương Dương. mấy ngày này đi thi, Trương Dương có thể nói đều rất dễ dàng, thường thường là người nộp bài đầu tiên của phòng, mà mỗi lần đi ra mặt hắn đều mang theo nụ cười mặc định. Từng có kiến thức tích lũy từ kiếp trước, lại cố gắng ôn tập qua nên kiểu thi cuối kỳ này đối với Trương Dương cũng không quá khó khăn. Nộp bài thi sớm một chút, đó là bởi vì hắn hoàn toàn viết xong, Trương Dương là bác sĩ, bình thường làm việc chú trọng nhất chính là sự tỉ mỉ, bài thi của hắn chỉ cần viết xong là cũng không cần sửa chữa gì nữa, căn bản đều không có chỗ sai.

- Đi, chúng ta cũng đi!

Hồ Hâm lập tức định nắm tay Cô ngốc kéo đi, Cô ngốc đỏ mặt nửa tránh nửa không rồi cũng là tùy ý cậu ta lôi kéo. Quan hệ của hai người này vẫn là ám muội không rõ, nhưng bị đám Trương Dương cùng Mễ Tuyết trên chọc, động tác thân mật của bọn họ gần đây là càng ngày càng nhiều, “cửa sổ bằng giấy” ngăn cách hai tâm hồn cơ bản sắp bị phá vỡ, chỉ là hai người đều không muốn nhẹ nhàng một thoáng đã xong như vậy. Mễ Tuyết thi ở giảng đường bên ngoài viện ngữ học, lúc hai người họ đến, bên ngoài giảng đường đã có rất nhiều người đang đứng. Bên ngoài ngữ là trường thi cuối cùng, mà viện ngữ học từ trước đến giờ đều là nữ nữ đông đảo, càng tới gần lúc thi xong sắp nghỉ thì số người tập hợp bên ngoài cửa học viện ngoại ngữ tự nhiên cũng là không ít.

- Nhiều người như vậy sao?

Hồ Hâm nhìn thấy bên ngoài nhiều người như vậy thì cũng sững sốt mất một chút, người ở phía ngoài, mười người thì có đến chín là “gia súc”, căn bản không phải đợi người yêu thì chính là đợi bạn gái.

- Trương Dương ở bên kia!

Cô ngốc đột nhiên chỉ chỉ chỗ cách đó không xa trước bậc thang có mấy người đang nhìn sang, ngoài Trương Dương ra còn có Tiêu Bản, Cố Thành và cả Nam Nam đều ở kia.

- Mấy đứa này không có nghĩa khí, cũng không thèm chờ mình!

Hồ Hâm tức khí kêu lên, mới vừa nói xong trên đầu đã bị Cô ngốc gõ cái cốc.

- Đồ ngốc, mình làm bài chậm sao không nói, còn ngờ vực người khác không chờ anh, lẽ nào có em chờ anh vẫn chưa đủ?

Câu nói sau cùng mới là trọng điểm, Cô ngốc đây là đang trách cứ Hồ Hâm coi nặng người khác hơn cô nàng.

- Không, anh không có ý đó, có em đợi anh như vậy là đủ rồi!

Hồ Hâm nhếch môi cười lạnh, cái đầu của cậu ta cuối cùng cũng coi như khai sáng rồi, không có tiếp tục ngốc nghếch nữa, bằng không thì chắc sẽ còn được ném mùi đầu khổ.

- Hồ Hâm với Cô ngốc kìa!

Tiêu Bân là người đầu tiên nhìn ra hai bọn họ, cười ha hả gọi một câu. Sau khi lên làm chủ tịch hội sinh viên, Tiêu Bân so với trước đây rõ ràng không giống nhau, cậu ta bây giờ cũng đã có chút khí chất của lãnh đạo, bình thường khẩu ăn nói đã có tiến bộ rất lớn. Hoàn cảnh thật sự rất quan trọng, có thể hoàn toàn thay đổi một người. Chu Dật Trần đi rồi nhưng hội sinh viên cũng không hề loạn, quỹ hội mà Trương Dương để lại cậu ta cũng chỉ là tiêu xài một bộ phận, phần lớn vẫn còn, lại thêm vào có sức ảnh hưởng của Trương Dương, Tiêu Bân có thể nói là nhẹ nhàng nhất trong số các đời chủ tịch từng tiếp nhận. Những nanh vuốt vốn có của Chu Dật Trần sau khi hắn ta bị hạ bệ cậu ta cũng không có chủ ý triệt để, một bộ phận bị Tiêu Bân cho thanh lý, một số khác thì lại cong đuôi trở lại “làm người” hoặc là trực tiếp đến nương nhờ vào Tiêu Bân, hiện tại hội sinh viên căn bản không ai dám đối nghịch với cậu ta. Ngay cả kẻ “lão làng” như Vương Quốc Hoa đối với Tiêu Bân cũng là cực kỳ biết phối hợp. Chuyện trước đó xem như là đã khiến bọn họ triệt để rõ ràng, bọn họ cùng Trương Dương chênh lệch là lớn đến bao nhiêu, Tiêu Bân là chủ tịch nhưng ai cũng biết là thay mặt cho Trương Dương, đối phó với Tiêu Bân thì cũng bằng với đối phó Trương Dương, mấy kẻ này cũng không đến nỗi có mắt không trông như vậy. Tổng hợp lại, đơn giản mà nói, Tiêu Bân ở hội sinh viên đang có những tháng ngày thoải mái đến ghê gớm. Ngay cả Cố Thành trong khoảng thời gian này cũng là có con đường làm quan hết sức rộng mở, bây giờ cậu ta đã là trưởng ban đối ngoại của hội, cùng với Tiêu Bân một người quản tài chính, một người nắm quyền, phối hợp cực kỳ ăn ý, hai người cũng đã trở thành hai thành viên trọng yếu nhất của hội sinh viên. Những chuyện này bọn họ cũng đã từng khoe với Trương Dương, nhưng Trương Dương rõ ràng không hứng thú lắm nên sau khi bọn họ đề cập tới mấy lần thì cũng không tiếp tục nói ra nữa.

- Thành tử, con thi thể nào, có trượt hay không?

Hồ Hâm đi tới, gạt một cái rồi “chào hỏi” “Cố Thành. Trong những người này, chỉ có cậu ta cùng Cố Thành thành tích hơi kém một chút, Tiêu Bân là chủ tịch hội sinh viên, thành tích tự nhiên không thể quá kém, đời sinh viên thành tích vẫn là rất trọng yếu. Cố Thành tuy nói là kém nhưng so với Hồ Hâm còn nỗ lực hơn nhiều. Hồ Hâm lập tức bị Cố Thành trực tiếp lại gần kêu lên:

- Sao hả, cậu có trượt hết, tôi cũng sẽ không trượt một môn nào!

Tiêu Bân cũng nhân đó nói theo:

- Đúng, tôi thấy Hồ Hâm lần này nhất định sẽ trượt hết, còn nhớ học kỳ trước không phải cậu cũng rớt hết một lần sao?

Hai người hiện tại đứng là phối hợp vô cùng, đồng thời nói chuyện, sắc mặt Hồ Hâm lập tức thành ra có chút khó coi.

- Ngài Chủ tịch, hết chuyện để nói rồi sao, lần kia tôi bị đánh trượt là có nguyên nhân, tôi nhập viện mà!

Hồ Hâm phần nộ cãi, năm nhất bị đánh trượt toàn bộ các môn là vết nhơ mà đời này cậu ta vĩnh viễn không xóa đi được và cũng là chuyện mà cậu ta ghét nhất khi bị người khác nhắc đến. Lần kia cũng quả thật có nguyên nhân, caaui ta chơi bóng rổ bị thương, nằm bệnh viện hơn một tháng, cuối cùng mới bị đánh trượt. Sau đó nhà trường xem xét tình huống đặc biệt cho thi lại mới không bị đúp một năm.

- Được rồi, đừng nói nữa, Mễ Tuyết phòng chừng sắp ra đây, để chúc mừng việc thi xong, tôi quyết định đêm nay chúng ta đi Vọng Nguyệt lâu!

Trương Dương cắt lời bọn họ, mấy người này tụ tập cùng một chỗ không cãi nhau nhao nhao vài câu là tuyệt đối không thể. Nhưng dù có nhộn đến mấy cũng sẽ không ảnh hưởng đến tình cảm giữa họ.

- Vọng Nguyệt lâu, quá tốt rồi, lão đại vạn tuế!

Cố Thành kêu lên trước nhất, Vọng Nguyệt lâu là lầu lầu phồn hoa số một ở trung tâm thành phố, so với Khải Toàn Lâu đẳng cấp lẫn điều kiện còn cao hơn, nơi này không chỉ có có ăn uống, còn có tửu điểm cùng ktv (một loại hình karaoke, có người gọi đùa là karaoke tay vịn hay không thể về), là trung tâm tiêu phí tổng hợp. Lần trước Tô công tử dẫn bọn họ đi qua một lần, sau đó thì mấy người đều nhớ mãi không quên.

- Lão đại, tôi muốn ăn tôm hùm to, loại tôm hùm to nhất ấy!

Hồ Hâm đã bắt đầu thêm chấy nước dãi, Vọng Nguyệt lâu đặc sắc nhất chính là hải sản, hải sản ở đây mùi vị thật sự rất thơm ngon, phàm là ai đã đi qua đều không thể không tán thưởng.

- Ăn, chỉ biết có ăn thôi, một con tôm hùm đắt hơn cả sinh hoạt phí cả tháng của anh đấy!

Cô ngốc lạng lẽ nguyệt cậu ta một cái, Hồ Hâm nghiêng răng nhanh chóng trốn ra sau:

- Em yên tâm, rất nhanh thôi, anh cũng có thể tự mình kiếm tiền, anh cũng đã thương lượng với Thành rồi, mùa hè này bọn anh sẽ không trở về nhà mà sẽ đi làm thêm!

- Làm thêm, hai người đi đâu làm thêm?

Cô ngốc hiểu kỳ hỏi một câu, Hồ Hâm cùng Cố Thành đã sớm thương lượng nghỉ hè sẽ cùng đi làm thêm, chỉ là những việc này đều mới chỉ trong kế hoạch chứ vẫn chưa bắt đầu thực thi. Giờ cũng sắp nghỉ học rồi, bọn họ cũng đã có thể nói ra. Cố Thành gật đầu một cái, nhẹ giọng nói:

- Chúng tôi dự định đi giúp người ta giao hàng, mặc dù hơi mệt nhưng không cần thiết có kỹ thuật gì cả, hơn nữa còn có thể rèn luyện thân thể!

- Đúng, nghỉ hè trở về, em sẽ phát hiện anh đồ hơn trước nhiều!

Hồ Hâm nói theo một câu, nói xong còn khoa trương gồng mình lên khoe cơ bắp.

- Thành à, các cậu chuẩn bị giao hàng gì vậy?

Trương Dương quay đầu lại, nhẹ giọng hỏi một câu. Chuyện Cố Thành cùng Hồ Hâm muốn làm công thực sự trước đó hẳn cũng không biết. Cố Thành cùng Hồ Hâm đều là bằng hữu tốt của hắn, trong phạm vi khả năng Trương Dương vẫn là muốn giúp bọn họ một chút, nhưng còn muốn xem suy tính riêng của hai người họ đã.

- Đi giao hàng cho công ty hậu cần, tôi tính rồi, tiền tuy rằng kiếm được không nhiều, nhưng có thể rèn luyện bản thân, còn có thể tiếp xúc với rất nhiều người để chuẩn bị cho công việc sau này!

Cố Thành trả lời ngay. Trương Dương gật đầu một cái:

- Công ty hậu cần đúng là cần rất nhiều người, nhưng thuần túy vận chuyển hàng kiếm không được bao nhiêu tiền, hơn nữa mệt chết đi được, tôi nhớ bọn họ cũng có tuyển tài xế, các cậu có thể thi lấy cái bằng, mua con xe để giúp bọn họ giao hàng, như vậy kiếm càng nhiều hơn chút!

Chuyện bên hậu cần Trương Dương không hiểu nhiều, cũng chỉ là trước đây nghe Tô Triền Đào tình cờ đề cập tới, mới chợt nhớ tới. Cố Thành gãi gãi đầu, nhẹ nhàng khề lắc đầu:

- Thi bằng lái cần phải có thời gian, chúng ta bây giờ cũng không có thời gian, lại càng không phải nói có tiền mua xe hay không, chi bằng trước tiên cứ dùng thể lực kiếm tiền, sau đó kinh doanh có lãi có tiền rồi lại mua xe!

Bảo danh hộ chiếu là đòi đến tiền, mua xe càng là một khoản chi không nhỏ, con xe nát tuy rẻ nhưng cũng là cần đến vài vạn, với điều kiện hiện tại của Cố Thành và Hồ Hâm thì căn bản là không thể nào. Trương Dương nhẹ nhàng khề lắc đầu, trực tiếp cười nói:

- Cái này các cậu không cần phải lo lắng, bằng lái thì tôi có thể tìm người làm giúp các cậu, trước hết cứ để tôi giúp các cậu mua, tiền này xem như là tôi cho các cậu mượn, chờ các người kinh doanh có lãi rồi mang tiền trả lại tôi! Đi giao hàng, đây tuyệt đối là công việc mệt nhất tôi khổ hoạt, hơn nữa kiếm tiền rất ít.

Hai người bất nói thế nào cũng là sinh viên đại học, một loại rèn luyện như vậy, nhưng cũng có thể xem là một loại lãng phí. Trương Dương hiện tại hoàn toàn có năng lực để hai người bọn họ cất bước lên vị trí cao hơn, bằng lái thì Tô Triền Đào bên kia liền có thể giúp, còn con xe nhỏ, vậy chính là 30,40 ngàn tệ, chút tiền kia với Trương Dương căn bản không vấn đề. Cứ như vậy, hai người cũng có thể đẩy giá lên cao hơn một chút, cao, chỉ ít có thể tiết kiệm thời gian, vả cũng đề tương lai phát triển sẽ tốt hơn. Trước mắt mà nói, Trương Dương có thể giúp bọn họ cũng là những điều này, hẳn không thể nào trực tiếp đem tiền đi mở công ty cho họ, đó chính là nuông chiều cho hư, đối với bọn họ không có bất kỳ chỗ tốt nào, thật ra có làm như vậy bọn họ cũng sẽ làm hư hại công ty mà thôi. Mua chiếc xe tài nhỏ, giúp công ty hậu cần, hoặc là những công ty khác đưa hàng giúp việc, chuyện như vậy rất đơn giản, mức độ phiền lưu cũng nhỏ hơn một chút, nhưng cũng cần chịu khổ nhọc, như thế có thể rèn luyện bản thân. Mặt khác, lái xe đưa hàng thì cả sau khi bọn họ khai giảng cũng có thể làm, học kỳ sau là năm tư rồi, viện y học bọn họ năm thứ 5 mới bắt đầu thực tập, chương trình học không gấp lắm, bọn họ hoàn toàn có thể chia thời gian ra làm.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Ông Già Sắp Về Đây

Cố Thành cùng Hồ Hâm nhìn nhau.

Bọn họ đều phát hiện đối phương đã động lòng, đề nghị này của Trương Dương thật sự rất tốt, tự sắp xếp kéo hàng so với thuần túy dùng sức lực tất sẽ kiếm được nhiều tiền hơn. Trước mắt khó khăn lớn nhất của họ chính là vấn đề tài chính, mà Trương Dương vừa vặn lại có tiền, có thể trợ giúp bọn họ. Đương nhiên, bọn họ sẽ không lấy trắng tiền của Trương Dương, tỷ như kiếm được tiền rồi sẽ trả lại hần cả vốn lẫn lãi. Cứ như vậy, bọn họ sẽ có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian để bắt đầu, không cần mỗi ngày đồ mồ hôi như mưa khuôn đồ, chuyện này so với trước đó trong tưởng tượng của họ còn tốt hơn nhiều.

- Thành à, tôi thấy được đấy, như vậy các anh cũng có thể kiếm nhiều tiền hơn!

Nằm ngoài ý nghĩ của tất cả mọi người, người tán thành đầu tiên lại nghiêm nhiên là Nam Nam, quan hệ của Cố Thành và Nam Nam hiện tại cũng đã hòm hòm, thật ra Nam Nam nghĩ hè cũng muốn đi làm thêm, lúc mẹ cô giải phẫu còn thiếu nợ Trương Dương sáu ngàn. Số tiền kia, cô muốn tranh thủ trả hết trước khi tốt nghiệp.

- Hồ Hâm, em cảm thấy cũng được đó!

Cô ngọc cũng gật đầu một cái, mấy người quan hệ cũng không tệ, Trương Dương có ý này quả thực đối với bọn họ cũng sẽ trợ giúp rất nhiều. Hiện tại vấn đề lớn nhất chính là sợ Hồ Hâm với Cố Thành thấy mất mặt mà không muốn chịu sự giúp đỡ của Trương Dương, thời đại này có rất nhiều sinh viên đại học vẫn có lòng tự ái rất mạnh.

- Vậy thì cứ như vậy đi, Thành về chỗ tôi lấy tiền, bằng lái xe tôi sẽ kiếm người làm giúp, việc thì chính các cậu đi tìm, có lịch nghỉ liền bắt đầu tìm!

Trương Dương khẽ mỉm cười, trực tiếp nói một câu. Cố Thành cùng Hồ Hâm lúc này cũng không do dự nữa, tất cả đều gật đầu đáp ứng, biện pháp này của Trương Dương sẽ giúp đỡ bọn họ rất nhiều, có thể lái xe giao hàng, ai chịu thuê thì mình đi luôn. Về phần tình cảm, mấy người đều ở chung một chỗ nhiều năm, trong thời gian đó đã ghi không biết bao nhiêu món nợ nhân tình. Chỉ là nhân tình lần này hơi chút lớn một chút mà thôi. Chắc chắn chuyện này rồi, Trương Dương lập tức lấy điện thoại di động ra gọi cho Tô Triển Đào bảo cùng đi Vọng Nguyệt lâu. Chuyện làm bằng lái thì Tô công tử có người quen, quan hệ không thể không cần, mạng lưới công ty anh ta hiện tại cũng không tệ lắm, mặt khác Hồ Đào cũng được anh ta tán thưởng, nói là hạt giống tốt gì đó, lại còn cảm tạ Trương Dương đề cử giới thiệu. Tô Triển Đào sau đó còn có mấy lần mời Trương Dương nhập bọn, nhưng đáng tiếc Trương Dương không một chút hứng thú, cuối cùng chỉ có thể coi như nghe qua thôi.

- Ngại quá, có phải đợi em rất lâu rồi không?

Mới vừa cúp điện thoại, Trương Dương liền cảm nhận được sau lưng truyền đến một làn gió thơm, Mễ Tuyết mặc bộ đầm màu trắng đi ra. Sau khi cô đi ra, còn kéo theo vô số ánh mắt, nhìn thấy Mễ Tuyết nằm ngoài người trên lưng Trương Dương, rất nhiều các bậc “súc sanh” đều cảm giận thầm mắng một câu: “hoa nhài cắm bãi phân trâu”. Mặc kệ Trương Dương có phải phân trâu hay không, cứ nhìn thấy mỹ nữ cặp cùng những nam sinh khác thì họ không tránh được đều sẽ có ý nghĩ như vậy.

- Không có, bọn anh cũng là vừa tới, mới vừa bàn nhau lát nữa chúng ta đi Vọng Nguyệt lâu!

Trương Dương quay lại nắm chặt tay Mễ Tuyết, quan hệ của hai người xem như là triệt để công khai, hiện tại bất luận ở đâu hai người đều rất ngọt ngào ở chung một chỗ.

- Vọng Nguyệt lâu, hay quá, thời gian cụ thể khi nào vậy?

Mễ Tuyết ánh mắt hơi sáng ngời, hải sản ở Vọng Nguyệt lâu cũng để lại cho cô ấn tượng rất sâu, sức chống cự của mỹ nữ đối với mỹ thực hình như cũng rất nhỏ.

- Giờ mình đi luôn!

Trương Dương kéo tay Mễ Tuyết đi trước, những người khác đều vội vàng theo tới, Hồ Hâm còn kêu to Trương Dương xấu chơi, vợ được bạn gái là chạy. Mấy người cũng không biết, ở chỗ cách rất xa đang có người oán độc chăm chú theo dõi họ. Nếu như Trương Dương chú ý tới, lại nghe tiếng người này, nhất định có thể nhận ra, kẻ đứng xa xa nhìn bọn họ chính là Chu Dật Trần. Sau khi Ủy ban kỷ luật nhà trường dẫn Chu Dật Trần đi thì hết thấy sự tình cũng đều được điều tra rõ ràng, Chu Dật Trần xác thực có tham ô công quỹ, lấy công mưu tư cũng như phạm tội ác. Nhưng hần ta dù sao cũng là sinh viên, ông cậu lại là chủ nhiệm trong trường, thêm vào cả bố lẫn ông chú đều ra sức, không bao lâu liền được thả ra. Ý đem toàn bộ tiền của hội sinh viên bù đắp đủ cả gốc lẫn lãi, cuối cùng nhận được một biên bản xử phạt treo. Đây chính là tác dụng của tiền tài và quan hệ, đổi thành những người khác, có những tội ác thế này ít nhất cũng phải khai trừ, tổng vào cục cảnh sát cũng là có khả năng rất lớn. Chu Dật Trần sau khi được thả ra thì triệt để thành thật một thời gian, bất nhưng lừa hặn trong lòng hần ta cũng không hề lắng xuống. Âu Dương Vũ hần chắc chắn sẽ không buông tha vì sau đó hần cũng đã rõ, một phần chứng cứ trên tay Trương Dương chính là do Âu Dương Vũ cung cấp, Âu Dương Vũ mà dám không cho, Trương Dương nắm được nhược điểm mà không chịu xuất ra những đồ vật này đến, đến lúc đó người bị Ủy ban kỷ luật mang đi chính là Âu Dương Vũ. Bất luận người nào đối mặt với tình huống như thế, cũng chỉ có thể trước tiên lựa chọn bảo vệ chính mình. Ngoại trừ Âu Dương Vũ ra, người Chu Dật Trần muốn trả thù chính là Trương Dương. Khi hần ta còn trong hội sinh viên lại là chủ tịch thì làm việc còn có chút kiêng kỵ, hiện tại hần ta đã không còn trong hội sinh viên, hoàn toàn là người tự do, lúc trả thù cũng sẽ không còn bất kỳ ràng buộc nào nữa. Hần ta muốn bắt Trương Dương trả giá thật nhiều, trả cái giá đau đớn nhất. Hần ta lần này đã rất thâm, tuy rằng có ông chú đã bỏ ra rất nhiều tiền, lại có ông cậu giúp nhưng lỗi lầm này là không xóa đi được, quan trọng nhất là bị xử phạt bởi lấy công mưu tư, lại còn tham ô công quỹ.

Mang theo hồ sơ tội trạng lớn như vậy, hần sau đó có tính đi vào thể chế cũng sẽ không có bất kỳ khả năng lên chức nào, ngấm lại thì cũng chịu thôi, một cái hồ sơ có tiền án tham ô thì tổ chức căn bản là sẽ không làm bất kỳ cuộc khảo sát nào. Chuyện này đối với kẻ sau khi tốt nghiệp một lòng muốn vào quan trường như Chu Dật Trần mà nói, không thua gì giống như bị đá kích ngập đầu. Đang khi nản chí ngã lòng, hần ta liền chỉ nghĩ tới trả thù, trả thù tất

cả những kẻ phản bội, lừa dối hấn ta, trả thù Trương Dương. Nhìn Trương Dương bọn họ rời khỏi, mãi đến tận khi không nhìn thấy nữa, trên mặt hấn ta mới lộ ra vẻ dữ tợn, sau đó lấy điện thoại đi động ra trực tiếp gọi đi.

- Anh Long, tiền tôi đã chuẩn bị xong, anh xem lúc nào tới lấy. . .

Nói chuyện qua điện thoại xong, Chu Dật Trần mới nhỏ toẹt ra cục đờm, xoay người rời đi. Trương Dương cũng không biết Chu Dật Trần muốn trả thù hấn, mà cho dù có biết hấn cũng không lo lắng, chỉ nhắm vào hấn, chỉ cần không có vũ khí nóng, đến bao nhiêu người hấn đều không sợ. Nhà nước đối với vũ khí nóng quản chế rất nghiêm, muốn có được vũ khí nóng cũng không dễ dàng. Vọng Nguyệt lâu nằm ở trung tâm thành phố, Trương Dương lái xe Benz còn Tô Triền Đào cũng lái xe BMW. Để Trương Dương bất ngờ chính là, Tô Vi cũng ở trên xe, nha đầu này dĩ nhiên đi cùng.

- Lão Tô, chuyện gì thế này?

Trương Dương đem Tô Triền Đào kéo đến một bên, nhỏ giọng hỏi một câu, trong khoảng thời gian này quan hệ của hai người lại thân mật hơn một bước, từ cách xưng hô thượng cũng có thể nghe ra.

- Nha đầu này đã thi xong nên ở nhà, nghe nói tôi tới tìm cậu thì nhất định đòi theo tôi!

Tô Triền Đào khẽ lắc đầu, đối với việc Tô Vi đi theo anh ta cũng rất bất đắc dĩ, năng lực gây sự của cô em gái này anh ta rõ hơn ai hết. Trương Dương quay đầu lại, liếc nhìn Tô Vi, nha đầu này đã cùng Mễ Tuyết ôm riết lấy nhau như là chị em thân thiết nhiều năm không thấy mặt, mà Mễ Tuyết cũng đang giới thiệu với cô nàng đám Cổ Thành bên cạnh.

- Đến thì đến, nhưng đừng có để con bé tiếp tục gây chuyện, bằng không đừng trách tôi không giúp anh!

Trương Dương thở dài, bản lĩnh gây sự của nha đầu Tô Vi này quá mạnh mẽ, hơn nữa ngoài miệng không biết nhường ai, mang theo cô nàng giống như mang theo túi thuốc nổ, không có ai không đau đầu.

- Ok, tôi biết, tôi đã dặn nó trước rồi!

Tô Triền Đào khẽ lắc đầu, bọn họ thứ nhất là có hai chiếc xe, thêm vào hai anh em Tô Triền Đào là vừa vặn chín người, hai chiếc xe vừa vặn. Một chiếc BMW, một chiếc Benz cũng đều là xe sang, đi trên đường rất hút mắt, hai chiếc xe phóng với tốc độ rất nhanh đến Vọng Nguyệt lâu. Vọng Nguyệt lâu có bãi đỗ xe riêng, còn có bảo an phục vụ, nhìn thấy hai chiếc xe đắt tiền lại đây, bảo an giúp hướng dẫn bọn họ dừng ở vị trí thật đẹp. Trước khi đến, Trương Dương đã để Tô Triền Đào đặt phòng, bọn họ nhiều người nên đặt một phòng lớn. Món ăn là do Trương Dương gọi, lúc gọi món ăn hấn vẫn nghi hoặc nhìn Tô Triền Đào. Hôm nay từ lúc anh ta đến đây cho tới bây giờ, Tô công tử tính tình giống như không vui, hơn nữa còn có vẻ mất tập trung, rõ ràng cho thấy có tâm sự. Chỉ là Trương Dương không biết là phương diện nào nên cũng không có hỏi. Nếu là sự nghiệp thì Trương Dương còn có thể khuyên nhủ, nhưng nếu là chuyện tình cảm thì Trương Dương tuyệt đối sẽ kính sợ tránh xa, không phải hấn không nghĩa khí mà chuyện như vậy chỉ có người trong cuộc mới có thể xử lý, kết luận vớ vẩn vạn nhất không như ý thì người ta lại trách mình. Lúc gọi món ăn, Cổ Thành cùng Hồ Hâm lại nhỏ to thì thầm. Trương Dương cho bọn họ mượn tiền, giúp bọn họ làm bằng lái xe, kế hoạch lúc đầu nhất định phải thay đổi, bọn họ hướng trọng điểm chính là tự mình đi ra ngoài làm việc, làm càng nhiều mới có thể kiếm càng nhiều. Hai người nói đến chỗ hưng phấn, âm thanh cũng lớn lên không ít, hai người này hiện tại đều đang đắm chìm trong ước mơ cho tương lai. Trương Dương cũng chú ý tới bọn họ rồi trên mặt chậm rãi nở nụ cười. Rất nhiều người lúc mới vừa đi vào xã hội đều như bọn họ, đối với tương lai có ước mơ vô cùng tốt đẹp, đều muốn làm cho mình giống Lý Gia Thành, tay trắng dựng cơ nghiệp trở thành đại phú hào. Nhưng thực tế thì tàn khốc, chỉ có va chạm rồi mới hiểu được, thực tế chính là hiện tượng, mà lý tưởng chỉ là lý tưởng. Tình huống như thế Trương Dương rất rõ, nhưng hấn nhưng không cách nào thay đổi, đừng nói hấn, bất luận là ai cũng đều không có cách nào thay đổi, chuyện này bản thân phải nghĩ cách thích ứng tự nhiên, chỉ có tự đi thích ứng, không thể nào bắt tự nhiên đến thích ứng bản thân. Hồ Hâm cùng Cổ Thành nói chuyện, Mễ Tuyết thì lại cùng Tô Vi tại lạng lẽ trò chuyện, một bên là Nam Nam cùng Cô Ngốc, cũng đầu chạm đầu không biết thì thầm cái gì. Mà Tiêu Bán thì lại đang ngồi xem một phần văn kiện, vị Chủ tịch này gần đây công việc rất bận, ăn một bữa cơm cũng muốn mang theo chuyện công vụ. Những người còn lại cũng chỉ còn sót lại chính hấn cùng Tô Triền Đào, Tô Triền Đào đầu rũ xuống, như là có mấy chục triệu nợ không đòi về được, tâm sự trùng trùng.

- Lão Tô, rốt cuộc là thế nào đây?

Trương Dương không nhịn được, rốt cục hỏi một câu, Tô Triền Đào bình thường là người cực kỳ lạc quan, Trương Dương chưa từng thấy bộ dạng này của anh ta bao giờ. Tô Triền Đào ngẩng đầu, nhìn Trương Dương, khẽ thở dài, chậm rãi nói rằng:

- Ngày tháng tươi đẹp của tôi phỏng chừng sắp hết, ông gài nhà tôi sắp về đây, chuyện ở đâu ra thế không biết!

- Ông già?

Trương Dương khẽ cau mày, rõ ràng, Tô Triền Đào đây là đang nói đến ông bố anh ta. Bố Tô Triền Đào thì Trương Dương ít nhất cũng nghe nói qua một điểm, quan to trên bộ, ông ta nói điều người này đến tỉnh nào là phải đến tỉnh ấy, chắc là làm sếp ở bộ, nhất định là cán bộ cao cấp, có thể còn là người đứng đầu. Từ trung ương đến địa phương làm người đứng đầu, có ông bố như vậy Tô Triền Đào hấn là vui vẻ mới đúng, làm sao khô nào ra mặt thế được.

Chương 153: Thân Phận Ông Bố Của Trương Dương

Những người khác chỉ nhìn bọn họ một cái rồi ai nấy tiếp tục câu chuyện của mình trong lúc đợi các món ngon được dọn lên.

Mối quan hệ trong gia đình Tô Triền Đào, ở đây cũng chỉ có Trương Dương biết một ít, ngay cả Mễ Tuyết cũng không rõ ra sao cả.

-Bố anh từ trên xuống dưới này, đây chính là chuyện tốt mà, ông ấy xuống đây cấp bậc chắc chắn sẽ không thấp, bất kể là vào “viện” nào cũng sẽ có lợi cho anh cả!

Trương Dương cười cười, hắn nói những lời này thanh âm không lớn, cũng là phòng ngừa người khác nghe được. Như lời hắn nói hai viện, tự nhiên là Tỉnh ủy cùng chính quyền tỉnh, có ông bố làm người đứng đầu một trong hai viện này, vậy cũng có thể nói là đại soái đại quan, Tô Triền Đào đúng là có chỗ dựa tay trong thật rồi. Có một ông bố như vậy thì anh ta bất luận đi làm ăn chuyện gì cũng sẽ thuận buồm xuôi gió.

-Đổi thành người khác thì đúng là như vậy nhưng tôi thì khẳng định không giống nhau, từ nhỏ ông ấy đã quản tôi rất nghiêm, muốn bắt ép tôi đi theo con đường mà ông ấy đã chỉ định, tôi muốn trốn tránh ông ấy nên mới đến chỗ bác hai, không nghĩ là ông ấy vẫn bám riết không tha!

Tô Triền Đào khẽ lắc đầu, sắc mặt càng thêm phần ủ rũ, giống như chuyện ông bố anh ta lại đây là tai họa lớn không bằng. Điều này làm cho Trương Dương không biết nói gì, đổi thành những người khác, phỏng chừng có một ông bố như vậy chắc sẽ hài lòng đến không chịu nổi.

-Bỏ đi, đây là chuyện riêng của anh, anh sẽ tự đi quyết định, đúng rồi, bác nhà ta xuống viện này vậy?

Trương Dương khẽ lắc đầu, lần thứ hai hỏi một câu. Trương Dương kiếp trước nói như thế nào cũng là phó viện trưởng cán bộ cấp sở, chuyện chính trị cũng tính là có hiểu rõ một ít, ông bố Tô Triền Đào là cấp bộ, nếu có xuống đây cũng chỉ có mấy chỗ là có thể đi. Hội đồng nhân dân, hội chính trị hiệp thương, đây là hai nơi Trương Dương loại trừ đầu tiên. Bốn của Tô Triền còn trẻ, lại đang lúc thăng quan tiến chức, xuống hai “viện dưỡng lão” này là tuyệt đối không thể nào, còn lại cũng là hai đại viện, cụ thể chủ trì cái nào thì Trương Dương cũng đoán không ra. Nếu là Tỉnh ủy thì chính là người đứng đầu thật sự, là đại viện cho chính quyền tỉnh, đó cũng là người đứng đầu, nhưng vẫn cần móc nối thêm với người ở các ban ngành khác mà thôi. Bất kể là cái nào đều rất tốt. Sau khi Trương Dương hỏi qua, Tô Triền Đào vẫn chẳng lấy làm vui vẻ mà lại ra chiều cô quái nhìn hắn, điệu bộ này của Tô Triền Đào làm cho Trương Dương không nhịn được lại hỏi:

-Lão Tô, anh làm sao vậy?

-Giả vờ, anh vẫn liên tục giả vờ lừa tôi!

Tô Triền Đào khẽ lắc đầu, điệu bộ giống như rất không cam lòng, nói xong lại nằm nhoài ra đó, tựa hồ vẫn bận lòng vì chuyện ông bố.

-Nói nghe nào lão Tô, tôi giả vờ cái gì, anh cứ nói rõ ràng ra xem nào?

Trương Dương ngược lại là không hiểu ra sao, lại hỏi một câu, Tô Triền Đào nói những lời này làm hắn rất buồn bực, căn bản không biết chuyện gì xảy ra. Tô Triền Đào trừng mắt thẳng thừng nhìn Trương Dương, đoạn mới chậm rãi khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói:

-Bố tôi đi đâu mà anh lại không biết, đừng nói là bố anh không nói với anh những chuyện này!

Anh chàng này cứ mờ mờ là lại chuyện mấy ông bố, Trương Dương nghe mà đúng là không quen, tuy nhiên cũng đành chịu vì anh ta nói chính là về bố hắn thật.

-Tô Triền Đào, anh nói rõ ra cho tôi, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Trương Dương sắc mặt có chút thay đổi, Tô Triền Đào chỉ nhắc tới bố anh ta thì còn chưa tính, không ngờ lại kéo cả bản thân hắn vào cuộc. Bất luận lúc nào, chỉ cần có người nhắc đến quan hệ giữa Trương Dương và bố hắn là trong nội tâm hắn bản năng sẽ có chút không thoải mái. Đây là một loại oán hận lưu lại sâu tận đáy lòng, dù cho đã thay đổi linh hồn, cũng không cách nào không chế được tình cảm này.

-Anh bạn không biết thật chứ?

Tô Triền Đào lúc này bỗng ngồi thẳng người dậy, tràn đầy kinh ngạc nhìn Trương Dương, dáng vẻ mơ hồ của Trương Dương không giống như là đang giả vờ.

-Tôi biết cái gì, nếu anh muốn nói thì cứ nói với tôi cho rõ ràng, đừng có bố anh bố tôi nữa một lát!

Trương Dương lạnh lùng lườm anh ta một cái, chuyện này khiến Trương Dương trong lòng thật sự không thoải mái, nếu không phải Tô Triền Đào mới vừa nói đến bố hắn, hắn căn bản cũng không muốn hỏi.

-Được, tôi tin là anh không biết rồi, bố tôi sắp xuống đây, như anh nói có hai cái đại viện, thì ông ấy chính là xuống chính quyền tỉnh!

Tô Triền Đào lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói, Trương Dương ngược lại là gật đầu một cái, hẳn đoán không lầm, quả nhiên là một trong hai đại viện, từ bộ ủy đến tỉnh trưởng, đây cũng coi là một bước tiến. Quyền lợi ở địa phương thượng quyền lợi có thể so với vị trí ở trung ương còn mạnh hơn một ít, huống chi Trương Dương trước đây cũng nghe nói, cấp bậc của ông bố Tô Triền Đào là chánh, nhưng cũng không phải là chức vị chính, xuống đây thành chính thức, còn trở thành tỉnh trưởng, đây cũng không phải là bước tiến nhỏ, mà thực sự là bước tiến lớn. Nhìn Trương Dương, Tô Triền Đào lại khẽ lắc đầu, thần sắc càng cổ quái hơn.

-Bên Tỉnh ủy lần này cũng thay đổi nhân sự, phó bí thư tỉnh ủy tỉnh Hoàn Nam là Trương Khắc Cần tiếp quản viện kia!

Nói xong, Tô Triền Đào vẫn nhìn chằm chằm vào Trương Dương, tựa hồ muốn từ trên mặt hắn tìm kiếm ra cái gì. Trương Khắc Cần, nghe được cái tên này, Trương Dương đột nhiên sững sốt, cả người đều có chút ngây dại ra. Cái tên này, hắn có hơi xa lạ mà lại cảm giác quen thuộc, nhưng càng nhiều hơn là căm ghét, Trương Dương không thích nghe đến cái tên này, càng không muốn nhắc tới cái tên này. Cũng mặc kệ hắn có chấp nhận hay không, cái tên này là tồn tại, đây chính là tên ông bố của Trương Dương. Hắn cuối cùng đã rõ vì sao Tô Triền Đào lại tỏ ra thế này, tại sao lại nói cha anh ta đi đâu chính mình phải biết, mà giờ này khắc này, hắn cũng rất cuộc biết được người hắn căm hận từ sâu trong tâm khảm lại nghiêm nhiên là một nhân vật lớn đến như vậy. Người đứng đầu Tỉnh ủy, vậy cũng là đại soái đại quan thật sự của một tỉnh rồi, Trương Dương vừa nói Tô Triền Đào là có chỗ dựa, nhưng lại không biết hắn so với Tô Triền Đào còn có chỗ dựa lợi hại hơn nhiều. Kết quả này, Trương Dương càng không biết nói gì với Tô Triền Đào. Từ trong ký ức, Trương Dương biết lúc trước 'Hắn' sở dĩ đến trường kinh học đại học, chính là muốn tránh xa người này, chứ không nghĩ là y lại có quan hệ với hắn, bằng không thì thành tích của hắn có thể vào một trường đại học tốt hơn chỗ này nhiều. Chỉ là không ngờ cuối cùng vẫn là không tách ra nổi, hơn nữa còn phải đối mặt trực diện.

-Trương Dương, anh thật sự không biết chuyện ông bố anh muốn tới đây sao?

Tô Triền Đào cảm giác hình như không đúng, dùng giọng rất nhỏ hỏi lại một câu, chuyện bố Trương Dương cũng là mới đây không lâu bố anh ta chính miệng nói ra, khi đó anh ta mới biết được tại sao khi bố mình biết tiếng Trương Dương thì liền hỏi thăm luôn mối quan hệ của hai người bọn họ. Vậy là cũng chính lúc đó, Tô Triền Đào mới hiểu được, thân phận của Trương Dương không có chỗ nào thua kém anh ta.

-Không biết, không nên nhắc lại cái tên này!

Trương Dương quay đầu nhìn thẳng anh ta một cái, Tô Triền Đào cúi đầu, không dám nhìn vào mắt Trương Dương. Trong ánh mắt của Trương Dương vừa nãy khi nhìn anh ta rõ ràng là cảm giác được một sự lạnh lẽo hiển hiện trong đó. Lúc này thì Tô Triền Đào xem như là đã rõ, quan hệ của Trương Dương với bố hắn cũng không dễ dàng gì, thậm chí nếu so với hai bố con anh ta thì còn tệ hơn nhiều, thậm chí thực tế so với anh ta tưởng tượng còn tệ hơn. Bằng không thì Trương Dương sẽ không có vẻ mặt này, càng không thể nào không biết bố hắn đi đâu. Có thể bất kể nói thế nào, bí thư mới tới là bố Trương Dương, hai người này có quan hệ ruột thịt là điều không ai thay đổi được. Tô Triền Đào đang có chút lúng túng, cũng may com nước rất đúng lúc đã bùng lên, lần này bọn họ gọi phần lớn đều là hải sản nên nhà hàng bắt tay vào làm hơi chút phiền toái. Món ngon vừa đến, sự chú ý của mọi người lập tức có thay đổi, tất cả đều quay sang chiến đấu với đồ ăn ngon trước mặt. Trương Dương cũng cầm lấy bát đũa, không ngừng tranh đoạt với bọn Hồ Hâm, nhìn hắn tựa hồ không nhìn ra cái gì bất thường, nhưng Tô Triền Đào thì hiểu rõ, vào lúc này Trương Dương trong lòng khẳng định đã mất bình tĩnh. Bình thường Trương Dương, có đi cướp đồ ăn cũng không có khoa trương như vậy. Một bữa com, ai nấy đều đã ăn rất no, nhưng Trương Dương mãi đến tận lúc tính tiền, mặt đều không có lộ ra một nụ cười, sắc mặt của hắn so với Tô Triền Đào lúc vừa mới bắt đầu còn khó coi hơn.

-Trương Dương, tôi không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng chúng ta mãi mãi là bạn tốt nhé!

Lúc lên xe thấy Trương Dương vẫn là bộ dạng này, Tô Triền Đào không nhịn được nói một câu.

-Anh cứ yên tâm, tôi không sao!

Trương Dương quay đầu lại, nhìn Tô Triền Đào cười cười, trên mặt hắn cuối cùng đã nở nụ cười. Nhưng nét cười này xem ra rất cứng nhắc, so với nụ cười sáng lạn của Trương Dương trước đây thì hoàn toàn đối lập. Mẽ Tuyết đi cạnh cũng phát hiện Trương Dương có gì là lạ, nâng đi tới kéo tay Trương Dương, nhìn hắn với vẻ quan tâm.

-Không có chuyện gì là tốt rồi, tôi cho rằng tôi đã đủ thâm, không nghĩ tới anh so với tôi còn nghiêm trọng hơn, anh em ta lần này đúng là anh không ra anh, em không ra em rồi!

Tô Triền Đào gật đầu một cái, tiến lên vỗ vỗ vai Trương Dương. Lúc này Tô Triền Đào cũng không biết nói gì cho phải, chỉ có thể an ủi hắn như vậy, nhưng hôm nay Trương Dương ngay cả tin bố hắn muốn tới nơi này cũng không biết, quả thật đã làm cho anh ta có chút giật mình.

-Cái gì mà anh không ra anh, em không ra em chứ, bọn tôi đi trước đây!

Trương Dương khoát tay áo, lên xe nổ máy luôn, đám Hồ Hâm không biết chuyện gì xảy ra, mấy người theo Trương Dương cùng lên xe, trên xe người vừa đủ thì Trương Dương liền đánh xe rời khỏi. Tô Triền Đào đứng đó, mãi đến tận lúc bóng xe Trương Dương biến mất không còn tăm hơi mới khẽ lắc đầu.

-Anh, Trương Dương sao vậy?

Tô Vi không biết lúc nào đã đứng bên cạnh, nhẹ giọng hỏi một câu. Ngày hôm nay trong lúc ăn com, Tô Vi cũng thỉnh thoảng quan sát qua Trương Dương, phát hiện hắn ta ngày hôm nay không bình thường, từ lúc mới bắt đầu, Trương Dương giống như có chút mất tập trung.

-Không có gì, mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh!

Tô Triền Đào khẽ thở dài, ngay cả chính anh ta cũng không biết, vì sao lại đột nhiên cảm khái như vậy. Anh ta không biết Trương Dương với bố hắn rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng anh ta biết rõ, quan hệ của họ so với bố con anh ta càng gay go, thậm chí là đến mức không tưởng tượng nổi. Trương Dương chỉ là nghe đến tên bố, thái độ đã thay đổi hoàn toàn, đây rốt cuộc là mâu thuẫn kiểu gì, Tô Triền Đào có muốn cũng không dám nghĩ tiếp nữa. Đón hết đám Hồ Hâm lên xe, Trương Dương lúc này mới lái về chỗ bọn họ, Mễ Tuyết dọc đường đi vẫn nắm chặt tay Trương Dương, hắn không nói chuyện, cô cũng giữ im lặng. Ngày hôm nay Trương Dương quả thực không giống mọi ngày, thường thì mỗi khi hắn với Mễ Tuyết cùng về thì tối hôm đó nhất định sẽ kể chuyện cười cho Mễ Tuyết nghe, hoặc là tắt đèn kể chuyện ma, cố ý để Mễ Tuyết sợ hãi dựa vào người, còn như hôm nay một câu cũng không chịu nói như vậy thì vẫn là lần đầu tiên.

-Trương Dương!

Lúc vào tới cổng, Mễ Tuyết rốt cục không nhịn được, xoay người lại chủ động ôm lấy Trương Dương. Về mặt vô cùng lo lắng, đây cũng là lần đầu tiên cô thấy Trương Dương như vậy, cũng là lần đầu tiên thấy Trương Dương có vẻ không vui đến thế.

-Anh không sao!

Trương Dương khẽ khẽ thở dài ôm Mễ Tuyết vào lòng, hai người cứ ôm nhau thật chặt, cứ như vậy đứng trước cửa nhà

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 154: Nơi Xung Khắc

-Trương Dương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ôm nhau một lúc, Mễ Tuyết mới nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, nhỏ nhẹ hỏi một câu, câu này kỳ thực vừa nãy cô đã muốn hỏi, chỉ là chưa dám lên tiếng.

-Không có gì đâu, Mễ Tuyết, bây giờ anh thấy khá hơn nhiều rồi!

Trương Dương khẽ lắc đầu, hắn bây giờ đúng là đã dễ chịu hơn một chút, vừa nãy tất cả tình cảm đa phần đều đan xen lẫn lộn. Giống như bỗng một thời khắc nào đó trong lòng đột nhiên hoảng loạn lên, không sao khống chế được, lại giống như một lúc nào đó bỗng vô cùng uể oải sau một giấc ngủ dài. Phản ứng tự nhiên của cơ thể cũng coi như là một loại bản năng, Trương Dương căn bản không cách nào khống chế, cho nên hắn cười không nổi, cho dù có cố lắm thì cũng rất khó coi.

-Được rồi, nếu có chuyện gì, anh có thể nói cho em biết, em sẽ ở bên cạnh anh mãi mãi!

Mễ Tuyết ngẩng đầu nhìn Trương Dương, chậm rãi nói, lần này nói chuyện cô cũng không có đồ mặt mà mạnh dạn bày tỏ tình cảm sâu tự đáy lòng mình với Trương Dương. Cô muốn mãi mãi ở bên cạnh Trương Dương, mãi mãi.

-Được rồi, anh biết rồi, sau này có chuyện gì anh đều sẽ nói cho em biết, chúng ta sẽ bên nhau mãi mãi!

Trương Dương lại ôm lấy cô thật chặt, mãi đến tận khi có người đến, hai người mới vội vàng mở cửa vào nhà. Một đêm qua đi, tâm tình Trương Dương xem như là triệt để khôi phục lại, chuyện lần này cũng làm cho hắn vô cùng hiểu kỳ, rốt cuộc trước đó 'Trương Dương' và bố hắn ta đã có thù hận đến mức nào mà nghiêm nhiên có thể khiến có thể nảy sinh phản ứng tự nhiên. Trương Dương là bác sĩ, đối với tâm lý học cũng có sự hiểu biết nhất định, hắn biết rõ, không phải oán hận ghi lòng tạc dạ thì tuyệt đối không làm được đến mức này. Từ lúc có phản ứng đến bây giờ, hắn đều cố tìm tòi trong ký ức trước đó. Điều khiến hắn bất đắc dĩ chính là, hắn chỉ biết bởi vì mẹ hắn tạ thế, sau đó mới sinh ra oán hận ông bố, trước đó "Trương Dương" cho rằng mẹ hắn tạ thế tất cả đều là trách nhiệm của Trương Khắc Cần, thậm chí hắn đã một lần muốn đòi họ Trương. Tất cả ký ức đều là phần hận và những cuộc cãi vã, trong thời gian mười mấy năm, Trương Dương chính là dồn nén mối hận trong lòng với bố hắn như thế, hắn cũng chưa từng nói với ông ta một câu. Nhưng vì sao lại như vậy, mẹ hắn vì sao lại mất thì từ trong ký ức Trương Dương căn bản không tìm ra được đáp án. Tất cả những thứ này đều là trống không, giống như là trước đây 'Trương Dương' kia đã đem toàn bộ phong tỏa vậy, hiện tại Trương Dương thừa kế mối hận của hắn ta đối với ông bố nhưng lại là một mối hận không tên. Điều này cũng làm cho Trương Dương rất phiền muộn, bản thân hắn không hận thù người này đặc biệt như vậy, nhưng cơ thể lại có phản ứng này, nghe nhắc đến tên là khó chịu, loại cảm giác này rất không thoải mái. Không tìm được nguyên nhân, hắn cũng chỉ có thể coi như bỏ, y thuật của hắn là rất cao, nhưng cũng không cách nào trị liệu cho chính mình, càng không cần phải nói đến kiểu sự việc rất mơ hồ này. Sau khi thi cử xong xuôi thì được nghỉ, Hồ Hâm và Cố Thành sáng thì soi báo, chiều thì đi xem ô tô, bọn họ chuẩn bị mua một chiếc xe tải. Chúng mình thì hôm qua đã giao cho Tô Triền Đào, đối với Tô Triền Đào mà nói giấy phép lái xe rất đơn giản, mấy ngày là có thể làm xong. Trương Dương ngày hôm nay đưa cho bọn họ 50 ngàn đồng, 50 ngàn mua xe là đủ, còn lại bọn họ có thể giữ lại sắm ít đồ đạc, tự mình mua xe đi làm, xét từ một mặt nhất định nào đó cũng coi như một mình lo chuyện làm ăn, có thêm chút tiền nữa là ổn. Tiểu ngọc cùng Nam Nam, hai người này cũng chạy mất tăm mất dạng. Bọn họ đều ra ngoài tìm việc dịp hè, con gái kiếm việc dịp hè cũng chiếm chút ưu thế, buổi chiều hôm đó hai người đã tìm được một nhà hàng, tạm

thời làm người phục vụ trước đây. Tiền lương không phải cao cho lắm nhưng ở đây bao ăn, làm hai tháng cũng có thể thu về vài tháng sinh hoạt phí. Tiêu bản càng là mất tích, nhà trường sắp nghỉ, hội sinh viên có rất nhiều công việc cần sắp xếp, cậu ta bận rộn dẫn người đi khắp nơi chẳng ai tìm nổi. Vốn là cho rằng thi xong thi nghỉ có thể cố gắng náo nhiệt mấy ngày, không ngờ mọi người đều trở nên bận rộn, chỉ còn Trương Dương với Mễ Tuyết trái lại trở thành người rảnh rỗi.

-Trương Dương, hay là chúng ta đi xem phim thôi!

Buổi tối ăn cơm xong, Mễ Tuyết đột nhiên đưa ra chủ ý, lần trước hai người đã muốn đi xem phim, kết quả gặp phải một tên lười nhác nên lỡ dở, lần này vừa vặn bù đắp lại.

-Được, đi thôi!

Trương Dương ánh mắt sáng lên, Mễ Tuyết có chủ ý này hẳn đương nhiên sẽ không phản đối, những người khác đều bận rộn, vừa vặn cho hai người có không gian tự do. Mễ Tuyết trở về phòng thay quần áo, Trương Dương cũng trở về diện bộ mà trước đó Mễ Tuyết mua cho hắn, bộ y phục này tuy rằng rất bình thường nhưng khi Trương Dương mặc lên người lại rất ra dáng. Xong xuôi đi ra, nhìn thấy Trương Dương mặc bộ quần áo mình mua, Mễ Tuyết mặt cũng lộ ra nụ cười sáng lạn, chủ động khoác tay Trương Dương cùng đi. Lần này thì không xuất hiện sự cố như lần trước, cuối cùng là thành công tiến vào rạp chiếu bóng. Nhưng lúc Trương Dương mua vé, vẫn có người tiến lại gần Mễ Tuyết, mỹ nữ đứng là chỉ có điểm ấy không tốt, đi tới chỗ nào đều hấp dẫn người ta. Xem được một lúc, Mễ Tuyết cùng Trương Dương trên mặt đều cười tươi thêm không ít. Trương Dương kiếp trước là bác sĩ chuyên nghiên cứu y học, sau khi thành danh tuổi tác cũng đã khá lớn, lại lo nghĩ chuyện riêng mà phiền toái rất nhiều. Cũng không phải là không có con gái, mà là nhiều lắm nên hắn căn bản không biết chọn làm sao, không biết người nào là thật lòng. Khi đó hắn đã có tiếng tăm không nhỏ, tiền kiếm được cũng rất nhiều, có nhà có xe, tuổi tác lại không lớn quá, "Kim cương Vương lão ngũ" (đại gia trẻ tuổi) điển hình. Lúc đó cũng có không ít cô chủ động theo đuổi hắn. Vây nhưng chính vì bị theo đuổi lại khiến hắn trở nên cẩn thận, hắn biết những cô gái này cũng không phải là hướng về phía con người hắn, mà là hướng về tiền tài gia sản. Cứ như vậy, kiếp trước bên cạnh Trương Dương từng có không ít nữ nhân nhưng trong lòng thì không có lấy một người, càng không cần phải nói đến tình yêu chân thật, cho nên giờ hắn mới chăm chút cho tình cảm với Mễ Tuyết như vậy, chăm sóc Mễ Tuyết như vậy. Cùng người con gái mình yêu thương đi xem phim, đôi với Trương Dương mà nói thì đúng là lần đầu tiên, trong phim có cái gì Trương Dương không làm sao chú ý nổi, hắn vẫn đang chìm đắm trong cảm giác này.

-Trương Dương, hay là chúng ta đi ăn khuya đi!

Ra khỏi rạp chiếu bóng, Mễ Tuyết càng thêm phần hoạt bát, vừa xuống khỏi cầu thang đã sôi nổi đề nghị, hẹn hò xem phim cùng người yêu với cô mà nói cũng là lần đầu tiên.

-Được, chúng ta đi ăn tôm nướng đi!

Trương Dương mỉm cười gật đầu, cạnh rạp chiếu bóng có mấy hàng quà vặt chợ đêm, tôm nướng ở đây rất nổi danh. Nơi này phồn hoa náo nhiệt, nên mặc dù là hàng quà vặt nhưng giá tiền cũng không phải là rẻ cho lắm, trong ký ức Trương Dương, bọn họ chỉ tới đây có mấy lần, cơm nước ở đây so với Chu tẩu bên kia là đắt hơn.

-Đi nào!

Mễ Tuyết chủ động kéo tay Trương Dương cùng chạy về phía trước, lại thu hút ánh mắt của rất nhiều người. Những người này khi nhìn thấy Mễ Tuyết đều thoáng sững sờ một chút, rồi lập tức đều khẽ lắc đầu. Mỹ nữ, quả đúng là mỹ nữ, thanh thuần mỹ lệ như vậy, ưu nhã khả ái như vậy, nhưng đáng tiếc là hoa tươi có chủ, lúc này có rất nhiều người hận không thể thay thế Trương Dương, thay thế vị trí kia của hắn. Ngọt sang con phố khác là đến hàng ăn kia, chạy không mất tới mười phút thì hai người họ đã đến. Hàng ăn đêm này nằm cạnh một cái quảng trường, các con phố cạnh quảng trường đều là các hàng ăn đêm tạo thành một khu chợ đêm phục vụ các món ăn vặt. Hiện tại vẫn chưa tới mười giờ, đây chính là lúc đông người náo nhiệt, Trương Dương kéo tay Mễ Tuyết dạo qua vài hàng mới tìm được một chỗ trống. Một cái bàn nhỏ, hai cái ghế là đủ cho hai người ngồi xuống. Hai người ngồi xuống như thế lại hấp dẫn không ít ánh mắt chung quanh, Mễ Tuyết ngày hôm nay ra ngoài chơi nên ăn mặc tra chuốt quá, dưới ánh đèn càng lộ vẻ mê hoặc lòng người. Đừng nói bọn họ, ngay cả Trương Dương cũng cảm thấy ngấm mồi không chán.

-Mễ Tuyết, kỳ nghỉ hè này em chuẩn bị sắp xếp thế nào rồi?

Gọi món xong, Trương Dương mới hỏi Mễ Tuyết một câu, đám con gái như Cô ngọc đều đi làm thêm, chỉ còn lại mình Mễ Tuyết. Vốn dĩ Mễ Tuyết cũng là muốn đi, nhưng cô không nỡ lòng tách ra khỏi Trương Dương, hơn nữa riêng về gia đình mà nói, Mễ Tuyết so với Cô ngọc hay Nam Nam cũng có điều kiện khá hơn hẳn, không cần cô phải làm thêm kiếm sinh hoạt phí.

-Em vẫn chưa nghĩ ra, Em muốn về nhà một chuyến thăm người nhà!

Mễ Tuyết nghĩ ngợi chốc lát rồi nhẹ giọng nói, kỳ thực cô cũng không muốn về, hiện tại cô với Trương Dương đang thuở mặn nồng, bất kể là nam hay nữ thì một ngày cũng không muốn tách ra khỏi người yêu.

-Đợi mấy ngày nữa em hãy về nhé, anh đang muốn mua căn hộ, em vừa vặn có thể cùng anh đi xem thử!

Trương Dương mỉm cười nói, mua nhà là chuyện hắn đã có kế hoạch từ sớm, ngày hôm qua nghe tin Trương Khắc Cần sắp tới quả khiến hắn có chút do dự, nhưng rốt cuộc hắn cũng đã nghĩ thông suốt rồi. Hắn bây giờ đã không phải là 'Trương Dương' trước đây, không cần thiết cứ phải giống như kiểu cách trước đây, Trương Khắc Cần đi đâu, hắn tất nhiên sẽ né tránh, hơn nữa còn là tránh xa xa. Ở Trường Kinh bây giờ hắn đang sống rất vui vẻ, Trương Khắc Cần cũng chỉ là một kẻ hắn chưa từng gặp qua, không cần thiết phải vì người như thế mà đi thay đổi cuộc sống của mình.

-Được!

Mễ Tuyết cúi đầu, nhỏ nhẹ gật đầu. Phản ứng của cô khiến Trương Dương thấy có chút kỳ quái nhưng cũng chẳng bao lâu Trương Dương liền tự hiểu ra ngay. Hiện tại quốc nhân quan niệm, cùng đi mua nhà đều là chuẩn bị cho việc kết hôn, Trương Dương mua nhà lại rủ Mễ Tuyết, Mễ Tuyết đây là đang tự hiểu lầm, chẳng trách cô lại cúi đầu, phỏng chừng mặt đang đỏ rần vì thẹn.

-Àm àm Àm!

Trương Dương vừa định nói chuyện tiếp thì cách đó một bàn đột nhiên nháo nhào lên, bên kia có vài người đều đã đứng lên quay cả về một bàn khác. Người ở hai bàn này đang đánh nhau khiến ai nấy chung quanh đều vội vàng rời khỏi, hai bàn này cũng có không ít người, bàn bị đánh đổ khiến đồ ăn bắn tung toé ra khắp nơi, Trương Dương cũng chỉ kịp kéo Mễ Tuyết tránh ra xa. Trương Dương thì không sao nhưng đột nhiên xảy ra chuyện này khiến Mễ Tuyết sợ hết hồn, đi xa một chút rồi cô mới hơi giật mình quay lại nhìn một chút, đối với cảnh hỗn loạn này bình thường con gái đều sẽ sợ sệt.

-Trương Dương, có đánh nhau kia, mình có cần báo cảnh sát không?

Mễ Tuyết ngẩng đầu nhìn Trương Dương, lúc nói chuyện có chút do dự. Xung quanh người xem rất náo nhiệt, nhưng nghĩ chuyện báo cảnh sát thì rất ít, phỏng chừng cũng chỉ có chủ hàng ở đây đi báo, dù sao những người này đánh nhau cũng ảnh hưởng tới chuyện làm ăn của bọn họ.

-Được rồi!

Liếc nhìn Mễ Tuyết, Trương Dương bất đắc dĩ gật đầu một cái, lấy điện thoại di động ra gọi 110. Đồng thời trong lòng hắn đang suy nghĩ, có phải là hắn xung khắc với chỗ này hay không, mỗi lần hẹn hò đều xảy ra chuyện, lần trước là hắn đánh nhau với người khác, lần này thì lại đổi thành người ta đánh lộn lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155: Lời Nhắc Nhở Của Phạm Tư Triết

Đám đánh nhau không ít, rất nhiều người đều đứng xa xa mà xem, bên trong thỉnh thoảng truyền đến tiếng va chạm rồi lại là tiếng kêu thảm thiết. Mễ Tuyết nắm thật chặt cánh tay Trương Dương, cũng may bọn họ đứng ở khoảng cách xa một chút, không nhìn thấy cảnh đầm đìa máu tươi bên trong, ngay cả như vậy cũng đã làm cho cô sợ sệt đến chết khiếp.

-Àm!

Một người kêu thảm trượt dài trên mặt đất vắng ra, trên đầu của hắn vẫn đang chảy máu, đó là một kẻ xui xẻo bị người ta đá văng ra. Trên mặt đất phút chốc đã trở nên hỗn loạn, người bị đá ra còn khá trẻ tuổi đang lao đảo đứng lên, tựa hồ vẫn còn hơi choáng.

-Hồ Đào?

Trương Dương đột nhiên sững sốt một chút, bỗng thấy người trẻ tuổi vừa vặn xoay người quay về phía bọn họ, tuy nói trên đầu có máu nhưng vẫn có thể nhận ra, đây chính là Hồ Đào khoa thể dục. Tuy nói Hồ Đào trước đây không đi cùng với bọn hắn nhưng dù sao đều là sinh viên một trường, Hồ Đào sau khi vào một công ty liền rời khỏi hội sinh viên, Chu Dật Trần làm những chuyện kia đều không liên quan đến cậu ta. Mặt khác, chuyện Chu Dật Trần đi Khai Toàn Lâu tiêu phí chính là Hồ Đào đã sớm nói cho hắn biết. Mễ Tuyết cũng nhìn thấy Hồ Đào, tương tự cũng sững sờ đứng trân ra đó. Vừa nãy chỉ là biết có nhân đánh nhau, lại không nghĩ rằng trong đám người đánh nhau còn có bạn học của mình.

-Trương Dương!

Mơ hồ mất một lát Hồ Đào lúc này rốt cục đã tỉnh táo lại, mới vừa tỉnh táo liền thấy Trương Dương đang ở phía đối diện. Sắc mặt của cậu ta bỗng nhiên thay đổi đầy vẻ sợ hãi và bất an, còn đưa tay xoa đầu nhưng chỉ thấy trơn trượt đầy máu tươi.

-Trương Dương, tôi chỉ là cùng đám Đình Đình bọn họ đi ăn cơm, không phải tôi gây sự!

Hồ Đào vội vàng giải thích một tiếng, cậu ta biết Trương Dương với ông chủ của bọn hắn có quan hệ rất tốt, mà công việc này cậu ta lại rất coi trọng nên không muốn vì đánh nhau mà bị khai trừ.

-Bên trong còn có ai không?

Hồ Đào lo lắng điều gì Trương Dương hiểu rõ, nhưng bây giờ không phải là lúc thích hợp nói chuyện đó, Hồ Đào xuất hiện ở đây thì rất có thể bên trong

đám đánh nhau còn có bạn học nào đó của bọn hắn.

-Hai chị em Hạ Đình, Hạ Lan, còn có Phạm Tư Triết cùng mấy bằng hữu của cậu ấy!

Hồ Đào vội vàng trả lời, đồng thời trong lòng cũng rất hối hận. Cậu ta đáng lẽ không nên nghe lời Hạ Đình, cùng Phạm Tư Triết đi ăn cơm, ngày mai cậu ta còn muốn đi làm sớm một chút, gần đây công ty có thành tích rất khá, Tô Triền Đào còn cố ý phân cho cậu ta công việc rất quan trọng. Chỉ là Hạ Đình nhõng nhẽo cố chấp, cuối cùng cậu ta cũng chỉ có thể đi theo, không ngờ tới đây lại để xảy ra chuyện đánh nhau với bọn bên kia. Lần này đánh nhau đúng là không liên can gì đến cậu ta, là Hạ Lan nói chuyện khó nghe, chọc giận đám người ở bàn bên cạnh, sau đó mới gây ra xung đột. Cậu ta đứng lên bảo vệ Hạ Đình, lại bị người ta cầm chai bia đập vào đầu, sau đó không biết chuyện gì xảy ra đã bị đá văng ra, sau đó thì gặp Trương Dương. Thấy Trương Dương cậu ta liền nghĩ tới Tô Triền Đào, việc này nếu như bị Tô Triền Đào biết được thì cậu ta nhất định gặp chuyện không may, lúc này Hồ Đào trong lòng khó chịu thế nào không cần ai phải nói cũng rõ.

-Phạm Tư Triết?

Trương Dương khẽ cau mày, bên trong quả nhiên còn bạn học của bọn hắn, chỉ không nghĩ tới lại là Phạm Tư Triết. Phạm Tư Triết với Trương Dương cũng từng có xung đột, lần trước y còn muốn nương nhờ Chu Dật Trần đến làm nhục Trương Dương, cuối cùng lại tự rước lấy phiền não. Đối với người này Trương Dương có thể nói rất ghét nhưng y dù sao cũng là cùng một bạn học cùng trường, nếu gặp thì Trương Dương không thể mặc kệ không chào hỏi.

-Mẽ Tuyết, em cứ ở đây chờ anh, tuyệt đối không nên lộn xộn!

Nghĩ ngợi chốc lát, Trương Dương nhỏ giọng bảo Mẽ Tuyết, bên trong càng ngày càng loạn, cũng không biết Phạm Tư Triết thế nào rồi.

-Anh phải cẩn thận đấy!

Mẽ Tuyết cầm lấy tay Trương Dương, rất lo lắng nhìn hắn, Trương Dương nói như thế là cô liền biết Trương Dương muốn làm gì. Cô biết Trương Dương hiện tại thân thủ rất tốt nhưng lo quá hóa loạn, mỗi người đều có tư tâm, cô cũng không hi vọng Trương Dương vì người khác mà gặp nguy hiểm.

-Không có chuyện gì, em cứ ở đây chờ anh!

Trương Dương gật đầu một cái, lại liếc nhìn Hồ Đào, lúc này mới bước nhanh vào bên trong. Bên trong đang đánh nhau, vẫn là kéo bè kéo lũ đánh loạn cả lên, tất cả mọi người đều vây quanh ở bên ngoài xem trò vui, cũng chỉ có Trương Dương một người dám như vậy xông thẳng vào trong. Đến bên trong, Trương Dương càng thấy rõ hơn. Bên trong tổng cộng có mười mấy người, hiện tại có năm, sáu cái đã gục trên mặt đất, gục trên mặt đất còn có hai cô gái, trong đó một người đang lớn tiếng gào khóc, một cô gái khác thì lại đang bị một cô nữa đè ra bạt tai. Ở bên cạnh bọn hắn, có hai ông con trai đang vây quanh một người, xa một chút thì lại càng hỗn loạn hơn, đánh nhau loạn xạ ngẫu, đâm đá lẫn nhau hoàn toàn rối loạn hết cả. Cũng may ở đây có đèn, Trương Dương nhận ra được, cô nàng đang kêu khóc chính là bạn gái Hồ Đào, Hạ Đình, còn cô gái đang bị người ta ra sức bạt tai là chị gái cô ta, Hạ Lan, cô gái phe kia vẫn ra sức vừa chửi vừa đánh như muốn đánh nát miệng Hạ Lan ra. Nơi này hoàn toàn rối loạn, cũng khó trách Hồ Đào bị đá ra mà cũng không ai hỏi đến. Trương Dương bước nhanh vào, đi tới chỗ hai gã đang vây đánh một người kia, một tay một gã nhấc bổng lên lập tức ném thẳng ra ngoài. Người bị hai gã kia vây đánh chính là Phạm Tư Triết. Lúc này Phạm Tư Triết đã sưng hết cả mặt, mũi còn không ngừng chảy máu, ôm đầu kêu rên ở đó, nếu không phải Trương Dương đến, phỏng chừng hắn sẽ thảm hại hơn, chỉ ít phải đến bệnh viện nằm một thời gian. Giải quyết xong bên này, Trương Dương lại sang chỗ hỗn loạn nhất. Người nơi đó càng nhiều, hơn nữa tất cả hắn đều không quen, vậy là chỉ việc đơn giản đem những người này tất cả đều ném ra ngoài, lúc ném đã có ám theo chút kình lực, chỉ ít bọn họ cũng chỉ có thể gục trên mặt đất chứ không thể tiếp tục nhúc nhích nữa. Cuối cùng Trương Dương mới đi sang phía đám con gái. Cô gái ban nãy không ngừng bạt tai Hạ Lan giờ đã dừng lại, cô ta vẫn cười trên người Hạ Lan, vừa nãy Trương Dương một tay thu thập nhiều người như vậy cô ta đã thấy hết, nay thấy Trương Dương tiến về phía mình thì lộ vẻ sợ hãi.

-Cậu, cậu kia đừng tới đây!

Cô ta vội buông Hạ Lan ra muốn đứng lên nhưng không được, lập tức ngã nhào trên mặt đất, miệng vẫn gào ồm tới cả lên. Cô ta ngã xuống rồi lồm cồm bò qua người Hạ Lan chạy ra ngoài, Trương Dương cũng ung dung đi theo, bị Trương Dương quần thảo một hồi như thế, hiện tại nơi này đã không còn ai đánh nhau nữa. Liếc nhìn chung quanh xong một lượt, Trương Dương mới khẽ lắc đầu quay ra. Hồ Đào lúc này cũng chạy tới, đầu tiên là đỡ lấy cô bạn gái Hạ Đình, Hạ Đình sợ hãi đến mức vẫn đang kêu khóc, ôm lấy Hồ Đào liền không buông tay khiến cậu ta không có cách gì đi đỡ Hạ Lan với Phạm Tư Triết bên cạnh. Xa xa tiếng còi cảnh sát vang lên, cảnh sát lần này đến rất nhanh, Trương Dương điện thoại báo cũng chưa có mấy phút. Thấy bên này không có chuyện gì, Mẽ Tuyết cũng bước tới, Trương Dương vừa nãy một mình vào đây khiến cô rất lo lắng, nhưng thấy bên trong nhiều người như vậy đều bị ném ra mà Trương Dương bình yên vô sự thì cô lại yên tâm, trong lòng còn tràn đầy niềm tự hào. Có bạn trai lợi hại như vậy đúng là không ai không thích.

-Là ai đang đánh nhau?

Trong đám người đi tới bấy, tám viên cảnh sát, người đi đầu nhanh chóng chen tới, lòng mày cau lại chăm chú. Nhìn thấy có người tiến vào, Trương Dương đầu tiên là sững sờ nhưng đoạn lại nở nụ cười. Lần này đến đây vẫn là Vu Hạp, đồn trưởng đồn công an Hoàng Trạch, Trương Dương với anh ta cũng coi như là có duyên, mấy lần có chuyện đều là gặp anh ta.

-Đội trưởng Hoàng, chúng ta lại gặp nhau rồi!

Trương Dương đưa tay ra bắt hỏi thăm một chút, Hoàng Trạch nhìn thấy Trương Dương thì cũng sững sờ một lúc. Ấn tượng của anh ta với Trương Dương rất sâu, người có thể khiến cho đội trưởng đội cảnh sát hình sự thành phố đích thân hỏi đến thì hẳn là nhân vật lớn mà anh ta không thể đắc tội được. Hai lần trước sự việc vẫn chưa hoàn toàn được giải quyết, không ngờ nay lại xảy ra chuyện, Hoàng Trạch trong lòng âm thầm kêu khổ, tại sao lại hay gặp phải gã Đại thiếu gia khó chơi này chứ.

-Trương tiên sinh, chuyện gì thế này?

Việc công vẫn phải làm, Hoàng Trạch kiên trì nói chuyện rất khách khí trước mặt Trương Dương.

-Cụ thể thì tôi cũng không rõ, tôi chỉ là ngăn bọn họ đánh nhau, trong đây có cậu bạn học của tôi, anh có thể hỏi cậu ấy!

Trương Dương khẽ lắc đầu, rồi kêu Hồ Đào lại vì hắn thật sự là không biết chuyện gì xảy ra. Nghe Trương Dương nói hắn chỉ là ngăn đám đánh nhau chứ không có tham dự trong đó, Hoàng Trạch trong lòng yên tâm không ít, sức chiến đấu của Trương Dương thế nào anh ta hiểu rất rõ, Trương Dương mà động thủ thật thì phòng chừng sẽ có rất nhiều người phải vào bệnh viện. Lần trước đám côn đồ các cơ kia vào bệnh viện, đến bây giờ có mấy gã vẫn đang phải nằm trong đó. Bởi vì phát sinh chuyện đánh nhau, Trương Dương không thể không theo về đồn công an. Tại đồn công an, qua thăm dò tỉ mỉ, sự tình rất nhanh chóng đã rõ ràng, nguyên nhân ầu đã lần này khá là đơn giản, là Hạ Lan thấy cô gái bên có chút không vừa mắt nên đã nói mấy lời khó nghe như vậy, đổi thành người khác chỉ sợ cũng không chịu nổi. Nếu như có người dám nói Mễ Tuyết như vậy, hẳn khẳng định cũng sẽ đánh kẻ đó. Nguyên nhân đã được làm rõ, Trương Dương cũng không cần thiết tiếp tục lưu lại, thuật lại xong khẩu cung liền dẫn Mễ Tuyết chuẩn bị rời khỏi.

-Trương Dương, cảm ơn nhé!

Trương Dương định đi thì Phạm Tư Triết đột nhiên gọi giật hắn lại. Vừa nãy qua lời kể của Hồ Đào, cậu ta cũng biết hôm nay đã làm phiền đến Trương Dương, không phải Trương Dương ném bọn kia ra ngoài thì cậu ta không chừng đã bị đánh thành kiêu gì rồi. Mặc dù cậu ta hơi nhỏ nhen, hay ghen tỵ nhưng cũng không đến mức ân oán bất phân, lấy oán trả ơn.

-Không có gì, đều là bạn học với nhau cả!

Trương Dương khẽ mỉm cười, lắc đầu, Phạm Tư Triết có thể nói cảm ơn như vậy cũng khiến hắn có chút bất ngờ, nhưng người như vậy hắn cũng không muốn gặp gỡ hay giao thiệp. Bọn họ căn bản không phải người trên cùng một con đường. Do dự chốc lát, Phạm Tư Triết mới chậm rãi nói rằng:

-Trương Dương, mấy ngày này ra ngoài cậu phải cẩn thận một chút, Chu Dật Trần hình như muốn giáo huấn cậu, hắn ta vẫn đang tìm người bên ngoài, tôi không biết hắn có tìm được hay không nữa!

Phạm Tư Triết mấy ngày hôm trước có gặp Chu Dật Trần, Chu Dật Trần hiện tại bị thảm thế nào cậu ta biết rõ. Lúc nói chuyện phiếm, cậu ta cũng cảm nhận được mối hận của Chu Dật Trần đối với Trương Dương, lúc đó Chu Dật Trần còn nói là có phải dùng tiền mua chuộc cũng muốn cho Trương Dương một bài học thích đáng. Lúc đó Phạm Tư Triết đối với Trương Dương cũng không có ấn tượng tốt, lời này nghe xong cũng không để ý, có người giáo huấn Trương Dương thì cậu ta càng ưng ý. Nhưng Trương Dương ngày hôm nay đã giúp cậu ta, trong lòng cậu ta thấy cảm kích, lại nghĩ tới chuyện lần trước nên lúc này mới lên tiếng nhắc nhở Trương Dương một chút, bất kể nói thế nào, Trương Dương ngày hôm nay cũng xem như là ân nhân cứu giúp.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Muốn Mua Nhân Sâm Ngàn Năm

Chuyện Chu Dật Trần được thả ra, Trương Dương đã sớm biết. Từ đầu hắn đã biết rõ chuyện này, muốn triệt để đánh đổ Chu Dật Trần căn bản là không thể nào, dù sao chỗ hắn ta phạm tội là ở Hội sinh viên, một tổ chức thuần túy trong nhà trường. Chuyện như vậy dù lớn hay nhỏ thì nhà trường cũng ếm đi rất dễ dàng. Mục đích của Trương Dương lúc trước là để lại cho hắn ta một vết nhơ là đủ, cũng không ngờ Chu Dật Trần vẫn chưa được dạy dỗ đến nơi, lại vẫn nghĩ chuyện tìm người đến trả thù hắn. Phạm Tư Triết có lời nhắc nhở, đối với Trương Dương vẫn có tác dụng nhất định. Minh thương dễ chặn, ám tiền nan phòng, biết có kẻ đang bí mật trả thù chính mình so với cái gì cũng không biết vẫn hơn, Trương Dương sẽ có thể chuẩn bị sớm một chút. Kẻ bình thường thì hắn không sợ, nhưng hắn hiện tại không chỉ có một mình, nếu quả thật khiến Mễ Tuyết vì hắn mà bị tổn thương thì hắn sẽ áy náy cả đời đến phát điên mất. Rời khỏi đồn công an, Trương Dương dẫn Mễ Tuyết về thẳng nhà. Ngày hôm nay bầu không khí vốn là rất tốt, nhưng đáng tiếc bị chuyện đánh nhau làm hỏng, cũng may lần này nhân vật chính của cuộc ầu đã không phải là bọn họ, mỗi lần đi ra ngoài đều đánh nhau thêm một lần nên chỗ kia Trương Dương tuyệt đối muốn kính sợ mà tránh xa. Vừa rạng sáng ngày hôm sau Trương Dương liền lái xe ra cửa. Hôm nay là ngày chăm sóc chữa bệnh cho Tô Thiệu Hoa, nhân tiện cũng muốn đi thăm bố của cục trưởng Triệu một chuyến, hai người này hiện tại bệnh tình đều khôi phục rất tốt, Tô Thiệu Hoa đã qua thời gian rất lâu mà không phát bệnh, mỗi lần gặp mặt đều khoe Trương Dương chính là thần y. Mễ Tuyết một mình ở nhà tẻ nhạt nên cũng cùng đi với Trương Dương. Nhưng từ chỗ Tô Thiệu Hoa đi ra cũng chỉ có mình Trương Dương, nha đầu Tô Vi kia dĩ nhiên là nằng nặc đòi giữ Mễ Tuyết ở lại. Cô nàng muốn Mễ Tuyết ở lại đây một ngày chơi với mình, sau một ngày sẽ tự mình đưa Mễ Tuyết về nhà. Tô Vi mà “lên con” thì bao nhiêu người cũng không chống đỡ được, Mễ Tuyết cuối cùng bất đắc dĩ chỉ có thể đồng ý, quá đáng nhất chính là, lúc Mễ Tuyết đồng ý thì Tô Vi nha đầu này lại còn khiêu khích nguyền Trương Dương một cái. Kết quả này cũng làm cho hắn dở khóc dở cười, hắn vẫn dự định cho cuộc hẹn tiếp theo

vào buổi chiều nay lại bỗng đứng bị tiểu nha đầu này quấy rối, buổi hẹn này khẳng định là thất bại luôn rồi. Cuối cùng, có Mễ Tuyết khuyên bảo giúp, Trương Dương mới chịu rời nhà họ Tô để sang nhà Cục trưởng Triệu bên đó. Tình hình Triệu lão gia bây giờ cũng rất khá, cử động có chút bất tiện, nhưng cũng có thể tự mình ăn cơm, ngoài ra mình cũng có thể đi lại, ông ta có thể hồi phục như vậy đã khiến rất nhiều bác sĩ đều không thể tin được. Chúng nhồi máu não của ông ta nghiêm trọng như vậy, cho dù chữa khỏi phòng chùng cũng là bại liệt chứ đâu có như ông ta hiện giờ, rất nhiều việc vẫn có thể tự mình đi làm lấy. Qua với Triệu lão gia bên này, Trương Dương lại được thịnh tình khoản đãi, rốt cuộc là dùng bữa trưa ở đây. Trương Dương đến, cũng làm cho rất nhiều người người ở đây rất cao hứng, duy chỉ có Triệu Tuyết là có chút buồn bực, cô vốn định gặp Mễ Tuyết tỷ tỷ, không ngờ lại đã bị người khác nhanh chân đến trước. Triệu Tuyết còn dặn Trương Dương, lần sau trở lại, nhất định phải đem Mễ Tuyết tới cho cô. Điều này làm cho Trương Dương hơi dờ khóc dờ cười, hẳn ra ngoài là giúp người chữa bệnh chứ có phải là đi tặng người cho họ đâu. Rồi nhà Cục trưởng Triệu, Trương Dương trực tiếp trở về nhà luôn, mới quá Ngọ một chút, vừa vặn buổi chiều dành để nghỉ ngơi, sau đó qua xem xem bọn Hồ Hâm với Cố Thành thế nào rồi. Hai người này hiện tại đang là khi hứng thú cao nhất. Xe còn chưa về tới nhà, chuông điện thoại di động liên vang lên, không thể không nói hiện tại chuông điện thoại di động rất đơn điệu, không có bài hát như sau này, cũng không có hợp âm đơn giản.

-Alo, xin hỏi ai đấy ạ?

Số điện thoại di động rất lạ, Trương Dương bắt máy rồi hỏi luôn một câu.

-Trương tiên sinh, tôi là Lương Yến, mạo muội quấy rầy rồi!

Đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng một phụ nữ, Trương Dương nắm chắc tay lái, mặt thoáng lộ ra chút kinh ngạc. Lương Yến, Lương Yến của Khải Toàn Lâu, không ngờ cô ta lại gọi điện thoại cho hắn.

-Quản lý Lương sao, chào cô, không biết cô tìm tôi có chuyện gì?

Trương Dương giọng điệu rất khách khí, lần trước tìm chứng cứ về Chu Dật Trần, Lương Yến đã giúp đỡ không ít, nói thế nào thì cũng nợ cô ta một lần.

-Không biết anh có thời gian hay không, chúng ta gặp mặt nói chuyện thì tiện hơn chẳng?

-Gặp mặt, được thôi, cô ở đâu, tôi sẽ đến đó!

Trương Dương do dự chốc lát rồi rốt cuộc vẫn là gật đầu một cái. Lương Yến báo địa chỉ, là một quán trà, Trương Dương liền phóng xe tới. Trương Dương với Lương Yến cũng không hề có giao tình cụ thể gì cả, ngoại trừ mấy lần ăn cơm ra thì là lần trước cô ta có tìm giúp vài tờ hóa đơn. Lần này Lương Yến đột nhiên tìm mình, Trương Dương cũng có chút mơ hồ. Quán trà mà Lương Yến nói cũng không xa, sau mười mấy phút Trương Dương liền đến nơi, bên ngoài có bãi đậu xe, Trương Dương đỗ lại rồi đi vào bên trong luôn. Đó là một quán trà rất cao, trang hoàng rất xa hoa, phòng chùng cũng có tiếng ở đất Trường Kinh này nhưng chỗ này thì Trương Dương chưa từng tới. Bất kể là kiếp trước hay là hiện tại, Trương Dương đối với lá trà đều không nghiên cứu gì cả, cùng lắm thì cũng nếm ra hương vị, nhưng cũng nói không ra thế nào thì ngon. Hẳn như vậy, tự nhiên là rất ít đi quán trà, đối với một bác sĩ mà nói, quán trà cũng quả thực không gì mà đi, cũng không phải là nơi thương nhân nói chuyện làm ăn.

-Trương tiên sinh!

Mới vừa vào phòng khách, liền nhìn thấy Lương Yến mặc bộ đầm màu hồng nhạt đứng cách đó không xa phía đối diện vẫy tay với hắn. Cảnh Lương Yến còn có cái một gã trạc ngoài ba mươi, mặc áo sơ mi màu đen, tóc sáng bóng, cũng rất có cốt cách, vừa nhìn liền biết cũng là đang đợi mình.

-Quản lý Lương, sao không đến Khải Toàn Lâu mà lại hẹn tôi đến chỗ này!

Trương Dương cười ha hả bước qua, mặc kệ đám Lương Yến có mấy người thì hắn vẫn cứ đến y hẹn. Thêm một người thì càng tốt, Lương Yến người này đã tâm rất lớn, đối với rất nhiều người đều có ý đồ, điểm ấy hắn đã sớm cảm nhận được, không cần thiết thì hắn vẫn đứng là không muốn ở riêng một chỗ với cô ta.

-Trương tiên sinh, thật ra không phải tôi mà là Chủ tịch Tạ đây hẹn anh!

Lương Yến khẽ mỉm cười, không thể không nói cô nàng cười lên vẫn là rất đáng nhìn, ngày hôm nay cô mặc quần áo thể hiện đường cong đâu ra đó, hoàn toàn bộc lộ được ngạo nhân hùng khí là thế nào.

-Chủ tịch Tạ?

Trương Dương khẽ nhíu mày đánh giá người đi cạnh Lương Yến.

-Ngại quá, xin tự giới thiệu một chút, tôi là Tạ Huy, rất hân hạnh được biết anh, Trương tiên sinh!

Gã bên cạnh Lương Yến đưa tay ra với Trương Dương, miệng vẫn lộ ra nụ cười sáng lạn, lời nói cử chỉ đều rất nhã nhặn, vừa nhìn liền biết không phải là người tầm thường. Trương Dương đưa tay ra đơn giản bắt cho có lệ nhưng ngầm hiểu thì lại càng kinh ngạc hơn. Người tên Tạ Huy này bất luận là cách ăn mặc hay lời nói, đều giống như người có thân phận, không rõ anh ta vì sao lại tìm hắn, hơn nữa còn thông qua Lương Yến. và lại khi Trương Dương vừa nắm bắt tay cũng cảm giác, người này không có bệnh, thần thể rất khỏe mạnh, sẽ không phải tìm đến mình để xem bệnh. Lại nói, Lương Yến cũng không biết hắn có y thuật lợi hại như vậy.

-Trương tiên sinh, chúng tôi đã làm phiền rồi, xin mời vào?

Tạ Huy rất lịch sự đưa tay mời, nơi này là phòng khách, quả thực không phải chỗ nói chuyện, Trương Dương có hiếu kỳ cũng chỉ có thể trước tiên theo

bọn họ đi vào trong. Vào không sâu phía bên trong rất tinh xảo, trên tường trang trí mấy bức thư pháp khá đẹp, Trương Dương yêu thích đồ cổ, tự nhiên cũng nghiên cứu qua tranh chữ, liếc mắt là đã nhìn ra những tác phẩm thư pháp này đều rất không tầm thường. Hơn nữa có mấy bức đều là tác phẩm của danh gia.

-Trương tiên sinh, lần này thỉnh Lương tiểu thư mời ngài, là bởi vì tôi nghe nói, trong tay ngài có một cây nhân sâm ngàn năm, tôi là vì nhân sâm ngàn năm mà đến!

Nước đã sôi, Tạ Huy pha loại trà ngon bung cho Trương Dương một chén, chậm rãi nói, anh ta nói chuyện cũng là đi thẳng vào vấn đề, không một câu nào phí lời. Trương Dương con mắt bỗng nhiên rụt lại, quay sang liếc nhìn chăm chăm vào Lương Yến. Gã Tạ Huy này tìm đến hắn, dĩ nhiên là vì nhân sâm ngàn năm, không cần đoán cũng biết, đây là Lương Yến nói cho anh ta biết, lại còn đích thân hẹn hắn đến. Ban đầu lúc ở Khái Toàn Lâu, Trương Dương đã từng nói với Lương Yến và bảo cô ta giữ bí mật, Lương Yến đã đồng ý, không ngờ lại là giữ kín kiểu này đây. Lương Yến nhìn thấy ánh mắt Trương Dương thì trong lòng hơi có chút hoang mang, vội vàng giải thích:

-Trương tiên sinh, anh đừng hiểu lầm, Chủ tịch Tạ là bạn rất thân của tôi, trong nhà anh ấy lại có người bệnh cần nhân sâm ngàn năm, cho nên tôi liền nói cho anh ấy, anh yên tâm, Chủ tịch Tạ bọn họ nhất định sẽ cho anh cái giá vừa ý!

-Lương tiểu thư nói không sai, chỉ cần là nhân sâm ngàn năm, Trương tiên sinh ngài yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ cho ngài một cái giá vừa ý!

Tạ Huy cũng nói theo một câu, Trương Dương lẳng lặng ngồi ở đó, cũng không nói năng gì mà chỉ là nhìn hai người bọn họ. Thật ra trong lời nói của họ, Trương Dương đã nghe ra rất nhiều vấn đề. Lương Yến nói Tạ Huy là bạn rất thân, điểm ấy Trương Dương cũng không tin, Lương Yến là hạng người gì hắn biết rõ, bất quá là một ả rất thích câu rùa vàng(đào mỏ), chính mình làm bà chủ. Gã Tạ Huy này ăn nói không tầm thường, hẳn là gia thế rất tốt nên bị Lương Yến cho vào tầm ngắm. Hơn nữa, Tạ Huy đối với Lương Yến tín nhiệm hẳn là cũng không cao, cho nên mới phải nói ra 'Chỉ cần là nhân sâm ngàn năm' nếu như vậy, nếu như anh ta đã rất tin tưởng Lương Yến thì sẽ không nói như vậy mà sẽ trực tiếp định giá luôn. Đơn giản mấy câu nói, Trương Dương liền phân tích ra rất nhiều, đây cũng là thói quen trước kia của hắn. Khi rõ ràng chuyện gì xảy ra thì tiếp theo cũng là đề ứng phó. Nhìn Tạ Huy một hồi, Trương Dương mới nhẹ nhàng lắc đầu, chậm rãi nói rằng:

-Chủ tịch Tạ, ngài quá, lần này chắc phải làm anh thất vọng rồi, đúng là tôi có nhân sâm ngàn năm nhưng tôi sẽ không đi bán!

Nhân sâm ngàn năm này đã có hơn hai ngàn năm, một thiên tài địa bảo như vậy kiếp trước Trương Dương cũng chưa từng có, nay chiếm được đương nhiên phải cố gắng giữ lấy, không thể nào bán đi.

-Trương tiên sinh, tôi biết củ nhân sâm ngàn năm này của ngài cũng không lớn, nếu như ngài đồng ý, tôi xin ra giá 10 triệu, 10 triệu để mua lại củ nhân sâm ngàn năm này!

Tạ Huy vội vàng nói một câu, vẫn tràn trề kỳ vọng nhìn Trương Dương. Suy đoán trước đó của Trương Dương không sai, anh ta là hai năm trước quen với Lương Yến, Lương Yến là muốn dựa dẫm vào anh ta nhưng không thể thành công. Nhưng lúc đó Lương Yến cũng biết được một chuyện, biết nhà bọn họ cần nhân sâm, đặc biệt là nhân sâm có tuổi, Tạ Huy thường thường ra giá cao thu mua một ít nhân sâm tốt. Lần này Lương Yến sau khi thấy Trương Dương bất ngờ thu được nhân sâm ngàn năm thì liền xoay chuyển ý nghĩ, trước tiên cô tái liên hệ với Tạ Huy, chậm rãi nói bóng nói gió, cuối cùng mới lộ ra cho Tạ Huy là cô đã có tin tức về nhân sâm ngàn năm. Nhân sâm ngàn năm đối với Tạ Huy thật sự rất trọng yếu, nhận được tin tức anh ta liền đến ngay, mặc kệ tin của Lương Yến là thật hay giả anh ta cũng muốn thử một chút. Đương nhiên, nhân sâm giả cũng sẽ không lừa được anh ta, thu mua nhân sâm nhiều năm như vậy, đối với khoản này anh ta vẫn là rất tinh thông.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Tôi Sẽ Trị Bệnh Cho Ông Ấy

10 triệu, Lương Yến thoáng sùng sốt một chút. Lúc trước Trương Dương có nói nhân sâm ngàn năm của hắn ít nhất cũng trị giá tới tám triệu, Lương Yến cũng không làm sao tin tưởng, dưới cái nhìn của cô nàng, một củ nhân sâm như vậy dù cho niên đại rất cao cũng không đến nổi quý giá thế. Hơn mười triệu của năm 98 nếu so với giá trị sau này thì còn hơn nhiều. Hơn mười triệu, có thể đem mua lại toàn bộ Khái Toàn Lâu vẫn còn thừa, nếu có 10 triệu cô ta đã sớm thư thả đi làm bà chủ cho rồi chứ đâu cần làm thuê cho người khác nữa.

-Tạ tiên sinh, thật sự rất ngại nhưng tôi cũng đã nói, tôi sẽ không bán và cũng không có ý định bán!

Trương Dương khẽ cười lắc đầu, 10 triệu ư, có cho hắn thêm con số không ở sau hắn cũng không bán. Bảo bối như vậy chỉ có ở trong tay người hiểu nó mới có thể phát huy giá trị to lớn nhất, giao cho kẻ không hiểu thì chính là đang chà đạp và lãng phí, thiên tài địa bảo như vậy mà để bị chà đạp lãng phí thì tuyệt đối là điều Trương Dương không thể nào chịu nổi. Tạ Huy nhìn Trương Dương, thấy Trương Dương không nói gì, anh ta cũng im lặng. Nhìn nhau vài phút, trà đều đã nguội, anh ta mới mở miệng nói rằng:

-Chỉ cần thật sự có niên đại ngàn năm thì có bao nhiêu năm tôi sẽ trả cho anh bấy nhiêu vạn, như vậy có được hay không?

-Bao nhiêu năm, liền trả bấy nhiêu vạn?

Lương Yến trong lòng bỗng nhiên hồi hộp hẳn lên, cô còn nhớ rõ, Trương Dương nói củ nhân sâm ngàn năm này có niên đại hơn hai ngàn năm. Hơn hai ngàn năm thì đây chẳng phải là hơn hai chục triệu tệ hay sao. Hơn hai chục triệu, đó là con số cô ta chưa từng nghĩ tới, Lương Yến cúi đầu, trong mắt cũng không ngừng lấp loè sự đố kỵ, nếu như cô có 20 triệu thì cũng không cần cả ngày nghĩ cách mời chào đại gia, cô hoàn toàn có thể sống theo cách mình muốn, không cần tiếp tục phải bám vào đàn ông nữa. Trương Dương đột nhiên lại lắc đầu, Tạ Huy trong lòng cũng hồi hộp lên.

-Tạ tiên sinh, tôi nghĩ anh chưa hiểu ý tứ của tôi, bất luận là anh trả bao nhiêu tiền tôi cũng sẽ không bán, anh có trả 1 tỉ hay mười tỉ tôi vẫn sẽ không bán!

Quả nhiên, Trương Dương lần thứ hai cự tuyệt hẳn, hơn nữa còn triệt để từ chối như vậy. 1 tỉ, mười tỉ, đây đương nhiên là không thể nào, Tạ Huy cũng không bỏ ra nổi nhiều tiền như vậy, nếu không phải củ nhân sâm ngàn năm này đối với anh ta quá trọng yếu, anh ta cũng sẽ không ở đây cho Trương Dương hét giá như thế.

-Trương tiên sinh, nếu anh đã không muốn bán vậy coi như bỏ đi, nhưng tôi có một thỉnh cầu nho nhỏ, nhân sâm ngàn năm của anh, có thể cho tôi nhìn một chút hay không?

Tạ Huy hơi có chút ừ rừ nhưng vẫn cố hỏi một câu. Cho tới bây giờ, anh ta vẫn chưa hề tin tưởng Lương Yến hoàn toàn, nhân sâm ngàn năm quá hiếm có, anh ta đã gặp phải nhân sâm ngàn năm quá nhiều lần, đều nói có niên đại ngàn năm mà cuối cùng đưa đi giám định thì lần nào cũng chưa tới. Nhiều nhất cũng bất quá hơn bảy trăm năm là cùng. Cho nên anh ta mới hoài nghi như vậy, mới dám nói trước là chỉ cần hơn ngàn năm thì mỗi năm trả một vạn, cũng chính là vì tin không vượt quá ngàn năm thì sẽ không có điều kiện này.

-Nếu tôi đã không bán thì anh có xem nó cũng phỏng có ích lợi gì?

Trương Dương lần thứ hai lắc đầu, nhân sâm gửi trong két ngân hàng, trước khi có địa điểm thích hợp để bảo quản thì hẳn sẽ không lay ông tôi ở bụi này làm gì. Cho đến bây giờ thì đó đã chứng tỏ là một quyết định sáng suốt, mới chưa bao lâu mà đã có người bắt đầu chú ý đến nhân sâm của hắn rồi.

-Trương tiên sinh, hay là anh cứ để chủ tịch Tạ xem một chút đi, đối với nhân sâm anh ta cũng đã có nghiên cứu rất sâu, cũng có thể giúp anh xem xem củ nhân sâm này rốt cuộc là bao nhiêu năm!

Lương Yến không nhịn được cũng khuyên theo một câu. Trương Dương khẽ mỉm cười, lần thứ hai nói rằng:

-Cái này thì cũng không phiền đến Tạ tiên sinh, bản thân tôi đã là thầy thuốc trung y, niên đại nhân sâm ra sao sẽ không nhìn lầm đâu!

Lần này lúc nói chuyện, ngữ khí của Trương Dương đã thoáng cứng rắn hơn đôi chút. Nếu biết là có người muốn mua nhân sâm thì hẳn đã không ở đây mà mấp mé khua môi làm cho người ta phiền muộn.

-Quản lý Lương, Tạ tiên sinh, thật ngại quá, buổi chiều tôi còn có việc, xin cáo từ trước!

Trương Dương đứng lên, nhân sâm hẳn tuyệt đối sẽ không bán, ở lại chỗ này cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì, chi bằng cứ rời khỏi đây sớm một chút.

-Chờ một chút, Trương tiên sinh!

Tạ Huy vội vàng đứng giữ Trương Dương, chỉ cần có nhân sâm ngàn năm, bất cứ hy vọng nào anh ta đều sẽ không bỏ qua, thứ này đối với anh ta mà nói quả thực rất trọng yếu.

-Trương tiên sinh, anh có thể nán lại nghe tôi thưa chuyện chẳng!

Nhìn Trương Dương, Tạ Huy chậm rãi nói, Trương Dương lông mày hơi nhíu một cái, cuối cùng vẫn là gật đầu ưng thuận. Nghe chuyện cũng không quan hệ, dù gì nghe xong, hắn cũng sẽ rời đi.

-Nhà họ Tạ chúng tôi trước giải phóng chính là một gia tộc lớn. . .

Một lần nữa ngồi xuống, Tạ Huy không có phí lời chút nào, bắt đầu chậm rãi kể. Tạ gia, chính là gia tộc của Tạ Huy, trước giải phóng có tiếng tăm rất lớn, là gia tộc nổi danh về thương nghiệp, trong kháng chiến Tạ gia từng có rất nhiều anh hùng, riêng Tạ gia trong kháng chiến đã có đến bảy liệt sĩ hi sinh. Sau giải phóng, Tạ gia liền di chuyển ra Đài Loan, ở đây cũng vẫn là một gia tộc nổi danh. Ông nội của Tạ Huy cũng là một trong đám môn đệ tông quân năm đó, Tạ gia tông cộng có tám người là con cháu trực hệ tham gia, cuối cùng chỉ còn lại duy nhất ông nội của Tạ Huy. Tạ Huy từng nói, ông nội anh ta năm đó tự tay giết mười mấy tên giặc, ông ta chỉ huy chiến trận thì lại giết chết càng nhiều giặc hơn, lúc đó, ông nội Tạ Huy là một vị anh hùng đánh giặc có tiếng.

sau khi đến Đài Loan, ông ta liền chống đỡ cả gia tộc đi lên, khi đó thành viên gia tộc đã không còn nhiều, ông ta đã tiếp tục sống sót thì nhất định phải gánh vác trọng trách này. Toàn bộ Tạ gia được ông ta chống đỡ mà đi lên, sau đó thì ông ngã bệnh, đến nay đã nằm đó được mấy chục năm. Căn bệnh của ông ta thật ra là có từ thời kháng chiến, khi đó ông dẫn một cánh quân bị quân Nhật vây quét, bị vây trong núi hơn ba tháng, mùa đông trong núi không có lương thực, không có quần áo ấm quả thực chính là đòn chí mạng. Cuối cùng lưu chỉ còn lại ông ta và hơn ba mươi chiến sĩ, một quân đoàn chỉ còn lại từng ấy người. Cũng chính là từ đó mà bệnh ngấm vào gốc rễ khiến ông chịu bó tay xuất ngũ. Sau khi rất nhiều bác sĩ, trung y Tây y đều xem qua nhưng không có cách gì thì một thầy thuốc trung y cho kiến nghị ăn thật nhiều nhân sâm, bồi bổ nguyên khí để giữ lại tính mạng. Ông nội của Tạ Huy đã

mất quá nhiều nguyên khí, nếu không phải lúc tuổi trẻ thể chất tốt, sau điều kiện chữa bệnh lại càng tốt hơn thì ông đã không còn sống được tới bây giờ. Dùng nhân sâm giữ tính mạng, cũng chỉ có thể là nhất thời, muốn triệt để thay đổi bệnh tình của ông ta, nhất định phải dùng nhân sâm có niên đại ngàn năm trở lên mới được, nhân sâm như vậy mới có thể đem nguyên khí bù đắp cho ông ta một lần, coi như tái sinh. Bằng không thì ông ta lúc nào cũng có thể ra đi. Những năm gần đây, người của Tạ gia không hề bỏ bê việc thu thập nhân sâm, nhưng đáng tiếc nhân sâm ngàn năm thực sự quá khó tìm, bọn họ một lần may mắn nhất cũng bắt quá là hơn bảy trăm năm tuổi, chính là nhờ gốc nhân sâm đó mới giúp cho ông nội của Tạ Huy vẫn sống được đến nay.

- Trương tiên sinh, tổ phụ của tôi đã chín mươi tuổi, nhưng mỗi ngày đều chịu đựng ốm đau dần vật, ngài hãy hiểu cho tấm lòng con cháu, đây cũng là một kiểu bất hiếu, Trương tiên sinh, nếu như anh thật sự có nhân sâm ngàn năm, kính xin anh hãy cứu lấy tổ phụ nhà tôi, Tạ Huy tôi xin bái tạ tại đây!

Tạ Huy nói xong khom người trực tiếp hành đại lễ với Trương Dương.

- Tạ tiên sinh, không cần khách khí như thế!

Trương Dương vươn tay ngăn Tạ Huy lại, Tạ Huy đành cúi đầu chứ không bái tạ được nữa, dù có dùng sức thế nào cũng không được. Điều này làm cho Tạ Huy kinh ngạc nhìn Trương Dương một chút, hẳn không ngờ người có vẻ ngoài nho nhã như Trương Dương mà lại có khí lực to lớn như vậy.

- Trương tiên sinh, anh đồng ý rồi chăng?

Nhưng Tạ Huy phản ứng rất nhanh đã chốt hỏi.

- Không có!

Trương Dương trực tiếp lắc đầu, Tạ Huy trên mặt lập tức thể hiện sự thất vọng nặng nề, anh ta đã nói nhiều như vậy cũng chính là muốn thuyết phục Trương Dương đem nhân sâm bán cho mà cứu mạng cha mình. Anh ta nói những lời này đều là thật lòng, cũng không hề dối trá mảy may, những việc này sau khi nghe ngóng đều có thể hỏi thăm mà ra. Tạ gia ở Đài Loan quả rất có tiếng.

- Tạ tiên sinh, nhân sâm thì tôi không thể bán cho anh, các người sử dụng nhân sâm liên tính là có thể cứu mạng ông nội anh, nhưng cũng sẽ tạo thành sự lãng phí rất lớn, lãng phí như vậy hoàn toàn không cần thiết!

Trương Dương lại nói một câu, Tạ Huy vội vàng ngắt đầu, trong mắt của hắn một lần nữa lộ ra hi vọng.

- Trương tiên sinh, vậy ý của ngài là?

Trương Dương nói rất từ tốn, chỉ là ý tứ trong lời nói thì Tạ Huy không hiểu rõ được.

- Vừa nãy tôi cũng có nói, tôi là một bác sĩ trung y, bệnh của ông nội anh tôi có thể đi xem giúp, nếu quả thật cần nhân sâm ngàn năm, tôi sẽ giúp ông ấy phối thuốc, như vậy vừa không lãng phí, còn có thể chữa khỏi bệnh của ông nội anh!

Trương Dương chậm rãi nói, nếu như là nguyên khí tổn thương nặng nề, đây quả thật là rất cần nhân sâm, nhân sâm có hiệu quả bổ khí tốt nhất. Nhưng dùng như thế nào, hoặc thế nào là tốt nhất thì người bình thường vẫn đúng là không làm được, phương diện này chỉ có những người có thực lực về trung y mới có thể làm tốt. Mà Trương Dương chính là một người như vậy.

- Trương tiên sinh, ngài đi giúp ông nội của tôi chữa bệnh?

Tạ Huy có chút kinh ngạc nhìn Trương Dương, tựa hồ vẫn có chút không thể tin được. Cũng khó trách, ai bảo Trương Dương còn trẻ như vậy, dù người khác tin hẳn là bác sĩ nhưng cũng sẽ không tin tưởng y thuật của hắn, trong giới y học tuổi nghề là nhân tố không thể bỏ qua. Lại nói, với điều kiện của Tạ gia thì bác sĩ kiểu gì chưa từng xem qua chứ, nhiều bác sĩ như vậy cũng không được, Tạ Huy càng không thể tin tưởng Trương Dương.

- Đúng, tôi đi, nếu như anh tin tưởng, chúng ta cứ làm như vậy đi, còn nếu anh không tin tôi, vậy thì tôi không thể ra sức rồi!

Trương Dương gật đầu một cái, nếu như đối phương thực sự là mắc phải chứng bệnh khuyết thiếu nguyên khí nghiêm trọng thì hẳn thật là có biện pháp, dùng nhân sâm ngàn năm phối thuốc, rất dễ dàng cho hắn giải quyết. Cho dù không có nhân sâm ngàn năm, dùng hãn nội kinh cùng châm pháp, cũng có thể bổ sung chút nguyên khí, tăng chút nguyên thọ, nhưng đây cũng không phải là biện pháp chân chính, trị phần ngọn không trị phần gốc thì cũng chỉ là kéo dài sinh mệnh hơn chút mà thôi. Muốn chữa khỏi bệnh như vậy thật sự thì quả thực cần nhân sâm ngàn năm. Đây chính là thiên tài địa bảo trọng yếu có tác dụng của một người trong đó, có thể có hiệu quả mà rất nhiều dược liệu hiện đại, thậm chí thủ pháp khoa học kỹ thuật hiện đại đều không làm được.

- Trương tiên sinh, tôi tin, nhưng tôi vẫn có một điều kiện!

Tạ Huy khẽ cắn răng, không chờ Trương Dương phản ứng lại nói tiếp:

- Tôi nghĩ nên xem trước một chút nhân sâm của anh, nếu như nó thực sự là nhân sâm ngàn năm thì tôi sẽ để anh chữa bệnh cho ông tôi, anh thật sự chữa khỏi thì phí xem bệnh cứ dựa theo những gì vừa nãy tôi đã nói, nhân sâm niên đại bao nhiêu năm, chính là bấy nhiêu vạn!

Tạ Huy quan tâm nhất vẫn là nhân sâm, nhân sâm của Trương Dương thật có ngàn năm thì để Trương Dương đến xem cũng không sao, nếu không có niên đại này, vậy thì cũng không cần thiết.

-Chỉ phí thì sau này hãy nói, nhân sâm tôi có thể cho anh xem trước!

Trương Dương chậm rãi gật đầu một cái, Tạ Huy trong lòng cuối cùng cũng coi như giãn ra một thoáng, lúc này toàn bộ thân thể đều có cảm giác ung dung hơn hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Món Nợ Mơ Hồ

Trương Dương đồng ý giúp chữa bệnh so với kết quả mà Tạ Huy mong muốn có chút sai lệch. Tạ Huy muốn chính là nhân sâm ngàn năm, không nghĩ tới chuyện mời bác sĩ, nhưng hiện nay đối với anh ta mà nói thì chỉ là muốn nghiệm chứng xem có phải là có nhân sâm niên đại ngàn năm thật hay không đã, đây mới là điểm trọng yếu nhất. Nếu như để Trương Dương qua mà hắn không có cách nào chữa bệnh cho ông nội, đến lúc đó mua lại nhân sâm của hắn thì cũng giống vậy cả. Nếu không lần này anh ta qua đây một chuyến coi như là phí công.

-Trương tiên sinh, chúng ta có thể xem luôn bây giờ hay không?

Tạ Huy có vẻ hơi gấp gáp, thật ra bình thường anh ta rất bận, nếu không phải Lương Yến có “lời thề son sắt” rằng ở đây có nhân sâm ngàn năm thì anh ta cũng sẽ không có ý định chạy tới đây một chuyến.

-Được rồi, đi thôi!

Lần này Trương Dương đáp ứng rất sáng khoái. Nếu đáp ứng giúp người ta chữa bệnh thì nhân sâm có để bọn họ nhìn một chút cũng không sao, dù sao thì Tạ Huy vẫn chưa yên tâm. Đối với việc chủ động yêu cầu chữa bệnh, cũng không phải là Trương Dương bị lòng hiếu thảo của Tạ Huy cảm động, mà là bởi vì thân phận của ông lão này. Ông ta là vị anh hùng đã trải qua chiến tranh kháng Nhật, căn bệnh của ông cũng là vì chống lại kẻ xâm lược mà mắc phải, đối với người như vậy Trương Dương cho tới nay đều rất kính trọng. Giúp ông lão giải trừ đau đớn là chuyện hắn cần làm. Ra khỏi quán trà, Trương Dương trực tiếp lên xe của mình, thấy chiếc Benz của hắn, Tạ Huy vẫn không khỏi có chút kinh ngạc. Anh ta là người biết hàng, biết giá chiếc Benz này, kỳ thực xe của anh ta cũng cùng loại cùng giá với của Trương Dương, nhưng không phải mua mới, hình thức còn không sánh bằng của Trương Dương. Hai chiếc Benz cùng nổ máy phóng đi. Trương Dương gửi nhân sâm ở ngân hàng kiên thiết, hắn bây giờ là khách hàng lớn, tự nhiên là ký gửi được đồ vật ở chỗ này. Nhưng hắn cũng không mở tài khoản ở ngân hàng kia, mà là tại một chi nhánh tỉnh thành, mở tài khoản quy mô không lớn nên vẫn chưa có tủ sắt nghiệp vụ. Xong xuôi thủ tục, cầm chìa khoá, Trương Dương liền lấy nhân sâm gửi ở đây ra. Vẫn là cái lồng thủy tinh kia, bên ngoài vẫn bọc vài dầu như cũ, nhân sâm phải bảo quản ở nhiệt độ thích hợp nên vẫn cần bọc vài dầu. Mở lớp vài dầu ra, nhân sâm liền xuất hiện ngay trước mặt Tạ Huy, lồng thủy tinh tuy kín những độ thấu quang rất tốt, có thể để người ta nhìn thấy rất rõ ràng. Chỉ nhìn thoáng qua, hai con mắt Tạ Huy liền trũng lớn, mấy năm lại đây anh ta đã đi mua không ít nhân sâm, thấy qua rất nhiều loại lâu năm, đối với niên đại nhân sâm ngoạn cái liền có thể phán đoán ra đại khái. Củ nhân sâm trước mắt tuyệt đối là thật, hơn nữa tuyệt đối là loại lâu năm, niên đại loại này hắn là anh ta chưa từng thấy qua. Nhưng củ này so với một số nhân sâm ngàn năm anh ta thấy qua cũng không phải là hoàn toàn tương đồng, ít ra còn có một số đặc điểm của nhân sâm ngàn năm.

-Trương, Trương tiên sinh, đây thật sự là nhân sâm ngàn năm?

Nhìn tất cả những thứ này, Tạ Huy trái lại không dám xác định, không nhìn được liền hỏi Trương Dương một câu. Trương Dương gật đầu một cái, nhẹ giọng nói:

-Chính xác mà nói, rễ chính của củ nhân sâm này có niên đại hơn hai ngàn năm, là trân phẩm hiếm có đấy!

-Hơn hai ngàn năm?

Tạ Huy hơi sững sờ, lập tức quay lại nhìn củ nhân sâm trong lồng thủy tinh, con mắt của anh ta còn mang theo cái nhìn hừng hực. Hơn hai ngàn năm, vậy thì không sai thật rồi, anh ta bây giờ mới nghĩ tới một ít tư liệu giới thiệu về loại nhân sâm có niên đại hơn hai ngàn năm khác với nhân sâm ngàn năm ra sao, trong tư liệu cũng từng có miêu tả tương đồng với củ nhân sâm này, so với những gì anh ta đang nhìn thấy cơ bản là y chang như thế. Nhân sâm hơn hai ngàn năm, công hiệu sẽ càng lớn hơn. Như vậy nói cách khác, bệnh của ông nội anh ta thật sự có hy vọng rất lớn, có thể chữa khỏi hoàn toàn, nhân sâm ngàn năm đã có thể làm được việc, nhân sâm hai ngàn năm bắt tay vào làm càng dễ dàng hơn.

-Trương tiên sinh, củ nhân sâm này của ngài, làm ơn bán cho tôi đi!

Tạ Huy đột nhiên quay đầu lại nói luôn, trên mặt anh ta có vẻ rất là kích động. Người nhà bọn họ tìm kiếm nhân sâm ngàn năm đã rất nhiều năm, mỗi lần đều là mang theo hi vọng mà đi, sau đó đều là thất vọng mà về, lần này cuối cùng anh ta cũng không thất vọng, đã thấy được nhân sâm ngàn năm thật sự. Đây dù cho chỉ là một cái rễ chính, cũng đủ để cứu mạng ông nội anh ta. Không có ông nội thì cũng không có gia tộc anh ta hiện nay, ông nội của Tạ Huy trong gia tộc có địa vị rất cao, tất cả mọi người trong gia tộc đều lo lắng cho bệnh tình của ông lão, cũng đều vì chữa khỏi cho ông sớm một chút mà

nỗ lực. Gia tộc như vậy thời hiện đại kỳ thực cũng ít khi thấy, rất nhiều gia tộc càng nhiều hơn chính là tranh quyền đoạt lợi. Đây cũng không hổ là một gia tộc có tám tướng quân, bảy liệt sĩ.

-Tạ tiên sinh, anh quên mất lời hẹn của chúng ta vừa rồi sao?

Trương Dương nhíu mày, hắn đã đáp ứng giúp ông nội anh ta xem bệnh, không ngờ anh chàng này lại còn muốn mua lại cả củ nhân sâm. Đem nhân sâm giao cho bọn họ như vậy, đây tuyệt đối là một sự lãng phí. Tạ Huy sừng sốt một chút, mặt lại lộ ra một nụ cười khổ, nhẹ giọng nói:

-Trương tiên sinh, không phải là tôi không tin anh, thứ này đối với chúng tôi mà nói thực sự quá trọng yếu, anh cứ đem nhân sâm trực tiếp bán cho tôi, giá cả vẫn như chúng ta đã nói, có được hay không?

Anh chàng này lời còn chưa nói hết, Trương Dương sắc mặt cũng đã thay đổi.

-Tạ tiên sinh, tôi không thiếu tiền, cũng không cần nhiều tiền như vậy, tôi không hy vọng nghe anh nói những lời như vậy, nếu như không tin tôi, vậy thì mời về đi!

Trương Dương lần này nói chuyện ngữ khí cũng cứng rắn hơn, bán nhân sâm là tuyệt đối không thể nào, Tạ Huy nếu như vẫn dây dưa ở phương diện này, hắn tuyệt đối sẽ ngoan cố mặt rồi đi. Nhưng vị lão tiền bối kia cũng không thể không cứu, người ta cũng là vì nước mà gặp phải những tội vạ này, giết giặc lập được công lao, làm sao để cứu thì Trương Dương liền cũng chỉ có thể tự mình nghĩ cách.

-Trương tiên sinh, anh đừng nóng giận, tôi xin rút lại lời nói mới rồi, tôi đồng ý để anh ra tay chữa cho ông nội tôi mà!

Gặp Trương Dương sắp nổi giận, Tạ Huy vội vàng xua tay liên hồi, bây giờ anh ta mới phản ứng lại, dù là như thế nào thì giúp ông nội chữa bệnh mới là mấu chốt nhất. Trương Dương đồng ý chữa thì trước hết cứ để hắn chữa, chỉ cần không lãng phí nhân sâm là được, nếu như Trương Dương trị không hết, đến lúc đó lại mua nhân sâm về từ trong tay hắn cũng không muộn. Tạ Huy đối với Trương Dương vẫn không có lòng tin gì, chỉ là Trương Dương kiên trì thì anh ta cũng chỉ có thể làm như vậy.

-Anh về chuẩn bị đi, tôi đi Đài Loan không tiện, cũng chỉ có thể phiền lão gia tử tới đây vậy!

Trương Dương nhẹ nhàng gật đầu một cái, cần trọng thu hồi nhân sâm ngàn năm, nhân sâm này vẫn phải gửi lại ngân hàng, ở khu có mức độ bảo hiểm cao nhất. Khu vực có mức độ bảo hiểm cao nhất cần vân tay, nếu không có vân tay của Trương Dương thì ai cũng mở không ra. Tạ Huy cười khổ một tiếng:

-Trương tiên sinh, ông nội của tôi tuổi tác đã cao, bây giờ không tiện xuất hành, chỉ sợ là không tới được!

Trương Dương lông mày khẽ nhíu lại, đoạn lập tức nói rằng:

-Không tới được, vậy thì tôi phải đi một chuyến rồi!

Ông lão kia quả đã lớn tuổi, sức khỏe lại không tốt, không tiện xuất hành đúng là sự thật, người ta không thể tới, hắn cũng không thể cưỡng cầu, lần này e là cần phải khám bệnh. Khám bệnh, đặc biệt là đi xa khám bệnh, là chuyện Trương Dương kiếp trước hay làm, cũng là chuyện kiếp này hắn không muốn làm nhất. Nhưng lần này tình huống đặc thù, hắn không đi cũng không được, lão anh hùng hắn vẫn phải cứu. Tạ Huy gật đầu nói:

-Vậy thì phiền anh rồi, Trương tiên sinh!

Trương Dương nhẹ giọng nói:

-Tôi đi Đài Loan làm thủ tục khả năng sẽ cần chút thời gian, anh có cách nào có thể giúp tôi đi sớm một chút không?

Tạ Huy thoáng sừng sốt, lập tức nói rằng:

-Anh không cần đi Đài Loan, ông nội của tôi cũng không có ở Đài Loan, hiện ông đang ở núi Thanh Nhai an dưỡng, chúng ta chỉ cần đi núi Thanh Nhai là được!

Núi Thanh Nhai nằm phía tây Trường Kinh, cách chừng hơn hai trăm km, cũng nằm trong phạm vi tỉnh Giang Đông. Núi Thanh Nhai trong nước tiếng tăm cũng không lớn, nhưng rất nổi danh trong tỉnh, nơi này phong cảnh mê hồn, rất thích hợp cho du lịch an dưỡng, gần đây tỉnh cũng đang khai thác núi Thanh Nhai để thu hút càng nhiều người nơi khác đến đây du lịch. Ngoài ra, núi Thanh Nhai cũng là quê cũ của Tạ gia, ông nội Tạ Huy lên núi Thanh Nhai an dưỡng, chưa chắc là không có ý lá rụng về cội. Nếu ông qua đời thật liền có thể mai táng luôn ở chỗ này, được trở lại quê nhà. Ông nội Tạ Huy ở núi Thanh Nhai, đối với Trương Dương mà nói cũng bớt đi không ít phiền phức, bây giờ là năm 98, đi Đài Loan vẫn có chút phiền phức, có đôi khi thậm chí phải sang nước khác mà đi. Đặc biệt người có xuất thân như hắn, có một ông bố như vậy, mặc cho hắn không muốn thừa nhận, dù sao cũng là cha con, cũng sẽ ảnh hưởng đến chuyện đi Đài Loan, có thể không được phê duyệt thủ tục không chừng. Nay bệnh nhân ở ngay núi Thanh Nhai, tất cả những lo lắng này tự nhiên cũng là không còn.

-Trương tiên sinh, anh xem lúc nào thì qua được?

Tạ Huy lại hỏi một câu, bây giờ đối với chuyện Trương Dương đi núi Thanh Nhai sớm một chút anh ta là rất mực nhiệt tình, Trương Dương đi sớm một chút, bệnh của ông nội anh ta cũng có khả năng khỏi sớm một chút, cũng là có thể khiến cho người nhà bọn họ an tâm.

-Chờ một ngày đi, tôi chuẩn bị một chút, nhân tiện đưa bằng hữu cùng đi!

Nghĩ ngợi giây lát, Trương Dương mới nhẹ giọng đáp, ra ngoài nhất định phải chuẩn bị, Trương Dương lần này lại là đi khám bệnh, vẫn phải chuẩn bị ít đồ vật mang theo. Người hẳn phải đợi tự nhiên là Mễ Tuyết, hai người đã xác định mối quan hệ, lần này hẳn không thể để Mễ Tuyết ở đây một mình, vừa vãn núi Thanh Nhai phong cảnh rất đẹp, dẫn Mễ Tuyết đi theo một chuyến coi như du lịch giải sầu.

-Được, vậy chúng ta ngày mai xuất phát, tôi sẽ liên hệ với anh!

Tạ Huy gật đầu, hôm nay đã về chiều cũng không thích hợp xuất phát, ngày mai là vừa vãn, hơn hai trăm km không bao xa, ngày mai xuất phát sẽ có thể đến trong ngày, hôm nay anh ta vừa vãn có thể đem tin tức tốt báo lại nhà trước. Nhân sâm ngàn năm rốt cuộc đã tìm được, qua nhiều năm như vậy, bọn họ cuối cùng cũng coi như đã hoàn thành tâm nguyện khi ông nội anh ta còn tại thế. Trương Dương về nhà chuẩn bị, Tạ Huy cũng đi chuẩn bị, Lương Yến thì cùng đi theo Tạ Huy. Trương Dương lái xe, một lần nữa đang định về nhà thì đột nhiên lại nghĩ tới một việc. Trương Dương nhớ là kiếp trước sau khi nhân sâm ngàn năm rơi vào tay người Hồng Công kia thì có nghe đồn y đem nhân sâm bán cho người Đài Loan, cũng có người nói y đem bán cho người tỉnh Giang Đông, lại còn có người nói y đem bán cho người nước ngoài. Những tin đồn này lúc đó không ai biết là thật hay giả. Nếu như quả thực bán cho người Đài Loan, người mua lại nhân sâm rất có khả năng chính là Tạ gia, hiện nay trong nước hình như cũng chỉ có Tạ gia là khao khát có nhân sâm ngàn năm như vậy, hơn nữa Tạ Huy mới đầu đã ra cái giá 10 triệu. Thực sự là nếu như vậy, chỉ có thể nói Trương Dương đời này đã nhanh tay đoạt lấy nhân sâm ngàn năm mà lẽ ra đã thuộc về người ta. Như vậy cũng thật là khiến sự việc đảo lộn lung tung, cũng may Trương Dương hiện tại đã đáp ứng giúp họ chữa bệnh, món nợ mờ hồ này cũng không cần bận lòng nữa, mặc kệ kiếp trước nhân sâm ngàn năm có phải bị người Tạ gia kiếm được hay không thì kiếp này thiên tài địa bảo đó nằm trong tay hắn là được.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 159: Tư Thế Đầy Nhiệt Huyết

Khám bệnh, đặc biệt là đi xa khám bệnh phải chuẩn bị rất nhiều đồ đạc. Kiếp trước Trương Dương chỉ cần đi ra ngoài, đều sẽ mang theo hai trợ thủ, hết thấy đồ đạc cũng đều có trợ thủ chuẩn bị kỹ càng cho hắn, nhưng đáng tiếc hai trợ thủ đắc lực này đều biến mất ở kiếp trước cả rồi. Ngân châm là cần chuẩn bị nhưng cũng không còn là binh khí độc môn dùng một lần của hắn như kiếp trước, hiện nay châm cũng có thể dùng lại. Ngoại trừ kim châm ra còn có rất nhiều thứ thuốc có khả năng cần dùng đến, có một số nhất định phải phải chế ngay tại hiện trường mới được, bằng không thì sẽ còn phiền phức hơn. Ông nội Tạ Huy, qua miêu tả của anh ta mà thấy thì là thời chiến bị tổn thương nguyên khí, sau lại vì gia tộc phần đầu lần nữa khiến tổn thương mới nghiêm trọng như vậy, lần này trị liệu, chủ yếu cũng là nhằm vào phần nguyên khí tổn thương. Đây là nguyên nhân chính, nhưng có một số chi tiết nhỏ khác cũng không có thể bỏ qua. Nguyên khí đại thương, rất dễ sinh ra các loại biến chứng, cũng có khả năng có chút bệnh bản thân liền bị thương tổn về nguyên khí, sau đó không chú ý mà để tiếp tục thất thoát, thương tổn lấp kín, cho dù có bồi bổ thêm nguyên khí cũng vô dụng, sức khỏe ông lão theo đó cũng sẽ kém đi. Không có trợ thủ, những khâu chuẩn bị đồ đạc này Trương Dương cũng chỉ có thể tự làm lấy. Về đến nhà, Trương Dương cảm lấy một vài thứ rồi liền đi ra cửa. Hắn chủ yếu là đến các tiệm thuốc lớn, không ngừng mua thứ hắn cần, có thứ không dễ mua, hoặc là không mua được, hắn cũng chỉ có thể tìm tạm thứ thay thế. Điều này làm cho Trương Dương có chút hối hận, lần trước ở Tiểu áp sao không mua nhiều thuốc hơn. Chợ được liệu Đông y ở Tiểu áp rất đầy đủ, nơi đó có tất cả những thứ Trương Dương cần. Giằng co suốt mấy giờ, cuối cùng cũng coi như đại khái mua đủ những thứ cần sử dụng. Trương Dương về đến nhà lại bắt đầu xếp quần áo, giấy dép các thứ. Lần này ra ngoài không thể ngày một ngày hai sẽ trở lại, đồ dùng sinh hoạt cũng cần chuẩn bị, không thể đến đó cái gì cũng đều sử dụng của người ta. Thu dọn đầu vào đây, coi như là Trương Dương cũng hơi mệt chút, điều này làm cho hắn rất hoài niệm hai vị trợ thủ trước đây, nhưng đáng tiếc hai người này có quan hệ mật thiết với hắn, phỏng chừng đã không tồn tại ở trên cái thế giới này nữa. Vừa rạng sáng hôm sau, Trương Dương liền lái xe đưa Mễ Tuyết về. Đối với việc Trương Dương đem Mễ Tuyết đi sớm như vậy, Tô Vi vô cùng bất mãn, còn không đồng ý thả cho Mễ Tuyết đi. Cuối cùng vẫn là Trương Dương nói rõ, hắn muốn dẫn Mễ Tuyết đi khám bệnh, không thể làm lỡ thời gian thì mới coi như thôi, đây cũng là kết quả của việc Tô Thiệu Hoa đích thân đứng ra khuyên giải. Tô Vi nhà đầu kia, chính là cô bé không biết nói lý, Trương Dương có đưa ra bất kỳ lý do nào cũng đều vô dụng, hình như cô nàng luôn cho rằng, chuyện của người khác cũng không gì quan trọng sánh bằng chuyện của cô, hết thấy tất cả đều phải lấy cô làm trung tâm. Con gái mà có tính tình như vậy, Trương Dương tuyệt đối sẽ kính sợ tránh xa.

-Núi Thanh Nhai, chỗ đó cũng không gần đúng không?

Mễ Tuyết ở trên xe kinh ngạc nhìn Trương Dương, mãi đến tận lúc lên xe cô mới biết được chỗ bọn họ muốn đi là núi Thanh Nhai, nơi này thì cô có biết, hơn nữa trước đây đã từng đi qua, khoảng cách từ nhà cô đến núi Thanh Nhai cũng rất gần, chỉ có hơn ba mươi km.

-Anh biết, lần này khám bệnh, chúng ta vừa có thể lên núi Thanh Nhai chơi mấy ngày, cũng nên làm chuyến du lịch mà!

Trương Dương xoay đầu lại cười một cái, núi Thanh Nhai cảnh tượng cụ thể làm sao Trương Dương vẫn thật không rõ ràng lắm, kiếp trước mãi đến tận thời khắc cuối cùng, hắn cũng không hề nghe nói đến núi Thanh Nhai, nói vậy thì cũng không nổi danh cho lắm rồi. Lần này cũng thuận tiện là mượn cơ hội khám bệnh mà lên núi chơi một chút, bất kể nói thế nào, nơi này cũng là một ngọn núi đáng ngẫm.

-Được, đến núi Thanh Nhai, em sẽ đi chơi với anh!

Mễ Tuyết cười một tiếng, nụ cười cực kì đẹp đẽ, lần này đến phiên Trương Dương kinh ngạc. Sau khi Mễ Tuyết giải thích hẳn mới biết được, núi Thanh Nhai gần nhà Mễ Tuyết như vậy, Mễ Tuyết quê ở núi Phong Hoa, cùng một sơn mạch với núi Thanh Nhai, cụm sơn mạch này rất lớn, còn có rất nhiều sơn mạch nguyên thủy. Nói tới những ngọn núi quê nhà này, Mễ Tuyết cũng hay nói rất nhiều, lúc này thì cô nàng chỉ hận không thể đi thẳng một mạch tới núi Thanh Nhai. Trờ lại cho Mễ Tuyết thu xếp một ít đồ đồ đạc thì cũng vừa lúc Tạ Huy điện thoại tới, Tạ Huy vẫn ở quán trà hôm qua liền mời Trương Dương qua đó cùng đi. Lúc Trương Dương cùng Mễ Tuyết đến, Tạ Huy đã đợi ở đó, bên cạnh anh ta còn có ba chiếc xe đang đỗ. Một là chiếc Benz ngày hôm qua của Tạ Huy, còn có một chiếc xe thương vụ kiểu Bullet, cuối cùng một chiếc việt dã kiểu Đà, trên ba chiếc xe hình như đều có người.

-Bọn họ đều là một số thân nhân trong nước của gia tộc tôi, nghe nói Trương tiên sinh anh có thể chữa bệnh cho ông nội tôi thì cũng cất công chạy tới, muốn cùng anh đi xem một chút!

Thấy Trương Dương xuống xe, Tạ Huy lập tức tiến lên đón, hiện tại Trương Dương là khách quý của anh ta, cần phải làm cho Trương Dương thoải mái. Cho nên anh ta mới chủ động giải thích, không muốn để Trương Dương vì nhiều người mà sinh hiểu lầm.

-Tôi biết rồi, xem ra vai trò của ông nội anh trong trái tim tất cả mọi người đều rất cao!

Trương Dương gật đầu cười, vừa nhắc tới điểm ấy, Tạ Huy lại lộ ra thần sắc tự hào.

-Ưu điểm lớn nhất của Tạ gia chúng tôi chính là đoàn kết, trước đây chính là dựa vào đoàn kết mới được xưng là đại gia tộc vì nước, sau này thế hệ ông nội bọn họ cũng là dựa vào đoàn kết tác chiến, giết chết rất nhiều quân giặc, hiện tại thì cũng thế, gia tộc những năm lại đây phát triển cực kì tốt, cùng với việc chúng tôi không phát sinh nhiều chuyện vặt vãnh có quan hệ rất lớn!

Tạ Huy nói không sai, một gia tộc đoàn kết, thì bằng với có sức mạnh rất lớn, phát triển đi lên là chuyện sớm hay muộn. Các gia tộc khác cũng biết điểm ấy, nhưng để làm được là rất khó, một gia tộc nhiều người như vậy, ai không muốn giành phần nhiều lợi ích về bản thân mình. Cho dù là Tô gia, nhìn bề ngoài rất tốt nhưng cũng không chắc là một khi chuyện trọng yếu gì liền tàn mất đi, vẫn không bằng Tạ gia.

-Chúng ta lên đường đi!

Trương Dương trực tiếp nói một câu, Tạ Huy gật đầu, xuất phát sớm một chút, bọn họ liền có thể gặp ông nội sớm một chút. Ba chiếc xe, thêm vào Trương Dương tổng cộng là bốn chiếc cùng phóng ra khỏi thành phố. Núi Thanh Nhai ở vào huyện Thanh Nhai, tên núi đã rất rõ ràng, thật ra tên huyện cũng là lấy tên núi Thanh Nhai để đặt, rất nhiều ngôi nhà đều nằm bên dưới ngọn núi. Trường Kinh đi núi Thanh Nhai không có đường cao tốc liền mạch, chỉ có đường cao tốc 80kmh từ Trường Kinh đến Hồ Hà, đi xong những chỗ này, bọn họ đã trò chuyện ít đi. Như vậy sẽ phải lãng phí một ít thời gian. Nhưng cũng may tổng khoảng cách tương đối gần, bọn họ buổi sáng xuất phát, hơn hai giờ chiều là tới núi Thanh Nhai, ông nội Tạ Huy ở trong biệt thự trên đỉnh núi Thanh Nhai, bọn họ có mấy chiếc xe, tất cả đều lái thẳng đến trên núi rồi dừng ở trước ngôi biệt thự. Núi Thanh Nhai không tính là cao, đi mất buổi chiều là có thể tới, sau khi lên đỉnh núi thì thấy có vài người đang chờ bọn họ.

-Ông nội đâu?

Cổng lớn biệt thự có mấy người đang đứng, Tạ Huy sau khi xuống xe liền quay sang một người đàn ông chưa tới bốn mươi trong đó hỏi một câu.

-Ông nội ở phía sau, chú thật sự đã tìm được nhân sâm ngàn năm?

Người đó gật đầu một cái, lại trực tiếp hỏi một câu, mặt tựa hồ vẫn có chút không tin. Cũng khó trách, bọn họ nhiều người như vậy tìm đã nhiều năm như vậy, tất cả đều thành chuyên gia về nhân sâm mà cũng tuyệt không tìm ra nhân sâm ngàn năm, hiện tại Tạ Huy nói tìm được thì tất sẽ có chút hoài nghi như thế.

-Đại ca, vị này là Trương Dương, Trương tiên sinh, anh ấy là bác sĩ, sau khi nghe chuyện ông nội thì chủ động đến chữa bệnh cho ông, nhân sâm ngàn năm chính là bảo bối của Trương tiên sinh!

Tạ Huy cười cười, lập tức đem Trương Dương giới thiệu cho người đàn ông trước mặt.

-Trương tiên sinh, vị này là anh tôi Tạ Phi, anh ấy cũng là người vô cùng quan tâm đến chuyện nhân sâm ngàn năm, cho nên...anh bỏ quá cho!

Giới thiệu xong Trương Dương, Tạ Huy mới giới thiệu người kia, điều này cũng thể hiện sự tôn trọng nhất định đối với Trương Dương, đồng thời cũng là sợ Trương Dương sẽ có những ý nghĩ khác. Mễ Tuyết đi theo bên cạnh Trương Dương đang thăm đánh giá tất cả xung quanh. Núi Thanh Nhai thì cô đã tới mấy lần, nhưng biệt thự trên đỉnh ngọn núi này thì chưa tới bao giờ, nơi này đều là địa phận tư nhân, không cho người bình thường lui tới. Đây cũng là lần đầu tiên cô đến chỗ này.

-Không sao, xin chào Tạ tiên sinh!

Sau khi Tạ Huy giới thiệu xong, Trương Dương chủ động đưa tay ra, Tạ Phi lúc này mới vội vàng đưa tay ra bắt, vừa nắm quả thật anh ta hơi bị loạn. Ngày hôm qua nhận được điện thoại của Tạ Huy, thiếu chút nữa là trực tiếp chạy đến Trường Kinh luôn, cuối cùng vẫn là Tạ Huy bảo đảm đi bảo đảm lại mới chịu không đi mà ở chỗ này chờ bọn họ. Kỳ thực bọn họ cũng không phải là chờ Trương Dương, mà là chờ nhân sâm ngàn năm trên người hắn. Ông nội bọn họ mắc bệnh đã nhiều năm như vậy, xem qua vô số bác sĩ, cuối cùng tổng kết lại cũng chỉ có một biện pháp, tìm nhân sâm, nhân sâm càng lâu năm càng tốt, trăm năm có thể giữ lại tính mạng, ngàn năm thì lại có thể cứu mạng, cho nên những năm gần đây bọn họ vẫn đều đặn tìm kiếm nhân sâm ngàn năm, mãi đến tận khi gặp được Trương Dương.

-Chào Trương tiên sinh, xin mời vào!

Tạ Phi lúc này cũng coi như bình tĩnh lại, trước tiên không nói chuyện Trương Dương có thể giúp ông nội họ chữa bệnh hay không. Trương Dương nắm giữ nhân sâm ngàn năm, điểm ấy đã khiến bọn họ không thể thất lễ rồi. Hiện tại nhân sâm cũng không mua về đây được. Những người theo đến kia lúc này cũng đều xuống xe, những người này đa số rất trẻ tuổi, còn có mấy em bé. Lớn tuổi chút thì tất cả đều là phụ nữ, lái xe chính là hai gã trẻ tuổi, xem ra so với Trương Dương còn trẻ hơn. Những người này, sau khi đám Trương Dương bọn họ tiến vào, tất cả cũng đều tiến vào biệt thự.

-Tạ tiên sinh, tối hôm qua không nghỉ ngơi cho tốt đi, nóng tính chỉ như vậy, chuyện này đối với sức khỏe cũng không tốt, có trà hoa cúc đây hãy uống nhiều một chút, trước tiên hãy hạ hỏa cái đã!

Sau khi vào cửa, Trương Dương đột nhiên quay về phía Tạ Phi nhẹ giọng nói một câu, nói xong lúc này mới đi vào trong. Tạ Phi chính sùng sốt mất một lúc, mãi đến tận khi Trương Dương đi tới phía trước y mới phản ứng lại. Đuổi theo Trương Dương, mặt hắn vẫn mang theo chút kinh ngạc, ngày hôm qua hẳn quả thực không nghỉ ngơi, chủ yếu vẫn canh cánh tin tức chắc nịch của Tạ Huy bên tai. Bình thường y thật sự có thói xấu là rất nóng tính, sáng sớm hôm nay hẳn cũng cảm giác rất khó chịu, còn dùng ít thuốc hạ sốt, chỉ là hiệu quả không tốt lắm, vừa này biểu hiện cũng có bị phương diện này ảnh hưởng đôi chút. Không nghĩ tới Trương Dương chỉ nhìn qua vài lần, liền có thể nhìn ra những điểm này, điều này cho thấy Trương Dương đúng là một bác sĩ giỏi.

-Ông nội, ông sao rồi!

Biệt thự rất lớn, còn phân ra tiền viện và hậu viện, đến hậu viện, Tạ Huy đột nhiên bước nhanh về phía trước, trong sân có một ông lão đang đứng, bên cạnh còn có hai người phụ nữ tuổi trung niên đang đứng cạnh. Nhìn từ đằng xa, ông lão tóc đã trắng phau, lưng cũng đã hơi còng, đứng ở nơi đó mang lại cho người ta một cảm giác kiên cường như cây tùng trước gió, vẫn chứa một khí thế đầy nhiệt huyết. Trương Dương yên lặng gật đầu một cái, đây thật đúng là một vị lão nhân từng trải nơi chiến trường, khí chất đặc biệt của người như ông là thứ người khác không cách nào nắm giữ, chỉ có người thật sự trải qua máu lửa nơi chiến trường mới có thể có tư thế đầy nhiệt huyết thế này.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Linh Đan Diệu Dược

-Trương tiên sinh, xin mời!

Tạ Huy vì kích động mà chạy tới, nhưng Tạ Phi thì vẫn nán lại, vì nếu như hai người đều qua thì đó chính là bất kính đối với khách. Trương Dương mỉm cười gật đầu một cái, nhanh chân bước lên phía trước. Đồng thời những người theo họ lúc này cũng đều chạy tới, những người này chạy tới bên cạnh ông lão, vui vẻ kêu lên, có người gọi là ông nội, còn có người gọi là cụ nội. Trên mặt ông lão cũng tràn ngập nụ cười.

-Thật là hạnh phúc đoàn tụ!

Mẽ Tuyệt không nhịn được kéo tay Trương Dương, rất là ước ao nói một câu. Những người này hẳn đều là con cháu của ông lão, nhiều người vui vẻ hòa thuận tụ tập cùng nhau như vậy, quả thật làm cho người ta cảm thấy rất hạnh phúc. Trương Dương cũng nhẹ nhàng gật đầu một cái:

-Đây là một gia đình hạnh phúc!

Vào lúc này, Trương Dương lại nghĩ tới những lời của Tạ Huy trước đó, bọn họ toàn bộ cả gia tộc đều rất mực đoàn kết, trong nhà bọn họ sẽ không xuất hiện chuyện huynh đệ phản bội, hoặc là vì tiền tài mà tranh chấp. Một gia đình như vậy, cũng quả thật làm cho người ta ao ước.

-Ông nội, con xin báo cho ông một tin tức tốt, bọn con đã tìm được nhân sâm ngàn năm rồi, rốt cuộc đã tìm được rồi!

Tạ Huy khẽ kéo tay ông lão, rất hưng phấn nói, vào lúc này anh chàng làm cho người ta cảm giác so với trước đó hoàn toàn khác nhau. Lúc trước, Tạ Huy ôn trọng, thành thực, hào phóng, vừa nhìn liền biết là con nhà đại gia, hơn nữa đã có thể một mình gánh vác tình anh nhân sĩ một phương, còn bây giờ anh ta tựa như đứa bé, chỉ vì làm chuyện khiến ông nội hài lòng mà vui vẻ như được phát kẹo. Tạ Phi mặt cũng lộ ra nụ cười, nhân sâm ngàn năm, người của gia tộc tìm lâu như vậy, rốt cục vẫn là đã tìm được, dù vẫn chưa tận mắt thấy được, nhưng anh ta vẫn tin tưởng Tạ Huy. Tìm kiếm nhân sâm đã nhiều năm như vậy, người trong gia tộc chỉ cần tham dự thì hiện tại đều là chuyện gia về nhân sâm.

-Đừng chỉ biết có mình, nhà còn có khách đây!

Ông lão cười ha hả xoa đầu Tạ Huy, Tạ Huy đã hơn ba mươi tuổi mà tựa hồ vẫn rất hài lòng với kiểu âu yếm này của ông lão. Ông lão lúc nói chuyện vẫn đang nhìn Trương Dương, trong mắt của hắn tựa hồ mang theo chút gì khang khác.

-Ông Tạ, chào ông!

Trương Dương lúc này cũng đi lên, mỉm cười hỏi thăm ông lão một chút, đến gần càng thấy phong thái đầy nhiệt huyết của một quân nhân trên người ông lão thêm phần rõ ràng, dường như ông đã qua tuổi thất tuần, vì tư thế này đã vĩnh viễn lưu lại trên người ông.

-Ông nội, vị này là Trương Dương, Trương tiên sinh, trong tay anh ấy có nhân sâm ngàn năm, lại còn là loại đã hai ngàn năm tuổi, con đã được xem qua rồi ạ!

Tạ Huy vội vàng giới thiệu Trương Dương, trọng điểm nhắc đến vẫn là nhân sâm ngàn năm, cũng không có nói lên thân phận bác sĩ của Trương Dương. Cho tới bây giờ, Tạ Huy phỏng chừng cũng không tin tưởng vào y thuật của Trương Dương, hoặc là đối với anh ta mà nói, Trương Dương có thể mang theo nhân sâm ngàn năm tới đây, như vậy là đủ rồi.

-Ông Tạ, tôi có nhân sâm ngàn năm, nhưng tôi cũng là một bác sĩ, ông có thể cho phép tôi xem bệnh giúp ông hay không!

Tạ Huy không nói, Trương Dương liền tự mình giới thiệu, trước mắt thể trạng ông lão quả không tốt lắm, chỉ quan sát mấy lần, Trương Dương cũng đã nhìn ra rất nhiều vấn đề. Đầu tiên hẳn đã xác định là chứng khí hư, hơn nữa còn là khí huyết song hư, lại đã qua thời gian rất dài, muốn trị liệu cũng không dễ dàng, giống như một thân cây, tuy rằng gốc rễ vẫn còn, nhưng đã mục nát, không chịu nổi đại trị, chỉ có thể chậm rãi điều dưỡng.

-Cậu cũng là bác sĩ?

Ông lão con mắt đột nhiên sáng ngời, cười ha ha hỏi một câu, câu hỏi đó của ông ta khiến Trương Dương có chút không hiểu ra sao, cũng làm cho mấy anh em Tạ gia chịu không nổi được mạnh mẽ. Ông lão hẳn là lần đầu tiên gặp Trương Dương mới đứng, không biết vì sao ông ta lại nói là “cũng”.

-Ngại quá, là tôi có chút lỗ mãng, Bác sĩ Trương, xin mời vào!

Ông lão lại nói tiếp, được người bên cạnh dìu đỡ, ông ta cũng liền mọi người ra phía sau, huynh đệ Tạ gia nhìn nhau rồi cùng nhẹ nhàng lắc đầu, ai cũng không nói gì. Ngày hôm nay phản ứng của ông lão có chút không đúng lắm, nhưng họ cũng không nghĩ nhiều, có thể trị khỏi bệnh của ông lão mới là chuyện trọng yếu nhất.

-Trương Dương, anh làm sao vậy?

Mẽ Tuyết kéo tay Trương Dương, nhỏ giọng hỏi.

-Anh không sao, đi thôi!

Trương Dương lắc đầu, hẳn vừa nãy có một cảm giác rất kỳ quái, loại cảm giác này là cái gì thì không nói ra được, chỉ có thể tạm gác qua một bên, không suy nghĩ nữa. Biệt thự phía hậu viện có cái phòng khách rất lớn, bên trong phòng khách còn có tràng kỷ, ông lão được người ta đỡ chậm rãi nằm xuống ghế. Tạ Huy lúc này ghé sát Trương Dương có chút do dự, cuối cùng vẫn là ghé bên tai Trương Dương nhỏ giọng nói:

-Trương tiên sinh, trước tiên anh cứ xem bệnh giúp ông nội tôi, nếu như thấy không xong, anh chỉ cần đem nhân sâm bán cho chúng tôi là được!

Anh ta vẫn là không thể nào tin tưởng Trương Dương, trong lòng ghi nhớ vẫn chỉ là nhân sâm trong tay hắn. Điều này cũng không trách được, xem qua nhiều bác sĩ như vậy mà ai cũng không có cách, ngay cả mấy vị nổi danh nhất tất cả đều là nói dùng nhân sâm duy trì tính mạng, muốn chữa khỏi thật sự nhất định phải có nhân sâm ngàn năm. Trong lòng họ đã sớm tạo thành ý thức cố hữu rằng chỉ có nhân sâm ngàn năm mới có thể cứu mạng.

-Tạ tiên sinh, xin cứ yên tâm, lúc cứu người nếu cần đến, tôi sẽ không keo kiệt mà đem sắc nhân sâm ngàn năm ngay!

Trương Dương khẽ mỉm cười, nhanh chân tiến lên ngồi cạnh ông lão. Ông lão này từng trải qua đời chinh chiến, trên người vẫn lưu lại khí thế của anh bộ đội năm nào, nhưng không giống một số lão quân nhân vẫn mang theo tính xấu đường thành từ thời còn trong bộ đội. Tính cách của ông rất tốt, rất hiền lành, đối với mọi người đều như thế, hơn nữa còn rất hay mỉm cười, Trương Dương phỏng chừng, nếu không có tâm tính phóng khoáng này của ông lão, phỏng chừng hẳn cũng không kiên trì được tới giờ. Ông lão đột nhiên đưa tay ra, trực tiếp đặt trước mặt Trương Dương. Trương Dương như không có cảm giác gì, rất tự nhiên khoát tay lên bắt mạch cho ông lão, Tạ Huy và Tạ Phi lần này ngược lại là lộ ra chút kinh ngạc. Bọn họ chỉ nói Trương Dương là bác sĩ, cũng không nói hẳn là bác sĩ trung y, làm sao ông nội lại biết mà phối hợp như vậy, trực tiếp duỗi tay ra luôn. Từ tuổi tác của Trương Dương mà nói, hẳn có tính là bác sĩ, cũng không giống một vị bác sĩ trung y tào nào. Lúc này Trương Dương cũng không chú ý tới chi tiết nhỏ đó, sau khi đưa ngón tay khoát lên mạch khẩu của ông lão, lông mày hắn cũng dần dần nhíu lại. Ông lão mạch đập rất nhẹ, nhẹ đến độ nhất định phải dụng tâm đi cảm nhận mới phát hiện được, đây không phải là điều trầm mạch, mạch trầm thì dùng sức còn được, còn loại mạch tượng này bất luận là dụng lực đến đâu cũng chẳng ăn thua. Mạch đập nhẹ như ngọn đèn cạn dầu, như kiểu sắp thành cành cây trên cơ thể người, có thể thấy khí sắc ông lão tuy rằng không tốt lắm, nhưng cũng còn lâu mới đến mức kia. Buông tay ông lão ra, Trương Dương lông mày vẫn nhíu lại như cũ, bản thân cứ đứng đó không tự nhiên mà lắc đầu.

-Trương tiên sinh, thế nào rồi?

Tạ Huy là người lên tiếng trước tiên, vội vã hỏi một câu.

-Tiểu Huy, đừng nóng vội, cứ nghe Bác sĩ Trương đã!

Ông lão khoát tay bảo, Tạ Huy mở to mắt nhìn ông nội, lúc này mới lui sang một bên không hỏi dò nữa. Anh ta biết Trương Dương là bác sĩ, nhưng vẫn

đều gọi là Trương tiên sinh, ông lão ngày hôm nay lần đầu gặp Trương Dương, lại đã gọi hắn là “Bác sĩ Trương”, cách xưng hô của hai người này là rất có ý tứ. Nhưng điểm ấy không ai đi chú ý, lúc này họ đều đang nhìn Trương Dương.

-Ông Tạ, lúc còn nhỏ có phải ông có dùng qua thiên tài địa bảo như linh dược hay nhân sâm ngàn năm không?

Trương Dương quay lại, nhẹ giọng hỏi, ông lão con mắt lần thứ hai sáng ngời, còn Tạ Phi lúc này cũng nhìn về phía Tạ Huy. Tạ Huy trên mặt trực tiếp lộ ra vẻ kinh ngạc, ông nội anh ta từ nhỏ quả thực có dùng qua một loại linh dược, không có loại linh dược này thì ông đã sớm qua đời, căn bản không có bọn họ tồn tại. Chuyện này, người của Tạ gia đều biết, rất nhiều bác sĩ trước đây cũng biết, nhưng Trương Dương thì không biết, Tạ Huy dám khẳng định, mình cũng chưa bao giờ từng nói với hắn.

-Trước đây rất lâu, bởi vì bị thương quá nặng nên tôi đã có ăn một viên Tuyết Liên đan!

Ông lão gia chậm rãi nói, lúc nói chuyện còn không ngừng đánh giá Trương Dương.

-Thì ra là như vậy, đây hẳn là viên Tuyết Liên đan hiếm có chứ?

Trương Dương gật đầu một cái, lộ ra vẻ bình tĩnh, ông lão nói như thế, nghi ngờ của hắn cũng có thể mở ra, Tuyết Liên có rất nhiều, nhưng Tuyết Liên tốt thật sự cũng là vô cùng hiếm thấy. Như Tuyết Liên ngàn năm cũng là thứ thiên tài địa bảo hiếm có y như nhân sâm ngàn năm vậy.

-Đúng thế, lần cứu mạng đó thầy thuốc của tôi từng nói, viên Tuyết Liên đan làm vị thuốc ở đây chính là Tuyết Liên ngàn năm!

Ông lão chậm rãi gật đầu một cái, lúc nói chuyện còn nhìn xa xăm, tựa hồ đang nhớ lại điều gì.

-Ông Tạ, tôi muốn xem mạch lại cho ông kỹ hơn, liệu có được không?

Trương Dương lại lên tiếng, hắn không biết ông lão dùng qua loại linh dược này, nếu là biết thì vừa nãy cũng sẽ không bị mạch tượng của ông ta gây khó khăn. Trương Dương ngón tay lần thứ hai khoát lên mạch khẩu của ông lão, một cổ nội kinh từ đầu ngón tay Trương Dương dò ra, trực tiếp tiến vào trong cơ thể ông ta. Nơi cánh tay ông lão cảm nhận được một dòng nhiệt lưu. Ông ta đang ngưỡng vọng bầu trời bỗng lập tức thấp cúi đầu, nhìn chăm chăm vào Trương Dương, trong mắt của hắn cũng mang theo một cái nhìn khác lạ nói không ra. Lần này sau khi bắt mạch, Trương Dương còn nhẹ nhàng gật đầu một cái, tất cả bệnh trạng của ông lão hẳn rất cục đều rõ ràng. Dùng qua thiên tài địa bảo, dù cho chỉ là Tuyết Liên đan phối chế từ Tuyết Liên ngàn năm thì thể chất kia cũng không giống với người bình thường, chỉ dựa vào xem mạch phổ thông thì không được, Trương Dương phải dùng nội kinh dò đường, mới có thể xem xét rõ ràng. Vừa bắt đầu, Trương Dương cũng là không nghĩ nhiều như thế, cũng là không dụng nội kinh tham mạch, sau khi hỏi dò được ông lão xác nhận, hắn mới xem lại mạch tượng một lần nữa.

-Ông Tạ, ông là người có phúc!

Buông cánh tay ông lão ra, Trương Dương cười ha hả nói một câu.

-Bác sĩ Trương sao lại nói như vậy?

Ông lão cũng mỉm cười, trực tiếp hỏi một câu Trương Dương cười nói:

-Lúc ông hơn hai mươi tuổi, có phải từng bị trọng thương, mất máu quá nhiều đến nỗi gần như tử vong hay không, nhưng ông vốn phúc lớn mạng lớn, có người cứu giúp lại cho ăn một viên Tuyết Liên đan ngàn năm!

-Làm sao cậu biết, nhất định là người khác đã cứu tôi mà không phải chính tôi chuẩn bị sẵn Tuyết Liên đan?

Ông lão nhìn Trương Dương, lại hỏi một câu.

-Cái này không thể nào, lúc đó ông thọ thương, không phải chỉ dựa vào Tuyết Liên đan liền có thể cứu trở về, linh đan diệu dược là có tác dụng rất lớn, nhưng cũng phải có phương pháp sử dụng chính xác, không ai giúp thì ông cũng có thể ăn Tuyết Liên đan, có thể kéo dài tính mạng nhất thời, nhưng cũng không thể kéo dài tính mạng một đời, ông sẽ không sống tới bây giờ!

Trương Dương lắc đầu, khẳng định một câu, lúc nói chuyện trên mặt cũng mang theo phần nào cảm khái.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Về Nhà Với Em

Cách sử dụng thiên tài địa bảo, tuyệt đối không phải chỉ là nói đơn giản như vậy.

Cho dù thành phần thuốc được điều chế sẵn cũng cần chú ý đến cách sử dụng, tuyệt liên đơn ngàn năm đối với bệnh nhân đúng là có kết quả tốt nhưng cũng chỉ có tác dụng dùng trong lúc cấp cứu, muốn phát huy hết công dụng của tuyệt liên đơn nhất thiết phải phối hợp với nội kinh, trợ giúp mới có thể pháp huy hết công dụng của thuốc.

Người bệnh này tuổi đã cao, không có nội kinh, ông ta lại hoàn toàn hấp thụ hết tuyệt liên đơn, cái này thì chỉ có thể nói nên rằng lúc trước có người điều trị giúp ông ấy, mà lại còn giống như Trương Dương vậy, một bác sĩ giỏi có nội kinh thâm hậu.

Cho nên Trương Dương mới dám khẳng định, chắc chắn có người đã cứu ông ấy.

Ông cụ gật gù đầu, đoạn nói - Anh nói không sai, lúc trước quả thật tôi có gặp một vị quý nhân giúp đỡ tôi nên tôi mới có thể may mắn sống lại được.

Ông cụ nằm trên giường nhắm mắt lại vừa nói, gương mặt của ông cụ vừa lộ ra một nét bi thương.

-Cái này thì đúng rồi, tuyệt liên đơn chỉ cứu được cụ một lần chứ không có lần thứ hai được, mười mấy năm trước cụ có gặp phải trong bệnh nào không?

Trương Dương nhỏ nhẹ hỏi, hẳn hiểu ra lúc trước vì sao mạch của ông cụ lại như vậy.

Chính là tác dụng của tuyệt liên đơn ngàn năm, mới làm cho mạch của ông ấy nhẹ đến như vậy, giống như mù đường vậy, không biết đi thế nào không biết dùng thuốc nào để cứu, kỳ thực thì tình trạng sức khỏe của ông cụ cũng gọi là bình thường, đương nhiên cơ thể yếu ớt cũng là đúng vì nói cho cùng thì cụ cũng có tuổi rồi.

Ông cụ lại mở mắt, nhìn chăm chăm vào Trương Dương, hai anh em Tạ Phi và Tạ Huy lần này thì tròn to mắt ra nhìn.

Mười mấy năm trước, ở Đài Đảo có xảy ra một trận động đất, ông cụ lúc đó cũng ở đấy đi khảo sát tình hình kinh doanh của gia tộc, thế là không may bị đá núi rơi xuống đập vào đầu gây chấn thương nặng

Về sau, trải qua cấp cứu, nhờ có sự giúp đỡ của nhiều danh y, nên mạng sống của ông cụ mới giữ lại được, nhưng cũng chỉ là cứu được mạng của cụ chứ không hoàn toàn chữa khỏi bệnh được.

Lần gặp nạn đó còn làm cho ông cụ mất khá nhiều máu, tổn thương đến nguyên khí, mà trong khi lần bị thương này thì lại không có tuyệt liên đơn để trợ giúp cho cụ nên căn bệnh cứ thế kéo dài cho đến này.

Sau đó cụ có đi khám qua rất nhiều thầy thuốc, họ đều nói nguyên khí của cụ quá suy, không có phương pháp điều trị nào tốt cả nhất thời chỉ có thể dùng nhân sâm để hạn chế, nhưng mà nhân sâm thì cũng chỉ có thể cầm cự một lúc đó thôi chứ lâu dài thì cũng không ai dám chắc.

Nhiều năm trôi qua như vậy, chi tiền phí mua nhân sâm của gia tộc cũng không ít, chỉ cần chỗ nào có nhân sâm tốt là chỗ đó có bóng dáng của họ.

Cũng là bọn họ may mắn, nếu mà không phải vì bọn họ không tiếc công tiếc sức tìm mua nhân sâm mua lại mạng sống của ông cụ thì ông ấy cũng đã không gục rồi chứ đâu còn đủ sức mà đợi Trương Dương đến cứu.

-Mười mấy năm trước chuyện như thế này cũng xảy ra rồi, cái mạng này của tôi nên đi từ lâu rồi, nhưng mà tôi vẫn còn lưu luyến các con tôi!

Ông cụ than thở, mười mấy năm trước, trước khi gặp sự cố đó, sức khỏe của ông lúc nào cũng rất tốt, không nhìn ra ông cụ từng bị trọng thương, cũng có thể nói là công hiệu của tuyệt liên đơn thật là tuyệt vời, giúp sức khỏe của cụ bình phục như người bình thường, thậm chí còn có phần hơn một số người.

-Ông ơi ông đừng nói như vậy, bác sĩ, bác sĩ Trương, phải chăng bác sĩ đã có cách?

Tạ Huy vội vàng tiến đến quỳ bên cạnh cụ rồi quay sang hỏi Trương Dương một câu.

Cuối cùng thì lần này anh ta cũng gọi Trương Dương là bác sĩ, chuyện mười mấy năm trước ông cụ bị tai nạn lâm trọng bệnh không có bất kỳ ai nói cho Trương Dương biết, chỉ thông qua bắt mạch mà có thể biết được nhiều như vậy, trong số nhiều bác sĩ mà ông cụ đã từng khám qua thì chỉ có Trương Dương là người đầu tiên làm được như vậy.

Các bác sĩ khác cũng đều là thông qua hỏi thăm mới biết được chuyện đó.

Không cần biết là như thế nào nhưng Trương Dương cũng đã lộ ra phần nào năng lực của mình để mọi người tin tưởng vào thân phận bác sĩ của hắn.

-Cách thì có như có điều hơi phiền một chút.

Trương Dương gật gù đầu, vừa rồi bắt qua mạch đúng là hắn có nghĩ ra cách.

Chỉ là ông cụ tuổi tác đã cao, bệnh tình lại dễ kéo dài, nên khi điều trị có tất nhiên có phần khó khăn.

Lại thêm ông cụ lúc trẻ có bị tai nạn trọng thương, tuy nói rằng dựa vào linh dược mà phục hồi lại, nhưng nói cho cùng thì cơ thể cũng có phần bị tổn thương, chỉ cần đem cái mối họa ngầm mà mười mấy năm trước ông cụ gặp phải phát tác ra đây thì mới phức tạp như vậy chứ không chỉ có điều trị lần bị thương này thì cũng không có đến nỗi khó như vậy.

-Có cách thì tốt, chúng tôi không sợ khó khăn.

Tạ Huy vui mừng kêu lên, những bác sĩ khác cũng không có dám trả lời như vậy, chỉ dám nói là sẽ dốc sức chữa trị, lần này thì cuối cùng họ cũng nhìn thấy được hy vọng.

-Đúng chúng tôi không sợ khó khăn, bác sĩ Trương, anh cần thứ gì cứ nói thẳng.

-Tạ Phi cũng đi đến nói một câu, căn bệnh lâu năm của ông cụ cuối cùng cũng có hy vọng được chữa khỏi, bọn họ ai ai cũng vui mừng.

-Cần thiết gì tôi sẽ nói với mọi người, còn điều trị bệnh cho ông cụ cần một thời gian nhất định, ở đây có phòng ở dành cho khách không vậy?

-Có, có phòng ở dành cho khách, tôi sẽ chuẩn bị phòng tốt nhất cho anh, anh cứ yên tâm mà ở lại đây được rồi!

Tạ Phi liền gật đầu, không cần Trương Dương nói, anh ta cũng biết đi chuẩn bị chỗ ở cho hấn, không thể để Trương Dương lần nào đến trị bệnh cho cụ cũng phải lái xe đến.

-Được vậy tối nay tôi sẽ bắt đầu chữa bệnh cho ông cụ, nhưng à trong lúc trị bệnh tôi cần yên tĩnh, không nên có người bên cạnh!

Trương Dương đứng dậy nói một câu.

Căn bệnh của ông cụ hấn có thể chữa khỏi, cho dù không có nhân sâm ngàn năm đi chăng nữa hấn cũng chữa khỏi nhưng chỉ có điều là thời gian dài một chút, có thể ba đến năm năm liên tục điều trị.

Bây giờ có thiên tài địa bảo nhân sâm ngàn năm, thời gian điều trị có thể giảm đi rất nhiều, lại phối hợp với trị liệu của Trương Dương nữa thì nhiều nhất là ba tháng có thể khỏi hấn.

-Anh yên tâm, đảm bảo anh sẽ có một không gian yên tĩnh.

Tạ Phi lại đồng ý nói với hấn, chỉ căn bệnh của ông cụ được chữa khỏi thì tất cả đều chỉ là thứ yếu.

Trên đoạn đường đến đây, lộ trình cũng không phải là quá dài nhưng mà hấn cũng đã phải lái xe đến mấy tiếng, nên hiện tại trạng thái của hấn cũng không phải là tốt nhất.

Nghỉ ngơi một lát, đợi đến tối rồi điều trị, hiệu quả sẽ tốt hơn.

Cáo biệt với ông cụ Trương Dương cùng Tạ Huy đi ra phòng ngủ được bố trí cho hấn, Tạ Huy bố trí cho hấn một phòng rất lớn có riêng phòng khách, thư phòng và một ban công lớn, đứng ở ban công có thể nhìn thấy phong cảnh sơn cước mỹ lệ rất đẹp.

Không khí trên núi thật là dễ chịu, ban công mở to, khiến cho người bước vào cảm thấy rất thoải mái, Tạ Huy đưa hấn đến đây rồi liền rời đi.

Anh ta vừa rời đi thì Trương Dương và Mễ Tuyết như chợt nhớ ra điều gì liền đi vào phòng ngủ.

Căn phòng này rất được, cũng khá lớn, nhưng vấn đề là chỉ có một phòng ngủ, trong phòng ngủ lại còn là một giường đôi khá lớn và xa hoa cho Trương Dương.

-Anh đi tìm anh ta sắp xếp lại một phòng khác.

Trương Dương ngại ngùng cười, hai người đứng là một cặp tình nhân, nhưng mà vẫn còn chưa phát triển đến mức đó, hai người nay bình thường ở cùng nhau nhưng cũng ngủ khác phòng, cũng lắm thì cũng chỉ có ôm ấp nhau một cái.

-Đừng, không cần đâu.

Mễ Tuyết đột nhiên kéo Trương Dương lại, nhìn hấn và lắc đầu.

Nói xong đoạn gương mặt Mễ Tuyết liền ửng hồng lên, vội vàng cúi mặt xuống nói: - Phòng khách ở đây khá lớn, buổi tối em ngủ ngoài cũng được, chúng mình mới đến, đừng có làm phiền người ta như vậy!

Giọng nói của Mễ Tuyết rất nhỏ, như là sợ Trương Dương hiểu lầm vậy, nên có ý giải thích một câu như vậy.

-Được, anh nghe lời em!

Trương Dương mỉm cười, không còn nhắc đến chuyện chia phòng nữa, nhưng mà nụ cười trên gương mặt của hấn vẫn có chút gì đó lạ lạ, Mễ Tuyết nhìn

hắn sắc mặt lại có thêm phần đỏ lên.

Vừa rồi đến bản thân cô ấy cũng không biết, vì sao mà lại ngăn Trương Dương lại, có thể trong lòng cô ấy không muốn tách khỏi Trương Dương ở một nơi xa lạ như thế này, hoặc cũng có thể trong tim cô có một khát vọng nào đó.

Cụ thể là gì thì cô cũng không biết.

Trương Dương cũng không có nói gì nhiều, buổi tối trị bệnh cho ông cụ cũng hao tổn rất nhiều khí lực, nên bây giờ hắn cần phải đưa bản thân lên tới trạng thái tốt nhất.

Trương Dương đi vào thư phòng, hắn lấy ra từ trong người một chiếc hộp.

Trong hộp có ba viên thuốc, hắn lấy một viên cho trực tiếp vào trong miệng.

Đây là nhân sâm ngàn năm mà Trương Dương tự điều chế, ngoài nhân sâm ngàn năm ra thì còn có các loại thuốc bổ trợ khác giúp cho hắn có thể nâng cao kinh lực, cải thiện sức khỏe bản thân.

Những thuốc này hắn định đợi qua một quãng thời gian, ổn định lại rồi mới đem ra dùng.

Nhưng hôm nay muốn phục hồi về trạng thái tốt nhất của cơ thể mà chỉ nghỉ ngơi thôi thì không thể, nên nhất thiết phải dùng thêm sâm hoàn, thì trong khi điều trị Trương Dương mới nắm chắc được phần thắng.

Đây là một vị anh hùng đã từng tham gia kháng chiến, một người mà chính tay đã hạ gục mười mấy tên lính nhật, thế nên trị bệnh giúp một anh hùng như vậy Trương Dương cũng không có dám để bản thân có sơ xuất gì.

Sáu giờ chiều, Trương Dương mới đi ra khỏi thư phòng, hắn ta đi ra gương mặt hồng hào, tinh thần thoát nhìn thấy rất tốt.

Công dụng của sâm hoàn đang phát huy trong cơ thể hắn, hiện tại toàn thân hắn đều tràn đầy sinh lực.

Tìm thấy Tạ Huy, giao phó cho anh ta chút việc, Trương Dương quay lại phòng, lúc đó Mễ Tuyết cũng đang đứng ngoài ban công ngắm cảnh núi non.

Trương Dương từ từ đi đến từ phía sau cô rồi nhẹ nhàng ôm cô vào trong lòng.

-Trương Dương, nhà em ở ngay hướng đó, nếu đi theo hướng đó, vượt qua ngọn núi này là đến!

Mễ Tuyết vội đưa tay chỉ về phía xa, chỗ này cách nhà cô ấy không xa, làm cho nàng có một chút nhớ nhà.

-Em không định từ đây vượt qua núi chạy về nhà đấy chứ?

Trương Dương mỉm cười, nói đùa một câu, vượt núi tất nhiên là không thể, nhìn núi thế này ngựa cũng ngất, từ đây mà vượt núi để đi thì càng xa.

Gương mặt Mễ Tuyết có chút do dự, quay đầu lại, đôi mắt long lanh của cô ấy nhìn Trương Dương.

Khoảng cách của hai người rất gần, Trương Dương cúi đầu xuống thương thức cảm giác ngọt ngào lãng mạn đó.

-Trương Dương, đợi khi nào chữa bệnh cho cụ Tạ xong anh về nhà cùng em nhé?

Mễ Tuyết nhỏ nhẹ nói. Nói xong liền cúi mặt xuống, nét mặt càng đỏ hơn.

Trương Dương đứng ngạc nhiên, có đôi chút sửng sốt.

Mễ Tuyết mời hắn về nhà cùng, tức là muốn ra mắt bố mẹ cô ấy rồi, muốn nói chuyện của hai người cho bố mẹ cô ấy biết.

Nói thật Trương Dương vẫn chưa có chuẩn bị cho việc này.

Đến hai đời này hắn vẫn chưa có trải qua chuyện này, kiếp trước cũng có một số người phụ nữ, nhưng cũng không có đến nhà, lúc mà những người phụ nữ kia ở bên cạnh hắn hắn cũng biết, đều không phải là người có thể chung sống với hắn cả đời được.

-Anh không muốn thì thôi vậy!

Mễ Tuyết lại nhỏ nhẹ nói 1 câu rồi rời ra khỏi vòng tay của Trương Dương, chuẩn bị đi vào phòng ngủ.

-Anh đồng ý nhưng chỉ sợ người nhà em không thích anh, em là một cô gái xinh đẹp như vậy, làm sao có thể tìm một người bình thường như anh thế này được!

Trương Dương kéo Mễ Tuyết lại, không để cô rời đi. Rồi lại ôm cô lại vào trong ngực.

Trương Dương không có kinh nghiệm yêu đương, nhưng hắn biết, một cô gái muốn hắn đến nhà thì tức là thật sự muốn ở bên hắn.

Vừa rồi chỉ là hấn vẫn chưa chuẩn bị, chứ không phải là không muốn, vừa rồi nghe giọng nói thất vọng của Mễ Tuyết hấn mới phản ứng ngay như vậy.

Cũng may hấn phản ứng nhanh chứ không thì Mễ Tuyết quả thật là buồn lắm.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 162: Cự Của Trương Dương

Bữa tối ở Tạ gia khá phong phú, một nhà già trẻ lớn bé đều ở cùng ăn.

Lúc nhà họ ăn cơm không có nhiều quy tắc, đều vui vẻ cười nói ăn cơm, không giống như một số gia đình, lúc ăn cơm rất nghiêm túc, không được nói chuyện.

Đồng người nên cũng chia ra làm mấy bàn, Tạ Huy và Tạ Phi đều ngồi cùng bàn với Trương Dương.

Lúc ăn cơm cũng tiện nói chuyện với họ một lát, Trương Dương cũng biết ít nhiều về Tạ gia.

Tạ gia là một gia đình lớn, thành viên trong gia tộc cũng khá đông, ông cụ Tạ gia có tổng cộng năm người con trai, ba cô con gái, anh chị em họ của Tạ Phi cũng có đến ba chục người.

Ngoài ra còn có con em của các bạn bè họynh đệ của Tạ lão gia năm đó, bố mẹ của bọn họ đều chết trận cả, nhưng họ thì vẫn còn sống ở đây, và trong những năm trở lại đây đều sống cùng với nhau ở đây, thân phận và địa vị của họ đều không có gì khác biệt với con cháu của Tạ lão gia.

Tính thêm bọn họ và thêm cả con cái của Tạ Huy thì cả gia tộc nhà này cũng có đến cả trăm người.

Đây quả thật là một gia tộc lớn, khó khăn là cả trăm người cùng chung sống với nhau rất là hòa thuận, không có bất kỳ tranh dành gì với nhau.

Một gia đình như vậy trong cả nước chắc chẳng tìm được bao nhiêu.

Ngoài ra Tạ gia còn là gia đình đầu tiên cải cách tiến vào đại lục xây dựng gia tộc, từ Đài Đảo du nhập vào đại lục không đơn giản, cũng may mà nhà họ Tạ có nhiều mối kinh doanh ở nước ngoài hoặc ở Hongkong, đi làm ăn kinh doanh ở đại lục mới không gặp nhiều khó khăn.

Hiện nay, Tạ gia ở trong nước chủ yếu kinh doanh và bán lẻ châu báu, có đại lý ở rất nhiều thành phố, Trường Kinh cũng có.

Tạ Huy thì chủ yếu phụ trách nghiệp vụ ở Trường Kinh, toàn tỉnh Giang Đông, Tạ Phi thì phụ trách ở thị trường Hồ Hải, thị trường ở nơi đó quá nặng, lần này anh ta về đây thăm ông mình, cũng tiện ở lại đây luôn.

Có thể nói Tạ gia là một gia tộc lớn mạnh, tuy nhiên gia tộc như này kiếp trước không phải Trương Dương chưa từng gặp qua, bệnh nhân của hấn không ít người có thân phận có địa vị trong xã hội nên khi ở Tạ gia hấn cũng rất thân nhiên.

Nhưng còn Mễ Tuyết thì khi biết Tạ gia là một gia tộc lớn như vậy thì có phần hơi gò bó.

Bữa tối kết thúc khá nhanh, sau khi ăn cơm xong, Tạ Huy liền kéo Trương Dương đến một phòng khác, còn Mễ Tuyết thì tất nhiên là được hai cô gái khác dụ đi chơi.

Bọn họ đều là em gái họ của Tạ Huy, tuổi tác cũng có phần ít hơn Mễ Tuyết một chút, nhiệm vụ của hai cô ấy là tiếp Mễ Tuyết, để cho Trương Dương yên tâm trị bệnh cho ông Tạ.

Tạ gia trên dưới đều đối xử với Trương Dương rất chu đáo.

-Cụ oi cụ không cần căng thẳng, cách điều trị của cháu không khó, cũng không có đau đớn gì.

Trương Dương và cụ Tạ cùng đi vào một phòng, trong này khá yên tĩnh, Tạ Huy đưa họ đến đó xong liền rời đi, những cũng không đi xa, anh ta cùng với Tạ Phi vẫn cứ đứng canh ở trước cửa.

-Không sao, cậu cứ mạnh tay đi, tôi không căng thẳng!

Ông cụ cười một cái rồi ngồi xuống ghế, cơ thể cụ yếu quá rồi, không có người đỡ thì cũng không thể nào đi được, ở trong phòng này thì cũng chỉ ngồi được.

-Vậy được, chúng ta chuẩn bị một chút rồi bắt đầu!

Trương Dương gật đầu, bên trong phòng có một cái ghế và một chậu gỗ, trong chậu có chuẩn bị sẵn nước ấm.

Cơ thể của ông cụ yếu quá nên không thể trực tiếp nhận kinh lực của Trương Dương, chỉ có thể hỗ trợ từng chút một.

Trương Dương giúp ông cụ cởi bỏ áo khoác ngoài, trước tiên để cụ mặc đồ lót bước vào trong bồn gỗ, ngâm cả thân mình vào trong nước ấm, chỉ để mỗi đầu nhô lên.

Cái bồn gỗ của Tạ gia đúng là tốt thật, ông cụ nằm ở đó còn thoải mái nhắm mắt thư giãn được.

Ngâm mình một hồi, đợi cho mồ hôi trên trán ông cụ toát ra, Trương Dương mới lấy ra một cây kim, châm vào huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu ông cụ.

Châm xong cây kim đó, tay của Trương Dương búng một cái trên cán kim, nội kinh của hắn thông qua cây kim từ từ đi vào người ông cụ.

-Cậu dùng nội gia công của Trung Hoa chúng ta hử?

Ông cụ đột nhiên nói một câu, trong lúc đó mắt vẫn nhắm nghiền.

-Không sai, kiến thức của cụ thật là rộng, phải chăng trước kia cụ cũng từng nhìn thấy có người sử dụng nội công?

Trương Dương mỉm cười, câu hỏi này đối với hắn không có gì đáng ngạc nhiên, hắn lại lấy ra hai cây kim nữa, rồi châm vào một huyệt đạo khác trên đầu ông cụ.

-Có thấy qua nhưng rất ít, thêm cả cậu mới là hai người, mà lúc đó tôi vẫn còn trẻ.

Ông cụ nhẹ nhàng lắc đầu, nhắm mắt nằm đó như đang hồi tưởng lại chuyện gì.

-Là người đó giúp cụ dùng tuyết liên đan đúng không.

Trương Dương cười ha hả rồi lại lấy tiếp hai cây kim nữa châm vào phía dưới tai ông cụ.

Nhắc đến tuyết liên đan, hắn lại nghĩ đến ông của mình, cụ hắn trước đây cũng có thu được một gốc Thiên Sơn tuyết liên ngàn năm, chế ra hai mươi viên Thiên Sơn tuyết liên đan.

Đáng tiếc là chỗ Thiên Sơn tuyết liên đan đó bị dùng hết mất rồi, năm tháng đó chiến tranh loạn lạc nhiều, người cần được cứu giúp nhiều, cụ của Trương Dương cũng là một người có lòng tốt, gặp người nào có bệnh tình nguy kịch là cứu.

Cuối cùng còn lại để cho ông của Trương Dương được hai viên.

Chỗ còn lại đó cũng được ông của Trương Dương dùng hết luôn, không còn chút nào để lại cho hắn, đó cũng là điều mà Trương Dương tiếc nuối, trong tay không có một cái gì gọi là linh dược thực sự.

-Đúng, lần đó ân nhân cứu tôi cũng giống cậu, trước tiên cũng châm cứu cho tôi, rồi sau đó mới dùng thuốc.

Ông cụ nhỏ nhẹ nói, lúc được người đó cứu ông ấy cũng đã tỉnh rồi, cho nên cả quá trình ông ta đều nắm rõ.

-Trước khi dùng thuốc cần phải điều chỉnh lại cơ thể một chút, để cho thuốc có thể đạt được hiệu quả cao nhất, thế nên châm cứu cho cụ trước là rất bình thường.

Trương Dương mỉm cười, loại linh đan diệu dược thiên tài địa bảo này mà trực tiếp uống vào trong bụng thì lãng phí quá, bình thường thì bọn họ đều có tiến hành các phương pháp hỗ trợ khác.

Dùng nội kinh phối hợp là tốt nhất, bác sĩ mà không có nội kinh, thì cũng sẽ dùng một số loại thuốc khác hỗ trợ, uống thuốc hỗ trợ trước rồi sau đó lại dùng linh dược.

Nói cho cùng thì thiên tài địa bảo cũng khó có được, văn minh Trung Hoa mới có năm ngàn năm, muốn đi tìm kiếm dược liệu quý ngàn năm quả thật không đơn giản.

Ngoài những điểm trên ra còn có một điểm, trong tự nhiên, hiểu về những loại linh dược đó không chỉ có loài người, có nhiều loài động vật cũng có bản năng đó, thế là có thể bị những động vật khác lấy mất trước rồi.

Trong tiểu thuyết, có rất nhiều dược liệu quý, bên cạnh được bảo vệ bởi những linh thú, cũng không phải là không có lí, nhưng hiện thực thì không khoa trương như vậy, nhưng nếu như linh dược đích thực sinh trưởng ngàn năm mà còn tồn tại được thì quả thật là không đơn giản.

Một lúc sau, trên đầu ông cụ châm đến cả chục cây kim, Trương Dương kéo ông cụ lên, bắt đầu châm cứu ở phần cổ.

Trương Dương dùng đầu là kim pháp tu luyện từ nguyên khí, phối hợp với nội kinh để giúp cụ Tạ điều tiết lại cơ thể, sau đó mới bắt đầu dùng thuốc.

-Lần trước ân nhân cứu tôi có phương pháp cũng khá giống cậu, và cả sự ân cần của hai người cũng cũng giống nhau khiến cho tôi nhớ lại cảm giác đó, không nghĩ tôi được trước lúc chết lại có thể gặp một người tốt như thế.

Ông cụ lại nói thêm một câu, trong giọng nói có đượm thêm rất nhiều cảm xúc.

Ông cụ lại cười một cái, tiếp tục nói:

-Kỳ thực hôm nay tôi nhìn thấy cậu, liền cảm thấy cậu với vị ân nhân lần trước khá giống nhau, không phải là nhìn bề ngoài giống nhau, mà là cái khí chất ấy, cái phong độ ấy rất giống, lúc đó tôi lại có một cảm giác, mình lại được gặp ân nhân rồi.

-Thật không, vị ân nhân đó của ông tên là gì vậy, không biết chừng tôi có nghe qua!

Trương Dương cười đoạn nói, vừa nói chuyện vừa truyền nội kinh vào trong cơ thể ông cụ, thể trạng của ông cụ hiện giờ rất kém, tuy không nói dám nói rằng như đèn hết dầu nhưng cũng không có khác là bao nhiêu.

Nếu như không có hắc hắc, thì cho dù có nhân sâm giữ mạng đi chăng nữa, ông cụ cũng không sống được thêm mấy năm nữa, có nhân sâm tốt hơn nữa đi thì cũng chỉ có thể chịu được thêm một hai năm mà thôi.

Thảo nào người Tạ gia lại gấp gáp như vậy, họ cũng biết được điểm này.

Ông cụ từ từ mở mắt ra, nhìn Trương Dương nhẹ nhàng nói:

-Ông ta cũng giống như cậu, cũng họ Trương!.

-Họ Trương?

Lông mày Trương Dương hơi trau lại, ngạc nhiên nhìn ông cụ.

Sự phát triển của khoa học kỹ thuật hiện đại, làm cho nhiều người không còn xem trọng võ học cổ, hơn nữa võ học cổ lại rất là khó luyện, muốn luyện thành công nội kinh không đơn giản, cần phải luyện tập từ nhỏ, dẫn đến ngày nay những người theo phương diện này ngày càng ít.

Trương Dương thật ra cũng có biết một số môn phái, cũng biết một ít gia tộc võ học, nhưng mà mang họ Trương thì quả thật không nhiều.

Người họ Trương kia còn là một bác sĩ, cao thủ họ Trương, người hiểu y thuật thì còn ít hơn. Ít nhất theo Trương Dương biết, trong nước chỉ có Trương gia bọn hắc hắc mới vậy, không có gia tộc khác.

Ông cụ lại gật đầu, nói:

-Đúng, ông ấy tên Trương Đạo Càn, lúc tôi quen ông ấy, ông ấy cũng trẻ như cậu.

Tay Trương Dương đột nhiên run rẩy, tay hắc hắc dừng lại ở đó, kinh hãi nhìn ông cụ.

Trong lòng của hắc hắc, lúc này lục phủ ngũ tạng như đang quay cuồng. Trương Đạo Càn, cái tên này hắc hắc quen thuộc biết bao, đây là cụ hắc hắc.

Cái tên này tuyệt đối không sai, lúc nhỏ ông hắc hắc thường lôi bài vị của cụ cho hắc hắc xem. Trương Dương bắt đầu học nhận mặt chữ, ngoại trừ tên mình ra, nhận biết sớm nhất chính là ba chữ kia.

Tên Trương Đạo Càn, y thuật rất cao, có thể dùng nội kinh, nội kinh tương đương ông nội Trương Dương. Ngoài ra còn có tuyệt liên đan, thêm cả tuổi tác, đây, đây chính là cụ của Trương Dương.

Nhưng căn cứ hệ thống kia nói, những người có quan hệ với hắc hắc đều biến mất mới đúng, sao cụ hắc hắc, lại xuất hiện bất ngờ như vậy.

Đáng tiếc chính là, cái hệ thống chết tiệt kia sau khi biến mất liền không xuất hiện nữa, Trương Dương muốn gọi nó ra hỏi cũng không được.

-Lúc đó tôi đưa bộ đội đánh trận với bọn quý Nhật Bản. Sau đó đánh tan rồi, tôi mang theo rất nhiều người vào núi, bọn quý cần quét ở bên ngoài, những ngày sống trong núi rất khổ sở. Mấy lần chúng tôi định lao ra đều thất bại. Cuối cùng chỉ còn lại mấy chục người.

Ông cụ không phát hiện Trương Dương có điểm khác thường, vẫn tiếp tục nói.

-Có lần tôi trúng đạn của bọn quý Nhật Bản, lại ngã xuống vách núi. Tôi mạng lớn, bác sĩ Trương đang hái thuốc dưới vách núi, ông ta cứu tôi. Y thuật của bác sĩ Trương rất cao, không có ông ấy thì tôi đã chết lâu rồi. Mấy người nhóm tôi cũng sớm chết rồi.

Ông cụ từ từ nói, Trương Dương ghim lại nhịp tim nhảy loạn lên của mình, nhẹ giọng hỏi:

- Vậy sau đó?

- Sau đó?

Ông lão mở mắt, trên mặt lại càng bi thương:

- Sau đó bác sĩ Trương nói chúng tôi không thể cùng ở trong núi như vậy. Bằng không sớm muộn cũng chết hết. Ông nói chúng tôi là anh hùng đuổi quỷ, là hào hán. Ông ấy đã cứu chúng tôi, sẽ cứu chúng tôi đến cùng.

Ngừng một lúc, ông cụ nói tiếp:

- Sau đó một mình ông mò vào doanh trại của bọn quỷ, lừa dẫn toàn bộ bọn giặc đi, cuối cùng tạo cho chúng tôi cơ hội trốn thoát, nhưng ông ấy thì hy sinh.

Nói tới đây, mắt ông cụ một hàng nước lã dài, không phát hiện Trương Dương đã hoàn toàn ngây người ra.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Không Tồn Tại Ở Trên Thế Giới Này

- Hy sinh?

Trương Dương đột nhiên sững sốt, dựa vào những gì hần biết, cụ nội là sau giải phóng mới mất, lại còn đã từng trị bệnh cho rất nhiều người, ông nội hần lúc nhỏ còn cùng cụ đi khắp nơi xem bệnh cho người.

- Đúng thế, hy sinh, ông ấy hy sinh khi vẫn còn trẻ như vậy, không có lập gia đình, cứ như vậy vì những người vô dụng như chúng tôi mà hy sinh, đáng chết chính là chúng tôi chứ đâu phải là ông ấy!

Ông lão nước mắt chảy ra rồi ngẩn ngơ cũng không được, nói tới đây khóc càng dữ hơn, đầu cũng gục xuống. Trương Dương đứng đó, trực tiếp ngây ngẩn cả người. Hần đã nghe qua không ít chuyện về cụ nội từ chỗ ông nội hần, rằng y thuật của ông nội lúc trước rất cao, có mỹ danh Hoa Đà tái thế, nhưng đáng tiếc cụ lại là một người đứng ngồi không yên, thường thích bay nhảy khắp nơi. Dựa theo những gì ông nội từng nói, năm đó cụ nội thật sự đã cứu không ít người, có dân chúng bình thường, cũng có đại quan, với tính tình của cụ, trong chiến tranh cứu những người như ông Tạ là rất bình thường. Nhưng ông nội hần cũng chưa từng nói cụ nội đánh giặc, chớ nói chi là chuyện hy sinh.

- Chờ một chút, vừa nãy ông có nói là ông ấy không có lập gia đình, ông có xác định đúng thế không?

Trương Dương đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội vã hỏi, cụ nội hần là lập gia đình trong lúc chiến tranh, cụ thể năm nào thì Trương Dương cũng không biết, nhưng từ hần tuổi tác ông nội hần có thể thấy hần là sinh ra sau kháng chiến.

- Đúng, ông ấy không có lập gia đình, tôi biết ông ấy là độc đinh trong dòng tộc, không có lập gia đình đều là do chúng tôi hại ông ấy!

Ông Tạ vẫn đang khóc, đây cũng là điều ông ta đã chôn giấu nhiều năm, nếu không phải Trương Dương ông ta cũng sẽ không nói ra cho ai. Trương Dương lúc này đã hoàn toàn mộng mị tại nơi nào. Từ lúc Tạ lão gia vừa bắt đầu nói, hần cũng cảm giác được, người đó chính là cụ nội hần, sẽ không có nhiều sự trùng hợp như vậy, đặc biệt là người biết võ thuật cổ lại hiểu y thuật vốn là không nhiều. Không lập gia đình mà lại chết đi, điều này so với những gì Trương Dương biết là hoàn toàn khác nhau. Cụ nội hần tuy rằng cũng không có trường thọ, nhưng dù sao cũng đã sinh ra ông nội của hần, sau đó thời loạn lạc cũng vì cứu người mà bị hãm hại mà mất. Trương Dương tuy rằng chưa từng gặp nhưng những điều này là có thể xác định. Trương Dương đột nhiên nhớ tới một vấn đề then chốt, lần lại hỏi:

- Ông Tạ, ông có thể xác định ông ấy hy sinh sao, hoặc là nói, ông tận mắt thấy ông ấy hy sinh sao?

- Tôi có thể xác định, tôi tận mắt thấy súng máy quân giặc quét qua trên người ông ấy, sau đó tôi cùng mấy chiến hữu lên đoạt lại thì thể ông ấy đem an táng, ông ấy... là bởi vì chúng tôi mà chết!

Ông lão nói đoạn lại khóc lên, Trương Dương thì lại càng bối rối. Chết rồi, xác định là chết rồi, ngay cả thi thể cũng đã đoạt trở về là điều chứng minh tốt nhất. Như vậy nói cách khác, trên cái thế giới này lịch sử về cụ nội hần so với kiếp trước cũng không giống nhau, chỉ ít cụ nội hần kiếp trước là không có vì nguyên nhân chiến loạn mà chết. Hần lại nghĩ tới những gì mà hệ thống kia nói. Trong thế giới này những người cùng hần có quan hệ mật thiết người đều

sẽ biến mất, Trương Dương hiện tại xem như là rõ ràng thế nào là biến mất. Không còn cụ nội, tự nhiên không có ông nội hẳn, cha hẳn cũng là hoàn toàn biến mất rồi, Trương Dương hiện tại không biết là có cảm giác gì, bởi vì sự xuất hiện của hẳn lại khiến ông nội cùng với cha mẹ đều không xuất hiện, cái giá phải trả này tựa hồ quá lớn.

-Bác sĩ Trương, kỳ thực tôi rất hiếu kì, y thuật của cậu là học ở đâu, các người thật sự rất giống nhau, nếu không phải tôi biết ông ấy là con trai độc nhất không có huynh đệ, y thuật lại là gia truyền, tôi thật sự cho rằng cậu là hậu nhân của gia tộc ông ấy!

Ông lão lúc này đã bớt phần bối rối, nước mắt vẫn chảy nhưng không nghiêm trọng như vừa nãy nữa. Đối với ông ta mà nói, đây cũng là một loại phát tiết, cả đời mấy chục năm chưa bao giờ nói với ai, nói ra được thì cảm giác là không giống nhau, những chuyện này ông ta vốn không thể nói với ai ngay cả con cháu, nhưng nói với Trương Dương lại là tự nhiên như vậy, phảng phất tựa như Trương Dương vốn dĩ nên biết chuyện này.

-Y thuật của tôi là theo một lão đạo sĩ học, có thể lão đạo sĩ này cùng ân nhân của ông có quan hệ gì đó!

Trương Dương cứng ngắc cười cười, đoạn khăn trương cầm lấy kim châm tiếp tục, chuyện vừa rồi khiến hẳn tâm thần rung động, thiếu chút nữa là quên mất công việc chủ yếu.

-Tôi cảm thấy chắc là, ân nhân từng nói nghề của ông ấy là gia truyền, ông cũng là con trai độc nhất, nhưng ông ấy cũng không nói là có anh em đằng xa nào không, hoặc là phụ thân của ông ấy có các đệ tử khác hay không, các người có thủ pháp dùng kim châm cứu giống nhau, tôi tin là các người có quan hệ!

Ông Tạ nhẹ nhàng gật đầu một cái, Trương Dương mang đến cho ông ta một cảm giác quá quen thuộc, ông rất tin tưởng loại cảm giác này, cho rằng Trương Dương tuy rằng không phải hậu nhân của ân nhân, nhưng khẳng định có quan hệ với người đó. Ông ta không thể nào đoán ra, Trương Dương chính là hậu nhân của ân nhân, lại còn là con cháu trực hệ, nhưng đáng tiếc chính là, quan hệ của Trương Dương là từ đời trước, đời này xác thực không có một chút quan hệ.

-Ông Tạ, người kia còn nói gì nữa không?

Trương Dương vừa châm kim vừa nhẹ giọng hỏi, trong lòng hẳn có một loại cảm giác nói không nên lời, hẳn bây giờ cũng rõ ràng hơn rất nhiều. Dựa theo những gì hệ thống kia từng nói, hẳn là hết thầy người cùng hẳn có quan hệ đều sẽ biến mất, mặc kệ là vì nguyên nhân gì, đều sẽ không tồn tại ở trên cái thế giới này. Giống như ông nội của hẳn, liền cả cơ hội sinh ra đều không có, những người khác càng không cần phải nói. Biết được những điều này hẳn càng thêm phần khó chịu, dù sao đời trước rất nhiều người đều có tình cảm rất sâu với hẳn, bởi vì sự xuất hiện của hẳn mà những người này không thể tiếp tục xuất hiện tại thế giới này, không thể không nói là rất tàn nhẫn.

-Bác sĩ Trương, ngại quá, ngày hôm nay tôi đã thất thố rồi!

Ông Tạ cầm khăn mặt lên lau, vốn là ngồi ở trong thùng nước nên rửa mặt là rất thuận tiện.

-Không, tôi nghe chuyện của ông thấy rất cảm động, vị ân nhân kia đúng là một người tốt, nhưng đáng tiếc tôi không có cơ hội gặp gỡ ông ấy!

Trương Dương chậm rãi lắc đầu, trong lời nói mang theo một niềm thương cảm sâu sắc, ngay cả Tạ lão gia cũng bị hẳn cảm hoá.

-Đúng vậy, cũng không có cơ hội nữa, ngay cả cơ hội cho chúng tôi báo đáp cũng đều không có!

Tạ lão gia từ vừa nói vừa thở dài, ông ta căn bản không biết, hiện tại linh hồn của người đang chữa bệnh cho ông chính là con cháu của vị ân nhân kia.

-Ông Từ, tôi phải cho tăng nhiệt độ, ông hãy kiên nhẫn một chút, có thể sẽ hơi nóng!

Trương Dương khẽ mỉm cười, cố gắng trấn an tâm tình của chính mình, đưa tay lấy ấm nước từ phía bên cạnh, trong này đều là nước nóng, tất cả đều đã sớm chuẩn bị kỹ càng, đều là đồ vật mà Trương Dương có thể sử dụng đến.

-Yên tâm đi, cậu có đem bộ xương già này đi luộc, tôi cũng có thể chịu tốt!

Tạ lão gia cười ha hả một thoáng, đem chuyện này nói ra, tâm tình của ông đột nhiên cũng có cảm giác thông thoáng sáng sủa, đối với Trương Dương cũng có một thái độ khác so với trước. Giống như thân thiết hơn, như người nhà chứ không còn đơn thuần là bác sĩ với người bệnh.

... ..

-Tiểu Huy, anh ta rốt cuộc có ổn hay không?

Ngoài cửa, Tạ Phi có chút lo lắng nhìn vào bên trong, gian phòng cách âm có hiệu quả rất tốt, hai người ở bên ngoài cũng không biết bên trong rốt cuộc đang làm cái gì ra sao rồi.

-Em cũng không biết!

Tạ Huy cười khổ lắc đầu, trước anh ta chỉ là nghe nói Trương Dương có nhân sâm ngàn năm thôi, căn bản không ngờ hẳn là một bác sĩ, càng không có nghĩ tới chuyện hẳn sẽ chủ động lại đây chữa bệnh. Nghĩ đến đó, Tạ Huy lại nói:

-Em nghĩ hẳn là có thể, anh ta có thể bắt mạch mà biết được ông nội hai lần trọng thương, so với các bác sĩ khác không giống nhau, các bác sĩ trước đây

cũng không ai làm được thế!

-Hi vọng như thế đi, kỳ thực chỉ cần có nhân sâm ngàn năm thật sự là được, nếu không được thì hãy gọi bác sĩ Liễu đến!

Tạ Phi gật đầu một cái, bọn họ vẫn là trông vào nhân sâm ngàn năm. Bác sĩ Liễu mà họ nói đến, là một thầy thuốc đông y nổi danh trong nước, cũng là bác sĩ riêng của Tạ lão gia, bọn họ dùng giá cao thu mua nhân sâm, đều là để bác sĩ Liễu hỗ trợ phối thuốc cho ông nội dùng. Không có vị thầy thuốc này hỗ trợ, Tạ lão gia cũng đã không sống tới bây giờ. Có người nói bác sĩ Liễu đã từng xem bệnh cho rất nhiều người làm lãnh đạo, nếu là thời cổ đại thì đó chính là ngự y, sau đó về hưu ở nhà, người ta còn không muốn cho về, là chính bản thân ông ta kiên trì mãi mới được về hưu. Cho dù vậy thì cũng thường thường có người tìm ông ta xem bệnh, ngoại trừ lãnh đạo, người bình thường ông ta đều không tiếp. Tạ lão gia là bởi vì từ nhỏ từng có giao tình, đã cứu ông ta nên mới có thể được tận lực giúp đỡ như thế, nếu như không có tầng quan hệ này, bọn họ có xuất ra nhiều tiền hơn nữa cũng vô dụng.

-Vậy chúng ta có nên thông báo luôn cho bác sĩ Liễu hay không?

Tạ Huy cũng theo gật đầu, nghĩ đoạn lại nói một câu.

-Vẫn là chưa nên, chỉ ít nếu như mua lại được nhân sâm ngàn năm hãy nói, bằng không thì để Lưu bác sĩ biết có người khác xem cho ông nội thì e là sẽ giận!

Tạ Phi lắc đầu, bác sĩ tính khí kỳ thực đều có chút cổ quái, đặc biệt là bác sĩ giỏi. Y thuật càng mạnh, bọn họ tính khí càng quái càng nhiều, Tiêu áp có Cơ Hoành Quang chính là một ví dụ điển hình, Trương Dương cũng còn tốt chán, bất luận đời trước hay là đời này, tuổi tác của hắn cũng không lớn nên chưa hình thành loại tính khí cổ quái này. Nhưng đây là khi người ta không đắc tội với hắn, nếu thật đã đắc tội hắn, tính tình của hắn cũng sẽ quái lạ y chang.

-Kết!

Hai người đang nói, đột nhiên cửa mở. Trương Dương đã đỡ ông lão đi ra, ông lão mang trên mặt nụ cười, sắc diện cũng khá hơn một chút, chỉ là dưới chân còn có chút hư nhược, nhất định phải nâng đỡ mới đi được.

-Ngày hôm nay tôi châm cứu trước, liên tục ba ngày sau lại dùng thuốc, sau bảy ngày ông nhà liền có thể tự đi, sau một tháng có thể khôi phục bảy tám phần, sau ba tháng liền có thể khỏi hẳn!

Trương Dương nhìn hai người bọn họ, mỉm cười nói một câu. Ông lão bệnh rất nặng, cần thời gian rất dài, nhưng có nhân sâm ngàn năm trong tay, Trương Dương hoàn toàn nắm chắc là trong vòng ba tháng sẽ giúp chữa khỏi cho ông ta. Có nắm chắc thì tự nhiên lời nói cũng có thể đi ra.

-Thật sự, quá cảm ơn anh rồi bác sĩ Trương!

Hai anh em Tạ Huy đồng thời lộ ra sắc mặt vui mừng, ba ngày châm cứu cũng không có gì, ông lão trước đây không phải là chưa được châm cứu, từ xưa tới nay chưa từng có ai dùng châm trực tiếp giúp ông lão cải thiện thành công cả. Trương Dương làm thế nào đối với bọn họ mà nói kỳ thực đều không quan trọng, Trương Dương có câu nói thứ hai mới là trọng điểm. Sau bảy ngày, liền có thể làm cho ông lão tự cất bước, vậy thì đáng mừng biết bao. Từ khi đổ bệnh, ông lão cử động cũng không còn tự nhiên, các bác sĩ khác bất kể làm thế nào cũng chưa từng thay đổi được điểm ấy, vị bác sĩ Liễu kia cũng không làm được.

Nghe Trương Dương nói như vậy, hai người đứng là quá bất ngờ, vừa vui mừng khôn tả mà quên khuấy luôn chuyện bác sĩ Liễu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 164: Chồn Đuôi Cáo

Thời gian trị liệu lần này cũng không lâu, tổng cộng không quá nửa tiếng đồng hồ.

Tạ Phi chạy sang dìu ông cụ Tạ, Tạ Huy không ngừng cảm ơn Trương Dương, còn mời Trương Dương đi uống một ly, lúc này vì còn phải chữa bệnh, lúc ăn cơm cũng không uống rượu.

Trương Dương từ chối lời đề nghị này, giờ trời vẫn chưa tối, Trương Dương muốn đưa Mễ Tuyết lên núi đi dạo.

Mễ Tuyết hôm nay đã mời Trương Dương, mấy hôm nữa châm cứu cho ông cụ tạ xong, hắn cùng với Mễ Tuyết về nhà gặp ba mẹ, giờ hắn cần phải hỏi thăm tình hình một chút, tránh để đến khi đó lại hoàn toàn chẳng biết gì.

Mễ Tuyết đang ở hoa viên trong biệt thự, Trương Dương vừa tới, cô lập tức bước ra.

Tạ Huy nhìn thấy hai người họ đi với nhau, cũng không muốn làm bóng đèn, chỉ có thể dặn dò họ cẩn thận một chút, đừng đi lung tung, trên núi dù không có thú dữ, nhưng dốc núi cao, buổi tối đi lung tung cũng không tốt.

-Không khí trên núi thích thật, hồi nhỏ, em thích cùng chị lên núi hái quả dại, có mấy loại quả dại ăn rất ngon!

Ra khỏi cổng biệt thự, Mễ Tuyết lập tức chạy đi, còn dang hai tay ra.

Nhìn Mễ Tuyết chạy vui vẻ, tâm tình Trương Dương cũng bị nhiễm, ít nhất tin tức về ông nội khi này khiến hần sầu não cũng giảm bớt một chút.

Sau khi biết được chuyện này từ ông cụ Tạ, hần hoàn toàn hết hy vọng về những người quen kiếp trước, hần biết, cả đời này không thể gặp được ai nữa rồi.

-Trương Dương, sau này chúng ta mua nhà trên núi nhé!

Mễ Tuyết đột nhiên dừng lại, tròn mắt nhìn Trương Dương, lần này nói cô không đồ mặt nữa.

-Trên núi, không thành vấn đề, em thích ở đâu, chúng ta mua ở đó!

Trương Dương hơi sững người, lập tức cười nói, kiểu biệt thự trên đỉnh núi như Tạ gia hiện nay hần chưa mua nổi, nhưng không có nghĩa sau này không mua được, chỉ cần Trương Dương muốn, hần có thể kiếm được rất nhiều tiền.

Căn biệt thự của Tạ gia quá lớn, một mình chiếm cả một đỉnh núi, Trương Dương đoán chắc chi phí xây dựng không cũng đã tốn mấy chục triệu rồi, hơn trăm người sống ở đây cũng không thành vấn đề.

Tuy nhiên Trương Dương không cần biệt thự lớn như vậy, bọn họ không đông người như thế.

Mễ Tuyết chạy tới khoác tay Trương Dương, hai người cùng bước chậm chậm, trên mặt Mễ Tuyết còn nở nụ cười ngọt ngào.

-Trương Dương, sao anh tốt với em vậy?

Vừa đi chưa được mấy bước, Mễ Tuyết đột nhiên dừng lại hỏi Trương Dương, Trương Dương kinh ngạc nhìn cô, hần cũng không ngờ Mễ Tuyết đột nhiên lại hỏi câu này.

Vấn đề này, dường như rất phổ biến, rất nhiều cô gái đều hỏi câu này, những chàng trai biết ăn nói có thể nói ra một đống những lời ngọt ngào, dụ dỗ cho các nàng được vui vẻ.

Nhưng Trương Dương rõ ràng không phải loại người đó, bảo hần nói những câu như vậy hần không nói được.

-Anh đối xử tốt với em như vậy, bởi quan hệ của chúng ta không phải bình thường!

Im lặng một lúc, Trương Dương mới nói, Mễ Tuyết che miệng lên mỉm cười, cả người hơi dựa vào Trương Dương, hai người lại đi tiếp.

Câu nói của Trương Dương rất giản dị, quan hệ của bọn họ không bình thường, cho nên đối xử tốt với cô ấy, câu nói của Trương Dương nếu so với những người khác thì kém hơn rất nhiều, những chàng trai theo đuổi Mễ Tuyết, ai cũng khéo nói hơn Trương Dương.

Nhưng Mễ Tuyết lại thích nghe những lời như vậy, cô biết Trương Dương nói thật lòng, cô biết trong lòng Trương Dương có mình, như thế là đủ rồi.

-Đó là cái gì?

Mễ Tuyết đột nhiên ngừng lại, chỉ vào chấm trắng trong bụi cây phía trước, hôm nay ánh trăng rất sáng, có thể nhìn rõ mọi thứ trong bóng tối.

Trương Dương cũng quay đầu sang, lập tức sững sờ.

-Có phải thỏ hoang không, Trương Dương anh có thể bắt được nó không, nhưng đừng làm nó bị thương!

Mễ Tuyết nói tiếp, lúc nói còn có vẻ rất thích thú, trước đây cô đã từng gặp thỏ hoang trên núi, nhưng thỏ trắng thế này rất ít gặp.

-Mễ Tuyết, đừng động đây!

Trương Dương đột nhiên nắm tay Mễ Tuyết, còn dùng ức, vẻ mặt Trương Dương có chút căng thẳng.

Thị lực của hần tốt hơn Mễ Tuyết nhiều, vừa rồi nhìn thoáng qua, hần biết đây không phải thỏ, mà là một con chồn núi.

Nếu là chồn núi bình thường thì không sao, đây lại là một con chồn đuôi cáo, số lượng chồn đuôi cáo cực hiếm, rất ít quốc gia ghi chép về nó, rất nhiều người căn bản không biết đến sự tồn tại của loại chồn này.

Nếu chỉ như vậy thì Trương Dương sẽ không khẩn trương rồi, một con chồn nhỏ không thể nào dọa được hắn.

Vấn đề là, chồn đuôi cáo là một loài động vật mang kịch độc, Trương Dương là bác sĩ, cũng có hiểu biết nhất định về độc, độc của chồn đuôi cáo là một trong thập đại độc vật, thập đại độc vật này không phải là bảng xếp hạng trên TV, mà là chất kịch độc thật sự.

Rắn mắt kính đứng trước mặt nó cũng chỉ được coi như đũa con nít, thậm chí còn chẳng bằng đũa con nít.

Nghe nói, khí độc chồn đuôi cáo phun ra, có thể giết chết một con trâu, dịch độc của nó đáng sợ thế nào không cần nghĩ cũng biết rồi.

Mễ Tuyết không nói gì, cô không biết chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy Trương Dương không bình thường.

Trong lúc đó, lông tơ trên người Trương Dương lập tức dựng hết cả lên, lúc này con chồn đuôi cáo kia quay lưng về phía họ, lúc này nó lại xoay người, trợn trừng mắt nhìn họ.

Tốc độ của Chồn đuôi cáo rất nhanh, nhanh như chớp, cho nên cũng có người gọi nó là Chồn Tia Chớp. Vật cưng của Chung Linh trong tiểu thuyết Thiên Long Bát Bộ chính là Chồn Tia Chớp, tuy nhiên chồn đuôi cáo thực sự còn đáng sợ hơn Chồn Tia Chớp trong tiểu thuyết nhiều.

Ánh mắt của chồn đuôi cáo lạnh như băng, chăm chú nhìn Trương Dương.

Trương Dương cũng không nhúc nhích, cả người đều ớn lạnh, đừng nhìn thấy bộ dạng của chồn đuôi cáo đáng yêu, nó mà thực sự nổi bão, ngay cả hổ cũng xong đời, nếu Trương Dương thực sự phải đối diện với một con hổ cũng sẽ không sợ hãi thế này, đối với Chồn đuôi cáo, hắn thực sự không nắm chắc được điều gì.

Trương Dương đã nhanh chóng vận công, đối với chồn đuôi cáo hắn không chắc chắn, nhưng nếu chồn đuôi cáo thực sự công kích bọn họ, Trương Dương sẽ không khoan tay chịu chết.

-Trương Dương, đây, đây rốt cuộc là gì?

Mễ Tuyết nhỏ giọng nói, giọng của cô hơi run, sau khi chồn đuôi cáo ngoảnh đầu lại, cô cảm thấy có gì đó không bình thường.

Đây không phải thô hoang, thô hoang sẽ không đáng sợ như vậy, nhìn thấy ánh mắt xanh biếc của chồn đuôi cáo, Mễ Tuyết cảm thấy như đang bị một con rắn độc nhìn chăm chăm, cả người đều thấy sợ hãi.

-Mễ Tuyết, em ăn viên sâm này trước đi, nếu chút nữa có chuyện gì, em cứ chạy ngược lại, càng nhanh càng tốt, về đến nhà, nhớ đóng tất cả cửa sổ lại!

Trương Dương rất cẩn thận, lấy một viên sâm đưa cho Mễ Tuyết, sâm ngàn năm phối thành viên sâm cũng có tác dụng giải độc nhất định.

Đáng tiếc chồn đuôi cáo quá độc, viên sâm chưa chắc đã hữu hiệu, Trương Dương cũng chỉ phòng ngừa trước, ít nhất ăn viên sâm này, độc khí của chồn đuôi cáo cũng không lập tức độc chết người.

-Em, em không ăn, anh ăn đi!

Mễ Tuyết không nhận lấy viên sâm từ tay Trương Dương mà ra sức lắc đầu, bình thường cô chưa bao giờ cảm nhận thấy, lắc đầu cũng tốn nhiều sức như vậy.

-Anh ăn rồi, em mau ăn đi!

Ánh mắt Trương Dương không động, thấp giọng quát lên, hiện tại hắn không dám thả lỏng tinh thần, chồn đuôi cáo vẫn đang nhìn chăm chăm họ.

Mễ Tuyết nhận viên sâm, sau đó mới từ từ bỏ viên sâm vào miệng, nuốt xuống.

Ăn viên sâm như vậy không tốt, không chỉ lãng phí, mà còn có thể có tác dụng khác, đáng tiếc Trương Dương cũng không còn cách nào khác, sự nguy hiểm của chồn đuôi cáo thực sự quá lớn.

Lúc này trong lòng Trương Dương cũng hơi nghi ngờ, hắn không thể nghĩ ra được, một ngọn núi được coi là đã được khai phá, sao lại xuất hiện loài cáo đuôi chồn tuyệt thế độc vật khó gặp này. Loài chồn đuôi cáo này, so với nhân sâm ngàn năm còn hiếm hơn.

Bộp

Trương Dương đột nhiên vỗ Mễ Tuyết, đẩy Mễ Tuyết sang một bên, cơ thể hắn đồng thời lay động, trong nháy mắt, bóng trắng đã nhảy đến bên cạnh hắn.

Chồn đuôi cáo đã tấn công bọn họ.

-Chạy mau!

Trương Dương quát to, trong tay cầm một con dao nhỏ, đây là con dao gọt trái cây hắn mang theo bên người, lúc này không có vũ khí khác, chỉ có thể

dùng cái này thôi.

Mễ Tuyết nghe Trương Dương nói, theo bản năng chạy về phía biệt thự, bọn họ mới đi không được bao lâu, chỉ cần chạy nhanh, chưa đến 10 phút là có thể về đến nơi.

Trương Dương cầm con dao nhỏ, chủ động tấn công chồn đuôi cáo.

Hắn biết rõ, chồn đuôi cáo là loài độc vật có trí tuệ cao, nó có thể phân biệt được độ mạnh yếu của kẻ địch, nếu chồn đuôi cáo bỏ qua mình, công kích Mễ Tuyết, vậy thì chắc chắn là không trụ được.

Tốc độ của thằng nhãi này quá nhanh.

Giờ hắn chủ động tấn công, là muốn hấp dẫn sự chú ý của chồn đuôi cáo, để Mễ Tuyết có thời gian thoát thân, trong đầu hắn chỉ có Mễ Tuyết, không nghĩ được gì khác.

Trương Trọng Cảnh sáng tạo ra khí công Trương gia, chủ yếu là để tu luyện, con cháu đời sau đều bắt đầu thêm võ học vào, đáng tiếc võ học rất bình thường, không có công pháp quá cao siêu.

Tuy nhiên bọn họ có thân pháp rất tốt, đây chính là tổ tiên từng cứu một truyền nhân nội gia, người ta đã tặng thân pháp này để cảm ơn.

Bộ thân pháp này đặc điểm mạnh nhất là linh hoạt, Trương Dương hiện tạo đang dùng thân pháp này, tạm thời giữ chân được chồn đuôi cáo.

-Chi chi chi!

Chồn đuôi cáo kêu lên, chiếc dao nhỏ trên tay Trương Dương có sức uy hiếp nhất định với nó, nó biết Trương Dương này khó chơi, không chút lơ là.

Bóng trắng không ngừng bay qua bay lại, thân ảnh Trương Dương cũng lay động, Trương Dương hiện nay đã đem hết sức bình sinh ra rồi.

Hắn phải giữ chân chồn đuôi cáo, nhưng không dám đến gần nó, lúc này muốn chắc ăn là vô cùng khó khăn.

Mễ Tuyết vừa chạy không lâu thì dừng lại, vừa rồi Trương Dương đẩy cô đi, cô làm theo lời dặn của Trương Dương theo bản năng, một là cô không biết rốt cuộc đó là thứ gì, hai cũng là vì đây là phản ứng đối với một vật đáng sợ mà không biết rõ nó là thứ gì.

Sau khi chạy đi cô mới nghĩ, Trương Dương đang ở phía sau, Trương Dương đang gặp nguy hiểm.

Nếu không nguy hiểm, Trương Dương không thể bảo cô chạy đi, cũng không thể đẩy cô như vậy.

-Trương Dương!

Mễ Tuyết kinh ngạc kêu lên, lập tức quay người lại, chạy về vị trí lúc này, lúc này, Trương Dương và chồn đuôi cáo đã đổi vị trí cho nhau, chạy đến chỗ của đối phương ban này, Trương Dương đang giữ chân chồn đuôi cáo, để Mễ Tuyết bình yên bỏ chạy.

Còn kết quả sau khi mình giữ chân chồn đuôi cáo như thế nào, căn bản hắn không nghĩ đến.

Chạy đến nơi, không thấy bóng Trương Dương đâu, Mễ Tuyết lập tức sốt ruột, từ xa đột nhiên truyền đến vài âm thanh, nương theo ánh trăng cô mới thấy, ở phía xa xa có một bóng trắng vô ảnh một thân ảnh lơ lửng không ngừng biến động, tốc độ của hai cái bóng đó đều rất nhanh, nhanh đến mức cô không rõ rốt cuộc bên nào với bên nào.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 165: Trúng Độc, Tuyệt Vọng

Ở bên kia, Trương Dương căn bản không biết Mễ Tuyết đã quay lại.

Lúc này hắn chẳng có sức đâu mà lo chuyện khác vì tốc độ của chồn đuôi cáo này quá nhanh, Trương Dương đành dựa vào thân pháp để cuốn lấy nó, muốn làm nó bị thương rất khó.

Đối với Trương Dương mà nói, hiện nay điều may mắn duy nhất là đã thu hút được nó, để Mễ Tuyết có đủ thời gian chạy trốn.

Còn về chuyện bản thân hắn có thể thoát thân được hay không, Trương Dương không thèm nghĩ đến nữa rồi.

Thân pháp rất tiêu hao nội lực, Trương Dương cảm thấy được tốc độ giảm xuống của nội lực trong cơ thể, trán của hắn đã đầy mồ hôi, loại thân pháp này hắn duy trì không được bao lâu nữa rồi.

Cho dù trên người hắn có còn một viên sâm cũng vô dụng, viên sâm phải sử dụng chính xác mới có thể phát huy được tác dụng, đây không phải là thân đan trực tiếp bổ sung nội lực, hiện tại hắn chỉ có thể chống đỡ chút nào hay chút ấy thôi.

-Chi chi chi!

Chồn đuôi cáo kêu lên hai tiếng, hai mắt sáng lên, dường như nó hơi gấp gáp, động tác trở nên nhanh nhẹn hơn.

Chồn đuôi cáo tăng thêm sức lực, sức ép xuống Trương Dương lại tăng lên không ít, hắn chỉ có thể cố gắng hết sức để nghiêng người, né tránh công kích của chồn đuôi cáo.

Lúc này, hắn đã không còn bám lấy chồn đuôi cáo nữa, mà là chồn đuôi cáo đang đuổi theo hắn.

Cũng coi như là chạy, Trương Dương theo bản năng chạy về phía ngược lại, càng cách xa chồn đuôi cáo, Mễ Tuyết sẽ càng an toàn, dù sao chồn đuôi cáo cũng chỉ là một con chồn nhỏ, cấu tạo của các phòng trong biệt thự rất rắn chắc, chỉ cần đóng cửa, con chồn nhỏ này sẽ không vào được.

Hắn càng chạy nhanh, chồn đuôi cáo càng đuổi sát, tiếng kêu càng vang dội.

-Phù!!!

Trương Dương đang chạy đột nhiên dừng lại, tay còn vung mạnh lên, lưỡi dao gọt trái cây xẹt qua không trung.

Chồn đuôi cáo đang đuổi theo cũng nghiêng người né, tránh được lưỡi dao, tuy nhiên nó cũng không có cơ hội làm tổn thương Trương Dương.

Trương Dương đứng đó, không ngừng thờ phỉ phò, nội lực của hắn đã không còn lại bao nhiêu, quan trọng nhất là, trước mặt hắn là vách núi, không phải vách núi quá dốc, nhưng muốn chạy đua với chồn đuôi cáo ở chỗ này là không thể nào.

Chồn đuôi cáo đang ở tầng đá bên kia, cảnh giác nhìn Trương Dương.

Nó nhỏ nhưng trí tuệ rất cao, nó biết người trước mặt đang khó xử, vừa rồi một dao kia đã suýt chút nữa khiến nó bị thương.

Đó là lý do nó không thể nào bỏ qua cho hắn, đứng trên tầng đá, nó không ngừng kêu chi chi, chi là tạm thời nó chưa tấn công thôi.

Còn Trương Dương, lúc này phải nắm chắc thời gian, nhanh chóng khôi phục nội lực trong cơ thể.

Trên mặt hắn cười khổ.

Nếu kiếp trước gặp được chồn đuôi cáo, thế thì người chạy hắn là nó, kiếp trước nội lực của Trương Dương mạnh hơn bây giờ nhiều, thân pháp của hắn cũng có thể nhanh hơn, chỉ ít có thể nhanh tương đương với chồn đuôi cáo.

Chỉ cần tốc độ của hắn ngang với chồn đuôi cáo, vậy thì người thắng chắc chắn là hắn, chồn đuôi cáo chỉ am hiểu nhất chỉ có độc, tốc độ.

Đáng tiếc tất thảy đều vô dụng, hiện nay hắn quả thực không bằng được con chồn nhỏ này, hiện tại nội lực đã tiêu hao quá nhiều, bất cứ lúc nào đều có thể ở đây nuốt hận.

-Trương Dương!

Mễ Tuyết chạy nhanh tới, cuối cùng đã đuổi theo kịp.

Cô thờ hồng hộc, trên người đầy mồ hôi, khuôn mặt mang theo tia sợ hãi, một người, một cô gái chạy trên đỉnh núi không bóng người quả thực cần dũng khí rất lớn.

Sắc mặt Trương Dương biến đổi mạnh mẽ, hắn thật sự không ngờ Mễ Tuyết sẽ quay lại, một lần nữa đuổi theo.

Đây đồng nghĩa là tất cả những nỗ lực của hắn khi này đều uổng phí, hiện tại ngay cả tự vệ hắn cũng chưa chắc làm được, chứ đừng nói là bảo vệ Mễ Tuyết.

Cẩn rằng, cầm dao lên, Trương Dương không chút do dự, dùng hết nội lực toàn thân, lao về phía chồn đuôi cáo.

Hắn không còn thời gian để lựa chọn, cũng không có cơ hội để lựa chọn, hắn lúc này chỉ có thể làm vậy, bằng không cả hai đều xong đời.

-Chi chi chi!

Độ mất cảm với nguy hiểm của chồn đuôi cáo vô cùng cao, vừa nảy dựa vào bản năng đã né tránh được một dao, Trương Dương vừa cử động, nó cũng cử động theo.

Tuy nhiên lần này nó không né tránh, mà bỏ nhào về phía Trương Dương.

Động tác quá nhanh, dù là Trương Dương hay chồn đuôi cáo, trong nháy mắt cả hai đụng vào nhau, chồn đuôi cáo né được dao của Trương Dương, cắn một phát vào tay hắn.

Khi Trương Dương phát hiện được thì đã không kịp nữa, tuy nhiên tay còn lại của hắn đã phản ứng, đánh trúng chồn đuôi cáo.

Đáng tiếc tay đẩy lại không cầm dao, bằng không có thể lần này đã khiến chồn đuôi cáo bị thương nặng.

Cơ thể nhỏ bé của chồn đuôi cáo bị Trương Dương đánh bay đi, ngã xuống vách núi, sau khi lăn vài vòng chồn đuôi cáo lại đứng dậy, kêu vài tiếng với Trương Dương, xoay người, chạy xuống vách núi, lát sau đã chẳng thấy bóng dáng đâu.

Trương Dương ngồi xuống, sắc mặt tái nhợt.

Ngón tay hắn không ngừng điểm lên người, điểm xong mới đưa cánh tay lên, giữa cánh tay, có hai dấu răng rất sâu, xung quanh dấu răng đã biến thành màu đen.

Chỉ dựa vào độc khí của chồn đuôi cáo đã có thể giết chết được một con trâu, dịch độc của nó độc thể nào căn bản là không thể nào tưởng tượng được.

Không độc, thì sao có thể trở thành một trong thập đại độc vật được.

-Trương Dương, anh sao rồi?

Mễ Tuyết chạy đến trước mặt Trương Dương, lo lắng và quan tâm hỏi.

Cô vừa hỏi xong, ánh mắt đã nhìn xuống cánh tay Trương Dương, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đột nhiên tái nhợt, cho dù cô không biết gì, nhưng nhìn dấu răng sâu kia cùng với làn da đen thui, cô biết chắc chắn là có phiền phức.

-Anh không sao, sao em quay lại?

Trương Dương cố gắng chống đỡ, nở nụ cười, bị chồn đuôi cáo cắn, hắn biết là lần này mình lành ít dữ nhiều.

-Em, em lo lắng cho anh, anh thật sự không sao chứ?

Mễ Tuyết rất lo lắng, bộ dạng của Trương Dương nhìn không giống không có chuyện gì, da trên cánh tay Trương Dương đen thui, dùng mắt thường cô cũng có thể nhìn thấy tốc độ khuếch tán từ từ của nó.

-Cô bé ngốc, em không ở đây anh mới không có chuyện gì đấy, đợi em chạy rồi, anh sẽ chạy!

Trương Dương cười lắc đầu, đương nhiên là hắn đang nói dối rồi.

Bị chồn đuôi cáo cắn, dù là tổ tiên hắn kiếp trước, dù là vị đại nhân thánh y kia cũng sẽ gặp phiền phức lớn, vẫn không cách nào xác định được căn bản có cách nào để cứu được mình không.

Đổi lại là hắn hiện tại thì có thể nói là gần như tuyệt vọng.

-Em sợ, em sợ mất anh, em không biết rốt cuộc là có chuyện gì, nhưng em cảm thấy, nếu em thực sự chạy đi thì có thể mãi mãi sẽ không được gặp anh nữa, em không thể chạy, cho dù chết, em cũng phải chết cùng với anh!

Mễ Tuyết khóc, cô nhào và lòng Trương Dương, khóc òa lên.

Mễ Tuyết khóc rất thương tâm, những gì cô nói rất thực lòng, lúc chạy đi, cô thật sự có cảm giác này.

Trương Dương nhẹ nhàng vuốt tóc cô, trong mắt vừa có vẻ không nỡ, vừa có một tia hạnh phúc.

Lúc nguy hiểm, Mễ Tuyết không từ bỏ hắn mà nguyện ý chết cùng hắn, điều này đối với hắn mà nói đã là quá đủ rồi, thật sự có một cô gái nguyện ý chết cùng anh, đó mới là người thực sự yêu anh.

Dù nói thế nào, Trương Dương kiếp này, cuối cùng cũng đã tìm thấy tình yêu thật sự.

-Trương Dương, màu sắc trên tay anh, nó đang lan ra kìa!

Mễ Tuyết khóc một lúc, mắt nhìn cánh tay Trương Dương, ngừng đầu lên lo lắng hỏi.

-Anh biết, vết đen này đang lan ra, anh cũng nên rời đi rồi!

Trương Dương khẽ mỉm cười, độc tính của chồn đuôi cáo quá mạnh, e là dù hắn có dùng thuốc sâm thì cũng không thể nào kháng cự lại, vừa rời hắn điểm huyết mình để độc tích khuếch tán chậm một chút, nhưng cũng không thể ngăn độc tính lan ra.

Độc của chồn đuôi cáo thực sự quá lợi hại, e là vừa rời hắn có chặt đứt tay mình cũng vô dụng, bằng không Trương Dương sớm đã chặt tay để cứu mạng mình, chứ không ngây ngốc ngồi đây chờ chết rồi.

-Rời đi?

Mễ Tuyết có chút mơ hồ, sắc mặt cô lập tức biến đổi, cô hiểu ý của Trương Dương.

-Không sao, con người ai cũng có ngày này, chẳng qua là sớm hơn vài chục năm thôi!

Trương Dương ôm vai Mễ Tuyết, khẽ cười, trong lòng hắn cũng đau khổ, kiếp trước hắn xui xẻo gặp phải tai nạn trên không, kết quả đã trở về đây.

Kiếp này, những ngày tốt đẹp vừa mới bắt đầu, giờ lại có kết quả thế này, hắn không biết rốt cuộc ông trời chơi trò gì với mình, hay là do mình thật sự rất xui xẻo nữa.

Chỉ có điều, hắn không biết lần này hắn còn có cơ hội xuyên về quá khứ nữa hay không.

-Trương Dương, đây là độc à, có, có cách gì giải không?

Giọng Mễ Tuyết run run, trên mặt cô đầy vẻ sợ hãi, Trương Dương không nói rõ có chuyện gì xảy ra, nhưng cô có thể đoán được.

Chuyện rõ ràng như vậy, chỉ cần người thông minh một chút là có thể hiểu rõ chuyện gì.

-Đúng, đây là độc!

Lần này Trương Dương không nói dối nữa, mà thẳng thắn thừa nhận.

Mễ Tuyết ôm chặt lấy Trương Dương, nước mắt tiếp tục chảy xuống.

Đúng là độc, vậy chứng tỏ con vật nhỏ bé kia là một độc vật, hơn nữa còn là độc vật rất lợi hại.

Bởi vì như vậy nên Trương Dương mới bảo cô chạy đi, còn mình ở lại đánh lạc hướng độc vật, để cho cô có cơ hội sống.

Trương Dương thành công rồi, tuy cô quay lại, nhưng ít nhất cũng không bị nguy hiểm, nhưng bản thân Trương Dương đã trúng độc, hắn có y thuật mà vẫn bị quan như vậy, kết quả như thế nào Mễ Tuyết rất rõ.

-Độc này, có cách giải không?

Mễ Tuyết nhẹ giọng hỏi, màu đen trên cánh tay vẫn đang lan ra, mỗi lần lan thêm một chút, tim Mễ Tuyết cũng đau đớn như bị kim đâm.

Trương Dương khẽ mỉm cười nói:

-Có!

-Cách gì?

Mễ Tuyết đột nhiên ngẩng đầu lên.

Lời Trương Dương nói, làm trong lòng Mễ Tuyết dâng lên tia hy vọng, có cách là tốt, giờ cô chủ muốn cứu Trương Dương, giúp hắn khỏe lại thôi.

-Tiên dịch của chồn đuôi cáo, chính là con ranh đã cắn anh!

Trương Dương cười cười tự giễu, độc của chồn đuôi cáo chỉ có tiên dịch của nó mới giải được, cũng chính là nước bọt của nó, đáng tiếc Trương Dương căn bản không phải đối thủ của nó, vừa rồi đã không đánh lại nó, chứ đừng nói hiện tại.

Đánh không lại, thì đừng nói đến chuyện bắt nó lấy tiên dịch, huống hồ giải độc nhất định phải dùng tiên dịch của chồn đuôi cáo còn sống, chết rồi cũng không được.

Điều này đồng nghĩa Trương Dương không có bất kỳ khả năng nào, cho nên hắn mới tuyệt vọng như vậy.

-Em làm gì vậy?

Mễ Tuyết đột nhiên đứng lên, lao thẳng về phía vách núi, vách núi rất dốc, lại đang là buổi tối, không cẩn thận một chút sẽ ngã xuống, vậy là sẽ chết

không có chỗ chôn.

Chưa tính đến chuyện này, dưới vách núi kia còn tồn tại một thứ đáng sợ hơn, ngay cả Trương Dương cũng không phải đối thủ của chồn đuôi cáo, bị chồn đuôi cáo cắn một phát, kết cục của Mễ Tuyết có thể còn thảm hơn hẳn.

Ít nhất hẳn còn có nội lực chống đỡ, còn Mễ Tuyết thì không có

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 166: Cả Hai Bên Cùng Bị Thương Một Cách Kỳ Quái

Khi Mễ Tuyết giãy ra khỏi người Trương Dương, Trương Dương không ngờ lại không thể nắm được cô.

Điều này trước đây với Trương Dương mà nói là chuyện gần như không thể xảy ra. Xảy ra chuyện như thế này cho thấy cơ thể hẳn đang rất yếu rồi.

-Em đợi anh một chút!

Mễ Tuyết không quay đầu lại mà cứ chạy thẳng xuống phía dưới. Trương Dương ở phía trên bất lực lắc đầu đầu cười. Hẳn thật sự không thể đợi ở đây.

Còn Mễ Tuyết chạy xuống đó làm gì, Trương Dương không cần đoán cũng có thể biết, nhất định là không biết tự lượng sức mình đi tìm cái con cáo đuôi chồn kia rồi. Hẳn hơi hối hận chuyện đã nói cho cô biết cách giải loại độc này. Theo Trương Dương đoán thì cô không phải đang đi tìm thuốc giải mà đang tự đi chịu chết.

Ngay đến hẳn còn không đối phó được với con cáo đuôi chồn thì một trăm Mễ Tuyết cũng không phải đối thủ của nó.

Trương Dương gượng người dậy. Chuyện trúng độc thì khỏi phải nói, bây giờ cơ thể Trương Dương rất yếu, còn không bằng cả Mễ Tuyết. Hẳn chỉ có thể liều liều đi xuống một cách chậm rãi.

Hắn muốn đuổi theo Mễ Tuyết, nói cho cô biết rằng mình hẳn chết là đủ rồi, không cần đến hai người cùng phải chết.

Chỗ vách núi này không có bất kì dấu hiệu nào là từng được con người khai phá đến. Chắc là vì khó đi, chỗ này lại rất dốc nên người của Tạ gia cũng chưa từng hỏi đến.

Trương Dương gọi ở phía sau, Mễ Tuyết càng chạy nhanh. Tốc độ của cô bây giờ còn nhanh hơn cả Trương Dương.

Không gọi được Mễ Tuyết, Trương Dương cũng không cố gọi nữa, chỉ có thể chậm chậm bước theo sau, cẩn thận đi xuống phía dưới.

Hắn không muốn trúng độc mà chết, hay ngã nhào xuống vách núi mà chết. Ít nhất trước khi chết, hẳn muốn đuổi kịp Mễ Tuyết, không thể để cho cô làm chuyện điên rồ.

Nhưng thấy Mễ Tuyết liều lĩnh lao xuống như vậy, thực sự Trương Dương rất cảm động. Đây là một cô gái thật lòng với mình. Có một cô gái đối xử với mình như vậy, cuộc sống của hẳn dù là ngắn ngủi cũng không uổng phí rồi.

Từng trải qua một lần thập tử nhất sinh, lần này lại đối mặt với nguy cơ mất mạng, tâm lý của Trương Dương mạnh mẽ hơn trước nhiều.

Càng đi xuống, đầu óc Trương Dương càng nặng trĩu. Không biết bao lâu trôi qua, cánh tay của hẳn đã hoàn toàn đen lại, màu đen còn lan ra xung quanh. Trương Dương biết thời khắc khi màu đen lan đến tim hay lên não thì cũng là lúc hẳn toi mạng.

-Á!

Một tiếng hét sợ hãi từ phía xa đột nhiên vọng lại. Trương Dương bừng tỉnh, mặc kệ thân thể đang suy nhược, sai bước chạy về phía trước.

Đây là giọng nói của Mễ Tuyết. Hẳn không biết Mễ Tuyết gặp phải cái gì, vì không biết nên hẳn mới càng nôn nóng đến như thế.

Trương Dương đi rất nhanh, mấy phút đồng hồ sau đã đến nơi Mễ Tuyết đang gào thét. Đây là một khe nhỏ giữa vách núi. Chỗ này rất dốc, bên cạnh còn có vách đá cheo leo.

Bình thường những chỗ như thế này tuyệt đối sẽ không có người đến.

Dưới ánh trăng, Trương Dương nhìn thấy Mễ Tuyết đứng một mình ở đó, ngo ngác nhìn phía trước, người còn run bần bật. Mấy lần cô muốn đi lên phía trước nhưng đều dừng lại ở đó.

Nhìn thấy Mễ Tuyết không sao, Trương Dương cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút. Nhưng hần còn chưa kịp cảm thấy dễ chịu hơn thì Mễ Tuyết đã chạy lên phía trước, chạy tới chỗ vách núi.

-Mễ Tuyết!

Trương Dương trong lòng quýnh lên, chân bước chạy nhanh hơn. Tiếc là dù hần có cố gắng chạy nhanh nhất có thể thì tốc độ của hần cũng không bằng trước đây.

Mễ Tuyết đang chạy chợt ngồi thụp xuống bắt lấy thứ gì đó. Sau đó cô liền quay người chạy đến bên Trương Dương. Trương Dương nhìn thấy trong ngực Mễ Tuyết đang ôm cái gì đó, lập tức đứng ngây ra tại chỗ, sửng sờ không nhúc nhích.

Thứ mà Mễ Tuyết đang ôm là một động vật nhỏ màu trắng. Con vật này hần vốn rất quen thuộc. Vừa nãy hần và nó đã giằng co rất lâu, cuối cùng bị nó cắn cho một cái.

Chồn đuôi cáo, Mễ Tuyết đang ôm một con chồn đuôi cáo đến.

Trương Dương chỉ cảm giác đầu của mình có chút chập mạch. Hần thậm chí đang hoài nghi mình có phải đang nằm mơ hay không. Tất cả mọi chuyện xảy ra có phải là mơ không?

Tuy nhiên cảm giác đau đớn ở miệng vết thương và còn cảm giác tê liệt của toàn cơ thể hần đã khiến cho hần thấy rất rõ ràng rằng đây không phải là mơ. Tất cả đều là sự thật.

Mễ Tuyết ôm con chồn đuôi cáo chạy rất nhanh. Cô đã nhìn thấy Trương Dương, chẳng mấy chốc cô đã đến bên Trương Dương.

-Trương, Trương Dương, phải không? Phải nước bọt của nó có thể giải độc cho anh được không?

Ôm con chồn đuôi cáo, Mễ Tuyết có vẻ rất hồi hộp. Cả người cô đang run lên, cả gương mặt cũng trở nên sợ hãi.

Nhưng cô vẫn kiên quyết ôm con chồn đuôi cáo kia, vì cô biết nó là thứ duy nhất có thể cứu sống Trương Dương.

-Em đưa anh xem nào!

Trương Dương đặt mông ngồi trên tảng đá ở bên cạnh, thở phì phò nhẹ nhàng nói. Lúc này Mễ Tuyết mới đưa con chồn ôm trong lòng giao cho Trương Dương.

Con chồn nhắm chặt đôi mắt, trên mặt nó có điểm khô vàng, dường như có vẻ rất đau đớn.

-Độc?

Trương Dương hơi sửng sờ nói. Hần thật không ngờ con chồn đuôi cáo này cũng bị trúng độc. Phải biết rằng chồn đuôi cáo được người ta xếp hạng là một trong mười loài động vật độc nhất, cho dù là nọc độc của rắn hổ mang cũng không làm nó sợ. Nó ăn rắn ngon như ăn kẹo ngọt vậy.

Có thể khiến nó trúng độc nhất định không phải là con vật tầm thường.

-Mễ Tuyết, bên kia còn có con gì?

Trương Dương vội vàng hỏi. Con chồn cũng bị hôn mê vì trúng độc, chưa bị chết. Sau khi hỏi Trương Dương cẩn thận lấy từ miệng của nó ra một ít nước bọt.

Độc của chồn đuôi cáo được giấu ở răng nanh của nó, chỉ có nước bọt của nó mới có thể giải độc được. Nghe hơi tò mò nhưng đây là biện pháp duy nhất.

Cũng chỉ có nước bọt của con chồn đó trong cùng một ngày mới có công hiệu giải độc.

Câu hỏi của Trương Dương khiến Mễ Tuyết sợ run cả người, trên mặt cô càng lộ vẻ sợ hãi, bộ dáng cũng càng khó coi.

-Con nhện, ở đó có một con nhện rất lớn.

Một lát sau, Mễ Tuyết mới chậm rãi nói ra. Khi nói cô rúc cả người vào Trương Dương để giảm bớt nỗi sợ hãi của mình.

Con gái, trời sinh ra bình thường đều sợ các con vật mẫn cảm như rắn, nhện. Mễ Tuyết cũng không ngoại lệ.

-Đỡ anh lên, để anh đi xem thử nào!

Trương Dương đã bôi nước miếng của con chồn lên vết thương. Máu đen trên da cũng dần tan đi, chứng tỏ chất độc trong người hắn đã giải được rồi.

Điều này cũng làm cho Trương Dương thở phào nhẹ nhõm. May mà đi cùng với cô ấy đến đây, nếu chậm chút nữa, chất độc chạy vào tim thì dù có là nước miếng của con chồn đuôi cáo này cũng không cứu được hắn.

Trương Dương bây giờ coi như đã giữ được mạng sống. Nhưng chuyện này thật kì lạ. Dù là hắn biết phía trước rất nguy hiểm nhưng cũng muốn biết rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì.

-Không, không cần đi đâu!

Mễ Tuyết mặt trở nên trắng bệch, run rẩy nói. Con nhện kia thật sự rất đáng sợ, vừa rồi cô sợ hãi thét lên cũng là vì cái con kia.

-Vậy em chờ anh ở đây, anh đi một chút sẽ quay lại.

Trương Dương cố gắng đứng lên, vừa liếc nhìn con chồn còn đang hôn mê trên tay.

Về mặt hắn cũng có chút do dự. Chính con chồn đuôi cáo này suýt chút nữa đã hại chết hắn, bây giờ nó bị hôn mê chính là cơ hội trả thù tốt nhất.

Nhưng chồn đuôi cáo lại là một con linh thú rất hiếm gặp trong thiên nhiên. Số lượng của loài này trên toàn thế giới là rất ít, nếu thật sự giết nó đi thì thật đáng tiếc.

Do dự một hồi, Trương Dương cuối cùng không thể xuống tay. Con chồn này trúng độc rất sâu, trong thời gian ngắn tuyệt đối không thể tỉnh lại nên cũng không cần lo lắng.

Ôm theo con chồn, Trương Dương chậm rãi đi về phía trước. Mễ Tuyết đứng yên đằng sau thật lâu mới chạy theo.

Một lát sau, Trương Dương đã đi đến chỗ Mễ Tuyết đứng khi nãy.

Ở đây, cuối cùng hắn cũng hiểu được vì sao Mễ Tuyết lại sợ hãi mà còn đứng chôn chân ở đây lâu như thế.

Ở bên cạnh vách đá có một khoảng đất trống nhỏ, rộng chừng mười mét vuông. Trên vãi đất trông có một con nhện màu đen rất lớn, dài chừng nửa mét.

Nhìn thấy con nhện này, Trương Dương cũng lạnh người, hít một hơi sâu.

Đây chính là con nhện Góa phụ đen, hơn nữa còn là một con Góa phụ đen trưởng thành.

Nhện Góa phụ đen là một loài kịch độc, một trong mười động vật có độc tính cao nhất. Trong bảng xếp hạng thì Góa phụ đen được xếp thứ chín, chồn đuôi cáo được xếp thứ bảy.

Trương Dương rốt cuộc đã hiểu được vì sao con chồn lại bị trúng độc mà hôn mê rồi. Cũng chỉ có một trong mười loài động vật kịch độc này mới có thể khiến nó trở nên như vậy.

-Trương Dương, không, đừng qua đó!

Mễ Tuyết không biết đã đến từ lúc nào, ôm chặt lấy cánh tay Trương Dương. Rốt cuộc Trương Dương đã biết, nhất định là vừa nãy cô nhìn thấy con nhện này nên mới không dám đi xuống. Cuối cùng vì cứu Trương Dương, cô mới liều đi xuống ôm con chồn bị hôn mê mang về.

Cũng vì con nhện này nên cô mới không dám cùng đi đến đây. Nhưng cô vẫn đi đến đây cùng hắn, điều này đủ chứng minh hắn là quan trọng nhất đối với cô, thậm chí chiến thắng cả nỗi sợ hãi.

-Đừng sợ, chỉ là một con nhện lớn thôi. Em chờ anh một chút.

Trương Dương ôm lấy Mễ Tuyết nói. Con chồn đuôi cáo đang hôn mê thì chắc là con nhện cũng chẳng khá hơn là mấy. Lúc này mà không đi kiểm tra thử thì Trương Dương chắc chắn sẽ không an tâm.

Bất kể là con nhện Góa phụ đen hay là chồn đuôi cáo thì đều là những con kịch độc. Biết bên cạnh có những con vật kịch độc như vậy, Trương Dương cho dù có chữa bệnh cho người khác ở đây cũng không sao yên tâm được.

Hắn lúc này đang nghĩ đến chuyện chữa bệnh cho bác Tạ nên quên cả chuyện bản thân suýt nữa thì cũng ngáp ngoài.

Ôm con chồn đuôi cáo, Trương Dương bảo Mễ Tuyết chờ hắn, bản thân mình thì đi xuống, cẩn thận đến bên con nhện đen kia.

Trương Dương tìm một chiếc cành lá khô bên cạnh, nhẹ nhàng chọc vào con nhện. Trương Dương quơ quơ chiếc que, cũng không thấy con nhện có bất kì phản ứng nào.

Trương Dương lúc này mới đi qua, cẩn thận quan sát con nhện lớn này.

-Chết rồi?

Nhìn kĩ một hồi, Trương Dương mới phát hiện rằng con nhện độc đã bị chết, cũng là bị trúng độc mà chết, trúng phải độc của con chồn đuôi cáo.

Nhìn con nhện bị chết, lại nhìn con chồn trong lòng, Trương Dương có cảm giác rất khó diễn tả.

Đây rõ ràng là do hai con độc vật đánh nhau liều chết, cuối cùng một con chết, một con bị thương, bị hôn mê. Sau đó Mễ Tuyết may mắn nhặt con chồn bị hôn mê mang về.

Điều này mới mang lại cho hắn cơ hội giải được độc tố, hắn mới có cơ hội bảo toàn mạng sống.

Chỉ có thể nói rằng Mễ Tuyết đã quá may mắn. Những tình huống thế này không thể có cơ hội gặp được, chỉ có tỉ lệ một trên mười nghìn, một trên mười triệu cũng không đến.

Bình thường những loài động vật kịch độc như vậy dù có gặp phải nhau cũng sẽ không liều chết đánh nhau, cùng lắm sẽ tránh đi. Trường hợp liều chết đánh nhau khiến cả hai bên bị tổn thương nặng nề như vật thật sự cực kỳ hiếm.

Như vừa nãy, con chồn làm Trương Dương bị thương, bản thân nó cũng bị hắn đánh cho một cái. Tuy rằng vết thương nhẹ hơn của Trương Dương nhiều nhưng nó cũng lập tức chuồn ngay, không nấn ná ở lại dù chỉ chốc lát.

Con chồn đuôi cáo không ngờ lại tử chiến với con Góa phụ đen này. Con nhện độc chán sống cũng không chạy. Điều này thật sự khiến Trương Dương rất khó lý giải và cũng rất khó hiểu.

Tuy nhiên điều này đối với hắn mà nói thì dù sao cũng là chuyện tốt. Nếu chúng không giao tranh như vậy thì hắn cũng không có cơ hội lấy được nước miếng của con chồn. Ngày nay năm sau chắc sẽ là ngày giỗ đầu của hắn, sẽ có người hóa vàng mã cho hắn. Mà chính hắn cũng không biết linh hồn hắn có thể nhập vào một người nào khác không nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Thu Hoạch Khổng Lồ

- Trương Dương, chúng ta có nên rời khỏi đây trước không?

Mễ Tuyết không bước qua đó, vẫn đứng ở chỗ cũ, người cô hơi run.

- Đừng vội, em cứ ở bên đó chờ anh một chút.

Trương Dương đứng dậy đi đến chỗ Mễ Tuyết, ôm cô một cái. Nơi này cách biệt thự của Tạ gia rất xa, nếu không hắn đã đưa Mễ Tuyết về trước.

Dù hắn còn chưa biết vì sao con chồn đuôi cáo và con nhện Góa phụ đen cắn nhau, nhưng hắn cũng không thể để mất xác của con nhện đen này.

Con nhện Góa phụ đen được xếp hạng thứ chín trong top mười động vật độc tính cao nhất nên cơ thể

nó sẽ có rất nhiều tác dụng đáng quý.

Da của nó đen nhánh, cứng như sắt, cũng chính vì có lớp da màu đen và độc tính cao nên nó mới được gọi là nhện Góa phụ đen. Sau khi lột bộ da của nó ra có thể tôi luyện thành kim châm cứu rất tuyệt vời. Đây không phải là loại kim mà Trương Dương dùng để châm cứu, mà là một loại độc châm.

Kim châm này có độc tính không lớn lắm, không gây chết người nhưng lại có tác dụng rất lớn đối với hệ thần kinh.

Bị loại kim độc này châm vào sẽ khiến người ta bị chìm vào ảo giác. Vừa hay Trương Dương biết một loại thuật thôi miên, phối hợp sử dụng loại châm này sẽ phát huy tác dụng thôi miên cực lớn.

Ngoài ra, chân của con nhện này cũng có tác dụng rất lớn.

Chân của nó có thể làm thành một loại móng vuốt. Vuốt của con nhện này cũng có độc tính, nếu bị cào trúng sẽ khiến máu chảy không ngừng, dù cho có dùng thuốc cầm máu cũng vô dụng.

Song chỉ có điều những tác dụng này không mang lại nhiều lợi ích cho Trương Dương vì hắn không cần dùng đến những vũ khí giết người như thế.

Sau cùng là nội tạng và túi nọc độc của con nhện độc này.

Đây mới là bộ phận quan trọng nhất. Nội tạng của con nhện đen này cũng có thể làm thuốc, mà còn là thuốc giải độc thần kì. Túi nọc độc của nó lại càng có tác dụng lớn hơn. Nếu đem nọc độc của con Góa phụ đen thả vào trong nước thì có thể đầu độc chết hàng trăm người.

Đương nhiên, Trương Dương tuyệt đối sẽ không làm những hành động xấu xa như thế. Hắn cần độc của con nhện đen này để nghiên cứu và cũng có thể dùng ở những phương diện tốt khác.

Sau khi an ủi và thu xếp ổn thỏa cho Mễ Tuyết xong, Trương Dương lập tức quay trở lại vách núi.

Xác con nhện Góa phụ đen vẫn còn ở đó. Xử lý xác của nó cũng phải hết sức cẩn thận. Trên tay Trương Dương bây giờ không có gì cả, ngay đến con dao gọt hoa quả vừa này khi đánh nhau cũng rơi mất.

Nhìn xác con nhện, Trương Dương chỉ có thể lắc đầu một cách bất đắc dĩ. Xem ra vẫn phải mang nó đi trước, đem đến chỗ khác để xử lý. Nơi này không phải địa điểm tốt để làm được việc đó.

Trương Dương đặt con chồn đuôi cáo trên mặt đất trước. Khi đặt nó xuống, hắn không quên trói chặt bốn chân và miệng nó lại. Sự lợi hại của nó, vừa đây hắn đã được thử nghiệm một cách sâu sắc rồi.

Ngồi xổm, Trương Dương cẩn thận lật người con nhện độc lên.

Con nhện này quá lớn, chẳng trách Mễ Tuyết lại sợ hãi như vậy. Nó dài đến nửa mét, con nhện lớn như vậy xuất hiện, ai mà chẳng sợ.

Trương Dương hoài nghi trong lòng. Con nhện độc như thế này rất khó gặp những loài vật có độc. Tại sao nó và con chồn đuôi cáo lại cùng xuất hiện ở ngọn núi từng bị khai phá này. Thật là chuyện không bình thường.

Khi thân con nhện bị lật ra, Trương Dương lại sửng sốt ngây người ra lần nữa.

Dưới xác con nhện có một loài thực vật nhỏ xíu màu xanh, đã bị cắn đứt một đoạn. Ở đoạn trước của nó có ba quả nhỏ.

Ba quả này có ba màu lần lượt là đỏ, vàng, lam. Mỗi quả đều có một chiếc lá mỏng che lại phần lớn, nhưng chúng lại có màu sắc sáng loáng, bóng bẩy đến mê người.

- Quả Ba Màu!

Trương Dương nuốt nước miếng đánh ực một cái, mắt nhìn chăm chăm vào ba quả này.

Tim hắn không ngừng nhảy nhót. Quả Ba Màu, hắn không ngờ ở trong này lại bắt gặp nhìn thấy loại bảo vật quý giá đến vậy. Quả Ba Màu còn giá trị cao hơn nhân sâm ngàn năm rất nhiều.

Quả Ba Màu này, Trương Dương cũng chỉ nhìn thấy trên sách vở mà thôi, đến bây giờ mới được tận mắt chứng kiến.

Sách mà hắn xem chính là sách quý gia truyền mà tổ tiên nhà hắn truyền lại. Những kiến thức về chồn đuôi cáo, nhện Góa phụ đen đều là tư liệu được truyền qua nhiều thế hệ của Trương gia, là những trải nghiệm của chính bản thân họ được đúc kết và biên tập lại.

Cũng có thể nói là bán duy nhất, chân thật nhất.

Quả ba màu hay còn là bảo vật mà thánh nhân trong Trương gia từng nhắc đến.

Nghe nói quả Ba Màu này năm trăm năm mới ra quả một lần, cả ba quả này đều chín mới có công hiệu. Cả ba quả này cùng chín, tất cả là cần mất 1500 năm.

Chỉ nhìn vào tuổi đời thì không thể so sánh với nhân sâm ngàn năm của Trương Dương. Nhưng quá trình sinh trưởng của quả Ba Màu này cũng gian nan dị thường.

Đầu tiên, quả của nó sẽ kết trái ở bên ngoài, chỉ cần một chút bất cẩn khi quả chưa chín mà hái đi thì trong vòng một giờ phải hái ba quả chín này xuống, nếu không nó sẽ tự rụng xuống. Khi quả Ba Màu rụng xuống thì lập tức sẽ hóa thành dịch lỏng ngấm xuống đất.

Khi ngấm xuống đất thì nó sẽ trở thành chất dinh dưỡng cho cây, những quả ra sau đó sẽ tốt hơn, công dụng càng mạnh hơn.

Như vậy lần ra trái thứ hai của loài cây này sẽ tốt hơn nhiều so với lần đầu.

Nếu lần thứ hai vẫn không có người hái thì lại rơi xuống đất và sẽ cho ra trái lần thứ ba.

Tác dụng của những quả Ba Màu này lại càng mạnh hơn lần thứ hai rất nhiều. Nếu vẫn cứ kéo dài như thế thì không phải là sinh ra quả Ba Màu nữa mà sẽ sinh ra quả Bảy Màu.

Bây quả này sẽ có bảy màu, đây chỉ nghe đồn, từ trước đến nay chưa có ai nhìn thấy quả tiên Bảy Màu kì diệu này.

Có thể gọi là quả tiên thì không thể biết được tác dụng khôn lường của loại quả này. Biết đâu là ăn vào sẽ thành tiên, chí ít là nó sẽ có công dụng mạnh hơn những loại quả quý khác gấp nhiều lần.

Dù nói thế nào thì nó cũng là báu vật sinh trưởng hơn mười nghìn năm.

Nhìn gốc cây quả Ba Màu này, Trương Dương lập tức nhớ đến những điều này. Hắn nghĩ hơi xa một chút. Nhưng sau khi nhìn thấy mấy quả Ba Màu này, hắn đều hiểu ra tất cả.

Cây Ba Màu nhất định sống ở gần đầu đây. Chồn đuôi cáo cô ý muốn đến ngắt quả Ba Màu này.

Chỉ là chồn đuôi cáo không ngờ trên đường đi lại gặp bọn họ. Nó dù thông minh nhưng cũng chỉ là động vật. Nó cảm nhận được thực lực của Trương Dương nên xem hắn là đối thủ cạnh tranh cướp báu vật của nó. Vì thế nó mới chủ động tấn công.

Lúc này Trương Dương đã hiểu được lí do vì sao chồn đuôi cáo ngăn cản hắn đi về hướng này.

Sau khi chồn đuôi cáo cản Trương Dương bị thương, nó lập tức rút lui. Điều này cho thấy quả ba màu sắp chín, nó cần tranh thủ thời gian.

Tiếc là nó vẫn chậm một bước, quả Ba Màu kia đã bị con nhện Góa Phụ đen cướp mất.

Phần còn lại của sự việc càng dễ đoán ra. Quả Ba Màu có sức hấp dẫn chí mạng đối với tất cả các loại linh thú. Loại quả này vốn có công dụng tăng cường thể chất. Nếu chồn đuôi cáo ăn nó thì sẽ làm nó càng trở nên lợi hại hơn, cho dù là Trương Dương trước đây cũng nhất định không phải là đối thủ của nó.

Đối với con nhện Góa Phụ đen cũng như vậy. Sở dĩ con nhện độc chưa ăn quả Ba Màu là bởi vì khi quả Ba Màu chín, trong vòng một giờ đồng hồ vẫn chưa có thể ăn được. Nếu không quả sẽ chẳng có chút công dụng nào, nhất định phải chờ sau khi hái xuống một lúc lâu mới được ăn.

Cho dù là loại quả thần tiên diệu dược gì cũng đều có rất nhiều quy định.

Hai con linh thú, vì tranh đoạt quả Ba Màu mà cắn nhau, không con nào chịu lùi bước. Người chết vì của, chim chết vì ăn, hai con linh thú này cũng giống như vậy. Đây là bởi vì món bảo bối này có lợi ích vô song đối với bọn chúng.

Kết quả cuối cùng là một con chết, một con bị thương. Khi Mễ Tuyết đến đã mang lại cho Trương Dương cơ hội tuyệt vời hiếm có này.

Hiểu ra tất cả, Trương Dương chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Mặc dù hôm nay đi du ngoạn qua Quý Môn Quan một chuyến, nhưng thu hoạch chuyến này cũng không nhỏ. Quả Ba Màu có tác dụng rất lớn đối với Trương Dương. Loại trái cây này có thể giúp linh thú tăng cường thể chất, thì cũng có thể tăng cường thể chất cho hắn. Loại quả này có thể giúp tăng nội lực, tăng lên rất nhiều.

Tác dụng của nó còn hiệu quả hơn nhân sâm ngàn năm gấp mười, gấp trăm lần.

Đương nhiên, cách để tăng cường công lực không phải trực tiếp nuốt nó vào là được. Mà Trương Dương phải bào chế nó thành thuốc, từ từ sử dụng, từ từ hấp thụ mới có thể đạt đến hiệu quả như mong muốn.

Nhân sâm ngàn năm giúp Trương Dương trong vòng nửa năm mới khôi phục lại trạng thái đỉnh cao của hắn. Còn quả Ba Màu thì chỉ cần mười ba ngày là được. Đây là sự khác nhau giữa chúng.

Hít sâu một hơi, Trương Dương cẩn thận lấy quả Ba Màu đặt vào trong tay.

Vừa mới chạm tay đến, hắn liền đột ngột quay đầu nhìn về phía sau một cách kinh ngạc.

Con chồn đuôi cáo kia không biết đã mờ mắt từ lúc nào. Ánh mắt màu xanh yếu ớt của nó đang lờm Trương Dương, thực sự đang nhìn chăm chăm vào quả Ba Màu trong tay Trương Dương.

Con chồn tỉnh lúc nào, hắn cũng không hề hay biết.

Thời gian tỉnh lại của con chồn thực sự nhanh hơn so với sự dự đoán củ hắn. Cũng may là hắn đã có sự chuẩn bị trước, buộc chặt con chồn rất cẩn thận. Con chồn bị trói chặt rồi thì lợi hại bằng mấy cũng vô dụng.

Khẽ thở ra một hơi dài, Trương Dương nhẹ nhàng vỗ vỗ ngực.

Chim cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi. Trương Dương vô tình được làm ngư ông một lần, chiếm được quả Ba Màu, còn tóm được con chồn đuôi cáo quý giá và xác con nhện độc kia nữa. Tất cả là ba món bảo bối.

Kết quả này thật sự nằm ngoài dự liệu của hắn.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nếu như không nhờ Mễ Tuyết thì hẳn sao có thể có được những thứ này.

Chính là Mễ Tuyết không màng nguy hiểm đã lao đến khiến hắn có được tất cả. Nếu như bọn họ đến chậm, khi con chồn đuôi cáo thức tỉnh, nó nhất định sẽ mang quả Ba Màu đi, thậm chí trực tiếp ăn luôn con nhện độc quý giá này.

Con linh thú như chồn đuôi cáo vốn là loài ăn độc của con vật khác mới có thể gia tăng chất độc cho chính nó.

Cũng có thể nói rằng tất cả những điều này đều là nhờ Mễ Tuyết mang đến cho hắn, cô chính là ngôi sao may mắn của hắn.

Nhưng nếu nói ra, Trương Dương nếu không vì bảo vệ cho Mễ Tuyết, nếu chỉ có mình hắn thì dù không đối phó được với con chồn đuôi cáo, một mình hắn chạy trốn sẽ chẳng có chuyện gì. Như thế cũng không phải đối diện với nguy hiểm vừa rồi.

Tục ngữ nói trăm đường không tránh khỏi số, cũng vì hai người đều hi sinh cho nhau nên mới có được thu hoạch khổng lồ bất ngờ như ngày hôm nay.

Những thu hoạch này, đối với Trương Dương mà nói thì còn tốt hơn việc kiếm được hàng triệu của cải.

Con chồn đuôi cáo tỉnh rồi, tiếc là không thể cử động như ý muốn của nó. Trương Dương cũng không sợ nó nữa. Sau khi giải độc, nội lực của hắn dần dần hồi phục. Hắn có thể đập một cái vào đầu con chồn một cách không thương tiếc.

Chỉ cần một cú sẽ khiến con chồn bất tỉnh ngay.

Con chồn nhỏ thoát nhìn rất đáng yêu, nhưng nó thực sự quá nguy hiểm. Hắn vẫn không yên tâm chuyện con chồn tỉnh lại, hay là cho nó hôn mê luôn đi.

Cất quả Ba Màu vào người, một tay nắm con chồn đuôi cáo, tay kia cẩn thận kéo con nhện to đứng kia, Trương Dương miễn cưỡng đi về. Kết quả chưa đi được hai bước hắn đã lại phát hiện ra tiếng hét chói tai.

- Trương Dương, anh, anh làm gì thế? Sao lại kéo theo con vật đáng ghê tởm kia theo làm gì?

Mễ Tuyết hai tay bưng kín mặt, thét lên với Trương Dương. Hắn thì ngạc nhiên đứng ở đó. Hắn chỉ nghĩ đến toàn thân con nhện này đều là bảo bối mà quên đi chuyện Mễ Tuyết sợ hãi nó.

Nhưng nói gì thì nói, một con nhện to đứng như thế này, đến đàn ông nhìn cũng khiếp. Trương Dương không phải là người bình thường nên mới dám kéo như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: An Toàn Trở Về

- Thấy Mễ Tuyết sợ hãi, Trương Dương lập tức ném con nhện sang một bên.

Con nhện khổng lồ này toàn thân đều là bảo vật, nhưng không thể so sánh với Mễ Tuyết trong lòng hắn được. Hôm nay trong thời khắc sinh tử đó hắn đã hoàn toàn hiểu được, hắn thật sự rất thích cô bé này.

Đồng thời hắn cũng rõ tình cảm của Mễ Tuyết đối với mình, một người con gái bất chấp nguy hiểm vì mình như vậy, tuyệt đối đáng để mình trân trọng, đáng để mình yêu.

Khi Trương Dương ném xác con nhện sang một bên, Mễ Tuyết mới dám mở mắt ra.

Dường như trong lòng cô vẫn còn sợ hãi, nên cứ nhìn vào chỗ mà Trương Dương ném con nhện đi.

- Mễ Tuyết, chúng ta về đi.

Trương Dương giờ tay ôm lấy cô, con chồn đuôi cáo đáng thương bị Trương Dương lấy tay vung đi vung lại, nó không bị đánh cho bất tỉnh thì cũng bị ngất đi vì bị quăng đi quăng lại như vậy.

- Vâng, đi về.

Mễ Tuyết gạt đầu, cô dường như nhớ ra điều gì đó, cho nên vội vàng cúi đầu nhìn cánh tay Trương Dương.

-Chất độc trên người anh?

Mễ Tuyết chỉ vào cánh tay Trương Dương kinh ngạc hỏi. Vùng da chỗ cánh tay của Trương Dương đã hồi phục, chỉ có điều da vẫn chưa hoàn toàn trở lại bình thường, mà đen hơn so với chỗ khác một chút.

-Độc đã được giải rồi, không sao đâu.

Trương Dương mỉm cười gạt đầu, thật ra độc chưa được giải hết, tuy nhiên chút độc còn lại đó hẳn có thể tự giải quyết được, không có vấn đề gì.

-Vậy thì tốt.

Mễ Tuyết mỉm cười gạt đầu, người cô đột nhiên trở nên mềm nhũn, ngã gục vào lòng Trương Dương.

Tất cả những gì của đêm nay, cả đời Mễ Tuyết chưa trải qua bao giờ, con chồn có độc, rồi đến con nhện to đùng xấu xí kia nữa khiến cô thật sự rất sợ hãi.

Ngay từ đầu cô lo lắng cho Trương Dương, trong lòng chỉ có Trương Dương, muốn cứu Trương Dương, cũng chính niềm tin này đã chống đỡ cho cô, cuối cùng giúp cô tìm được nơi này một cách đầy kỳ diệu.

Hiện tại nguyện vọng đã hoàn thành, biết chắc Trương Dương không sao, trong lòng như trút được một gánh nặng, sự sợ hãi, cộng thêm việc chạy trốn vừa rồi cuối cùng cũng khiến cô không thể trụ được nữa, cả người đều đã ngã khụy xuống.

Nói cho cùng, Mễ Tuyết vẫn chỉ là một cô sinh viên còn chưa tốt nghiệp đại học.

-Cô bé này.

Trương Dương vội vàng bắt mạch cho cô. Mễ Tuyết không sao, chỉ là sợ hãi và mệt quá mà thôi. Trương Dương chỉ cần châm cứu cho cô hoặc cho cô uống chút thuốc an thần là được.

Mễ Tuyết lại hôn mê đi, hiện tại chỉ có một mình Trương Dương là tỉnh táo, hẳn cố gắng cô đi về. Trên tay còn không quên xách con chồn đuôi cáo, và kéo thêm con nhện khổng lồ, chậm rãi đi lên núi.

Lúc xuống dưới rất dễ dàng, lúc đi lên thì lại trở nên khó khăn, hẳn đã đi hơn một giờ đồng hồ, nhưng vì không để cho Mễ Tuyết sợ cho nên hẳn đi rất chậm.

Đem đầu xác con nhện vào một chỗ, Trương Dương mới trở về biệt thự của nhà họ Tạ.

-Bác sỹ Trương, anh làm sao thế.

Hai anh em Tạ Huy và Tạ Phi đều đang đứng ở ngoài cổng chờ, nhìn thấy Trương Dương về liền chạy ra đón. Trương Dương đi quá lâu rồi, hiện tại cũng đã đến mười hai giờ đêm rồi.

Đây dù sao cũng là đang ở trên núi, xung quanh biệt thự của nhà họ Tạ vẫn có nguy hiểm. Hai người lo lắng Trương Dương sẽ xảy ra chuyện, ngay cả Tạ lão gia cũng nhiều lần hỏi.

-Tôi không sao, chúng tôi vừa bị lạc đường.

Trương Dương lắc đầu, cũng không nói chuyện vừa rồi. Hai anh em Tạ Huy nhìn nhau một cái.

Quần áo Trương Dương nhiều chỗ bị rách, Mễ Tuyết cũng vậy, thật ra bọn họ muốn hỏi, nhưng Trương Dương không nói nên cũng ngại hỏi tiếp.

-Anh không sao là tốt rồi, hôm nay nhẽ ra không nên để anh đi một mình, đây là trách nhiệm của chúng tôi.

Tạ Huy vội vàng nói, Trương Dương đi thời gian lâu như vậy không về, quả thật khiến cho bọn họ rất lo lắng, hiện bên ngoài vẫn còn người của Tạ gia đang đi tìm hắn.

Nơi này là núi, hiện tại cũng không phải là thời đại chỗ nào cũng có trạm tín hiệu, ở đây vẫn còn chưa có sóng điện thoại, nếu không bọn họ đã có thể liên lạc được với Trương Dương rồi.

-Tạ tiên sinh khách khí quá rồi, có chuyện gì ngày mai nói tiếp nhé, Mễ Tuyết mệt rồi, cô ấy phải nghỉ ngơi chút đã.

Trương Dương khẽ mỉm cười, Tạ Huy lập tức gạt đầu sau đó dẫn Trương Dương đi vào.

Lúc vào, Tạ Phi rất nghi ngờ con chồn đuôi cáo trên tay Trương Dương, con chồn đuôi cáo này rất đẹp, bộ lông toàn màu trắng, mềm mại khiến cho người ta nhìn thấy là muốn sờ một chút.

Tuy nhiên, miệng và chân của nó đều bị cột lại, điều này khiến cho anh ta cảm thấy rất nghi ngờ, còn có cảm giác rằng tên Trương Dương này quả là đối xử tàn nhẫn với con vật đáng yêu này.

Con chồn đuôi cáo này cũng ‘được’ anh ta cho là vận may của Trương Dương.

Đáng tiếc, Trương Dương không biết ý nghĩ này của anh ta, nếu biết có lẽ chắc phải cảm thấy đau khổ lắm. Đừng có xem thường con chồn đuôi cáo nhỏ bé này, nếu như thả nó ra thì có thể nó sẽ khiến cho những người này phải về với tổ tiên ngay lập tức.

Nó quả thật là một con vật rất đáng sợ.

Trở về phòng, Trương Dương lập tức đặt Mễ Tuyết lên trên giường, trước tiên là xoa bóp cho cô một chút sau đó lấy châm châm vào một số huyệt đạo trên người, điều này có thể giúp cô ngủ ngon một giấc, ít nhất là không làm cho cô gặp ác mộng.

Xong xuôi, hắn đóng cửa lại và đi ra phòng khách.

Trong phòng khách, còn con chồn đuôi cáo kia, Trương Dương đi ra, không biết con chồn đuôi cáo này lúc nào mới tỉnh lại, hắn liền trừng mắt lên nhìn nó.

Xi xì...

Thân mình con chồn đuôi cáo động đậy, một lúc sau thì nó không còn sợ hãi nữa, tuy nhiên ánh mắt ‘tội nghiệp’ kia cứ nhìn chằm chằm Trương Dương, ánh mắt của nó rất sáng, khiến cho người ta thoát nhìn không khỏi thấy thương hại.

Nếu gặp phải mấy cô bé mềm lòng thì có lẽ sẽ coi trối ra cho nó. Như vậy thì phiền phức sẽ to rồi.

-Đừng có nhìn tao như vậy, thế nào thì tao cũng không thả mày ra đâu.

Trương Dương rất mệt, ngồi bịch cái xuống đất, không thèm quan tâm đến những tiếng thở xì xì của con chồn đuôi cáo nữa.

Con chồn đuôi cáo này rốt cuộc phải xử lý thế nào hắn vẫn chưa nghĩ ra, nhưng có một điều chắc chắn rằng không được thả nó ra, tính nguy hiểm của nó là quá lớn.

Trương Dương đặt cái túi vải xuống, chất lượng của cái túi vải này quả là không tệ, ‘hành hạ’ nó một thời gian dài như vậy mà không hề rách, so với quần áo của hắn thì còn bền hơn nhiều.

Quả ba màu ở bên trong, Trương Dương cẩn thận lôi ra.

Vừa lấy quả ra, con chồn đuôi cáo kia liền không kêu nữa, mắt nhìn chằm chằm vào trái cây. Chính là loại quả này hại nó trở nên như vậy. Tuy nhiên sau khi nhìn thấy quả này, nó vẫn không khỏi bị hấp dẫn.

Cẩn thận nhìn một hồi, Trương Dương mới đem quả này bỏ vào trong hộp sắt của hắn. Chiếc hộp này vốn là để đặt sâm hoàn, bên trong chỉ còn lại một viên, giờ lấy ra thì vừa đủ để đặt quả ba màu.

Quả ba màu có thể trực tiếp dùng, tuy nhiên dùng trực tiếp thì sẽ không dễ hấp thu và hiệu quả cũng không tốt bằng phối dược liệu rồi mới dùng.

Trương Dương là bác sỹ Đông y, biết phối dược liệu, tự nhiên muốn đem quả ba màu này đạt được hiệu quả tốt nhất, thiên tài địa bảo như vậy, lãng phí một chút cũng là có tội.

Sau khi đặt quả ba màu vào, con chồn đuôi cáo lại kêu lên, như thể đang tiếc rẻ vậy.

Trương Dương cũng không thèm để ý đến nó nữa, mà trực tiếp đem nó xách vào trong thư phòng.

Con vật này thật là không dễ xử lý, nếu đã không muốn giết nó thì trước tiên phải nhốt nó lại, để ở một nơi an toàn mới được.

Nhưng hôm nay thì không được, chỉ có thể để mai hỏi người Tạ gia, xin một cái lồng khác, không phải loại lồng sắt này, mà phải là một cái lồng bằng thủy tinh đặc biệt mới được.

Chồn đuôi cáo không chỉ có độc ở răng mà nó còn có thể phun độc khí, loại độc khí này có thể giết chết được trâu, chứ đừng nói đến người.

Trương Dương hôm nay, nếu như không phải vừa dùng xong sâm hoàn, cộng thêm việc có nội kinh trong người thì e rằng lúc bị chồn đuôi cáo cắn thì đã phải bỏ mạng rồi.

Dù sao cũng là nhân sâm hai ngàn năm, không thể hoàn toàn chống được độc tố thì cũng có thể giảm được đôi chút.

Con chồn đuôi cáo kia đang kêu, Trương Dương không khách khí lại gõ cho nó một cái, cuối cùng khiến nó bị hôn mê bất tỉnh. Chồn đuôi cáo này có bị chấn thương sọ não hay không thì không nằm trong vòng quan tâm của Trương Dương.

Thay quần áo xong, Trương Dương bắt đầu ngồi xuống nghỉ ngơi.

Trước đó hắn đã bị tiêu hao rất nhiều đặc biệt là sau khi bị trúng độc, mười phần nội kinh của hắn bị mất đi đến bảy tám phần. Nhiệm vụ cấp bách chính là phải bổ sung lại số nội kinh này, nếu không làm việc gì cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Cũng may hắn đã uống sâm hoàn, được lực khổng lồ của sâm hoàn vẫn chưa tan hết, khiến cho tốc độ khôi phục của hắn tăng nhanh hơn gấp bội.

Ba giờ sau, trời gần sáng Trương Dương đứng lên vận lưng mấy cái. Từ lúc tỉnh lại đến giờ, nội kinh của hắn đã khôi phục đến bảy phần. Tốc độ này nhanh hơn so với bình thường nhiều.

Trương Dương nhìn con chồn đuôi cáo bên cạnh, nhẹ nhàng rung phía dưới.

Không biết nó đang bị hôn mê hay là đang ngủ nữa, dù sao cũng chỉ biết là nó đang nhắm mắt lại, cũng không nhúc nhích.

Bộ dạng này của nó thật đáng yêu, khiến cho con người có cảm giác vô hại. Tuy nhiên Trương Dương lại không bị nó làm cho mê hoặc, hắn lại cột nó thêm một vòng nữa. Nhốt nó lại cẩn thận rồi mới đi ra ngoài.

Lúc ra ngoài, lại quên mất không chốt cửa sổ. Để đề phòng bất chắc, hắn lại quay lại phòng ngủ nhìn Mễ Tuyết một cái, rồi mới yên tâm đi ra. Con nhện lớn kia vẫn ở bên ngoài, trên người nó có rất nhiều thứ hữu dụng, tuyệt đối không thể vất ở bên ngoài được. Mặc dù chẳng có loại động vật nào dám ‘động’ vào xác con nhện này, nhưng để bên ngoài nó sẽ bị thổi ra mất.

Lúc Trương Dương ra ngoài có đem theo một con dao sắc, Mễ Tuyết sợ nhện, hơn nữa lại vừa trấn định lại.

Nếu như để cô ấy buổi sáng tỉnh dậy mà nhìn thấy con nhện này thì chắc chắn sẽ bị dọa cho ngất mất.

Hắn chỉ có thể đem xác con nhện ‘giải phẫu’ ở bên ngoài, sau đó lấy những thứ cần thiết về.

Một giờ sau, Trương Dương xuất hiện ở cửa lớn của nhà họ Tạ, cửa lớn lúc này đang có hai người quét dọn, bọn họ đều là người giúp việc mà Tạ gia đưa từ Đài Đảo về, nhìn thấy Trương Dương họ đều cảm thấy rất kinh ngạc.

Bọn họ đều nhận ra Trương Dương, nhưng không biết lúc nào Trương Dương ra ngoài, hơn nữa lúc về còn mang theo một cái túi màu đen lớn nữa.

-Bác sỹ Trương, chào buổi sáng.

Tuy nghi hoặc, nhưng phép lịch sự cơ bản thì vẫn cần phải có, bọn họ đều biết, chủ nhà của mình vẫn đang đợi người ta xem bệnh.

-Buổi sáng tốt lành.

Trương Dương phát tay một cái, lúc này mới đem theo vật này vào.

Lúc Trương Dương đi vào, hai người còn tò mò nhìn vào trong túi, đáng tiếc là chẳng nhìn thấy cái gì, mà chỉ ngửi thấy một mùi tanh mà thôi.

Cũng may mà bọn họ chưa nhìn thấy, nếu như nhìn thấy thì có lẽ sẽ bị dọa cho ngất mất. Bên trong đều là thân thể của nhện, con nhện đen kia đã bị Trương Dương cắt thành tám miếng, rồi cứ như vậy đem về.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 169: Con Chồn Tên Tia Chớp

Cho đến lúc ăn sáng, Mễ Tuyết mới tỉnh dậy.

Tinh thần của cô vẫn chưa tốt lắm, dù sao tối qua cũng quá sợ hãi, may là Trương Dương đã chăm cứu cho cô, ít nhất hiện tại cô cũng không quá sợ hãi nữa.

Trong thư phòng, con chồn đuôi cáo bị trói nhìn Trương Dương kêu “chi chi”, đôi mắt nhỏ còn nhìn chăm chăm vào túi vải của Trương Dương.

Tiểu tử này rất thông minh, biết thứ nó muốn đang nằm trong túi, đáng tiếc là toàn thân nó đang bị trói, nó chỉ biết kêu thôi, không có cách nào khác.

Trương Dương tìm được Tạ Huy, nhờ ông làm giúp cái lồng.

Tạ Huy cảm thấy yêu cầu của Trương Dương hơi kỳ lạ, nhưng vẫn làm theo lời dặn của Trương Dương.

Lồng làm bằng thủy tinh, còn là thủy tinh công nghiệp, trên đỉnh có lỗ thông gió, bên dưới còn có hai tầng có thể rút ra thay.

Cái lồng thủy tinh này chắc chắn Tạ gia không có, chỉ có thể đặt làm thôi.

Cũng may Tạ gia là một gia tộc lớn, mệnh lệnh vừa hạ xuống, lập tức có người đi làm ngay, trong một ngày đã có thể đem về.

Ngày hôm đó, đành phải để cho tiểu tử này chịu oan uất, dù sao một ngày nó cũng chẳng chết đói được.

Cuộc sống lại khôi phục như ban đầu, không ai biết chuyện kinh hồn hóm quạ, cũng không ai biết hôm qua suýt chút nữa Trương Dương không thể quay về, họ cứ nghĩ rằng hôm qua thực sự Trương Dương bị lạc đường.

Tinh thần Mễ Tuyết không tốt, cả ngày nay không ra khỏi nhà, Trương Dương cũng ở trong phòng với cô.

Buổi tối khi Trương Dương chăm cứu cho ông cụ Tạ, ông cụ Tạ còn nói với hắn hai câu, không cho hắn ra ngoài vào buổi tối, muốn ra ngoài tốt nhất dẫn theo người, trên núi không so được dưới núi, có nhiều nơi không thể đi.

Ông cụ thật sự quan tâm đến Trương Dương, ông cụ này đã coi Trương Dương như ân nhân, tất cả những ân huệ hồi trẻ chưa thể báo, giờ định bù đắp trên người Trương Dương.

Con người khi về già, thường suy nghĩ rất nhiều, muốn bù đắp những tiếc nuối khi trước, Trương Dương được coi là người để ông cụ kỳ thác tinh thần, là một phương thức báo ân an ủi chính mình.

Sau hai ngày chữa trị, ông cụ Tạ đã khá hơn nhiều.

Ngày thứ ba, Trương Dương kê một đơn thuốc, bảo Tạ Huy bốc thuốc theo đúng đơn này, sau ba ngày chăm cứu cho ông cụ thì bắt đầu dùng thuốc, ngoài ra Trương Dương cũng muốn bắt đầu phối thuốc cho ông cụ.

Bệnh của ông cụ khá nặng, thời gian cũng lâu rồi, cần phải dùng nhân sâm ngàn năm nhiều một chút.

Trương Dương ra tay, đại khái cần 1/5 phân lượng, số lượng này không ít, kiếp trước Trương Dương có ba viên thuốc sâm quý, cũng chỉ có 10% phân lượng, công hiệu của thuốc sâm rất kinh khủng.

Đổi lại bác sĩ khác, chắc hẳn sẽ đem hết nhân sâm ngàn năm cho ông sử dụng.

Đến chiều, chiếc lồng thủy tinh công nghiệp Trương Dương cần được đưa đến, Tạ Phi đích thân đưa đến chỗ Trương Dương.

Đến chỗ Trương Dương gã mới biết, chiếc lồng này để nhốt một con vật màu trắng rất đáng yêu.

Điều này khiến gã khó hiểu, cố ý khuyên nhủ Trương Dương hai câu, gã thấy con vật nhỏ đáng yêu kia không nên dùng chiếc lồng này nhốt lại, gã nào có biết sự khủng bố của con chồn đuôi cáo này.

Lời khuyên của gã dĩ nhiên Trương Dương sẽ không nghe theo, Tạ Phi không biết sự khủng bố của chồn đuôi cáo.

Nếu gã biết, e là không dám bước vào phòng này rồi, bảo đứng cạnh con vật độc của độc này, sợ là có đứng cũng không đứng vững.

... ..

-Trương Dương, đây là nhà mới anh chuẩn bị cho nó hả?

Tạ Phi vừa mới đi, Mễ Tuyết liền tới thư phòng, cô hiểu rõ mục đích của Trương Dương nhất, cũng hiểu rõ sự khủng bố của chồn đuôi cáo nhất.

-Đúng, đây là nhà mới, ranh con này giết đi cũng tiếc, giờ anh chẳng có sức mà quản nó, đành thả nó trong này thôi!

Trương Dương gật đầu, đem khóa lồng thủy tinh lại, chìa khóa chỉ mình hắn có, sau này nhiệm vụ nuôi nấng chồn đuôi cáo mình hắn làm.

Trừ hắn ra, giao cho người khác hẳn không yên tâm, Mễ Tuyết cũng không được.

-Nó đáng yêu như thế, tại sao lại độc dữ vậy?

Mễ Tuyết thờ dài, sắc mặt cô hơi đỏ lên, đây không phải vì thẹn thùng, mà vì dược lực của thuốc sâm.

Lúc trước Mễ Tuyết có uống một viên thuốc sâm, đó là Trương Dương cố ý luyện chế linh dược tăng cường nội lực, Mễ Tuyết không có nội lực, nhưng thuốc cũng có tác dụng với cơ thể cô.

Hai ngày nay cô không ra ngoài cũng là vì nguyên nhân này, cô đang được Trương Dương hỗ trợ để tiêu hóa được lực.

Thuốc sâm này, bản thân Trương Dương uống một viên cũng phải tiêu hóa năm sáu ngày, Mễ Tuyết uống, ít nhất cũng phải tiêu hóa trong thời gian nửa tháng.

Tuy nhiên sau khi thực sự tiêu hóa sẽ có tác dụng lớn với Mễ Tuyết, không thể giúp cô có nội lực, cũng không tăng cường sức mạnh, nhưng cơ thể khỏe hơn, ít bệnh tật hơn thì hoàn toàn có thể làm được.

Dù nói thế nào, đây cũng là linh dược.

Chồn đuôi cáo dù có đồng ý hay không, cuối cùng cũng bị nhốt trong lồng thủy tinh.

Trước khi thả vào, Trương Dương lại gây tê nó, cố ý lấy một lọ nước miếng của nó, rút bớt độc giấu trong răng của nó, nọc độc của chồn đuôi cáo có thể tự bài tiết, nhưng bài tiết rất chậm.

Trương Dương đoán, ít nhất trong vòng ba tháng, độc tính của nó sẽ không còn lợi hại như trước.

Ở trong lồng thủy tinh, chồn đuôi cáo cuối cùng đã hồi phục được khả năng cử động, nó lập tức nhảy loạn lên, còn không ngừng kêu “chi chi”.

Ranh con này tốc độ nhanh, độc tính cao, nhưng sức lực quá bình thường, lồng thủy tinh công nghiệp, nó không thể nào phá vỡ được.

Nhảy một hồi, chồn đuôi cáo dường như phát hiện mình thật sự không thể nào thoát ra được, lúc này mới giương nanh múa vuốt tức giận kêu la, nó đứng trong lồng thủy tinh, nhe răng nhếch miệng ra vẻ đáng yêu với Trương Dương, ngay cả Mễ Tuyết cũng bị nó chọc cười.

-Trương Dương, anh nói đợi tới khi nào độc tính của nó giảm đi, chúng ta có thể nuôi như vật cưng đúng không?

Mễ Tuyết tựa đầu vào vai Trương Dương, hỏi.

Con gái có sức miễn dịch rất thấp với những thứ đáng yêu, đặc biệt chồn đuôi cáo cũng là một thứ khiến người ta vừa nhìn đã thích.

-Hiện nay cũng có thể nuôi như thú cưng, nhưng không thể thả nó ra ngoài.

Trương Dương cười, khi nói trong lòng cũng cảm thấy tự hào.

Trong 10 độc vật trên thế giới, chồn đuôi cáo xếp hàng thứ bảy, có ai lại nuôi nó như thú cưng đâu, ngay cả liệt tổ liệt tông của Trương Dương kiếp trước cũng không làm được.

Đáng tiếc là con chồn đuôi chồn này không thể thuần phục, bằng không chắc chắn là một trợ lực lớn, một trợ thủ tốt.

-Được, nếu là thú cưng, vậy chúng ta đặt cho nó một cái tên đi!

Ánh mắt Mễ Tuyết hơi sáng lên, lập tức nói.

-Không thành vấn đề, đặc điểm lớn nhất của nó là độc và nhanh, lấy tên có chữ độc thì khó nghe quá, chúng ta gọi nó là Tia Chóp đi!

Trương Dương mỉm cười gật đầu, chồn đuôi cáo vốn có tên chồn Tia Chóp, lấy tên Tia Chóp gọi cũng không sao.

-Tia Chóp, tên này nghe giống tên con trai quá!

Mễ Tuyết ngẩng đầu, dường như có chút không muốn, lý do của cô nàng khiến Trương Dương suyt chút nữa thì ngã xuống đất.

Đặt tên cho chồn đuôi cáo mà còn phải phân biệt nam nữ, đúng là chỉ Mễ Tuyết mới nghĩ ra, tuy nhiên nói gì thì nói, con chồn này hình như giống đực, Trương Dương chỉ có thể nói hình như, chứ thực sự hần cũng chẳng để ý.

-Chi chi!

Chồn đuôi cáo đột nhiên nằm đó kêu lên, Mễ Tuyết lập tức vui vẻ nói:

-Anh xem, nó cũng kháng nghị rồi đó, chi bằng chúng ta đặt tên nó là Tiểu Bạch, anh xem nó trắng thế, đáng yêu như thế!

Tiểu Bạch?

Trương Dương nhướng mắt, cái tên Mễ Tuyết đặt thật cá tính, nghe giống như tên của con chó con vậy.

-Chít chít chít!

Chồn đuôi cáo đột nhiên kêu lớn hơn, không ngừng nhúc nhích trong chuồng, cuối cùng còn nằm ngửa trong lồng thủy tinh, lần này thực sự rất giống như

đang kháng nghị.

Động tác của nó làm Trương Dương và Mễ Tuyết đều ngẩn người.

-Mễ Tuyết, em xem nó không đồng ý với cái tên em đặt mới đúng, anh thấy cứ gọi nó là Tia Chóp đi, tên này rất uy phong, cũng phù hợp với đặc điểm của nó.

Trương Dương nhẹ nhàng chạm vào bả vai Mễ Tuyết, hấn vừa nói xong, không ngờ con chồn đuôi cáo kia đứng dậy, còn nhe răng gật đầu.

Bộ dạng của nó, khiến Mễ Tuyết mở to hai mắt nhìn.

-Nó, nó hiểu chúng ta nói gì?

Mễ Tuyết chỉ con chồn vĩ hồ trong lòng, kinh ngạc hỏi, biểu hiện của ranh con này quá thông minh, làm Mễ Tuyết không thể không hoài nghi.

Trương Dương suy nghĩ, sau đó chậm chậm nói:

-Trí tuệ của linh thú thực sự rất cao, nhưng có thể hiểu tiếng người cũng chưa chắc, chắc hẳn nó biết chúng ta đặt tên cho nó, nó không thích tên Tiểu Bạch!

Trương Dương vừa nói xong, con chồn đuôi cáo không ngờ còn gật đầu phớt lờ.

-Thế à, vậy gọi nó là Tia Chóp đi!

Mễ Tuyết trừng mắt, ngạc nhiên nhìn con chồn đuôi cáo trong lòng, biểu hiện của con chồn đuôi cáo này quả thật khiến cô kinh ngạc.

Cô chưa từng thấy động vật nào thông minh như vậy.

-Được rồi, sau này tiểu tử này được gọi là Tia Chóp, ngoan ngoãn ở trong lòng đi, ở đó này không gặp nguy hiểm đâu!

Trương Dương khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói với con chồn đuôi cáo.

Cũng không biết con chồn đuôi cáo này có hiểu không, nhưng nó nằm đó không ngừng gật đầu, vẻ mặt thật thà chất phác đáng yêu, người không biết, sợ sẽ không kìm được thả nó ra ngoài để nếm nị một phen.

-Đúng rồi. Tia Chóp ăn gì?

Mễ Tuyết đột nhiên hỏi, chồn bình thường sẽ ăn trái cây, cũng có thể ăn chút thịt.

Nhưng chồn đuôi cáo này là linh thú thiên địa cực hiếm, chúng ăn cái gì, Trương Dương cũng không biết.

Do dự một hồi, Trương Dương mới chậm chậm nói:

-Tí cứ đem ít đồ ăn cho nó thử, thấy nó thích gì sau này cho nó ăn thứ ấy!

Trương Dương cũng không ngờ, lần thử này, đã phát hiện ra được một vấn đề cực lớn.

Cho nó ăn táo nó không ăn, trái cây nó cũng không chịu, cho nó thịt bò, sống hay chín nó không ăn, ngay cả xúc xích dành cho chó mèo cũng thử, Tiểu Tia Chóp chẳng thèm nhìn, thậm chí còn đẩy sang một bên.

Cuối cùng, Trương Dương nhớ trong sách có viết, chồn đuôi cáo thích ăn độc vật, liền vào núi bắt một con rắn độc, tiểu Tia Chóp lúc này mới chớp lấy con rắn đáng thương, bắt đầu ăn ngon lành.

Ăn xong con rắn, tiểu Tia Chóp ánh mắt mong chờ nhìn Trương Dương, đập nhẹ lòng, dường như chưa đủ thỏa mãn, ăn vẫn chưa no.

Nhìn bộ dạng của nó, Mễ Tuyết tròn mắt há hốc mồm.

Mễ Tuyết cũng nhớ, tiểu Tia Chóp đáng yêu này là một trong 10 đại độc vật, không thể nào để bề ngoài của nó lừa gạt.

Sau khi biết thức ăn của ranh con này là gì, Trương Dương coi như thở ra, sau này nuôi nó cũng được, đáng tiếc nó chỉ ăn độc vật, không ăn những thứ khác, điều này cũng thật làm khó Trương Dương, chắc chắn là Trương Dương không có thời gian để đi bắt rắn độc, sau này đành tìm người đi mua vậy.

Giá rắn độc cũng không rẻ, để nuôi tiểu tử này, chắc hẳn sau này phải tốn không ít tiền đây.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 170: Con Rể Tương Lai

7 ngày sau, ông cụ Tạ đứng trước cổng Tạ gia, đích thân tiễn Trương Dương.

Cộng thêm ba ngày trước, lần này Trương Dương đã ở biệt thự Tạ gia 10 ngày, hẳn cũng quen với việc này, kiếp trước khi hắn khám bệnh tại nhà, có lúc còn ở nhà người ta cả tháng trời.

Có điều Mễ Tuyết rất nhớ nhà, đặc biệt là nơi này lại cách nhà gần như vậy.

Sau khi nói chuyện với ông cụ một lúc lâu, Trương Dương mới lái xe đi, Mễ Tuyết ngồi bên ghế phụ, ghế sau đặt chiếc lồng thủy tinh.

Mấy ngày nay, được hoan nghênh nhất ở biệt thự Tạ gia không phải hai người bọn họ mà là tiểu Tia Chóp.

Tia Chóp rất thông minh, thường xuyên làm những hành động nhỏ đáng yêu chọc những người xung quanh cười, hơn nữa nó có rất nhiều tiểu xảo, nhiều đứa trẻ trong Tạ gia đều xin thả Tia Chóp ra chơi chung với mọi người.

Yêu cầu này của chúng, dĩ nhiên là Trương Dương không đồng ý.

Bất kể là Trương Dương ha Mễ Tuyết, đều từ chối yêu cầu thả Thiểm Điện ra, thậm chí ông cụ Tạ gia đã đích thân yêu cầu một lần, nhưng cũng không được, đây là chuyện không thể thương lượng.

Uy lực của Tia Chóp quá lớn, thả nó ra đồng nghĩa với liều mạng, không thể nào đùa với tính mạng của con người được.

Để ngăn ngừa chuyện ngoài ý muốn xảy ra, Trương Dương còn cố ý nhờ Tạ Huy kiếm một ổ khóa đặc chế, ngoại trừ Trương Dương có chìa khóa, ngoài ra không ai có thể mở được cái lồng này.

Phòng của hắn cũng cố ý thay khóa, ngăn ngừa những đứa trẻ nghịch ngợm chạy vào, thả Tia Chóp đi.

Khả năng này không phải là không có, nếu thực sự để chuyện này xảy ra, đến lúc đó không phải mình Trương Dương gặp họa, cả nhà họ Tạ sẽ gặp xui xẻo theo.

... ..

-Bác sĩ Trương, mấy câu khách khí tôi không nói nhiều nữa, đây là chi phiếu 20 triệu, cậu cất kỹ.

Tạ Huy đích thân đưa Trương Dương xuống núi, khi đến dưới chân núi, Tạ Huy lấy từ trong người một tờ chi phiếu, đưa cho Trương Dương.

Ông cụ Tạ sau khi được Trương Dương chữa trị vài ngày đã hồi phục rất tốt, ông cụ Tạ đã có thể tự đi được một mình, cũng không cần phải uống canh sâm mỗi ngày như trước đây.

Ngoài ra họ cũng đã cho người kiểm tra sức khỏe ông cụ.

Giấy kiểm tra sức khỏe chứng minh, sức khỏe ông cụ thực sự phát triển theo chiều hướng khỏe mạnh, sức khỏe của cụ rất tốt.

Bác sĩ Liễu kia mấy hôm trước cũng có ghé, cũng rất kinh ngạc trước tình hình khôi phục của ông cụ, còn tìm đến Trương Dương hỏi rất nhiều vấn đề.

Cuối cùng bác sĩ Liễu khám phục rồi đi, còn nói với người của Tạ gia sau này ông không cần tới nữa, y thuật của Trương Dương không hề kém hơn so với ông, hơn nữa Trương Dương có nhân sâm ngàn năm, nhất định có thể chữa được bệnh cho ông cụ.

Lời của bác sĩ Liễu cộng với kết quả kiểm tra sức khỏe khiến người trong Tạ gia hiểu được, Trương Dương đúng là một cao thủ thâm tàng bất lộ, điều này càng khiến họ không dám chậm trễ.

-20 triệu, có phải hơi nhiều quá không?

Cầm chi phiếu, Trương Dương nhẹ giọng hỏi.

-Không nhiều, không nhiều, căn cứ theo ước định của chúng ta lúc trước, nhân sâm ngàn năm của ngài bao nhiêu năm, tôi trả tiền khám bệnh cho ngài bấy nhiêu!

Tạ Huy vội vàng xua tay, sau khi nói xong ngừng một chút, lại nói tiếp:

-Nhân sâm ngàn năm của ngài chắc chắn hơn 2000 năm, tôi cũng không biết cụ thể bao nhiêu năm, trả cho ngài thế này vẫn còn hơi thấp!

Tạ Huy đúng là không biết nhân sâm của Trương Dương cụ thể bao nhiêu năm, cuối cùng sau khi thương lượng với Tạ Phi, mới quyết định đưa cho Trương Dương 20 triệu tiền khám bệnh.

Nói thật, 20 triệu thật sự không ít, kiếp trước Trương Dương đi khám bệnh tại nhà, lần cao nhất cũng chưa được như thế.

-Vậy thì được, tiền này tôi nhận, anh cũng yên tâm, tôi đã nhận tiền của anh, bệnh của ông cụ tôi nhất định sẽ chữa khỏi!

Trương Dương suy nghĩ, sau đó mới bỏ chỉ phiếu vào trong túi áo.

-Vậy phiền ngài rồi, ngài cần thứ gì, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi điện cho tôi, nếu tôi không ở đây thì là đang ở Trường Kinh!

Tạ Huy nhanh chóng gạt đầu, anh ta vội vã đưa tiền cho Trương Dương cũng vì sợ Trương Dương chữa được một nửa rồi thôi.

Giờ bác sĩ chữa bệnh chính cho ông cụ Tạ đã là Trương Dương, họ vẫn chưa đưa thù lao gì cho Trương Dương, nếu Trương Dương có bỏ đi không quay lại họ cũng chẳng có cách nào khác.

Nếu vì điều này mà Trương Dương tức giận, đối với họ mà nói càng không tốt, cho nên Tạ Huy mới vội vàng đưa tiền chữa bệnh trước.

Tiền khám bệnh này quả không thấp, tuy nhiên lần này cũng khác trước đây, cho nên Trương Dương nhận tiền mà chẳng lo lắng gì.

Lần chữa bệnh này, phải dùng loại nhân sâm ngàn năm thiên tài địa bảo, thuốc Trương Dương phải dùng nhân sâm ngàn năm để chế, bản thân có thể nói vô cùng quý giá.

Chỉ riêng loại linh dược giá trị này đã không thể nào dùng tiền để đánh giá được.

Tuy nhiên 20 triệu quả nhiên cũng không ít, đối với Trương Dương mà nói cũng đủ để trả chi phí chữa bệnh lần này, hơn nữa như hắn đã nói, tiền hắn đã nhận, bệnh nhân hẳn chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm đến cùng.

Đây cũng là ý đức cơ bản của hắn.

Đưa tiền xong, Tạ Huy vui vẻ rời đi, Trương Dương lái xe, chuẩn bị đi vào trong huyện.

Họ không về trường, mà trực tiếp về nhà Mễ Tuyết, hơn nữa lần này Trương Dương còn lấy thân phận con rể tương lai của người ta để về nhà, dĩ nhiên phải chuẩn bị một ít lễ vật rồi.

Chuyện Trương Dương được 20 triệu tiền khám bệnh, Mễ Tuyết biết rất rõ.

Kết quả là cô chết lặng, lần trước 20 triệu, lần này lại 20 triệu, Mễ Tuyết tin, tương lai sẽ còn có rất nhiều 20 triệu đang chờ Trương Dương.

Trước kia cô còn có chút lo lắng, nhưng sau lần trải qua tại nạn sinh tử, Mễ Tuyết không còn để ý đến chuyện này nữa.

Trương Dương đã vì cô mà không màng đến sinh mệnh, cô còn gì để lo lắng nữa.

Huyện dưới chân núi là huyện Thanh Nhai, Trương Dương định mua vài món quà ở đây, hắn không thể mua ở nhà Mễ Tuyết được.

Thị trấn huyện Thanh Nhai không lớn, may có có một cái chợ cũng khá to, Trương Dương và Mễ Tuyết đi đến chợ, dạo mua vài thứ.

Lần mua sắm này, khoảng 10.000 gì đấy, rất nhiều túi to túi nhỏ, xe của Trương Dương nhét cũng không nổi, cuối cùng phải thuê thêm một chiếc để chở đồ.

Mễ Tuyết cứ nói là mua nhiều quá, nhưng Trương Dương lại chẳng nghe, đây là lần đầu tiên hắn gặp mặt cha mẹ, phải thể hiện đầy đủ thái độ, lúc đầu hắn đã hỏi Mễ Tuyết nhà có bao nhiêu người, người lớn trẻ con hắn đều chuẩn bị quà đầy đủ.

Thật Trương Dương đề tâm như vậy, cuối cùng Mễ Tuyết cũng không khuyên nữa, nhưng trong lòng cũng vô cùng ngọt ngào.

Nhà Mễ Tuyết ở huyện Liệt Sơn, cách huyện Thanh Nhai chỉ vài chục cây số, hai huyện kỳ thực ở sát nhau, còn cùng nằm trong một thành phố.

Chỉ lái xe 40 phút, Trương Dương đã từ huyện Thanh Nhai đến huyện Liệt Sơn, hắn lái chiếc Mercedes Benz đến huyện Liệt Sơn trông quá bắt mắt, trên đường đi không biết bao nhiêu người đã quay đầu lại nhìn và bàn luận.

Có không ít người nhận ra chiếc xe, một huyện nhỏ làm gì có được chiếc xe tốt như thế, mấy chiếc Mercedes-Benz BMW có thể nói là bình thường rất khó nhìn thấy, có vài người thích xe, còn đuổi theo phía sau để ngắm.

-Trương Dương, tới rồi, phía trước là nhà em!

Vòng qua giao lộ, đến một ngõ nhỏ, Mễ Tuyết nhẹ nhàng kêu lên, càng gần đến nhà, trong lòng cô càng kích động, đồng thời còn có chút bất an.

Lần này cô đưa cả bạn trai về, đã vậy trước khi về nhà còn chẳng báo trước một tiếng.

Trương Dương nhìn phía trước, phía trước một căn nhà khóa cũ, tuy nhà hơi cũ nhưng rất lớn, hơn nữa còn có sân.

Trương Dương cua qua, chiếc xe nhanh chóng dừng trước ngôi nhà cũ, Mễ Tuyết xuống xe, lập tức chạy qua gõ cửa.

-Ba, mẹ, con về rồi đây!

Mễ Tuyết vỗ vào cửa sắt, tiếng kêu lớn, con gái hay nhớ nhà, đi học một thời gian dài, cuối cùng cũng được về nhà.

Trương Dương cũng xuống xe, giúp tài xế xe tải khuân đồ, chiếc xe này là thuê, người ta hôm nay còn phải về.

-Người anh em, bạn gái của cậu cũng được đấy, chỗ này thuộc Ủy ban nhân dân huyện, trong nhà cô ấy chắc chắn có người làm quan!

Người lái xe vừa khuân đồ, vừa hâm mộ nói với Trương Dương.

-Thuộc Ủy ban nhân dân huyện ?

Trương Dương hơi sững sờ, lại nhìn chung quanh một lần, căn bản chẳng thấy có vẻ gì như anh kia nói, kể ra thì cũng chỉ quẹo vào một con ngõ nhỏ đã đến, ngay cả công bảo vệ cũng chẳng có.

-Đúng, tôi hay qua Liệt Sơn, tôi biết chỗ này, ở đây toàn là chỗ cho quan chức ở!

Tài xế gạt đầu, khẳng định nói, trong mắt anh ta lại toát lên tia hâm mộ.

Anh ta chỉ hâm mộ, không nghĩ gì nhiều.

Trương Dương tuổi trẻ, nhiều tiền, nhìn cách hấn tiêu tiền và lái xe là biết, Mễ Tuyết xinh đẹp, nhà có người làm quan, xem ra là ông trời tác thành cho họ.

Cổng nhanh chóng được mở ra, bên trong có một phụ nữ tầm 40 tuổi bước ra, người phụ nữ này tuy nhìn hơi lớn tuổi, nhưng có thể nhận ra khi trẻ nhất định là một mỹ nữ.

Hơn nữa cô và Mễ Tuyết hơi giống nhau, thân phận của cô cũng không khó đoán.

-Mẹ, con về rồi!

Trương Dương đang nghĩ, Mễ Tuyết đã lao tới người phụ nữ, người phụ nữ nhìn thấy Mễ Tuyết cũng rất vui, nhìn chiếc xe Mercedes Benz đang dừng trước nhà và đồng quà đang được chuyển xuống.

-Mẹ, để con giới thiệu, đây, đây là Trương Dương, bạn trai của con!

Mễ Tuyết vội vàng kéo tay mẹ, khi giới thiệu Trương Dương, mặt cô hơi hồng lên.

Lần đầu tiên giới thiệu người trong lòng mình với người nhà, tim cô đập rất nhanh, hơn nữa còn hơi căng thẳng.

-Cháu chào cô ạ, đáng lẽ cháu và Mễ Tuyết đã về sớm, nhưng do có chút việc, thành ra trễ thế này mới đến!

Trương Dương lễ phép khom người, người phụ nữ này so với hấn ở kiếp trước chẳng lớn hơn bao nhiêu, nhưng dù sao cũng là mẹ của Mễ Tuyết, hơn nữa hiện nay Trương Dương cũng đã hoàn toàn thích ứng với danh phận này.

-Đến rồi thì tốt, cứ vào nhà đã!

Mẹ Mễ Tuyết có vẻ rất kinh ngạc, dường như còn có chút bối rối, nhưng vẫn mời Trương Dương vào nhà.

Cô không nghĩ con gái sẽ đưa bạn trai về, lúc nói câu này, trên mặt cô còn có chút lo lắng.

-Mễ Tuyết, em đưa cô vào trước đi, để anh đưa mấy thứ này vào!

Tài xế xe tải chỉ giúp hấn dỡ đồ xuống, nhưng không giúp hấn chuyển vào, những chuyện vặt này đích thân hấn phải làm.

Cũng may đồ đặc nhiều, nhưng cũng không quá nặng, Trương Dương cũng có sức khỏe, chỉ trong chốc lát, đã đem thùng lớn thùng nhỏ, túi lớn túi nhỏ chuyển vào nhà.

Chuyển hết đồ vật vào nhà, Trương Dương mới cẩn thận đánh giá nhà Mễ Tuyết.

Sân rất lớn, ở giữa là ngôi nhà ba gian, ba gian nhà cũng không nhỏ, đều là một phòng khách một phòng ngủ.

Nhà lớn như vậy, lúc này Trương Dương bắt đầu tin lời của tài xế xe tải nói, đây là ngôi nhà thuộc Ủy ban nhân dân huyện, nhà của người bình thường không lớn như vậy, hiện nay ở huyện, hầu hết nhà cấp đều là nhà cũ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Người Nhà Mễ Tuyết

-Tiểu Trương, vào nhà uống ngụm trà đi!

Mẹ của Mễ Tuyết tên là Ngô Phụng Lan, là một người phụ nữ rất giản dị, là giáo viên tiểu học, lúc nhỏ Mễ Tuyết thường cùng mẹ đến trường.

Thấy Trương Dương bận tới mất tới mũi khuôn đồ, Ngô Phụng Lan lập tức gọi Trương Dương.

-Yes Sir, cảm ơn cô!

Trương Dương cười, hẳn không chút khách khí, đi thẳng vào phòng khác cầm lấy ly nước uống hết một hơi.

Hắn thực sự rất khát.

Lúc đầu Trương Dương còn có chút căng thẳng, chuyện gặp cha mẹ người yêu hẳn chưa bao giờ trải qua, nhưng khi đến nơi, cảm giác căng thẳng kia hoàn toàn tan biến hết.

Dù sao Trương Dương cũng có kinh nghiệm sống của hai kiếp, yếu tố tâm lý rất tốt.

-Cô, đây là quà cháu tặng cô, Mễ Tuyết nói cô thích đọc sách, cháu đã mua vài quyển, nhưng không biết có đúng sở thích của cô không!

Trương Dương lấy từ trong túi một cái thùng giấy, bên trong chứa đủ các loại sách, toàn là sách dịch từ những tác giả nổi tiếng.

Hắn đã cẩn thận hỏi Mễ Tuyết, biết mẹ cô là phần tử trí thức, không thích vàng bạc trang sức, thích nhất là văn học nước ngoài, Trương Dương đã cố ý mua một tá sách về.

Quả nhiên, Ngô Phụng Lan vừa nhìn thấy mấy quyển sách này ánh mắt lập tức sáng lên, trên mặt cũng lộ nụ cười.

-Tiểu Trương, thế sao được, mua chừng này sách tốn không ít tiền đâu!

Ngô Phụng Lan trong lòng quả rất vui, cô thích đọc sách, bình thường cũng thường tự mua sách, nhưng người thực sự tặng sách cho cô không nhiều.

Quan niệm của người trong nước, tặng sách dường như đã trở thành thứ quá hạn, thà rằng tặng thứ gì đáng tiền, chứ không tặng những thứ trang trí không tác dụng, càng không tặng sách, trừ phi là tặng con nít.

-Mẹ, có đáng bao nhiêu đâu, đây là tâm ý của Trương Dương, mẹ nhận đi!

Mễ Tuyết tủm tỉm cười khoát tay mẹ, thân mật nói.

Trương Dương bên cạnh cũng mỉm cười, mẹ của Mễ Tuyết đúng là người giản dị, kỳ thực mấy quyển sách này không tốn bao nhiêu tiền, so với những món quà khác chắc chắn là rẻ hơn, chẳng qua đúng là hợp với tâm ý của cô, nên cô mới nghĩ đến chuyện tiền bạc.

Một thùng sách, cũng hai ba trăm tệ thôi.

-Vậy được, cô nhận, đừng đứng nói chuyện nữa, ngồi xuống nghỉ ngơi đi!

Ngô Phụng Lan mở thùng sách, nụ cười trên mặt càng lộ rõ, bên trong toàn là những quyển gần đây cô định mua, món quà này đúng là hợp ý cô nhất, muốn người khác không vui cũng không được.

-Mẹ, ba con đâu?

Mẽ Tuyết hỏi, Trương Dương cũng ngồi thẳng người, mẹ vợ tương lai xem ra không vấn đề gì rồi, cũng chẳng biết cha vợ như thế nào.

Ngô Phụng Lan thở dài:

-Ông ấy à, cả ngày họp hành, công việc bận rộn, chưa đến tối là mẹ chưa được gặp ông ấy đâu!

Mẽ Tuyết hềnh hềnh mũi, hạ giọng nói:

-Vẫn vậy, ngày nào cũng uống rượu ạ?

-Đúng vậy đấy, rõ ràng dạ dày không tốt, mà ngày nào cũng uống, mẹ thấy ông ấy sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện!

Nhắc tới ba Mẽ Tuyết, nụ cười trên mặt Ngô Phụng Lan dần biến mất, điều này càng khiến Trương Dương càng thêm tin tưởng, ba Mẽ Tuyết thật sự là người làm quan.

Ngày nào cũng uống rượu, ngoại trừ người làm ăn, còn có người ở chốn quan trường.

Đây là nhà của nhà nước, lại lớn như vậy, chắc hẳn ba của Mẽ Tuyết là một quan chức không nhỏ.

-Mercedes Benz a, ai lái Mercedes Benz vậy? Mẹ, trong nhà có phải nhà có khách không ạ?

Đột nhiên bên ngoài truyền đến giọng nói, nghe giọng thì không lớn tuổi lắm, dường như còn mang chút hưng phấn.

-Tiểu An về rồi!

Mẽ Tuyết lập tức đứng lên, trên mặt mang theo tia kích động, Tiểu An là Mẽ An, em trai Mẽ Tuyết, năm nay học 11, nghỉ hè đang học bù, chuẩn bị năm sau thi đại học.

Mẽ Tuyết cũng gần nửa năm không gặp em trai mình rồi, vừa nghe thấy giọng em trai lập tức ngồi không yên.

Ngô Phụng Lan cũng đứng lên, ra ngoài mở cổng, một cậu bé đầu đinh cao chừng 1m8 đang đẩy chiếc xe đạp chạy vào.

Tiểu tử này có vẻ còn trẻ con, vừa nhìn đã biết còn nhỏ tuổi, tuy nhiên vóc dáng cậu ta quả thực không lùn, ở thời đại này, chắc chắn cậu được tính là cao rồi.

-Tiểu An!

Đứng trước cửa phòng khách, Mẽ Tuyết kêu lên, cậu nhóc đang tiến vào thoáng sửng sốt, lập tức dừng xe lại, vui vẻ chạy qua.

-Chị, chị về lúc nào vậy, hôm nay em mới hỏi mẹ, sao chị nghỉ rồi mà vẫn chưa về nhà!

Mẽ An cao hơn Mẽ Tuyết một cái đầu, tuy nhiên hai chị em cũng có nét giống nhau, da Mẽ An rất trắng, là một cậu nhóc đẹp trai.

-Chị vừa mới về, em lại gây đi rồi!

Mẽ Tuyết nhìn cậu em từ trên xuống dưới, trong mắt có chút đau lòng, vóc dáng cậu nhóc rất cao nhưng quá gầy, nhìn cứ như cột điện ấy.

-Sao không gầy được, ngày nào cũng học thêm, học thêm, học thêm!

Mẽ An bĩu môi, lúc này mới chú ý đến Trương Dương đang đứng cạnh, lập tức hỏi:

-Chị, ai đây ạ?

-Tiểu An đúng không, anh là Trương Dương, là bạn học cũng là bạn trai của chị em!

Mẽ Tuyết chưa nói, Trương Dương đã chủ động giới thiệu rồi.

Mẽ Tuyết cảm kích liếc mắt nhìn Trương Dương, giới thiệu người yêu với em trai, không giống giới thiệu với mẹ, Mẽ Tuyết thực sự cảm thấy khó khăn.

-Bạn trai, chị, chị có người yêu rồi hả?

Mẽ An có vẻ rất kinh ngạc, lớn tiếng kêu, dường như có cái gì đó không thể tin nổi.

-Kêu cái gì, Trương Dương mua cho em chiếc xe đạp leo núi, em xem có thích không?

Mẽ Tuyết đỏ mặt, nhéo em trai, Trương Dương lập tức đưa quà cho Mẽ An, đây là một chiếc xe đạp leo núi kiểu mới nhất, mắc nhất.

Chiếc xe màu đỏ, Mễ An rất thích màu này, chiếc xe đã thu hút sự chú ý của cậu ta.

Mễ An thích xe đạp, nhất là loại xe đua này, đáng tiếc người trong nhà không mua cho nó, chuyện này nó đã nói cho Mễ Tuyết, trong lúc tán gẫu Mễ Tuyết cũng kể cho Trương Dương.

Mễ Tuyết đã quên, nhưng Trương Dương vẫn nhớ, lần này đã đặc biệt mua một chiếc.

-Chị, chị đúng là tốt quá!

Mễ An hoan hô, vừa sờ xe, vừa không ngừng nhìn ngắm, không ngừng khuấy động hộp số.

-Tốt là Trương Dương tốt, anh ấy mua cho em, không phải chị!

Mễ Tuyết mỉm cười lắc đầu, nhẹ giọng nói.

-Anh rể, anh tốt quá!

Mễ An lại hét to một tiếng, khi nói xong đã nhảy lên xe đạp, lao ra khỏi cửa.

Tiếng anh rể của cậu đã khiến Mễ Tuyết mặt đỏ bừng, Ngô Phụng Lan nhìn cậu con trai vui vẻ nhảy lên xe, chỉ có thể đuổi theo nói cậu ấy cẩn thận, đừng chạy nhanh quá.

Ngô Phụng Lan quay lại, trên mặt còn nở nụ cười sáng lạn, điều đó có thể thấy cô thực sự vui vẻ.

Tuy nhiên sâu trong nụ cười, vẫn mang một tia lo lắng.

-Mẹ, gọi điện cho ba con đi, bảo ba tối nay về đi!

Mễ Tuyết kéo tay mẹ, nhẹ giọng nói, hôm nay là lần đầu Trương Dương tới, cũng là để làm quen với người nhà cô, cả nhà nên đều có mặt mới đúng.

-Được, để mẹ đi gọi!

Ngô Phụng Lan gạt đầu, đi gọi điện, cô khẽ cau mày, cuối cùng mới khe khẽ thở dài, lúc này mới bấm số.

Ba của Mễ Tuyết tên Mễ Chí Quốc, là cán bộ nhà nước, còn là Phó chủ tịch huyện.

Tuy rằng không phải Ủy viên thường vụ, nhưng một Phó chủ tịch huyện bình thường trong mắt dân chúng cũng là một vị quan lớn rồi.

Điều này cũng có thể nói rõ, vì sao điều kiện sống của Mễ Tuyết ngày thường tốt hơn những người khác, có thể mua máy nhắn tin đắt như vậy tặng cho Trương Dương.

Dù sao ba cũng làm quan, nếu so với những người khác vẫn khá hơn một chút.

Tuy nhiên hiện tại Trương Dương không biết, Mễ Tuyết chỉ nói ba cô là quan chức, chứ cũng không nói chức của ông ấy là gì.

Gọi điện thoại xong, Ngô Phụng Lan ngẩng đầu lên mỉm cười nói với Mễ Tuyết:

-Ba con nghe nói con về rất vui, ông ấy về ngay đây!

-Thật à, tốt quá, để con đi mua chút đồ ăn, tối nay nấu món gì ngon ngon một chút!

Mễ Tuyết lập tức vui vẻ kêu lên, ba về, vậy là cả nhà đoàn viên rồi, cô có thể chính thức giới thiệu Trương Dương với mọi người trong nhà, cũng đồng nghĩa được họ thừa nhận.

-Ba đang đi cùng chú con, có thể sẽ cùng đến đây!

Ngô Phụng Lan nói, Mễ Tuyết lập tức cau mày, rất không vui nói:

-Chú ấy đến làm gì?

-Đứa nhỏ này, dù sao chú ấy cũng là chú con, vừa hay đang đi cùng ba, nghe con về, đến thăm con một chút không được sao?

Ngô Phụng Lan nhẹ giọng nói, gương mặt Mễ Tuyết cúi xuống.

Trương Dương đứng bên, cũng khẽ nhíu mày, Mễ Tuyết giới thiệu với hắn rất nhiều người trong nhà, duy chỉ có người chú này là không, hắn cũng chẳng mua quà gì cho ông ấy.

-Tiểu Tuyết, con không cần ra ngoài, các con cứ ngồi đây, mẹ ra ngoài mua thức ăn!

Ngô Phụng Lan lại nói, Mẹ Tuyết muốn đi cùng, nhưng Ngô Phụng Lan không đồng ý, bảo cô nàng ở nhà với Trương Dương.

Trương Dương lần đầu tới, lại là khách, sao có thể để khách ở nhà một mình, hơn nữa chợ cũng gần, ngay bên cạnh, chạy ra mua đồ ăn cũng không tốn nhiều thời gian.

-Em với chú có chuyện gì à?

Ngô Phụng Lan đi rồi, Trương Dương mới nhỏ giọng hỏi.

-Không có gì, ba em tí nữa về, anh phải chú ý, ông ấy là một người bảo thủ!

Mẽ Tuyết khẽ mỉm cười, chuyển đề tài.

-Em yên tâm, còn nhiều người bảo thủ hơn mà anh còn đối phó được!

Trương Dương cũng mỉm cười, thấy Mẽ Tuyết không nhắc đến, hẳn cũng không hỏi, nhà ai cũng có chuyện khó nói, bản thân gia đình hẳn cũng có nhiều chuyện không nói ra được.

-Anh yên tâm, ba em thương em nhất, chỉ cần em thích ông ấy chắc chắn sẽ không phản đối!

Mẽ Tuyết ngồi trên người Trương Dương, hôn nhẹ Trương Dương một cái, hai người cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Một lúc sau, có người về, Mẽ Tuyết vội vàng đứng dậy, trên mặt cô hơi ửng hồng.

Khi trong nhà không có ai, cô và Trương Dương có thể ôm có thể hôn, cảm giác trong nhà và ở bên ngoài hoàn toàn không giống nhau, hai người đều có cảm giác kích thích khác thường.

Người đầu tiên trở về là Mẽ An, cậu đạp xe một vòng, dường như biết mình chạy đi như vậy là không lễ phép.

Sau khi về, cậu ta bèn cảm ơn Trương Dương. Còn mở miệng gọi tiếng anh rể, khiến Trương Dương cũng cười to.

Mẽ An sau khi biết Mercedes Benz là của Trương Dương, còn bảo Trương Dương đưa cậu ta đi dạo một vòng, xem Mercedes Benz có phong cách hơn xe leo núi không.

Trương Dương chưa kịp đồng ý, đã bị Mẽ Tuyết ngăn lại, mọi người sắp về rồi, lúc này sao đi ra ngoài được, Mẽ An hơi thất vọng, chỉ có thể ngồi xuống một bên.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: Trương Dương Rất Được

Người về sau đó là Ngô Phụng Lan.

Cô mua rất nhiều đồ ăn, vừa thấy đã biết là sẽ chuẩn bị một bữa trưa phong phú, cô vừa về đến, Mẽ Tuyết lập tức đã cùng cô chạy vào nhà bếp làm trợ thủ.

Thấy họ vào bếp, Trương Dương vốn định đi cùng, cuối cùng ngẫm nghĩ lại thấy nên thôi đi.

Dù sao hẳn cũng mới đến, lần này còn ở lại vài ngày, vẫn còn cơ hội khoe tài nghệ của hẳn.

Mẽ An cùng Trương Dương ở lại phòng khách, không ngừng hỏi Trương Dương về chuyện ở trường, hỏi nhiều nhất vẫn là làm sao Trương Dương quen được Mẽ Tuyết, rồi lại yêu nhau nữa.

Thời đại này chưa cởi mở như sau này, thông thường mà nói, tốt nghiệp đại học xong mới yêu đương, tuy nhiên nếu yêu từ hồi còn đi học, người nhà thông thường cũng không phản đối.

Trương Dương và Mễ An ngồi bên này nói chuyện, Mễ Tuyết ở trong bếp nói chuyện với mẹ.

Hai người nói chuyện, phần lớn là Mễ Tuyết nói, Ngô Phụng Lan nghe.

Những gì Mễ Tuyết kể, đều là những chuyện vui của cô và Trương Dương ở trường, còn nói chuyện Trương Dương đánh nhau với côn đồ cứu cô, sau đó phải vào viện.

Việc này, qua lời kể của Mễ Tuyết trở nên vô cùng tình cảm.

Ngô Phụng Lan nghe nhiều, nói ít, tuy nhiên nghe càng nhiều, mày cô càng nhướn lại, còn khe khẽ thở dài, đáng tiếc Mễ Tuyết chỉ lo kể chuyện của mình, không chú ý đến khuôn mặt mẹ.

-Ba, ba về rồi!

Mễ An đột nhiên kêu lên, ngoài cửa có hai người bước vào, hai người một lớn tuổi một nhỏ tuổi, thoạt nhìn bộ dạng rất giống nhau, người lớn tuổi có vẻ uy nghiêm, ông hơi giống Mễ Tuyết và Mễ An.

Mễ An chạy tới, tuy nhiên nhìn thấy có hai người, mày hơi nhướn lên, đứng yên ở đó.

-Tiểu An, chị con đâu?

Người trẻ tuổi hơn một chút cười ha hả hỏi Mễ An, Mễ An nhướn mày, lập tức trở về phòng khách, chẳng thèm để ý đến người kia.

-Đứa nhỏ này, sao đối xử với chú như vậy?

Người lớn tuổi hơn kêu lên, dường như còn rất tức giận, từ cách nói chuyện của họ Trương Dương đoán được, người lớn tuổi hơn một chút là Mễ Chí Quốc ba của Mễ Tuyết, còn người trẻ tuổi hơn chắc là người chú mà Mễ Tuyết nói.

Mễ Tuyết không thích chú mình, không ngờ Mễ An cũng thế, điều này làm Trương Dương có chút hoài nghi, đáng tiếc đây là chuyện nhà của người ta, Trương Dương cũng không tiện hỏi nhiều.

Hai người đi vào phòng khách, nhìn thấy Trương Dương cả hai người đều sững sốt.

-Cháu chào chú, cháu là Trương Dương, bạn học, cũng là bạn trai của Mễ Tuyết, hôm nay cháu đến thăm chú ạ!

Trương Dương vội vàng bước lên trước, chủ động chào hỏi Mễ Chí Quốc, đây là cha vợ tương lai của hắn, không thể nào qua loa được.

-Bạn trai Mễ Tuyết?

Mễ Chí Quốc sững sốt, người bên cạnh cũng kinh ngạc kêu lên, vẻ mặt hai người đều rất kinh ngạc.

-Đã về rồi à, nghỉ ngơi chút đi, Mễ Tuyết đưa bạn trai về, còn đem về nhiều quà lắm!

Ngô Phụng Lan và Mễ Tuyết đều từ bếp bước lên, Ngô Phụng Lan cười nói với Mễ Chí Quốc, Mễ Tuyết vui vẻ bước đến bên người ba.

Người đứng cạnh kia, Mễ Tuyết chẳng thèm liếc mắt nhìn lấy một cái.

Mễ Tuyết không nhìn ông, nhưng ông ta đang chú ý đến Trương Dương, lúc này lại đột nhiên cười, hạ giọng nói:

-Cậu là bạn học của Mễ Tuyết, đến nhà là khách rồi, ngồi xuống nói chuyện!

Người này đúng là chú của Mễ Tuyết, gã tên Mễ Chí Thành, là doanh nhân, buôn bán kiếm ít tiền lời.

Trương Dương nhìn Mễ Tuyết, lúc này mới ngồi xuống ghé sa lon.

-Bọn em không phải đang nấu cơm à, đi nấu đi!

Mễ Chí Quốc phát tay nói với Ngô Phụng Lan, con trừng mắt nhìn Ngô Phụng Lan.

Ngô Phụng Lan nhìn Mễ Chí Quốc, lại nhìn Mễ Chí Thành, cuối cùng khẽ thở dài, lúc này mới lời Mễ Tuyết xuống bếp, Mễ Tuyết cũng cảm thấy có cái gì đó không đúng, muốn hỏi, nhưng đáng tiếc chưa hỏi đã bị kéo đi mất rồi.

Mễ Tuyết rất nhạy cảm, dù chỉ trong một thời gian ngắn, nhưng cô cảm thấy, ba mình không thích Trương Dương lắm.

-Tiểu Trương đúng không, cậu đang học ở đại học Trường Kinh à?

Hai mẹ con Mễ Tuyết đi rồi, trong phòng khách chỉ có bốn người đàn ông, Mễ An còn quá nhỏ, chỉ ngồi cạnh chứ không nói gì, Mễ Chí Quốc và Mễ

Chí Thành đều quan sát Trương Dương.

Mẽ Chí Quốc không nói gì, ngược lại Mẽ Chí Thành đã hỏi Trương Dương.

-Vâng, cháu là bạn học của Mẽ Tuyết, cháu học bên viện y, khoa y học lâm sàng!

Trương Dương nhẹ nhàng gật đầu, lúc này Trương Dương cũng cảm nhận được gì đó bất thường.

Chỉ có điều hiện tại hắn không hiểu rốt cuộc vì sao lại thế, cho nên chỉ trả lời, không hỏi nhiều, để sau hẵng hỏi Mẽ Tuyết, để xem rốt cuộc là có chuyện gì.

-Giờ sắp tốt nghiệp rồi, đã liên hệ công tác ở đâu chưa?

Mẽ Chí Thành lại hỏi, lúc nói chuyện trên mặt còn mỉm cười, trong lòng Trương Dương thoáng ngạc nhiên, cũng hơi cảnh giác.

Lời này nghe thì quan tâm, kỳ thực rất âm hiểm, sinh viên năm ba có mấy người liên hệ được công việc, nếu có thì đều là những người có quan hệ, mà cho dù có quan hệ, phần lớn đều năm tư mới bắt đầu liên hệ.

Nếu Trương Dương trả lời không có, hình như có vẻ là hắn không có bản lĩnh gì, sau khi tốt nghiệp đại học ngay cả công việc cũng không có.

-Bây giờ cháu đang là thực tập sinh của Tam Viện Trường Kinh.

Trương Dương nhẹ giọng trả lời, hắn cũng không nói sai, hắn bây giờ đúng là thực tập sinh Tam Viện, tuy nhiên chỉ đi làm vài ngày, hè còn được nghỉ phép.

-Tam Viện Trường Kinh, bệnh viện đó rất tốt, có thể thực tập ở bệnh viện không dễ, ba cậu làm ở bệnh viện à?

Trên mặt Mẽ Chí Thành thoáng lộ chút kinh ngạc, lập tức hỏi tiếp.

Câu hỏi của gã, khiến Trương Dương nhú mày.

Bất cứ ai, bất cứ khi nào, chỉ cần nhắc đến ba hắn, trong lòng hắn đều có cảm giác không thoải mái, phản ứng bản năng này, hắn không cách nào ngăn được.

-Ba cháu không phải bác sĩ, ông ấy là một người bình thường!

Hít sâu một cái, Trương Dương chậm chậm nói, may là hắn ở đây, chứ nếu đổi lại là "Trương Dương" kiếp trước, chắc hắn sẽ nói với họ mình không có cha.

-Vậy à, vậy cậu chỉ là thực tập sinh ở bệnh viện!

Mẽ Chí Thành cười nói, Trương Dương cảm giác, nụ cười của gã rất âm hiểm, chẳng trách hai chị em Mẽ Tuyết đều không thích gã.

Kỳ thực người hỏi Trương Dương những câu này hẳn phải là Mẽ Chí Quốc mới đúng, hôm nay Mẽ Chí Quốc chẳng nói gì, đều là Mẽ Chí Thành hỏi, điều này làm Trương Dương cảm thấy hơi phân tâm.

Đáng tiếc hắn hiện không hiểu tình hình, đành bị động trả lời.

Cộng thêm chuyện Mẽ Chí Thành hỏi về cha hắn, khiến trong lòng Trương Dương không được thoải mái, cũng không muốn nói chuyện nữa.

... ..

-Mẹ, mẹ nói gì?

Trong bếp, đột nhiên Mẽ Tuyết kêu lên, khó tin nhìn mẹ.

-Đích thân Bí thư Dư đã đến nhà mình đề cập chuyện này, ba của con đã đồng ý!

Ngô Phụng Lan bất đắc dĩ lắc đầu, cô đã kể chuyện này với Mẽ Tuyết, kỳ thực cô không muốn nhắc đến chuyện này, muốn tới nay thương lượng lại với chồng, xem thử có thể thuận theo ý của Mẽ Tuyết không.

Có điều mọi việc phát triển nằm ngoài dự liệu của cô, hiện nay thấy bọn họ chuẩn bị ngã bài với Trương Dương, cô đành nói trước với Mẽ Tuyết, kéo tí nữa cô bé lại không biết chuyện gì xảy ra.

-Dựa vào cái gì chứ, đây là chuyện của con, không ai có thể làm chủ thay con cả, hơn nữa con cũng có bạn trai rồi!

Mẽ Tuyết nói, vô cùng oan ức kêu lên, rau đang rửa cũng bỏ qua một bên, đôi mắt đỏ hoe.

Vừa nãy mẹ cô, đã nói một tin khiến cô vừa vô cùng kinh hãi, vừa vô cùng tức giận.

Cô có một người bạn cấp ba, tên Dư Dũng, hồi đó Dư Dũng có theo đuổi cô, tuy nhiên bị cô từ chối, lúc đó cô chỉ cố gắng thi đại học, không nghĩ đến những chuyện khác.

Chuyện này cứ thế trôi qua, cô không ngờ, khoảng thời gian trước cha của Dư Dũng đích thân đến nhà mình, nói thẳng với Mẹ Chí Quốc chuyện của hai con trẻ, xem có thể kết thành thông gia hay không.

Cha của Dư Dũng tên Dư Văn Vũ, vốn là Phó bí thư huyện, nghe nói lần này có hy vọng lên chức Chủ tịch huyện, nếu thực sự tiếp nhận vị trí Chủ tịch huyện, vậy thì cấp bậc của ông ta cao hơn so với Mẹ Chí Quốc một bậc rồi.

Ông ta đã đích thân đến đề cập chuyện này, Mẹ Chí Quốc sau khi thận trọng suy xét, cuối cùng đã đồng ý, nhưng ông chỉ đồng ý để Mẹ Tuyết và Dư Dũng gặp nhau, chứ không đồng ý chuyện kết hôn.

Bây giờ không phải như trước đây, chuyện hôn nhân chỉ cần cha mẹ nói là được.

Hơn nữa, Mẹ Chí Quốc hiểu rõ, Dư Văn Vũ tìm ông liên hôn không phải không có mục đích. Nếu ông ta làm Chủ tịch huyện thì phải lôi kéo vài người, Mẹ Chí Quốc tuy không phải Ủy viên thường vụ, nhưng cũng tại chức đã lâu, sau này sẽ tiện cho công tác của ông ta.

-Mẹ, chuyện này có phải Mẹ Chí Thành dắt mồi đúng không?

Mẹ Tuyết đột nhiên quay sang, hỏi mẹ.

Mẹ Tuyết từ nhỏ đã không thích người chú này, lúc nhỏ người chú này đã là lưu manh, từng làm nhiều việc xấu, còn ngồi tù nữa.

Tuy nhiên đây không phải điều quan trọng, điều quan trọng là, khi nhỏ nhà Mẹ Tuyết rất nghèo, đã từng theo ông bà nội đến ở cùng chú, Mẹ An và cô đều vậy, lúc đó hai vợ chồng Mẹ Chí Quốc làm việc rất cực khổ, không có thời gian chăm sóc họ.

Lúc đó, Mẹ Chí Thành thường xuyên đánh chửi ông bà nội, đôi khi còn uy hiếp đòi đánh chị em họ.

Sau đó, ông bà nội bị gã chọc tức sinh bệnh, cuối cùng qua đời.

Ông bà nội thương yêu mình nhất qua đời, khiến hai chị em đều hận ông chú này, lần trước khi Tạ Huy kể về sự hòa thuận của Tạ gia, trong mắt Mẹ Tuyết ánh lên tia hăm dọa cũng bởi vì điều này.

Không dừng ở đấy, sau này đường làm quan của Mẹ Chí Quốc vừa phát triển, Mẹ Chí Thành liền bám theo, cũng kiếm được không ít lợi ích.

Sau này, không biết người này giờ trò gì, kiếm được ít tiền, số lần đến nhà cũng ít đi, nhưng mỗi lần xuất hiện, đều khiến họ thấy ghét.

Mẹ Tuyết biết, chú mình có quan hệ khá tốt với người của Dư gia, gã và người của Dư gia cùng kinh doanh, nên mới hỏi mẹ như vậy, lúc trước khi Dư Dũng theo đuổi cô cũng nhắc đến chuyện này, nói là chú cô phải dựa vào quan hệ với nhà họ mới làm ăn tốt thế.

-Mẹ cũng không biết, con không thích, để mẹ nói lại với ba, mẹ thấy Trương Dương này cũng không tệ!

Ngô Phụng Lan thờ dài, trên mặt cô cũng có chút thương tiếc.

Kỳ thực từ đầu cô đã không đồng ý chuyện này, đáng tiếc Mẹ Chí Quốc là người chủ gia đình, ông đã đồng ý, mình cũng không tiện phản đối.

Tuy nhiên cô thực sự có ấn tượng tốt với Trương Dương, Trương Dương văn văn tĩnh tĩnh, nhìn rất thành thật, cô cũng là phần tử trí thức, cảm thấy con gái yêu người như vậy mới đáng tin cậy, đặc biệt lần đầu gặp mặt Trương Dương đã tặng cô sách, còn là sách cô thích, làm cô rất có cảm tình.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 173: Anh Rể Có Rất Nhiều Tiền

-Chú nói gì ạ?

Ở phòng khách, Trương Dương cũng kinh ngạc đứng lên, Ngô Phụng Lan đã đoán đúng, Mễ Chí Thành thật sự đã lật bài.

-Cha, chị con có bạn trai khi nào, sao con không biết?

Mễ An quay đầu lại, sừng sờ hỏi, vừa nãy, Mễ Chí Thành nói với Trương Dương, Mễ Tuyết ở nhà đã có bạn trai, bảo Trương Dương và Mễ Tuyết cứ yên tâm làm bạn tốt với nhau thôi.

-Câm miệng, con về phòng học đi!

Mễ Chí Quốc trừng mắt, Mễ An bủi môi, cảm giận rời khỏi phòng khách, trước khi đi cậu còn hung hăng trừng mắt với chú mình.

Những lời vừa rồi kỳ thực đều là Mễ Chí Thành nói, Mễ An còn nhỏ nhưng cậu hiểu, Mễ Chí Thành đang cố ý, cố ý để Trương Dương và chị không được đến với nhau.

Lúc Mễ An đi, trong đầu Trương Dương đã hiểu rõ.

Mễ Tuyết có bạn trai, quả là có chuyện này, nhưng bạn trai của cô ấy là mình, không thể là người khác, hần và Mễ Tuyết đã ở cạnh nhau một thời gian dài, nên luôn tin tưởng nhau.

Sở dĩ Mễ Chí Thành nói vậy, Mễ Chí Quốc không phản đối, hần là họ có ý sắp xếp đối tượng cho Mễ Tuyết, hoặc trong lòng họ vốn đã có lựa chọn thích hợp rồi.

-Chú, cháu muốn nói với chú, cháu và Mễ Tuyết thật lòng yêu nhau, cháu có thể đem lại hạnh phúc cho cô ấy!

Trương Dương không nhìn Mễ Chí Thành, mà nói với Mễ Chí Quốc.

Mễ Chí Thành này quả là đáng ghét, chửi trách hai chị em Mễ Tuyết đều không ưa nổi gã.

-Hạnh phúc, cậu làm thế nào mà đem lại hạnh phúc cho con bé, dựa vào việc thực tập ở bệnh viện sao, sau này có thể ở lại bệnh viện không chưa biết, giờ thực tập sinh nhiều lắm!

Mễ Chí Thành đột nhiên cười nhạo, Mễ Chí Quốc thoáng cau mày.

Ông cũng không thích em trai mình nói thẳng ra như vậy, nhưng đây đúng là sự thật, ông chưa hiểu về Trương Dương, nhưng chí ít gia đình Dư Dững không tệ, nếu ba của cậu ta thực sự làm Chủ tịch huyện, sau này Mễ Tuyết cũng là con dâu Chủ tịch huyện rồi.

Lại nhìn Trương Dương, đáng về điếm đạm, tuần tú lịch sự, có thể nói nhìn rất bình thường, trên người còn đeo túi vải lố lỉ thời.

Mễ Chí Quốc về muộn, ông vẫn chưa biết Trương Dương đem theo rất nhiều quà, cũng không biết chiếc Mercedes Benz đậu trước cửa là của Trương Dương.

Lúc họ vào, còn tưởng xe của người ta dừng tạm trước cửa, thời này vẫn chưa có bãi đỗ xe.

-Anh ấy làm thế nào đem lại hạnh phúc cho tôi, chú không cần quan tâm, tôi nghĩ rằng anh ấy có thể đem lại hạnh phúc cho tôi là được!

Trương Dương còn chưa nói, Mễ Tuyết đột nhiên xông vào, lớn tiếng nói với Mễ Chí Thành.

Lúc Ngô Phụng Lan nói với cô, cô đã tủi thân đến rơi nước mắt, nhưng sau đó cô suy nghĩ, đây chỉ là sắp xếp của ba, cô vẫn chưa đồng ý mà.

Lúc này Trương Dương đang ngồi với ba, còn có chú nữa, nếu chẳng may bọn họ nói chuyện này ra không biết Trương Dương có nghĩ ngợi gì không.

Nghĩ thế, Mễ Tuyết bèn chạy ra, lo lắng của cô đã xảy ra, điều này càng làm cô thêm ủy khuất và phẫn nộ.

-Tiểu Tuyết, con nói kiểu gì đấy, đây là chú con!

Mễ Chí Quốc trách, Mễ Tuyết oan ức quay đầu sang, cô có thể lớn tiếng với Mễ Chí Thành nhưng không thể nói với Mễ Chí Quốc như vậy.

Đây là ba của cô, bình thường Mễ Tuyết là một cô gái cực kỳ hiếu thuận.

-Lão Mễ, chuyện của con để nó tự lựa chọn đi!

Ngô Phụng Lan cũng bước đến, nhẹ giọng nói với Mễ Chí Quốc, cô có cảm tình với Trương Dương, nên cũng nói giúp cho Trương Dương.

Có điều, Ngô Phụng Lan cũng không thích hôn nhân chính trị, cô có quen biết vài người như vậy, nhưng chẳng mấy người có được hạnh phúc, dĩ nhiên cô không muốn con gái mình sẽ giống như vậy.

-Em không làm con, chạy lên đây làm gì?

Mẽ Chí Quốc trừng mắt nhìn Ngô Phụng Lan, Ngô Phụng Lan nhìn Mẽ Tuyết, bất đắc dĩ lắc đầu, đứng cạnh không nói gì.

Mẽ Chí Quốc là người làm chủ nhà này, cô chỉ là vợ hiền mẹ tốt thôi.

Tuy nhiên cô cũng không xuống bếp, cô lo con gái và Trương Dương sẽ kích động, dù sao cũng là người một nhà, không nên cương quá.

-Tiểu Tuyết, cháu còn nhỏ, cháu không hiểu, trên đời này có nhiều kẻ lừa đảo lắm!

Mẽ Chí Thành khề thờ dài, nhìn dáng vẻ của gã, người không biết lại cho rằng gã đang nghĩ cho Mẽ Tuyết.

Bộ dạng của gã làm Mẽ Tuyết càng tức giận, Mẽ Tuyết lập tức hét lớn:

-Tôi không hiểu, chỉ có ông không hiểu ấy. Hạnh phúc của tôi tôi biết cách nắm lấy, các người chẳng ai có quyền can thiệp cả!

-Tiểu Tuyết, mày về nhà để cãi nhau đúng không, nếu thế, mày đi ngay cho tao!

Mẽ Chí Quốc tức giận vỗ mạnh xuống bàn, kêu lên.

Ông vốn không có cảm tình với Trương Dương, bây giờ thấy Mẽ Tuyết cứ chống đối, lập tức nổi giận.

-Đo thì đi, dù sao con cũng nói với mọi người, con sẽ ở cạnh Trương Dương, mãi mãi ở cạnh anh ấy!

Mẽ Tuyết roi lệ nắm chặt cánh tay Trương Dương, chuẩn bị rời đi.

Đáng tiếc cô không kéo được Trương Dương, ngược lại còn bị Trương Dương giữ lại bên cạnh.

Trương Dương nhẹ nhàng giữ lấy vai Mẽ Tuyết, dịu dàng vỗ nhẹ, Mẽ Tuyết lập tức ghé vào vai Trương Dương khóc, động tác thân mật của hai người làm Mẽ Chí Quốc không kim nổi nhũ mày.

Đây là nhà của ông, con gái ông lại nhào vào lòng một thằng con trai khác trước mặt ông.

-Chú, xin chú tin cháu, mặc dù cháu chưa có công việc chính thức, nhưng nhất định mang đến hạnh phúc cho Mẽ Tuyết, nếu làm việc là để kiếm tiền, cháu có thể nói ới chú, cháu có thể kiếm được rất nhiều tiền, chắc chắn đủ cho Mẽ Tuyết sống một đời sung sướng!

Trương Dương chậm chậm nói, hần nói không lớn, giọng điệu bình thường, nhưng mang sự kiên quyết.

Đã có kinh nghiệm sống hai kiếp, hần biết lúc này không thể đi, nếu đi, sau này sẽ phiền phức, hần nhất định phải hạ được cha Mẽ Tuyết.

-Tiểu tử, nói thì dễ, làm không dễ đâu, cậu đừng có mạnh miệng khoác lác!

Mẽ Chí Thành cười ha ha, nói với Trương Dương, Trương Dương nhướn mày, người này đúng là khiến ai nấy phải chán ghét.

-Anh rề không mạnh mẽ, anh rề rất nhiều tiền, xe đạp leo núi là anh ấy mua, chiếc Mercedes Benz bên ngoài cũng là của anh ấy!

Mẽ An chạy vào, ở đây đã vô cùng náo nhiệt, cậu không thể không để ý.

-Cháu nói cái gì?

Mẽ Chí Thành lộ vẻ kinh ngạc, ngay cả Mẽ Chí Quốc cũng sững sờ nhìn Mẽ An.

-Ba, con nói anh rề rất nhiều tiền, chiếc Mercedes Benz đậu trước cửa nhà mình là của anh ấy, anh ấy còn mua rất nhiều quà, anh ấy không phải nói mạnh mẽ!

Mẽ An không thèm nhìn Mẽ Chí Thành, nói với ba mình.

Mẽ Chí Thành hơi xấu hổ, ở đây dù sao cũng là nhà anh ruột gã, gã tới đây, dường như chẳng ai thèm hoan nghênh, ngoại trừ anh trai gã, ai cũng bài xích gã.

-Lão Mẽ, tiểu An nó nói đúng đấy, có vài chuyện anh chưa biết, nên giải thích trước đã hăng tít!

Ngô Phụng Lan nhân cơ hội khuyên nhủ, Mẽ Chí Quốc nhũ mày, dường như ông có chút do dự.

Chiếc xe trước cửa ông đã thấy, cả huyện không có được chiếc xe tốt như vậy, lại là biển số tỉnh thành, vừa nãy ông còn tưởng người thân của ai trên tỉnh thành xuống.

Không ngờ lại là khách của nhà mình.

Đây cũng là vì ông nghe con gái về, vợ và về nhà nên không để ý, nếu ông để ý sẽ thấy có vài điểm bất đồng, ít nhất là chiếc xe kia đỗ ngay sát cửa nhà

họ.

Thông thường mà nói, nếu là người khác sẽ không dừng xe như vậy.

-Tiểu tử, không phải xe cậu đi mượn đấy chứ, chắc hẳn là vì sĩ diện chứ gì!

Mễ Chí Thành nghi ngờ nhìn Trương Dương, Mễ An nói xe này là của Trương Dương, điều này gã tin.

Cho dù Mễ An không biết, thì Ngô Phụng Lan cũng biết, Ngô Phụng Lan không nói gì, chứng tỏ đây chắc chắn là thật, gã thực sự không ngờ, cậu sinh viên không chút bất mắt trước mặt lại lái chiếc xe tốt như vậy.

Mấy năm nay gã buôn bán kiếm chút tiền lời, nhưng vẫn chưa mua nổi chiếc xe ngoài kia, chiếc xe đó gã biết rõ, ít nhất hơn một triệu, làm xong hết giấy tờ cũng hai triệu rồi.

-Chuyện mượn xe vì sĩ diện, có vài người có thể làm, nhưng chắc chắn không phải là Trương Dương.

Mễ Tuyết không khóc nữa, ngẩng đầu lạnh lùng nói, về mặt Mễ Chí Thành lại lúng túng.

Trước kia gã không có tiền, cũng từng mượn xe người khác nói là xe mình, đi rêu rao khắp nơi, đúng là đã lừa vài người, sau này sự việc bại lộ, gã bị người ta mắng rất thảm.

Mễ Tuyết nói vậy, hiển nhiên là vạch trần gã, bị cháu vạch mặt, da mặt gã có dày cũng không chịu được.

-Anh, đây là chuyện nhà anh, hôm nay em về trước, anh cứ suy nghĩ kỹ, Bí thư Dư lên Chủ tịch huyện, đó là chuyện ván đã đóng thuyền!

Thấy tình hình bất lợi cho mình, Mễ Chí Thành không có ý định ở lại nữa, tuy nhiên trước khi đi còn nói một câu ám chỉ với Mễ Chí Quốc.

Ý câu này rất rõ ràng, dù Trương Dương thế nào, thì hẳn cũng là người ngoài, không có tác dụng bằng Chủ tịch huyện Dư.

Câu này có thể hiểu như sau.

Nếu Mễ Chí Quốc đắc tội với Chủ tịch Dư, e là sau này cuộc sống của ông cũng sẽ không dễ dàng gì, dù sao ông cũng là Phó chủ tịch huyện, không phải là cấp dưới của Chủ tịch huyện sao, Chủ tịch huyện nắm quyền phân công công tác trong tay, đến lúc đó phân vài hạng mục nhặt như nước lã cho ông, để ông ăn không ngồi rồi là chuyện không thành vấn đề.

Vì một người ngoài, dù là người ngoài có chút tiền, lại đi đắc tội với đồng nghiệp, lại là đồng nghiệp có thực lực, điều này rốt cuộc có đáng hay không cần phải suy xét lại.

Đây là ý tứ thực sự của Mễ Chí Thành.

Bỏ lại xong câu này, gã bỏ đi, Mễ Chí Quốc càng nhúu chặt mày.

Chuyện hôm nay nằm ngoài dự liệu của ông, ông không ngờ con gái đột nhiên đưa bạn trai về, trong điện thoại Ngô Phụng Lan không nhắc đến, điều này làm ông không có bất kỳ chuẩn bị nào.

Nếu biết, ít nhất ông sẽ không đưa Mễ Chí Thành cùng về.

Đáng tiếc giờ đã muộn rồi, Mễ Chí Thành lật bài với Trương Dương ông cũng không cách nào khác, nghiêm khắc mà nói Mễ Chí Quốc không phải là người cha xấu, trước đây ông cũng chỉ đồng ý cho hai đứa trẻ thử tìm hiểu, ý là cũng muốn xem ý kiến Mễ Tuyết.

Giờ Mễ Tuyết rõ ràng đã không đồng ý, còn có bạn trai, điều này làm ông hơi khó xử, đặc biệt là câu cuối của Mễ Chí Thành, khiến ông rất bức bối.

-Tiểu Tuyết vừa về, cứ ăn cơm trước đã, có gì ăn xong hẵng nói.

Mễ Chí Quốc nhẹ giọng thở dài, trong lòng ông hiện giờ rất phiền, ông biết mình không thể tức giận nữa, bằng không có thể con gái sẽ đi thật, ý ông vốn không phải như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 174: Hỏi Thăm Góc Góc Trương Dương

Bữa cơm này không khí cũng rất khó chịu.

Mễ An ăn qua loa mấy chén cơm rồi nhảy lên chiếc xe Trương Dương mới mua cho đến trường, giờ chúng đang phải học thêm, buổi tối cũng phải học, cũng là để ứng phó kỳ thi đại học.

-Mễ Tuyết, về phòng với ba!

Cơm nước xong, Mễ Chí Quốc trước khi đi còn bỏ lại một câu, Ngô Phụng Lan đứng bên gọi Trương Dương, để sắp xếp phòng cho Trương Dương, và cũng để nói vài câu an ủi.

Mẹ vợ đối xử với mình cũng không tệ, Trương Dương lúc này rất lạc quan, ít nhất hẳn cũng đã tranh thủ được sự ủng hộ.

Hiện tại xem ra, người nhà Mễ Tuyết chỉ có ba cô là hẳn chưa qua được cửa, còn những người khác đã thừa nhận hẳn rồi, điều này đối với hẳn mà nói cũng hơi là tin tốt.

Mễ Tuyết và ba nói chuyện không suôn sẻ, không lâu sau đã chạy ra, xông thẳng vào phòng Trương Dương.

-Ông già bảo thủ, đúng là bảo thủ, lời của Mễ Chí Thành mà ông ấy cũng dám nghe, cũng chẳng thèm nhìn xem Dư Dững kia là ai!

Bước vào phòng Trương Dương, Mễ Tuyết tức giận kêu lên, mặt đỏ hoe, vẻ mặt vô cùng oan ức.

-Đừng giận, cứ nói chuyện với ba đã chứ, nếu không để anh đi nói, anh không tin ba không chấp nhận anh!

Trương Dương nhẹ nhàng ôm lấy Mễ Tuyết, hẳn chỉ có thể làm thế, trong nhà của vợ tương lai thật sự không thể làm gì quá phận.

-Không được, anh không biết đâu, ba mà quyết thì tám ngựa cũng không kéo trở lại được, muốn thuyết phục ba khó lắm, Trương Dương, hay chúng ta về trường đi, không ở nhà nữa!

Mễ Tuyết lắc đầu, cô hiểu rõ ba mình, chuyện gì ba cô đã quyết, rất khó để thay đổi.

-Về trường, chẳng lẽ sau này mãi mãi em không về nhà nữa? Điều này không thể, vấn đề này vẫn phải giải quyết, em phải tin ở anh!

Trương Dương cười ha hả nói, hẳn biết những lời này là những lời Mễ Tuyết nói khi tức giận.

Thực sự không về nhà nữa, người không chịu được là Mễ Tuyết, hơn nữa Trương Dương cũng không muốn phải đem người phụ nữ của mình đi bỏ trốn, hẳn phải đường đường chính chính cưới Mễ Tuyết.

Mễ Chí Quốc không ủng hộ hẳn, thế thì phải cho ông nhận ra rằng, Trương Dương là người sợ phiền phức, nhưng không phải không dám đối mặt với phiền phức.

-Em tin anh, em nghe theo anh!

Mễ Tuyết hơi do dự, nhẹ nhàng rúc vào ngực Trương Dương, cô luôn tin tưởng tuyệt đối vào Trương Dương.

Mễ Tuyết ngồi cạnh Trương Dương rất lâu, hai người cùng nhau nói chuyện đến khi mẹ nhắc Mễ Tuyết mới về phòng mình.

Hai người nói chuyện phiếm, Trương Dương cũng biết được anh chàng tình địch kia ở đâu ra.

Hoặc có thể nói căn bản không được tính là tình địch, Mễ Tuyết chẳng có tình cảm gì với y, Mễ Tuyết tính tình giống ba mình, cũng rất cố chấp, đã quyết định chuyện gì rồi thì cũng không ai thay đổi được.

Nhà của Dư Dững ở thành phố, sáu năm trước ba của anh ta đến huyện Liệt Sơn đảm nhiệm chức Phó bí thư huyện ủy, anh ta cũng chuyển đến theo.

Trường trung học huyện Liệt Sơn nổi tiếng cả thành phố, Dư Văn Vũ lúc đó cũng chuyển con đến học.

Cha mẹ đều nghĩ cho con cái, đáng tiếc bản thân Dư Dững không hăng hái tranh giành, học trung học thích hái hoa gheo nguyệt, khi đó Mễ Tuyết rất xinh đẹp, y cũng theo đuổi Mễ Tuyết rất lâu.

Cuối cùng bị Mễ Tuyết mắng nên đành rút lui, lúc này y nhắm đến cô gái khác.

Thành tích học tập của y không tốt, cuối cùng không thể thi lên đại học, nghe nói ba y giúp y vào một trường đại học chuyên ngành, nửa năm trước về đây làm việc, cũng lấy danh nghĩa thực tập để bắt đầu.

Tuy nhiên y thực tập chưa được bao lâu đã chuyển qua chính thức, hiện đang làm ở thành phố, là nhân viên chính thức của Cục công an thành phố.

Nhân viên chính thức, ở thời đại này coi như đã cầm bát sặc, người ăn cơm nhà nước đều mạnh hơn so với những người khác, những đối tượng này luôn chiếm ưu thế lớn hơn.

Cũng sau khi y có công việc rồi, Dư Văn Vũ mới đến nhà đề cập chuyện này.

Biết được điều này, Trương Dương có chút bất đắc dĩ, cũng có chút dở khóc dở cười.

Hắn không nghĩ chuyện liên hôn chính trị cũ xi này mình có thể gặp, gặp phải chỉ có thể coi như xui xẻo, tuy nhiên hắn tin Mễ Tuyết nhất định thuộc về hắn, không thể bị người khác cướp đi.

Mặc kệ ba của Dư Dũng kia là gì, đừng hòng cướp được Mễ Tuyết của hắn đi.

Chủ tịch huyện chẳng qua chỉ cấp Cục trưởng, kiếp trước cấp bậc hành chính của Trương Dương là Giám đốc sở, hơn nữa hắn còn gặp cả đồng các quan lớn cấp tỉnh, chuyện này thực sự hắn không để trong lòng.

Sáng hôm sau, Trương Dương dậy sớm, chuyện đầu tiên hắn làm là cho tiểu Thiểm Điện ăn.

Đừng thấy tiểu Thiểm Điện nhỏ con, thực ra nó ăn rất nhiều, mỗi ngày ăn ít nhất hai con rắn độc, lần này trở về Trương Dương còn phải đem theo ít rắn độc, đều là Trương Dương bắt từ trên núi xuống.

Mấy ngày ở biệt tự Tạ gia, rắn độc trên núi bị Trương Dương tàn sát không ít.

Bỏ rắn vào lồng tròn bên trên, tiểu Thiểm Điện lập tức đón lấy, con rắn độc đáng thương kia bị tiểu Thiểm Điện cắn đứt đầu.

Nhìn bộ dạng tiểu Tia Chóp ăn, Trương Dương không kìm được lắc đầu, may là không có người khác, bằng không bị dọa chết mất.

- Tiểu Trương, dậy sớm thế!

Trương Dương ở trong sân tập luyện, Ngô Phụng Lan bước đến, còn chào hỏi Trương Dương.

- Cô, chào buổi sáng!

Trương Dương mỉm cười chào hỏi, buổi sáng hắn có thói quen dậy sớm, không có chuyện gì đặc biệt, sáng nào hắn cũng tập luyện một chút.

Đặc biệt là sau khi hắn dùng thuốc sâm dưới tác dụng của thuốc sâm tốc độ tu luyện của hắn đột nhiên tăng mạnh, mỗi ngày đều tiến bộ không ít.

- Tiểu Trương, cô hỏi này, xe này, là của cháu thật à?

Ngô Phụng Lan cười ha hả bước đến bên cạnh Trương Dương, hơi do dự một chút mới hỏi.

Lúc hỏi câu này, cô có chút ngại ngùng.

- Cô, xe này thật sự là một người bạn tặng cho cháu, quyền sở hữu thuộc về cháu, nhưng nếu thực sự cháu muốn mua, chiếc xe thể này cháu cũng có thể mua được, không chỉ một chiếc!

Trương Dương khẽ mỉm cười, nhỏ giọng nói.

Ý của Ngô Phụng Lan hắn hiểu rất rõ, đây là đang hỏi thăm gốc gác hắn, tuy nhiên điều này đối với Trương Dương mà nói là chuyện tốt, chứng tỏ người ta đã thừa nhận mình, nên mới muốn tìm hiểu những chuyện này.

- Là thế à, giờ cháu đang đi học tiền đâu mà nhiều thế, có phải của người nhà không?

Ngô Phụng Lan gật đầu, lại hỏi.

- Không ạ, tất cả số tiền này đều là do cháu tự kiếm, cô, Mễ Tuyết chưa nói với cô sao, kỳ thực cháu là bác sĩ, y thuật của cháu cũng được, từng chữa bệnh cho vài người, lại có kinh doanh chút ít, nên cũng kiếm được chút tiền!

Trương Dương cười nói, Ngô Phụng Lan đang quan tâm xem, rốt cuộc tiền của hắn là tự hắn kiếm hay dựa vào người nhà.

- Cháu còn đi học mà đã bắt đầu kiếm tiền rồi à?

Ngô Phụng Lan kinh ngạc ngẩng đầu, có chút không tin, Trương Dương ngẩng đầu lên, nhìn về phía sau cô, nụ cười càng trở nên sáng lạn.

- Mẹ, Trương Dương giỏi lắm, lần trước anh ấy với bạn làm hàng hóa kỳ hạn, lời được 20 triệu, con tận mắt thấy mà!

Mễ Tuyết vừa dậy, từ phía sau đi tới, ôm lấy mẹ nàng nỉu nít nói, tuy nhiên nhắc đến Trương Dương khuôn mặt cô lại mang theo tia kiêu ngạo.

- 20 triệu!

Ngô Phụng Lan sừng sò, ngây ngốc nhìn Trương Dương.

Cô là một giáo viên tiểu học bình thường, mỗi tháng tiền lương chỉ vài trăm, Mễ Chí Quốc là Phó chủ tịch huyện, lương có cao hơn một chút, nhưng cao cũng có hạn, hai người cộng lại, một tháng cũng được khoảng 2000.

Tiền lương của hai người, không ăn không uống, phải tích lũy mấy trăm năm mới được 20 triệu, ngẫm nghĩ Ngô Phụng Lan có chút không tin.

Con số này đối với cô mà nói, là con số thiên văn.

Cũng may Trương Dương không nói cho cô biết gần đây mới kiếm được 20 triệu tiền phí khám bệnh, bằng không sẽ càng làm cho cô khiếp sợ.

-Cô, Mễ Tuyết nói thật đấy, ngoại trừ kinh doanh kiếm tiền, cháu còn kiếm tiền bằng vài cách khác, cô yên tâm, cháu có khả năng đem đến cho Mễ Tuyết cuộc sống hạnh phúc!

Trương Dương khẽ cười nói, sờ đi Ngô Phụng Lan hỏi vậy không phải vì lo lắng cho tương lai của con gái sao.

-Mẹ, Trương Dương thực sự rất tốt với con, mẹ không phải không biết tính khí của Dư Dững kia, có cơ hội, mẹ khuyên nhủ ba giúp con đi!

Mễ Tuyết ôm mẹ, nhẹ giọng nói, bảo cô yêu người khác chắc chắn là không thể nào, cả đời này cô nhất định chỉ yêu một người.

-Được, để mẹ nói lại với ba con, ông già này tính khí bảo thủ lắm, haizz!

Ngô Phụng Lan than thở, lại nhìn Trương Dương, trong mắt còn mang theo chút kinh ngạc.

Lần này nói xong cô đi thẳng vào bếp làm đồ ăn sáng, tuy nhiên lời nói ba này thực sự làm cô chấn kinh, hôm qua Mễ An nói Trương Dương có tiền cô còn chẳng có ấn tượng gì, hôm nay nghe con số xác thực, mới biết được người thanh niên thoát nhìn thư sinh ấy, là một hào phú chục triệu.

Phú hào chục triệu, huyện Liệt Sơn bọn họ có được vài người.

Tuy nhiên điều này khiến cô yên tâm hơn, có thể thấy, con gái cô thực sự thích người ta, chàng thanh niên này cô cũng không ghét, lại biết điều, làm con rể thực sự cũng không tệ.

Còn về phần Dư Dững, quả cô cũng có nghe vài việc.

Cô là giáo viên, hồi trung học Dư Dững nổi danh là học sinh hư, ý ba là quan lớn ở huyện, còn đánh cả giáo viên, tất cả mọi người trong hệ thống giáo dục đều biết.

Trương Dương nhìn Mễ Tuyết, hạ giọng nói:

-Chú đâu rồi, có cần anh nói chuyện với chú không?

-Ba vẫn chưa dậy, anh không cần nói chuyện với ông ấy đâu, giờ nói gì cũng vô dụng, cứ để cho mẹ em nói trước đi!

Mễ Tuyết lắc đầu, cô hiểu ba mình nhất, lúc này không thể nào khuyên nhủ được ông đâu.

Trương Dương gật đầu, đồng ý với đề nghị của Mễ Tuyết, dù sao chỉ cần hấn ở đây, hấn tin ngày nào đó có thể thuyết phục được Mễ Chí Quốc.

Sau khi làm xong bữa sáng, Mễ Chí Quốc cũng thức dậy, ông nhìn thấy Trương Dương lại nhũn mảy, ăn bữa sáng đơn giản rồi rời đi.

Thái độ của ông có thể nói là rất lạnh nhạt, Mễ Tuyết bên cạnh xin lỗi Trương Dương vì thái độ của ba mình.

Trương Dương cũng không để ý, Mễ Chí Quốc phản đối hấn và Mễ Tuyết yêu nhau, nhưng không đuổi hấn đi là tốt rồi, chỉ cần hấn còn ở lại thì hấn vẫn có cơ hội.

Sáng Mễ Tuyết đưa Trương Dương ra ngoài, đi dạo một vòng, đến chiều mới về.

Mễ Tuyết dẫn Trương Dương đến trường tiểu học, trung học cơ sở, trung học phổ thông, còn đưa Trương Dương đến chỗ mà hồi nhỏ cô hay đến chơi, thị trấn tuy nhỏ, nhưng có rất nhiều chỗ vui chơi.

Cuộc sống thời thơ ấu của Mễ Tuyết, Trương Dương có chút hâm mộ.

Kiếp trước, hồi nhỏ hấn toàn theo ông nội học y thuật, nơi chơi đùa chỉ có thể là đạo quán, hoặc cùng ông nội lên núi hái thuốc.

Kiếp này càng không cần phải nói, trong trí nhớ trước đây, chẳng có kỷ ức nào tốt, lúc nhỏ Trương Dương vì mẹ qua đời mà oán hận cha, gần như lớn lên trong oán hận, không có niềm vui thời thơ ấu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 175: Đập Xe Trước

Buổi tối Mễ Chí Quốc không về ăn cơm.

Ông không về, Mễ Tuyết càng vui vẻ hơn, cùng mẹ làm một bàn đầy món ngon, làm Mễ An về nhà ăn cơm phải hét lớn lên.

Điều này làm trong lòng Trương Dương rất bất đắc dĩ, nếu có thể, hắn muốn nói chuyện rõ ràng với Mễ Chí Quốc một lần, không thể thuyết phục ông hoàn toàn chấp nhận mình, nhưng ít nhất cũng không cản trở chuyện tình cảm của hắn với Mễ Tuyết.

Hôm nay Mễ Tuyết không ở chỗ Trương Dương quá lâu, cô nhanh chóng qua phòng mẹ.

Cả ngày hôm qua cô đã ở cạnh Trương Dương rồi, cô với mẹ cũng chẳng có thời gian nói chuyện với nhau, tối nay vừa hay ba không về, Mễ Tuyết biết chắc chắn mẹ có nhiều chuyện muốn hỏi mình.

Sáng hôm sau, Mễ Tuyết dậy sớm kéo Trương Dương đi thăm nhà người thân.

Mễ Chí Quốc có đồng ý hay không cô mặc kệ, giờ cô chỉ muốn giới thiệu Trương Dương cho mọi người biết, huống hồ Trương Dương đã mua cả đồng quà như vậy.

Ngày hôm nay rất bận rộn, bọn họ lái xe đến từng nhà từng nhà, nhà của cô đi chú bác đều đến.

Thu hoạch lớn nhất của lần này là mọi người đều rất coi trọng Trương Dương, có ấn tượng khá tốt với Trương Dương.

Kể ra cũng đúng thôi, Trương Dương đã tặng người ta cả đồng quà lớn, những người này nếu còn nói xấu Trương Dương, như vậy là rất không nên.

Rất nhanh, những thân thích này đều biết Mễ Tuyết đang yêu, còn tìm được một anh chàng rất có tiền, rất tốt nữa.

Người thân đã biết, hàng xóm cũng không ngoại lệ, hàng xóm Mễ gia hầu hết là nhân viên công tác trong Ủy ban nhân dân huyện, khi Ngô Phụng Lan đi làm còn được người ta hỏi thăm nữa.

Ai cũng biết Mễ Tuyết là một cô bé xinh đẹp, còn ra ngoài học đại học, giờ thấy Mễ Tuyết tìm được đối tượng, rất nhiều người đều hiếu kỳ.

... ..

Trong ngôi nhà cách nhà Mễ Tuyết không xa, có vài thanh niên đang cùng nhau tụ tập.

Ngồi chính giữa là một thanh niên mặc trang phục cảnh sát, trên mặt gã mang vẻ hung hãn và thâm hiểm, tay cầm còng số 8 không ngừng gõ xuống bàn.

Đây là Dư Dũng, nghe thấy tin Mễ Tuyết về lập tức trở về huyện Liệt Sơn, từ khi đi học gã đã thêm chảy nước miếng dung mạo của Mễ Tuyết, lần trước Mễ Chí Thành vô tình nói gã và Mễ Tuyết đúng là trai tài gái sắc, làm gã động lòng.

Sau khi trở về gã thương lượng với ba, lại thêm Mễ Chí Thành nói vào, cuối cùng ba gã đã đồng ý giúp gã làm mai.

Sau khi nhận được tin tốt, Mễ gia đã đồng ý, chỉ cần chờ Mễ Tuyết tốt nghiệp là được, đợi Mễ Tuyết đi làm rồi, hai người có thể chính thức tìm hiểu.

Lúc nhận được tin này, thực sự đã khiến gã vui mừng một thời gian dài, thậm chí gã còn dự định, có cơ hội sẽ đi Trường Kinh thăm Mễ Tuyết.

Đáng tiếc gã vẫn chưa đi, lại đột nhiên truyền đến tin, Mễ Tuyết dẫn bạn trai về, sau đó còn có người khen bạn trai của cô như trời, rồi còn nói người ta có nhiều tiền nữa.

Điều này làm cho gã đứng ngồi không yên, lập tức thành phố trở về thị trấn.

Cũng may gã cũng không phải thẳng ngu, quan trọng là biết người biết ta, Trương Dương có thể lái Mercedes Benz, quả thật làm cho gã có chút e dè.

-Anh, có muốn em giúp anh trị thẳng nhóc đó không?

Người ngồi bên cạnh gã đột nhiên nói, đây là em họ gã, ba cũng là quan chức, nhưng chỉ là một Chủ tịch thị trấn, thị trấn nằm ngay trong huyện Liệt Sơn.

Thằng này ở dưới đó, cũng là trùm một phường, không sợ trời không sợ đất.

-Đúng đấy, anh Dũng, dù hắn có năng lực thì cũng là người nơi khác, chúng ta lên cho người tới đập phá xe hắn, ai mà biết được là chúng ta làm!

Lần này người nói là một tên côn đồ của thị trấn, trước kia khi còn đi học có lần lộn cùng Dur Dũng, Dur Dũng thì được nâng đỡ lên học đại học, còn y thì tiếp tục làm lưu manh ở thị trấn.

Hiện tại coi như cũng có chút danh tiếng, là một ác bá nổi tiếng ở thị trấn.

-Để sau hẵng tính, tôi về rồi, còn để cho hắn sống dễ chịu sao?

Dur Dũng vung tay, bực bội kêu lên, e dè lớn nhất của gã là thân phận của Trương Dương, điều này đã có người giúp gã đi hỏi thăm.

-Tích tích tích.

Máy nhắn tin của Dur Dũng vang lên, nhìn dãy số, gã vội vàng bước đến điện thoại gọi, gã vẫn chưa mua di động, không phải là không có tiền, mà gần đây đang là thời khắc mấu chốt để ba gã thăng chức, gã cũng không dám lộ liễu quá.

-Dùng thiếu gia!

Đầu kia truyền đến một giọng nịnh nọt, Trương Dương mà nghe giọng này nhất định sẽ rõ, đây là giọng của Mễ Chí Thành.

-Nói nhanh, điều tra thế nào?

Dur Dũng vội vàng hỏi, Mễ Chí Thành đích thân đi thăm dò gốc gác của Trương Dương, ông ta là chú ruột của Mễ Tuyết, để ông làm chuyện này cũng dễ dàng hơn.

-Tôi đã điều tra rồi, thằng nhóc này cũng là người bình thường, may mắn, là biết chút y thuật, cứu được ba của Cục trưởng cục y tế Trường Kinh, sau đó đến Tam Viện thực tập, sau đó nghe nói còn chữa bệnh được cho phú hào, người ta tặng cho nó chiếc xe, ngoài ra chẳng có gì khác, nhà của nó không ở trong tỉnh.

-Thật không, chắc chắn chứ, nó chỉ cứu được một phú hào, sau đó được người ta tặng xe à?

Ánh mắt Dur Dũng sáng ngời, tin tức của Mễ Chí Thành đối với gã mà nói thực sự quá tốt.

-Đương nhiên, tôi đích thân đến trường của bọn chúng, lấy thân phận chú của Mễ Tuyết hỏi thăm những người bạn có quan hệ khá tốt với nó, tuyệt đối là thật, bạn của chúng còn nói, trước kia Trương Dương rất bình thường, sau khi giúp người ta chữa được bệnh mới thành có tiền!

Mễ Chí Thành lập tức thề thốt, bây giờ y đang còn ở Trường Kinh, đây là những tin mới nhất mà gã tìm hiểu được.

Hơn nữa, quan trọng là Mễ Chí Thành đã hỏi thăm được lai lịch của Trương Dương.

Hộ khẩu Trương Dương là ở nhà ông bà ngoại, đều là người ở tỉnh ngoài, Mễ Chí Thành dùng mối quan hệ, nghe ngóng ở trường xong, lập tức yên tâm.

Chẳng qua chỉ là một thằng nhóc may mắn, điều này khiến ông ta không còn lo lắng gì nữa, yên tâm gọi điện báo cho Dur Dũng.

-Tôi biết, chú làm cho gọn ghẽ, chuyện lần trước chú nói với tôi tôi sẽ nhờ bác giúp, nhất định sẽ giao công trình đó cho chú!

Dur Dũng nói, không ngờ Mễ Chí Thành nói cảm ơn đã cúp máy ngay.

Bác cả mà gã nói chính là người giữ chức quan lớn nhất trong nhà họ, là Phó chủ tịch thành phố, còn là Ủy viên thường vụ, so với một Phó chủ tịch huyện bình thường như Mễ Chí Quốc thì mạnh hơn nhiều.

-Móa nó, hóa ra thằng đó là con ba ba, anh em, chuẩn bị động thủ!

Cúp máy xong, Dur Dũng mới cảm giận kêu lên, nếu Trương Dương không có lai lịch gì, chỉ là một thằng may mắn, vậy thì gã cũng không cần khách sáo nữa.

Gã phải đánh cho Trương Dương không dám đến gần Mễ Tuyết nữa bước, còn chiếc xe của hắn nữa, phải đập cho nát bét mới được.

-Đại ca, có phải muốn động thủ không, để em đi!

Thằng nhóc từng lộn lộn với Dur Dũng hưng phấn kêu lên, Dur Dũng suy nghĩ một lát, lập tức gật đầu.

Gã muốn giáo huấn Trương Dương, dĩ nhiên càng nhiều người càng tốt, cục tức này gã nhịn hai ngày nay, lần này phải làm cho hả giận mới được.

Ngay lập tức đã có người nghe ngóng được nơi Trương Dương đang ở.

Kỳ thực muốn biết Trương Dương đang ở đâu cũng dễ, chiếc Mercedes Benz ở cái huyện nhỏ này quá bắt mắt, đi đâu cũng có người nhìn thấy.

-Chèo thuyền ở hồ Thiên Long, thằng nhãi này còn chơi trò lãng mạn với tao, tất cả đi với tao!

Nghe thấy Trương Dương đang ở đâu, Dư Dững oán hận kêu lên, lập tức dẫn người đến đó, ngay cả áo quần cũng không thèm thay.

Hồ Thiên Long ở phía đông huyện Liệt Sơn, là một hồ nước không lớn lắm, từ bờ bên này có thể nhìn thấy bên kia.

Hồ không lớn, nhưng rất nổi tiếng, truyền thuyết dưới đáy hồ có một long nhãn, bên trong có Chân long, cũng tức là dưới đáy hồ có mạch nước ngầm, nổi thẳng ra biển.

Lời đồn đại này cũng không phải không có căn cứ, dù là hạn hán, thì hồ Thiên Long nhỏ bé này cũng chưa bao giờ khô cạn, thế nên mới có truyền thuyết này.

Bây giờ đang chạng vạng, Mễ Tuyết không muốn về nhà sớm, thế nên mới đưa Trương Dương đến hồ Thiên Long, chèo thuyền ở đây, coi như nghỉ ngơi.

Kỳ thực lúc nhỏ Mễ Tuyết có giấc mơ mà không ai biết, cô mơ có ngày được cùng người mình yêu nắm tay nhau đi dạo bên hồ, hoặc là cùng nhau trèo thuyền, cô đưa Trương Dương đến đây, là để thực hiện giấc mơ của mình.

Cùng nhau chèo thuyền, chỉ có hai người, đây chính là cảnh tượng tươi đẹp mà cô từng nhiều lần tưởng tượng.

Tốc độ của Dư Dững không chậm, một lúc đã tới nơi, khi gần đến, bên hồ đã tụ tập hai ba chục người, rất nhiều người tay cầm dao, ống tuýp các loại.

-Anh Cường, anh Dững!

Những tên này thấy Dư Dững đến gần, đồng thanh kêu lớn.

-Người đâu?

Tên được gọi là anh Cường, cũng chính là người đi cùng Dư Dững lập tức hét to, lập tức có người chỉ ra đằng xa, quả nhiên, bọn họ nhìn thấy phía xa xa có một chiếc xe màu đen đang dừng.

-Đi, qua đập xe trước!

Nhìn thấy chiếc xe, sự tức giận và ghen tuông của Dư Dững dâng lên, lập tức hét lớn.

Không có bối cảnh, chỉ dựa vào chữa bệnh được người khác tặng xe, chiếc xe có giá trị thì gã cũng không sợ, nơi này chính là địa bàn của gã.

Xe của Trương Dương càng tốt, gã càng muốn phá nát, đây cũng là một hành động đố kỵ.

Bản thân gã không có được chiếc xe tốt như vậy. Đương nhiên, nếu có cơ hội biến chiếc xe này thành của mình là tốt nhất, đáng tiếc là cho dù gã có to gan cũng không dám làm chuyện cướp đoạt này.

Tổng cộng có hơn 30 người, ùn ùn chạy đến, hù dọa những người đi đường phải né sang một bên, những tên này nhanh chóng chạy đến cạnh xe Trương Dương.

Dư Dững cầm búa lên đầu tiên, đập mạnh xuống kính xe.

Xe Trương Dương là xe tốt, nhưng cũng không phải xe tăng, cho dù có là xe tăng cũng không chịu nổi cú đập như vậy, ngay lập tức thủy tinh vỡ vụn.

Những người khác thấy gã động thủ, lập tức xông tới, những tên này thi nhau đập xe Trương Dương, một lúc sau, chiếc Mercedes Benz của Trương Dương đã biến thành tổ ong với hàng ngàn lỗ thủng.

Trương Dương đang chèo thuyền giữa hồ, đột ngột quay đầu lại.

Mễ Tuyết cũng nghe thấy tiếng động, nhìn sang bờ bên kia, đáng tiếc hai người họ hiện đang cách bờ rất xa, có muốn cũng không ngăn lại kịp.

-Khôn kiếp!

Trương Dương đột nhiên mắng hai chữ thô tục, ánh mắt trở nên lạnh băng.

Thuyền này là thuyền đập bằng chân, chân hắn lập tức dùng sức, cho thuyền nhanh chóng cập vào bờ, cho dù những tên này là ai, vô duyên vô cớ phá xe mình, Trương Dương không thể nào tha thứ cho chúng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 176: Nếu Người Đụng Phải Ta, Ta Trả Lại Gấp 100.

Khi dùng chân đạp thuyền, Trương Dương còn giơ chiếc máy ảnh trong tay lên.

Đây là máy ảnh họ thuê trước khi lên thuyền, hồ Thiên Long là một nơi giải trí duy nhất ở thị trấn nhỏ này, cũng được coi là một công viên, có cho thuê máy ảnh.

Đáng tiếc là không phải loại máy ảnh kỹ thuật số như sau này, chỉ là loại máy ảnh chụp phim kiểu cũ.

Máy này Trương Dương thuê là để chụp vài tấm ảnh kỷ niệm cho Mễ Tuyết, hắn còn mua 5 cuộn phim, lúc này vừa hay có thể sử dụng.

Vừa đạp thuyền, máy chụp hình trong tay cũng bấm liên tục, một lát sau đã hết một cuộn phim, Trương Dương lại thay một cuộn phim khác.

Trương Dương đạp rất nhanh, Mễ Tuyết lúc này mở to hai mắt, ngơ ngác nhìn bờ bên kia.

Cô không ngờ, ở đây lại có người đạp xe Trương Dương.

Giá trị của chiếc xe này cô rất rõ, nếu thực sự bị đập, đừng nói Trương Dương, bản thân cô cũng đau lòng.

-Mễ Tuyết, em ở trên thuyền chờ anh!

Thuyền lại gần bờ, Trương Dương nhảy xuống, nói với Mễ Tuyết một câu, Mễ Tuyết còn chưa kịp phản ứng, thuyền đã lại bị đẩy đi.

Trên bờ có rất nhiều người, lúc này Mễ Tuyết ở trên thuyền an toàn hơn so với trên bờ.

-Trương Dương, đó là Dư Dũng.

Rốt cuộc Mễ Tuyết cũng nhìn thấy rõ người đạp xe, vội vàng kêu to, đáng tiếc cô chỉ kịp kêu một tiếng, thuyền đã rời khỏi bờ, Trương Dương dùng rất nhiều sức, khiến người trên bờ không thể nào đụng được chiếc thuyền nhỏ này.

Dư Dũng?

Trong mắt Trương Dương lóe lên tia hàn quang, vốn tên này khiến người trong nhà Mễ Tuyết không thích hắn, giờ còn dám đạp xe hắn, nói gì thì nói Trương Dương cũng sẽ không tha gã ra.

Đối với người này, hắn chuẩn bị dạy một bài học.

Kiếp trước Trương Dương rất thích xe, kiếp này không có loại xe quá thích hợp, chiếc xe này là Tô công tử tặng, dù nói thế nào cũng là một chiếc xe tốt.

Xe của đàn ông, giống như vợ nhỏ vậy, xe sau khi tới tay Trương Dương còn chưa từng cho ai khác lái, bây giờ lại bị người ta đạp, trong lòng tức giận thế nào không cần nghĩ cũng biết.

Giận thì giận, nhưng may là Trương Dương còn chút lý trí.

Hắn bước lên trước, trong tay còn cầm máy chụp hình, đối với những tên này phải chụp lại ảnh, xe của hắn vốn không đậu ở bãi đỗ xe, chỉ tùy tiện đậu một chỗ ven hồ, chỉ có chụp hình mới có được chứng cứ có lợi nhất.

-Anh Dũng, nó chính là Trương Dương!

Một người đột nhiên quay người lại, cả ngày nay y đã đi theo Trương Dương, lập tức nhận ra Trương Dương.

-Còn dám chụp hình, các anh em, đánh nó cho tao!

Dư Dũng quay đầu lại, vừa hay nhìn thấy Trương Dương đang đứng bấm máy lia lịa, chụp, lập tức kêu một tiếng, bản thân gã cũng chạy nhanh tới.

Tuy nhiên, chạy nhanh nhất vẫn là thằng nhóc được gọi “anh Cường”, thằng này trước đây cùng lăn lộn với Dư Dũng, hiện nay thấy Dư Dũng đã về thành phố, còn làm ở Cục công an, y cũng muốn qua theo.

Dĩ nhiên lúc này phải bán sức trước tiên rồi

Chạy nhanh nhất, và cũng thảm nhất, Trương Dương cười lạnh, cắt máy ảnh vào túi, nhấc tay lên, cầm lấy ống tuýp của tên này nện xuống.

Cánh tay khẽ động, tên “anh Cường” không cầm được ống tuýp, lập tức buông lỏng tay.

Trương Dương cầm ống tuýp, đột nhiên đẩy về phía trước, “anh Cường” kêu lên một tiếng bi thảm rồi ngã xuống, đám tiểu đệ bên cạnh cúi đầu nhìn y, ai nấy đều sững sờ.

Rất nhiều người, trên mặt mang nét sợ hãi.

Cú đẩy của Trương Dương, đã xuyên ống tuýp qua lòng bàn tay tên kia, hiện nay y đã nằm mê man rên rĩ, không cần phải nói, tay của tên này đã hoàn toàn bị phế đi rồi.

Lúc ở trên thuyền, Trương Dương nhìn thấy y đập xe mình rất vui vẻ, lúc này dĩ nhiên ra tay cũng sẽ không lưu tình.

Thảm cảnh của y, cũng khiến những người xung quanh đều tạm thời dừng mọi hành động, không ai dám lộn xộn nữa.

Họ bất động, không có nghĩa Trương Dương bất động, Trương Dương bước lên trước, từng tên từng tên, xuống tay không chút lưu tình.

Hơn 30 tên côn đồ, cho dù chúng có cầm vũ khí, chỉ cần không phải súng thì Trương Dương sẽ không sợ.

Rất nhanh chóng, tất cả mấy tên côn đồ đều bị Trương Dương đánh ngã xuống đất, đặc biệt là những tên vừa rồi đập xe hấn hung hăng nhất, Trương Dương ra tay rất nặng tay.

Tay mấy tên này đều bị gãy, thậm chí xương cốt còn lòi cả ra.

Người duy nhất còn đứng lại, chỉ còn tên Dư Dững mặc trang phục cảnh sát, tuy nhiên tất thảy những gì đã xảy ra khiến gã sợ hãi mất rồi, hấn đến là để giáo huấn người ta, không ngờ lại đến giáo huấn một sát thủ lợi hại như vậy.

Nếu gã sớm biết vậy, đánh chết gã gã cũng không dám đến.

Lúc này gã có chút hối hận, không mang theo súng đến, thời gian trước trong thành phố xảy ra một vụ án đặc biệt, súng lục của mọi người đều quản lý vô cùng nghiêm ngặt, tan tâm là không thể đem súng ra ngoài.

-Đừng, không, không cần đánh tao!

Dư Dững bị dọa đến run người, búa trên tay gã cũng tự nhiên rơi xuống đất.

Vừa nãy gã nhìn thấy rõ ràng, ống tuýp đánh tên cầm ống tuýp, xích sắt quần gã cầm xích sắt, thảm nhất vẫn là mấy tên cầm dao, đều bị trúng dao, mà còn là dao của mình nữa.

Trương Dương chém họ rất chừng mực, không chém vào những chỗ dễ mất nhiều máu, bọn chúng chỉ phải chịu đựng đau đớn, chứ không chết vì mất nhiều máu.

Đây cũng là điểm máu chốt của Trương Dương, mấy tên này có thể giáo huấn, nhưng không thể giết người, nếu thực sự làm mất mạng thì hấn cũng sẽ phiền phức.

-Anh là Dư Dững?

Trương Dương đột nhiên nhếch môi cười, đáng tiếc trong mắt Dư Dững khuôn mặt hấn như ác ma, Dư Dững vội vàng gật đầu.

-Đây là xe của tôi, anh đập à?

Trương Dương nhẹ giọng hỏi, Dư Dững lại gật đầu, sau đó lại lắc đầu:

-Không, không phải tôi, tôi đồng ý bồi thường, bồi thường cho anh!

-Không phải anh đập, vậy sao anh phải bồi thường cho tôi?

Trương Dương trừng mắt, rốt cuộc Dư Dững không trụ được, cả người đều mềm nhũn, ngã xuống đất khóc lớn.

Hiện trường đầy máu tanh, trên đất là một bãi máu, Trương Dương biết không có ai chết, nhưng y lại không biết, lúc này y thực sự bị dọa cho sợ hãi.

Đừng thấy gã là một cảnh sát, cảnh tượng như vậy gã cũng chưa từng nhìn thấy bao giờ, chứ đừng nói gã còn là dựa vào quan hệ để được làm cảnh sát.

Lúc này gã còn tưởng có rất nhiều người chết, Trương Dương đang muốn đến giết gã.

Mũi Trương Dương đột nhiên cau lại, không ngờ bên dưới đũng quần Dư Dững chảy ra một vũng nước, còn có mùi thối thúi.

Tên này bị dọa đến mức cắt đứt đầu chảy ra, điều này làm cho Trương Dương cũng chẳng muốn dạo dầm gã nữa.

-Nếu thừa nhận toàn bộ thì tốt, chiếc xe của tôi khoảng 2 triệu, bồi thường cho tôi là được rồi!

Trương Dương đưa tay, vỗ vỗ bả vai gã, sau đó mới lắc đầu rời đi.

Không ai biết, lúc gã vỗ vai Dư Dững trên tay có một kim châm nhỏ, đây không phải kim bình thường, mà trên kim còn mang theo độc của chồn vĩ hồ.

Chiếc kim này Trương Dương làm lúc rảnh rỗi, bên trên có bôi độc pha loãng, độc tính không đủ để giết người.

Tuy nói độc không chết, nhưng dù sao độc vẫn là độc, thử nghĩ xem, độc chồn vĩ hồ rất lợi hại, không có Trương Dương dùng nước miếng của chồn vĩ hồ làm thuốc giải độc, cả đời tên này sẽ có dấu hiệu trúng độc.

Còn về phần dấu hiệu cụ thể là gì, Trương Dương cũng không rõ lắm, kim này vốn chỉ là một vật thử nghiệm.

Dư Dững chủ mưu đập xe hắn, Trương Dương không thể nào buông tha cho gã, không chỉ không bỏ qua cho gã, mà còn hung hăng chinh gã, khiến tên này hoàn toàn xong đời.

-Trương Dương. Cái này, cái này không sao chứ?

Mễ Tuyết lại vào bờ, lúc cô quay lại Trương Dương đã giải quyết xong vấn đề, cô nhìn thấy trên đất đầy máu tanh, cũng vô cùng hoảng sợ.

-Không sao, chúng ta về đi!

Trương Dương lắc đầu, ở đây xảy ra chuyện lớn, không lâu sau cảnh sát sẽ đến, hắn không muốn ở đây chờ cảnh sát đến.

Huống chi hắn biết, cha Dư Dững chuẩn bị làm Chủ tịch huyện, bản thân gã còn là cảnh sát, lúc này đến đồn cảnh sát chắc chắn sẽ bắt lợi cho hắn.

Tuy nhiên trong lòng hắn không hề sợ hãi, mặc kệ đối phương là ai, lần này chọc phải hắn thì phải cho bọn họ biết lợi hại, cho bọn họ biết hối hận.

-Xe, xe làm sao bây giờ?

Mễ Tuyết nhỏ giọng hỏi, xe bị đập, không còn hình dạng gì nữa, cho dù có là xe tốt, Trương Dương cũng không muốn dùng nữa.

-Xe vứt đây đi, chúng ta về!

Trương Dương lắc đầu, giữ chặt tay Mễ Tuyết, không để ý đến những tên đang nằm rên rỉ trên đất.

Chỉ cần cảnh sát đến, xe cứu thương cũng sẽ đến, những tên này ngoài Dư Dững, ít nhất phải ở viện một tháng, cho chúng nằm viện là được rồi.

-Lão Tô, ở chỗ tôi có chút việc, anh lập tức qua đây, càng nhanh càng tốt.

Đi được một đoạn, Trương Dương mới lấy điện thoại ra, gọi cho Tô Triển Đào.

Trong điện thoại hắn cũng chẳng nói mấy lời vô ích, nói thẳng là mình đang ở huyện Liệt Sơn, thậm chí xảy ra chuyện gì cũng chưa nói.

Chuyện này đã chọc giận hắn, kẻ tên Dư Dững hắn nhất định không buông tha, chỉ cho gã trúng độc vẫn chưa đủ, Trương Dương phải giải quyết triệt để tên này.

Nói vậy, nhưng chỉ dựa vào một mình hắn cũng hơi khó, có tài nguyên thì Trương Dương nhất định sẽ dùng, Tô Triển Đào và hắn có quan hệ tốt, tìm anh ta đến giúp Trương Dương cũng không khách khí.

-Đợi tôi, sẽ tới ngay!

Tô Triển Đào cũng coi là nghĩa khí, không hỏi gì, nói xong câu này cúp máy ngay, từ Trường Kinh đến huyện Liệt Sơn 170km, nếu lái xe nhanh cũng phải 2 tiếng đồng hồ.

-Mễ Tuyết, anh đưa em về trước!

Đứng bên đường, Trương Dương lại thở dài, không có xe thì đành thuê xe, huyện Liệt Sơn quá nhỏ, không có taxi, chỉ có xe kéo

Mễ Tuyết gạt đầu, cô còn hơi lo lắng nhìn lại phía sau.

Tình trạng thê thảm của những tên đó cô đã thấy, cô cũng hiểu rõ hoàn cảnh gia đình Dư Dững, biết chắc người này nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ.

Cho dù Trương Dương đánh người vì lý do gì, những người này thảm như vậy, đến lúc đó cảnh sát sẽ hướng về phía họ, nếu để Trương Dương rơi vào tay cảnh sát, kết quả thế nào cô càng hiểu.

-Hay là, anh về Trường Kinh trước đi, hay anh về chỗ nhà Tà gia ấy!

Mễ Tuyết nhỏ giọng nói, suy nghĩ bản năng của cô là muốn Trương Dương đi thật xa, chỉ như vậy mới có thể đảm bảo an toàn cho hắn.

Nhà ở Trường Kinh cô cảm thấy không được an toàn, chỉ có ở Tà gia là đỡ một chút, cô biết Tà gia rất có tiền, còn có năng lượng nữa.

-Không cần, anh chưa cần đi đâu cả, anh ở đây chờ người của họ đến xin lỗi, bồi thường tổn thất cho anh!

Trong mắt Trương Dương lóe lên tia hàn quang, lúc nói mặt hắn còn nở nụ cười.

Lần này họ đúng là đã chọc giận Trương Dương rồi, bình thường Trương Dương không thích đối phó với người khác, nhưng nếu hắn đã thực sự muốn đối phó với ai, người đó sẽ không thể nào chịu nổi, cho dù là ông bố Chủ tịch huyện của Dư Dững cũng vô dụng.

Tôn chi của Trương Dương trước sau như một, người không đụng ta ta không đụng người, nếu người đụng ta, ta trả lại gấp 100.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 177: Tô Công Tử Đã Đến

-Trương Dương, hay là anh đi trước đi!

Mễ Tuyết căng thẳng đến sắp khóc, từ nhỏ cô đã nhìn thấy từng bước đi của cha, cô hiểu rất rõ nhiều việc trong chốn quan trường.

Hơn nữa, đây là huyện Liệt Sơn, là địa bàn của nhà Dư Dững, cho dù ba cô có đồng ý giúp cũng chưa thể nói chắc, những người này thâm trầm thế nào lúc này cô đã thấy rõ.

-Mễ Tuyết, sao anh phải đi, em đừng quên, là họ đập xe anh trước, sau đó còn dùng vũ khí công kích anh!

Trương Dương nhẹ nhàng lắc đầu, khẽ cười nói.

-Những người này sao nói lý với anh được, không được, anh nhất định phải đi, em đưa anh đi!

Mễ Tuyết càng nói càng căng thẳng, lúc này cô đã bị dọa cho khiếp sợ, giờ mới phản ứng lại.

Nhưng sau khi phản ứng lại, cô cũng chỉ lẳng cho mình Trương Dương.

Tất cả những chuyện ở cái huyện nhỏ này, những tầm tới của huyện nhỏ này, có thể nói không ai hiểu rõ như cô, dù sao từ nhỏ cô cũng lớn lên ở đây, nghe nói rất nhiều chuyện ở đây.

-Đừng vội, Mễ Tuyết, em đừng quên, vừa nãy anh mới gọi điện cho Tô công tử, anh ấy sắp đến rồi!

Trương Dương mỉm cười lắc đầu, lo lắng của Mễ Tuyết hắn không phải không biết, nhưng hắn không sợ, hắn có cách đối phó với những người này.

Càng không cần phải nói, hắn là bạn trai Mễ Tuyết, là người cùng Mễ Tuyết về đây, nếu hắn đi thật, thì những tên này nhất định sẽ tìm Mễ Tuyết gây phiền phức, Trương Dương nhất định không cho phép chuyện này xảy ra.

-Tô công tử đến cũng không được, anh không hiểu chỗ này đâu!

Mễ Tuyết lại lắc đầu, suy nghĩ một chút, lại lấy đi động từ túi vải của Trương Dương.

Cô gọi điện cho người bạn thân của mình, cô bạn đó nhà rất giàu, cũng có xe.

Cô gọi điện là muốn mượn xe, muốn người bạn kia đến đưa Trương Dương đi, cô không muốn Trương Dương ở lại đây, 1 phút cũng không muốn.

Từ xa vang lên tiếng còi xe cảnh sát, có người phát hiện ẩu đả đã báo cảnh sát, tuy nhiên không ai dám tới gần, tất cả những người đến xem đều bị dọa bỏ chạy, hiện trường quá dọa người.

-Được, anh đi trước cũng được, dù sao cũng phải mang Tia Chóp đi, không thể để nó lại nhà em được!

Thấy Mễ Tuyết đang lo lắng, Trương Dương đành thuận theo ý cô trước, còn đưa ra một lý do để quanh co.

Điều hắn muốn nhất hiện nay, là đưa Mễ Tuyết về nhà trước, hoặc kéo dài thời gian đợi Tô Triền Đào đến.

Câu nói của Trương Dương, làm Mễ Tuyết thoáng do dự, sự đáng sợ của Tia Chóp cô hiểu rõ nhất, cho tới nay chỉ mình Trương Dương là cho nó ăn, mấy con rắn độc kia cô không dám động đến.

-Được rồi, chúng ta về nhà trước, anh mang theo Thiểm Điện đi!

Mễ Tuyết suy nghĩ, lập tức gật đầu, Tia Chóp đúng là không thể để ở nhà, hiện nay cô nghĩ vẫn đủ thời gian để quay về, chỉ lấy vài thứ rồi đi thì cũng chẳng sao.

Sau khi nói xong, Mễ Tuyết vẫy tay, nhanh chóng lên xe kéo.

Vừa về đến nhà, Mễ Tuyết vội vàng thu dọn đồ đạc, cũng may mẹ Mễ Tuyết không có nhà, đang ra ngoài mua đồ, cũng không cần phải giải thích gì.

Thu dọn đồ đạc xong, cô bèn kéo Trương Dương đi, Trương Dương bất đắc dĩ đành đứng ở cửa.

Điều Mễ Tuyết lo lắng nhất vẫn chưa xảy ra, cảnh sát vẫn chưa đến đây, cô đưa Trương Dương đến nơi khác lo lắng đợi bạn mình.

Điều cô không ngờ là, bạn cô đột nhiên gọi điện thoại nói không thể tới được, lúc cô đang sốt ruột thì Tô Triền Đào đã tới.

Hơn 1 tiếng sau, Tô Triền Đào đã chạy tới đây, sau khi hỏi Trương Dương mới biết Tô Triền Đào không ở Trường Kinh, vừa hay đang ở thành phố bên cạnh, bên đó cách đây chưa đến 100km.

Nghe thấy Trương Dương có việc, anh ta lập tức dừng mọi việc bên kia, lái xe chạy tới đây, cho nên mới nhanh như vậy.

-Sao thế, có chuyện gì lớn mà bắt tôi chạy xa như vậy chứ?

Tô Triền Đào tìm được đến chỗ Trương Dương, vừa xuống xe, đã cười ha hả nói.

Lúc đầu Tô Triền Đào có chút lo lắng, rất ít khi anh ta thấy Trương Dương nghiêm túc như vậy, giờ thấy Trương Dương không sao, anh ta cũng yên lòng.

-Xảy ra chút chuyện, tôi nhớ anh có nói, anh có một người bạn học ở báo tỉnh đúng không?

Trương Dương đặt Tia Chóp vào xe Tô Triền Đào trước, cái tên nhóc này không thể cứ cầm trên tay mãi.

-Đúng là tôi có người bạn học ở báo tỉnh, sao vậy?

Tô Triền Đào hơi sững sờ, nhẹ giọng hỏi, anh ta không ngờ Trương Dương vội vàng gọi anh ta tới đây, chỉ để hỏi câu này.

Nếu thực sự như vậy, căn bản không cần gọi anh ta chạy tới, gọi điện thoại là được rồi.

-Anh với người bạn đó quan hệ như thế nào, có thể giúp đăng bài báo không?

Trương Dương lại hỏi, lúc hắn chụp hình đã nghĩ đến điều này, để cho dư luận lôi những người này ra ánh sáng, không phải ba Dư Dững muốn lên Chủ tịch huyện sao, vừa hay có thể tăng thêm độ nổi tiếng của họ.

-Đăng bài đương nhiên không thành vấn đề, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tô Triền Đào hơi mơ hồ, hỏi.

-Chiếc xe anh tặng tôi bị người ta đập rồi, là con trai Chủ tịch huyện tương lai làm đấy!

Trương Dương thân nhiên nói, giọng điệu rất tự nhiên, giống như đang nói chuyện người khác không phải chuyện của mình vậy.

-Chiếc xe tôi tặng cậu, bị đập rồi?

Ánh mắt Tô Triền Đào lập tức trợn to, câu sau anh ta chẳng thêm để ý, con trai của một Chủ tịch huyện, chẳng đáng để anh ta bỏ vào mắt.

Anh ta cũng là con ông cháu cha, hơn nữa cha anh ta, chức vị còn cao hơn Chủ tịch huyện kia nhiều.

Điều khiến anh ta không thể chấp nhận được, đó là có người đập xe anh ta tặng, mà còn là xe anh ta tặng Trương Dương nữa.

-Đúng, đập rất dữ, chắc là thành phế liệu rồi!

Trương Dương gật đầu, chiếc xe quả thật rất thảm, Tô Triển Đào có thấy chắc cũng chẳng nhận ra đâu.

-Mẹ nó, tên hỗn đản nào đập, con Chủ tịch huyện đúng không, cậu chờ chút, tôi gọi điện ngay!

Tô Triển Đào lập tức kêu lên, còn rút điện thoại ra.

Điện thoại của anh ta vừa cầm ra, Trương Dương đã cướp mất, Trương Dương còn hỏi:

-Anh muốn gọi cho ai?

Tô Triển Đào sững sờ nhìn Trương Dương, sau đó mới lên tiếng:

-Cho thư ký của ba tôi, việc này chỉ cần ông ấy tới, Chủ tịch huyện này cũng không chịu nổi đâu!

-Đừng phiền phức như vậy, chuyện như vậy không cần kinh động người ta, chúng ta tự giải quyết được rồi, anh cứ liên hệ với người bạn kia, bảo anh ấy đăng bài giúp, chuyện còn lại tôi tự xử lý!

Trương Dương lắc đầu, hẳn cướp điện thoại của Tô Triển Đào cũng vì sợ anh ta liên hệ với người nhà.

Nếu phải dựa vào người nhà, hẳn cũng không cần Tô Triển Đào phải gọi, chỉ cần công khai thân phận của mình là được, chức vụ ba hẳn có thể còn cao hơn của ba Tô Triển Đào một bậc.

Tuy nhiên chuyện này chắc chắn Trương Dương sẽ không làm, bảo hẳn chủ động kéo da hổ của cha mình ra, hẳn không làm được.

-Đăng bài, đăng bài gì, đăng bài có thể giải quyết được vấn đề à?

Tô Triển Đào có chút mơ hồ, anh ta vẫn làm theo ý Trương Dương, không gọi điện cho thư ký của ba mình nữa.

-Đương nhiên, giờ chúng ta tìm chỗ rửa ảnh, anh lập tức liên hệ với bạn anh, bài tôi sẽ viết, nhưng đăng theo tên anh ấy, tốt nhất là đăng vào ngày mai!

Trương Dương gật đầu, sức mạnh dư luận, bây giờ có nhiều người chưa hiểu được, Trương Dương có kinh nghiệm của đời sau nên hiểu rất rõ.

Đặc biệt trong tay hẳn còn có ảnh chụp, đây chính là điểm hẳn có lợi nhất.

Chỉ cần có thể đăng bài, chẳng sợ người ta giờ trò gì nữa, có bài này rồi, sẽ chẳng ai dám động đến hẳn.

Hiện tại hẳn phải làm, là phải chống đỡ đến khi bài được đăng.

-Được!

Tô Triển Đào lập tức lên tiếng, Mễ Tuyết đứng cạnh hơi mơ hồ, nhưng cũng hiểu Trương Dương muốn làm gì.

Ba người lập tức đi tìm nơi rửa hình, bảo họ rửa gấp những tấm ảnh này, thanh toán thêm nhiều tiền một chút, nhưng những tấm ảnh này phải rửa một cách nhanh nhất.

Sau đó Tô Triển Đào lại tìm một máy fax, fax ảnh và nội dung đi, người bạn kia đồng ý sẽ giúp anh ta đăng bài này.

Làm xong mọi chuyện, Tô Triển Đào mới đi thuê khách sạn, cứ ở đó trước đã.

Anh ta cũng không định đi, những người đó dám đập xe anh ta tặng, chuyện này dĩ nhiên trở thành chuyện của anh ta, huống chi có Trương Dương ở đây, anh ta cũng chẳng cần phải lo lắng gì cả.

Sau khi bọn họ làm xong hết mọi chuyện, Dư gia mới có phản ứng, cả nhà đều nổi cơn thịnh nộ.

Trong đám người Dư Dững dất đi, có hai người em họ của gã, giờ hai tên em họ đó đều nằm viện rồi.

Lúc đầu cho dù họ hỏi gì, Dư Dững cũng không dám nói, những người khác đều hôn mê, nên chẳng hỏi được gì, đợi bác sĩ tiêm cho Dư Dững mấy mũi, để tinh thần của gã bình tĩnh lại, Dư Dững mới có thể kể lại mọi việc.

Đương nhiên gã không nói chuyện chủ động đi đập xe, chỉ nói Trương Dương đi với Mễ Tuyết khiêu khích họ, họ tức lên mới đập xe.

Sau đó Trương Dương mượn cớ đấu võ với họ, Trương Dương quá lợi hại, họ không phải đối thủ, cuối cùng mới thành ra như thế.

Dư Dững kể như vậy, kỳ thực có trăm ngàn chỗ sơ hở, người thông minh đều biết là chuyện gì xảy ra.

Tuy nhiên người Dư gia đã giận lên tới nỗi, đặc biệt là Dư Văn Vũ cha của Dư Dũng đã giận đến mức tái xanh mặt rồi.

Không chỉ vì cháu bị đánh, mà còn vì Trương Dương dám ngênh ngang đi chung với Mễ Tuyết khiến ông ta tức giận, ông ta đã đích thân đến nhà đề cập chuyện này, Mễ Chí Quốc cũng đã tạm thời đồng ý rồi.

Cho dù không đồng ý kết hôn, nhưng cũng đồng ý cho tìm hiểu, ông ta thấy chẳng khác gì đồng ý rồi.

Cô con dâu tương lai này đưa thằng đàn ông khác đi khắp nơi rêu rao, hai ngày nay kỳ thực ông cũng rất kiên nhẫn rồi, đang đợi Mễ Chí Quốc tìm lại công đạo cho ông.

Công nào này chưa thấy đâu, vậy mà còn dám dọa nạt con ông, đánh hai đứa cháu của ông nằm viện.

Phó bí thư Dư hạ lệnh cho Cục công an, cả Cục công an không dám chậm trễ, đích thân Cục trưởng dắt một đội, đến nhà Mễ Chí Quốc.

Tuy nhiên họ đến nhà Mễ Chí Quốc đã là 9h tối, lúc này Mễ Tuyết và Trương Dương đều ở khách sạn rồi.

Đội những người này đến khách sạn Trương Dương ở đã là 7h sáng, đăng ký khách sạn không phải tên Trương Dương, nhưng cuối cùng cảnh sát vẫn đem hình Trương Dương đi hỏi, cuối cùng mới xác định được địa điểm của Trương Dương.

Với tốc độ này, đối với cảnh sát mà nói cũng được xem là nhanh rồi.

Cục trưởng đại nhân đưa người đến khách sạn, vừa lúc gặp Trương Dương và Tô Triển Đào đang ăn sáng, Trương Dương không chạy, vẫn ở lại huyện Liệt Sơn, vị cục trưởng đại nhân này cuối cùng cũng thờ ơ một hồi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Mời Thần Dể Tiễn Thần Khó

Cục trưởng đem theo hơn 20 cảnh sát, tiến vào bàn Trương Dương.

Những người khác trong phòng ăn nhìn thấy thế trận này đều giật nảy mình, đều né sang một bên, có vài người nhát gan còn chạy ra khỏi phòng ăn, không dám quay lại.

- Trương Dương!

Mễ Tuyết kéo tay Trương Dương, chuyện cô lo lắng nhất đã xảy ra, cô sợ nhất là cảnh sát địa phương tìm được họ.

Nếu hôm qua Trương Dương nghe lời cô, rời khỏi huyện Liệt Sơn là đã không sao rồi.

Lúc này Mễ Tuyết đang hối hận, hôm qua không kiên quyết một chút, bắt Trương Dương rời khỏi nơi này mới đúng.

- Anh không sao đâu, em yên tâm đi, em không cần phải lo!

Trương Dương nhẹ nhàng nắm tay cô, lúc này chung quanh họ đều là cảnh sát, bất luận là hắn hay Tô Triển Đào, dường như đều không nhìn thấy mấy cảnh sát này.

Một đám cảnh sát vây quanh, Trương Dương và Tô Triển Đào vẫn từ từ ăn sáng, đừng nói người khác, ngay cả cục trưởng đại nhân cũng thấy giật mình.

- Trương Dương, anh là bị tình nghi là người gây ra vụ án cố ý đánh người gây thương tích, giờ anh sẽ bị bắt!

Một cảnh sát bước tới, đầu tiên là nhìn Trương Dương, sau đó đem một chiếc còng ra, chuẩn bị còng tay Trương Dương.

- Đợi một chút!

Trương Dương đột nhiên khoát tay, viên cảnh sát kia kinh ngạc nhìn hắn.

- Tôi sẽ đi với các người, tuy nhiên các người nên hiểu rõ, mời tôi đi thì dễ, chứ muốn bảo tôi đi sẽ khó đấy!

Trương Dương mỉm cười nói, Mễ Tuyết ngồi cạnh suất chút nữa là ngắt đi, cô không ngờ đến lúc này mà Trương Dương còn dám nói như vậy.

Hôm qua bài báo Trương Dương viết căn bản cô không để ý, ngay cả Trương Dương viết những gì cô cũng không biết, lúc đó trong đầu cô chỉ nghĩ làm thế nào để Trương Dương rời khỏi đây trước.

-Kiêu ngạo, ngông cuồng, dẫn đi!

Cục trưởng đứng cạnh quát lên, viên cảnh sát kia vội vàng còng tay Trương Dương.

Lúc này, Trương Dương không phản đối, để mặc họ còng tay mình, rất phối hợp với họ đi ra bên ngoài, lúc đi trên mặt hắn còn mỉm cười, dường như không chút sợ hãi gì cả.

-Trương Dương!

Mễ Tuyết không kìm được rơi nước mắt, cô đã chuẩn bị về nhà xin ba mình, để ba tới cứu Trương Dương.

-Mễ Tuyết, em an tâm, anh cam đoan Trương Dương sẽ không sao đâu!

Tô Triển Đào cũng ở đây, nhìn Mễ Tuyết khê thờ dài, trong lòng anh ta đang ngưỡng mộ Trương Dương.

Có được một cô gái xinh đẹp như Mễ Tuyết quyết một lòng theo hắn, Trương Dương coi như may mắn, anh ta thì cứ đi tìm một người thực sự yêu mình như vậy, nhưng tiếc là tìm mãi không thấy.

Bên cạnh anh không phải không có phụ nữ, nhưng những phụ nữ này không phải vì tiền của anh ta, thì cũng vì địa vị thân phận của anh ta. chẳng có ai thực sự yêu anh ta cả.

-Không, anh không hiểu, ở Liệt Sơn này, thế lực Dư gia rất mạnh!

Mễ Tuyết vừa khóc vừa lắc đầu, cô càng khóc dữ hơn nữa.

Tô Triển Đào không còn cách nào khác, đành đến gần, nhỏ giọng nói với Mễ Tuyết một câu.

Giọng anh ta rất nhỏ, chỉ hai người nghe được.

Mễ Tuyết sau khi nghe xong, lập tức sững sờ, ánh mắt khó tin nhìn Tô Triển Đào.

-Tô, anh Tô, anh nói thật à?

-Đương nhiên là thật, anh lừa em làm gì, không tin em đi hỏi Tô Vi đi!

Tô Triển Đào lập tức vỗ ngực, thấy Mễ Tuyết lo lắng, anh ta bèn đem thân phận của mình tiết lộ, công tử của Chủ tịch tỉnh ở đây, bảo vệ một người hoàn toàn không thành vấn đề.

Kỳ thực ngay từ đầu anh ta định nói thẳng thân phận của Trương Dương, nhưng nghĩ tới thái độ của Trương Dương tạm thời anh ta thay đổi ý định, cho dù anh ta hay là Trương Dương, chỉ cần xuất hiện một người xuất hiện ở đây là kết quả đều giống nhau thôi.

-Em tin anh, anh Tô, chúng ta đi cùng đi. đừng để họ ức hiếp Trương Dương!

Mễ Tuyết lau nước mắt, Tô Triển Đào nói cô rất tin tưởng, thật sự cô không biết được thân phận này của Tô Triển Đào.

Sớm biết, cô đã không phải lo lắng như vậy rồi.

Trong lòng Mễ Tuyết có chút quái lạ, Trương Dương chắc chắn biết thân phận thực sự của Tô Triển Đào, cho nên mới cố ý gọi Tô Triển Đào tới, tên xấu xa này, làm mình uống công lo cho anh ta lâu như thế!

-Được, đi!

Tô Triển Đào bất đắc dĩ lắc đầu, Mễ Tuyết biết được thân phận của anh ta mà cũng không kinh ngạc, trong lòng chỉ nghĩ đến Trương Dương, điều này càng làm anh ta hăm mộ và đổ kị.

Cục Công an không xa, Trương Dương bị đưa thẳng vào cục, sau đó lập tức đưa vào phòng thẩm vấn.

Còn do đích thân cục trưởng thẩm vấn, đây là chuyện do chính Chủ tịch huyện tương lai chỉ thị, Cục trưởng sao dám qua loa, hơn nữa vị cục trưởng này còn là người của Phó bí thư Dư nữa.

-Thành thật một chút, nói, hôm qua có chuyện gì, sao lại đã thương nhiều người như vậy?

Cục trưởng đích thân thăm vấn, nhưng việc hỏi những câu này chắc chắn không phải cục trưởng làm, một cảnh sát ngồi bên cạnh đập mạnh bàn, hét lớn lên.

-Có à, tôi đánh bị thương người à? Đánh bị thương bao nhiêu người?

Trương Dương khẽ mỉm cười, không chút để ý, hắn còn đùa bốn chiếc còng trên tay, trong lòng hắn đang nghĩ, nếu hắn dùng sức có bứt đứt được cái còng này không, hay là dùng sức cốt công để tháo khỏi còng nhỉ?

Sức cốt công Trương Dương thật sự cũng có biết chút chút, trước kia Trương gia hành tẩu giang hồ có cứu được không ít người, cũng nhận được rất nhiều lễ vật của người khác, trong đó có vài bí tịch công pháp.

-Anh, anh có thái độ gì đấy!

Viên cảnh sát kia lại vỗ bàn, đứng cả người dậy, bước ra khỏi vị trí, đi thẳng đến trước mặt Trương Dương.

Anh ta đang chuẩn bị dùng vũ lực uy hiếp Trương Dương, nói trắng ra là đang muốn giáo huấn Trương Dương.

-Anh mới nói, hôm qua tôi đánh nhiều người, vậy anh còn dám đến gần tôi à?

Trương Dương đột nhiên cười cười, viên cảnh sát đang đi tới sắc mặt thay đổi, đứng khựng lại.

Trương Dương không nói anh ta thật cũng quên mất, hôm qua mấy người bị đánh đúng là thê thảm, đích thân anh ta đi hỏi thăm ghi chép, có mấy người đến tối qua còn chưa tỉnh lại, những người tỉnh lại đều bị gãy xương.

Căn cứ theo những gì họ nói, bọn họ bị người trước mặt này đánh.

Tuy nhiên anh ta không tin khẩu cung đó, anh ta không nghĩ một người có thể lợi hại như vậy, đánh ngã quá nhiều người, còn đánh cho người ta thê thảm.

Dù sau nhiều người như vậy nhưng đều khai giống nhau, làm trong lòng anh ta cũng hơi phân vân, lại thêm câu này của Trương Dương, anh ta thực sự cũng hơi sợ.

-Không cần vội, tôi nói rồi, mời tôi đến thì dễ, các người muốn mời tôi đi, khó lắm!

Trương Dương cười cười, thời gian cũng tương đối rồi, Tô Triển Đào vẫn còn bên ngoài, thế nên hắn ở trong này cũng chẳng lo lắng gì.

-Kiêu ngạo, ngông cuồng!

Cục trưởng cũng vỗ xuống bàn, tức giận kêu, ông ta vừa nói xong, điện thoại trên người cũng vang lên.

Cục trưởng lấy di động ra, nhìn dãy số, trùng mắt nhìn Trương Dương, rồi mới đứng lên ra khỏi phòng thẩm vấn nghe điện thoại.

Chưa đến hai phút, cục trưởng đã quay lại, sắc mặt vô cùng khó coi.

Vừa rồi phó bí thư Dư gọi tới, bảo ông lập tức thả người, không thể nhốt ở cục công an, phải sắp xếp một chỗ thật tốt, ông ta sẽ nhanh chóng đích thân đến đây.

Sự thay đổi đột ngột này làm vị cục trưởng này không hiểu ra làm sao, trong lòng cũng có chút bất mãn.

Dù nói thế nào ông cũng là Cục trưởng cục công an, đầu phải tên lính nhỏ của người ta, trước nói bắt cũng là ông, giờ kêu thả người cũng là ông, rốt cuộc là thế nào chứ?

Dù có ý kiến gì, lời phó bí thư Dư không thể không nghe, ông chỉ có thể quay lại thả Trương Dương thôi.

-Trương Dương, anh may mắn đấy, vụ án của anh xảy ra tình hình khác, giờ anh có thể đi!

Cục trưởng nén tức giận trong lòng, chậm chậm nói, đám cảnh sát bên cạnh đều lộ ra thần sắc kinh ngạc.

-Cục trưởng, vậy là sao?

Một viên cảnh sát lập tức hỏi, kết quả bị cục trưởng trừng mắt nhìn, cũng không nhận được lời giải thích.

Có chuyện gì sao ông biết được, cấp trên bảo sao, ông chỉ có thể làm theo vậy thôi.

Tuy nhiên mệnh lệnh lần này của Phó bí thư Dư ông chẳng thể nào hiểu được, người vừa bắt về đã thả, đừng nói là ông, ngay cả các cảnh sát bình thường cũng chẳng thể hiểu được.

Người này, họ phải tốn công sức cả đêm, còn tốn bao nhiêu sức lực mới bắt về được, sao nói một tiếng thả là thả, vậy cả đêm của họ không phải uống công sao?

Viên cảnh sát kia, rất không tình nguyện đến mở còng cho Trương Dương.

-Đợi một chút!

Trương Dương đột nhiên giơ tay lên, viên cảnh sát rất kinh ngạc nhìn hắn.

-Quên lúc này tôi nói gì à?

Trương Dương giơ tay lên, nhẹ giọng hỏi viên cảnh sát, viên cảnh sát hơi ngần ra, còn nhẹ nhàng lắc đầu.

-Mời tôi đến thì dễ, bảo tôi đi khó lắm!

Trương Dương khẽ mỉm cười, chậm chậm nói, cảnh sát trong phòng thẩm vấn, cả cục trưởng kia, đều há to miệng.

Kiều ngạo, quá kiêu ngạo rồi, bọn họ chưa từng gặp ai kiêu ngạo như vậy, dám ở lại Cục công an không chịu đi, đây không phải vấn đề lời dặn dò của Phó bí thư Dư nữa, mà là đang khiêu khích với toàn bộ Cục công an bọn họ.

-Được, anh không đi thì đừng hối hận, nhốt hắn lại!

Cục trưởng tức giận hét to một tiếng, nói xong quăng cửa bước đi, trong lòng ông vốn vô cùng tức giận, tên Trương Dương này càng làm ông giận hơn.

-Cục trưởng, không xong rồi, bên ngoài có người xưng là luật sư Hồ, nói là luật sư của Trương Dương, anh ta muốn gặp đương sự câu anh ta!

Một viên cảnh sát chạy đến trước mặt cục trưởng, kích động nói.

-Luật sư cái gì? Không được gặp!

Cục trưởng này đang tức giận, lập tức mắng, viên cảnh sát kia sững sờ nhìn cục trưởng, vội vàng rời đi!

Đáng tiếc một lúc sau, viên cảnh sát này trở lại, trên mặt còn mang theo chút chua xót.

-Cục trưởng, bên ngoài có ba phóng viên, bọn họ nói muốn gặp Trương Dương, hỏi Trương Dương về chuyện chiếc Mercedes Benz bị cảnh sát đập, còn hỏi sao chúng ta giam giữ người bị hại, không phải vì người hành hung đều là cảnh sát đấy chứ?

Viên cảnh sát này tuổi không lớn, cũng khoảng hơn 20, cậu ta cẩn thận nói, lúc nói còn không ngừng nhìn sắc mặt cục trưởng.

Mấy câu này là đội trưởng báo cậu ta nói, đội trưởng giờ đang ứng phó với luật sư và phóng viên, những phóng viên này vì sao tới cậu cũng không rõ lắm.

-Cái gì mà Mercedes Benz bị đập, cái gì mà người hành hung là cảnh sát, rốt cuộc sao lại thế này?

Cục trưởng nhíu chặt mày, giờ ông rất mơ hồ, nhưng nghe thấy có luật sư rồi còn có ký giả, ông bỗng cảm giác có gì đó bất thường.

Lại liên tưởng đến cuộc điện thoại của Phó bí thư Dư, sắc mặt của ông biến đổi, nhất định là đã xảy ra chuyện, hơn nữa chuyện này nhất định có liên quan đến Trương Dương.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 179: Mang Vẻ Mặt Tươi Cười

Khuôn mặt vị cảnh sát trẻ lập tức tối sầm lại.

Anh ta chỉ là người có trách nhiệm chuyển lời, đâu biết đã xảy ra chuyện gì. Nhưng khi Cục trưởng hỏi, anh ta cũng không dám nói không biết, chỉ có thể cúi đầu đứng đó, không dám hé nửa lời.

-Mau đi hỏi thử xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Cục trưởng không kiên nhẫn được vẫy tay ra lệnh. Vị Cục trưởng này bây giờ thực sự đang cảm thấy rất phiền não và cũng rất buồn bực.

Cục trưởng tên Từ Trạch Quang, đã làm Cục trưởng cục công an huyện Liệt Sơn được năm năm. Ông ta cũng là người ở thành phố này, mót nối với Dư Văn Võ khi gã này làm phó bí thư. Sau đó, ông ta từ Phó cục trưởng được thăng lên chức Cục trưởng.

Có thể nói, ông ta là người điển hình theo phe cánh của Dư Văn Võ.

Đứng một lúc, tâm trạng anh ta cũng không khá hơn. Mặc kệ chuyện này có liên quan gì tới Trương Dương ở bên trong, anh ta cũng cứ làm theo chỉ thị của Bí thư Dư. Nếu để gã này biết mình không làm, chỉ sợ lại xảy ra chuyện gì.

Thờ dài đánh thượt một cái, ông ta quay lại phòng thẩm vấn.

-Nghĩ cách khuyên gã Trương Dương đó ra ngoài, không thể để anh ta ở lại đây được!

Nói hết câu, Từ Trạch Quang liền đi ra. Ông ta cảm thấy mình ở trong đó sẽ càng phiền muộn, có thể sẽ ngột ngạt chết mất.

Nhiều năm như vậy rồi, ông ta cũng chưa điều tra vụ án nào mà bắt lực đến như vậy, phí sức nhiều ngày tìm bắt người này, người kia, chưa ngồi ầm chỗ đã phải tiễn người ta đi.

Tội tệ nhất là những người này còn không muốn đi, còn muốn nán lại Cục cảnh sát của họ nữa.

-Cục, Cục trưởng!

Người cảnh sát trẻ lúc trước đó đã trở về, trên mặt đầy vẻ sợ hãi lắp bắp nói.

-Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Từ Trạch Quang điềm điềm liếc nhìn anh ta hỏi. Người cảnh sát trẻ không nói gì, trực tiếp đưa ra một tờ báo.

Đây là tờ báo đưa tới sáng nay, còn là báo tỉnh. Các đơn vị đều đặt có tờ báo này, Cục công an cũng không ngoại lệ.

Trang đầu không có gì, nhưng lật được một trang, khi nhìn thấy trang có mục xã hội, Từ Trạch Quang lặng cả người, khuôn mặt lập tức trở nên trắng bệch.

Trang báo này có một phần tư mặt đều nói đến một sự kiện, hơn nữa có cả hình ảnh minh họa.

Ảnh chụp vô cùng rõ ràng, một gã thanh niên trẻ tuổi hung hăng đang mặc quân phục, tay cầm cây búa đập chiếc Mercedes Benz, khuôn mặt của gã thanh niên này đã bị chụp lại.

Những người khác xung quang gã thanh niên đều không rõ ràng, nhưng có thể thấy rõ ràng những người này không tử tế gì, tay cũng cầm đồ đang đập phá chiếc xe đó.

-Là cảnh sát hay xã hội đen, nện xe như vậy để làm gì?

Lắm nhảm đọc tiêu đề, Từ Trạch Quang liền vã mồ hôi. Dựa vào quan hệ giữa ông ta và Dư Văn Võ, chỉ cần liếc một cái cũng có thể đoán ra thân thế của gã thanh niên này. Đó chính là Dư Dũng – con trai của Dư Văn Võ.

Lúc đầu, ông ta còn giúp Dư Dũng vào cục Công an.

Độ dài bức ảnh chiếm ¼ trang báo, chiếm diện tích hoàn toàn không lớn, còn lại đều là chữ. Nhìn thấy những dòng chữ này, Dư Trạch Quang còn vã mồ hôi nhiều hơn.

Những hàng chữ trong đó đều kể lại rất chi tiết, ghi chú trực tiếp nhóm người của gã mặc quân phục cảnh sát trong tấm ảnh tay cầm búa đang cúi xuống đập xe rõ ràng là phần tử của một tổ chức xã hội đen.

Không chỉ nói ra thân phận của hắn, còn chỉ rõ đây chính là con trai của Chủ tịch huyện tương lai, chỉ thiếu chưa nói hắn ta chính là đại ca của tổ chức xã hội đen ở đây.

Không chỉ như vậy, trong đây đều là dùng tên thật.

Nguyên nhân không viết chi tiết, chỉ nói vì ân oán cá nhân, con trai chủ tịch huyện tương lai dẫn một đoàn quân đầu trâu mặt ngựa đi đập phá chiếc xe Mercedes Benz trị giá 2 triệu nhân dân tệ.

Sau khi xem xong, Từ Trạch Quang ướt đầm mồ hôi.

Ông ta rớt cuộc hiểu vì sao bí thư Dư lại hạ lệnh thả Trương Dương, cũng hiểu vì sao có đám phóng viên đến.

Lần này thật sự không phải chuyện nhỏ, mà là chuyện to bằng trời rồi.

Cầm tờ báo xem đi xem lại, Từ Trạch Quang mới quệt mồ hôi trên trán mình.

Đúng vậy, đích thực là báo tỉnh, hơn nữa là tờ báo tỉnh hàng đầu, số lượng phát hành lớn nhất toàn tỉnh. Tờ báo này do ban Tuyên giáo trực tiếp quản lý. Những bài viết này bản đều phải thông qua sự đồng ý của ban Tuyên giáo mới được phát hành.

Hơn nữa, bài viết phản ánh rõ có tiêu cực như loại này càng phải được thông qua xét duyệt.

Đã thông qua xét duyệt, bài viết còn được phát hành ra, điều này hàm chứa điều gì, Từ Trạch Quang hẳn rất rõ.

Không dừng ở đó, tin tức như vậy của báo tỉnh vừa đưa lên, sẽ có rất nhiều cánh báo chí truyền thông cùng đưa tin theo, có khi đài truyền hình cũng sẽ chạy tới, đây mới là vấn đề lớn.

-Gay rồi!

Từ Trạch Quang đột nhiên vỗ mạnh vào đùi, kêu lên một tiếng.

Hôm qua người của Cục công an đi tới hiện trường lôi chiếc Mercedes Benz bị đập về để ở trong Cục công an.

Đây cũng là yêu cầu của bí thư Dur, dù sao gã cũng biết con trai mình đập xe của người ta nên muốn tìm cơ hội xóa sạch chứng cứ. Không ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện như thế này. Việc này cho thấy cánh báo chí cũng thật thần tốc, căn bản không có thời gian cho họ kịp phản ứng.

Từ Trạch Quang vội vàng chạy xuống lầu, vốn dĩ phòng thẩm vấn đặt ở tầng hai.

Xe ở sâu sau Cục công an, là cái sân nhỏ. Ông ta bây giờ chỉ có thể cầu nguyện không ai phát hiện ra chiếc xe, nhất định phải xử lý chiếc xe đó gấp.

Đội xuống lầu, sau khi đi vào sân sau thì ông ta lập tức nhắm mắt đầy đau khổ.

Phía trước chiếc xe ở sân sau đã có mười mấy người, còn có 5, 6 vị cảnh sát ở bên đó.

Mười mấy người này tay đều cầm Camera chụp không ngừng, thậm chí có một gã phóng viên đang thu hình, vừa hướng vào camera vừa hướng tới chiếc xe Mercedes Benz phía sau chỉ chỉ trỏ trỏ.

Thảm nhất là hình thù chiếc Mercedes Benz, dấu vết bị đập phá lộ ra, phía trên còn có dấu chân của nhiều người.

Chiếc xe sang trọng ngày hôm qua bị cảnh sát đập nát, hôm nay đã xuất hiện trong sân của Cục công an. Từ Trạch Quang biết rằng bây giờ dù ông ta có đến mấy cái miệng cũng không thể giải thích rõ ràng được, càng không cần nói đến chuyện này vốn đã mờ mờ ám ám.

Từ Trạch Quang biết, Dur Dũng không phải người của Cục công an huyện. Nhưng những phóng viên này và những người bên ngoài không để ý điều này. Dur Dũng là cảnh sát, xe vẫn ở Cục công an là đã đủ rồi.

-Cục trưởng Từ đến rồi!

Không biết ai gọi, lập tức có phóng viên phát hiện ông ta, người dẫn chương trình đang ghi hình chương trình cũng nhận ra ông ta. Cả đoàn người lập tức vây lấy xung quanh.

Vị cục trưởng Từ này không nói năng gì, nhưng năng lực phản ứng thì không ai bằng, nhìn thấy những phóng viên liền vội bỏ chạy, một lúc sau thì không thấy bóng dáng đâu nữa.

Cục trưởng chạy rồi, những phóng viên này không hề bỏ cuộc, cùng nhau đuổi theo. Cuối cùng Từ Trạch Quang phải cho người chặn đầu bậc cầu thang mới không để cánh phóng viên lên được.

Tuy nhiên, họ biết Cục trưởng cục công an vẫn ở đó, lúc này đã không đi chụp xe nữa rồi, tất cả đều chặn ở trong này, về kiên quyết không nhìn thấy Cục trưởng thì sẽ không chịu đi.

Lên tới lầu, tìm Từ Trạch Quang vẫn đang đập loạn xạ.

Lúc này mới có mấy giờ chứ, sao đã có nhiều phóng viên như vậy? Đợi khi ảnh hưởng của báo chí lan rộng, phóng viên nhiều nơi nghe tin mà tới còn không biết chỗ này tụ tập tới bao nhiêu người.

Đến lúc đó Cục công an của họ tất nhiên đứng mũi chịu sào.

Nghĩ tới đây, Từ Trạch Quang liền âm thầm kêu khổ. Ông ta lần này bị cha con Dur Văn Võ hại cho thê thảm rồi. Dur Dũng này cũng thật là, đi ra ngoài hành hung còn mặc quân phục, sợ người ta không biết mình là cảnh sát chắc.

-Trương, Trương Dương thì sao, hẳn thế nào rồi?

Chạy về phòng tắm rửa, Từ Trạch Quang không kịp uống hóp nước, lập tức bị gọi đi.

Mấy cảnh sát của phòng tắm rửa thật sự không biết chuyện ngoài kia, đang không hiểu gì nhìn Cục trưởng của họ.

-Còn đóng chặt cửa ở trong nữa, nhất định không chịu đi!

Một cảnh sát nói nhỏ một câu

-Mau dẫn tôi qua đó!

Cục trưởng Từ cũng không ngu ngốc, nhân vật mấu chốt của chuyện này vẫn là Trương Dương, dù cho bài viết không có can hệ gì tới hắn, nhưng đương sự chính là hắn, trước hết cần làm dịu lòng hắn.

Nếu Trương Dương chịu nói giúp họ thì việc này đã dễ nói, xem như xử lý việc hiểu nhầm, đều không sao hết. Nếu Trương Dương không giúp họ, hoặc lại nói mấy lời ngoan cố, cả Cục cảnh sát của họ sẽ đều gặp xui xẻo.

Ngoài ra, chuyện này đăng lên báo tỉnh, thế nào cũng kinh động tới lãnh đạo thành phố, cuối cùng bọn họ sẽ bị xử lý cụ thể như thế nào, bây giờ cũng chưa biết được.

Mặc kệ thế nào, kết quả cuối cùng đều không phải kết quả tốt, chỉ xem hình phạt đó là nặng hay nhẹ thôi.

-Trương, cậu Trương!

Nhìn thấy Trương Dương vắt chân ngồi bên trong, cơ mặt Từ Trạch Quang không kiềm nổi sự run rẩy, trông vô cùng mất tự nhiên.

Trương Dương mỉm cười liếc ông ấy, lại quay đầu đi, không thêm đề ý.

Trương Dương biết ông ta là cục trưởng. Về mặt vị cục trưởng đại nhân này cũng đủ nói với anh ta, mọi thứ bên ngoài đang phát triển theo đúng kế hoạch. Kế hoạch diễn là hắn bây giờ chỉ việc ngồi xem kịch hay là được.

Không có ai hiểu rõ sức mạnh dư luận hơn Trương Dương, sống ở thời đại internet, hắn rõ nhất dư luận có thể tạo tiếng vang lớn.

Bất cứ lúc nào, một khi bạn bị dư luận đề mắt thì có nghĩa bạn không phải gặp xui xẻo thì là gặp vận may, trong lúc này, nhìn chung vẫn là nghiêng về xui xẻo.

Giống như những ca sĩ nổi danh muộn, vấn đề ban đầu của ông ta không nghiêm trọng lắm, cục công an đã định án rồi, kết quả bị phá hoại bởi bài báo của cánh phóng viên, làm ra kiểu tin như “minh tinh màn ảnh, sự thật cái gì”, lập tức biến ông ta bị công chúng chia mũi tên, cuối cùng lại bị cảnh sát lập lại án, xui xẻo còn bị xử ngồi tù ấy năm.

Tuy nhiên nếu không bị mấy năm này thì cũng không thể xuất hiện mấy bài hát trong ngục nổi tiếng rồi.

Trương Dương rất rõ việc này, hôm qua hắn đã sắp xếp mọi việc. Trương Dương rất rõ sức công phá của một bài báo như thế. Một chiếc xe sang trọng bị đập nát, vừa là cảnh sát vừa là xã hội đen, tin tức như vậy, dù cho là thời đại nào đều được mọi người vô cùng quan tâm.

-Cậu Trương, chúng ta có thể đổi sang chỗ khác nói chuyện một lát được không?

Trương Dương không đếm xỉa gì tới mình, Từ Trạch Quang trong lòng cảm thấy càng căm tức, nhưng trên mặt lại không dám có chút bất mãn nào.

Vấn đề hiện tại đã đủ nghiêm trọng rồi, nếu lại bị phóng viên phát hiện, khổ chủ mà báo giới đưa tin đang bị giam trong cục công an thì vấn đề sẽ trở nên càng nghiêm trọng.

-Không được, tôi cảm thấy nơi này rất tốt, đúng rồi, luật sư của tôi còn chưa tới à?

Trương Dương cuối cùng cũng nói chuyện, đáng tiếc lời mà hắn nói khiến cơ mặt Từ Trạch Quang run lên mấy hồi.

Không chịu rời đi, còn hỏi luật sư của hắn, nếu mà có thể, Từ Trạch Quang đã cản cho Trương Dương mấy phát rồi.

-Cậu Trương, luật sư của cậu đã tới rồi, chúng tôi đã gọi anh ta, cùng nhau ra ngoài nói chuyện nhé?

Từ Trạch Quang đành phải xuống nước, xin Trương Dương ra ngoài nói chuyện. Ông ta hiểu rất rõ, lát nữa phóng viên tụ tập sẽ ngày càng đông, ông ta muốn đưa Trương Dương ra ngoài càng khó hơn.

-Khỏi cần, luật sư của tôi đến để giúp tôi làm thủ tục đòi bồi thường. Xe của tôi bị cảnh sát ở đây đập phá, nhất định phải có lời giải thích. Xe của tôi quá đáng giá không ít tiền. Tôi nghĩ giá trị chiếc xe thì không cần tôi phải nói với các ông chứ!

Trương Dương lạnh lùng nói. Từ Trạch Quang hơi sững sờ, lập tức trên mặt lại nặn ra một nụ cười gượng.

Trương Dương nói như vậy, rõ ràng không muốn hòa giải với bọn họ rồi. Từ Trạch Quang chẳng còn cách nào, lúc này ông ta càng không dám có chút

vô lễ nào với Trương Dương.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 180: Điều Kiện Bồi Thường

Huyện ủy huyện Liệt Sơn ở phía tây thành huyện, cục công an thì ở phía đông, đứng hai hướng ngược nhau.

Ở Cục công an, khi Từ Trạch Quang đang khổ tâm khuyên Trương Dương, Huyện ủy bên này cũng rất náo nhiệt, nhưng sự náo nhiệt ở đây là trong cuộc họp và còn là hội nghị thường uỷ.

Ngồi ở vị trí đầu là Hứa Quang Vinh – bí thư huyện ủy, ông ấy đang nghiêm mặt hút thuốc.

Bên cạnh ông ấy lần lượt là Chu Quốc Thành – chủ tịch huyện và Dư Văn Võ Thành – phó bí thư. Huyện Liệt Sơn tổng cộng có 13 ủy viên thường uỷ, ngoại trừ Chủ tịch Mặt trận Tổ quốc lâm thời đi công tác ra, 12 người còn lại đều ở đây.

Trước mặt mỗi người, lúc này đều để một tờ báo, chính là báo tỉnh hôm này.

- Báo đều đã xem rồi, mọi người có gì muốn nói thì cứ nói ra!

Hứa Quang Vinh nói một câu rất không khách khí, nói xong lại hằm hằm hút một hơi rồi ném đầu thuốc vào cái gạt tàn. Tuổi ông ta cũng đã cao rồi, sắp về hưu rồi, lần này là khẳng định là bị mất ghế thật.

Chuyện sau khi ông ta về hưu cơ bản cũng định sẵn rồi, chủ tịch huyện Chu Quốc Thành tiếp nhận vị trí của ông ấy, phó bí thư Dư Văn Võ tiếp nhận vị trí của Chu Quốc Thành, sau đó tiến cử một ủy viên thường vụ, về cơ bản là sẽ có sự điều động như vậy.

Điều khiến ông ta tức giận, cũng khiến ông không nghĩ tới, đó là trong lúc ông ta lui về lại xảy ra một chuyện như vậy.

Báo tỉnh, một phần tư trang báo có ý đưa tin tiêu cực về họ, vừa này Bí thư Thành ủy đã đích thân gọi điện thoại tới hỏi ông ta rốt cuộc xảy ra chuyện gì, bắt ông ta phải giải trình.

- Tôi cho rằng đây là có người cố ý bôi nhọ Liệt Sơn chúng ta.

Trưởng ban tổ chức Tiêu Nham nói nhỏ một câu. Ông ta vừa nói xong, Hứa Quang Vinh đã trừng mắt:

- Đừng nói chuyện này là giả, vô dụng thôi, tôi bây giờ chỉ cần biện pháp giải quyết vấn đề!

Hứa Quang Vinh sắp nghỉ hưu, nhưng lúc này nói chuyện rất không khách khí. Nghĩ lại cũng đúng, đã sắp phải đi rồi, lại gặp phải chuyện tồi tệ như vậy, ông ta vui mừng được mới là lạ.

- Bí thư Hứa, tôi vừa mới nhận được tin tức, lại có đến bảy nhà truyền thông, nói rõ muốn phỏng vấn thư ký Dư!

Trưởng ban Tuyên giáo Trương Đức đột nhiên nói một câu. Tin này của là người của ban Tuyên giáo vừa này gọi điện thoại cho ông ta.

Hứa Quang Vinh cười lạnh lùng, nói:

- Lại có tới những bảy nhà truyền thông cơ đấy! Hay lắm, đăng ký ở ban Tuyên giáo hình như có hơn hai mươi nhà truyền thông thôi. Liệt Sơn chúng ta từ trước đến nay không được giới truyền thông chú ý tới, không ngờ đập nát một chiếc xe, lại làm cho chúng ta được nổi tiếng!

Lời của Hứa Quang Vinh khiến Dư Văn Võ cúi đầu.

Đây rõ ràng là Hứa Quang Vinh đang nói đến gã, nói đây là phiền toái mà gã tự rước lấy. Nếu không phải Hứa Quang Vinh sắp về vườn, để lại cái ghế cho gã thì chắc là hôm nay gã sẽ đập bàn mắng chửi người ta rồi.

- Thưa Bí thư Hứa, thưa các vị đồng nghiệp, tôi tự kiểm điểm là tôi giáo dục con không tốt, mới để xảy ra chuyện này!

Dư Văn Võ không đứng ra không được, chuyện là do gã gây nên, không thể để mọi người cùng chịu tội vì mình được.

Người khác cũng không thể chịu tội cùng gã.

- Được rồi, những lời kiểm điểm để sau hãy nói, trước tiên giải quyết vấn đề đã, tôi phải nói với mọi người Bí thư Thành ủy Mậu cũng đang chú ý chuyện này, ông ấy đang đợi đáp án của chúng ta. Tôi hiện tại là người sắp phải ra đi, tôi không sợ gì cả, nhưng các anh cần cân nhắc kỹ kết quả mà có thể chấp nhận được!

Hứa Quang Vinh nói xong, lại lạnh lùng nhìn mắt Dư Văn Võ, ông ấy nói là các anh, nhưng ai mà không biết, ông ấy đang nói đến Dư Văn Võ.

- Giải tán!

Hứa Quang Vinh trực tiếp đứng lên, nói xong liền rời khỏi phòng họp. Sự việc xảy ra rồi, ông ta không thể cứ ngồi họp ở đây, phải cho mọi người thời gian giải quyết vấn đề.

Đi giải quyết như thế nào, đó là chuyện của Dư Văn Võ.

- Bí thư Dư, những phóng viên này tôi giúp anh chặn lại rồi, nhưng tôi không thể ngăn được lâu, anh phải nhanh lên!

Tan họp, Trương Đức – trưởng ban Tuyên giáo lập tức đến bên Dư Văn Võ, nói nhỏ với gã.

- Trưởng ban Trương, cảm ơn anh, nhất định tôi sẽ giải quyết một cách nhanh nhất!

Dư Văn Võ vội vàng nói cảm ơn, lúc này còn muốn ông ấy giới thiệu giúp đỡ, tuyệt đối không hề dễ dàng.

Nhưng gã hiểu, Trương Đức hoàn toàn không phải toàn tâm toàn ý giúp gã, vì đây cũng là công việc của Trương Đức, ông ta tránh không khỏi mà thôi.

Từ phòng họp đi ra, Dư Văn Võ lập tức gọi xe đến cục Công an, “ai đeo chuông vào thì người đó phải tự cời chuông”. Mà then chốt của chuyện này chính là Trương Dương.

Gã thậm chí nghi ngờ bài báo này chính do Trương Dương viết ra, Liệt Sơn không có ai có khả năng, hơn nữa cũng không thể có người biết rõ như vậy, lại còn chụp ảnh.

Dư Dũng hôm qua không phải nói rồi sao, Trương Dương cảm bức ảnh chụp bọn họ.

Dù cho bài viết có phải do Trương Dương làm ra không, trước mắt đối với Trương Dương, bọn gã tuyệt đối không thể manh động. Không chỉ không thể manh động, còn phải vỗ về hân, mới mong mau chóng giải quyết được vấn đề.

Chuyện này một ngày chưa thể giải quyết dứt điểm thì phiên phức của gã kéo dài thêm một ngày không thể chấm dứt.

- Cậu Trương, cậu để tôi phải nói như thế nào mới chịu đi ra ngoài?

Trong cục Công an, Từ Trạch Quang đã cuống đến phát khóc. Ông ấy lần này đã được ném trái mìn vị thế nào là “mời thần dễ mà tiễn thần khó”, nếu có thể ép Trương Dương ra ngoài, ông ấy sẽ lập tức làm ngay.

- Tôi vừa nói rồi, ai đập xe của tôi thì bảo anh ta đến nói chuyện với tôi!

Trương Dương mặt vênh lên, chân vất chéo, khoan thai nói. Bây giờ đã là 10h sáng rồi, công tác viết tin tức của mấy nhà báo đã không làm Trương Dương thất vọng, vừa phát hiện ra manh mối liền lao nhanh đến như ong vỡ tổ.

Hắn ở trong phòng, nhưng không có nghĩa là không biết tình hình bên ngoài.

Những cảnh sát kia đã không biết chạy ra bao nhiêu lần rồi, trở về thì thảm cười nói. Cục Công an bên này có đến mấy chục phóng viên, số phóng viên vẫn đang tăng lên.

Bên kia Ban Tuyên giáo đã phái người đến, muốn mời những phóng viên này sang bên đó, tiếc là không ai để ý đến họ.

- Người mà cậu cần, tôi sẽ bảo anh ta đến, đợi chúng ta ra ngoài thì mọi chuyện đều dễ nói!

Từ Trạch Quang lập tức gạt đầu. Bây giờ cho dù Trương Dương có yêu cầu gì thì ông ta đều đáp ứng hết. Ông ta chỉ muốn dẫn Trương Dương ra ngoài nói chuyện.

Những phóng viên bên ngoài đều là những quả bom hẹn giờ, để bọn họ gặp được Trương Dương, lại chụp ảnh Trương Dương, sau đó đăng một bài báo “khổ chủ bị Cục công an giam giữ” nữa thì ông ta khỏi phải làm Cục trưởng nữa.

- Cục trưởng!

Bên cạnh một người cảnh sát khẽ gọi ông ấy, Từ Trạch Quang quay đầu lại, nghi hoặc nhìn anh ta.

Vị cảnh sát kia đáp lại bằng cái nháy mắt, ra hiệu cho cục trưởng đi ra ngoài nói chuyện.

Từ Trạch Quang đứng dậy, tạm thời ra ngoài trước. Dù sao thì lúc này ông ta cũng không khuyên được Trương Dương thì hãy để Trương Dương ở trong đó bình tĩnh trước đã.

- Cục trưởng, thằng nhãi này không muốn đi, tôi thấy cứ không cho hắn đi tốt hơn!

Người cảnh sát vừa tới, liền lập tức cười ha hả nói với Từ Trạch Quang.

- Không cho hắn đi, thì để anh đến giải quyết cánh phóng viên bên ngoài kia à?

Từ Trạch Quang trừng mắt, trong lòng ông ta rất không muốn để Trương Dương đi. Người khó khăn lắm mới bắt được, còn khinh thường người của ông ta như vậy, thế nào cũng phải dạy cho một bài học.

Nhưng ông ta không phải không có cách gì, chứ nếu có thì ai muốn xuống nước đi cầu xin người khác, huống hồ đường đường lại là một Cục trưởng Cục cảnh sát.

- Cục trưởng, anh quên rồi sao, hắn thực sự đã làm bị thương hơn 30 người, dùng tội danh này trị tội hắn, hắn chính là kẻ bị tình nghi phạm tội. Đến lúc đó chúng ta bắt hắn cũng có lí do, cũng có thể cho phóng viên bên ngoài lời giải thích thỏa đáng.

Viên cảnh sát đưa ra đề nghị với Từ Trạch Quang, nói xong còn đứng đó tủm tỉm cười, dường như đang đợi Cục trưởng khen ngợi.

Từ Trạch Quang bỗng trừng mắt, lập tức trên mặt lộ ra vẻ phẫn nộ cực độ, lớn tiếng quát:

- Cút!

Quát rồi, Từ Trạch Quang không thèm ngó viên cảnh sát, đi thẳng tới nơi giam giữ Trương Dương.

Buộc tội Trương Dương, cách này nếu có hiệu quả thì còn cần anh ta nhắc đến sao, Từ Trạch Quang sớm đã làm rồi.

Trước chưa nói đến hơn ba mươi người bị một mình Trương Dương đánh bị thương thành ra như vậy, người ta có tin hay không. Chỉ cần ba mươi người đánh lộn, còn mang vũ khí thì ông ta hết cách giải thích.

Nếu thật sự lộ ra hết, chẳng phải là càng dễ lộ tính chất xã hội đen trước, đến lúc đó sẽ càng phiền phức.

Nếu là như vậy, vấn đề vốn dĩ có thể giải quyết thế nào cũng càng trở nên rối rắm. Không chỉ Dư Dững kia xong đời, những người liên quan đến hắn ta đều không giữ nổi thân. Thân là Cục trưởng Công an, dưới lại có tổ chức xã hội đen lớn mạnh như vậy, còn có cảnh sát tham dự, công nhiên đập xe, những điều này đủ khiến ông ta lãnh đủ.

Từ Trạch Quang không ngốc, trước sớm đã nghĩ tới điều này. Ông ta còn tưởng rằng gã cảnh sát này có thể làm được trò trống gì, không ngờ lại nói ra điều này, liền tức giận mắng ngay.

- Cục trưởng, Bí thư Dư đến rồi!

Một viên cảnh sát lại đi vào, nói với Từ Trạch Quang, Từ Trạch Quang nhìn Trương Dương, lập tức đi ra ngoài.

Dư Văn Võ đến rất đúng lúc, những chuyện phiền toái này đều do gã gây ra. Từ Trạch Quang hiện tại không có cách gì, vừa đúng lúc để gã tới xử lý.

- Anh Tô, Trương Dương ở bên trong thật sự không sao chứ?

Bên ngoài Cục công an, Mễ Tuyết ngồi trên chiếc BMW của Tô Triển Đào, lại hỏi lần nữa.

Vấn đề này cô đã hỏi không dưới mười lần rồi. Cô cũng do quá quan tâm mà rối trí, trong đầu chỉ chăm chăm sự an toàn của Trương Dương.

- Mễ Tuyết em yên tâm, tôi đảm bảo cậu ta không sao, tôi dám nói người bên trong hiện đang hầu hạ cậu ra như ông lớn.

Tô Triển Đào thông minh hơn Mễ Tuyết nhiều. Hôm qua sau khi xem xong bản thảo bài viết của Trương Dương, y liền hiểu ngay ra là chuyện gì, chỉ là y không ngờ kế hoạch của Trương Dương lại diễn ra suôn sẻ như vậy.

Chỉ nhìn cánh phóng viên bây giờ lần lượt kéo tới đã có thể hiểu ra mọi chuyện.

Y vừa ra ngoài nghe ngóng, nghe nói không chỉ các giới truyền thông trong tỉnh mà ngay cả ngoài tỉnh cũng tới đưa tin, người luật sư mà y có ý gọi đến hiện không còn cần thiết nữa.

Chỉ cần những phóng viên này ở đây, Trương Dương kia tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì. Lúc này họ không nên lo lắng cho Trương Dương, mà nên lo lắng cho kẻ đã đập xe của Trương Dương.

Vừa nghĩ tới xe Trương Dương bị phá, trong lòng Tô Triển Đào bỗng nổi cơn tức giận phừng phừng.

Đó chính là xe y đã chọn, là quà mà y đã tặng cho Trương Dương, cũng là món quà duy nhất mà y từng tặng, không ngờ lại bị người ở đây đập phá, dù cho Trương Dương không truy cứu, y trước sau gì cũng sẽ xử lý tên thủ phạm.

Dám đập xe của y, nhất định sẽ phải trả giá.

Dư Dững đáng thương căn bản không biết, việc đập phá của gã đã gây ra chuyện tày đình, mà còn cho rằng kẻ thấp cổ bé họng đó lại có thể lực kinh khủng tới mức gã không ngờ đến.

May mắn thay Trương Dương không dùng phương pháp đó, chỉ dùng cách của mình xử lý bọn họ, rất hiệu quả. Những người này đều không biết sẽ chết như thế nào.

Trong Cục công an, Từ Trạch Quang nói hết tất cả lại với Dư Văn Võ.

Sau khi Dư Văn Võ nghe xong, bảy giờ mới tối sầm mặt đi vào trong phòng thẩm vấn. Gã nhìn thấy Trương Dương ở đó. Đây cũng là lần đầu gã gặp Trương Dương.

- Thứ nhất, xe của anh chúng tôi sẽ bồi thường hoàn toàn, hai triệu nhân dân tệ, thứ hai, chuyện anh và Mễ Tuyết sau này chúng tôi sẽ không xen vào nữa, thế nào hả?

Nén lửa giận trong lòng, Dư Văn Võ nhẹ nhàng nói với Trương Dương. Gã trực tiếp đi thẳng vào vấn đề bồi thường cho Trương Dương, điều này chẳng khác gì đã đưa ra điều kiện với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181:Sự tình nháo lớn

Chính chủ rốt cục, Dư Văn Vũ không có tự bảo thân phận, bắt quá hắn chuyện này nói chuyện cũng bằng biểu lộ thân phận của hắn, ngoại trừ vị này không đến Dư chủ tịch huyện ở ngoài, không ai sẽ cùng Trương Dương nói những lời này.

Trương Dương mang nhiều hứng thú đánh giá trước mắt người này.

Hắn cũng là hơn bốn mươi tuổi đáng vẻ, có điểm gầy, xem ra giống như là công trình sư hoặc là Giáo Thụ, cũng coi như là là một nhân tài.

Nói đến hắn cũng như vậy bị nghi từ cho hại, con trai hắn trêu chọc ai không được, cần phải đến trêu chọc chính mình, bây giờ sự tình làm lớn, nhưng muốn hắn cái này lão từ bỏ ra diện thu thập tàn cục.

Nhìn mấy lần, Trương Dương lại cúi đầu, loay hoay hắn không biết từ đâu làm ra một khối ma phượng.

Đời trước Trương Dương có thể chưa từng chơi đùa như vậy món đồ chơi, lúc nhỏ đều đi theo gia gia học y, không có thời gian, sau khi lớn lên một mực nỗ lực, xuyên qua sau khi hắn mới phát hiện, chính mình đánh mất rất nhiều tuổi ấu thơ nên có đồng thủ.

Cũng còn tốt, hắn có bồi thường cơ hội, bắt quá có mấy người đã làm sai chuyện, e sợ muốn bồi thường cũng bị mất cơ hội.

"Trương Dương!"

Dư Văn Vũ lộ ra vẻ phần nộ, hoàn từ xưa tới nay chưa từng có ai đang nói chuyện sau khi coi hắn là làm không khí, hắn đã là mang theo mười phần thành tâm để giải quyết vấn đề, không nghĩ tới đối phương dĩ nhiên không thêm đề ý hắn.

Đương nhiên, hắn mười phần thành tâm chỉ là cá nhân hắn cho rằng.

"Người là ai, ta biết người sao?"

Trương Dương rốt cục ngừng đầu, nhân nhật cười nói, Dư Văn Vũ đột nhiên có một loại kích động, hắn rất muốn hướng về gia hỏa này mặt đập thượng hai chuy.

Hắn không biết, vừa nãy Từ Trạch Quang thì có cùng loại ý nghĩ, chính là không dám động thủ.

Hít sâu hai cái khí, nỗ lực dẹp loạn tâm tình của chính mình, Dur Văn Vũ rồi mới lên tiếng: "Ta là Dur Dũng phụ thân, hấn đập phá người xe là không đúng, ta thế hấn câu người xin lỗi, các người đều là người trẻ tuổi, không muốn bởi vì một người phụ nữ náo động đến quá cương, đối với người nào đều không có lợi!"

Nói xong câu này hô, Dur Văn Vũ liền nhìn chăm chăm vào Trương Dương, chờ hấn trả lời chắc chắn.

"Cáo già!"

Trương Dương trong lòng thầm nghĩ một tiếng, mặt thần tình nhưng không có bất kỳ thay đổi nào, như vậy cáo già hấn gặp nhiều.

Nói xin lỗi, có thể xin lỗi thành ý một điểm đều không có, nào có giống như hấn vậy tàn bạo nhìn chăm chăm nhân đạo khiếm.

Còn có, Dur Văn Vũ tự báo thân phận, có thể dùng nhưng là phụ thân thân phận, hơn nữa còn là nhi tử đã làm sai chuyện thế nhi tử đến xin lỗi, chuyện này lập tức liền đã biến thành hai cái tiểu hài sự việc của nhau.

Sau khi càng là ám mạng uy hiếp, ý tứ là náo động đến quá cương đối với người nào đều không có lợi.

Lão già này như thế không thượng đạo, Trương Dương vốn là không có ý định dễ dàng buông tha chuyện này, hiện tại càng sẽ không.

"Người nói như vậy cũng không đúng, ai đã làm sai chuyện để ai xin lỗi, làm gì cho người thay thế, hấn dám làm phải dám thừa nhận, phải nói xin lỗi để hấn tự mình đến!"

Trương Dương chậm rãi nói một câu, nói xong lại đùa bốn lên hấn ma phương được.

Dur Văn Vũ hô hấp đột nhiên dừng lại : một trận, trong mắt loé ra đạo tàn nhẫn quang, hấn Dur Văn Vũ lớn như vậy, làm nhiều năm như vậy quan, hoàn từ khiến người ta vô lý như vậy đối đãi quá.

Đáng tiếc hiện tại tình thế không bằng người, hấn nhất định phải nhanh chóng giải quyết chuyện này, bằng không thì đừng nói hấn không đến chủ tịch huyện vị trí, chính là hấn hiện tại cái mộng cũng có thể ngồi không vững.

Giải quyết mâu chốt của vấn đề lại là trước mắt người này, dù như thế nào, đều muốn trước tiên ổn định hấn.

"Được, ta lại thêm một cái điều kiện, để hấn tự mình đến xin lỗi người!"

Dur Văn Vũ lời này gần như là cắn răng lại nói, hấn cảm giác ngày hôm nay gặp đời này to lớn nhất sỉ nhục.

Trương Dương nhẹ nhàng điều phía dưới, quả nhiên là thượng bất chính hạ tắc loạn, chuyện này Dur Văn Vũ cảm giác trên thế giới người đều nợ hấn tựa như, đều hấn là vây quanh hấn chuyển mới đúng, thật không biết người như vậy là thế nào hỗn thành chủ tịch huyện.

Không đúng, hấn bây giờ hoàn không thành vì làm chủ tịch huyện.

"Chờ chút đã, cái gì gọi là lại thêm một cái điều kiện?" Trương Dương khoát tay áo.

Dur Văn Vũ ngạc nhiên, lập tức nói rằng: "Ta vừa nãy đã nói hai cái điều kiện, một là đáp ứng bồi thường người xe, hai là không ở hỏi đến người cùng Mễ Tuyết sự, cộng thêm Dur Dũng câu người xin lỗi, Trương Dương, chúng ta thành ý rất đủ rồi!"

Lúc nói chuyện, Dur Văn Vũ còn mạnh hơn liệt nhãn nhìn lửa giận trong lòng, hấn cảm giác mình sắp bộc phát.

"Vậy cũng là có thành ý?"

Trương Dương khinh miệt nhìn hấn một cái, nói tiếp: "Số một, các người đập phá ta xe, nên bồi thường cho ta, đây là các người phải làm, còn người nói điểm thứ hai, cái kia càng buồn cười hơn, Mễ Tuyết là bạn gái của ta, các người cũng không phải là của nàng thân thích, hai chúng ta sự, quan các người đánh rắm?"

Trương Dương nói không chút khách khí, hấn nói cũng không sai, hấn cùng Mễ Tuyết vốn chính là bạn bè trai gái, từ đầu tới đuôi đều để ý tới quá bọn họ, gia đình này nhân hoàn coi chính mình là bàn món ăn, cho là bọn hấn bao nhiêu ghê gớm.

"Người, người là quyết tâm cùng chúng ta đối nghịch!"

Dur Văn Vũ bởi vì phần nộ, sắc mặt biến đỏ chót, hấn bây giờ tựa như sắp núi lửa bộc phát, lúc nào cũng có thể phun trào.

Hấn tự nhận là, chính mình thả xuống phó bí thư kiêu căng, tự mình đến cùng tiểu tử vất vả chưa sạch này nói chuyện đã là rất cho hấn mặt mũi, nếu không phải bên ngoài có quá nhiều ký giả, nếu không là chuyện này ảnh hưởng quá to lớn, hấn ngày hôm nay ở chỗ này liền có thể hại chết Trương Dương.

Nhưng hấn không nghĩ tới, Trương Dương đã vậy còn quá kiêu ngạo, như thế cần rồi, không chỉ có chút nào mặt mũi không cho hấn, hoàn đối với hấn chê cười, từ trước đến giờ đều là tiếp thu người khác nịnh hót Dur phó bí thư, tự nhiên chịu không được.

"Sai, ta không cùng các người đối nghịch ý tứ, cho tới nay đều là các người cùng ta đối nghịch!" Trương Dương đuổi ra ngón trỏ, tại Dư Văn Vũ trước mặt xếp đặt bãi.

"Ta cùng bạn gái của ta về với ông bà, ta tới thăm ta nhạc phụ nhạc mẫu, chiều ai không trêu chọc ai, xe đột nhiên bị đập phá, ta tìm ai nói lý đi? Còn có, ta nhưng là người bị hại, trong lúc bắt chợt bị các người cho tới cục công an đến, nói trảo đã bắt, nói thả liền thả, các người lại đem ta xem là cái gì?"

Trương Dương hỏi liên tiếp vài câu, Dư Văn Vũ mặt biến đỏ hơn, nhưng hần một câu cũng nói không nên lời.

Hắn rất muốn nói, người có tư cách gì để cho bọn ta tới cùng người đối nghịch, nhưng đáng tiếc lời này thực sự không thể đi nói, bằng không thì chỉ có thể kích phát mâu thuẫn, chuyện này hội hắn vẫn tính có một chút như thế lý trí.

"Cục trưởng, bên ngoài ký giả càng ngày càng nhiều, còn có cái kia Trương Dương luật sư, thị cục người cũng, bọn hắn đều muốn gặp Trương Dương!"

Một tên cảnh sát hoang mang hoảng loạn chạy tới, bên ngoài chuyện này hội đã hơn trăm tên ký giả, rất nhiều ký giả không biết từ nơi nào được tin tức, Trương Dương cái này khổ chủ hiện tại đã bị cục công an cho giam giữ.

Còn đến mức nào, đập xe đánh người còn muốn chụp nhân, hết thấy ký giả tất cả đều như ong vỡ tổ chạy.

Đây cũng là dân chúng vô cùng quan tâm đề tài, ai ra tay nhanh, ai làm sớm, ai tiêu lượng liền có thể tăng thêm, công ty của bọn hắn người đều vẫn chờ tin tức của bọn hắn đây.

"Ổn định, nhất định phải ổn định!"

Từ Trạch Quang vội vã phân phó, ký giả cùng luật sư còn chưa tính, hắn không nghĩ tới thị cục đều nhân, cục diện bây giờ hắn có loại liền muốn không chế không được cảm giác.

"Người đến cùng có đi hay không?"

Dư Văn Vũ đột nhiên tiến lên nắm lấy Trương Dương cổ áo, tàn bạo nói, hắn cũng cảm giác được tình thế không đúng, đã không lo được khác.

Hướng chỉ hắn bây giờ cũng bị Trương Dương khí bị văng đầu não, chỉ muốn đem tiểu tử này trước tiên mang đi ra ngoài, ổn định hắn, như sự tình giải quyết, trở lại cố gắng trừng trị hắn.

"Ta không đi có thể làm sao?"

Trương Dương vẫn là vừa nảy bộ dạng như thế này, lười biếng, ánh mắt của hắn để Dư Văn Vũ cảm giác là đang cười nhạo mình.

Từ lâu nằm ở bạo phát biên giới Dư Văn Vũ cũng nhịn không được nữa, cầm lấy Trương Dương liền hướng ở ngoài đi, Trương Dương không đi có đúng không, vậy thì mạnh mẽ đem hắn mang đi.

Ngược lại rồi đi trước cục công an lại nói.

"Dư Thư Ký, Dư Thư Ký, ngàn vạn không thể kích động!"

Từ Trạch Quang vội vàng chạy tới, lo lắng kêu, hắn hoàn chưa từng gặp Dư Văn Vũ như vậy quá.

Dư Văn Vũ hôm nay là thật sự bị tức hồng rồi, chủ yếu là hắn bây giờ phi thường mất cảm, đang đứng ở tầng lên trên then chốt thời kì, chuyện này bản bản thảo rất có thể để hắn tăng lên trên bị nhờ.

Cho nên hắn mới lộ gáp như vậy, cũng không định đến đối phương không có chút nào phối hợp, hoàn nơi chốn cùng hắn đối nghịch, không thể nhịn được nữa dưới, hắn mới có thể vọng động như vậy.

Dư Văn Vũ nắm lấy chính mình, Trương Dương vốn định tránh ra, lại cho lão già này một bài học.

Bất quá hắn bên tai đột nhiên nghe được bên ngoài tùm la tùm lum âm thanh, con người hơi xoay một cái, hắn không chỉ có không có tránh ra, còn cố ý kích thích Dư Văn Vũ, nói hắn là tham quan, lạm dụng chức quyền loại hình.

Bị một cái tiểu chính mình mấy chục tuổi người như thế mạ, vốn là đã bạo phát Dư Văn Vũ cái nào hoàn nhịn được, đuổi ra nắm đầm đến liền hướng Trương Dương trên người ném tới.

"Từ cục trưởng, Trương Dương có phải hay không bị các người vô tội giam giữ rồi!"

"Từ cục trưởng, chúng ta muốn biết Bôn Tri xe tại sao bị đập, tại sao lại đang các người cục công an trong sân?"

"Từ cục trưởng. . ."

Bên ngoài đột nhiên xông tới một nhóm người, bọn họ đầu tiên nhìn thấy chính là Từ Trạch Quang, những người này mới vừa hỏi xong, con mắt chuyển

đến giam giữ trong phòng bên trong.

Phần nộ đến đỉnh, chỉ muốn giáo huấn Trương Dương Dư Văn Vũ, chính quơ nắm đấm đánh người.

Trương Dương cũng rất phối hợp phát sinh vài tiếng 'Kêu thảm thiết', những ký giả này phản ứng tuyệt đối là nhanh nhất, có ký giả cầm lấy cameras, quay về bên trong 'Đùng đùng đùng' đập lên.

"Bị đánh chính là Bôn Tri chủ xe!"

Không biết ai hô một tiếng, các ký giả tinh thần đều nâng lên, trên tay nhanh môn đề xuống đến mức càng nhanh hơn, Dư Văn Vũ còn không biết chuyện gì xảy ra, đánh hai lần sau khi, cả người cũng đều mộng ở tại nơi nào.

Hắn kỳ thực cũng đánh tới Trương Dương, vừa nãy cái kia mấy quyền đều rơi vào Trương Dương trên lưng, hoàn mềm yếu vô lực.

Lấy Trương Dương bản lĩnh, làm sao có khả năng để lão già này thật đánh chính mình, dù cho vì chính hắn, Trương Dương cũng sẽ không khiến chính mình đi bị tội.

Bất quá đối với người ngoài trong mắt thì lại không giống nhau, đặc biệt là những ký giả kia, bọn họ chỉ nhìn thấy một cái hung ác người trung niên, chính tại đánh đập đáng thương sạch sẽ khổ chủ.

"Đây là huyện ủy Dư Thư Ký!"

Lại có nhân kêu một tiếng, các ký giả đập càng hoan, mặt sau còn có đồng lớn ký giả chen vào giam giữ thất, một hồi toàn bộ giam giữ thất đều đầy áp người.

Từ Trạch Quang đầu đầy mồ hôi lạnh, xong, sự tình thật sự làm lớn, hắn lần này bị Dư Văn Vũ cho hại thảm.

Nếu như chuyện này bị chọc ra đi, không chỉ có Dư Văn Vũ xong đời, hắn cũng sẽ theo xong đời.

Trừ phi đem chuyện này triệt để che, để những ký giả này không đi lộ ra ánh sáng, nhưng này sao nhiều ký giả, còn có rất nhiều đại tòa soạn báo, làm sao có khả năng toàn diện che được.

E sợ dùng không mất bao nhiêu thời gian, chuyện nơi đây cũng đã bắt đầu đăng báo.

Nhiều như vậy ký giả vây lại đây, Dư Văn Vũ liền tính lại phong, cũng biết phiền toái, không thể nào lại đi giáo huấn Trương Dương, mà đáng thương 'Trương Dương', đã bị rất nhiều ký giả kéo qua đến tiến hành bảo hộ, Dư Văn Vũ chính là muốn lôi kéo hắn, khẩn trương lại nói chút nhuyển thoại cũng không thể.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182:Đừng nghĩ che giấu

Ngoại trừ các ký giả ở ngoài, còn có mấy người mặc cảnh phục, mang theo mũ người, Từ Trạch Quang vừa nhìn mấy người này liền rõ ràng, tại sao phía dưới cảnh sát không thể ngăn cản.

Chuyện này mấy cái đều là độc tra, vẫn là thị cục phái tới, bản thân liền là quản bọn hắn cảnh sát người, phía dưới cảnh sát dám can đây mới gọi là kỳ quái.

"Từ cục trưởng, tại sao cục công an bên trong sẽ xuất hiện bạo lực tình huống?"

"Từ cục trưởng, Bôn Tri chủ xe xe mới vừa bị đập, nhân lại đang các người cục công an bị đánh đập, đến cùng có cái gì tin tức?"

"Từ cục trưởng, đây là công an cơ quan, các người ngăn chúng ta không cho chúng ta tiến vào, nhưng bỏ mặc không phải công an nhân viên đánh đập. ."

Rất nhiều các ký giả đều vây nhốt Từ Trạch Quang, Từ Trạch Quang bị bọn họ những vấn đề này hỏi ứa ra mồ hôi lạnh, căn bản không dám đi trả lời.

Những ký giả này vấn đề cũng đều đủ điều, chỉ kém nói thẳng công an cơ quan chính là chủ hung, cùng quan viên chính phủ ức hiếp dân chúng.

"Quay đầu lại chúng ta sẽ có giải thích, quay đầu lại chúng ta sẽ có giải thích!"

Từ Trạch Quang trong miệng không ngừng đáp trả câu nói này, tại những cảnh sát khác dưới sự hỗ trợ, cuối cùng cũng coi như trước tiên rời khỏi nơi này.

Bọn họ đi, cái kia mấy cái mang theo mũ đốc tra cũng theo đi ra ngoài, nơi này hỗn loạn vượt quá tưởng tượng của bọn họ, phỏng chừng bọn họ hội câu thị cục báo cáo.

Các ký giả cũng bắt đầu chậm rãi đi ra, Trương Dương bị bảo hộ ở tại tận cùng bên trong. Trương Dương mặt còn có một cái đại hồng bao, hồng bao chu vi có chút xanh lên, xem ra giống như là bị đánh rất thảm đáng về.

Hắn đi ra ngoài thời điểm, Dư Văn Vũ đều xem trọn mắt ngoác mồm.

Tại Dư Văn Vũ trong lòng cũng tại nghi hoặc, vừa nãy chính mình đánh hắn mặt sao? Còn có như thế dùng sức, tại sao một điểm cảm giác đều không có.

Cái này bao, còn có xanh lên địa phương, tự nhiên là Trương Dương chính mình mân mê đi ra.

Hắn nhưng là bác sĩ, vẫn là vị rất lợi hại bác sĩ, lại có nội kinh nơi tay, cho mình giả tạo cái bị trọng quyền đánh đáng về rất dễ dàng.

Hắn bộ dáng này, nhưng là trêu chọc cực đại đồng tình cảm.

Cái này thủ pháp có lẽ có chút tiện, bất quá muốn xem đối phó hạng người gì.

Chỉ xem Dư Văn Vũ ngày hôm nay thái độ, hắn liền dám cam đoan, chính mình thật lạc ở trong tay bọn họ, vừa không có bất kỳ bối cảnh, cái kia kết cục sẽ vô cùng thâm trầm.

Chuyện như vậy, ở trên đời nhưng là không ít nghe nói, trốn Miêu Miêu, nằm mơ tử, ngược lại các loại cổ quái kỳ lạ đều có khả năng sẽ xuất hiện.

Trương Dương đối với địch nhân của mình, xưa nay liền sẽ không nương tay, cũng sẽ không giống quân tử như thế chú ý ngọn gió nào cách, chỉ cần đạt đến mục đích là được.

"Trương Dương!"

Nhìn thấy Trương Dương đi ra, Mễ Tuyết trực tiếp nhào tới, nàng vẫn đều ở bên ngoài, cũng vẫn đều đang lo lắng Trương Dương.

"Người, người, ai vậy làm ra?"

Tô Triền Đào ngờ ngác nhìn Trương Dương, đột nhiên phần nộ gào lên, hắn nhưng là vẫn đều câu Mễ Tuyết đang bảo đảm Trương Dương không có chuyện gì, kết quả nhưng ra mang theo bọc lớn Trương Dương.

Này bằng với là tại đánh hắn mặt, Tô Triền Đào cũng không nghĩ tới, dưới tình huống này người ở bên trong còn dám đánh.

"Trương Dương, người mặt!"

Mễ Tuyết tay nhỏ run rẩy, nhẹ nhàng vuốt ve Trương Dương gò má, nàng nước mắt lại không tranh khí chảy xuống.

"Đi, chúng ta trở về rồi hãy nói!"

Đối với hai người bọn họ Trương Dương đương nhiên sẽ không ản giấu, nhưng là không thể ở chỗ này đi nói, hiện tại hiện trường có thể có rất nhiều ký giả cùng cảnh sát.

Những ký giả này tất cả đều vây quanh hắn, chính tại hỏi dò một đồng lớn vấn đề.

"Chư vị, ta đương sự nhân hiện tại cần yên tĩnh cùng nghỉ ngơi, đại gia suy nghĩ biết vấn đề, chúng ta hội chỉnh lý đi ra, một hồi toàn bộ trả lời cho đại gia!"

Tô Triền Đào cho bên cạnh luật sư khiến cho nháy mắt, chuyện này luật sư hét to một tiếng.

Trương Dương là người bị hại, lại như thế 'Bi thảm', hiện tại vây quanh hắn hoàn liên tục truy hỏi quả thật có chút lòng không đành, ở tại bọn hắn bảo đảm sẽ làm Trương Dương đi ra gặp đại gia, trả lời bọn họ suy nghĩ muốn đáp án sau khi, các ký giả cũng làm cho Trương Dương rời khỏi, đi trước trị thương.

Tô Triền Đào mở ra BMW xe, luật sư tọa phó lái xe toà, Mễ Tuyết cùng Trương Dương thì lại ở phía sau bài.

Bọn họ đi tới bệnh viện, các ký giả tất cả đều vây quanh ở cục công an nội, Từ Trạch Quang, Dư Văn Vũ cùng với những cảnh sát kia môn đều trở thành

bọn họ phỏng vấn trọng điểm đối tượng

Công an cơ quan nội có quan lớn đánh đập khổ chủ, đây tuyệt đối là trọng đại tin tức, so với bọn hắn trực tiếp phỏng vấn Trương Dương càng trọng yếu hơn.

Từ Trạch Quang bắt đầu trốn, Dư Văn Vũ sẽ không may mắn như thế, hắn bị vô số các ký giả vây quanh, hỏi vấn đề cũng một cái so với một cái xảo quyết, một cái so với một cái khủng bố.

Thậm chí có nhân trực tiếp hỏi, hắn trước kia là không phải từng làm rất nhiều lần chuyện như vậy, hãm hại quá rất nhiều người.

"Nhường một chút, nhường một chút!"

Bộ trưởng tuyên giáo Trương Đức cuối cùng cũng coi như, gặp lại hắn, Dư Văn Vũ trong lòng đột nhiên bay lên một cỗ lửa giận.

Liên là người này, nói giúp hắn đẩy ký giả, kết quả lại là như vậy, hắn giúp vội chính là ký giả toàn ở trước mặt mình.

Chuyện này hội Dư Văn Vũ, đem tất cả trách nhiệm đều đẩy lên Trương Đức trên người.

Thế gian này chính là có như vậy một nhóm người, chính mình đã làm sai chuyện không nghĩ quá nguyên nhân, bắt luận là chuyện gì đều trước tiên đem trách nhiệm đẩy lên trên người kẻ khác, xưa nay liên không đi cân nhắc trách nhiệm của mình.

Nghe tới rất buồn cười, có thể hiện thực chính là như vậy, loại người này vẫn rất nhiều, nhiều vô số.

"Dư Thư Ký, ngưng ngưng, các ký giả không biết từ nơi nào được tin tức, tất cả đều chạy chuyện này, ta biết sau liên cần, ta không nghĩ tới người cũng tại!"

Trương Đức đem Dư Văn Vũ thật vất vả mang đi, lúc này mới lúng túng cười cười, hắn bao nhiêu cảm giác có điểm xin lỗi Dư Văn Vũ, ký giả chuyện này một cái là hắn tại phụ trách.

"Không có chuyện gì!"

Dư Văn Vũ cố nén hỏa khí, nhẹ nhàng trả lời một câu, hắn chuyện này hội cũng coi như là thanh tỉnh, biết vừa nãy chính mình làm như vậy hậu quả nghiêm trọng.

Hắn còn cần Trương Đức giúp hắn xử lý mặt sau sự, chỉ ít những này chụp ảnh ký giả còn chưa bắt đầu lộ ra ánh sáng, chuyện này còn cần hắn nỗ lực, rất lớn nỗ lực.

Muốn cho các ký giả không lộ ra ánh sáng, hắn liền chỉ có thể xuất huyết nhiều, chuyện này còn phải thỉnh Trương Đức hỗ trợ.

Về phần muốn xài bao nhiêu tiền, Dư Văn Vũ chuyện này hội đã không muốn suy nghĩ, mặc kệ xài bao nhiêu tiền, hắn đều phải đem việc này che, đây mới là cực kì trọng yếu.

...

Ở trên xe, Trương Dương cho Mễ Tuyết cùng Tô Triển Đào giải thích hắn mặt bực lớn lai lịch.

Hai người hoàn đều có vẻ hơi không thể tin được, cuối cùng vẫn là chính mắt thấy được Trương Dương đem bao tiêu xuống, càng làm bực lại mới lộ coi như thôi.

Hai người đối với Trương Dương ngôn này đều tấm tắc lấy làm kỳ, Tô Triển Đào còn muốn đi cùng Trương Dương học một ít, nhưng đáng tiếc hắn không thể nào học được.

Đến huyện bệnh viện nhân dân, luật sư lập tức liên hệ pháp y giám định, phải cho Trương Dương làm một lần kiểm tra.

Luật sư đứng ra tất cả đều rất nhanh, ngày hôm nay qua báo chí tin tức bệnh viện người cũng đều nhìn, bọn họ cũng đều biết hiện tại có rất nhiều ký giả chính tại bọn họ trong huyện, vì làm liên là chuyện này.

Đối với Trương Dương giám định bọn họ đảo không dám làm bộ, vào lúc này cũng không có thể đi làm bộ, nhìn chăm chăm quá nhiều người.

Giám định kết quả, Trương Dương não bộ có não chấn động, trên người có bao nhiêu xử tự huyết, cuối cùng phán định vì làm vết thương nhẹ.

Cái gọi là não chấn động, tự huyết, tất cả đều là Trương Dương chính mình làm ra đến, muốn chính là cái này vết thương nhẹ giám định.

Dựa theo pháp luật quy định, trí nhân vết thương nhẹ liền khả dĩ phán xử ba năm trở xuống tù có thời hạn, hắn là tại cục công an gặp thương tổn, vẫn là trong huyện trọng yếu cán bộ đánh đập gây nên, vấn đề này liền nghiêm trọng hơn.

Có cái này giám định tại, Dư Văn Vũ lần này làm sao đều chạy không thoát.

"Lão Đồng Học, hành, trước tiên cảm tạ, ta rõ ràng, chờ ta trở lại Vọng Nguyệt lâu, không gặp không về!"

Giám định xong xuôi, Tô Triền Đào mượn ra điện thoại di động của hắn nhận cái điện thoại, đây là hắn tòa soạn báo vị kia Đồng Học, ngày hôm qua bản thảo chính là vị này Đồng Học hỗ trợ phát ra ngoài.

Kỳ thực chuyện này bản bản thảo cũng không phải là dễ dàng như vậy đưa, tình báo thâm cáo rất nghiêm ngặt, không có bộ tuyên giáo phê cái, loại này bản thảo là không thể nào khan phát, càng không thể kịch liệt khan phát.

Trong này chân chính đưa đến tác dụng, là Tô Triền Đào thân phận.

Hắn cái kia lão Đồng Học nhưng là biết Tô Triền Đào thân phận, vị công tử này ca muốn phát bản thảo, hướng về chủ biên cái kia vừa báo cáo, chủ biên ngay lập tức sẽ đăng báo bộ tuyên giáo.

Bộ tuyên giáo cũng không dám thất lễ, báo đáp đến bộ trưởng nơi nào.

Chuyện này bản bản thảo bộ trưởng nhìn, trong lòng của hắn kỳ thực cũng rất sinh khí, bất quá hắn nghĩ tới càng nhiều vẫn là Tô Triền Đào thân phận.

Chuyện này bản bản thảo, nhưng là có chứa bức ảnh, một tấm hình cũng rất có thể nói rõ vấn đề, thêm vào lại là Tô Triền Đào truyền đạt, mới tới chính phủ người đứng đầu tính khí bọn họ hoàn toàn dò rõ ràng, ai biết vậy có phải hay không Tô Triền Đào phụ thân sau lưng biết sự.

Phê, cứ như vậy, bản thảo một đường phê hạ.

Ngày hôm nay Tô Triền Đào lại tìm hắn cái này Đồng Học hỗ trợ, kế tục phát xuống điện bản thảo, lần này bản thảo nhưng là hắn chuyện này tự mình sáng tác, dĩ nhiên, tin tức tư liệu sống hoàn đều là Trương Dương bọn họ cung cấp, mặt khác ngày hôm nay tình báo cũng ký giả.

Những này tất cả đều là Trương Dương yêu cầu, hắn rất rõ ràng hiện tại quan trường thế chất, chuyện này nếu làm, liền không cho bọn họ bất cứ cơ hội phản kháng nào.

Hắn mặc kệ những khác báo chí, liền nhìn chăm chăm tại bản thân nội tở có trọng lượng tình báo là được, chỉ cần cái này báo chí cho phát tài rồi, khác đều khả dĩ bất quá hỏi.

Có báo chí đưa tin, đến thời điểm cho dù có nhân muốn đi che chuyện này, bọn họ cũng che không được.

Trương Dương hiện tại trao, chính là điểm này.

Cục công an các ký giả, rốt cục bị Trương Đức mời đến bộ tuyên giáo.

Bộ tuyên giáo đại bên trong phòng họp, mỗi cái ký giả đều chuẩn bị một cái hồng bao, Trương Đức không có tự mình đứng ra, lần này đến người là Dư Văn Vũ thư ký.

Hắn chỉ phụ trách thỉnh nhân là được, loại này rất dễ dàng lạc nhân nhược điểm sự hắn cũng sẽ không tự mình đi làm.

"Chiều cổ nhiều hơn, thỉnh chiều cổ nhiều hơn!"

Dư Văn Vũ thư ký trên trán tất cả đều là hãn, đem hồng bao giao cho bọn họ, không ai tiếp, liền thả ở trước mặt bọn họ, mỗi cái hồng bao nội đều bọc lại ba ngàn nhân dân tệ, thả lên cũng dính đầy.

Ba ngàn khối, ở thời đại này cũng không phải là số lượng nhỏ, chuyện này cũng như vậy Dư Văn Vũ vì triệt để che cái nắp làm ra nỗ lực, ngược lại là ký giả hắn đều đi cho, chỉ cần chuyện ngày hôm nay không lộ ra ánh sáng, hoa nhiều hơn nữa tiền cũng đều giá trị.

Các ký giả đều ở chung một chỗ, hồng bao phát tài rồi, nhưng bọn hắn không có mấy người thật sự đi lấy.

Tiền rất mê người, nhưng so với bất quá tiền đồ của bọn hắn, lần này đến không phải là đục nước béo cò những này tiểu ký giả, kém cỏi nhất tất cả đều là thị cấp truyền thông cơ cấu.

Tình cấp, thậm chí quốc nội một ít nổi danh truyền thông cũng đều nhân.

Vào lúc này bọn họ, đều rất thận trọng.

Có hai cái thông minh điểm ký giả, hoàn lên lút dùng camera đập xuống một màn này, ba ngàn đồng tiền, phái những này phổ thông tiểu ký giả không thành vấn đề, có thể tưởng tượng đem bọn hắn thu sạch mua, đây căn bản không thể nào.

Chương 183:Sẽ không phản đối nữa

Ngay khi vừa, đại ca của hần hoàn gọi điện thoại tới đem hần mắng một trận, đại ca của hần nhưng là thị bên trong thường ủy, mạnh hơn hần hơn nhiều.

Đại ca của hần hoàn câu hần để lộ một cái thật không tốt tin tức.

Dur Dững chuyện lần này rất phiền phức , trong thành phố nhanh chóng làm ra xử lý kết quả, công tác cũng dừng nghỉ bảo vệ, ăn mặc cảnh phục mang xã hội đen đập xe, tính chất thực sự quá ác liệt, không đem hần bắt lại hình phạt cũng rất không sai.

Dur Dững bị khai trừ công chức, hần cũng muốn thụ điểm liên quan trách nhiệm, cụ thể sẽ là cái gì, còn muốn coi trọng diện ý tứ.

Tuy nói hiện tại họa không bằng người nhà, có thể con người kiêu ngạo như vậy, người tổng đến đàm điểm trách nhiệm, con không dạy lỗi của cha mẹ.

Bất quá trách nhiệm này sẽ không quá lớn, dù sao trước đó đưa tin đều là Dur Dững phạm sự, cùng hần cái gì quan hệ trực tiếp, sẽ không bởi vì nhi tử phạm lỗi lầm, liền một giây tre đem mọi người đều đánh chết.

Huống chỉ thị thị bên trong đối với báo chí trực tiếp phê bình cũng không phải là quá hài lòng, bọn họ thị bên trong cán bộ, không cần người khác tới quơ tay múa chân.

Vậy cũng là là Dur Văn Vũ may mắn.

Nghĩ đến đây, Dur Văn Vũ trong lòng liền tránh không được có một trận hỏa khí.

Vừa nãy đại ca của hần nói, chuyện lần này thiếu chút nữa ảnh hưởng tới hần tiền đồ, cũng may thị bên trong lãnh đạo rất thông tình đạt lý.

Còn có, hần cái kia chủ tịch huyện vị trí là xấp xỉ rồi, bình thường mà nói nhất định là hần, bất quá Hứa Quang Vinh lui, Chu Quốc Thành hoàn tiếp bí thư trước đó, hần cũng dám lộ lấy chủ tịch huyện tự cư, hiện tại đột nhiên bị như vậy lộ ra ánh sáng, khó tránh khỏi Chu Quốc Thành trong lòng không có những ý nghĩ khác.

Mặt khác, chủ tịch huyện là phải trải qua nhân tổng tuyển cử nâng, hần nói như vậy, chẳng phải là đem nhân đại (HEND) thành nhà mình sao, hần liền tính tại lợi hại cũng không dám đi làm như vậy.

"Thùng thùng, Dur Thư Ký!"

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, nghe thanh âm là hần thư ký, Dur Văn Vũ vội vàng vuốt vuốt đầu, để thư ký đi vào.

Trước đó đưa tin, sỡ dĩ đối với ảnh hưởng của hần không lớn, hoàn toàn cũng là bởi vì là Dur Dững phạm sự, cũng không phải là bản thân của hần, bằng không thì hần sẽ không nhân nhà công phu ngồi ở đây.

Nhưng lần này không giống, hần vọt một cái động dĩ nhiên động thủ, hay là đang cục công an nội, xem ra sự tình không lớn, thật là truy cứu tới, kết quả này hần cũng gánh chịu không được.

"Thế nào rồi!"

Dur Văn Vũ nhẹ giọng hỏi một câu, hần tận lực bảo trì chính mình tâm tính bình thản, không cho thư ký phát hiện chính mình khẩn trương.

"Rất nhiều người đều không lấy, chỉ có mười mấy người cầm hồng bao đi!"

Thư ký về mặt đưa đám, kỳ thực hần cũng không phải là Dur Văn Vũ thư ký, chỉ là văn phòng huyện ủy cán sự, Dur Văn Vũ cấp bậc không đủ phối chuyên trách thư ký.

Bất quá quy định là từ, người là hoạt, phó bí thư phó chủ tịch huyện rất ít không có thư ký, chỉ là không treo thư ký cái này tên mà thôi.

" không muốn , điều này sao có thể!"

Dur Văn Vũ đột nhiên sừng sốt, các ký giả không thu hần hồng bao, điều này làm cho hần tâm đột nhiên trầm xuống.

Kỳ thực trước đây không phải là không có quá cùng loại sự kiện, có một số việc cũng sẽ hấp dẫn đến một ít ký giả, trên căn bản đều là nhét một nhóm hồng bao, ký giả liền đi, ký giả cũng rất khổ cực, cả ngày khắp nơi chạy, rất nhiều chính là muốn kiếm cái bông lộc.

Lần này hần còn lấy kinh nghiệm trước kia tới làm, cho rằng có thể sử dụng tiền đuổi đi những ký giả này.

"Không được, nhất định phải để bọn hắn đi, không thể để cho bọn họ lộ ra ánh sáng, ngươi đi, ngươi lại đi, cho bọn hắn gia tiền, hỏi bọn hắn có điều kiện gì, có điều kiện gì đều thỏa mãn bọn họ!"

Dư Văn Vũ lần thứ hai phân phó nói, hắn lần này muốn che giấu cũng che giấu không được, thư ký đã phát hiện hắn hoảng loạn.

Con hắn, Dư Dững cũng là bởi vì bị truyền thông lộ ra ánh sáng mà khai trừ công chức, hiện tại Dư Dững hoàn tại bệnh viện tiếp thu trị liệu, mặt khác thị cục công an đốc tra cũng đều, nếu không phải Dư Dững hiện tại trạng thái không tốt, liền trực tiếp đối với hắn truyền đạt xử phạt báo cho.

Có con trai hắn kết cục tại, hắn chuyển ngày hôm nay nếu như tại lộ ra ánh sáng, kết quả kia có thể tưởng tượng được ra.

Vào lúc này, Dư Văn Vũ trong lòng đặc biệt oán hận Trương Dương, hắn cho rằng tất cả những thứ này đều là bởi vì Trương Dương, là Trương Dương mang đến cho bọn hắn vận rủi.

Liên quan hắn đem Mễ Chí Quốc cũng cho cũng hận rồi, nghĩ sau đó có cơ hội, nhất định phải cố gắng trả thù gia hỏa này.

Là nữ nhi của hắn mang đến cái này tai tinh, cũng chính bởi vì nữ nhi của hắn mới để cho con mình phát cuồng, làm ra việc ngốc.

Vị này Dư Thư Ký một mực chuyện này hận cái này, hận cái kia, hắn nhưng chưa bao giờ suy nghĩ quá, con của mình như không phải bởi vì lòng ghen tỵ đi đập xe, tất cả những thứ này cũng sẽ không phát sinh.

...

Từ bệnh viện trở về, Trương Dương bị Tô Triển Đào đưa đến khách sạn.

Vừa vào gian phòng, mới vừa rồi còn phờ phạc, bệnh tật triền miên đáng về Trương Dương lập tức biến sinh long hoạt hổ, vết thương nhẹ giám định thư đã lấy được tay, Tô Triển Đào tìm vị kia luật sư cũng cầm giám định thư, chính thức bắt đầu công việc của hắn.

Chuyện này luật sư họ Hồ, là Tô Triển Đào cố ý từ trường kinh mời tới.

Hắn đến chính là xử lý tất cả cùng Trương Dương có quan hệ sự, còn muốn giúp Trương Dương đi cáo cục công an, Dư Dững đập xe thời điểm xuyên chính là cảnh phục, hơn nữa còn là giờ làm việc, hoàn toàn khả dĩ truy cứu cục công an lãnh đạo trách nhiệm.

Chiếc xe kia giá trị cũng không bình thường thấp, trận này quan tòa hiểu được đánh.

Đối với quan tòa thắng thua Trương Dương vẫn đúng là không để ý, trận này quan tòa chỉ cần đánh, đã có người tháng ngày không dễ chịu, đây mới là mục đích của hắn.

Hiện tại Hồ Luật Sư lại thêm một hạng công tác, phải giúp Trương Dương không cáo Dư Văn Vũ tại cục công an nội đánh đập hắn một chuyện, có pháp y giám định, còn có đập xuống bức ảnh, cái này quan tòa thì lại rất tốt đánh.

"Trương Dương, ta mới phát hiện, nguyên lai ngươi hư hỏng như vậy!"

Trong phòng, Mễ Tuyết tại cho Trương Dương bác quả cam, vừa bác vừa cười.

"Ta làm sao hỏng rồi!"

Trương Dương tiếp nhận quả cam, một toàn bộ quả cam trực tiếp nhét vào trong miệng, tại cái kia đại nhai.

"Rõ ràng không có chuyện gì, nhưng đóng giả có việc, còn cố ý chính ra cái vết thương nhẹ giám định đến, còn không xấu sao?"

Mễ Tuyết lại đang bác quả cam, chuyện này một hồi Trương Dương đã ăn nài bác bốn cái quả cam.

"Mễ Tuyết, chuyện này không giống nhau, ta chuyện này nhiều nhất là dùng điểm thủ đoạn, muốn nói xấu bọn họ mới lộ xấu, nếu như không có những ký giả này đến, ta ngày hôm nay tiến vào bọn họ cục công an hội là hình dạng gì, ta nghĩ ngươi nên cũng rất rõ ràng!" Trương Dương nắm lấy Mễ Tuyết tay, chậm rãi nói một câu.

"Ta biết, cho nên ta mới để cho ngươi rồi đi trước chuyện này, không nghĩ tới ngươi đã có biện pháp ứng đối, ngươi ngày hôm qua cái kia bản thảo vẫn đúng là lợi hại, ngươi là nghĩ như thế nào đến ý này?"

Mễ Tuyết gật đầu, nói xong lời cuối cùng lại có chút hưng phấn.

Nàng cảm giác tất cả sự đều giống như tại Trương Dương trong khống chế, đối với nàng mà nói phiền toái như vậy sự dĩ nhiên như vậy liền giải quyết, nàng căn bản không thể nào tưởng tượng được.

"Khà khà, đây chính là ta thông minh, sau đó ngươi sẽ phát hiện ta càng thông minh hơn!"

Trương Dương cười đắc ý tiểu, hắn tự nhiên không cách nào nói cho Mễ Tuyết, hắn đây là học đòi trước, phát động dư luận lực lượng.

Hào xe bị đập, chuyện này bản thân liền là rất là làm cho người ta chú ý tin tức đầu mối, hẳn tại thêm giờ khác nhân tố, mặt khác còn có Dư Dững cái kia công an thân phận, càng dễ dàng hơn để mọi người quan tâm chuyện này.

Đừng nói hiện tại, đặt ở hậu thế, như vậy tin tức lên vống, cũng tuyệt đối là có thể chấn động một thời đại tin tức, đưa tới đông đảo nhân nghị luận.

"Trương Dương, ta ngày hôm nay đến về nhà, ta ba đang tìm ta, mẹ ta cũng rất lo lắng!"

Mễ Tuyết lại nói một câu, lúc nói chuyện hoàn mang theo điểm lo lắng.

Xuất ra chuyện như vậy, nàng sợ sệt cha mẹ đối với Trương Dương sẽ có ý kiến, nàng tuy rằng đã quyết định chủ ý theo Trương Dương, tuy nhiên không muốn làm cho cha mẹ đối với Trương Dương sản sinh những khác cái nhìn, tốt nhất là người một nhà có thể cùng hoà thuận hòa thuận ở chung một chỗ.

"Nha đầu ngốc, người cái gì đều không cần lo lắng, trực tiếp trở lại là được, ba ba của người sẽ không trách người, còn có, chuyện của người hẳn hẳn là sẽ không đang ép bách người, người cố gắng cùng hẳn nói một chút, phía dưới hẳn liền sẽ không tại phản đối chúng ta ở cùng một chỗ!"

Trương Dương cười ha ha, Mễ Tuyết vẫn là quá đơn thuần, nét mặt của nàng ý tưởng của nàng đều bán đứng.

Mễ Tuyết lo lắng, Trương Dương thì lại cho rằng căn bản sẽ không xuất hiện, Dư Dững tiểu tử kia lần này phạm sự xác thực quá hỗn, Mễ Chí Quốc chỉ cần trong lòng có một chút con gái tồn tại, cũng không thể lại đồng ý để Mễ Tuyết cùng tiểu tử kia ở chung một chỗ.

Căn cứ Trương Dương quan sát, Mễ Chí Quốc vẫn là rất thương yêu con gái của mình.

Trừ ngoài ra còn có một điểm rất trọng yếu, bây giờ nàng cùng Mễ Tuyết sự tại toàn bộ Liệt Sơn đã làm đến sôi sùng sục lên, Mễ Chí Quốc muốn không cho bọn họ ở chung một chỗ cũng không được, vậy thì tương đương với không còn danh tiếng.

"Hi vọng sẽ như vậy, Trương Dương, ta về nhà trước, người mình nhất định phải cẩn thận!"

Mễ Tuyết cũng không Trương Dương lạc quan như vậy, nàng kỳ thực cũng như vậy quá để ý, nằm ở trong cuộc đi nghỉ nhiều như thế, thật muốn mở ra, nàng cũng có thể rõ ràng tất cả những thứ này.

"Người yên tâm đi, ta không có việc gì, ta để Triển Đào đưa người trở lại!"

Trương Dương cười ha ha nói một câu, hẳn tạm thời không thích hợp chạy loạn, cũng không tiện đi Mễ Chí Quốc trong nhà, chỉ có thể để Tô Triển Đào trước tiên giúp hẳn đem người đưa tới.

Năm giờ chiều, Hồ Luật Sư định ngày hẹn rất nhiều ký giả.

Hắn đem mới nhất pháp y giám định báo cáo biểu diễn cho đại gia, hoàn đặc biệt đưa ra vài tờ Trương Dương kiểm tra thân thể thời điểm đập bức ảnh.

Cái này Hồ Luật Sư rất tốt, rất hội phiên tình, bi thống biểu diễn những này bức ảnh, trải qua Trương Dương chính mình gia công, trên người hẳn có chút vu ngôn phi thường rõ ràng, giống như gấp ngược đài.

Một ít có lòng thông cảm nữ ký giả, cũng nhịn không được lưu lại lệ.

Sau khi Hồ Luật Sư lại nói, tất cả những thứ này đều là đối với phương trách nhiệm, hẳn cũng sẽ đại biểu Trương Dương chính thức khởi tố, ngoại trừ hào xe bị đập vụ án sau khi, còn muốn kiện cáo Dư Văn Vũ cố ý thương tổn án, cùng với huyện cục công an bỏ rơi nhiệm vụ, bạo lực thẩm vấn như tội danh.

Trương Dương không có tự mình xuất hiện, để các ký giả bao nhiêu có điểm tiếc nuối.

Bất quá bọn hắn từ Hồ Luật Sư nơi này cũng nhận được mình muốn đồ vật, rất nhiều ký giả đều trở về nơi ở, khẩn trương chuẩn bị bản thảo.

Bọn họ mới vừa trở lại, liền bắt đầu có người không ngừng bài phỏng bọn họ, đưa lên hồng bao từ ba ngàn gia đến năm ngàn, có chút thậm chí gia đến 10 ngàn.

Cao như vậy hồng bao, chỉ cần cầu bọn họ một chuyện, từ đâu đến trở về cái nào, ngày hôm nay tất cả coi như làm không có phát sinh.

Lần này Dư Văn Vũ vẫn đúng là không thêm đến xia, không nói mỗi người 10 ngàn, chính là năm ngàn hồng bao, hiện tại chuyện này hơn trăm tên ký giả cũng phải hơn năm mươi vạn, dựa vào hẳn tiền lương, một trăm năm cũng có nhiều như vậy tiền.

Lượng lớn hồng bao, xác thực hấp dẫn một nhóm người, có mấy người cầm hồng bao rồi khỏi, bất quá vẫn là có nhất định số lượng ký giả lưu lại, cũng không phải là mỗi cái ký giả đều sẽ bị tiền tài hấp dẫn.

Tất cả những thứ này Trương Dương cũng không biết, cho dù biết hẳn cũng sẽ không lưu ý.

Tình báo nguyên ý báo là được, chỉ cần tình báo báo, những này truyền thông tất cả đều ách hóa cũng không quan hệ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 184:Đều đại vui mừng

Đây là thói quen của hắn, hiếm thấy chính là Tô Triền Đào ngày hôm nay cũng dậy rất sớm, gia hoả này nhưng là từ trước đến giờ đều ngủ thẳng mặt trời lên cao, không đi thôi đều không nổi.

Mãi đến tận ăn điểm tâm thời điểm Trương Dương mới biết được, tiểu tử này làm cái ác mộng, nửa đêm liền tỉnh, sau khi liền cũng lại ngủ không được, vẫn ngồi ở hừng đông.

Ăn xong đồ vật, lau miệng ba, Trương Dương mới đứng Tô Triền Đào nói rằng: "Khẩn trương ăn, ăn xong đi phòng ta!"

"Làm gì, bộ dáng của ngươi thật kỳ quái!"

Tô Triền Đào cảnh giác nhìn Trương Dương, chủ yếu là Trương Dương chưa từng có như vậy mời quá hắn.

Trương Dương hơi sững sờ, lập tức cười mắng: "Ngươi đang suy nghĩ cái gì đấy, ta cho ngươi trát hai chấm, cho ngươi buổi tối khả dĩ vừa cảm giác ngủ tới hừng sáng, không muốn trát coi như xong!"

Nghe xong Trương Dương, Tô Triền Đào thần sắc lập tức cái 180 độ đại chuyển biến, khả khả tại cái kia cười: "Cái kia cảm tình được, trát, ta trát, đừng làm cho ta làm ác mộng là được, quá dọa người rồi!"

Đối với Trương Dương y thuật, Tô Triền Đào có thể có lòng tin tuyệt đối, đây là vị chân chính ẩn giấu ở trong đô thị Đại thần y.

Trở lại gian phòng, Trương Dương cho Tô Triền Đào đâm châm sau, lại cho hắn viết cái phương thuốc, nơi này tiên dược không tiện, để hắn ăn đều là một ít bên trong thành dược.

Gia hoả này gần nhất cả ngày vội hắn mạng lưới công ty, mẫn đầu óc đều là máy vi tính, thêm vào thời gian nghỉ ngơi không quy luật, có điểm thực vật thần kinh hỗn loạn.

Đây đều là Tiểu Mao bệnh, Trương Dương tự mình ra tay, rất nhanh sẽ có thể cho hắn giải quyết.

Đem phương thuốc đưa cho Tô Triền Đào, Trương Dương lại nói: "Đi, chính mình đi mua thuốc, tại đem báo chí mua trở về!"

"Báo chí đúng không, không thành vấn đề, một hồi liền mang về đến!"

Tô Triền Đào đáp một tiếng, mặc vào y phục của hắn trực tiếp ra cửa.

Ngày hôm nay báo chí cũng nên ra, lần này đưa tin đi ra, đầy đủ cái kia Dư Văn Vũ cố gắng uống một bình.

Nói đến cũng lạ chính hắn, mạnh mẽ cứng rắn đứng vào, vừa vận Tĩnh đi Trương Dương một cái phiền phức.

Bằng không thì giữ lại cái tai hoạ này tại, hắn cùng Mễ Tuyết cũng không có thể sống yên ổn, gia hoả này đối với mình là không thể làm gì, có thể Mễ Tuyết người nhà hoàn đều ở nơi này, không thể bởi vì chính mình để Mễ Tuyết người nhà không may.

Tô Triền Đào còn chưa có trở lại, Mễ Tuyết trước về, nàng ăn bữa sáng liền vội vội vàng vàng chạy tới, mặt hoàn tràn đầy nụ cười sáng lạn.

"Trương Dương, ngươi thật lợi hại, bị ngươi nói đúng, ngày hôm qua ta và cha ta ba nhắc lên, hắn không phản đối chúng ta ở cùng một chỗ!"

Nhìn thấy Trương Dương, Mễ Tuyết trước hết cho hắn một cái ôm, ngày hôm qua phụ thân đáp ứng thời điểm, Mễ Tuyết khỏi nói có bao nhiêu hài lòng.

Cha mẹ đều đáp ứng, vậy sau này toàn gia nhân liền có thể cố gắng ở chung một chỗ, chuyện này hội Mễ Tuyết có một loại to lớn hạnh phúc cảm.

Trương Dương khả khả cười nói: "Ta tốt như vậy con rể, đốt đèn lồng cũng khó khăn tìm, hắn đương nhiên sẽ không phản đối!"

"Trang điểm, đúng rồi, ngươi đổi quần áo nì, đem ra ta rửa cho ngươi!"

Mễ Tuyết ném cho Trương Dương một cái liếc mắt, lại đi thu thập Trương Dương quần áo, rất hiền lành đáng vẽ.

Trương Dương thì lại tại cái kia cười khúc khích, có như vậy một người bạn gái xác thực rất hạnh phúc, nơi chốn đều vì chính mình suy nghĩ.

Tô Triển Đào rất nhanh cũng trở về, hoàn mạng vài phân báo chí.

Ngày hôm nay tỉnh báo, tại xã hội một cột có tới một phần hai trang báo đều tại đưa tin chuyện ngày hôm qua, lần này dùng từ so với ngày hôm qua còn sắc bén hơn, đồng thời phối vài tấm hình.

Văn chương bên trong, hoàn trực tiếp phát ra mấy cái dấu chấm hỏi.

"Không có nguyên nhân, vì sao vô cớ giam giữ nơi khác chứ ư?"

"Phó bí thư tại sao có thể tại cục công an đánh người, cục trưởng hoàn ở bên cạnh vậy xem?"

"Đến tốt cùng là quyền lợi đại, vẫn là tư pháp đại?"

Những vấn đề này, mỗi cái vấn đề đều chỉ về Dư Văn Vũ, tại tỉnh trên báo có sắc bén như vậy ngôn từ vốn là rất ít gặp, trực tiếp nhắm vào một người thì lại càng hiếm thấy.

Nhìn thấy báo chí nội dung, Trương Dương liền biết, cái này Dư Văn Vũ chủ tịch huyện vị trí khẳng định bị nhỡ, tỉnh trên báo ra như vậy một phần văn chương, hẳn liền tính bây giờ là đại chủ tịch huyện, cũng không thể nào thông qua Nhân Đại.

Ngoại trừ tỉnh báo, Tô Triển Đào mua khác báo chí nói tới cũng đều là chuyện này.

Những này báo chí đưa tin không kém hơn tỉnh báo, có chút nội dung hoàn phi thường khoa trương, liền Trương Dương xem đều tròn mắt ngoác mồm, bội phục những ký giả này lập năng lực.

Bất quá hết thảy bản thảo, đều có một cái điểm giống nhau.

Đó chính là Trương Dương là người bị hại, Dư gia phụ tử ý thế hiếp người, là rất xấu rất xấu người.

Một ít báo chí vẫn xứng rất nhiều đồ, Trương Dương bộ mặt vết thương, cùng với hắn tại giam giữ thất bị 'Hung ác' Dư Thư Ký đau ầu ầu ảnh chụp, dẫn rất nhiều người đồng tình.

Ngày hôm nay đưa tin sau khi đi ra, Trương Dương trước đó kế hoạch cũng coi như hoàn toàn thực hiện.

Về phần Dư Văn Vũ hội được cái gì trừng phạt, chuyện này không phải là hắn cân nhắc sự tình, muốn xem mặt trên quyết tâm cùng độ mạnh yếu.

Bất quá xem Dư Văn Vũ há mồm liền có thể cho chính mình hai triệu, Trương Dương liền biết hắn không phải cái gì quan tốt, Kỷ ủy chỉ cần đến tra nhất định có thể tra ra vấn đề được.

Như vậy nói cách khác, kết quả cuối cùng là cái gì, còn nằm ở mặt trên thái độ, mà mặt trên thái độ làm sao, căn bản không phải Trương Dương có khả năng điều khiển, hắn cũng lại đi qua hỏi.

...

Dư Văn Vũ văn phòng, đi làm sau hắn liền đem chính mình tóa ở tại văn phòng, một người ở bên trong ngồi.

Hắn cũng thấy đấy ngày hôm nay báo chí, nhìn sau khi vẫn là bộ dáng này.

Hắn làm ra nhiều như vậy nỗ lực, cuối cùng hay là đã thất bại, chuyện ngày hôm qua bị chọc vào đi ra ngoài, hơn nữa hơn nhiều hắn tưởng tượng còn lợi hại hơn, nhiều gia báo chí đều tiến hành đưa tin.

Khác báo chí trước tiên không nói, chỉ cần tỉnh báo cái kia mấy cái nghiêm khắc dấu chấm hỏi, tựa như dao nhỏ như thế cắm vào trên người của hắn, để hắn có loại không ngừng chảy máu cảm giác.

Dư Văn Vũ cũng không ngu ngốc, có mẫn cảm chính trị thần kinh, hắn cố nén, làm cho mình nhìn kỹ xong báo chí nội dung sau khi liền rõ ràng, hẳn lần này xong, không đến Dư chủ tịch huyện, không còn.

Thậm chí muốn bảo vệ trước mắt hắn vị trí, đều không muốn trả giá cực đại nỗ lực, một cái không tốt, hắn bây giờ vị trí cũng sẽ biến mất.

"Linh linh linh!"

Hắn điện thoại trên bàn vang lên, do dự hạ, Dư Văn Vũ mới lộ nhận điện thoại.

"Đại ca!"

Chuyển được điện thoại, Dư Văn Vũ vội vàng kêu một tiếng, đây là hãn Đại ca, vậy chính là thị bên trong vị kia thường ủy gọi điện thoại tới.

Có tin tức gì không, tất cả đều là hãn trước hết thông báo chính mình.

"Vâng, ta rõ ràng, ta biết, người yên tâm, ta sẽ không vọng động hơn nữa rồi!"

Quá biết, Dư Văn Vũ mới lộ đề điện thoại xuống, đầy mặt trắng xám.

Sự tình hơn nhiều hãn tương tượng còn nghiêm trọng hơn, trong thành phố vừa mở xong biết, chính là đối với hãn sự tiến hành xử lý.

Thị bên trong đã làm ra quyết định, tạm thời trước tiên đình chỉ hãn tất cả chức vụ, mệnh lệnh này chẳng mấy chốc sẽ truyền đạt, Đại ca để hãn an tâm nghỉ ngơi, chờ thêm chuyện này trận lại nói.

Đại ca hoàn khuyên hãn, đây là không có biện pháp làm ra quyết định, chuyện của hãn ảnh hưởng quá to lớn, so với hãn nhi tử đập xe ảnh hưởng còn lớn hơn, ngày hôm nay thị bên trong liền nhận được không ít tình bên trong hỏi dò điện thoại, nếu là không xử lý hãn, để mặt trên phải người hạ xuống truy tra, kết quả kia có thể sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Cho hãn dừng chức, kỳ thực cũng như vậy tại bảo hộ hãn.

Kết quả này, thật sự để Dư Văn Vũ có chút bất ngờ, hãn phải biết ngày hôm qua chính mình đưa tay sẽ là kết quả này, hãn chắc chắn sẽ không làm như vậy, thậm chí cục công an đều không đi.

Hãn phải biết nhi tử đập cái xe hội nháo ra động tĩnh lớn như vậy, hãn nhất định sẽ đem Dư Dũng nhốt tại trong nhà.

Đáng tiếc tất cả những thứ này đều chậm, trên thế giới không có thuốc hồi hận.

Dư Văn Vũ bị dừng chức quyết định, buổi sáng ngay khi toàn bộ Liệt Sơn huyện làm thông báo, rất nhiều người đối với hãn đều ôm ấp đồng tình, chuyện này vốn là phức tạp như vậy, cũng phiền toái như vậy, truyền thông tham gia để sự tình biến phức tạp cùng phiền phức lên.

Bất quá cũng chỉ có đồng tình, không có đáng thương.

Vận may không tốt ai cũng không có cách nào, Dư Văn Vũ chỉ có thể nói vận may không tốt, ở phía sau thế cũng có người như vậy, bởi vì nói sai một câu nói, hấp sai một gói thuốc lá, cuối cùng bị mất chức hình phạt, nói đến cái kia so với hãn còn xui xẻo hơn.

Ngoại trừ Dư Văn Vũ ở ngoài, thăm nhất nhưng là Dư Dũng.

Cái này cầm búa lớn, đem Trương Dương xe đập phá Đại Thiếu, hiện tại vẫn đều tại bệnh viện.

Hãn chịu đến đến kinh hải vẫn đều được, trên người hoàn thường thường đồ mồ hôi lạnh, có đôi khi hoàn trực run, thậm chí nói mê sảng.

Đã có người đưa ra kiến nghị, muốn đem hãn chuyển nhập bệnh viện tâm thần, hãn đáng vẻ hiện tại rõ ràng cho thấy tinh thần xảy ra vấn đề.

Không có ai biết, liên tính thật đem hãn chuyển đi tới bệnh viện tâm thần cũng không có bất kỳ biện pháp nào, Hồ Vĩ Điều độc đưa đến hiệu quả dĩ nhiên là khiến người ta biến phong, biến thần kinh, kết quả này e sợ liền Trương Dương cũng không nghĩ tới.

Thời gian chậm rãi đi qua, Liệt Sơn đến những ký giả này cuối cùng cũng coi như tán đi.

Hồ Luật Sư quan tòa đánh rất tốt, Dư Dũng tuy nói bị thị cục khai trừ rồi, nhưng hãn trước đó dù sao cũng là thị cục chức công, cái này liên quan trách nhiệm là không chạy thoát được đâu.

Còn có huyện cục, Dư Văn Vũ đánh đập Trương Dương một án, cuối cùng đều có kết quả, bất kể là trong huyện vẫn là thị bên trong, đều muốn đem cái này vụ án rất sớm hiểu rõ, Hồ Luật Sư chuyện này quan tòa cũng là đánh dễ dàng.

Đầu tiên là bồi thường, Trương Dương Bôn Tri xe do Dư Dũng cùng thị cục cộng đồng chia sẻ, trong huyện cũng gánh chịu một bộ phận trách nhiệm, hiện tại Dư Dũng điên rồi, chuyện này bút bồi thường tạm thời không bỏ ra nổi đến, khác bồi thường ngược lại là rất nhanh đến vị.

Thứ yếu chính là huyện cục công an, cục trưởng Từ Trạch Quang bị song khai, lần này thiếp án một ít cảnh sát cũng đều bị xử phạt.

Lần này vụ án chung quy phải có người đứng ra gánh chịu trách nhiệm, Từ Trạch Quang liền trở thành thằng xui xẻo này, ai bảo hãn đàn độn đem Trương Dương Bôn Tri xe kéo đến bọn họ cục công an trong sân, lại bỏ mặc Dư Văn Vũ đánh đập Trương Dương.

Song khai, truy cứu khác trách nhiệm, hãn đã xem như là may mắn.

Cuối cùng là Dư Văn Vũ xử trí, Trương Dương vết thương nhẹ giám định nhưng là để hãn ném nhiều nhức đầu, cuối cùng hoàn bị câu lưu liễu mười lăm ngày, liền đây là hãn vẫn nỗ lực kết quả, bằng không thì hãn đều sẽ hình phạt.

Sau khi Dư Văn Vũ liền trở về thị bên trong tạm thời nghỉ ngơi, đang đợi phục xuất cơ hội.

Cho dù hắn có thể phục xuất, đời này sẽ đồ cũng đều nhất định hạ xuống, không thể nào tại siêu việt một bước, dù sao hắn lưu lại chỗ bần rất sâu, chuyện này ảnh hưởng tới ngày khác sau phát triển.

Hắn kết quả, xem như là so với Từ Trạch Quang hơi chút khá hơn một chút.

Bất quá hắn cũng không biết, có người đã theo dõi hắn, Dư Dĩnh đập Trương Dương xe sự vấn đề Tô Triển Đào canh cánh trong lòng, Dư Dĩnh điên rồi, chuyện này món nợ Tô công tử liền ghi tạc trên đầu của hắn.

Hiện tại phong thanh chính khẩn, Tô Triển Đào đi làm cái gì, chờ thêm trong khoảng thời gian này, hắn sẽ tìm cơ hội đem Dư Văn Vũ triệt để đè chết, Tô công tử hắn tuyệt đối có cái này năng lực.

Đương nhiên, tất cả những thứ này đều là nói sau, đối với Trương Dương mà nói hiện nay chuyện này đã triệt để giải quyết, hắn cùng Mễ Tuyết cũng nhận được người nhà tán thành, xem như là cái đều đại hoan hỉ cục diện.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 185:Nữ nhân thiện biến

Chuyện này một tuần, cũng làm cho Trương Dương thành Liệt Sơn danh nhân, không nổi danh cũng không được, Liệt Sơn huyện qua nhiều năm như vậy vẫn luôn là bình bình đạm đạm, lần này xem như là xuất ra một lần tên.

Mặc kệ hảo tên xấu tên, cuối cùng là xưng tên, rất nhiều báo chí đều báo cáo chuyện lần này, vẫn là liên tục đưa tin, Liệt Sơn huyện tên chưa từng có như lần này như vậy liên tiếp lộ ra ánh sáng quá.

Ngoại trừ tin tức nhân tố ở ngoài, đề Trương Dương nổi danh như vậy còn có một cái nguyên nhân, cái kia cũng là bởi vì hắn có tiền.

Điểm này ngay cả Trương Dương chính mình cũng không nghĩ tới.

Hiện tại rất nhiều người cũng biết Mễ gia tìm cái có tiền con rể, Trương Dương có bao nhiêu tiền người khác không biết, có thể chân trước mới vừa bị đập phá cái Đại Bôn, hiện tại lại mở lên BMW, huyện thành nhỏ cái nào có nhiều như vậy hảo xe, Trương Dương mở Đại Bôn còn có hiện tại BMW có thể đều là vào bến xe, tất cả đều vượt quá trăm vạn.

Liên tục hai chiếc hảo xe, đại gia cũng là đem Trương Dương xem là một cái chân chính có tiền chủ, hoàn toàn là rất có tiền cái loại này.

Trương Dương hiện tại mở BMW xe, tự nhiên là Tô công tử cái kia chiếc.

Đáng thương Tô công tử, cố ý đã chạy tới hỗ trợ không nói, cuối cùng lúc đi vẫn là chính mình tọa xe lửa, đem chính mình xe cho cấp lại tiền vào.

Tại Liệt Sơn huyện các loại nghị luận rất nhiều, bất quá Mễ Chí Quốc nói như thế nào cũng là cái phó chủ tịch huyện, bên ngoài nghị luận quy nghị luận, lại không người dám ở trước mặt hắn loạn nói huyền thuyên tử.

Trương Dương tại Mễ gia chuyện này một tuần lễ, to lớn nhất thành quả chính là hắn cùng Mễ Chí Quốc quan hệ có rất lớn cải thiện.

Dư Văn Vũ đã bị dùng chức triệu hồi thị bên trong, hắn xác định không thể ở lại chỗ này.

Dư Văn Vũ đi, Liệt Sơn huyện công tác còn phải khai triển, Hứa Quang Vinh lui sau khi, trong thành phố lại hàng không cái chủ tịch huyện, sau khi trả lại cho Liệt Sơn bù đắp một cái thưởng ủy, bổ người chính là Mễ Chí Quốc.

Chuyện này chưa chắc không có cho Trương Dương một cái an ủi ý tứ, để hắn đừng đối với chuyện này làm âm ỉ.

Thị bên trong cùng trong huyện người đều không ngạc, bọn họ đã tra ra, tỉnh báo hai lần đưa tin đều là Trương Dương sai khiến người.

Bọn họ đảo tra ra Trương Dương thân phận thực sự, bất quá có thể làm cho nhân tại tỉnh báo đăng loại này văn chương khẳng định không đơn giản, bất kể là thị bên trong vẫn là trong huyện, đều muốn sớm một chút đem chuyện này giải quyết, không không muốn xuất hiện ở yêu thiêu thân.

Nhiều như vậy báo chí đưa tin, nhưng làm bọn họ hành hạ hồng rồi.

Những người này, cũng đầu thứ cảm nhận được dư luận mang đến áp lực.

Chính mình thường ủy làm sao tới, Mễ Chí Quốc phi thường rõ ràng, hẳn chuyện này cũng như vậy dính Trương Dương ánh sáng thái độ tự nhiên phải thay đổi một ít, xem như là chính thức nhận rồi Trương Dương cái này con rể.

Tăng thêm cái thường ủy danh hiệu, nhìn như cấp bậc không thay đổi, vẫn là phó chủ tịch huyện, có thể quyền lợi nhưng lớn hơn rất nhiều.

Thường ủy phó chủ tịch huyện cùng phi thường ủy phó chủ tịch huyện, đây tuyệt đối là hai loại khái niệm, hiện tại Mễ Chí Quốc làm lên công tác đến, cũng so với trước đây càng có sức mạnh.

"Lần thứ nhất cảm giác, nơi này so với gia càng tốt hơn!"

Mở ra hơn hai giờ xe, Trương Dương cùng Mễ Tuyết rốt cục trở lại trường kinh, hẳn nhất định phải trở về, Tô Thiệu Hoa cùng Triệu lão gia tử nơi nào đều cần tái khám, hẳn cần phải đi một chuyến.

Tạ lão gia tử nơi nào tái khám hẳn đã đi qua, hiện tại chỉ cần uống thuốc trị liệu là được, trong khoảng thời gian ngắn không cần lại đi.

"Đó là đương nhiên, nơi này chỉ có hai người chúng ta, là hai người của bọn ta thế giới, không giống ở nhà, nhiều người như vậy nhìn chăm chăm!"

Trương Dương lập tức ôm lấy Mễ Tuyết, lần này hai người tổng cộng đi ra ngoài bình thường hai mươi ngày, chuyện này hai mươi ngày trải qua sự, để bọn hắn cả đời đều không quên được.

"Thiểm Điện khẩu phần lương thực không còn, làm sao bây giờ?"

Mễ Tuyết đột nhiên nói một câu, Thiểm Điện khẩu phần lương thực chính là độc xà, vẫn là sống sót độc xà.

Cho tới bây giờ Mễ Tuyết đều dám lộ trực tiếp cho Thiểm Điện cho ăn, nhưng không trở ngại nằng mỗi ngày đậu đậu Thiểm Điện, này con trắng như tuyết hồ vĩ điều xác thực rất thông nhân tính, thường thường làm một ít động tác khả ái để Mễ Tuyết cười đến không ngậm miệng lại được.

Đáng tiếc chính là nó chỉ có thể bị giam, không thể thả ra, bằng không thì tuyệt đối là một cái hảo sủng vật.

Trương Dương nói: "Không có chuyện gì, ta nghe ngóng, trường kinh phụ cận có mấy người này xà địa phương, quay đầu lại đi bọn họ bên kia mua chút trở về là được!"

"Vậy thì tốt, cũng không biết tiểu ngọc bọn họ thế nào rồi!" Mễ Tuyết gật đầu một cái, nằng lại nghĩ tới tiểu ngọc cùng Nam Nam bọn họ.

Tiểu ngọc cùng Nam Nam đều chưa có về nhà, hai người vẫn đều tại phạm điểm làm công, trước đó Mễ Tuyết cùng bọn hắn thông qua một lần điện thoại, hai người cuộc sống bây giờ rất tốt.

Đáng nhắc tới chính là Hồ Hâm cùng Cố Thành chuyện này lưỡng tiểu tử.

Hai người mua xe sau, rất nhanh sẽ bắt đầu kéo hoạt, vừa bắt đầu đối với thị trường chưa quen thuộc, cũng không hiểu, hoàn kéo qua mấy lần thường tiền hoạt.

Theo công tác quen thuộc, thêm vào hai người chịu chịu khổ, nguyện ý làm, bọn họ chuyện làm ăn rất nhanh được rồi lên, chuyện này không tới thời gian hai mươi ngày, bọn họ liền đánh ra chính mình nho nhỏ tiếng tăm.

Hiện tại hai người cả ngày đều đang bận, từ sớm vội đến muộn, vội, tiền lời cũng biến rất khả quan, bọn họ hiện tại một ngày đi trừ hết thầy chi, bình thường có thể kiếm hơn hai trăm đồng tiền, chuyện này lúc trước là bọn hắn tuyệt đối chưa hề nghĩ tới con số.

Một ngày hơn hai trăm khối, một tháng nhưng chỉ là 6,7 ngàn, dựa theo cái tốc độ này, bọn họ không cần một năm là có thể đem Trương Dương tiền xe trước tiên trả lại.

Còn có, bọn họ sau đó học phí, sinh hoạt phí không cần tiếp tục phải hỏi trong nhà nhân không muốn, thậm chí còn có thể trợ giúp cho nhà điểm, hai người đối với hiện nay sinh hoạt có thể nói vừa lòng phi thường, cũng với Trương Dương vô cùng cảm kích.

Không có Trương Dương giúp bọn hắn mua xe, bọn họ tuyệt đối không thể nào như vậy, phòng chừng bây giờ còn đang làm một tháng mấy trăm khối tiền việc chân tay.

Bọn hắn đều đang làm việc, Trương Dương cùng Mễ Tuyết cũng không ngại ngừng đi tìm bọn họ, trở về ngày thứ hai, Trương Dương cùng Mễ Tuyết liền cùng đi xe thị.

Tô Triển Đào BMW Trương Dương không thể vẫn mở ra, quay đầu lại không muốn trả lại, Trương Dương liền cần một lần nữa mua chiếc xe.

Không xe thời điểm, tất cả đều rất tùy ý, nhưng chân chính từng có xe, tại có lúc, liền cảm thấy rất không tiện.

Điều này cũng làm cho Mễ Tuyết trắng trợn cảm thán, do kiếm nhập xa dễ, do xa nhập kiếm khó, chính là nằng, hiện tại cũng có chút không quá quen thuộc không xe tháng ngày.

Trường kinh xe thị tại ngoại thành, khoảng cách không gần, lái xe kém không hơn nửa giờ mới đến.

Vào lúc này giao thông còn không như hậu thế như vậy đồ, nửa giờ đã là không gần lộ trình.

Xe thị bán xe đa số rất phổ thông, chỉ có hai nhà xe thị bán một ít hào xe, trong đó một nhà chính là Tô Triển Đào cho Trương Dương mua Bôn Tri địa phương.

Trương Dương lần này lại đây, đi cũng như vậy cái chỗ này.

Tô Triển Đào BMW hoàn tại Trương Dương trong tay, xe mới vừa ở bên ngoài dừng lại, lập tức liền có người tiến lên đón.

Vào lúc này xe thị không giống hậu thế như vậy quy phạm, bất quá phục vụ thái độ nhưng không chút nào kém cỏi hơn sau đó, đặc biệt là những này bán xe nhân viên mậu dịch, bọn họ bán một chiếc xe đều có rất không sai trịch phần trăm.

"Trương Dương, nơi này nhiều như vậy xe!"

Tiến vào triển lộ thính, Mễ Tuyết con mắt lập tức trừng lớn, nàng hoàn là lần đầu tiên đến nơi như thế này được.

"Kỳ thực cũng không có bao nhiêu, xuất hiện xe không nhiều a!"

Trương Dương tùy ý nhìn một chút, nhẹ nhàng điều phía dưới, đời trước hẳn thường thường đi các loại xe triển lộ, trước mắt triển lộ trong phòng chuyên này chừng hai mươi chiếc xe vẫn đứng là không vào hẳn nhãn.

Nơi này là hào xe triển lộ thính, cái gọi là hào xe, vậy chính là BMW, Bôn Tri cùng Audi nhiều hơn chút, toàn bộ triển lộ đại sảnh, khác nhãn hiệu xe Trương Dương chỉ nhìn thấy một chiếc Lincoln, hoàn phi thường khó coi.

"Tiên sinh, ngài muốn cái gì loại hình xe, chúng ta nơi này có rất nhiều vào bến xe. . ."

Nhân viên mậu dịch đi theo Trương Dương bên người, không ngừng mà giới thiệu, chuyện này nhân viên mậu dịch phục vụ thái độ không sai, nhưng đáng tiếc giới thiệu quá cứng nhắc, không có bất kỳ đột xuất điểm.

Nói thật, toàn bộ triển lộ thính nhiều như vậy xe, vẫn đứng là không có một chiếc có thể làm cho Trương Dương vào mắt.

Rất nhiều xe cũng không bằng Tô Triển Đào đưa hẳn cái kia chiếc s 320, Trương Dương nhìn kỹ một chút, mới phát hiện lần trước Tô Triển Đào đưa hẳn cái kia chiếc, vẫn là nơi này quý nhất xe.

"Tiên sinh, đây là mới nhất khoản BMW, chiếc xe này đặc điểm lớn nhất là . . ."

Một bên nhân viên mậu dịch hoàn đang không ngừng mà cho Trương Dương giới thiệu, Trương Dương đi tới một cái thân xe bên, nàng đều không muốn nhiều lời thượng vài câu.

"Không cần giới thiệu, các người nơi này ngoại trừ những này, không có những khác sao?"

Trương Dương cắt đứt nàng giới thiệu, lần này đến xe thị quả thật làm cho hẳn có chút thất vọng, những này xe không có một chiếc chân chính để hẳn thỏa mãn, cùng với không bằng như vậy hoàn định một chiếc nguyên lai Bôn Tri.

Chiếc xe kia nơi này đã không có hàng hiện có, hiện tại mua chỉ có thể dự định.

"Những này còn không được sao, đây là chúng ta trường kinh hay nhất xe!"

Nhân viên mậu dịch có vẻ hơi giật mình, triển lộ thính xe ít nhất đều mấy trăm ngàn, còn có rất nhiều hơn triệu xe, ở thời đại này hơn triệu xe đã vô cùng ghê gớm.

Bình thường tới nơi này xem xe người, Đại Đô Hội xem con mắt dăm dăm, chân chính mua xe người cũng đều sẽ rất thỏa mãn.

Có rất ít như Trương Dương như vậy chọn ba kiếm bốn, đối với cái nào chiếc xe đều không hài lòng khách hàng, nếu không phải nàng tận mắt thấy Trương Dương là mở ra một chiếc rất tốt BMW đi vào, nàng hội cho rằng Trương Dương là cố ý tới nơi này chỉ xem không mua cái loại này khách hàng.

"Tiểu lý, người tới trước một bên đi vội đi!"

Cách đó không xa, đi tới một vị nữ tử hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, nàng vừa nói chuyện, vừa nãy cho Trương Dương giới thiệu xe nhân viên mậu dịch lập tức liền gạt đầu một cái rồi đi.

"Ta gọi Dương Linh, tiên sinh, ngài quý tính?"

Nữ tử có chứa một cổ thành thực phong vận, nói chuyện cùng vừa nãy tiểu cô nương kia cũng không giống nhau, âm thanh nghe tới khiến người ta rất thoải mái, có loại không đành lòng từ chối cảm giác.

"Ta gọi Trương Dương, đây là bạn gái của ta Mễ Tuyết!"

Trương Dương khẽ mỉm cười, loại này nữ tử đòi trước hay là đối với hắn có nhất định lực hấp dẫn, hiện tại không thể được.

Trước tiên không nói hắn bây giờ tuổi, liền bên cạnh hắn Mễ Tuyết đều so với bé gái này cường nhiều, chỉ ít Mễ Tuyết so với nàng càng còn trẻ hơn, càng xinh đẹp hơn.

"Trương tiên sinh, bạn gái của ngươi rất đẹp, rất ước ao ngươi!"

Dương Linh khẽ mỉm cười, nét cười của nàng có vẻ rất có sức mê hoặc, hoàn quay về Trương Dương nhẹ nhàng liếc mắt đưa tình, Trương Dương phát hiện, đó là một rất yêu mỹ nữ nhân, nàng mỗi cái động tác, mỗi cái ánh mắt, đều rất có có sức mê hoặc.

"Đa tạ Dương tiểu thư khoa trương, chúng ta là tới mua xe, nếu như không có thích hợp xe, chúng ta chỉ có thể nói tiếng tiếc nuối!"

Trương Dương khẽ cười trả lời một câu, nữ nhân này rất thú vị, ở chỗ này cố ý bày ra nàng mê hoặc, mục đích cũng bất quá là muốn cho Mễ Tuyết chịu chút giấm mà thôi.

Trương Dương trực tiếp cho thấy ý tứ của hắn, bọn họ là đến mua xe, không xe liền đi, người những này tiểu xiếc cũng không cần diễn.

Dương Linh trong mắt thì lại tránh qua đạo kinh ngạc, lại khôi phục lại.

"Trương tiên sinh, ngài là Tô công tử bằng hữu chứ?"

Dương Linh nhẹ giọng nói rằng, lần này không giống vừa nãy như vậy, giống như trong nháy mắt thay đổi một người tựa như.

Trương Dương trong lòng cũng âm thầm kinh ngạc, đều nói nữ nhân thiện biến, lời này vẫn đúng là không giả, trước mắt nữ tử này ngay khi trước mặt của mình lập tức có cực đại thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 186: Thêm rất nhiều thực tập sinh

Trương Dương nhẹ giọng cười nói, kỳ thực nữ nhân này nói công tử là ai hắn biết rõ.

Tô Triển Đào đưa hắn xe thời điểm cũng đã nói, cái này xe hành lão bản là hắn bằng hữu, mà nữ nhân này dám ở chỗ này như vậy cùng hắn nói lời như vậy, không chút nào để xe sự, thân phận của nàng đã vô cùng sống động.

Một cái điểm công nhân, là không thể nào cùng khách hàng, vẫn là tới mua đồ khách hàng lung tung mù tán gẫu, không đi làm chuyện làm ăn.

Có thể không có kỳ chút nào làm như vậy, chỉ có lão bản.

Trương Dương cũng không nghĩ tới, Tô Triển Đào vị này bán xe bằng hữu là một nữ nhân, vẫn là tuổi tác so với hắn phải lớn hơn nữ nhân.

"Trương tiên sinh ngài thật hội nói giỡn, còn có thể có cái nào Tô công tử, bất quá ngài có thể mở Tô công tử xe thật làm cho ta cùng bất ngờ, theo ta được biết, hắn chuyện này chiếc yêu xe chưa bao giờ cho người khác mượn, ta mượn cũng không được!"

Dương Linh cười một tiếng, lại mang ra một cổ mị thái, nàng một câu nói kia một cái dáng vẻ biến hóa, vẫn đúng là để Trương Dương có chút không chống đỡ được.

Trương Dương nói: "Xem ra ta phi thường vinh hạnh, quay đầu lại nhất định phải cố gắng khao khao gia hỏa này!"

"Trương tiên sinh muốn mua gì xe!"

Dương Linh lè lưỡi liếm liếm môi, nàng động tác này mang ra sức mê hoặc càng to lớn hơn, có thể nàng nhân nhưng hỏi mua xe sự, khiến người ta cảm thấy có chút sát phong cảnh.

"Nói một câu người đừng để ý, các người nơi nào còn thật không có ta yêu thích xe, nếu như không tìm được thích hợp, ta sẽ không mua, cũng không muốn được thông qua!"

Trương Dương cười nói, lại nhẹ nhàng vỗ vỗ Mễ Tuyết tay nhỏ.

Mễ Tuyết vẫn đều đều không nói gì, bắt quá tay nhưng vẫn chăm chú lôi kéo Trương Dương, trước mắt cái này Dương Linh làm cho nàng có một cổ bản năng phản cảm, nàng đối với nữ nhân này đề phòng, nàng cảm giác nữ nhân này so với Khải Toàn Lâu Lương Yên nguy hiểm còn to lớn hơn.

"Xem ra Trương tiên sinh ánh mắt rất cao, theo ta được biết, cuối tuần Hồ Hải có cái quốc tế xe triển lãm, Trương tiên sinh muốn mua thích hợp xe, có thể đi nơi nào nhìn!"

Dương Linh thân thể nhẹ nhàng tựa ở bên cạnh một chiếc BMW trên xe, nàng thân thể nghiêng thời điểm, càng hiện ra nàng hoàn mỹ vóc người.

Đặc biệt là nàng trước ngực búp lác đà, vào lúc này xem ra dị thường kiên cường.

"Cuối tuần thời gian nào?"

Trương Dương thần tình không có bất kỳ biến hóa, nhẹ giọng hỏi một câu.

"Chủ nhật, ngày đó ta cùng Tô công tử đều sẽ đi, nếu như Trương tiên sinh có thời gian, đến thời điểm khá dễ dàng thời!"

Dương Linh lại đứng thẳng người, trong mắt không tự nhiên tránh qua đạo thất vọng.

Nàng vừa nảy những động tác này, xác thực là cô ý tại khiêu khích Trương Dương, hoặc là nói thăm dò Trương Dương, nhưng đáng tiếc Trương Dương căn bản không có bất kỳ phản ứng nào, làm cho nàng có loại đàn gảy tai trâu cảm giác.

"Không thành vấn đề, đến thời điểm ta sẽ cùng Triển Đào liên hệ!"

Trương Dương gật đầu một cái, nói xong liền trực tiếp cáo từ, không có hấn yêu thích xe, lại biết có xe triển lãm muốn tổ chức, hấn không cần thiết tiếp tục lưu lại nơi này.

Có thời gian này, còn không bằng đi xà xưởng mua điếm xà, trở lại dứt cho tiểu Thiểm Điện ăn.

Nhìn Trương Dương rời khỏi bóng lưng, Dương Linh khoe miệng dần dần bay lên một nụ cười, cũng không biết tại cái kia đang suy nghĩ cái gì.

"Trương Dương, ta không thích nữ nhân này!"

Lên xe, Mễ Tuyết đột nhiên nói một câu, nét mặt của nàng còn có chút rầu rĩ không vui.

Vừa nảy nữ nhân kia có thể có mấy cái rõ ràng câu dẫn Trương Dương động tác, quả thực liền đem nàng giữa trời khí, phảng phất không tồn tại tựa như, như không phải là vì Trương Dương mặt mũi, nàng đã sớm tức giận.

"Kỳ thực ta cũng không thích, Mễ Tuyết người yên tâm, trong lòng của ta chỉ có người!"

Trương Dương khẽ mỉm cười, Mễ Tuyết tâm tình hấn rất có thể hiểu được, nếu là có nam nhân nào dám ở trước mặt của hấn câu dẫn Mễ Tuyết, nắm đầm của hấn đã sớm huy lên rồi.

"Ta thì cũng thôi, trong lòng của ta vĩnh viễn chỉ có người một cái!"

Mễ Tuyết ngọt ngào nở nụ cười, trả lại cho chính tại lái xe Trương Dương một cái khẽ hôn, để Trương Dương xe đều mở sai lệch không ít.

Từ xe thị đi ra, Trương Dương rất nhanh tìm tới một cái bán xà địa phương, mua hai mươi cái độc xà, đồng thời còn cho chuyện này bán xà một cái địa chỉ, để hấn mỗi cách mười ngày cho mình đưa một nhóm xà quá khứ.

Thiểm Điện chỉ ăn hoạt độc xà, như vậy một lần thì không thể mua quá nhiều, bằng không thì còn muốn nuôi nấng những này xà.

Vì cho Thiểm Điện gửi khẩu phần lương thực, Trương Dương hoàn chuyên môn mua cái đóng kín xà lồng sắt, những này độc xà độc tính không phải đặc biệt đại, có thể vạn nhất chạy đến cũng như vậy phiền phức, trong nhà cũng không bình thường chỉ hấn một người.

Mua xong xà sau, Trương Dương lại đi mua chút dược liệu, ba sắc quả ở trên người hấn đã lâu rồi, hấn vẫn đều phối dược, chủ yếu chính là phối dược không đủ.

Phối loại này linh dược dược liệu cần thiết rất nhiều, hoàn đều cần một ít nhiều năm phân hao dược liệu.

Có chút tiệm thuốc đều không có, cần dự định, như món dược liệu này sau khi đến, hấn liền khả dĩ bắt tay phối trí linh dược.

Chờ phối trí dược rồi ba sắc quả linh dược, hấn nội kinh khôi phục sẽ nhanh hơn, tin tưởng không tốn thời gian dài liền có thể đạt đến đòi trước trạng thái đỉnh cao.

Buổi chiều Mễ Tuyết đi tìm Nam Nam cùng tiểu ngọc, Trương Dương thì lại đơn độc đi một chuyến Tam Viện.

Nói cẩn thận thực tập, kết quả thêm mấy ngày ban liền ngay cả liền xin nghỉ, một tuần chỉ một ngày công tác thời gian cũng không thể bảo đảm.

Điều này làm cho Trương Dương trong lòng mình đều cảm giác thấy hơi không yên tâm, buổi chiều về Tam Viện nhìn, thuận tiện cùng Vương chủ nhiệm thương lượng hạ, xem làm sao bổ về trước đó xin nghỉ ghi nợ những công việc kia thời gian.

Ngày hôm nay không phải cuối tuần, Tam Viện có không ít nhân, bắt quá đi vào bệnh viện sau khi, Trương Dương cảm giác người ở đây khí so với trước đây vượng không ít, không phải bệnh nhân hơn nhiều, mà là bác sĩ cùng hộ sĩ đều biến hơn nhiều.

"Trương bác sĩ, ngài về!"

Trương Dương vừa tới khoa phụ sản địa trên đầu, liền gặp được ba cái hộ sĩ, đi ở chính giữa cái kia hộ sĩ, hoàn kinh hi cùng Trương Dương chào hỏi.

"Ngươi là, Hồ hộ sĩ?"

Cái này hộ sĩ tháo xuống khẩu trang, Trương Dương nhận ra, đây chính là khoa phụ sản hộ sĩ Hồ Diệp.

Cũng không phải là Trương Dương ký ức rất tốt, kỳ thực hẳn tại khoa phụ sản nhận thức hộ sĩ rất ít, cũng là Hồ Diệp một cái, Hồ Diệp vẫn là chủ động cùng hắn dặn dò qua sau khi mới lộ nhận thức.

"Trương bác sĩ, không nghĩ tới ngài còn nhớ rõ ta!"

Hồ Diệp có vẻ rất hưng phấn, Trương Dương nhớ tới nàng tựa hồ là kiếm rất vui vẻ sự, điều này làm cho Trương Dương hơi có chút thẹn thùng.

"Ta vừa nãy phát hiện, làm sao có thêm nhiều người như vậy?"

Trương Dương dò đi mở lời đề, hẳn đã chừng hai mươi thiên không có tới đi làm, nhìn trở về mang đến cho hắn một cảm giác biến hóa rất lớn.

"Năm nay nghỉ hè bệnh viện đột nhiên tiến vào rất nhiều thực tập sinh, so với năm rồi muốn nhiều vài lần, đây là Tiểu Lý cùng tiểu Vương, các nàng cũng như vậy thực tập hộ sĩ, các nàng đều là thị vệ giáo học sinh!"

Hồ Diệp giải thích, bên người nàng hai cái nữ hài có vẻ càng nhỏ hơn, nhìn Trương Dương hoàn đều mang theo hiếu kỳ.

"Là như vậy, thực tập bác sĩ cũng tiến vào?"

Trương Dương gật đầu một cái, hẳn thiếu chút nữa đã quên rồi, nghỉ hè xác thực có rất nhiều trường học bắt đầu thực tập, hẳn là bệnh viện có ý tuyển mộ đến thực tập sinh, là đi bệnh viện thủ tục, cũng không phải là thông qua trường học.

Chuyện này chủ yếu là bởi vì Trương Dương không có bằng cấp bác sĩ, bắt quá hắn chỉ cần tại Tam Viện thực tập mãi ba năm, bằng cấp bác sĩ nhất định có thể nắm bắt tới tay.

"Tiến vào, tiến vào thật nhiều, giống như còn các ngươi nữa trường học học sinh!"

Hồ Diệp lại giải thích lên, ngoại trừ Trương Dương trường học, còn có tỉnh y học viện, tỉnh trung y đại học, Giang Đông đại học như vài cái trường học học sinh.

Hồ Diệp giảng rất nhiều, hơn nữa rất tỉ mỉ, thậm chí nguyên nhân đều nói ra.

Bởi vì quốc gia không bao phân phối, những học sinh này sau đó liền muốn tự mưu lối thoát, Bộ giáo dục đối với bọn hắn năng lực cá nhân liền càng coi trọng, ngày hôm nay gia tăng thực tập độ mạnh yếu.

Đặc biệt là y học phương diện, mỗi cái bệnh viện đều bị sai khiến không ít thực tập sinh, mỗi cái trường học học sinh cũng đều phân tán tại các bệnh viện lớn, cái này bệnh viện thực tập sau khi, sau đó còn muốn đi mặt khác bệnh viện thực tập.

Vậy cũng là là để bọn hắn nhiều học, nhiều luyện, mau chóng nắm giữ tốt tri thức, tăng cao năng lực cá nhân.

"Đa tạ ngươi nói cho ta biết nhiều như vậy, các ngươi trước tiên vội đi, ta đi tìm Vương chủ nhiệm!"

Trương Dương cuối cùng cười nói một câu, có rất nhiều thực tập sinh tại, cũng có thể trình độ nhất định thượng giám sát bệnh viện bác sĩ công tác áp lực, đương nhiên, những này thực tập sinh cũng không phải là không công sử dụng, ít nhất phải để bọn hắn có chân chính thực tiễn cơ hội.

Trương Dương sau khi nói cảm ơn trực tiếp rời khỏi, hẳn đi qua sau khi, Hồ Diệp hoàn lạnh lẽ nhìn lên bóng lưng của hắn.

"Hồ tỷ, hẳn là ai vậy a?"

Chờ Trương Dương xoay chuyển cong, triệt để không còn thân ảnh sau khi, Hồ Diệp bên người một cái tiểu hộ sĩ mới lộ nhỏ giọng hỏi một câu.

Mặt khác một cái tiểu hộ sĩ cũng trông mắt con mắt nhìn Hồ Diệp, vừa nãy Hồ Diệp đối với Trương Dương thái độ cũng không bình thường giống như vậy, so với khác bác sĩ càng tốt hơn.

"Hắn a, cũng như vậy một cái thực tập sinh, vẫn là chúng ta khoa phụ sản!"

Hồ Diệp hé miệng cười cười, Trương Dương thân phận tại Tam Viện chính là tối quái một cái, hắn là thực tập sinh, nhưng lại không ai dám đem khi thực tập sinh đối đãi, coi như là viện trưởng, đối với hắn tất cả đều là khách khách khí khí.

"Thực tập sinh, không thể nào a, lần này khoa phụ sản thực tập sinh chúng ta đều gặp gỡ, nam rất ít, không có hắn a!"

Cái kia hộ sĩ kinh ngạc kêu một tiếng, hoàn rất nghi hoặc nhìn Hồ Diệp.

"Hắn cũng không phải là đám này đi vào, là trước đó liền tiến vào, so với các người sớm không tới một tháng!" Hồ Diệp lắc đầu một cái, bên cạnh hai cái tiểu hộ sĩ càng thêm mê hoặc.

"Trước đó đi vào cũng không đúng a, trước đó đi vào chúng ta càng hắn là gặp gỡ, chúng ta có thể đều nửa tháng rồi!"

Khác một cái tiểu hộ sĩ lại hỏi một câu, các nàng đã thực tập nửa tháng, có thể nói khoa phụ sản hết thấy thực tập sinh, thậm chí hết thấy bác sĩ các nàng đều biết, hai người khả dĩ khẳng định, các nàng đều chưa từng thấy qua Trương Dương.

"Đó là bởi vì hắn thượng bao lâu ban xin mời giả, ta cũng bình thường có ba cái cuối tuần không nghe thấy tin tức của hắn!"

Hồ Diệp nhẹ khẽ cười, hai cái tiểu hộ sĩ nhưng trợn to hai mắt, trong đó một cái hoàn không nhận được hỏi: "Cái này không thể nào đi, sao có thể thỉnh thời gian dài như vậy giả!"

Một cái thực tập sinh, lại dám xin nghỉ ba cái cuối tuần, tại những khác bệnh viện đừng nói ba cái cuối tuần, chính là ba ngày phòng chừng bệnh viện đều không ở muốn hắn.

Chỉ ít các nàng gặp gỡ nhiều như vậy thực tập sinh, không có cái nào dám như vậy đi làm.

"Hắn không giống nhau, người khác không thể làm sự hắn khả dĩ, hắn tại chúng ta bệnh viện thực tập, mỗi tuần chỉ hai lần trước ban, mỗi lần hoàn chỉ có nửa ngày!"

Hồ Diệp cười càng sáng lạn hơn, nói tới Trương Dương sự nàng tựa hồ rất vui vẻ, mà Trương Dương như vậy thực tập sinh, cũng đúng là bọn họ bệnh viện trường hợp đặc biệt, cận thứ một vị.

Hai cái tiểu hộ sĩ nhìn nhau, hai người đều phát hiện đối phương trong mắt khiếp sợ.

Thực tập hoàn chỉ hai lần trước ban, một lần chỉ có nửa ngày, chuyện này không phải thực tập a, quả thực chính là nghỉ phép, như vậy thực tập sinh bọn họ đừng nói thấy, chính là nghe đều không có nghe từng nói.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 187:Có người giả mạo

Gặp phải phần lớn là người trẻ tuổi, có hộ sĩ cũng có thực tập bác sĩ, bọn hắn đều ăn mặc bạch áo dài, Trương Dương chỉ là ăn mặc phổ thông thường phục, những người này ai cũng không đem Trương Dương xem là đồng nghiệp của bọn hắn.

Do dự hạ, Trương Dương trực tiếp đi tới Vương Quốc Hải văn phòng.

Ngày hôm nay không phải hắn đi làm thời gian, liền tính muốn trực tiếp bỏ ban cũng phải đi báo cái đạo, bệnh viện đã đối với hắn đủ trường hợp đặc biệt, hắn không thể làm tiếp chút để bệnh viện làm khó dễ sự.

Đến Vương chủ nhiệm văn phòng, mới biết được hắn không ở này, đã đi tới đại văn phòng nơi nào.

Trương Dương lắc đầu một cái, chỉ có thể lại đi về, đại văn phòng vị trí không ở bên này, là hắn mới vừa tới quá địa phương.

"Ta cho là nên trước tiên làm phúc bích kết tràng tạo lữ, làm tiếp niệu lữ tu bổ, sau một tháng, làm tiếp giải phẫu!"

Vừa tới đại cửa phòng làm việc, bên trong liền truyền đến đạo âm thanh, Trương Dương thoáng ngừng hạ, sau đó đi vào bên trong phòng làm việc.

Văn phòng rất nhiều người, chỉ ít có ba mươi người, rất nhiều người đều là đứng bên ngoài vì đi vào trong xem, tại tận cùng bên trong đang có mấy cái bác sĩ ngồi ở đó, Vương chủ nhiệm ngay trong đó.

Trên tường vẫn mang theo mấy cái cuộn phim, mới vừa nói thoại chính là Lư Triều Cường, Lư Triều Cường cũng coi như là phụ khoa một cái so sánh với có tiếng bác sĩ.

"Lư bác sĩ kiến nghị rất ổn thỏa, ta cho rằng có thể được!"

Bên cạnh có cái bác sĩ cũng lên tiếng nói một câu, nhìn bọn họ những người này đáng vẻ, Trương Dương trên ngựa : lập tức rõ ràng, những người này là tại hội chẩn.

Có thể đem Vương chủ nhiệm điều kinh động lại đây hội chẩn, hoặc là bệnh tình phức tạp, hoặc là chính là lai lịch của bệnh nhân có chút đại, Trương Dương lặng lẽ đứng ở phía sau, không có đi vào quấy rối bọn họ.

"Người là ai?"

Hắn mới vừa dừng lại, bên người một người mặc bạch áo dài nữ bác sĩ liền hướng về hắn hỏi một câu, xem tuổi của nàng không lớn, Trương Dương trước đây cũng chưa từng thấy qua, hắn là mới đi vào thực tập sinh.

"Nơi này không cho phép người ngoài đi vào, người vẫn là đi ra ngoài trước đi!"

Trương Dương vẫn chưa trả lời, bên cạnh hắn lại có một người nói với hắn thoại, lần này nói chuyện chính là cái nam bác sĩ, cũng rất tuổi trẻ , tương tự là Trương Dương chưa từng thấy người.

Trương Dương có chút dở khóc dở cười, hắn chỉ là có đoạn thời gian không có tới bệnh viện, làm sao lại biến thành người ngoài.

Nói đến, hắn đi vào thời gian có thể so với những người này muốn sớm.

"Ta là ở đâu thực tập sinh, không phải người ngoài!"

Trương Dương không thể làm gì khác hơn là nhỏ giọng giải thích một câu, bên cạnh hắn lập tức liền có bốn người đồng thời nhìn về phía hắn.

Bốn người, tam nữ một nam, tất cả đều mang theo nghi hoặc, nam kia lông mày vẫn chăm chú nhíu, trên dưới không ngừng mà đánh giá Trương Dương.

"Người nói người là thực tập sinh, người là cái nào trường học? Tại sao không có xuyên đồ lao động?" Trước đó hỏi hắn thoại bé gái kia, lại trực tiếp hỏi một câu.

"Ta là trường kinh đại học y học viện thực tập sinh, ta mới vừa mới về, còn chưa kịp xuyên!"

Trương Dương báo ra chính mình trường học, bắt đầu dĩ giải thích nguyên nhân.

Kỳ thực hắn có thể không để ý tới bọn họ, trực tiếp đem Vương chủ nhiệm gọi ra, bất quá này sẽ Vương chủ nhiệm chính đang hội chẩn, hắn không muốn đi quấy rối, những người này cũng coi như là hắn sau đó đồng sự, Trương Dương không muốn cho đại gia lưu lại một lúc nào phối ấn tượng.

"Lư Thành, hắn là trường học các người?"

Bé gái kia trên ngựa : lập tức ngừng đầu, quay về đối diện nam kia sinh hỏi, nam sinh điều phía dưới, nhỏ giọng nói rằng: "Ta không biết, ta không nhận ra hắn, chúng ta đi vào nhóm người này cũng không có hắn!"

Nguyên lai người nam này sinh ra được là Trương Dương đồng học, bất quá hắn và Trương Dương không cùng khóa, hắn là đại ngũ học sinh, năm nay vừa bắt đầu thực tập.

Đại ngũ bình thường đều bất quá hỏi trường học sự, Trương Dương ở trường học cũng chỉ là tại hội học sinh ra điểm danh, nhận thức hắn cũng không có nhiều người.

"Người đến cùng là ai? Tới nơi này làm lúc nào đây?"

Nghe nam kia sinh phủ nhận, mấy nữ nhân âm thanh lập tức đều hỏi lên, chu vi lại có vài người bị bọn họ kinh động.

"Ta đúng là nơi này thực tập sinh, y phục của ta vẫn ở chỗ này nè, ta lập tức lấy ra đồ!"

Trương Dương bắt đầu dĩ điều phía dưới, trong lòng cũng đỉnh uất ức.

Xin nghỉ thời gian dài một ít, trở về lại bị xem là người ngoài, này truyền đi cũng là cái chuyện cười.

Người ở bên trong vẫn tại hội chẩn, rất nhiều thực tập sinh đều tại cái kia chăm chú nghe, Trương Dương cũng không quấy rầy bọn họ, liền chính mình đi tới mở ra ngăn tủ, xuất ra hần được lưu giữ trong này quần áo, trực tiếp sáo ở tại trên người.

Bạch áo dài mặc vào đến đơn giản, cũng không cần đi chuyên môn phòng thay đồ.

Mấy nữ nhân thực tập sinh, nhìn thấy Trương Dương sau khi mặc quần áo đều ánh mắt sáng lên, mới vừa rồi còn không cảm giác gì, có thể Trương Dương thay đổi y phục sau, vẫn đúng là rất giống một cái bác sĩ, rất có chứa bác sĩ phong phạm.

Các nàng đều là học y, đối với bác sĩ có loại đặc thù tình cảm, nhìn thấy Trương Dương như vậy, mấy cái trong lòng cô bé đều đối với Trương Dương ấn tượng có cực đại cải thiện.

Chỉ ít lúc này các nàng không có ở đem Trương Dương khi tặc như thế đến xem.

"Không đúng, người thực tập công bài đây?"

Cái kia gọi Lưu Thành nam sinh rất đồ kị nhìn Trương Dương, hần thật giống như phát hiện lúc nào, vừa vội cấp hỏi một câu.

"Thực tập công bài, lúc nào thực tập công bài?"

Trương Dương có điểm không hiểu ra sao, cái kia mấy cái đối với hần thay đổi ấn tượng nữ sinh, cũng đều một lần nữa cảnh giác lên.

"Mỗi cái trường học học sinh đều có chứa một cái thực tập công bài, mặt trên có bọn họ thực tập mã hóa, chính là cái này, người đây?"

Lưu Thành lại nói một câu, vẫn chỉ chỉ dừng ở ngực một tấm bảng.

Trương Dương lúc này mới chú ý tới, mỗi người bọn họ hần ngực thật sự dừng một tấm bảng nhỏ, mặt trên đều có một cái mã số, liền hần không có.

Trương Dương nhìn thoáng qua, nói rất thành thật: "Ta không có công bài, ta là trước đó đi vào thực tập sinh, không lĩnh quá lúc nào công bài!"

Hần xác thực không có, lúc trước Vương Quốc Hải cũng không nói cho hần biết còn có thực tập công bài việc này, hần còn muốn một hồi tái đi hỏi hỏi Vương Quốc Hải, vì làm lúc nào chính mình không có.

Chuyện này, Trương Dương vẫn đúng là oan uổng Vương Quốc Hải.

Thực tập công bài cái khác thực tập sinh đều có, cái kia là bởi vì bọn họ đều là từ trường học phái lại đây, muốn thống nhất quản lý, Trương Dương là trường học trực tiếp tuyển mộ thực tập sinh, là khi chính thức công đối đãi, đương nhiên sẽ không có lúc nào thực tập công bài.

"Người là trước đây thực tập sinh? Chúng ta là nhóm đầu tiên, cũng không nghe nói trước đây có lúc nào thực tập sinh đi vào?"

Trước đó nói chuyện nữ hài nhú nhú mảy, Trương Dương xem ra thật sự rất giống bác sĩ, các nàng rất không muốn tin tưởng Trương Dương là giả mạo.

Nếu như là giả mạo, cái kia chứng minh Trương Dương có ý đồ riêng, cũng tổn hại Trương Dương tại các nàng trong lòng vừa khá hơn hình tượng.

"Ta là một mình vào đây, không có phân lúc nào phê thử, các người không tin cũng không có cách nào!"

Trương Dương bắt đắc dĩ than buông tay, việc này thật làm cho hần cảm giác không được tự nhiên.

Xin nghỉ trở về đi làm, chu vi đồng sự lại không nhân nhận thức hần, chuyện như vậy vẫn đúng là để Trương Dương có loại không biết nên khóc hay cười cảm giác, bất quá điều này cũng tại không được người khác, ai bảo hần lâu như vậy đều không về bệnh viện.

"Các người ở bên ngoài sao lúc nào đây?"

Ngồi ở bên trong Vương Quốc Hải đột nhiên kêu một tiếng, trong thanh âm vẫn mang theo cổ uy nghiêm, hết thấy đứng thực tập sinh đều quay đầu, nhìn về phía Trương Dương bọn họ.

Cái kia mấy nữ sinh cũng không dám nói tiếp nữa, Vương chủ nhiệm ở trong lòng của các nàng tuyệt đối là cao cao tại thượng người.

Lưu Thành liếc nhìn Trương Dương, hơi do dự hạ, lúc này mới lớn tiếng nói: "Vương chủ nhiệm, có người giả mạo chúng ta thực tập sinh, muốn trà trộn vào đến, chúng ta vừa này chính là lại hỏi dò hần!"

"Giả mạo thực tập sinh?"

Tận cùng bên trong Vương Quốc Hải là đang ngồi, cũng không nhìn tới bên ngoài Trương Dương, cái khác thực tập sinh môn đều đánh giá Trương Dương, trong ánh mắt vẫn đều mang theo nghi hoặc.

Xem Trương Dương dáng vẻ không hề giống, bất quá bọn họ xác thực cũng không nhận ra người này.

Trương Dương bị bọn họ xem lại có chút lúng túng, Vương Quốc Hải này sẽ cũng đứng lên, người chung quanh vội vàng đều cho hắn tránh ra đường.

"Trương Dương, người lúc nào trở về!"

Thấy là Trương Dương, Vương Quốc Hải đột nhiên sùng sốt một chút, lập tức kinh hãi kêu lên.

Trương Dương lần này thỉnh giả rất dài, cũng không nói trở về cố định ngày, Vương Quốc Hải còn tưởng rằng hắn đến các loại : chờ nghỉ hè khai giảng sau mới có thể trở về.

Hắn đem Trương Dương xin nghỉ, xem là nghỉ về nhà.

"Vương chủ nhiệm, ta ngày hôm qua mới vừa trở về, này không ngày hôm nay trở về bệnh viện tới!"

Trương Dương sờ sờ đầu, bị người hiểu lầm cảm giác vẫn đúng là không bị, cũng may Vương Quốc Hải tại này, bằng không thì chỉ có thực tập sinh, hắn vẫn đúng là nói không rõ.

"Người trở về vừa vặn, sắp tới bên trong đến, chúng ta này đang có phiền phức ca bệnh!"

Vương Quốc Hải trực tiếp đi tới Trương Dương bên người, không khỏi phân trần liền đem hắn kéo đến tận cùng bên trong, chu vi thực tập sinh đều xem ở lại : sùng sờ, đặc biệt là cái kia gọi Lưu Thành nam sinh.

Vương Quốc Hải ở trong mắt bọn họ nhưng là nhất là nghiêm túc người, bình thường còn có người lên lút kêu lên hắn mặt lạnh chủ nhiệm.

Vương chủ nhiệm cùng bọn hắn những này thực tập sinh nói chuyện số lần đều rất ít, càng không có đối với cái nào thực tập sinh từng có đặc thù đãi ngộ, xem Vương Quốc Hải đối với Trương Dương thái độ, rất nhiều người đều có chút mơ hồ.

"Lẽ nào hắn không phải thực tập sinh, là bệnh viện bác sĩ?"

Lưu Thành, còn có mấy bé gái kia, trong đầu đều bỗng nhiên nổi lên ý nghĩ này, Trương Dương vốn chính là nơi này bác sĩ, vậy thì có thể giải thích hắn vì làm lúc nào không có thực tập công bài, bác sĩ khẳng định không có cái này.

Có bác sĩ mời nghỉ dài hạn, bọn họ không nhận ra cũng bình thường, bất quá này Trương Dương đã chính mình thừa nhận là thực tập bác sĩ, nào có chính thức công nói mình là thực tập công, cái này cũng là mấy người bọn hắn mơ hồ nguyên nhân.

"Đến, các bạn học, ta đến cho đại gia giới thiệu một thoáng, đây là chúng ta bệnh viện thực tập bác sĩ Trương Dương, hắn so với các người sớm tới một người nguyệt, bất quá thành tích của hắn có thể so với các người hảo nhiều!"

Đem Trương Dương kéo đến bên trong, Vương Quốc Hải liền cười đem Trương Dương giới thiệu cho đại gia.

Bên cạnh Lưu Triều Cường oán hận liếc nhìn Trương Dương, trên ngửa : lập tức càng làm đầu chuyển đến một bên, làm như không nhìn thấy Trương Dương.

Lần trước cái bệnh kia nhân, đã bị Trương Dương cho đoạt đi, cái bệnh kia nhân cuối cùng làm giải phẫu, giải phẫu rất thành công, bây giờ bệnh nhân đã xuất viện về nhà, bệnh viện tính chất tượng trưng cho hắn một ít dinh dưỡng phí.

Bởi vì trị hết cái bệnh này nhân, khoa phụ sản còn bị bệnh viện biểu dương một thoáng, khoa phụ sản chiếm được 20 ngàn nguyên tiền thưởng, mà phụ trách cái bệnh này nhân Vương chủ nhiệm đơn độc chiếm được 10 ngàn đồng tiền thưởng.

Bất quá ai cũng rõ ràng, này tiền thưởng là Trương Dương, Vương Quốc Hải cũng từng biểu thị quá, các loại : chờ Trương Dương trở về này bút tiền thưởng liền giao cho hắn.

Điều này làm cho Lưu Triều Cường trong lòng càng không bằng lòng, hắn vẫn cho rằng, đây là hắn phụ trách bệnh nhân, bất kể là cuối cùng vinh dự, vẫn là cái kia 10 ngàn tiền thưởng, đều hắn là thuộc về hắn mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 188: Ta ra tay , hoàn toàn không thành vấn đề

Những này mới từ trường học đi ra, vẫn không tốt nghiệp học sinh kỳ thực vẫn đều rất đơn thuần, trong lòng mỗi người muốn lúc nào, trên mặt đều sẽ biểu hiện ra.

Phần lớn người, đều là mang ra thần sắc hâm mộ.

Có thể bị Vương chủ nhiệm như vậy khích lệ thực tập sinh, bọn họ vẫn là lần đầu tiên gặp phải, bình thường cái nào thực tập sinh, có thể cùng hắn nhiều nói hai câu liền rất tốt.

Cũng có chút nhân trong mắt chỉ có đồ kị, nghĩ bị chủ nhiệm khích lệ người hẳn là mình mới đúng, mình tại sao xem đều so với Trương Dương mạnh hơn.

"Vương chủ nhiệm nói đúng, Trương Dương tuyệt đối là chúng ta thực tập sinh một người lợi hại nhất, liền viện trường đều nhiều hơn thứ tán thưởng hẳn, nói hẳn tất nhiên là chúng ta ba viện tương lai trụ cột tài năng!"

Lưu Triều Cường đột nhiên nói một câu, trên mặt vẫn mang theo cổ vũ hại nộ cười, không người biết vẫn đúng là cho là hẳn là đang khen tán Trương Dương.

Trương Dương nhìn hẳn một cái, tiểu lý tàng đao, dĩ nhiên ngoạn nổi lên phùng giết.

Về phần sao, những thứ này đều là phổ thông thực tập sinh mà thôi, trong bọn họ có thể hay không có người ở lại ba viện công tác đều là ẩn số, nói với bọn hắn những này một điểm dùng đều không có.

Huống chi, chính mình một tuần chỉ trên một ngày ban, cùng những này thực tập sinh cũng sẽ không có quá nhiều gặp nhau.

Lưu Triều Cường vẫn là có nhất định uy lực, đối với Trương Dương sản sinh đồ kị người càng nhiều, bọn họ đều là học y học sinh, tốt nghiệp sau khi lý tưởng nhất đơn vị tự nhiên là bệnh viện.

Ba viện tại toàn bộ trường kinh đô có không nhỏ tiếng tăm, nếu là có thể ở lại chỗ này công tác, vậy cũng bằng phùng lên bát sắt, cả đời áo com không lo.

Lưu Triều Cường nói như vậy, tương đương với nhận định Trương Dương thực tập sau khi kết thúc liền có thể ở lại bệnh viện, tự nhiên để càng nhiều người ghen tỵ, bọn họ nhưng lại không biết, Trương Dương sớm đã có trở thành bệnh viện chính thức công tư cách, chỉ là hẳn không muốn thôi.

"Lưu bác sĩ, Trương Dương tới, tiền đề hẳn cùng đi hội chẩn đi, nhiều nhân, nhiều dòng suy nghĩ!"

Vương Quốc Hải nhân nhạ nhìn Lưu Triều Cường một chút, Lưu Triều Cường "kẻ cẩn thận" nhưng là nổi danh, hẳn vừa nãy thoải ý tứ, Vương Quốc Hải tự nhiên rất rõ ràng.

Điều này làm cho hẳn trong lòng lại có chút bất mãn, Trương Dương nhưng là hẳn thật vất vả tranh thủ đến nhân tài, nếu để cho những khác phòng biết có nhân tại này bắt nạt Trương Dương, vậy còn không lập tức đi đánh báo cáo xin đem Trương Dương muốn qua đi.

Tại Vương Quốc Hải trong mắt, Lưu Triều Cường chính là một điểm cái nhìn đại cục đều không có.

"Cái này, hẳn mới vừa trở về, còn chưa bắt đầu đi làm, cũng không cần đi!"

Lưu Triều Cường hơi nhướn mày, bọn họ hội chẩn cái bệnh này nhân cũng là hẳn tại phụ trách, hẳn bản năng tại kháng cự Trương Dương.

"Không quan hệ, Trương Dương quần áo đều đổi lại, tương đương với bắt đầu đi làm rồi!"

Vương Quốc Hải trực tiếp phát phát tay, rồi hướng Trương Dương nói rằng: "Người xem trước một chút hẳn bệnh lịch, một hồi lại nói, chúng ta kế tục thảo luận một chút!"

Lưu Triều Cường phản đối căn bản không có bất kỳ tác dụng gì, vào lúc này Vương Quốc Hải cũng triển hiện hẳn chủ nhiệm thô bạo.

Ta là chủ nhiệm, ta định đoạt, bệnh nhân là người cũng không được.

Chu vi thực tập sinh môn, cũng đều ước ao nhìn Trương Dương, đãi ngộ này không phải thực tập sinh a, so với chính thức bác sĩ vẫn ngu, bọn họ những người này tự ở chỗ này, chỉ là xem các vị bác sĩ hội chẩn, học tập học tập các tiền bối kinh nghiệm, không có một cái thực tập sinh có thể trực tiếp tham dự vào.

Trương Dương nhẹ nhàng điều phía dưới, cầm lấy ca bệnh, tỉ mỉ nhìn lại.

Nếu tới, vậy thì cho rằng đi làm, bỏ về phía trước xin nghỉ ghi nợ tháng ngày, tất cả mọi người coi trọng bệnh nhân, hẳn xem một chút cũng tốt.

Hẳn là bác sĩ, nếu đem hẳn kéo vào đến hội chẩn, vậy hẳn sẽ đối với bệnh nhân có gắng phụ trách.

Nhìn một hồi, Trương Dương liền hiểu rõ ra, bệnh nhân này đến chính là hậu sản phần lữ đồng phát niệu lữ, cái gọi là phần lữ cùng niệu lữ, chính là chỉ sinh thực khí quan cùng tràng đạo trong lúc đó hình thành dị thường đường hầm, đơn giản mà nói, có chút bài tiết vật chưa bao giờ nên đi ra địa phương đi ra.

Loại này bệnh bình thường đều là giải phẫu chữa trị, cũng không phiền phức, bệnh nhân bệnh có chút đặc thù, đường hầm sâu, hơn nữa không ngừng một chỗ, trực tràng, kết tràng nơi đều có.

Xem xong bệnh lịch, Trương Dương lại nghĩ tới trước đó Lưu Triều Cường theo như lời nói.

Trước tiên làm phúc xích kết tràng tạo lữ cùng niệu lữ tu bổ, khoảng cách một tháng trở lại tu bổ phần lữ, đó là một rất ổn thỏa, cũng rất an toàn giải phẫu kiến nghị.

Vương chủ nhiệm bọn họ lại tự bắt đầu bàn luận, nghị luận tiêu điểm cũng là vừa nảy mấy vị bác sĩ kiến nghị, trong đó Lưu Triều Cường cùng một gã khác bác sĩ đề nghị là trọng điểm, hiện tại chính là thảo luận đến cùng dùng hai người bọn họ ai phương pháp trị liệu.

Phần lớn mọi người có khuynh hướng Lưu Triều Cường, lời đề nghị của hắn trị liệu lên chậm một chút, nhưng ít ra sẽ không xuất hiện vấn đề gì.

"Trương Dương, bệnh lịch xem xong rồi đi, ngươi thấy thế nào cái bệnh này nhân?"

Vương Quốc Hải quay đầu lại liếc nhìn Trương Dương, đột nhiên hỏi một câu, Trương Dương có thể có một tay thần kỳ khó lường châm thuật, mặt khác y thuật của hắn cũng phi thường cao minh, lần trước hoàng cực ca bệnh trên đã chiếm được chứng minh.

"Từ bệnh lịch đến xem, ta tán thành Lưu bác sĩ phương án trị liệu!"

Trương Dương nghĩ đến hạ, lúc này mới nhỏ giọng nói một câu, Lưu Triều Cường nhân không ra sao, nhưng hắn cái này phương án xác thực so với một cái khác bác sĩ khá hơn một chút.

Trương Dương thực sự cầu thị, nhìn việc không nhìn người, hắn sẽ không bởi vì Lưu Triều Cường cùng mình không qua được, liền đi phủ nhận hắn chính xác đồ vật.

Lưu Triều Cường lộ ra vẻ một tia đến sắc, Vương Quốc Hải nhìn Trương Dương một chút, lần thứ hai hỏi: "Vậy ngươi có hay không phương án của hắn?"

"Vương chủ nhiệm, hắn không phải mới vừa nói, phương án của ta hay nhất!"

Lưu Triều Cường đắc ý thần tình trên ngựa : lập tức biến mất, trực tiếp đối với Vương Quốc Hải hỏi một câu, hỏi người khác còn chưa tính, hỏi Trương Dương tổng thể đề hắn cảm giác rất không thoải mái.

"Ta bây giờ hỏi chính là Trương Dương!"

Vương Quốc Hải đột nhiên trợn mắt, Lưu Triều Cường sùng sốt một chút, trên mặt thanh một trận, bạch một trận, cuối cùng quay đầu không nói chuyện.

Vương Quốc Hải khi : ngay ở nhiều người như vậy đối với hắn như vậy, hiển nhiên là chưa cho hắn một điểm mặt mũi.

Hắn lại không nghĩ, vừa nảy hắn trực tiếp đánh gãy Vương Quốc Hải câu hỏi, cũng là không cho Vương Quốc Hải cái này chủ nhiệm mặt mũi hành vi.

"Trương Dương, ngươi nói đi!"

Vương Quốc Hải lại hỏi một câu, nhìn dáng vẻ của hắn, thị phi biết được đạo Trương Dương ý kiến.

Nghĩ đến hạ, Trương Dương mới chậm rãi nói: "Trước tiên làm phúc xích kết tràng tạo lữ cùng niệu lữ tu bổ không sai, cá nhân ta cảm thấy không cần thiết các loại : chờ một tháng lại tiến hành phần lữ tu bổ, có thể mang trong thời gian cách ngắn một chút, một tuần đầy đủ, như vậy bệnh nhân cũng có thể giảm thiểu chút thống khổ, sớm ngày khôi phục!"

"Một tuần, cái này không thể nào!"

Vương Quốc Hải còn chưa nói, Lưu Triều Cường trước tiên kêu lên, vẫn khinh miệt nhìn Trương Dương.

"Đến cùng là thực tập bác sĩ, ngươi có biết hay không, phúc xích kết tràng giải phẫu sau khi ít nhất cũng phải ba cái cuối tuần mới có thể tiến hành những khác giải phẫu, hơn nữa chuẩn bị thời gian, vậy thì cần bốn sao kỳ, ta nói một tháng là ổn thỏa nhất thời gian!"

Lưu Triều Cường chậm rãi nói, tựa hồ đối với chính mình đã kích Trương Dương thật cao hứng.

Bất quá hắn cũng làm cho chu vi đồng đạo thực tập sinh đều nhứ mày, hắn lời này có địa đồ pháo hiểm nghị, đem hết thầy thực tập sinh đều sáo tiến vào.

Bọn họ là thực tập sinh không sai, cũng đều tại học tập, nhưng không phải có thể bị ngươi tùy ý lăng phí, xem thường.

Lưu Triều Cường lời này, có chứa rõ ràng xem thường thực tập sinh ý tứ.

"Trương Dương, Lưu bác sĩ nói không sai, khoảng cách một tuần không thể nào, ít nhất cũng muốn bốn phía thời gian!"

Trương Dương cũng trở về quá mức, đối với Trương Dương nhẹ giọng nói một câu, giải phẫu sau lại giải phẫu khoảng cách thời gian nhưng là cơ bản thường thức, hắn không tin Trương Dương liền điểm ấy cũng không biết, đối với Trương Dương nói như thế hắn cũng rất nghi hoặc.

"Đó là người khác, nếu như ở trên tay ta, một tuần thời gian đủ để!"

Trương Dương cười lạnh một tiếng, cái này Lưu Triều Cường vẫn đúng là khiến người ta buồn nôn, ba phần năm lần đi ra đối nghịch, hắn nói một tuần tự nhiên có chính mình nắm chặt, hơn nữa thuần túy là đứng ở bệnh nhân góc độ đi thi lự, không có bất kỳ tư tâm.

"Một tuần, cái này không thể nào a?"

"Hắn là cái nào trường học thực tập sinh?"

"Sẽ không lại nói mạnh miệng đi!"

Chu vi thực tập sinh môn cũng đều bắt đầu bàn luận, bọn họ đối với Lưu Triều Cường là rất bất mãn, nhưng nhất định phải tán thành như lời hắn nói quan điểm.

Hai người này tu bổ giải phẫu, khoảng cách thời gian tốt nhất là một tháng, như vậy có thể chuẩn bị rất đầy đủ.

"Trương Dương, người thật sự có nắm chắc một tuần là có thể một lần nữa lấy ra thuật?"

Vương Quốc Hải lại hỏi một câu, rất nhiều thực tập sinh đều kinh ngạc nhìn hắn một cái.

Liên tính đối với Vương Quốc Hải không biết người cũng đều rõ ràng, hắn đây là đối với Trương Dương kiến nghị có chút động lòng, bằng không thì căn bản sẽ không đi hỏi như vậy.

Khẩn trương nhất, vẫn là Lưu Triều Cường, hắn sững sờ nhìn Vương Quốc Hải, hắn không nghĩ tới Vương Quốc Hải liền Trương Dương loại lời nói này đều tin tưởng, trái với cơ bản thường thức a.

"Ta ra tay, hoàn toàn không thành vấn đề!"

Trương Dương cười ngạo nghễ, trên người mang theo cổ khổng lồ tự tin, hắn lúc này xuyên chính là bạch áo dài, phối hợp với cổ tự tin này, có chứa một loại khiến người ta nói không ra khí chất được.

Rất nhiều người nhìn thấy Trương Dương bộ dáng này, trong lòng dĩ nhiên đều tin tưởng hắn mấy phần.

"Vương chủ nhiệm, cái bệnh này người là ta tại phụ trách!"

Lưu Triều Cường cau mày, trên ngựa : lập tức lại nói một câu, lần trước Trương Dương liền đem hắn bệnh nhân đoạt đi, hại hắn mất đi tiền thưởng, bằng không thì cái kia 10 ngàn nguyên tiền thưởng chính là hắn.

Việc này vẫn không kết thúc, Trương Dương lại tới cướp bệnh nhân, để hắn không khỏi có chút khẩn trương.

Gia hỏa này, sẽ không suy nghĩ lần trước vì làm lúc nào sẽ mất đi bệnh nhân, hơn nữa này bút tiền thưởng sở dĩ cao như vậy, cũng là bởi vì Trương Dương duyên cớ, đổi thành bọn họ, tiền thưởng sẽ có lại rất nhiều, đây là chủ chí tường mụm hơi Trương Dương thủ đoạn.

Trương Dương dù sao không phải là bọn hắn bệnh viện chính thức công, muốn cho Trương Dương đa số bệnh viện hiệu lực, vậy thì nhiều lắm trả giá một ít.

"Bệnh nhân vẫn là do Lưu bác sĩ phụ trách, ta chỉ phụ trách giải phẫu sau khôi phục là được!"

Trương Dương khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng điều phía dưới.

Hắn thật không có có bất luận là tâm tư gì đi cùng Lưu Triều Cường tranh bệnh nhân, việc nhỏ như vậy hắn căn bản xem không ở trong mắt, lại nói hắn chỉ là thực tập sinh, không thể đơn độc phụ trách bệnh nhân, còn phải tìm người đến trên danh nghĩa, phiền phức rất nhiều.

Đáng tiếc người khác chẳng phải nghĩ, chỉ ít Lưu Triều Cường liền có vẻ rất khẩn trương, phương án trị liệu là hắn, bằng lúc nào đem bệnh nhân nhường ra đi.

Chưa khỏi cái bệnh này nhân, hắn cũng có công lao, không nói tiền thưởng, sau đó thăng cấp lúc nào cũng đều có trợ giúp.

Hắn bộ dáng khẩn trương, còn có Trương Dương không quan tâm chút nào thần tình đều rơi vào những này thực tập sinh trong mắt.

Hai người, một cái căn bản không thèm để ý, một cái khác nhưng có chút khẩn trương, hai người kia phong cách một đôi so với, cao thấp lập phản, rất

nhiều thực tập sinh trong lòng, đều bốc lên một cái tương đồng ý nghĩ.

Này Luru bác sĩ khí độ, làm sao mới chỉ một cái thực tập sinh, xem ra hấn so với cái này thực tập sinh muốn kém rất xa.

Có ý nghĩ này, cũng không chỉ có một nhân, đặc biệt là trước đó cùng Trương Dương nói chuyện mấy người nữ hài tử kia, các nàng vừa bắt đầu còn tưởng rằng Trương Dương là giả mạo, không nghĩ tới hấn thực sự là thực tập sinh, còn là một rất đặc biệt thực tập sinh.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 189:Chân chính bạn học

Hấn còn tưởng rằng Trương Dương đưa ra cái yêu cầu này, chính là muốn đem hấn bệnh nhân cướp đi, đem thuốc về công lao của hấn đều cho cướp đi, cố ý cùng hấn tại đối nghịch.

"Vậy cứ như thế đi, bệnh nhân vẫn là Luru bác sĩ phụ trách, Trương Dương người nếu như có biện pháp để bệnh nhân giải phẫu khôi phục rất nhanh, liền quá khứ hỗ trợ!"

Vương Quốc Hải nhẹ giọng nói rằng, hấn, cũng coi như cho lần này hội chẩn tìm tới cái câu nói.

Chủ nhiệm quyền uy vẫn là rất lớn, cái khác bác sĩ đều không có ở có ý kiến, bất quá bọn hấn đều rất tò mò nhìn Trương Dương.

Giải phẫu sau khôi phục không phải là nói một chút đơn giản như vậy, nói như thế nào cũng là từ trên người hạ đao, chảy huyết.

Còn có, phẫu thuật rất đau đớn nguyên khí, cái này cũng là giải phẫu không thể liên tục một trong những nguyên nhân, lớn tuổi ông lão vì làm lúc nào phẫu thuật phiêu lưu cao, một là thân thể của bọn hấn vốn là không tốt lắm, hai chính là nguyên khí quá yếu.

Mà nguyên khí khôi phục, phiền toái nhất, không có thời gian dài tu dưỡng căn bản không được.

"Có thể, ta không thành vấn đề!"

Trương Dương đầu tiên giờ nhắc tay, gấp sự tình định đi, Luru Triều Cường cũng không thể nói gì hơn, theo gật đầu một cái.

Bệnh nhân vẫn tại trong tay của hấn là được, cái khác hấn liền bất kể, hấn cũng không muốn công lao của mình chấp tay nhường cho, cho tới bây giờ, hấn đều cho rằng Trương Dương là tại cướp công lao của hấn.

Hội chẩn kết thúc, những này thực tập các thầy thuốc cũng đều rời khỏi đại văn phòng, những này thực tập sinh cũng không có đi xa, đều tại chung quanh tìm hiểu Trương Dương tin tức.

Trương Dương lần này thỉnh giả thời gian quá dài, thêm vào hấn đã đến bệnh viện có một chút, gần nhất trong khoảng thời gian này cũng không có người đàm luận hấn.

Điều này cũng làm cho mới tới thực tập sinh cũng không biết tên của hấn.

Nhiều người lực lượng lớn, tin tức tìm hiểu rất cấp tốc, những này thực tập các thầy thuốc đa số có chính mình nhận thức hoặc là quen thuộc bác sĩ, Trương Dương tại ba viện cũng không phải là bí mật gì, rất nhanh sẽ bị bọn họ hỏi thăm được Trương Dương tất cả.

Mỗi cái nghe được tin tức người, tất cả đều tròn to hai mắt.

Cái này Trương Dương, vẫn đúng là giống loại người như bọn hấn cũng là thực tập sinh, nhưng lại là không bình thường thực tập sinh.

Nhân gia là bệnh viện chủ động tuyển mộ đến, đi chính là bệnh viện con đường, nghe nói là viện trưởng phí đi thật lớn kính, bỏ ra rất nhiều mới mời đi theo, ngay cả như vậy, Trương Dương tại bệnh viện một tuần cũng chỉ trên một ngày ban.

Thực tập sinh một tuần chỉ trên một ngày ban, này đặt ở trước đây chính là nói mơ giữa ban ngày.

Này còn không hết, Trương Dương mấy lần tại bệnh viện làm nghề y quá trình cũng bị bọn họ hỏi thăm được.

Ngộ chẩn, xuất huyết nhiều, chỉ dựa vào châm pháp liên cầm máu, vẫn đem người cho cứu lại.

Sau khi bị tỉnh viện chuyên gia kết luận không cách nào cứu trị, quốc nội cũng không có nhân có thể cứu bệnh nhân, mạnh mẽ bị hấn cứu sống, hơn nữa còn khôi phục rất tốt.

Là trọng yếu hơn một điểm, lần này cứu đến người vẫn là cục vệ sinh trường phụ thân.

Cục vệ sinh trường a, liên lụy đường dây này, muốn vào bệnh viện thành chính thức công đó chính là dễ dàng.

Điều này cũng làm cho vô số người vì đó ước ao, nhưng đáng tiếc bọn họ không biết Trương Dương từ chối trở thành chính thức công sự tỉnh, biết, lại không biết nên có bao nhiêu người mà Trương Dương ngốc, lãng phí cơ hội.

Hắn không muốn, có người nguyện ý.

Bất quá những tin tức này cũng làm cho bọn họ rõ ràng, Trương Dương tuy rằng cũng là thực tập sinh, nhưng cùng bọn hắn không giống nhau, Trương Dương là nắm giữ đặc quyền thực tập sinh, biết rồi những này, đối với Vương chủ nhiệm đem Trương Dương kéo qua đi gặp chấn mọi người cũng không có nghi hoặc.

"Thật lợi hại a, Lư Thành, trường học các người có người lợi hại như vậy, người làm sao không biết?"

Trước đó cùng Trương Dương nói chuyện, hiểu lầm Trương Dương là giả mạo người, này sẽ cũng đều tụ tập ở cùng nhau.

Lư Thành cười khò điều phía dưới, nói: "Ta đều non nửa năm không về trường học, vẫn vội vàng liên hệ công tác sự, trường học có chuyện gì ta thật không biết, lại nói hắn là đại ba, so với ta nhỏ hơn một lần!"

Lư Thành này sẽ quả thật có chút phiền muộn, hắn không biết mình trường học dĩ nhiên xuất ra như thế cái ngu nhân.

Này sẽ hắn còn có chút hối hận, sớm biết Trương Dương lợi hại như vậy nên tạo mối quan hệ, nhân gia nhưng là đã cứu cục vệ sinh trường phụ thân, có thể liên lụy hắn đường dây này, hỗ trợ tại cục trường bên kia đi một chút quan hệ, công việc của hắn nói không chắc thì có rơi xuống.

Đối với bọn hắn những này sắp tốt nghiệp học sinh mà nói, tìm tới một phần thích hợp công tác, thì bằng với ổn định sau đó sinh hoạt, đây là cả đời đại sự.

"Vương Đình, người cũng đừng nói Lư Thành, cái này Trương Dương rõ ràng cùng chúng ta không phải đồng nhất loại người, nhân gia sẽ không vì làm công tác phát sầu, chúng ta vẫn là chính mình cố gắng lên!"

Có cái nữ hài đứng ra nói một câu, Lư Thành cảm kích nhìn nàng một cái, vậy cũng là là giúp hắn giải vây.

Kỳ thực ảo não cũng không chỉ bọn họ một cái, như Trương Dương như vậy đặc thù thực tập sinh, liên tính giao không lên bằng hữu, cũng không có thể đắc tội, có thể mấy người bọn hắn vừa nảy hết lần này tới lần khác hoài nghi nhân gia là giả mạo, này biết mấy cái mọi người lo lắng Trương Dương sẽ ghi hận bọn họ.

Khoa phụ sản bên này nghị luận, rất nhanh sẽ truyền đến cái khác phòng.

Rất nhiều thực tập bác sĩ đều đến từ một trường học, đều có bằng hữu của mình, chỉ là vị trí phòng không giống mà thôi.

Trương Dương tên cấp tốc tại hết thầy thực tập sinh bên trong truyền bá, rất nhanh, Trương Dương liền trở thành ba viện bị nghị luận nhiều nhất một người.

Rất nhiều lão bác sĩ cũng bị liên lụy vào, bọn họ đối với Trương Dương chuyện giải càng nhiều, đặc biệt là tận mắt quá Trương Dương chữa bệnh số ít bác sĩ, này sẽ càng là mặt mày hớn hở đối với bên người những này thực tập các thầy thuốc giảng.

Ngăn ngăn chỉ trong chốc lát, ba viện hết thầy tại bệnh viện thực tập sinh, bao quát hộ sĩ, hầu như không có không biết Trương Dương tồn tại.

Bị nhiều người nghị luận Trương Dương, này sẽ cũng không biết hắn lại thành danh nhân, hắn cùng Vương chủ nhiệm đám người đồng thời, mới từ trong một cái phòng bệnh đi ra.

Bọn hắn tới nơi này, là để Trương Dương tự mình nhìn bệnh nhân, quan sát hạ bệnh nhân tình huống.

Chỉ dựa vào bệnh lịch hiểu rõ, dù sao không bằng tự mình đi xem.

Xem qua bệnh nhân sau khi, Trương Dương cũng càng chắc chắn.

Vết thương khôi phục hắn có không sai phương thuốc, có thể tăng nhanh tốc độ khôi phục, cũng có thể hạ châm phụ trợ, nói chung rất nhanh sẽ có thể hảo.

Giải phẫu sau bổ sung nguyên khí, hay nhất chính là nhân sâm.

Trương Dương trên tay có ngàn năm nhân sâm, bất quá hắn cũng không hề dự định lần này sử dụng, bệnh nhân tình huống không dùng tới ngàn năm nhân sâm, phổ thông trăm năm đã nhân tham đều đầy đủ để đền bù hắn giải phẫu tạo thành tổn thất.

Nhân sâm bổ sung nguyên khí, to lớn nhất chỗ khó ở chỗ hấp thu.

Điều ấy đối với Trương Dương mà nói không có vấn đề, hắn có thể mức độ lớn nhất trợ giúp bệnh nhân hấp thu, cấp tốc bổ sung đầy tay thuật tạo thành tổn thất, trong khoảng thời gian ngắn để bệnh nhân có tiếp theo giải phẫu thể chất.

Về bệnh viện ba bệnh nhân sự xác định sau khi, Trương Dương mới cùng Vương Quốc Hải nói đến trả phép cùng bổ ban sự.

Bất quá những việc này đều rất đơn giản, Vương Quốc Hải cái này chủ nhiệm quyền lợi vẫn là không nhỏ, một câu nói tất cả đều cho Trương Dương làm, đón lấy Trương Dương có thể mỗi ngày đều đến bổ ban, còn bổ đến lúc nào, hoàn toàn hiền hoà tâm ý của hắn.

Có thể được đến Trương Dương như vậy đãi ngộ, toàn bộ ba viện cũng là hắn một cái, liên tính những này chính thức các thầy thuốc cũng không có.

Lúc tan việc rất nhanh đến, vào lúc này bệnh viện bên trong đã không ai không biết Trương Dương tồn tại.

Một cái như thế đặc thù thực tập sinh, cũng đã trở thành đại gia hay nhất nghị luận đề tài, rất nhiều người vẫn đều ước ao Trương Dương, cũng muốn giống như hắn vậy nắm giữ rất nhiều đặc quyền.

Đáng tiếc cũng chỉ là ngắm lại mà thôi, những người này cũng không có Trương Dương cái kia biến thái y thuật.

Lúc tan việc, Trương Dương rõ ràng cảm giác được rất nhiều người tại chính mình chỉ chỉ chỏ chỏ.

Ngoại trừ khoa phụ sản thực tập bác sĩ, những địa phương khác thực tập sinh có thể đều chưa từng thấy Trương Dương, bất quá này không quan hệ, có gặp gỡ người sẽ giúp bọn hắn vạch ra đến, còn có một chút nhân cô ý chạy đến khoa phụ sản đến, chính là vì nhìn Trương Dương đến cùng trường hình dáng ra sao.

Bị nhiều người như vậy lén lút nhìn, Trương Dương cũng cảm giác rất là không dễ chịu, nhưng đáng tiếc những người này đều đứng ở đằng xa, hắn cũng không tiện tiến lên hỏi một chút chuyện gì xảy ra.

"Oa, BMW!"

"Trương bác sĩ nguyên lai như thế có tiền!"

"Còn trẻ nhiều kim, lại có năng lực, bạch mã vương tử a!"

Trương Dương trực tiếp đi tới bãi đậu xe, một ít bé gái gấp lại hắn lên BMW xa sau khi, trên ngựa: lập tức đều nhỏ giọng kinh hô lên, những này không nhận ra xa không hiểu xa đều vội vàng đang hỏi, tại biết xe này giá trị sau khi, tất cả đều trợn to hai mắt.

Có năng lực, có tiền, trường lại không kém, Trương Dương cấp tốc trở thành ba viện hết thấy nữ thực tập sinh sốt dẻo nhất đề tài.

Một ít yêu nữ mơ cô bé, còn muốn làm sao sáng tạo cái ngẫu nhiên gặp, để Trương Dương nhận biết mình, sau đó đến một hồi vượt thế kỷ Roman đế khắc.

Bộ dáng của các nàng, cũng làm cho rất nhiều nam sinh cay cay, âm thầm mắng Trương Dương.

Rất nhanh, Trương Dương có bạn gái tin tức lại truyền ra, để rất nhiều mới vừa làm lên mộng tiểu nữ sinh tan nát cõi lòng đầy đất, cũng làm cho rất nhiều nam sinh môn âm thầm hài lòng.

Có chủ là tốt rồi, có chủ cũng không cần cùng bọn hắn đi tranh, tại bệnh viện thực tập học sinh bên trong, nam nữ tỉ lệ rất không thăng bằng, mấy người cũng muốn thừa dịp thực tập cơ hội, nhìn có thể hay không đem chính mình chung thân đại sự thuận tiện giải quyết.

"Trương Dương, người trở lại!"

Mới vừa về đến nhà liền xông lại một bóng người, lập tức ôm lấy Trương Dương.

Mễ Tuyết lập tức liền đánh tới, đối với Trương Dương cười ngọt ngào, Trương Dương thì lại liếc nhìn phòng khách, trên mặt cũng lộ ra nụ cười.

"Ta nói hai người các người, có thể đừng khi: ngay ở chúng ta này nhiều người diện buồn nôn biết không, chúng ta một hồi còn muốn ăn cơm đây!"

Ngồi ở trên ghế sa lon Hồ Hâm, chưa xốt nói một câu, ngoại trừ Hồ Hâm ở ngoài, Cố Thành, Tiểu Ngốc, Nam Nam bọn họ cũng đều tại.

Bọn họ nghe nói Trương Dương cùng Mễ Tuyết đều trở lại, liền đồng thời chạy tới, Nam Nam cùng Tiểu Ngốc vẫn cố ý mời giả, xế chiều hôm nay đều cùng Mễ Tuyết ở chung một chỗ.

"Chúng ta liền buồn nôn, thế nào, cho các người làm cơm ăn còn có ý kiến a, có muốn hay không không ăn a!"

Mẽ Tuyết trên ngựa : lập tức xoay người, hừ hừ nói một câu, Hồ Hâm lập tức nhấc tay cầu xin tha thứ, những ngày qua bọn họ vẫn đều tại ăn hộp cơm, đã sớm ăn chán ngán, nghe nói Trương Dương cùng Mẽ Tuyết trở về, trên ngựa : lập tức đã chạy tới thặng cơm.

"Mẽ Tuyết, người bồi tiếp bọn họ, ta đi làm cơm!"

Trương Dương khẽ mỉm cười, các bạn học cũng đều tụ tập ở cùng nhau , nhưng đáng tiếc tiêu bản nghỉ về nhà, bằng không thì sẽ càng náo nhiệt hơn.

"Sẽ chờ người câu nói này nì, ta mua thịt bò cùng rượu đỏ, đêm nay bên trong tây kết hợp!"

Mẽ Tuyết khả khả cười, đem tạp dề giải đi, như vậy thế mới biết bọn hắn đều sớm thương lượng được rồi, liền chờ mình cái này miễn phí lao lực trở về.

"Bên trong tây bữa tiệc lớn, sáng khoái nga, Trương Dương, nhiều làm điểm, ta cùng thành tử biết các người trở về, buổi trưa hôm nay sẽ không ăn cơm!"

Hồ Hâm hét to một tiếng, Trương Dương thân thể đột nhiên dừng hạ, vẫn nhẹ nhàng điều phía dưới.

Mấy người kia cũng đều đồng thời nở nụ cười, Trương Dương nội tâm không tự nhiên bay lên một cổ ảm áp cùng vui sướng.

Đây mới thực sự là bạn học, bọn họ ở chung một chỗ, mãi mãi cũng không có bất kỳ áp lực, mãi mãi cũng chỉ có dễ dàng cùng vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 190: Buổi tối có thời gian

Tại Mẽ Tuyết lão gia thời điểm, hắn liền hiển hiện quá tay của mình nghệ, để Ngô Phụng Lan bọn họ khen không dứt miệng, liền vừa bắt đầu phản đối bọn họ Mẽ Chí Quốc, đối với Trương Dương tay nghề cũng không thể nói gì hơn.

Một bàn ngon miệng thức ăn bùng lên, lập tức liền bị vài con sói đói cho nhìn thẳng.

Vừa mở cơm, Hồ Hâm cùng Cố Thành liền xung phong tại trước, liền Nam Nam cùng Tiểu Ngốc hai nữ sinh cũng đều không muốn rút rì, cùng nhau gia nhập cướp giật hàng ngũ, chỉ có Trương Dương cùng Mẽ Tuyết người xem một chút ta, ta xem một chút người, đồng thời bắt đầu đi lác đác.

Đây là địa bàn của bọn họ, chỉ có thể trước tiên tăng cường khách nhân đến.

Cơm nước no nê, Hồ Hâm lại nằm trên ghế sa lon thỏa mãn cắn răng thêm.

Hàng này mới thật sự là ăn hàng, như thế một bàn lớn món ăn, gần như một phần ba đều tiến vào hắn vị bên trong.

"Thư thích a, Trương Dương người làm sao không về sớm một chút, này có thể so với chúng ta ăn hộp cơm mạnh hơn nhiều, chính là cái kia hộp cơm, có đôi khi còn phải các loại : chờ người mới có thể ăn!"

Hồ Hâm rất cảm khái nói, Cố Thành theo gật đầu một cái, Nam Nam cùng Tiểu Ngốc đều không nói gì, các nàng rõ ràng chuyện gì xảy ra.

Trương Dương cười cười, nói: "Ăn khổ bên trong khổ, phương vị nhân thượng nhân, ta tin tưởng các người hai cái sau đó nhất định có thể nổi bật hơn mọi người, nếu như có cái gì hảo hạng mục, ta sẽ giới thiệu cho các người!"

Trương Dương biết Hồ Hâm nói lời này ý tứ, đối với hai người bọn họ vừa bắt đầu liền có thể liều mạng như vậy, nỗ lực như vậy, Trương Dương cũng cảm thấy thật bất ngờ, rất vui mừng.

Chỉ có Mẽ Tuyết một người có chút không rõ vì sao, Trương Dương nói chuyện nhiều sau khi, nàng lập tức hỏi: "Hộp cơm tại sao các loại : chờ người mới ăn, nhiệt thời điểm ăn không tốt hơn sao?"

Mấy người, đều nhìn về nàng, Mẽ Tuyết cảm giác càng mơ hồ hơn.

Cố Thành đột nhiên cười khổ một tiếng, chậm rãi nói: "Nhiệt thời điểm ăn đương nhiên được, chúng ta cũng biết, có thể một vội lên đều không thời gian đều lay hộp cơm, các loại : chờ hết bận trở về, cơm cũng là người!"

Những ngày qua công tác, để Cố Thành cùng Hồ Hâm triệt để thử nghiệm được sinh hoạt gian khổ.

Bất quá bọn hắn cũng không hề hối hận, có chi là cảm kích, cảm kích cha mẹ của mình, là bọn hắn nhọc nhằn khổ sở đem chính mình nuôi dưỡng thành người, bọn họ rõ ràng khổ cực.

Cảm tạ Trương Dương, không có Trương Dương bọn họ vẫn là sẽ khổ cực như vậy, nhưng tránh tiền nhưng muốn ít hơn nhiều.

Hai người bọn họ, đối với hiện tại phần này công tác vừa lòng phi thường, hai người đều thuộc về cái loại này không có quan hệ, sau khi tốt nghiệp muốn tìm công tác vô cùng khó khăn, hiện tại liền có thể kiếm tiền, thật sự rất thỏa mãn.

"Chúng ta thì cũng thôi, có lúc ăn cơm đều muốn đến rất muộn, đói bụng không chịu nổi cũng muốn tại cái kia nhìn, nhìn người khác ăn cơm!"

Nam Nam cũng nói một câu, trước đây bọn hắn đều không đánh qua công, lần này làm công cũng làm cho bọn họ triệt để thử nghiệm một hồi.

Mễ Tuyết đã tròn mắt ngóac mờ, nàng ngoại trừ khi còn bé ăn điểm khổ, theo gia gia nãi nãi ở ngoài, vẫn sẽ không ăn qua cái gì khổ.

Kỳ thực khi còn bé khổ cũng không tính được, cha mẹ của nàng dù sao cũng là vợ chồng công nhân viên, vẫn đều là phần tử trí thức, vào lúc kia hai cái phần tử trí thức tạo thành gia đình, nhưng là cực kỳ khiến người ta ước ao, cha mẹ của nàng ở bên ngoài công tác, thường thường sẽ mua đồ về nhà, để bọn hắn tỷ đệ hưởng ăn được, mặc.

Cha mẹ đối với hai tử yêu, mãi mãi cũng là như thế.

Mễ Tuyết không nói gì, sắc mặt còn có chút toả nhiệt,

Hắn cuối cùng đã rõ ràng rồi Hồ Hâm nói tới ăn lạnh hộp cơm là xảy ra chuyện gì, bọn họ đó là vội không thời gian ăn, vội đến không thời gian ăn cơm, có bao nhiêu khổ cực có thể tưởng tượng được ra.

Hồ Hâm vừa nói tới thời điểm, Trương Dương cũng đã rõ ràng, Nam Nam cùng Tiểu Ngốc đã sớm biết, cũng là Mễ Tuyết một người không rõ chuyện gì xảy ra.

Mặt khác, Trương Dương nói tới sau đó có hạng mục giới thiệu cho bọn họ, điều này cũng là lời nói thật lòng.

Bọn họ nỗ lực như vậy, Trương Dương liền nguyên ý kế tục giúp bọn hắn, lấy Trương Dương hậu thế trải qua, tùy tiện giới thiệu mấy cái hảo hạng mục đều có thể để bọn hắn cả đời được lợi vô cùng.

Đương nhiên, muốn chân chính làm tốt còn muốn dựa vào cố gắng của bọn hắn, Trương Dương không thể nào tại mọi thời khắc đều cho bọn hắn cung cấp trợ giúp.

Mấy cái bạn học tụ tập cùng một chỗ, hàn huyên rất lâu bọn họ mới rời khỏi.

Đón lấy không ai đang nói những này khổ cực đề tài, Hồ Hâm một mực giảng bọn họ công tác sau gặp phải một ít chuyện thú vị.

Bọn họ bình thường chủ yếu là giúp người kéo hàng giao hàng, tất cả đều là tại vốn là bên trong đưa, gặp nhiều người, một ít chơi vui sự cũng là hơn nhiều, bọn họ nói để mấy nữ sinh đều cười ha ha.

Cố Thành cũng nói không ít, hắn còn nói có một lần quá mệt mỏi, liền xe đỗ ngủ ở đây biết, kết quả bị cảnh sát giao thông cho đánh thức, cảnh sát giao thông biết hắn là học sinh, là nghỉ hè đi ra làm công, mới mở ra một con đường chưa cho hắn mở hóa đơn phạt, để hắn rất là cảm động, hắn xe đỗ chỗ đó là cấm dừng khu.

Tiểu Ngốc cùng Nam Nam cũng nói rất nhiều, các nàng tại trong tiệm cơm, kiến thức đủ loại khách nhân.

Các nàng trước đây từ không biết đạo, có mấy người sẽ như vậy cực phẩm, các nàng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, uống say như chết nằm ngoài bàn dưới đáy ngủ người còn là một hình dáng ra sao.

Cho tới rất muộn, bọn họ mới rời khỏi, mấy người hẹn ước quá hai tuần lễ tái tụ, bọn hắn đều bận quá, giống như trước mỗi ngày ở chung một chỗ căn bản không thể nào.

"Trương Dương, ta cũng muốn đi làm công!"

Chờ tiền bọn hắn rời đi, một lần nữa về đến nhà, Mễ Tuyết mới nhỏ giọng nói một câu.

Trương Dương hơi sững sờ, lập tức bắt đầu đi lấy đầu một cái, hắn rõ ràng, Mễ Tuyết là chịu ngày hôm nay Hồ Hâm bọn họ theo như lời nói kích thích, vừa mới bắt đầu công tác thời điểm, cuộc sống của bọn họ xác thực so với trong trường học muốn phong phú hơn.

Bất quá cũng càng khổ cực, tuy rằng bọn họ sau khi đều không đề, có thể Trương Dương rõ ràng, mấy người bọn hắn đều là từ tối sơ dây vò đi ra, hiện tại cũng bắt quá vừa thích ứng thôi.

Chính hắn cũng là đồng dạng, đời trước vừa mới bắt đầu công tác thời điểm như thế rất cực khổ.

"Làm công không nghĩ tượng đơn giản như vậy, người cũng không cần đi làm công kiếm tiền!"

Trương Dương khe khẽ thở dài, hẳn biết Mễ Tuyết trong lòng là ý nghĩ gì, tuy nhiên khuyên một câu.

Hắn dù sao cũng là cái người đàn ông, tự nhiên không hy vọng nữ nhân của mình đi ra ngoài khổ cực, hơn nữa đối với bọn hắn mà nói kinh tế thật sự không là vấn đề gì, liên tính không có hắn, Mễ Tuyết trong nhà cung đường nàng đọc xong đại học, sau đó về nhà sắp xếp cái thư thích công tác.

"Ta biết, ta đi ra ngoài làm công không phải là vì kiếm tiền, ta không muốn làm trong lồng tre chim hoàng yến!"

Mễ Tuyết lắc đầu, Trương Dương ngược lại là sưng sốt một chút.

Trong lồng tre chim hoàng yến, này còn giống như là đã từng nói cho nàng quá cố sự, hiện tại lại bị nàng lấy ra trở thành phản bác lý do của mình.

"Có thể, bất quá người nhất định phải tìm chính quy công ty, không muốn đi địa phương nhỏ!"

Nghĩ đến hạ, Trương Dương mới gật đầu đáp ứng, Mễ Tuyết đi ra ngoài rèn luyện rèn luyện cũng tốt, tư tưởng của nàng xác thực rất đơn thuần, vẫn như đứa bé như thế, đi ra ngoài nhìn, đối với nàng trưởng thành cũng có trợ giúp.

"Người đã đáp ứng, vậy thì tốt quá!"

Mễ Tuyết lập tức kinh hi kêu lên, vẫn lập tức nhào vào Trương Dương trong lòng, cho Trương Dương một cái hôn nóng bỏng.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Mễ Tuyết liền bắt đầu mua báo chí tìm việc làm, nhìn nàng nhiệt tình đáng vẻ, Trương Dương cũng không đành lòng quấy rối nàng.

Trương Dương buổi sáng trực tiếp đi tới bệnh viện, hẳn ngày hôm qua đã bắt đầu toán bỏ ban, mới hai mươi ngày giả, tương đương với thiếu ba ngày, bỏ Hối thứ 3 thiên là được.

Hắn hôm nay, vừa tới đến bệnh viện liền phát hiện rất nhiều người đều tại chú ý hắn.

Dừng hạo xa, Trương Dương lại mặc danh quay đầu lại nhìn một chút, hẳn còn không biết, chính mình lại trở thành ba viện to lớn nhất danh nhân, vẫn là hiện nay lửa nóng nhất danh nhân.

Trương Dương là thực tập sinh, không cần chính mình tọa chẩn, kỳ thực hắn đến khoa phụ sản bất quá là giúp đỡ bệnh viện giải quyết cái kia hai lệ phiền phức bệnh nhân, Vương Quốc Hải hiện tại có chút không nỡ lòng bỏ Trương Dương rời khỏi, sẽ không đem mặt khác cái kia lệ bệnh nhân sự nói ra, một khi Trương Dương chữa khỏi này hai lệ bệnh nhân, hẳn cũng là không lý do kế tục giữ lại Trương Dương.

Trương Dương chính mình lại không biết chuyện này, còn tưởng rằng hắn muốn tại phụ khoa này làm trên một quãng thời gian.

"Trương bác sĩ, buổi sáng tốt lành!"

"Buổi sáng tốt lành!"

Đi làm công thất dọc theo đường đi, có ít nhất năm, sáu cái tiểu nữ sinh cho hắn dẫn dò qua, mỗi cái hắn cũng không nhận ra, này càng làm cho hắn nghi hoặc.

Những này tiểu nữ sinh, vừa nhìn liền biết không phải là thực tập hộ sĩ chính là thực tập bác sĩ, trên y phục vẫn đều mang theo thực tập công bài.

Hiện tại Trương Dương cũng có thể phân biệt ra được cái nào là bệnh viện lão nhân, cái nào là thực tập sinh.

"Trương bác sĩ, hôm qua, chuyện ngày hôm qua rất ngưng ngừng!"

Mới vừa vào đến văn phòng, lại gặp được mấy cái 'Người quen', đối lập so với những người khác mà nói, bọn họ xem như là người quen, chính là ngày hôm qua hoài nghi hắn là giả mạo cái kia bốn cái thực tập bác sĩ, tam nữ một nam.

"Không có chuyện gì, ta không có để ý!"

Trương Dương cười cười, lập tức đi thay quần áo, hắn cùng những khác thực tập sinh không giống nhau, hắn nhưng là giảm thời gian điểm tới, không giống một ít thực tập sinh, vì cố gắng biểu hiện, đều sớm nửa giờ liền đến.

Đổi hạo quần áo, cái kia mấy nữ sinh con mắt lại là sáng ngời, Trương Dương ăn mặc bạch áo dài, cùng xuyên thường phục giống như hoàn toàn biến thành hai người.

Lưu Thành nhìn một chút bên người con mắt đăm đăm giọng nữ, trong lòng hơi có chút cay cay, bất quá vẫn là bước qua, chủ động nói rằng: "Trương bác sĩ, chúng ta muốn vì chuyện ngày hôm qua hướng về người xin lỗi, có thể hay không cho chúng ta cái cơ hội, buổi trưa xin người ăn cơm!"

Đây là bọn hắn ngày hôm qua cộng đồng thương lượng đi ra kết quả.

Mấy người hiện tại rất rõ ràng Trương Dương tại bệnh viện bên trong năng lượng, vẫn đứng là sợ Trương Dương đối với bọn hắn có cái gì bất mãn, cái này bất mãn không cần nói thêm cái gì, chỉ ở Vương chủ nhiệm cái kia thoáng để một thoáng, đều có thể để bọn hắn chịu không nổi.

Nghĩ tới nghĩ lui, bọn họ quyết định thỉnh Trương Dương ăn cơm, thời đại này cũng lưu hành mời ăn cơm.

Lưu Thành là Trương Dương đồng học, lại là học trưởng, thỉnh Trương Dương nhiệm vụ liền rơi vào trên đầu của hắn, kỳ thực hắn càng muốn để nữ sinh đến thỉnh, nhưng đáng tiếc ba so với một, hắn bất kỳ phản đối đều là vô hiệu.

Trương Dương nghĩ đến hạ, lập tức lắc đầu: "Ngượng ngùng, buổi trưa ta khả năng không có thời gian!"

Hắn nghĩ: cũng không nghĩ nhiều như thế, còn tưởng rằng đồng sự trong lúc đó nhiệt tình, nhưng đáng tiếc hắn buổi trưa thật sự không thời gian, hắn phải đi về nhìn Mễ Tuyết công tác tìm thế nào rồi.

Thuận tiện hắn còn muốn đi chuyển bưu cục, lại mua bộ điện thoại di động trở về, Mễ Tuyết cái kia không có điện thoại di động, hai người ở chung một chỗ không cái gì, tách ra thời điểm, cũng cảm giác liên hệ có chút không tiện.

Lấy Trương Dương hiện tại giá trị bản thân, lại mua mấy bộ cũng hoàn toàn không có vấn đề.

"Như vậy a!"

Lưu Thành lộ ra vẻ thất vọng, phía sau hắn mấy nữ sinh cũng có chút thất vọng, thậm chí còn có chút sốt ruột.

Trong đó một bé gái đột nhiên đi tới, thật giống như là cổ dừng khí, sau khi hít sâu một hơi mới đứng Trương Dương nói rằng: "Buổi tối nì, trương bác sĩ buổi tối có thời gian hay không?"

"Buổi tối có thể, bất quá ta có thể hay không đem bạn gái của ta mang đến!"

Trương Dương mỉm cười gật đầu một cái, nữ hài thoáng sửng sốt một chút, lập tức cũng gấp vội gật đầu, Lưu Thành, còn có hai bé gái khác trên mặt cũng đều mang ra điểm ưng dung.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191:Mễ Tuyết công tác

Hắn tâm nhãn vẫn không nhỏ như vậy, lại nói bọn họ ngày hôm qua hoài nghi mình là một loại trách nhiệm tâm biểu hiện, đổi thành chính mình, có người xa lạ tiến vào văn phòng hắn cũng khẳng định phải hỏi một chút, chỉ do bình thường.

Buổi sáng công tác rất dễ dàng, Trương Dương chỉ là tại mấy cái văn phòng quay một vòng, mỗi cái thực tập bác sĩ đều có bệnh viện bác sĩ lại mang, duy độc hắn không có, cũng không cái nào bác sĩ dám dẫn hắn.

Buổi trưa một thoáng ban, Trương Dương liền một người lái xe trở về nhà.

Trong nhà, Mễ Tuyết chính một cá nhân mặt mày ủ rũ ngồi ở đó, ở trước mặt nàng, vẫn bày đầy báo chí.

Nha đầu này tìm vừa lên ngo công tác, suy nghĩ cũng đỉnh cao, nhưng đáng tiếc tuyển mộ quảng cáo nói được lắm, kết quả nàng vừa đi không phải công ty bảo hiểm, chính là rất nhỏ tiểu công ty, cũng là vì nhận người, cố ý nói tốt như vậy.

"Trương Dương, công tác rất khó tìm a!"

Mễ Tuyết bĩu môi, không đi tìm công tác trước đó vẫn không có cảm giác gì, thật sự bắt đầu tìm việc làm nàng mới hiểu được, có một số việc thật sự không giống chính mình tưởng tượng đơn giản như vậy.

"Không quan hệ, từ từ sẽ đến, luôn có thể tìm được!"

Trương Dương nhẹ nhàng nở nụ cười, đem mới vừa mua được tay mới ký đưa cho Mễ Tuyết, cái này điện thoại di động giống như hắn, cũng là Nokia, hiện tại không có gì hay mới khoản điện thoại di động, cái này đã xem như là rất nhỏ.

Đối thủ kỳ Mễ Tuyết không cái gì bất ngờ, trước đó Trương Dương cũng đã nói với nàng, phải giúp nàng mua một bộ.

Nàng kỳ thực rất không đáng kể, bất quá bây giờ tìm việc làm, có bộ điện thoại di động xác thực thuận tiện một ít.

Buổi chiều Trương Dương còn chưa có đi bệnh viện, Mễ Tuyết liền chạy ra khỏi tìm việc làm, nàng cũng là tính tình quật cường, việc đã quyết định chưa bao giờ quay đầu lại.

Mễ Tuyết sau khi rời đi, Trương Dương cũng lái xe đi bỏ ban, bệnh viện tất cả bình thường, Trương Dương bất luận đi tới cái nào, vẫn là đều có người nhìn lên hắn.

Chờ lúc xế chiều, hắn cũng coi như biết rồi nguyên nhân, rõ ràng là hắn thân phận mình trên chọc họa, giống như hắn vậy thực tập sinh, muốn không thu hút sự chú ý cũng khó khăn.

Rõ ràng, cũng là thân nhiên, xem liền xem đi, ngược lại hắn một tuần cũng là trên một ngày như thế ban.

Trương Dương buổi chiều không thể hướng lên trên ngo nhẹ nhàng như vậy, hắn không tọa chỗ, bất quá Vương Quốc Hải nhưng mang theo hắn đi thăm dò phòng bệnh, có Trương Dương y thuật cao như vậy bác sĩ tại, không cần bạch không cần.

Tra xét một buổi trưa, Trương Dương đối với rất nhiều bệnh đều nói ra đúng trọng tâm kiến nghị.

Điều này cũng làm cho theo bọn họ cái khác thực tập bác sĩ đều bội phục không ngớt, Vương Quốc Hải càng là tròn to hai mắt, nếu không phải hắn biết Trương Dương tại những phương diện khác như thế có cực cao trình độ, hắn thậm chí hoài nghi Trương Dương chính là phụ khoa xuất thân.

Có chút kiến nghị, chính là hắn nghe xong đều bội phục không ngớt.

Điều này cũng làm cho hắn càng thêm may mắn, may mắn trước tiên đem Trương Dương kéo đến chính mình bộ môn, đồng thời cũng có chút tiếc hận, hắn biết mình lưu không được Trương Dương bao nhiêu thời gian, Trương Dương sớm muốn đến điều đi.

Hắn nhân tài như vậy, viện trưởng cũng không thể nào vẫn đem hắn đặt ở khoa phụ sản.

Đừng nói người khác, chính là Vương Quốc Hải chính mình, hiện tại cũng cảm giác Trương Dương tại đây chính là đại tài tiểu dụng.

"Trương bác sĩ, ngài xe này thật tốt a, bao nhiêu tiền mua?"

Buổi chiều tan việc, Lưu Thành bốn người bọn họ liền đi tìm Trương Dương, buổi tối thỉnh Trương Dương ăn cơm sự bọn họ có thể đều nhớ tới, giải trừ hiểu lầm trước tiên không nói, nếu là có thể cùng Trương Dương thành lập hảo quan hệ, đối với bọn họ sau đó cũng đều có to lớn trợ giúp.

Chờ lên xe, Lưu Thành liền ước ao đối với Trương Dương hỏi một câu.

"Từ bằng hữu cái kia mượn, không dùng đến mấy ngày phải trả!"

Trương Dương khẽ mỉm cười, này vẫn đúng là không phải hắn xa, Tô Triển Đào nhìn hắn tạm thời không còn xa, mới nhịn đau đem chính mình toà giá mượn trước cho Trương Dương, ngược lại Tô công tử không thiếu xa.

"Nguyên lai là mượn!"

Lưu Thành gật đầu một cái, Trương Dương bản thân cũng đã thật lợi hại, cho bọn họ không ít áp lực, lại như vậy có tiền, để bọn họ căn bản không đến so với.

Bây giờ nghe Trương Dương nói như vậy, trong lòng bao nhiêu có điểm ung dung.

Mặt sau mấy nữ sinh đều không nói chuyện, liền tính xa là mượn, Trương Dương cũng như thế so với những người khác đều càng có lực hấp dẫn, chỉ cần hắn tại bệnh viện không giống đài ngộ như vậy đủ rồi.

Đáng tiếc người như vậy đã có bạn gái, bằng không thì khẳng định có người sẽ đi chủ động ra tay.

Lưu Thành bọn họ mời khách ăn cơm địa phương, là vụ hạp đường quảng trường quán vỉa hè, vậy chính là lần trước Trương Dương cùng Mễ Tuyết ăn cơm, gặp phải Hồ Đào cùng Phạm Tư Triết cùng người khác đánh nhau địa phương.

Lưu Thành mấy người bọn họ đều là thực tập sinh, không có bao nhiêu tiền, quá kém địa phương ngược ngừng đi, địa phương tốt lại đi không nổi, chỉ có thể tuyền ở chỗ này.

Cùng đại địa phương so với, chỗ này xem như là vật mỹ giá cả liền.

Đem bọn họ đưa đến địa phương, Trương Dương liền trước tiên lái xe rời khỏi, hắn còn muốn trở lại tiếp Mễ Tuyết, xem Trương Dương đối với bạn gái tốt như vậy, cùng đi mấy nữ sinh đều rất là ước ao.

Mễ Tuyết đã tại cửa tiểu khu chò, Trương Dương đến trước đó đã gọi điện thoại cho nàng.

Có điện thoại sau khi, chính là so với trước đây dễ dàng rất nhiều.

"Trương Dương, ta tìm tới công tác!"

Vừa lên xe, Mễ Tuyết liền cười hí hóp mắt đối với Trương Dương nói một câu, nàng có vẻ thật cao hứng, cũng rất hài lòng.

"Tìm được? Vừa nãy trong điện thoại làm sao không nói cho ta "

Trương Dương kinh ngạc quay đầu lại, hắn còn tưởng rằng Mễ Tuyết muốn được vài ngày mới có thể tìm được công tác, hoặc là căn bản không tìm được.

Mễ Tuyết cười hi hi nói rằng: "Ta nghĩ thấy người lại nói, cho người cái kinh hi!"

"Là địa phương nào?" Trương Dương lái xe, cười hỏi một câu.

Mễ Tuyết khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Hong Phát siêu thị, ta trước tiên làm hướng dẫn mua, bọn họ nói, làm xong sau đó khai giảng cũng có thể đi làm kiêm chức!"

Công việc này Mễ Tuyết rất hài lòng, không ngừng nghĩ hễ có thể làm, khai giảng cũng có thể đi, đây mới là then chốt.

Sau đó nàng cũng có thể chính mình nuôi sống chính mình, không cần dựa vào người nhà cùng Trương Dương.

Trương Dương trên mặt thì lại lộ ra một tia kinh ngạc, hắn không nghĩ tới Mễ Tuyết tìm công tác là hướng dẫn mua, hắn còn tưởng rằng Mễ Tuyết chỉ cần cái loại này tọa văn phòng công tác.

Ngày hôm nay Mễ Tuyết xem những này tuyển mộ tin tức, chính là loại này, bằng không thì cũng sẽ không bị tuyển mộ dự trữ cán bộ công ty bảo hiểm cho hấp dẫn quá khứ.

Mễ Tuyết có thể nhanh như vậy cải chính tâm tính, nguyên ý đi làm hướng dẫn mua xác thực rất không dễ dàng, thời đại này, tại rất nhiều không tốt nghiệp sinh viên đại học trong mắt, hướng dẫn mua nhưng là cái rất 'Đê tiện' công tác.

"Không sai, Hong Phát siêu thị, bọn họ là rất lớn siêu thị, này thật giống như là Tà gia sản nghiệp?"

Trương Dương lái xe, lông mày đột nhiên lại nhảy hạ, Hong Phát siêu thị hắn trước đây thật lâu liền biết, trong ký ức trước đây 'Trương Dương' vẫn đi mua quá đồ vật.

Mà cái này siêu thị, đây là Tà gia hết thảy, Tà Huy lần trước cùng hắn đã nói, toàn quốc các nơi xích siêu thị Hong Phát sản buôn bán lớn chính là bọn hắn gia mở, Tà Huy chủ yếu liền phụ trách toàn bộ Giang Đông tỉnh sự vật, thuận tiện chiếu cố nhà bọn họ lão gia tử.

"Vâng, người có thể tuyệt đối đừng nói cho Tà Huy, ta không muốn làm cho bọn họ đối với ta có đặc thù chiếu cố!"

Mễ Tuyết gật đầu một cái, nàng vừa bắt đầu xác thực muốn tìm cái tọa văn phòng công tác, một ít tiểu công ty cũng nguyên ý lưu lại nàng, có thể nói chuyện bắt đầu muốn lên học, đều không thể nào đồng ý.

Cho dù đồng ý, cũng có người ám chỉ nàng, cần trả giá chút gì.

Càng quá đáng, là hôm nay trực tiếp đi một công ti trực tiếp phòng vấn thời điểm, có cái hơn bốn mươi tuổi lão bản, trực tiếp hỏi nàng một tháng muốn bao nhiêu, muốn bao dưỡng nàng.

Nàng lúc đó khí: tức giận thiếu chút nữa sẽ không đập này người này đầu.

Ở lúc đó nàng, sẽ hiểu tìm việc làm không dễ dàng, đặc biệt là bé gái tìm việc làm càng khó, không trách được Nam Nam cùng Tiểu Ngọc thà rằng đi phạm điểm làm người phục vụ, cũng không đi những công ty kia tọa văn phòng.

Nghĩ rõ ràng sau khi, Mễ Tuyết liền thả ra tư thái, tìm bình thường công tác, vừa vặn siêu thị chiêu hướng dẫn mua, nàng liền đi thử một chút.

Mễ Tuyết trường đẹp đẽ, vóc dáng lại cao, da dẻ cũng tốt, liền bị siêu thị trúng tuyển, ngày mai sẽ có thể bắt đầu đi làm.

Chỉ tìm một ngày, công tác liền tìm được, Mễ Tuyết rất vui vẻ, cố ý các loại: chờ nhìn thấy Trương Dương sau khi mới nói.

"Hành, ta không nói, chính người để hắn nhận ra có thể cũng đừng trách ta!"

Trương Dương khinh khẽ cười, Mễ Tuyết đi Tà Huy công ty làm công, này vẫn đúng là để Trương Dương có chút bất ngờ.

Bất quá như vậy cũng tốt, đi những...kia địa phương nhỏ hắn vẫn thật không yên lòng, Tà Huy gia nội tình hắn biết rõ, Tà gia rất sớm liền đến đại lục kinh doanh thực nghiệp, danh tiếng rất tốt.

"Yên tâm, ta tại đó chính là một phổ thông hướng dẫn mua, căn bản không có cơ hội cùng hấn gặp mặt!"

Mễ Tuyết cười đắc ý tiểu, nụ cười trên mặt càng thêm xán lạn, tựa hồ đối với tương lai công tác rất là ước mơ.

Nhìn bộ dáng của nàng, Trương Dương nhẹ nhàng lắc đầu, vào lúc này vẫn là không cần nói những khác, để tránh khỏi đả kích nàng tính tích cực.

Rất nhanh, hai người liền đến quảng trường bên cạnh chợ đêm quán vỉa hè, dừng hẳn xe, Trương Dương liền lôi kéo Mễ Tuyết tay đồng thời đi về phía trước.

Này sẽ thiên văn không đêm đen đến, bất quá chợ đêm nơi này đã có không ít người, đợi được buổi tối thời điểm nhân sẽ càng nhiều, mãi cho đến 12 giờ nơi này đều náo nhiệt vô cùng.

Trương Dương xa xa liền nhìn thấy Lưu Thành bọn họ, bất quá mấy người đều tại đứng, bên cạnh bọn họ còn có ba vị nam tử, Lưu Thành đang cùng trong đó một cái nói chuyện.

Nhìn đến đây, Trương Dương trong lòng đột nhiên một hồi hộp.

Nhìn từ đằng xa, rất giống là ba người kia tại tìm bọn họ gây phiền toái, Lưu Thành một cổ kích động nhận dáng vẻ.

Cái chỗ này, Trương Dương đến hai lần đánh hai lần giá, một lần là chính mình, một lần là người khác.

Đây là lần thứ ba đến, tổng thể sẽ không lại muốn đánh nhau, thật nếu như vậy, cái kia cái chỗ này tuyệt đối là hấn nơi chẳng lành, sau đó không thể trở lại.

"Trương bác sĩ, người trở lại!"

Ba cái nữ thực tập bác sĩ, đầu tiên thấy được Trương Dương, cái kia gọi Vương Đình vội vàng đối với Trương Dương phát phát tay.

Ba nữ tử, con mắt cũng đều hơi sáng ngời, các nàng đồng thời thấy được Mễ Tuyết.

Coi như là các nàng những bé gái này, cũng không thể thừa nhận Mễ Tuyết rất đẹp, bất kể là tướng mạo, vóc người, da dẻ đều so với các nàng muốn thật nhiều, đặc biệt là Mễ Tuyết biết ngày hôm nay muốn cùng Trương Dương đồng sự ăn cơm, lại cố ý trang phục một phen.

Nàng như vậy, càng lộ vẻ mê người.

Ba nữ tử kỳ thực cũng đều không kém, xem như là đám này thực tập sinh tốt hơn điểm, có thể coi là bên trong xinh đẹp nhất Vương Đình, so với Mễ Tuyết cũng cảm giác mặc cảm, chênh lệch rất nhiều.

"Trương bác sĩ, người đã đến rồi, mét, Mễ Tuyết!"

Lưu Thành cũng trở về quá mức, quay đầu lại thời điểm còn nói thoại, lời mới vừa nói một nửa hấn liền thấy được Mễ Tuyết, trên mặt vẫn mang theo mùi phản khiếp sợ.

Lưu Thành cũng là trường kinh đại học học sinh, so với Trương Dương bọn họ cao hai giới, bất quá hấn cũng đã được nghe nói ngoại ngữ học viện hệ hoa Mễ Tuyết, vẫn đã từng cố ý đi lên lút xem qua.

Lần kia hấn đã bị Mễ Tuyết đẹp đến đáng kinh ngạc cho mê hoặc, vẫn cùng bên người bạn học nói, Mễ Tuyết mới thật sự là hoa khôi của trường, so với hiện nay phong truyện vị kia hoa khôi của trường mạnh hơn nhiều.

Sau khi hấn, vẫn đã từng lặng lẽ chú ý quá Mễ Tuyết rất nhiều lần, đối với Mễ Tuyết có thể nói là ký ức sâu sắc, không nghĩ tới lại ở chỗ này nhìn thấy Mễ Tuyết, hơn nữa Mễ Tuyết vẫn cùng Trương Dương ở chung một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 192: Chu Dật Trần trả thù

Đặc biệt là Vương Đình, mấy ngày này Lưu Thành một mực truy cầu nàng, không nghĩ tới nhìn thấy càng xinh đẹp hơn bé gái tròn cả mắt lên, điều này làm cho trong lòng nàng rất không cao hứng.

"Trương bác sĩ, đến tọa, bạn gái của ngươi thật xinh đẹp!"

Vương Đình vội vàng chào hỏi Trương Dương một tiếng, Trương Dương thì lại liếc nhìn cái kia ba cái cùng Lưu Thành nói chuyện nam sinh, ba người này sẽ cũng đều có chút dờ ra, lén lút đánh giá Mễ Tuyết.

"A, trương bác sĩ mời ngồi!"

Lưu Thành này sẽ cuối cùng cũng coi như phản ứng lại đây, vội vàng chào hỏi Trương Dương một tiếng.

Ngày hôm nay nhưng là bọn họ thỉnh Trương Dương ăn cơm, Trương Dương là khách nhân, hắn vừa nãy đáng về thấy thế nào đều có sai lầm lễ biểu hiện, điều này làm cho hắn rất áy náy.

"Lương Tử, ngưng ngưng, ta đồng sự tới, hôm nào tại cùng các ngươi tán gẫu!"

Lưu Thành lại cho bên cạnh ba người kia nói một câu, ba người đều gật đầu một cái, gặp Lưu Thành không lưu bọn họ, đều có chút lưu luyến rời khỏi.

Lúc đi, bọn họ trả về đầu nhìn mấy lần.

Trương Dương ngược lại là âm thầm lắc đầu, chính mình trong khoảng thời gian này vẫn đúng là tinh thần khẩn trương, nhân gia là bạn cũ gặp mặt nói chuyện phiếm, hắn còn tưởng là thành có xung đột muốn đánh giá.

Ngắm lại thì cũng thôi, đây cũng là khu náo nhiệt, trị an luôn luôn rất nghiêm, làm sao mỗi ngày đều có gây sự đánh nhau.

"Lưu học trưởng, ngươi cùng Mễ Tuyết nhận thức?"

Ba người kia đi rồi, Trương Dương mỉm cười hỏi một câu, vừa nãy Lưu Thành thất thố để Trương Dương vừa bắt đầu cũng có chút không thoải mái, bắt quá rất nhanh liền bình thường trở lại.

Lưu Thành bộ dáng này, đủ để chứng minh Mễ Tuyết ưu tú, chính mình bạn gái đủ đẹp đẽ, có thể hấp dẫn nhân, nên vui vẻ mới đúng, cũng không phải là Mễ Tuyết làm sai chuyện gì.

"Nhận thức, a, không, không nhận ra, chúng ta không nhận ra!"

Lưu Thành gật đầu một cái, nhìn thấy Mễ Tuyết hơi nghi hoặc một chút đáng về, lập tức lại lắc đầu, nói dứt lời hắn mặt đỏ rần, hận không thể tìm một cái lỗ xuyên lên.

Xác thực mà nói, là hắn nhận thức Mễ Tuyết, mà Mễ Tuyết căn bản không nhận ra hắn.

Nhìn thấy bộ dáng của hắn, Trương Dương liền rõ ràng chuyện gì xảy ra, lại nhẹ nhàng lắc đầu.

Trương Dương không để ý, có thể bên cạnh Vương Đình đã tức điên lên, Lưu Thành nói chuyện cùng nàng cũng không phản ứng, mặt khác hai cái giọng nữ cũng với Lưu Thành ngày hôm nay biểu hiện rất bất mãn.

Món ăn rất nhanh tới, nơi này chợ đêm món ăn hương vị không sai, nhưng đáng tiếc Lưu Thành này sẽ đã không có ăn cơm khẩu vị, hắn là đêm nay không được tự nhiên nhất một người.

Trương Dương nghĩ: cũng không đáng kể, vẫn mở ra mấy bình bia cùng đại gia uống, chính hắn cũng uống một bình, một chai bia đối với Trương Dương mà nói cùng nước lạnh gần như, đi ngược chiều xa sẽ không có ảnh hưởng.

Bé gái rất dễ dàng quen thuộc, tại ba nữ tử có ý định thân mật tình huống, các nàng cùng Mễ Tuyết rất nhanh đánh thành một đoàn, ba nữ tử tất cả đều là trường học học sinh, vẫn không chính thức tốt nghiệp, học sinh trong lúc đó ở chung một chỗ có rất nhiều tiếng nói chung.

Bốn cái nữ hài đang nói chuyện, Trương Dương thì lại tìm tới Lưu Thành, có một câu không một câu trò chuyện.

Lưu Thành là hắn học trưởng, hai người đề tài cũng không ít, nói tới mấy người cùng giáo viên đến, hai người đều rất quen thuộc, lúc nói chuyện Lưu Thành vẫn cảm kích nhìn Trương Dương một chút, Trương Dương muốn tại không để ý tới hắn, hắn ngày hôm nay liền thật sự lúng túng.

Sáu cái người trẻ tuổi, bốn cái nữ hài, đặc biệt là còn có Mễ Tuyết xinh đẹp như vậy nữ hài, rất dễ dàng đưa tới một ít ánh mắt.

Đây là chợ đêm quán vỉa hè, rất nhiều người trải qua, hoặc là trên bàn của hắn ăn cơm người đều thỉnh thoảng hướng về này liếc mắt nhìn, bắt quá bọn hắn cũng chỉ là nhìn mà thôi, nhiều nhất ước ao hạ Trương Dương cùng Lưu Thành, thầm nghĩ vài câu hảo hảo đều bị trư cùng loại hình.

Ở tại bọn hắn xa xa một cái nào đó đại bài đương, một cái có chút âm u bên trong góc, đang ngồi hai người.

Trong đó một cái, con mắt vẫn âm trầm nhìn Trương Dương bọn họ một bàn này, xác thực mà nói, là một mực nhìn Trương Dương.

Trương Dương tựa hồ có cảm ứng, hướng về hán bên này nhìn thoáng qua, hán lập tức nghiêng đầu.

Hán bên kia quá tối, Trương Dương liền tính thị lực cho dù tốt cũng thấy không rõ nơi nào.

Bất quá nếu như Trương Dương có thể thấy rõ, nhất định có thể nhận ra, cái kia vẫn nhìn chăm chú vào hán người chính là Chu Dật Trần, mà ngồi tại Chu Dật Trần đối diện, là một cái đầy người hình xăm, gần như hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi nam tử đầu trọc.

"Chu lão đệ, tiểu tử kia cái bộ rất tịnh, có muốn hay không giúp ngươi làm ra?"

Nam tử đầu trọc cũng hướng về Trương Dương cái kia nhìn thoáng qua, đột nhiên khả khả nở nụ cười một tiếng.

"Long ca, không cần, các ngươi chỉ cần cố gắng đem tiểu tử kia giáo huấn là được, hay nhất đánh gãy cánh tay của hán cùng chân, để hán tại nằm bệnh viện hơn nửa năm!"

Chu Dật Trần vội vàng lắc đầu, hán đối với Mễ Tuyết là không có hết hy vọng, có thể Bá Vương ngành trên cung sự hán còn không dám làm, nói cho cùng hán cũng chỉ là cái phổ thông học sinh, trong nhà không phải xã hội đen.

Không giống trước mặt hán vị này, là chính kinh xã hội đen.

"Ha ha, Chu lão đệ, ngươi quá nhân từ, ngươi yên tâm, ta sẽ không bạc đãi ngươi cái kia 20 ngàn đồng tiền, dựa theo hành thị quy củ, ta trực tiếp giúp ngươi tháo xuống tiểu tử này một cái cánh tay một chân, như thế nào?"

Nam tử đầu trọc cười to một tiếng, lúc nói chuyện có vẻ không để ý chút nào, Chu Dật Trần trong lòng thì lại rung mình một cái.

Tả cái cánh tay, tả chân, đây là hành thoại, ý tứ là trực tiếp phế bỏ cánh tay cùng chân, không nhất định là chặt bỏ đến, nhưng tất nhiên là tàn tật, tàn một cái cánh tay cùng chân, vậy người này cơ bản cũng là xong.

"Không cần nghiêm trọng như vậy, đánh gãy là được, đánh gãy là được!"

Chu Dật Trần vội vàng uống xong một chén trước mặt bia, nếu không phải không có biện pháp, hán là thật không muốn cùng cái này Long ca ở chung một chỗ.

Kỳ thực hán rất sớm trước đó liền đem tiền đặt cọc cho hán, đây là hán thông qua quan hệ tìm ngoan nhân, chỉ là hán mới vừa cho tiền, Trương Dương liền biến mất không còn tăm hơi, để hán một hồi lâu ảo não.

Gần nhất hán rốt cục nghe nói Trương Dương trở lại, lập tức hỏi thăm Trương Dương tin tức.

Ngày hôm nay Trương Dương lái xe ra ngoài vừa lúc bị hán gặp phải, nhìn thấy Trương Dương Bôn Tri đổi thành BMW, hán vẫn thực tại đồ mắt một chút, sau khi hán lập tức liên hệ Long ca, chính mình thì lại đánh xe taxi, cản trở theo Trương Dương.

Trương Dương đến, hán cũng đến, liền tìm cái bí ẩn góc, không một hồi, vị này Long ca cũng đến nơi đây.

Long ca ăn. Món ăn, cầm lấy chai bia quay về cái chai một cái uống một bình, lau miệng ba sau, tùy ý hỏi: "Hiện tại động thủ, vẫn là một hồi chờ bọn hán đi đang động thủ?"

"Chờ bọn họ đi đi, người ở đây quá nhiều!"

Chu Dật Trần do dự hạ, lúc này mới nhỏ giọng nói một câu.

Nam tử đầu trọc Long ca khinh miệt nhìn hán một cái, lập tức cũng không để ý tới hán, chính mình tại cái kia dùng bữa uống rượu.

Không nghĩ tới này họ Chu là gan nhỏ như vậy, nhưng đáng tiếc tiểu tử này thúc thúc có chút lai lịch, bằng không thì là có thể nhiều gõ hán điểm.

Bất quá có này 20 ngàn tiền vào món nợ cũng không tồi, hán nguyên lai thu năm ngàn tiền đặt cọc đã tiêu hết, hai ngày này tình hình kinh tế: trong tay tới lúc gấp rút, vừa vận tiểu tử này tìm được chính mình, đem việc này làm xong, 15,000 lập tức liền có thể đến món nợ.

"Long ca, chúng ta đã tới!"

Không một hồi, chu vị đã tới rồi mười mấy người, những này phần lớn là trên người mang theo hình xăm tên côn đồ các ké, thời đại này tên côn đồ các ké chịu cô hoặc từ ảnh hưởng, không đậm điểm hình xăm giống như hiển hiện không ra chính mình tựa như.

Long ca tên là Vương Ái Quốc, nguyên lai tên đối với hán mà nói rất không thích, hán liền cho mình nổi lên cái tên gọi Vương Long, trên đường người gọi hán Long ca.

"Đều ngồi xuống đi, Chu lão đệ mời khách, một hồi làm việc!"

Long ca vung tay lên, những người này tất cả đều ngồi xuống, không một hồi an vị hai bàn, bọn họ cũng đều đối với Chu Dật Trần ôm quyền, xem như là

chào hỏi.

Nhìn thấy đến nhiều người như vậy, Chu Dật Trần trong lòng lập tức yên ổn đi, những người này tại, đủ để đem Trương Dương cố gắng thu thập một lần.

Nghĩ tới hấn hồ sơ bên trong lưu lại to lớn như vậy chỗ bản, hấn tâm liền mơ hồ làm đau, thúc thúc hấn còn có cậu môn đều giúp hấn mưu tính được rồi, chờ hấn một tốt nghiệp liền đi tỉnh bên trong một cái nào đó đơn vị cơ quan đi làm, tiến vào cơ quan, vậy thì tương đương với một cước bước chân vào sĩ đồ.

Hấn là sinh viên đại học, được, nhân có thể làm, sau đó kiểm tra điểm thành tích đến khẳng định không thành vấn đề, hấn vẫn đi toán quá mệnh, đoán mệnh nói hấn có thị trường mệnh.

Thị trường a, hiện tại đừng nói là thị trường, chính là trường trấn đều đối với hấn phần, cái kia chỗ bản, đủ để ảnh hưởng hấn sau đó hết thầy lên chức.

Cho nên hấn mới đúng Trương Dương như thế oán hận, nhất định phải mạnh mẽ trả thù hấn một lần.

"Trương Dương, ta mời ngươi một chén!"

Bên này, Lưu Thành giờ lên chén rượu, đối với Trương Dương sau khi nói xong liền đem chén rượu từ uống một hơi cạn sạch, con mắt của hấn còn có chút đỏ lên, thậm chí còn có chút mơ hồ.

Vừa nãy, Vương Đình mấy người bọn hấn nữ sinh rất cục đều để ý đến hấn, nhưng đáng tiếc đều là để hấn uống rượu, đây là đang trả thù hấn vừa nãy thất thố.

Liền Mễ Tuyết cũng cùng hấn đụng vào hai bôi, đáng thương Lưu Thành, từ lượng vốn là không tốt, bị mấy nữ sinh liền quán ba, bốn bình, này sẽ đã say.

Cũng may hấn còn nhớ rõ nhiệm vụ hôm nay, nhất định phải bồi hão Trương Dương.

Trương Dương này sẽ cũng uống không ít, vốn định chỉ uống một bình, bị này mấy nữ sinh đồng thời hống, cũng đã uống hơn hai bình, bắt quá hấn từ lượng so với Lưu Thành cường nhiều, hấn này sẽ vẫn một chút việc đều không có.

"Trương Dương, ta tại mời ngươi một chén, ngươi hảo dạng, ngươi không biết, ta lớn lên tại ba viện thực tập người đều nói, ngươi, ngươi là ta lớn lên kiêu ngạo!"

Trương Dương mới vừa uống xong, Lưu Thành lại giờ chén rượu lên, lần này lại là ực một cái cạn, uống xong sau thân thể của hấn cũng bắt đầu có chút lắc lư.

"Lưu Thành, ngươi uống nhiều quá, đừng ở uống!"

Vương Đình rất cục phát hiện Lưu Thành không đứng, vội vàng tại được kêu là một tiếng, Lưu Thành thì lại dùng sức khoát tay, nói chính mình không uống nhiều.

Nói xong, hấn vẫn rót rượu dự định sẽ cùng Trương Dương đến bình.

"Lưu học trưởng, hôm nay đã uống xấp xỉ rồi, hôm nào chúng ta lại uống, ta đưa các ngươi trở lại được rồi!"

Trương Dương nhẹ nhàng lắc đầu, Lưu Thành từ lượng thật sự không ra sao, nhiều nhất bốn bình bia, nhìn dáng vẻ của hấn đã không chịu được nữa.

"Ta không sao, không có chuyện gì, có thể kể tục A!"

Lưu Thành lắc đầu, âm thanh rất lớn, mới vừa nói xong câu đó, liền nằm nhào trên bàn vù vù ngủ mất rồi, điều này làm cho Vương Đình bọn họ cũng có chút hối hận, không nên quán Lưu Thành rượu nhiều như vậy.

Mấy người bọn hấn đều là thực tập lúc mới nhận thức, ở chung một chỗ ăn cơm xong, nhưng không say rượu, cũng không biết Lưu Thành chân chính từ lượng.

"Quên đi, chúng ta đi thôi, các ngươi trụ cái nào, ta đưa các ngươi trở lại!"

Trương Dương mỉm cười nói, kỳ thực bọn họ thời gian ăn cơm cũng không đến bao lâu, Trương Dương này sẽ cũng không ăn bao nhiêu đồ vật.

Đáng tiếc Lưu Thành không hăng hái, quán mấy chén liền trở thành bộ dáng này, hiện tại không đi cũng không được, cũng không thể để Lưu Thành một người say rượu nằm ở này ngủ.

"Chúng ta đều trụ bệnh viện phụ cận, có thể Lưu Thành bộ dáng này!" Vương Đình lúc nói chuyện có chút lúng túng, vẫn chà xát tay.

Trương Dương nhìn thấy bộ dáng của nàng, lập tức cười cười, gọi tới lão bản tính tiền.

Trương Dương tính tiền thời điểm, Vương Đình một câu nói cũng không nói, chỉ là tại cái kia cúi đầu, còn hận hận đá Lưu Thành hai chân.

Ngày hôm nay vốn là nói bọn họ thỉnh Trương Dương ăn cơm, bốn người đồng thời góp tiền, Lưu Thành rất hào phóng nói không cần góp tiền, hẳn đến thỉnh, mấy nữ nhân hài cũng là không có mang bao đi ra.

Không nghĩ tới Lưu Thành uống nhiều như vậy, trên người các nàng cũng đều không có trang tiền, này mua đơn sự chỉ có thể rơi xuống Trương Dương trên đầu.

Nàng có thể ngưng ngưng khi : ngay ở nhiều người như vậy diện đi phiên Lưu Thành túi tiền, lại nói nữa hai người bọn họ hiện tại có thể không hề có một chút quan hệ.

Cho nên nàng mới như vậy lúng túng, thỉnh nhân gia ăn cơm ni, không nghĩ tới cuối cùng để bị thỉnh người móc tiền.

Bữa cơm này kỳ thực không bao nhiêu tiền, tổng cộng mới một trăm khối tiền, bọn họ muốn món ăn cũng không ít, nhưng đáng tiếc đều không ăn xong.

Trả tiền, Trương Dương nhắc lên Lưu Thành, mấy người đồng thời đi ra ngoài, Lưu Thành thật sự là uống say, này sẽ gọi cũng gọi bất tỉnh.

Trương Dương châm ngược lại là có thể đem hẳn tỉnh lại, bất quá này sẽ tỉnh lại hoàn toàn không ý nghĩa, không bằng để hẳn vẫn ngủ, ngược lại bọn họ lái xe, trực tiếp đưa hẳn về nhà chính là.

"Mạ, nhanh như vậy, liền cái cơm đều không cho nhân ăn an ổn!"

Trương Dương vừa đi, bên kia chính ăn uống tên côn đồ các kẻ môn cũng đều theo đứng dậy, bọn họ chính là hướng về phía Trương Dương đến, Trương Dương đi, bọn họ tự nhiên không thể kẻ tục lưu lại, bằng không thì vẫn đánh ai đi.

Mấy người đều hùng hùng hổ hổ đứng lên, Chu Dật Trần lại lộ ra tia do dự.

"Long ca, ta liền không qua đi đi!"

Chu Dật Trần lá gan xác thực không lớn, làm âm mưu quỷ kế hẳn vẫn tính có thể một điểm, nhưng chân ướt chân ráo làm liền nuy.

Hắn chính là một cái thật nhỏ nhân.

"Ha ha, Chu lão đệ liền không muốn xem đến chính mình kẻ thù bị đánh quỵ xuống đất cầu xin tha thứ, đi thôi, cùng theo một lúc đi xem xem, các huynh đệ, để Chu lão đệ xem các người phong thái!"

Long ca cười lớn, lôi kéo Chu Dật Trần liền đứng lên, Chu Dật Trần kết quả trưởng sau, tất cả mọi người theo tới.

Để Chu Dật Trần không nghĩ tới chính là, những người này thậm chí có một lượng diện bao xa, tuy rằng rất phá, nhưng dù sao cũng là chiếc xe.

Mười mấy người chen chúc trong xe, Long ca thật không có, hẳn cùng Chu Dật Trần đồng thời lên xe taxi, nếu không ở nơi này động thủ, liền chỉ có thể trước tiên theo dõi Trương Dương.

"BMW, tiểu tử này là cái có tiền chủ?"

Nhìn thấy Trương Dương BMW, cái kia Long ca con mắt đột nhiên sáng ngời, hẳn cũng là cái người biết hàng.

Chu Dật Trần lại có chút không tự nhiên cười cười: "Ta không quá rõ ràng, hẳn trước đây không phải như vậy, gần nhất mới bắt đầu có xe mô!"

"Chu lão đệ, đây là người không tử tế a, người vừa bắt đầu nói, hẳn không bất kỳ bối cảnh chúng ta mới tiếp này hoạt, người hẳn phải biết, hẳn nếu như có bối cảnh, huynh đệ chúng ta đàm phiêu lưu rất lớn!"

Long ca khả khả cười, trong mắt vẫn mang theo điểm hung tàn, Chu Dật Trần bị hẳn xem nổi da gà tất cả đứng lên.

"Long ca, hẳn thật không có cái gì bối cảnh, hẳn chính là cái người bên ngoài, chỉ là tại chúng ta này đến trường, gần nhất không biết đi số cúrt chó, làm sao cứu một người, nhân gia liền cho hẳn đưa chiếc xe, hẳn, hẳn trước đây thật sự rất nghèo, đứng rồi, hẳn là học y!"

Chu Dật Trần vội vàng giải thích, hẳn này hiểu ý khiêu bỗng nhiên tăng nhanh, bắt đầu có chút hối hận làm sao tìm được trên những người này.

Những người này là đao, có thể khảm nhân không sai, nhưng một cái không cần thận, cũng có thể chém tới chính mình.

Chương 193: Không có chuyện gì là tốt rồi

"Không nên nói, không thể làm sự đều nhớ kỹ cho ta, bạn thân, ta nhớ được người băng số xe đây!"

Long ca tàn bạo đối với tài xế xe taxi kia ky nói một câu, tài xế liên tục gật đầu, không ngừng tán thành.

Tài xế vốn định một hồi có muốn hay không báo nguy, nghe xong hần lời này lập tức không còn những tâm tư khác, đặc tội những này tên côn đồ các kè, bọn họ chuyện gì đều có thể làm được.

Hần có gia có., tuyệt đối không dám như thế đi làm, nhân gia nhớ lấy hần biển số xe, hần cũng không dám mạo hiểm như vậy, hiện tại hần chỉ có thể vì làm phía trước BMW chủ xe âm thầm cầu khẩn.

"Chu lão đệ, sự tình ni không phải ta không làm, bất quá bây giờ tình huống có chút đặc thù, huynh đệ đam phiêu lưu rất lớn, người nguyên lai ra chút tiền kia, giống như có chút không đủ!"

Long ca vẫn trụ Chu Dật Trần cánh tay, khả khả cười, đối phương có tiền hay không kỳ thực hần cũng không để ý như vậy, chỉ là có tiền bọn họ cũng không sợ, cùng lắm thì chạy một chút đường.

Huống hồ càng là người có tiền, lại càng là sợ bọn họ, một điểm trọng yếu nhất đối phương căn bản không phải người địa phương.

Hần chỉ là thừa cơ hội này, muốn từ Chu Dật Trần trong tay nhiều hơn nữa gỗ điểm, đó là một nhát gan kim chủ, không gỗ bạch không gỗ.

"Long ca, người có ý gì?"

Chu Dật Trần trong lòng đột nhiên cả kinh, bật thốt lên hỏi, 20 ngàn đồng tiền đã không ít, hay là hần hỏi thăm giá thị trường bên trong giá cao.

"Không cái gì, tiểu tử này có điểm lai lịch, nguyên lai tiền ta muốn gia gấp đôi!"

Long ca trực tiếp nói, nói xong, lại lộ ra khuôn mặt nhỏ, vẫn đem Chu Dật Trần đầu kéo đến trước mặt của mình: "Chu lão đệ, điểm quan trọng (giọt) quá ngánh, ngay cả ta đều phải chạy trốn, cái này phiêu lưu cũng không nhỏ, người không thể để cho ca ca chính ta đam cái này phiêu lưu!"

"Nhưng chúng ta đã nói xong rồi. . ."

"Đó là trước đó, ta hỏi qua người đối phương lai lịch gì, có thể người che giấu chân tướng!"

Long ca tay liền vẫn tại Chu Dật Trần trên cổ, trên tay hần vẫn bỏ thêm điểm lực, để Chu Dật Trần có loại thờ không nổi cảm giác.

Uy hiếp, rõ ràng uy hiếp, Chu Dật Trần này sẽ lại bắt đầu hối hận, làm gì trêu chọc trên những người này.

"Được, được, ta gia, ta gia!"

Chu Dật Trần vội vàng gật đầu, 20 ngàn đồng tiền đối với hần mà nói không phải là con số nhỏ, đặc biệt là xuất ra lần trước sự, thúc thúc hần đối với hần đặc biệt thất vọng, hiện tại cho hần tiền tiêu vật cũng ít đi rất nhiều.

Từ ba ba của hần nơi nào, căn bản không thể nào một lần đem ra nhiều tiền như vậy.

Đáng tiếc hần không đáp ứng cũng không được, không đáp ứng, trước mắt cái này Long ca liền sẽ không giăng hoà, thêm vào hần trước đây nghe nói vị này Long ca các loại sự tích, Chu Dật Trần hiện tại trong lòng chỉ có sợ sệt.

Hần đúng là cái người nhát gan.

"Đây mới là hảo huynh đệ, người yên tâm, ta khẳng định đánh gãy cánh tay của hần chân!"

Long ca thoả mãn vỗ vỗ bả vai của hần, lần này thu hoạch rất tốt, nhiều hơn 20 ngàn, lại nhiều đủ hần tiêu xài một đoạn thời gian rất dài.

Trương Dương lái xe, phó lái xe ngồi ngũ Lưu Thành, Mễ Tuyết tạm thời cùng ba bé gái kia chen chúc ở phía sau.

Bốn cái nữ hài đều không mập, ngồi ở mặt sau ngược lại không hiện ra chen chúc, trong xe nhiều nhiều như vậy nữ hài, vẫn mang theo một cỗ đặc thù mùi thơm.

Trước hết đưa chính là Lưu Thành, gia hoà này cũng ở tại bệnh viện phụ cận, cũng may Vương Đình nhớ tới hần nơi ở, hần là một người tô phòng đơn, rất nhiều tại bệnh viện thực tập sinh đều là như vậy, phổ thông phòng đơn cũng tiện nghi, một tháng chỉ cần mấy chục khối tiền.

Dừng hảo xa, Trương Dương từ trên người hắn lấy ra chìa khoá, tại Vương Đình dẫn dắt đi, cuối cùng cũng coi như tìm tới hắc ổ nhỏ, đem hắc đặt ở trên giường.

"Trương bác sĩ, ngày hôm nay thật sự cảm tạ ngài, lần sau, lần sau chúng ta nhất định xin ngài!"

Thu xếp hảo Lưu Thành, Vương Đình lại có vẻ hơi ngượng ngùng, vội vàng nói một câu.

"Không có chuyện gì, ta đưa các ngài trở về đi thôi!"

Vương Đình ba người bọn nàng, còn có Mễ Tuyết đều đi theo chính mình cùng đi đưa Lưu Thành, hiện tại an trí xong Lưu Thành, cũng nên đem bọn hắc đưa về nhà.

Trương Dương vẫn suy nghĩ, một hồi có phải hay không cùng Mễ Tuyết đồng thời tại đi ăn một chút gì, vừa này xác thực không ăn no.

"Không cần, chúng ta rất gần, ngay chung quanh đây, bước đi mấy phút liền đến, hiện tại cũng không muộn!"

Vương Đình vội vàng lắc đầu, mấy người bọn nàng nữ sinh cũng ở tại bệnh viện bên cạnh, đồng thời tô phòng ở càng tiện nghi hơn.

Trương Dương đi ra ngoài nhìn một chút, lập tức gật đầu một cái: "Vây cũng tốt, gần ta sẽ không phiền các ngài, này đường nhỏ có chút hắc, ta sẽ đưa các ngài đi ra ngoài đi, vừa vận ta xa cũng ở bên ngoài!"

Này sẽ bắt quá tám giờ tối, trừ bọn hắc ra đến địa phương này không có đèn đường có chút ám ở ngoài, những địa phương khác người đều không ít, ba nữ từ lại cùng nhau, cũng sẽ không có sự.

Chủ yếu là các nàng nói, bước đi liền mấy phút, Trương Dương cũng không cần thiết kiên trì đưa bọn họ.

"Tốt lắm, đã làm phiền ngài, Trương bác sĩ!"

Lần này Vương Đình không có từ chối, kỳ thực các nàng cũng muốn cùng Trương Dương quan hệ khá hơn một chút, Trương Dương tại ba viện có đặc quyền, vẫn cùng cục vệ sinh trường rất thuộc, nhìn sau đó có thể hay không thông qua hắn quan hệ, làm cho mình ở lại ba viện.

Có ý nghĩ này cũng không chỉ Vương Đình một cái, hai bé gái khác thì cũng thôi.

Năm người đồng thời hướng ra phía ngoài đi tới, trên đường Vương Đình vẫn cùng Mễ Tuyết lẫn nhau giữ lại phương thức liên lạc, sau đó muốn nhiều liên hệ, cái này Vương Đình là một có tâm cơ nữ hài, biết đi phụ nhân con đường.

Lưu Thành trụ chính là tiểu hồ đồng, là dân cư, chỉ có phòng ốc như vậy mới tiện nghi.

Đi ra sau là một cái lối nhỏ, chính là loại thành kia thị bên trong con đường nhỏ, song song nhiều nhất hai chiếc xe, cũng không có đèn đường, như vậy đường phố buổi tối người bình thường ít một chút, nhưng là sẽ không không ai.

Mới vừa ra tới, Trương Dương sắc mặt liền đột nhiên biến đổi, hắn thấy được rất nhiều người.

Xác thực nói, hắn nhìn thấy rất nhiều người đang đứng tại hắn bên cạnh xe, trong đó có hai người vẫn ngồi ở cò xa tiền che lên.

Mễ Tuyết sắc mặt cũng thay đổi, tại quê nhà thời điểm bọn họ đã gặp qua một lần tình huống như thế, chính là một đám tên côn đồ các kẻ đem Trương Dương xa cho đập phá, đến bây giờ Trương Dương vẫn mở ra Tô công tử xa.

Nếu là này BMW xa cũng bị đập phá, Trương Dương thật không biết làm như thế nào cho Tô công tử bàn giao.

Đây cũng là Tô công tử thích nhất một chiếc xe, nếu không phải hắn, Tô công tử chắc chắn sẽ không đem xe cho mượn đi.

Vương Đình ba nữ từ cũng không biết chuyện gì xảy ra, bắt quá trên mặt đều lộ ra sợ sệt, mười mấy người đứng ở Trương Dương xa chu vi, còn có mấy cái đầu thân thể trần truồng đánh hình xăm, vừa nhìn liền biết không phải là người tốt.

Trương Dương đã bước nhanh hơn, biết Trương Dương năng lực Mễ Tuyết khẩn đi theo sát tới, bọn họ không sợ những người này, chỉ sợ những người này đã tổn thương này BMW xa.

Tô công tử liên tục giúp Trương Dương mấy cái vội, vẫn đem xe của mình lưu lại, nếu là thật làm cho người ta gia hủy không ra bộ dạng gì nữa, Trương Dương cũng sẽ ngượng ngùng, không có biện pháp bàn giao.

"Vương Đình, chúng ta làm sao bây giờ?"

Hai bé gái khác, rõ ràng rất là sợ sệt, các nàng thấp giọng hỏi Vương Đình một tiếng.

Những người này đứng ở Trương Dương cò xa tiền, hắn là hướng về phía Trương Dương đi, các nàng hiện tại trở về đi, chạy về đi trốn, hay là có thể tránh thoát lần này.

Bất quá cứ như vậy, các nàng mới vừa cùng Trương Dương thành lập quan hệ liên triết để xong đời, thậm chí còn có thể có để Trương Dương xem thường bọn họ, thậm chí oán hận bọn họ.

Ăn com ở chung một chỗ, một có việc bỏ chạy, người như vậy e sợ không ai sẽ thích.

"Hiếu Lệ, người đi báo nguy cùng tìm người, tìm ta bạn học, Hoa Tử, chúng ta cùng đi!"

Vương Đình nghĩ đến hạ, cuối cùng cắn hạ răng nói một câu, hai cái nữ hài hơi do dự hạ, cuối cùng vẫn là gật đầu một cái.

Trương Dương bọn họ chạy tới phía trước, Vương Đình các nàng vội vàng đuổi tới, gọi Hiếu Lệ nữ hài vừa ra tiểu hồ đồng liền hướng bên cạnh đi, còn đi chưa tới hai bước, liền rít gào lên chạy trở về.

Có người ở trên đường chặn lại nàng.

Những người này biết bọn hắn là đi chung, căn bản không thể nào để bọn hắn đơn độc tách ra.

"Tiểu tử, hành a, một kéo bốn, còn có xinh đẹp như vậy nữ, có thể hay không tặng cho các ca ca mấy cái?"

Ngồi ở đầu xe chính là Long ca, Chu Dật Trần này sẽ cũng không hề tại này, hắn chính núp ở phía xa trong bóng tối, hưng phấn hướng về bên này nhìn.

Mặt khác hắn tâm cũng đang chảy máu, 40 ngàn cái kia, vì trả thù Trương Dương hắn bỏ ra 40 ngàn, nếu để cho thúc thúc biết rồi, cần phải mạ tử hắn, nói hắn phá sản.

Đáng tiếc hắn bây giờ đã không có đường lui, số tiền kia không lấy ra, phỏng chừng hắn sẽ thảm hại hơn, có thể có so với Trương Dương thảm hại hơn.

Trương Dương không phản ứng hắn, tỉ mỉ nhìn một chút xa, cũng còn tốt, những người này chỉ là ở trên xe ngồi xuống, cũng không hề hủy xa.

Những người này trên tay cũng không nắm vũ khí gì, điều này làm cho Trương Dương tâm buông ra không ít.

"Các người là người nào, mau để cho mờ, bằng không thì chúng ta báo cảnh sát!"

Trương Dương còn chưa nói, cái kia gọi Vương Đình nữ hài trước tiên hét to một tiếng, nàng có vẻ rất sợ sệt, bất quá này sẽ vẫn tính bình tĩnh.

Biểu hiện của nàng, đến để Trương Dương nhiều nhìn thoáng qua, vào lúc này còn dám nói như vậy, rất không dễ dàng.

"Báo nguy? Ha ha, muội muội, ca mấy cái sẽ không sợ báo nguy, nói thiệt cho các người biết, ca ca ngày hôm nay chính là xem tiểu tử này không vừa mắt, đến đánh hắn!"

Long ca mới vừa nói xong, liền nhảy xuống xe, phát tay hướng Trương Dương trên đầu ném tới.

Ngoại trừ Long ca ở ngoài, những người khác cũng đều động, vẫn có hai người xuất ra rất thô mộc côn, chuẩn bị dùng cái này đánh gãy Trương Dương cánh tay cùng chân.

Kỳ thực bọn họ mang vũ khí không ít, nhưng đều đặt ở trên xe, Long ca gặp Trương Dương mở chính là BMW xa, mặc kệ hắn là nơi nào nhân, đều không chuẩn bị lại xuống từ thủ, chỉ ít không chuẩn bị để Trương Dương tàn tật.

Cho nên hắn trước đó mới có thể tại bỏ thêm tiền sau khi, đối với Chu Dật Trần nói làm đoạn cánh tay chân đến, chỉ đánh gãy cánh tay chân, còn có thể trường được, xem như là cho cái giáo huấn, thật là đánh cho tàn phế, vậy cũng chính là từ thủ, nhân gia trong nhà như thế có tiền, cũng không phải là người địa phương, vạn nhất cũng dùng tiền tới đối phó chính mình vậy thì không có lời.

Cái này Long ca, kỳ thực cũng là người thông minh.

Bất quá hắn cũng không biết, đúng là hắn cái này khôn vặt, ngày hôm nay cứu hắn một lần.

Nắm đấm của hắn không có giống mong muốn như vậy, trực tiếp nện ở Trương Dương trên mặt, mà là bị một cái tay rất mạnh mẽ cho ngăn cản.

Cái tay này xem ra rất nhỏ, có thể khí lực nhưng đại lạ kỳ, Long ca bị cái tay này nắm bắt, cảm giác cánh tay đều không phải là của mình.

"Ai nha!"

Long ca đột nhiên kêu thảm một tiếng, hắn bị Trương Dương kéo tới mặt sau, cái kia mười mấy tên côn đồ đã tiến tới, gặp Long ca bị chế, tất cả đều hướng Trương Dương phóng đi.

Trương Dương trên tay xoay một cái, Long ca thân thể không tự nhiên bay lên, Trương Dương nâng thân thể của hắn, mấy người lập tức bị hắn quét ngã trên đất, Long ca cùng mấy người này va chạm thời điểm, càng là ngũ tạng lục phủ đều có loại bị chấn nát cảm giác, khó chịu nói không nên lời.

Trương Dương tay lại đề trở về, một bên khác người lại bị Long ca thân thể quét ra, này hai lần gục hạ một mảnh, đứng chỉ còn lại bốn người.

Thừa cơ hội này, Trương Dương vừa cẩn thận liếc nhìn BMW xa.

Trong lòng của hắn rất cực thờ phào nhẹ nhõm, những người này chỉ là vây quanh hắn xa, cũng không hề động. Tô công tử BMW xa phi thường may mắn, một chút việc đều không có.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194:Quá tiện nghi

Bọn họ vừa nảy vốn là vây quanh xa, sau đó lại vây đến Trương Dương trước mặt, lấy hình quạt vây lại đây, bốn người này chính là chạy hơi chút chậm một chút, rơi vào cuối cùng người.

Bọn họ không nghĩ tới Trương Dương tốc độ nhanh như vậy, hơn nữa sẽ lợi hại như vậy, còn dùng lão đại của bọn hắn khi vũ khí, lập tức đem những người khác đều đánh ngã.

Nằm trên mặt đất, có ít nhất mười cái.

"Mạ, đau chết mất!"

"Ta eo đứt đoạn rồi, phù, diu ta lên!"

Trước đó bị Trương Dương quét ngã trên đất người, này sẽ ai ai ô ô chính bò dậy, đứng ngăn người bốn người này, cuối cùng cũng coi như tìm được mình có thể làm sự, vội vàng đi phù bên cạnh bọn hắn người.

Trương Dương cầm trên tay cái kia đầu trục Long ca để xuống, gia hỏa này bị buông ra sau liền ngã xuống đất ngất đi, té xỉu thời điểm trong miệng vẫn oa oa phun ra.

Vừa nảy Trương Dương cái kia mấy lần đem hắn sứt không nhẹ, dưới tay hắn tiểu đệ đầu hoặc là thân thể đều đánh vào trên người của hắn, có mấy lần vẫn đánh vào trên bụng, này sẽ chính dòi sông lấp biển.

Một cái trước đó không có bị đánh tới tiểu đệ, khăn trương nhìn Trương Dương, chậm rãi hướng về trước dựa vào, lại từ từ lôi kéo trên đất vẫn phun ra Long ca đến mặt sau, toàn bộ quá trình hắn đều phi thường cẩn trọng, vẫn nhìn Trương Dương.

Trương Dương cũng không hề ngăn cản hắn, chỉ là lạnh lùng quét những người này, mỗi cái bị Trương Dương nhìn thấy, trong lòng đều từng đợt phát lạnh.

Lúc này Trương Dương, giống như một vị Chiến Thần giống như vậy, cho bọn họ vô hạn áp lực.

Mọi người đều không thấy rõ, đã bị quét ngã trên đất, Trương Dương tốc độ thực sự quá nhanh, đem nhiều người như vậy đánh đổ, cũng vô dụng thời gian nửa phút, nhiều người như vậy hầu như không biết mình là làm sao ngã xuống đất.

Mười mấy người, kỳ thực đều không đại sự gì sự.

Trương Dương vô dụng vũ khí, chỉ là nắm cái kia Long ca thân thể khi gây quét hai vòng, dù sao cũng là thân thể con người, va vào trên người có thể đem người va văng, nhưng sẽ không có vấn đề lớn, không giống Mễ Tuyết lão gia những này tên côn đồ cắc kè, mỗi cái đứt đoạn rồi xương.

Trương Dương đột nhiên bước qua, mười mấy người, đồng thời không tự nhiên lui về phía sau một bước, lão đảo, lại có mấy cái té lăn trên đất.

Ngăn ngăn trong nháy mắt, bọn họ song phương giống như thay đổi hàng đơn vị trí, bọn họ là để giáo huấn nhân, lúc này trái lại như bị giáo huấn như thế.

Nhiều người như vậy, đối mặt với Trương Dương căn bản không tiếp tục hoàn thủ dũng khí.

Quá nhanh, vừa nảy thực sự quá nhanh, nhiều người như vậy cùng tiến lên, còn bị nhân gia đánh ngã hơn nửa, hiện tại rất nhiều người trên người đều bị va đau nhức, đứng lên đều mất công sức, càng không cần phải nói tại cùng nhân gia đánh.

Về phần hai người kia nắm một con, này sẽ cũng không biết bọn họ một con bay đến đi đâu rồi.

Vương Đình ba nữ sinh đều xem mắt choáng váng, các nàng mới vừa rồi còn đang hãi sợ, những người này liền vọt lên, xông lại thời điểm ba nữ tử đều rít gào lên.

Các nàng tiếng hét chói tai vẫn không ngừng lại, chiến đấu liền ngưng, hơn nữa còn là các nàng tuyệt đối không nghĩ tới một cái phương thức đình chỉ.

Nhiều người như vậy, dĩ nhiên không đánh qua Trương Dương một cái, hơn nữa còn bị Trương Dương nhanh chóng như vậy giải quyết.

Này sẽ các nàng xem Trương Dương, cũng giống như xem quái dị.

Trừ bọn hắn ra ở ngoài, vẫn có một người cũng xem mắt choáng váng, đó chính là núp ở phía xa trong bóng tối Chu Dật Trần.

Hắn xem rõ ràng nhất, Trương Dương nắm lên Long ca, giống như trào tiểu hài tử tựa như, một thoáng tự đề ở tại trên tay, tiện tay quét qua, Long ca thân thể liền va lăn đi bốn, năm người, sau đó lại quét qua, lại va lăn đi năm, sáu cái, dẫn đến chừng mười cá nhân đều nằm ở trên mặt đất.

Cứ như vậy hai lần, đơn giản hai lần, Long ca thân thể giống như trường côn như thế, để Trương Dương quét một vòng, trực tiếp quét ngã chừng mười cá nhân.

Trương Dương đột nhiên lại đi về phía trước hai bước, vài cái cuống quýt đứng dậy muốn đến sau chạy, Trương Dương không để ý tí nào bọn họ, trực tiếp tại cái kia nam tử đầu trọc trên người đá một cước.

"Nói, ai để cho các ngươi tới!"

Trương Dương nhẹ giọng hỏi một câu, hắn vừa nãy liền nhìn ra nam tử đầu trọc là lão đại, thêm vào hắn lại trước hết động thủ, cho nên mới trước tiên bắt lại hắn.

Trên đất nằm Long ca không có phản ứng, Trương Dương lại nói: "Đừng nghĩ già chết, ta biết ngươi đã tỉnh, nếu không nói, ta cho ngươi ném thử thật từ từ vị!"

Trương Dương ngữ khí rất bình thản, nhưng cũng mang theo một cỗ nghiêm nghị sát khí, trên đất Long ca nghe được một cái giạt mình ngồi dậy, hắn mặt còn có chút sưng, mũi cũng chảy máu.

Đây đều là vừa nãy va chạm di chứng, những người khác chỉ bị va vào một phát, mà hắn bị đụng phải chừng mười hạ, là bị thảm nhất một cái.

"Ta, ta nói, ta nói, là Chu lão đệ, không, là Chu Dật Trần mời chúng ta đến!"

Long ca vội vàng nói, hắn bây giờ không lo được nghĩa khí, cũng bất chấp giúp Chu Dật Trần giữ bí mật.

Ở trong lòng của hắn, kỳ thực còn có chút hận Chu Dật Trần, hắn không nghĩ tới Trương Dương lợi hại như vậy, hắn mới vừa rồi bị nắm lấy thời điểm, thật sự nhanh đau hôn mê, bị Trương Dương nâng ở trên tay thời điểm, hắn đã cảm giác mình hoàn toàn thất khống, khống chế không được trên người mình bất luận cái nào vị trí.

Nào sẽ hắn, từ cảm giác đều có.

Sau khi càng là trực tiếp bị đập vung, hiện tại cả người xương cũng giống như tan vỡ như thế, khó chịu nói không nên lời.

Đây chính là Chu Dật Trần để bọn hắn giáo huấn một cái đơn giản học sinh, nếu không phải Chu Dật Trần để cho bọn họ tới, bọn họ cũng sẽ không như vậy, hắn cũng sẽ không thảm như vậy.

Lúc này Long ca xem như là rõ ràng, trước mắt cái này Trương Dương tuyệt đối là một cao thủ, vẫn là cao thủ phi thường lợi hại, chỉ ít bọn họ mười mấy cái hoàn toàn không phải đối thủ của người ta.

"Là hắn!"

Trương Dương trong mắt lộ ra đạo hàn quang, Phạm Tư Triết nhắc nhở quá hắn, Chu Dật Trần muốn đối với hắn bất lợi.

Trương Dương nguyên bản còn muốn, liên tính bất lợi cũng phải đợi được khai giảng, dù sao bây giờ là ngày nghỉ, không nghĩ tới Chu Dật Trần tại hắn mới vừa trở về liền động thủ với hắn.

Điều này cũng nói rõ, người này thật sự là rất hận chính mình.

Núp trong bóng tối Chu Dật Trần, trên người bỗng nhiên sợ run cả người, lặng lẽ lui về phía sau, hắn bây giờ cái gì đều không muốn, chỉ muốn chạy mất, trả thù Trương Dương sự cũng bị hắn ném ra sau đầu, nhìn thấy Trương Dương ngày hôm nay lợi hại như vậy, hắn đã không có bất kỳ tâm tư.

Hắn chỉ là đang hối hận, chính mình không nên trêu chọc trên Trương Dương.

"Vâng, là, đúng rồi, hắn cũng theo tới rồi, sẽ ở đó biên!"

Long ca dùng sức gạt đầu, này sẽ hắn một điểm xã hội đen lão đại dáng vẻ đều không có.

Trong lòng hấn hận Chu Dật Trần, đương nhiên sẽ không giúp Chu Dật Trần bảo mật, đưa ngón tay chỉ Chu Dật Trần chạy trốn phương hướng, bên kia chính lặng lẽ lùi về sau Chu Dật Trần, nghe được Long ca cả người tóc gáy đều dựng lên.

Hấn không ở lên lùi lùi, đứng lên, chạy đi bỏ chạy, hấn chạy tốc độ tương đương nhanh, gần như sắp có thể cùng vận động viên so với.

Không một hồi, hấn liền chạy ra khỏi thật xa, chuyển vào một cái cái hẻm nhỏ, không nhìn thấy bóng người.

"Hấn, hấn chạy!"

Long ca ngẩng đầu, rất là khủng hoảng nhìn Trương Dương, chủ mưu chạy, bọn họ những này động thủ người phòng chừng phải gặp tai ương.

Ngược lại có người đối phó hấn, hấn chắc chắn sẽ không làm cho đối phương dễ chịu.

"Ta biết!"

Trương Dương nhàn nhạt nói một câu, cúi đầu nhìn hấn một cái.

Long ca lập tức cúi đầu, một câu nói cũng không dám đang nói, hấn đòi này chưa bao giờ từng đụng phải Trương Dương người lợi hại như vậy, quả thực chính là cái ác ma.

Hấn đây là không biết Liệt Sơn huyện những này tên côn đồ các kẻ thảm trạng, biết phòng chừng trong lòng sẽ chỉ là may mắn, những người kia tàn tật thì có ba cái, những người khác mỗi cái trọng thương, cho tới bây giờ, còn có người nằm ở bệnh viện bên trong.

So với bọn hấn, những người này thật sự xem như là may mắn.

Trong chuyện này mấu chốt nhất chính là, bọn họ cũng không nhúc nhích Tô công tử xa, nhìn thấy xa không có chuyện gì, Trương Dương hỏa khí cũng là không to lớn như vậy, thêm vào bọn họ không nắm vũ khí gì, Trương Dương động thủ thời điểm cũng là nhẹ điểm.

"Hấn cho các người bao nhiêu tiền?"

Trương Dương đột nhiên lại hỏi một câu, Phạm Tư Triết từng nói, Chu Dật Trần dùng tiền đang tìm nhân, những người này hấn là chính là hấn dùng tiền tìm.

Này sẽ Trương Dương trong lòng cũng không có sinh khí, không biết kẻ địch mới nguy hiểm, biết Chu Dật Trần chỉ là tìm như vậy mặt hàng, trong lòng của hấn trái lại có một loại ung dung.

Chỉ ít cái này nguy hiểm giải trừ.

"Hai, 20 ngàn, nga, không đúng, là 40 ngàn!"

Long ca cản trở ngang đầu, Trương Dương khẽ cau mày, trên mặt của hấn lại lộ ra khủng hoảng.

"Xoa một chút người miệng đang nói chuyện!"

Trương Dương chậm rãi nói một câu, hấn cau mày, là bởi vì cái này Long ca khỏe miệng còn có nôn mửa lưu lại vật, để Trương Dương buồn nôn.

Long ca vội vàng nắm quần áo tại trên miệng xoa xoa, xem Trương Dương lại là một trận buồn nôn, Mễ Tuyết cũng đã nghiêng đầu.

"40 ngàn, không ít sao, mua ta cái gì?" Trương Dương lại hỏi.

Long ca cúi đầu, thân thể vẫn hơi có chút run rẩy, hấn là một lưu manh không giả, có thể gặp phải so với mình tàn nhẫn, so với mình người lợi hại như thể sợ sệt.

"Tay, cùng cánh tay!"

Long ca rất gian nan phun ra mấy chữ này, thân thể của hấn rung động càng lợi hại hơn, sau khi nói xong, lập tức bổ sung nói: "Chỉ là đánh gãy, không có những khác!"

Hấn suy nghĩ chính là Trương Dương nghe đến mấy cái này, có thể hay không dựa theo cái này phương thức đến trả thù bọn họ, loại khả năng này rất lớn, nếu như hấn biết có người muốn chém cánh tay của mình, hấn nhất định sẽ trước tiên chém người khác.

Cho nên cuối cùng hấn mới gia câu kia nhắc nhở, chỉ là đánh gãy, cánh tay, chân đứt đoạn rồi còn có thể nối liền, thật tàn tật, đòi này cũng là xong.

"Ta tay cùng cánh tay liền giá trị như thế ít tiền?"

Trương Dương đột nhiên cười cười, hấn bây giờ nhưng là ngàn vạn phú ông, cánh tay chân làm sao cũng phải giá trị ít tiền đi, không nghĩ tới 40 ngàn đã bị nhân bán.

Long ca không biết chuyện gì xảy ra, cúi đầu làm tại cái kia, không dám nói là, cũng không dám nói không phải.

"Quá tiện nghi, cánh tay ít nhất muốn 200 ngàn, chân ma, cũng phải 300 ngàn, tiểu tử kia ngược lại có tiền, người hiểu chưa?"

Trương Dương nhẹ giọng nói, lúc nói chuyện trên mặt vẫn mang theo mỉm cười.

Mễ Tuyết kinh ngạc nhìn hắn một cái, rất nhanh rõ ràng chuyện gì xảy ra, cũng cười theo lên.

Long ca đầu tiên là mơ hồ, sau đó cũng tròn to hai mắt, hắn cũng rõ ràng Trương Dương ý tứ.

Trương Dương này rõ ràng cho thấy tại trả thù Chu Dật Trần, nhưng hắn lại không tự mình ra tay, để những gia hỏa này đi làm.

500 ngàn cái kia, Chu Dật Trần thúc thúc là có tiền, không phải là hắn có tiền, từ trên người hắn gỡ 500 ngàn, Chu Dật Trần không chết cũng phải lột da.

Hơn nữa, việc này là những này tên côn đồ cắc kè làm ra, cùng Trương Dương không có bất kỳ quan hệ gì, dù cho sau đó xảy ra chuyện, cũng không tìm được trên người của hắn được.

Trương Dương cũng không để Long ca đi đòi tiền, hắn chỉ nói là cánh tay của mình cùng chân giá trị nhiều tiền như vậy, hắn nói mình giá trị 10 triệu, người khác cũng không thể nói được cái gì.

"Rõ ràng, rõ ràng, ta rõ ràng!"

Liền Mễ Tuyết đều rõ ràng sự, Long ca khẳng định cũng rõ ràng, hắn nhanh chóng gạt đầu, trên mặt vẫn mang theo điểm may mắn.

"Cút đi!"

Trương Dương lấy cau mày, quát nhẹ một tiếng, Long ca lập tức liên tục lăn lộn đến chính mình tiểu đệ trước mặt, do bọn họ nâng chính mình, mười mấy người, từ đâu qua lại đi đâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195 : Tam sắc quả phối được

Bọn họ tại Trương Dương bên người cẩn trọng đi qua, tất cả đều cẩn trọng nhìn Trương Dương, vị kia Long ca đi lần thứ hai trải qua Trương Dương bên người thời điểm còn không đoạn gắt đầu, giải thích cái gì.

Nguyên lai xe của bọn hắn dừng ở một bên khác, vừa nãy một sợ sệt đi ngược, từ cái phương hướng này đi, không biết đến nhiều bao xa mới có thể trở lại xe của bọn hắn bên cạnh.

Chiếc xe kia lại phá, cũng là bọn họ công cụ thay đi bộ, bất kể nói thế nào cũng coi như ra ngoài có chiếc xe.

Bộ dáng của bọn họ đem Mễ Tuyết đều chọc cho cười lên, kỳ thực những người này thụ thương nhẹ nhất, cùng Mễ Tuyết trước đây gặp gỡ người so với, bọn họ hầu như sẽ không nhận thụ thương, chỉ ít mọi người vẫn đều có thể nâng cùng đi đường, gân cốt đều không có chuyện gì, nhiều nhất vậy chính là điểm da thịt thương.

Mễ Tuyết vẫn phòng chừng, Trương Dương giữ lại bọn họ là có ý sửa trị Chu Dật Trần.

Nàng đối với Trương Dương cái biện pháp này nhưng là vỗ tay tán thưởng, kẻ ác tự cần kẻ ác mài, những này vốn là Chu Dật Trần tìm đến người, lại trở về thụ phạt Chu Dật Trần đương nhiên không thể tốt hơn, còn có thể xem như là lấy cách của người, vẫn thì đối phương thân.

Về phần những người này có thể hay không như thế đi làm, Mễ Tuyết căn bản không suy nghĩ, Trương Dương cũng không suy nghĩ.

Những người này có thể không làm, nhưng bọn hắn cũng muốn cẩn trọng Trương Dương quay đầu lại đi tìm bọn hắn gây phiền toái, lấy Trương Dương năng lực, bọn họ bất luận là một người nào bị nhìn thẳng đều sẽ không có ngày thật tốt.

Hướng chi, Trương Dương cho bọn hắn chủ ý là đòi tiền, những người này bị Trương Dương đánh một trận, vừa vặn không địa phương hà giận, có thể

hả giận còn có thể nhiều yếu điểm tiền, có sao mà không làm

Trương Dương đoán không lầm, Long ca bọn họ xe vừa rời đi không bao lâu, hắn liền xuống xe tìm cái công cộng điện thoại.

Điện thoại tự nhiên là đánh cho Chu Dật Trần, vừa mới chuyển được liền đem Chu Dật Trần cho mắng một trận, sau đó để hắn chuẩn bị kỹ càng 500 ngàn, không chuẩn bị được, liền đem cánh tay của hắn chân cho tã.

Đối với Chu Dật Trần, Long ca không còn bất kỳ khách khí.

Dù cho thúc thúc hắn cùng trên đường mấy người quan hệ không tệ cũng không được, lần này hắn tài quá ác, mắt mặt cũng mắt lớn, nhất định phải tìm người đến đem mặt mũi bù đắp lại.

Thêm vào lại có Trương Dương tại, Chu Dật Trần rất tự nhiên đã biến thành thẳng xui xẻo này.

Ai bảo hắn không nói rõ ràng, sớm biết điểm quan trọng (giọt) như thế đầm tay, hắn căn bản sẽ không đi tiếp cái này đơn từ, đem chính mình đều sáo tiến vào.

Mắng một trận, để Chu Dật Trần chuẩn bị kỹ càng 500 ngàn sau khi, này Long ca trong lòng có thể xem khá hơn một chút, rất nhanh, tiểu đệ của hắn lại cho hồi báo cho một cái khác để hắn run như cầy sấy tin tức.

Cái này Trương Dương, giống như chính là lần trước đem Chu Nhị bọn họ một nhóm cho giáo huấn người.

Chu Nhị là theo chân lừa dối phạm Hồ công tử hồn người, Long ca luôn luôn xem thường hắn, bất quá hắn sự ngược lại là biết không ít.

Cái này Chu Nhị rất thâm, bị người nấp cái đội cướp đoạt, còn có xã hội đen tội danh, nghe nói thị cục đều quan tâm cái này vụ án, gia hỏa này hiện tại vẫn không phản, nhưng kết cục chẳng tốt đẹp gì.

Những thủ hạ của hắn thâm hại hơn, đến bây giờ còn có mấy cái tại trong bệnh viện nằm, cho dù xuất viện người, cũng đa số không có hảo lưu loát, thương gân động cốt nào có dễ dàng như vậy hảo.

Nghe được tin tức kia, Long ca lại sợ run cả người.

Hiện tại hắn mới hiểu được, hắn xem như là so sánh với mấy mán người, cũng biết mình đến tốt cùng chọc cái nào sát tính, Chu Nhị sự đi ra sau không lâu, trường kinh hắc đạo trên người liền cũng biết bản địa có một cái không thể trêu chọc người trẻ tuổi, có thể một cái đánh mười mấy cái.

Lúc trước hắn còn tưởng là làm chuyện cười nghe tới, nói căn bản sẽ không có người như vậy, lần này cuối cùng là rõ ràng thể nghiệm được.

Trương Dương so với trong truyền thuyết, còn lợi hại hơn.

Bất quá những thứ này đều là nói sau, Long ca bọn họ vừa rời đi, Trương Dương trở về đầu nhìn một chút Vương Đình ba người bọn nàng nữ hài.

Các nàng vừa nãy đều không có tới gần, cũng đều không có bất cứ chuyện gì, chỉ là tận mắt nhìn một lần so với TV còn đặc sắc hơn đánh võ mãnh, vẫn là căng dài bản đánh võ mãnh.

"Ba vị học tử, không có chuyện gì rồi!"

Trương Dương nhẹ giọng nói một câu, Vương Đình các nàng tại trường học khác, so với bọn hắn cao hai giới, gọi học tử cũng không sao.

"A, ta biết rồi, không có chuyện gì rồi!"

Bị Trương Dương như thế một gọi, Vương Đình lúc này mới phản ứng lại, vội vàng gật đầu đáp.

Đầu của nàng còn có chút mơ hồ, có chút không dám tin tưởng nhìn Trương Dương, ba nữ tử trong mắt, đều có chứa một tia sợ hãi.

Các nàng cũng không biết, trước mắt cái này Trương Dương đã vậy còn quá lợi hại, mười mấy người cái kia, cứ như vậy bị một mình hắn đánh ngã, cuối cùng thí cũng không dám thả một cái bỏ chạy.

Nhìn bọn hắn điệu bộ kia, Trương Dương thật sự không để bọn hắn thói lắm, bọn hắn đều nhìn được.

"Chuyện ngày hôm nay, vẫn hi vọng ba vị học tử giúp ta bảo mật, không muốn tại trong bệnh viện nói ra, được không!"

Trương Dương cười cười, nhẹ giọng nói rằng, ba người này thời khắc mấu chốt không rời khỏi hắn, nguyện ý theo hắn cùng đi ra, cho Trương Dương ấn tượng không tồi.

Vào lúc này lễ tạ thần ý theo, đặc biệt là bé gái, rất không dễ dàng, không có trải qua trường hợp này người không biết lúc đó khủng bố.

"Ngươi yên tâm, chúng ta tuyệt đối không nói!"

Vương Đình vội vàng gạt đầu, bên cạnh Hiếu Lệ cùng Hoa Tử cũng đều theo gạt đầu, nói sẽ không ra bên ngoài nói.

"Ta đưa các người trở về đi thôi!"

Trương Dương lần thứ hai nói rằng, lần này ba nữ tử đều không có phản đối, xuất ra chuyện vừa rồi các nàng đều rất sợ sệt, dù cho chỉ có xa mấy bước, cũng hi vọng Trương Dương có thể đem các nàng đưa trở về.

Vào lúc này Trương Dương, có thể cho nhân một loại tuyệt đối cảm giác an toàn.

Vương Đình các nàng trụ xác thực thực không xa, đi chưa được mấy bước liền đến, đưa đi các nàng sau khi, Trương Dương cùng Mễ Tuyết mới cùng nhau về nhà.

Từng có nhiều lần như vậy trải qua, Mễ Tuyết cũng không sợ sệt, trái lại còn có chút hưng phấn.

Nàng còn nói, các loại : chờ sau khi tựu trường liền đem Chu Dật Trần cùng xã hội đen cấu kết sự nói ra, để gia hỏa này triệt để thân bại danh liệt, trường học có như vậy bại hoại, là trường học sỉ nhục.

Bị chuyện này đánh nhiều, buổi tối Trương Dương cũng không một lần nữa ăn cái gì, trở lại ăn điểm trong tủ lạnh đồ ăn vặt đuổi cái bụng.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai Mễ Tuyết liền rời giường đi làm, siêu thị mở rộng cửa sớm, các nàng đều cần sớm đến, ở bên trong dọn dẹp một chút đồ vật, nàng ngày hôm nay còn muốn theo người khác học tập, nàng bây giờ còn là một người mới.

Trương Dương tắc khứ ba viện, hẳn muốn bỏ ba ngày ban, lúc này mới bỏ một ngày.

Ngày hôm nay Lưu Thành đến rất sớm, nhìn thấy Trương Dương liền không được xin lỗi, nói chính mình ngày hôm qua uống nhiều loại hình, vẫn kiên trì muốn đem tiền com trả lại cho Trương Dương.

Hắn xác thực rất ngượng ngùng, thỉnh nhân gia ăn com chính mình nhưng uống say, cuối cùng vẫn là nhân gia mua đơn.

Ngược lại là Vương Đình ba nữ tử đều không nói lời nào, mỗi lần xem lỗ mắng thời điểm vẫn đều có vẻ hơi kính nể, chuyện tối ngày hôm qua phỏng chừng sẽ làm các nàng nhớ một đời, đời này đều không quên được.

Những việc này Trương Dương cũng không có ở ý, Lưu Thành tiền chắc chắn sẽ không thu, cuối cùng chỉ có thể nói để hẳn lần sau lại thỉnh, lần này coi như xong.

Rất nhanh Trương Dương liền trở nên bận rộn, Vương Quốc Hải biết Trương Dương giá trị sau khi, cái nào còn có thể để hẳn nhàn rỗi, lại dẫn hắn không ngừng mà đi đi, Trương Dương bảo bối như vậy, nhưng là dùng một ngày thiếu một ngày, thật các loại : chờ Trương Dương rời khỏi khoa phụ sản, hẳn hối hận đều không địa phương đi.

Kết thúc mỗi ngày, luy là luy điểm, nhưng càng phong phú, so với trước đây tại bên trong phòng làm việc không có việc gì mạnh hơn nhiều.

Mễ Tuyết so với Trương Dương còn muốn muộn trở về, về đến nhà liền nằm ở trên giường, nha đầu này cuối cùng cũng coi như biết rồi kiếm sống không dễ.

Để Trương Dương hơi kinh ngạc chính là, Mễ Tuyết dĩ nhiên không có bất kỳ oán giận, kiên trì ngày mai vẫn kế tục đi làm, nàng sẽ đem phần này công tác vẫn làm đến tốt nghiệp.

Hơn nữa nàng vẫn đối với Trương Dương nói, bọn họ chủ quản là một lão đại tã, đối với nàng cực kì tốt, có mấy người nam sinh muốn có ý tiếp cận nàng, đều bị cái kia lão đại tã cho đuổi đi.

Nói tới công tác sự, Mễ Tuyết nụ cười trên mặt cũng rõ ràng tăng thêm rất nhiều, nhìn nàng yêu thích, Trương Dương cũng là không nói thêm cái gì, có phân công tác trước tiên bổ sung cho cũng không tồi.

Ba ngày ban Trương Dương rất nhanh bỏ xong, lại nhiều lên hai ngày, đem tuần này cùng cuối tuần ban cùng tiến lên, hẳn cuối tuần muốn đi tham gia triển lãm xe, thứ bảy muốn đi, ngày đó nhất định phải xin nghỉ.

Mấy ngày này hẳn giúp bệnh viện giải quyết không ít nan đề, Lưu Triều Cường giải phẫu cũng làm, hậu phẫu khôi phục là Trương Dương phụ trách, hẳn cũng không nhiều làm cái gì, giúp bệnh nhân trát ghim kim, lại mở ra phương thuốc, vẫn lưu lại chính mình luyện chế ra Nhân sâm hoàn.

Đây đều là trăm năm Nhân sâm hoàn, so với ngàn năm Nhân sâm hoàn mà nói chênh lệch thật xa, nhưng khôi phục tay hậu phẫu nguyên khí vậy là đủ rồi.

Nhân sâm hoàn là Trương Dương tại bệnh viện phối trí, dùng chính là bệnh viện dược liệu, chính hắn cầm đi mấy viên xem như là phí dịch vụ, cái khác đều để lại cho bệnh viện.

Mễ Tuyết vẫn ở trên ban, nàng đã kiên trì được vài ngày, nàng cũng rất cực thích ứng nơi nào công tác, hơn nữa nàng cũng nhiều hơn không ít, siêu thị bên trong đồng dạng có rất nhiều chuyện thú vị cùng khách nhân.

Mẽ Tuyết đáng vẽ, cũng làm cho Trương Dương yên tâm.

Đón lấy hai ngày, Trương Dương bắt đầu đi các đại hiệu thuốc, cầm lại hấn ở đây đánh được liệu.

Hấn bây giờ có thời gian, chuẩn bị phối trí ba sắc quả, ba sắc quả hiệu dụng so với ngàn năm nhân sâm muốn tốt hơn nhiều, có thể càng nhanh hơn để hấn nội kinh khôi phục đến trước đây trạng thái đỉnh cao.

Phần lớn được liệu đều đến, số ít một, hai cái không nặng lắm muốn, Trương Dương cũng có cái khác đồ dự bị phương pháp, tương đương với nói là vạn sự đã chuẩn bị.

Phối ba sắc quả, Trương Dương có ý tuyến cái Mẽ Tuyết không có ở gia tháng ngày.

Phối được thời điểm cần tinh thần tập trung, hết thấy được liệu phân lượng một tia cũng không thể kém, thiếu một chút đều có khả năng kiếm củi ba năm thiêu một giờ, đây cũng là thiên tài địa bảo phối trí linh được, có thể nói mỗi cái đều là bảo vật vô giá, bất kỳ tổn thất nào Trương Dương đều không chịu đựng nổi.

Này ba viên nho nhỏ trái cây, cũng có thể nói là hấn nắm mệnh đổi lấy, thiếu chút nữa chết mới bất ngờ chiếm được này ba sắc quả.

Phối được không giống với chế thuốc, chế thuốc chú ý hỏa hầu, phối được trọng yếu nhất chính là phối hợp, mỗi trồng thuốc phân lượng nhất định phải thích hợp.

Trương Dương chuẩn bị đều là thuốc Đông y, rất nhiều được còn muốn ngao thành chất lỏng cùng ép thành phần, còn ba sắc quả, nó vốn là nước, cần cuối cùng đến dung nhập.

Đồ vật tất cả đều chuẩn bị xong, Trương Dương đem cửa phòng khóa kỹ, lúc này mới tại gian phòng của mình bắt đầu đã tọa.

Bên cạnh hấn là trang Thiểm Điện thủy tinh lồng sắt, Thiểm Điện tựa hồ cảm giác được ngày hôm nay Trương Dương muốn làm cái gì, dựng thẳng chân nằm ngoài bên trong cũng không nhúc nhích, mắt nhỏ hạt châu không ngừng mà đánh giá Trương Dương.

Đem chính mình trạng thái khôi phục đến tốt nhất, Trương Dương mới bắt đầu phối được, trước đó được chất lỏng đã sớm ngao được, thuốc bột cũng đều chuẩn bị xong, hấn lần này phối vẫn là được hoàn, bất quá lần này được hoàn bị hấn mệnh danh là quả tiên đan.

Ba sắc quả cuối cùng thành hình chính là bảy màu quả tiên, gọi quả tiên đan cũng có thể nói còn nghe được.

Dựa theo Trương Dương phỏng chừng, này ba viên trái cây, hấn cuối cùng có thể phối trí thành hai mươi viên quả tiên đan, mỗi viên quả tiên đan được hiệu là không sánh bằng nguyên lai chỉ một trái cây, bất quá mười viên tính gộp lại, còn kém không nhiều có thể cùng nguyên lai so sánh với.

Cứ như vậy, tương đương với đem ba sắc quả được hiệu tăng lên gấp hai, làm được một tia không lãng phí.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196 : Dùng linh được

Hộp là Trương Dương sau đó cố ý chế tác, thiên tài địa bảo bảo quản không giống phổ thông được liệu đơn giản như vậy, ba sắc quả lại là cực kỳ khó gặp bảo bối.

Ba sắc quả một lấy ra, tiểu Thiểm Điện thân thể liền lập tức, cũng không ở xem Trương Dương, con mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm này ba viên trái cây.

Trí tuệ của nó cực cao, biết này ba viên trái cây đối với mình tác dụng, cũng biết chính là bởi vì này ba viên trái cây mình mới biến thành như vậy.

Đáng tiếc này ba viên trái cây đối với nó lực hấp dẫn quá to lớn, Trương Dương lấy ra sau, nó lại không nhịn được bị hấp dẫn lấy.

"Đáng tiếc, chỉ là lần đầu tiên trái cây, nếu như lần thứ hai, lần thứ ba hoặc là nhiều hơn nữa mấy lần là tốt rồi!"

Nhìn ba sắc quả, Trương Dương lại lắc đầu, làm bầm lều bầu nói một câu.

Nói xong, hấn lại tự giễu cười cười, cảm giác mình quá mức lòng tham.

Ba sắc quả chỉ là bảy màu quả tiên mô hình, ba sắc quả mỗi năm trăm năm kết một viên, lần thứ nhất ba viên trái cây là 1500 năm thành thực, Trương Dương trên tay nắm chính là loại này.

Loại này ba sắc quả, tại hết thấy ba sắc quả bên trong công hiệu thấp nhất.

Đây chỉ là cùng cái khác ba sắc quả so với, nếu như cùng những dược liệu khác so với, đây chính là phi thường hiếm thấy bảo bối, hai ngàn năm nhân sâm cũng không sánh nổi, nhân sâm muốn cùng ba sắc quả so với, phòng chừng muốn năm ngàn năm niên đại mới được.

Thu hồi tâm thần của mình, Trương Dương đem hết thấy đồ vật đều lấy ra, chuẩn bị phối dược.

Trước đó chuẩn bị dược liệu đều chứa ở hộp bên trong, trước mặt của hắn còn có một con tiểu dược lô, dược lô bên trong có lò lửa, vẫn là Trương Dương trước đó cố ý tìm người đẽo làm, vì thế hao tổn không ít.

Phối dược cần dược lô, chỉ là không giống chế thuốc như vậy cần thời gian rất dài.

Các loại dược chất lỏng, thuốc bột bị Trương Dương chậm rãi, dựa theo trình tự bắt đầu dung hợp, một bên tiểu Thiểm Điện này sẽ động đều không nhúc nhích, con mắt cũng không nháy mắt nhìn Trương Dương động tác.

Rất nhanh, trong phòng liền tràn ngập một cỗ thơm ngát mùi thuốc vị.

Loại mùi thuốc này rất dễ Trương Dương say sưa, từ nhỏ đến lớn, hắn thích nhất chính là loại này mùi vị, lúc nhỏ gia gia phối dược thời điểm, hắn liền thích nhất ở bên cạnh nhìn.

Cũng đúng là như thế, hắn tài học đến như vậy nhiều phối dược kinh nghiệm

Bất quá ba sắc quả hắn tuyệt đối là lần đầu tiên phối, liền chính hắn cũng không biết cuối cùng có thể hay không thành công.

Tất cả dược liệu dung hợp xấp xỉ rồi, Trương Dương không có bất kỳ do dự, ba viên trái cây đều bị hắn xé rách, trực tiếp dung nhập dược lô bên trong, ba cái trái cây chảy ra ba cỗ màu sắc khác nhau chất lỏng, toàn bộ trong gian phòng nhất thời nắm giữ một cỗ không giống mùi thơm ngát.

"Chít chít!"

Tiểu Thiểm Điện đột nhiên kêu một tiếng, bát cũng càn quăn rồi, nó thật giống như so với Trương Dương còn khẩn trương hơn.

Trương Dương này sẽ đã không có tinh lực đi lưu ý chu vị, hắn không ngừng quan sát dược lô tình huống bên trong, để ba sắc quả đầy đủ dung nhập trong đó, các loại: chờ ba sắc quả hoàn toàn dung nhập rồi, lần này quả tiên đan cũng là phối thành.

Thời gian chậm rãi đi qua, Trương Dương tay không ngừng lắc dược lô, dược lô bên trong có chứa lò lửa, chậm rãi nung dược chất lỏng.

Gần như hai giờ, Trương Dương tay rốt cục cũng ngừng lại, vào lúc này gian phòng mùi thuốc cũng đã biến thành một loại rất thanh tân, không nói ra được mùi vị.

"Thành công!"

Trương Dương lau mồ hôi trán, phối như vậy dược vô cùng khổ cực, nhất định phải cẩn thận từng li từng tí một, cho dù là hắn đều có chút cảm giác không chịu nổi.

Dược lô bên trong có tự động thành hoàn khuôn đúc, Trương Dương đem từng khóa mạng theo ba thái màu sắc đan dược đổ ra, một bên nhẹ nhàng đếm lấy.

"Hai mươi hai viên, so với ta dự đoán nhiều hai viên!"

Trương Dương khóe miệng mang ra tia ý cười nhàn nhạt, thu hoạch so với hắn tưởng tượng muốn được, lại làm ra hai mươi hai viên thành đan.

Này hai mươi hai viên quả tiên đan, có thể nói mỗi một viên đều là bảo vật vô giá, tại biết sử dụng giả trong tay có thể phát huy ra cực đại tác dụng, trực tiếp cứu người mệnh cũng là điều chắc chắn.

Mạng người là vô giá, có thể trực tiếp cứu mạng linh dược tự nhiên cũng là vô giá.

Hai mươi hai viên quả tiên đan, hắn ngàn năm nhân sâm còn có thể hợp với mấy chục viên ngàn năm Nhân sâm hoàn, hắn bây giờ giá trị bản thân chỉ phong phú so với gia gia, thái gia gia bọn hắn đều mạnh hơn nhiều, toàn bộ một chỗ chủ ông chủ.

Nhớ tới điểm ấy, Trương Dương khóe miệng ý cười càng nồng, bất quá lập tức lại có chút bi thương.

Đáng tiếc hai người kia cùng hắn không có nửa quan hệ, bọn họ thậm chí không biết, chính mình có cái hậu thế từ tôn linh hồn xuyên qua đến trên người kẻ khác.

"Chít chít chít chít chít!"

Thủy tinh trong lồng tre tiểu Thiểm Điện, đột nhiên cuồn cuộn kêu lên, còn không đoạn trên thoán hạ khiêu, muốn đi ra.

Từ khi tiểu Thiểm Điện tiến vào cái này lồng sắt, nó liền chưa bao giờ quá biểu hiện như vậy, vẫn đều thật biết điều xảo, mỗi ngày đều ngoan ngoãn chờ Trương Dương cho ăn, bất luận bất luận người nào đập nó đều phi thường phối hợp.

Tên tiểu tử này, nhảy tung nhảy loạn thời điểm, còn không quên nhìn về phía Trương Dương trên tay chính đang thu viên thuốc.

Nhìn nó tại cấp 'Chít chít' gọi, Trương Dương trên mặt lại có chút do dự.

Này tiểu Thiểm Điện rõ ràng cho thấy muốn trên tay hắn quả tiên đan, bất quá đây cũng không phải là cái gì phổ thông dược liệu, tại linh dược bên trong đều thuộc về có nhất định phẩm chất hảo dược.

Mỗi một viên, đều là chân chính bảo bối.

"Quên đi, ngươi cũng là linh thú, huống hồ thuốc này là bởi vì ngươi ta mới đạt được, liền cho ngươi một viên đi!"

Trương Dương đột nhiên lắc lắc đầu, hồ vĩ điều là linh thú, loại này linh dược đối với tác dụng của bọn nó càng to lớn hơn.

Đối với con người mà nói, mười viên dược hoàn mới có thể tương đương với ba viên trái cây công hiệu, nhưng đối với linh thú mà nói, hai viên dược hoàn đối với chúng nó hiệu quả, cũng đủ để so được với một viên trái cây.

Hai mươi hai viên dược hoàn, liền tương đương với mười một viên trái cây, công hiệu gần như nhanh tăng lên bốn lần.

Đây chính là phối dược tác dụng, cho nên rất nhiều lợi hại trung y đều tại cảm thán, rất nhiều thiên tài địa bảo đều là bị linh thú lãng phí, chúng nó cũng không hiểu phối dược cùng chế thuốc, đều là trực tiếp ăn đi.

Trương Dương xuất ra một viên dược hoàn, rất không muốn đặt ở thủy tinh lồng sắt phía trên.

Bên trong tiểu Thiểm Điện đã ngồi xổm ở nơi nào, tội nghiệp ngẩng đầu nhìn Trương Dương tay, trong mắt của nó tất cả đều là khát vọng, đối với này tiểu dược hoàn khát vọng.

"Cho ngươi đi!"

Nếu hạ quyết tâm, Trương Dương tại không muốn cũng sẽ không bỏ lại đi, này viên quả tiên đan đối với hồ vĩ điều khẳng định có rất hảo trợ giúp, nhưng còn không đến mức tăng lên lực lượng của nó, để nó chính mình từ trong lồng tre chạy đến.

Lại nói này hồ vĩ điều đáng yêu như vậy, bọn họ đồng thời ở chung nhiều ngày như vậy, bao nhiêu cũng thành lập điểm cảm tình.

Trương Dương đối với vẫn giam giữ nó cũng có chút hổ thẹn, nhưng đáng tiếc không liên quan không được, như vậy linh thú nguy hại quá to lớn, hắn căn bản không dám đem nó thả ra.

Này viên quả tiên đan, cũng coi như là cho nó một cái bồi thường đi.

Dược hoàn nhẹ nhàng từ Trương Dương trong tay hạ xuống, vẫn không rơi trên mặt đất, đã bị hồ vĩ điều một cái cho ngậm, sau đó trực tiếp nuốt vào trong bụng.

Nhìn nó nuốt cả quả táo tựa như nuốt này linh dược, Trương Dương lại không nhịn được lắc đầu.

Tiểu tử tính tình quá mau, từ từ ăn cũng tốt, đây cũng là dị thường hiếm thấy linh dược, mùi thuốc rất đậm, chậm rãi thưởng thức hạ, cũng có thể phẩm ra không sai mùi vị dược.

Bất quá nói những này đều vô dụng, tiểu Thiểm Điện điều đã hoàn toàn đem dược hoàn ăn thịt.

Ăn đi dược hoàn tiểu Thiểm Điện, lập tức nằm nhoài ở chỗ này, thỏa mãn đánh tới buồn ngủ, không một hồi lại ngủ thiếp đi.

Trương Dương vừa bắt đầu vẫn hơi kinh ngạc, lập tức liền rõ ràng chuyện gì xảy ra.

Linh thú ăn linh dược cùng nhân loại không giống nhau, chúng nó sẽ cố gắng đối với linh dược tiến hành hấp thu, hấp thu quá trình liền dường như ngủ đông, sẽ trực tiếp ngủ thiếp đi.

Về phần bao nhiêu thời gian có thể hấp thu xong, linh thú có thể tỉnh lại, điều này cũng muốn xem linh dược phẩm chất, cùng linh thú đẳng cấp.

Chờ cấp càng cao linh thú, tỉnh lại càng nhanh, tương ứng, phẩm chất càng cao linh dược, liền có thể làm cho linh thú tỉnh càng chậm hơn chút.

Gặp tiểu Thiểm Điện ngủ, Trương Dương cũng không để ý, chậm rãi thu hồi hết thấy dược hoàn, này nhưng là chân chính bảo bối, có người ra nhiều hơn nữa tiền Trương Dương đều sẽ không đi bán.

Có nhiều như vậy bảo bối tại người, Trương Dương hiện tại cũng có chủng loại hăng hái cảm giác, phảng phất bất kỳ nghi nan tạp chứng, bất kỳ tật bệnh hẳn đều không đặt ở trong mắt.

Trương Dương tin tưởng, ở trên thế giới này so với hắn linh dược nhiều người tuyệt đối không có, trừ phi còn có như hắn vận may tốt như vậy, đạt được ngàn năm nhân sâm, lại bất ngờ đạt được những thiên tài địa bảo khác người.

Thiên tài địa bảo muốn thật dễ dàng như vậy đạt được, Trương Dương đòi trước cũng không trở thành nhiều năm như vậy đều không có giống nhau.

Thu thập xong hết thấy đồ vật, nhìn đã ngủ say như chết tiểu Thiểm Điện, Trương Dương lại có chút do dự.

Trước hắn dùng Nhân sâm thuốc viên lực đã hoàn toàn hấp thu, hiện tại Nhân sâm hoàn đối với tác dụng của hắn không giống vừa bắt đầu tốt như vậy, linh dược chính là như vậy, nó không phải đường đậu, có thể tùy ý ăn, ăn càng nhiều, hiệu dụng lại càng kém.

Bằng không thì Trương Dương cũng sẽ không nói dùng chính khối ngàn năm nhân sâm tới làm khôi phục, lại càng không dùng nửa năm lâu dài.

Nhân sâm hoàn hiệu dụng là hạ thấp, bất quá quả tiên đan tuyệt đối sẽ không, đây là so với Nhân sâm hoàn đẳng cấp càng cao hơn, tác dụng càng tốt hơn linh dược, đặc biệt là lần đầu tiên dùng hiệu quả hay nhất.

Nhìn thời gian còn sớm, hiện tại chỉ là mười giờ sáng, Mễ Tuyết muốn buổi chiều sáu, bảy điểm mới có thể trở về, Trương Dương lại cẩn thận xuất ra một viên quả tiên đan được.

Tiểu Thiểm Điện đều ăn qua linh dược, không lý do hắn chủ nhân này còn giữ, nhân lúc thời gian này, dùng một viên cảm giác hạ quả tiên đan chân chính tác dụng.

Nghĩ tới đây, Trương Dương không ở do dự, trực tiếp nuốt mất một viên, nuốt vào sau khi hắn mới nhớ tới, vừa nãy hắn vẫn tiểu tiểu Thiểm Điện nuốt cả quả táo, đến phiên hắn cũng là như vậy.

Trương Dương bắt đầu đi lắc đầu, chỉ có thể nói này linh dược lực hấp dẫn thực sự quá to lớn, để hắn không nhận được trực tiếp nuốt xuống, giờ khắc này hắn phi thường lý giải vừa nãy tiểu Thiểm Điện cảm thụ.

Đang suy nghĩ, Trương Dương trong bụng một cỗ nhiệt khí nhắm xông lên, hắn rõ ràng, đây là linh dược bắt đầu dùng sức.

Quả tiên đan phẩm chất quả nhiên so với Nhân sâm hoàn cường nhiều, Nhân sâm hoàn ăn đi đều không có to lớn như vậy phản ứng, không giống quả tiên đan, để Trương Dương bị ép bắt đầu đã tọa, trợ giúp thân thể hấp thu dược hiệu.

Hắn này sẽ cũng rõ ràng, tiểu Thiểm Điện tại sao nhanh như vậy liền ngủ, linh thú chính là dựa vào ngủ đến giúp giúp thân thể hấp thu, dược kính to lớn như vậy, không ngủ cũng không được.

Trương Dương hấp thu dược kính, thời gian đi từ từ quá.

Mãi đến tận Mễ Tuyết trở về trước đó, Trương Dương mới tỉnh lại, mà một bên tiểu Thiểm Điện so với hắn tỉnh còn muốn sớm, đang lờ mờ mắt to nhìn hắn.

Gặp Trương Dương xem chính mình, tiểu Thiểm Điện lập tức ôm phía trước hai cái móng vuốt, như là làm tập bình thường cho Trương Dương hành lễ, đáng về nói không ra khả ái.

Trương Dương nhẹ nhàng thở ra một hơi, trên người hết thấy huyệt vị cũng như cùng bị nước lạnh tưới giống như vậy, có loại thanh thấu cực kỳ thư thích cảm, điều này làm cho Trương Dương không nhận được rên rỉ một tiếng, còn nặng nề chậm rãi xoay người. Quả tiên đan tác dụng thật sự rất tốt, so với Nhân sâm hoàn cường quá nhiều, hiện tại Trương Dương từ chỉ bách hại, đều phảng phất tràn đầy vô cùng lực lượng.

Hắn nội kinh, cũng so với trước đây rõ ràng có tăng thêm, vẫn tăng thêm không ít.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 197 : Hồ vĩ điều nhận chủ

Đáng tiếc nơi này căn bản không ai có thể hấn đánh nhau, duy nhất có thể cùng hấn chống đỡ được cũng là trong lòng tre tiểu Thiểm Điện, bất quá tên tiểu tử này độc tính quả mạnh mẽ, thực sự quá nguy hiểm.

"Sớm biết trước tiên không cho nó ăn linh dược rồi!"

Nhìn đồng dạng tinh thần chấn hưng tiểu Thiểm Điện, Trương Dương lộ ra vẻ tia bất đắc dĩ, tên tiểu tử này giống như hấn đều ăn quả tiên đan, cũng đều hấp thu phần lớn dược lực, trước đó Trương Dương sẽ không nắm chặt có thể đối phó nó, càng không cần phải nói hiện tại.

Linh thú từ linh dược bên trong thu được chỗ tốt có thể so với hấn phải lớn hơn.

Trương Dương chỉ có thể trước tiên đề xuống ý nghĩ này, cùng tên tiểu tử này đi luyện tay, cái kia đoán chừng là tìm ngược.

Lại nói, tên tiểu tử này thả lên dễ dàng, thu lại đã có thể khó khăn, lần trước nếu không phải nó vừa vận cùng hắc thiết con nhện đầu cái lưỡng bại câu thương, Trương Dương vẫn đứng là không cái kia vận may bắt lại nó.

Mang theo điểm tiếc nuối, Trương Dương chậm rãi đi xuống giường.

Xuống giường thời điểm, hấn có loại cùng trước đó không giống cảm giác, không nói thân nhẹ như yến, chỉ ít thân thể linh hoạt độ rõ ràng cảm giác so với trước đây mạnh chút.

Như vậy rõ ràng tiến bộ, nhưng là trước hấn chưa từng có, đây chỉ là một viên dược hoàn, cũng sắp để hấn có loại muốn khôi phục đỉnh cao cảm giác.

"Tiểu tử, làm gì như vậy nhìn ta?"

Trương Dương quay đầu lại, hé miệng cười cười, xếp đặt ở bên giường thủy tinh lồng sắt, tiểu Thiểm Điện chính đứng thẳng tay nằm ngoài ở chỗ này, không nhúc nhích nhìn Trương Dương.

Tên tiểu tử này con mắt có chút kỳ quái, không giống lấy trước như vậy hoạt bát, cũng không có trước đây cái loại này linh động kính, tựa hồ có hơi đại ra.

Điều này làm cho Trương Dương lòng này thoáng nhảy nhảy, tên tiểu tử này sẽ không ăn linh dược ăn xảy ra vấn đề tới chứ?

Trương Dương vừa cẩn thận cảm thụ hạ thân thể của mình, toàn thân đều không có chuyện gì, lúc này mới yên lòng lại, không rõ vì sao nhìn này Tiểu Hồ Vĩ Điều.

"Leng keng!"

Trương Dương trong đầu đột nhiên trực tiếp vang lên một đạo vang lên giòn giã, Trương Dương con mắt bỗng nhiên vẫn, vội vàng nhìn về phía trước mắt.

Thanh âm này hấn rất quen thuộc, cái kia biến mất rồi rất lâu, vẫn đều chưa từng xuất hiện thánh thủ hệ thống này sẽ rốt cục đi ra, Trương Dương nhưng là có thật nhiều nghi vấn nghĩ đến hỏi nó.

"Chúc mừng kí chủ hoàn thành đặc biệt nhiệm vụ 'Hồ vĩ điều đi theo', nên nhiệm vụ vì làm vượt đẳng cấp cấp năm nhiệm vụ, kí chủ đẳng cấp mạnh mẽ thăng đến cấp ba, hệ thống chính đang thăng cấp bên trong. . ."

Âm thanh vang lên, bất quá Trương Dương nhưng mắt choáng váng, này hệ thống thời gian dài không đi ra, vừa ra tới liền tự động thăng cấp.

Có vẻ như lần trước thăng cấp vẫn thuộc về bị động, hỏi dò hấn nhiều lần hấn mới đồng ý thăng cấp, lần này dĩ nhiên không nói tiếng nào chính mình thăng cấp, không hỏi một tiếng hấn một thoáng.

Điều này làm cho Trương Dương bao nhiêu có chút bất mãn, hấn mới là chủ nhân, tất cả đều hấn là nghe hấn mới đúng, nhưng đáng tiếc này hệ thống hấn căn bản điều khiển không được, hệ thống muốn thăng cấp, hấn cũng chỉ có thể chờ.

Cũng may hệ thống thăng cấp thời gian không lâu, không bao lâu, cái kia thời gian rất lâu không gặp chủ hình ảnh liền xuất hiện ở Trương Dương trước mắt.

Màu xanh lục giả lập hình ảnh, mỗi cái phân khuông đều lập loè ánh sáng xanh lục, nhất làm cho Trương Dương bất ngờ chính là, nguyên bản vẫn u ám 'Sùng vật' cái kia một cột, hiện tại cũng lập loè tia sáng.

"Hệ thống thăng cấp xong xuôi, lần thứ hai chúc mừng kí chủ thăng cấp, các hạng số liệu một lần nữa điều chỉnh xong xuôi!"

Máy móc giọng nữ vẫn là như cũ, Trương Dương cảm giác nó thật giống như rất vui vẻ, tựa hồ bị đè nén rất lâu rốt cục đi ra.

"Đặc biệt nhiệm vụ là xảy ra chuyện gì?"

Trương Dương trong lòng tùy ý hỏi một câu, bắt đầu mở ra các hạng phân lan, kiểm tra tình huống bên trong.

Lần này không có những người khác tại, hần vừa vặn có thể đối với cái này hệ thống cố gắng tiến hành một lần hiểu rõ, lần trước hệ thống biến mất quá nhanh, để có chút nhớ nhưng hỏi vấn đề đều không có hỏi đi ra.

"Đặc biệt nhiệm vụ thuộc về nguyên bản không ở nhiệm vụ trong phạm vi, đột nhiên xuất hiện nhiệm vụ, nói như vậy, là kí chủ làm được một ít hệ thống đều hoàn toàn không có dự liệu, cùng không nghĩ tới sự tình, cố ý tăng thêm đi ra nhiệm vụ khen thưởng!"

Máy móc giọng nữ chậm rãi nói, giải thích của nó vẫn tính rõ ràng.

Trương Dương gật đầu một cái, lần thứ hai hỏi: "Hò vĩ điều đi theo, lại là xảy ra chuyện gì?"

Máy móc giọng nữ nhẹ giọng nói: "Ngài trước đó cho hò vĩ điều phục dụng một viên linh dược, này hò vĩ điều trong lòng đối với ngài có đi theo chí tâm, nói cách khác, hò vĩ điều hiện tại nguyện ý mặc cho ngài vì chủ, theo ngài tiếp tục đi!"

"Cho nó phục dụng linh dược, liền tán thành ta, nguyện ý theo ta?"

Trương Dương lông mày ngưng kết ở cùng nhau, hệ thống để hần dù sao cũng hơi không tin, phàm là thiên địa linh thú, tính tình kia đều rất dã, rất ít người có thể trực tiếp thu phục.

Muốn thuần phục linh thú, chỉ có từ nhỏ bắt đầu nuôi nấng, như vậy linh thú mới có thể đủ thuần dưỡng thành công, cũng vẹn vẹn là có thể có.

Huống hò linh thú số lượng vốn là thiếu, vị thành niên tiểu linh thú đều bị che chở rất căng, muốn bắt đến như vậy linh thú vô cùng khó khăn, chí ít lấy lực lượng của nhân loại mà nói rất khó làm được.

Cái này cũng là tại sao không có linh thú từng theo hầu nhân loại.

Hay là trong lịch sử đã từng đã xảy ra có người thành công thuần dưỡng thiên địa linh thú sự tình, nhưng đáng tiếc những chuyện này Trương Dương cũng không biết, ở trong ấn tượng của hần, loại này sự tình, nếu không có.

"Đúng, hò vĩ điều đã tự nguyện tùy tùng ngài, trước mắt nó trung thành độ là 68!"

Máy móc giọng nữ nhẹ giọng nói, Trương Dương trước mắt hình ảnh tự động mở ra 'Sùng vật' cái kia một cột.

Sùng vật cái kia một cột bên trong có một cái tiểu đồ tiêu, rõ ràng là mê ngưoi hình hò vĩ điều, trên đầu vẫn mang cái tên, tên chính là 'Thiểm Điện' hai chữ.

Mê ngưoi hò vĩ điều hình vẽ, vẫn hip mắt tại cái đôi này hần tiểu, bên cạnh còn có tiểu Thiểm Điện các loại số liệu, tốc độ, độc tính, lực lượng các loại, ở bên cạnh, to lớn nhất một con số chính là 68.

68 con số này, chỉ chính là trung thành độ.

"Cái này trung thành độ lại là có ý gì, 68 là cao vẫn là thấp?" Trương Dương lần thứ hai hỏi.

"Trung thành độ chỉ sùng vật đối với kí chủ trung tâm trình độ, nói như vậy, 60 trở lên trung thành độ mới là thật tình tùy tùng, như vậy sùng vật mới có thể làm cho người thả tâm, sẽ không đối với chủ nhân sản sinh nguy hại, bất quá bởi trung thành độ không cao, chủ nhân làm sự quá hòa, trung thành độ cũng sẽ giảm xuống, thậm chí cuối cùng sẽ rời đi!"

"Trung thành độ đạt đến 70, như vậy sùng vật sẽ không tưởng rời khỏi, trừ phi chủ nhân đuổi bọn nó đi, hoặc là chủ nhân xuất hiện bất ngờ, nếu là trung thành độ đạt đến 80, như vậy sùng vật sẽ xả kỷ vì chủ, thời khắc mấu chốt nguyện ý vì chủ nhân trả giá tính mạng của mình, đây mới thực là trung thành!"

Máy móc giọng nữ không ngừng giải thích, cuối cùng cũng coi như để Trương Dương rõ ràng cái này trung thành độ là có ý gì.

Con số này, liền đại diện cho sùng vật đối với chủ nhân tâm tính, hò vĩ điều là Trương Dương chộp tới, lại đóng lâu như vậy, có thể có như vậy trung thành độ đã để Trương Dương thật bất ngờ.

68 trung thành độ, đủ để chứng minh này hò vĩ điều là cam tâm tình nguyện theo hần.

Nghĩ đến hạ, Trương Dương lần thứ hai hỏi: "Trung thành độ cao nhất là bao nhiêu?"

"Trung thành độ cao nhất vì làm 100, sùng vật trung thành độ đến 90 bên trên, nó sẽ đối với chủ nhân bất ly bất khí, dù cho chủ nhân qua đời, sùng vật cũng sẽ tùy tùng chủ nhân đời sau, một đời một đời tùy tùng hoặc là thủ hộ xuống. Nếu là trung thành độ đạt đến cao nhất 100, nếu như chủ nhân qua đời, sùng vật cũng sẽ tùy tùng mà đi, không ở sống một mình tại thế gian này!"

Máy móc giọng nữ giải thích, Trương Dương lần thứ hai gật đầu một cái.

Đối với máy móc giọng nữ Trương Dương ngược lại là rất lý giải, này con hò vĩ điều nhưng là thiên địa linh thú, nói như vậy thiên địa linh thú tuổi thọ đều so với nhân loại muốn trường, tiểu Thiểm Điện đừng xem nó nhỏ như vậy, chí ít cũng sống hơn trăm năm.

Nó nhưng là thành niên hò vĩ điều, nói như vậy, hò vĩ điều thành niên đều muốn thời gian mấy chục năm, nó linh hoạt như vậy, năng lực mạnh như vậy,

hơn trăm năm đều là việc nhỏ.

Linh thú đối thiên địa linh được, thiên tài địa bảo nhạy cảm nhất, chúng nó thường nuốt những đồ vật này, để thân thể của bọn nó cùng cái khác động vật không giống nhau, có rất cao tuổi thọ cũng là không vì kỳ quái.

Nhân loại chỉ là mấy chục năm, mà linh thú thông thường đều là mấy trăm năm, cứ như vậy, linh thú thật sự tùy từng một nhân loại, nhất định là nhân loại rồi đi trước, linh thú còn sống.

Sống sót linh thú, lễ tạ thần ý kẻ tặc bảo vệ chủ nhân hậu duệ, này đã rất khó chiếm được, nguyện ý cùng chủ nhân đồng thời đi chết, đây quả thật là trung thành độ đạt đến đỉnh.

Hệ thống trả lời, vẫn tính là để Trương Dương thỏa mãn.

"Này con hồ vĩ điều, vì sao lại tự nguyện tùy tùng ta?"

Trương Dương đột nhiên lại hỏi một câu, cái vấn đề này hẳn trước sau nghĩ không hiểu, đây là thành niên hồ vĩ điều, hơn nữa lấy bắt đầu bọn họ gặp mặt cũng không vui, vẫn đánh một trận.

Sau khi nó càng là đoạt nó ba sắc quả, vẫn vẫn giam giữ nó, muốn nói hồ vĩ điều hận chính mình Trương Dương tin tưởng, nói hẳn nguyện ý theo chính mình, quả thực liền dường như giống như nằm mơ.

"Kí chủ chờ, ta đi thăm dò!"

Máy móc giọng nữ vang lên, Trương Dương chú ý tới, một bên thủy tinh lồng sắt hồ vĩ điều con mắt đột nhiên biến trực, rất kinh ngạc đang nhìn bốn phía, trong mắt của nó thậm chí còn mang theo điểm sợ hãi.

"Đã tra ra, hồ vĩ điều từ nhỏ sống ở trong núi thẳm, hết thảy tất cả đều là chính mình tới làm, kí chủ thường thường trao chút mỹ vị độc xà, để hồ vĩ điều trước đó trong lòng liền tồn tại cảm kích, mà hồ vĩ điều ăn linh dược, càng là chưa từng có hưởng dụng quá bảo bối, điều này làm cho hẳn đối với kí chủ sinh ra tán thành!"

"Bởi vì kí chủ trên người có bảo bối, đối với mình lại được, hồ vĩ điều liền sinh ra tùy tùng ý niệm, nó trải qua cân nhắc sau khi, mới làm ra quyết định như vậy!"

Máy móc giọng nữ chậm rãi nói, Trương Dương con mắt lại trừng lớn.

Này Tiểu Hồ Vĩ Điều cũng quá đơn thuần đi, hẳn giam giữ nó nhất định phải này nó, không thể để cho nó chết đói a, kết quả như vậy liền xong rồi Trương Dương đối với nó hảo.

Mặt khác, ba sắc quả vốn chính là bởi vì nó mới rơi vào Trương Dương trong tay, phân nó một viên rất công bằng, không nghĩ tới điều này cũng bị nó ghi tạc trong lòng, cho rằng ân tình.

Những này động vật tư tưởng, thật sự so với nhân loại còn đơn giản hơn, cũng càng trực tiếp.

Tri ân báo đáp, tựa hồ chính là tiểu Thiểm Điện này sẽ ý nghĩ.

Trương Dương lại nghĩ tới vừa nãy hồ vĩ điều kỳ quái về mặt, ở lúc đó nó phỏng chừng chính là đang do dự, tự hỏi, rốt cuộc muốn không muốn đi theo Trương Dương.

"Người là làm sao biết những này?" Trương Dương lập tức lại nghĩ tới một cái vấn đề, vội vã hỏi.

"Ta dò xét nó não bộ tư tưởng, kí chủ ngài cái này sủng vật phi thường thông minh, nó đã có rồi cơ bản nhất phán đoán cùng ý thức, biết chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm, thông minh như vậy sủng vật, đối với kí chủ ngài mà nói cũng có giúp đỡ rất lớn!"

Máy móc giọng nữ chậm rãi nói, Trương Dương con mắt đột nhiên trừng lớn, ngơ ngác nhìn trước mặt hệ thống hình ảnh.

"Người, người còn có thể trực tiếp tra xét người khác trong óc nghĩ như thế nào?"

Một lát sau, Trương Dương mới gian nan hỏi, này đối với hẳn mà nói không phải là tin tức tốt gì, hẳn cho tới nay đối với cái này hệ thống đều có chút đề phòng, tổng thể cảm giác này hệ thống xuất hiện có chút không hiểu ra sao.

Chương 198 : Kết cục của Chu Dật Trần

Hệ thống có thể biết ý nghĩ của người khác, vậy thì có thể biết mình.

Điều này làm cho Trương Dương rất khó tiếp thu, phỏng chừng đối thành bất luận người nào cũng không thể nào tiếp thu được điểm này, đầu mình đều bị nhân nhìn thấu, cái kia chính mình chẳng phải như không có mặc quần áo như thế, toàn trong suốt đứng ở trước mặt người khác trước.

Bị người tra được trong đầu nghĩ tới đều là cái gì, Trương Dương thậm chí cảm giác so với không có mặc quần áo đứng ở trên đường cái còn nghiêm trọng hơn.

"Không thể kiểm tra kí chủ tư tưởng, hệ thống có thể tra chỉ có kí chủ sủng vật, một khi sủng vật quyết định nhận chủ, tương đương với nó cũng cùng hệ thống lấy được liên hệ, hệ thống liền có thể hữu hạn độ tìm đọc một ít tài liệu của nó!"

Máy móc giọng nữ nhàn nhạt vang lên, Trương Dương trong lòng lập tức thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ có thể kiểm tra sủng vật, vậy còn được, Trương Dương lại liếc nhìn tiểu Thiểm Điện, vì làm tên tiểu tử này bị ai nấy gây.

Vừa nãy nó có vẻ sợ hãi như vậy, đoán chừng là cảm giác được cái gì, tên tiểu tử này là rất cơ linh, nhưng đáng tiếc cùng này liền hẳn đều không thể nào hiểu được hòa giải thích hệ thống so với thật sự là kém xa.

Trương Dương lại hỏi chút những vấn đề khác, này mới khiến hệ thống biến mất.

Hắn cũng thấy đây chính mình tối tình huống mới, mạnh mẽ thăng cấp sau hắn các hạng số liệu tất cả đều tăng lên, tinh lực, thị lực, khứu giác đều có rõ ràng thay đổi.

Bất quá nhất làm cho hắn quan tâm, vẫn có thể lực giá trị.

Vừa nãy Trương Dương cố ý kiểm tra hạ hiện nay năng lực giá trị, y thuật của hắn thăng 2 điểm, đạt đến 42, Trương gia khí công trị số thì lại đã biến thành 35, so với ban đầu đầy đủ có thêm 10 giờ.

Những ngày qua tiến bộ của hắn xác thực rất tốt, thêm vào hệ thống thăng cấp mang đến chỗ tốt, hắn so với trước đây đỉnh cao thời khắc thật sự kém không được quá xa.

Hiện tại Trương Dương, gặp phải trước đây Hồ Vi Điều, chắc chắn sẽ không lại chật vật như vậy.

Nhìn thủy tinh lồng sắt chính cười khúc khích nhìn mình Hồ Vi Điều, Trương Dương hơi do dự hạ.

Vừa nãy hệ thống đã sáng tỏ nói cho hắn biết, 68 trung thành độ, này Hồ Vi Điều hiện nay tuyệt đối nghe hắn, cho dù thả ra cũng không có bất kỳ quan hệ gì.

Hồ Vi Điều tuyệt đối không thể nào lại đi công kích hắn.

Đáng tiếc Trương Dương hưởng qua này Hồ Vi Điều lợi hại, đối với nó vẫn là có chút không yên lòng, nghĩ đến hạ, Trương Dương đem hết thầy của sở toàn bộ đóng ký, đem mỗi cái khe hở đều phá hỏng, lại tìm rẽ : cái rần chắc đây ni lông, lúc này mới chuẩn bị đem lồng sắt cho nó mở ra.

Hắn cũng muốn đem Hồ Vi Điều thả ra hóng mát một chút, thuận tiện thí nghiệm hạ nó có phải thật vậy hay không tùy tùng chính mình.

Dùng Hồ Vi Điều nước dãi phối trí giải được, Trương Dương từ lâu chuẩn bị kỹ càng, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, tất cả chuẩn bị sau khi làm xong, Trương Dương mới cẩn trọng đem lồng sắt mở ra.

Lồng sắt vừa mới mở, Hồ Vi Điều liền từ giữa diện nhanh chóng chui ra, tốc độ của nó phi thường nhanh, so với Trương Dương lần trước thấy nó thời điểm còn nhanh hơn.

Hồ Vi Điều xông tới phương hướng, chính là Trương Dương nơi này.

Trương Dương bị dọa một cái, hắn cũng không nghĩ tới Hồ Vi Điều tốc độ hiện tại sẽ nhanh như vậy, muốn tách rời khỏi lúc sau đã không còn kịp rồi, bọn họ khoảng cách thật sự là gần quá.

Hồ Vi Điều tiểu Thiểm Điện, đã nhào vào trên người của hắn, chính cầm lấy cổ áo của hắn, tại cái kia thêm hắn mặt.

Hồ Vi Điều trọng lượng rất nhẹ, cái đuôi của nó vẫn tảo tại Trương Dương cánh tay trên, cho Trương Dương có loại tê tê ngứa cảm giác, hàm răng của nó có độc, bất quá nước dãi cũng không hề, bị như thế một thêm, còn có chừng loại mát mẻ thư thích cảm.

"Được rồi, đừng náo, rất dương!"

Trương Dương cười ha ha vỗ vỗ thân thể của nó, tiểu Thiểm Điện rất nghe lời lập tức đứng ở Trương Dương trên bả vai, nằm nhào ở chỗ này, lông xù rất khả ái.

Điều này làm cho Trương Dương cũng có chút kỳ quái, này Hồ Vĩ Điều rõ ràng rất nhiều ngày cũng không tắm, cũng không biết nó da lông làm sao vẫn là sạch sẽ như vậy, một điểm vật bản thủ đều không có.

Đến lúc này, Trương Dương rốt cục hoàn toàn tin tưởng hệ thống, này con Hồ Vĩ Điều thật sự là nguyện ý theo hắn.

Hồ Vĩ Điều, thiên hạ chỉ độc đồ vật một trong, đồng thời còn là thiên địa linh thú, có như vậy sủng vật theo, quả thật có thể cho Trương Dương cung cấp giúp đỡ rất lớn, đây cũng là cực đại trợ lực.

Phong chừng ai cũng sẽ không tưởng đến, đáng yêu như vậy tiểu động vật, sẽ có to lớn như vậy lực sát thương.

Có thể làm cho Hồ Vĩ Điều thật tình tùy tùng, cũng là Trương Dương phối được trước đó hoàn toàn không nghĩ tới thu hoạch, này Hồ Vĩ Điều không kém hơn một cái thiên tài địa bảo, dùng được rồi, so với thiên tài địa bảo còn lợi hại hơn.

Đem đồ vật thu sạch thập được, Mễ Tuyết cũng tan tâm trở lại.

Nàng mới vừa nhìn thấy bị thả ra Hồ Vĩ Điều cũng bị sợ hết hồn, tên tiểu tử này lợi hại nàng biết rõ, nhìn thấy Hồ Vĩ Điều yên tĩnh nằm ở Trương Dương trong tay, Mễ Tuyết con mắt đều trừng lớn.

Mễ Tuyết sau khi trở về, Trương Dương cũng triệt để yên tâm.

Hệ thống nói hoàn toàn không sai, Thiểm Điện rất nghe hắn, không có Trương Dương mệnh lệnh, nó sẽ không tùy tiện công kích nhân, vừa này Trương Dương liền phân phó tiểu tử rất nhiều câu.

Nhìn thấy tiểu tử chạy ra, Mễ Tuyết hứng thú cũng đề cao không ít, không lo được cho Trương Dương giảng ngày hôm nay siêu thị nhìn thấy những này chuyện thú vị, cần trọng tại cái kia khơi dậy này con tiểu điều.

Thiểm Điện tựa hồ cũng nhận được Mễ Tuyết, không một hồi liền cùng Mễ Tuyết nháo ở chung một chỗ, nó nhuyển dung dung đuôi, tại Mễ Tuyết cánh tay trên không ngừng mà hoạt đến đi vòng quanh, trêu chọc Mễ Tuyết tại cái kia khanh khách cười không ngừng, vẫn đều không ngừng lại hạ xuống.

Trương Dương cùng Mễ Tuyết ăn lúc ăn cơm tối, Thiểm Điện vẫn ngồi ở bên cạnh, trơ mắt nhìn.

Những đồ vật này nó không ăn, bất quá nhưng đối với Trương Dương bọn họ ăn cơm đáng về rất có hứng thú, không ngừng mà nhìn Trương Dương cùng Mễ Tuyết ăn cơm động tác, làm hai người đồ vật đều ăn không vô.

Không có biện pháp, Trương Dương xuất ra viên nhân sâm hoàn cho nó, Thiểm Điện hai con móng vuốt nhỏ cầm nhân sâm hoàn nghe nghe, lập tức vui vẻ trực tiếp nhét vào trong miệng, sau đó nhanh chóng vọt vào Trương Dương trong lòng, nằm ở cái kia đi ngủ đây.

Trương Dương cho nó, tự nhiên là ngàn năm nhân sâm nhân sâm hoàn.

Đối với một cái rất nghe chính mình thoại sủng vật, Trương Dương chắc chắn sẽ không keo kiệt, quả tiên đan số lượng quá ít, bằng không thì như vậy linh dược cũng có thể nhiều cho nó mấy viên.

Thiểm Điện này vừa cảm giác chỉ ngủ hơn một giờ, sau khi tỉnh lại rồi hướng Trương Dương mặt dùng sức liếm liếm, nó đối với Trương Dương đáng về có vẻ thân mật hơn.

Chính là Mễ Tuyết nó nhiều nhất cũng chỉ là theo vui đùa một chút, ngoạn thời điểm vẫn đều sẽ nhìn Trương Dương sắc mặt, nếu như Trương Dương rời khỏi, nó tất nhiên sẽ cùng theo chạy tới.

Này vẫn để Mễ Tuyết ăn đem nho nhỏ giấm, không phải bởi vì này Hồ Vĩ Điều, mà là ở ăn Trương Dương giấm.

Đáng yêu như vậy tiểu tử, Mễ Tuyết rất sớm trước đây vừa muốn đem nó ôm ra ngoạn, trước kia là không dám, hiện tại có cơ hội, tên tiểu tử này nhưng vẫn dán Trương Dương, ở cùng với nàng giống như thuần túy là tại ứng phó.

Cho dù nàng nhô lên dùng khí đem ra xà lông sắt cũng không được.

Độc xà chỉ là phổ thông đồ ăn, tự nhiên không sánh bằng linh dược đối với nó lực hấp dẫn, tên tiểu tử này thông minh lắm, nó biết Trương Dương trên người có rất nhiều như vậy tiểu dược hoàn, sau đó còn muốn ăn đến đồ vật này, nhất định phải theo Trương Dương.

Nhất làm cho Trương Dương bất ngờ chính là, này một viên tiểu nhân sâm hoàn, dĩ nhiên để Hồ Vĩ Điều trung thành độ thăng lên đến 73, đầy đủ tăng lên 5 điểm.

Trung thành độ vượt quá bảy mươi, liền không cần lo lắng sủng vật trung thành độ sẽ giảm xuống, cũng không cần lo lắng chúng nó sẽ rời đi, Trương Dương không nghĩ tới tên tiểu tử này tốt như vậy phải, chỉ cần cho điểm ăn ngon, liền có thể khẳng định một mực theo người.

Bất quá suy nghĩ một chút, có thể làm được những này cũng chỉ có Trương Dương.

Những người khác trên người cũng không nhiều như vậy linh dược, không có linh dược đối với Hồ Vi Điều sẽ không bất kỳ lực hấp dẫn, đừng nói theo, không cần người một cái đều là hảo.

Ngày thứ hai, Trương Dương để ở nhà vẫn là không có chuyện gì, đơn giản lại phối một lò nhân sâm hoàn.

Hắn ngàn năm nhân sâm vẫn còn lại đại khái một phần ba, này một phần ba hắn giữ lại đồ dự bị, tạm thời không dự định tại phối dược.

Nói không chắc lúc nào ngàn năm nhân sâm còn có thể dùng đến, cần phối cái khác dược.

Ngàn năm nhân sâm tăng thêm nội kinh hiệu quả là xa xa không sánh bằng ba sắc quả, bất quá nó cũng có ưu thế của nó, ứng phó rất nhiều tật bệnh phương diện, đặc biệt là một ít thông thường tật bệnh, ngàn năm nhân sâm công hiệu liền so với ba sắc quả cường một ít, hai loại thiên tài địa bảo tác dụng không giống nhau.

Này một lò dược, Trương Dương không có ở cho Thiểm Điện đi ăn.

Trêu chọc Thiểm Điện tại cái kia tội nghiệp nhìn nó, còn không dùng xoa xoa móng vuốt, xem ra rất là làm cho người ta thương tiếc.

Đối với bộ dáng của nó Trương Dương chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu một cái, tên tiểu tử này quá thông minh, biết phần đáng thương đến muốn đồ vật, nhưng đáng tiếc này sẽ Trương Dương nói xã sao cũng không thể nào cho nó.

Ngày hôm qua mới vừa ăn qua quả tiên đan cùng nhân sâm hoàn, dược lực vẫn không có toàn bộ hấp thu, này sẽ ăn nữa thuần túy là lãng phí.

Trương Dương cũng không có nhiều như vậy linh dược, có thể làm cho nó như ăn đồ ăn vật như thế đi ăn.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Mễ Tuyết từ từ hoàn toàn thích ứng siêu thị công tác, mỗi ngày đều tại cái kia làm, sau đó trở về cho Trương Dương giảng ngày hôm nay chuyện thú vị.

Này trong đó, Trương Dương cũng lén lút chạy tới xem qua nàng.

Quan sát sau hai ngày, Trương Dương cũng hoàn toàn yên tâm.

Mễ Tuyết tại siêu thị làm thật không tệ, nó chủ yếu hướng dẫn mua một ít rửa mặt đồ trang điểm, khách hàng phần lớn là nữ tính, điều này cũng có thể nhìn ra nàng lãnh đạo đúng là chiều cô nàng.

Bằng không thì, lấy tướng mạo của nàng đi hướng dẫn mua từ loại hoặc là những đồ vật khác, nhất định có thể hấp dẫn đến một đồng lớn nam sinh.

Hấp dẫn nhiều người, phiền não cũng là hơn nhiều, Mễ Tuyết tính tình không phải là quá tốt, nói như vậy sớm muộn sẽ xảy ra chuyện.

Mấy ngày này, Trương Dương còn tìm Hồ Đào một lần, để hắn lưu ý hạ Chu Dật Trần tin tức.

Hồ Đào lần trước đánh nhau sự Trương Dương cũng không hề đối với Tô Triển Đào nhắc qua, điều này làm cho trong lòng hắn đối với Trương Dương càng thêm cảm kích.

Hơn nữa Hồ Đào hiện tại tại Tô Triển Đào cái kia làm cũng không tồi, Tô công tử có ý định đề bạt hắn, hắn lại biết Tô công tử cùng Trương Dương quan hệ, Trương Dương phân phó sự hai lời chưa nói liền đi làm theo.

Căn cứ hắn hỏi thăm trở về tin tức xem, Chu Dật Trần mấy ngày này quá thật không tốt.

Hồ Đào nói, hắn không biết đắc tội với ai, hiện tại trốn ở trong nhà không dám ra môn.

Cho dù như vậy, hắn trước gia môn còn bị nhân giới kê huyết, viết thiếu nợ thì trả tiền vài chữ, có người nói Chu Dật Trần không biết làm sao thiếu nợ người khác mấy trăm ngàn nợ, còn có nợ cái, nhân gia nắm nợ cái đòi hắn nợ đây.

Chu Dật Trần căn bản không nhiều tiền như vậy, hắn thúc thúc hiện tại cũng mặc kệ hắn, căn cứ Hồ Đào từng nói, hắn thật giống như từ tâm đều có.

Đối với này Trương Dương chỉ là cười cười, mấy trăm ngàn nợ là xảy ra chuyện gì hắn biết rõ.

Cái kia mấy tên côn đồ cũng không ngu ngốc, biết Chu Dật Trần không có tiền, liền để hắn nganh viết cái nợ cái, sau đó cầm nợ cái đòi hắn nợ.

Chu Dật Trần căn bản không thể nào vẫn trên tiền này, hắn lại không dám báo nguy, chỉ có thể trốn ở trong nhà, còn trốn tới khi nào sẽ không nhân biết rồi, Trương Dương cũng không thêm đề ý.

Người như vậy, không cho hắn một cái sâu sắc giáo huấn, sau đó còn có thể là phiền phức.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 199 : Chúng ta Trương Dương cũng có thể làm được

Cái này cũng là Trương Dương lần thứ nhất lái xe đưa Mễ Tuyết đi làm, trước đó Mễ Tuyết vẫn đều không thể nào nguyện ý để Trương Dương lái xe đưa hắn, ngược lại là đồng thời ngồi xe đưa quá nặng hai lần.

Siêu thị cửa có không ít công nhân tập hợp, nhìn thấy Mễ Tuyết từ BMW trên xe hạ xuống, rất nhiều người vẫn đều mang ra chút kinh ngạc.

Những ngày gần đây, siêu thị không ít tiểu tử đều tại hội thăm Mễ Tuyết, đẹp đẽ nữ hài tới chỗ nào đều sẽ phải chịu quan tâm, càng không cần phải nói Mễ Tuyết loại này hoa khôi của trường cấp mỹ nữ.

Lúc này nhìn thấy Mễ Tuyết từ tốt như vậy trên xe hạ xuống, rất nhiều tiểu tử đều mang theo ước ao cùng đồ kị.

"Người vẫn đúng là cam lòng, để xinh đẹp như vậy bạn gái đi ra làm công?"

Cửa xe cái kia đột nhiên bị người vỗ vỗ, Trương Dương xoay đầu lại, quay về bên ngoài cười cười.

"Làm sao, cứ như vậy cấp muốn lấy xe người về?"

Đứng ở bên ngoài chính là Tô Triển Đào, bọn họ ngày hôm nay hẹn cẩn thận cùng đi Hồ Hải tham gia triển lãm xe, hiện tại triển lãm xe còn không như hậu thế khắp nơi đều làm, chỉ có mấy cái thành phố lớn mới có thể thường thường xuất hiện.

Trường kinh cũng có triển lãm xe, bất quá rất ít, hơn nữa triển lãm xe chất lượng rất bình thường.

Chỉ có Hồ Hải, kinh thành đại thành như vậy thì, bọn họ triển lãm xe chất lượng mới tốt một ít, lần này Hồ Hải tổ chức chính là toàn cầu đại triển lãm xe, tham triển thế giới hào xa rất nhiều, cơ bản biết đều lại ở chỗ kia xuất hiện.

"Không phải gấp như thế, là rất gấp, người không biết, ta bảo bối này chưa từng mượn đã cho người khác, cũng là người rồi!"

Tô Triển Đào ở bên ngoài vây quanh xa đi một vòng, cuối cùng trở về nói một câu.

"Vậy người vẫn đi tham gia triển lãm xe làm cái gì, bảo vệ bảo bối của người sống không được sao?"

Trương Dương cười đi xuống xa, tiểu tử này sáng sớm bỏ chạy đến tìm hắn, vẫn mở ra một chiếc đại Audi, nói dẫn hắn đi tập hợp, một hội cộng đồng xuất phát đi Hồ Hải.

"Cái kia không giống nhau, khả khả, bảo bối tốt, ai không muốn nhiều yếu điểm!"

Tô Triển Đào rất dâm đang cười cười, không người biết vẫn cho là bọn hắn đang bàn luận nữ nhân.

Bất quá tiểu tử này xác thực rất yêu thích xa, nguyên lai chính mình không đủ tiền, chỉ có thể mở Tô Thiệu Hoa đưa này chiếc BMW, hiện tại hắn cũng là ngàn vạn phú ông, đã nghĩ nhiều hơn nữa mua một chiếc.

Giống như hắn vậy công tử nhà giàu, xưa nay đều không phải chỉ có một chiếc xe, Trương Dương đời trước thời điểm vẫn mua quá rất nhiều xe, vẫn đều là hào xa.

"Được rồi, bọn hắn đều tại Linh Tả cái kia tập hợp, chúng ta cũng quá khứ đi!"

Tô Triển Đào nhẹ giọng nói một câu, hắn nói bọn họ, là lần này đi Hồ Hải tham gia triển lãm xe mấy người.

Yêu thích xa không ngừng Trương Dương cùng Tô Triển Đào hai người bọn họ, trường kinh cũng có rất nhiều người yêu thích, cái này vòng tròn vốn là không lớn, vừa đến thứ hai tất cả mọi người biết.

Mỗi lần những thành thị khác có đại triển lãm xe, bọn hắn đều sẽ cùng đi, mỗi người trên căn bản đều sẽ mang đến như vậy một, hai chiếc, những người này cũng coi như là lấy xa đồng nghiệp, thông qua xa biết nhau.

Tô Triển Đào năm rồi không có đi đã tham gia triển lãm xe, năm nay cũng là lần đầu tiên, tương tự là Dương Linh mời hắn, hắn cùng Dương Linh ngược lại là biết rất nhiều năm.

Dương Linh đó là xa hành vị kia nữ lão bản.

Trương Dương quay về xa xa Mễ Tuyết phát phát tay, lúc này mới một lần nữa lên xe, cùng Tô Triền Đào đồng thời rời đi.

Động tác của hắn lại đưa tới rất nhiều siêu thị bên kia nhân chú ý, đặc biệt là một ít tiểu nữ sinh, này sẽ cũng đều đổ kị nhìn Mễ Tuyết.

Trương Dương cùng siêu thị công nhân tập hợp điểm khoảng cách, còn không đến mức khiến người ta thấy không rõ trường hình dáng ra sao, Trương Dương không phải cái loại này tiểu bạch kiêu, nhưng là được cho tuổi trẻ đẹp trai, thân cao cũng không tồi.

Đây chính là hậu thế điển hình cao phú soái, không chỉ có hậu thế, hiện tại bé gái cũng đều yêu thích như vậy, muốn tìm như vậy bạch mã vương tử.

Xa hành khoảng cách không gần, Trương Dương bọn họ đến thời điểm, nơi nào đã tới ba người.

Những người này ngoại trừ Dương Linh, cái khác Trương Dương cũng không nhận ra, bất quá Trương Dương chú ý tới, tuổi của bọn hắn phổ biến đều lớn hơn mình, to lớn nhất một cái hắn là có ba mươi, cho dù còn trẻ nhất cũng có hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi.

Mình và Tô Triền Đào ở trước mặt bọn hắn, đều xem như là rất trẻ tuổi.

"Tô công tử, Trương công tử!"

Dương Linh đứng lên, mỉm cười đi tới, Dương Linh ngày hôm nay ăn mặc một bộ đầy đủ quần áo màu trắng, cùng lần trước Trương Dương nhìn thấy hoàn toàn khác nhau, nàng hôm nay có vẻ đặc biệt thanh thuần.

"Linh Tà, ngưng ngừng, đã tới chậm!"

Tô Triền Đào khả khả nở nụ cười, Trương Dương bất ngờ phát hiện, Tô công tử tại Dương Linh trước mặt thậm chí có chút câu nệ.

Phát hiện này để Trương Dương cũng rất kinh ngạc, nói như vậy tại nam sinh tại bé gái trước mặt câu nệ, đó chính là bé gái này đối với hắn đặc biệt trọng yếu, bởi vì coi trọng mới có thể như vậy.

Đối với một cái nam sinh rất trọng yếu nữ hài, là cái gì cũng không cần nói rõ.

"Không quan hệ, các người không tính trẻ nhất, Thường Thiếu cũng không tới!"

Dương Linh cười một tiếng, làm cho người ta chứng loại thanh thủy ra phù dung giống như cảm giác, bé gái này xác thực rất có lực hấp dẫn, bất quá còn không đến mức hấp dẫn lấy Trương Dương.

Nhất làm cho Trương Dương có chút bất đắc dĩ chính là, Dương Linh có thể so với Tô Triền Đào tốt đẹp vài tuổi, Tô công tử tổng thể sẽ không tương đến một hồi tỷ đệ luyện đi.

Nghĩ đến hạ, Trương Dương chính mình lại lắc đầu cười cười, đây là Tô công tử sự, cá nhân cảm tình là không tốt nhất nói, Tô công tử yêu thích nữ nhân như vậy, hắn cũng không có cách nào.

Bất quá sau đó muốn đối với nữ nhân này nhiều hơn lưu ý, hắn bản năng cảm giác Dương Linh nữ tử này không gặp đến cái kia, Tô công tử là Trương Dương ít có tán thành bằng hữu, hắn cũng không nguyện ý thấy người bạn này sau đó ăn cái gì thiệt thòi.

"Đến, ta cho các người giới thiệu một thoáng!"

Dương Linh mang theo hai người, cười đi vào bên trong đi: "Tô công tử, Trương công tử, vị này là Vương Thần Vương công tử, Vương công tử hiện nay tại Khai Đạt tập đoàn nhậm chủ tịch trợ lý, cũng là Khai Đạt tập đoàn cổ đông một trong!"

Dương Linh trước hết giới thiệu, là cái kia hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi nam tử trẻ tuổi.

Khai Đạt tập đoàn là trường kinh bản địa có tiếng một nhà bất động sản công ty, thời đại này bất động sản vẫn không nổi tiếng như vậy, bất quá cũng rất tốt, Khai Đạt tập đoàn tài sản cũng có vượt qua mười cái ức.

"Người được, đừng nghe Linh Tà như thế khoa, ta chính là đánh công, Tô công tử đứng không, đại danh của người ta nhưng là đã sớm nghe nói!"

Vương Thần chủ động lại đây cùng Tô Triền Đào nắm ra tay, lại cùng Trương Dương khách khí một phen, hắn không đối với Trương Dương nói 'Ngưỡng mộ đại danh đã lâu' loại hình, nhưng thái độ phi thường khách khí.

Đối với người này, Trương Dương cùng Tô Triền Đào ấn tượng đều rất tốt.

"Vị này là Hoàng Hải, Hoàng Tổng, Xuân Huy giáo dục tập đoàn Tổng kinh lý!"

Dương Linh giới thiệu đến cái tuổi kia to lớn nhất, có chừng ba mươi tuổi nam tử, Xuân Huy giáo dục tập đoàn không chỉ có tại trường kinh, tại toàn bộ Giang Đông tỉnh đều rất nổi danh.

Đây là gia nỏi danh dân doanh giáo dục xí nghiệp, không chỉ có có đại học, còn có trung học, tiểu học cùng nhà trẻ, xích Xuân Huy nhà trẻ trái rộng trường kinh cùng quanh thân thành thị.

Có người nói cái này giáo dục tập đoàn, tổng thể tài sản cũng có mấy cái ức.

Có thể tại như vậy bên trong công ty đảm nhiệm Tổng kinh lý, xác thực rất không bình thường.

Hoàng Hải chỉ là đối với Trương Dương cùng Tô Triển Đào cười cười, liên thủ đều không có nắm.

Người này rất tự kiêu, đây là cho Trương Dương ấn tượng đầu tiên, bất quá nhân gia có tự kiêu tiền vốn, Xuân Huy giáo dục tập đoàn có thể có ngày hôm nay đều là công lao của hắn, hắn không phải người khai sáng, nhưng là để cho huy hoàng một người.

Mặt khác, Hoàng Hải cũng là tập đoàn cổ đông một trong, nắm giữ 21% cổ phần.

Trương Dương cùng Tô Triển Đào đều có vẻ quá còn trẻ, lớn tuổi điểm Tô Triển Đào bất quá mới vừa tốt nghiệp không bao lâu, mà Trương Dương vẫn ở trên học, như vậy hai người trẻ tuổi, muốn cho hắn vừa bắt đầu liền biểu hiện rất nhiệt tình căn bản không thể nào.

Hắn không phải Vương Thần, này người ở bên trong, cũng chỉ có Vương Thần cùng Dương Linh biết Tô Triển Đào thân phận chân chính, những người khác đều không rõ ràng.

"Vị này là Lý Á. . ."

Dương Linh giới thiệu đến cái cuối cùng nhân, nàng mới vừa nói một câu, cái này gọi Lý Á liền đứng lên, mỉm cười nói: "Ta chính là một không việc làm, rất hân hạnh được biết các người!"

Lý Á thái độ cũng rất tốt, hắn có hai mươi bảy, hai mươi tám đáng vẻ, vẫn mang theo kính mắt, có vẻ rất nhã nhặn.

"Nếu là người không việc làm, chúng ta những người này đều là ăn cơm khô, Tô công tử, Trương công tử, in môn không biết, Lý Á nhưng là tài chính thiên tài, rất nhiều chứng khoán công ty lương cao mời mọc hắn hắn đều không đi, chính mình ở nhà ngoại, hắn dùng 500 ngàn lập nghiệp, bây giờ có được mấy ngàn vạn cá nhân tư sản"

Dương Linh cười nói, từ trong giọng nói của nàng, có thể nghe ra nàng đối với người này rất tôn sùng.

Ngắm lại thì cũng thôi, 500 ngàn lập nghiệp, kiếm mấy chục triệu, chuyện như vậy xác thực rất không dễ dàng, hắn lại không giống Trương Dương như vậy có tiền tri trước tiên giác, đây mới thực là dựa vào chính mình.

Tô Triển Đào nghe Dương Linh giới thiệu, trong lòng hơi có chút cay cay, không nhịn được nói rằng: "500 ngàn kiếm mấy chục triệu cũng không cái gì, chúng ta Trương Dương, ba triệu cất bước, không tới một tháng liền kinh doanh có lãi 60 triệu!"

Hắn nói, là lần trước sao làm kỳ hóa sự.

Ba triệu kiếm 60 triệu, còn dùng như vậy thời gian ngắn ngủi, xác thực càng không dễ dàng hơn, bất quá Trương Dương rõ ràng mình là làm sao thành công, căn bản không có cách nào cùng nhân gia so với.

Dương Linh cũng có vẻ rất kinh ngạc, nhìn nhiều Trương Dương hai mắt, chậm rãi nói: "Không nghĩ tới Trương công tử còn có như thế huy hoàng thành tích, tiểu nữ từ trước đó thực sự là có mắt mà không thấy núi thái sơn, vị này là Trương Dương Trương công tử, hiện nay. . ."

Nói tới đây, Dương Linh không hề nói tiếp, mà là liếc nhìn Tô Triển Đào.

Trương Dương là Tô Triển Đào bằng hữu, Dương Linh cũng chỉ biết Tô Triển Đào có ý mua xe đưa cho quá Trương Dương, nguyên lai chiếc xe kia giấy phép, còn có Trương Dương lái xe chứng đều là nàng hỗ trợ làm.

Nhưng nàng vẫn thật không biết Trương Dương đến cùng là làm cái gì.

"Trương Dương vẫn là học sinh, trường kinh đại học đại ba học sinh!"

Tô Triển Đào ngẩng đầu, cười ngạo nghễ, hắn này sẽ có vẻ so với Trương Dương còn muốn kiêu ngạo, tự hào.

Trương Dương chính mình thì lại bất đắc dĩ mang ra tia cười khổ, hắn không nghĩ tới Tô Triển Đào lại đột nhiên bắt hắn cho lời ra, tiểu tử này tại ghen, nhưng hắn lại bị tai vạ tới cả trong chậu.

"Ta chính là một học sinh, sau đó thỉnh chờ vị chiếu cố nhiều hơn!"

Trương Dương không thể không đứng ra, những người này cùng hắn không cái gì gặp nhau, bất quá nên có khiêm tốn hay là muốn có.

Hoàng Hải mấy người bọn hắn, hiện tại cũng đều đang nhìn Trương Dương, mỗi người trong mắt đều mang theo nồng đậm kinh ngạc.

Mấy chục triệu tài sản, đây không tính là cái gì, có thể nói mỗi người bọn hắn đều có, Vương Thần bất cứ lúc nào chủ tịch trợ lý, có thể chủ tịch chính là hắn lão gia tử, bọn họ đó chính là một gia tộc sản nghiệp.

Hơn nữa hắn lão gia tử liền hắn một đứa con trai, bất luận phải như thế nào : muốn cái gì đều cho, mấy chục triệu tuyệt đối không có vấn đề, càng không cần phải nói chính hắn cổ phần liền giá trị mấy chục triệu.

Tiền đều có, có thể như Trương Dương như vậy, dựa vào năng lực chính mình kiếm, còn dùng rất ít tài chính, thời gian rất ngắn bên trong liền kiếm đi ra, bọn họ sẽ không cái này năng lực.

Cho dù là vị kia tài chính kỳ tài Lý Á, cũng tự nhận không làm được đến mức này.

Cho nên bao nhiêu nhân tài có về người này giật mình, đặc biệt là Trương Dương thân phận, hắn vẫn là một người học sinh, càng làm cho mọi người có chút khó có thể tiếp thu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 200 : Phân cao thấp

Chỉ ít mỗi người bọn hắn đều không cái này năng lực, coi như là có tài chính kỳ tài Lý Á, đến trường thời điểm cũng không có như thế dễ thấy, hắn là tốt nghiệp công tác một quãng thời gian, mới chậm rãi thể hiện ra tài ba của hắn.

Tô Triển Đào, cũng làm cho ba người thu hồi đối với Trương Dương khinh thị.

Vừa lúc tiến vào, bọn họ vẫn đứng là cho rằng Trương Dương cũng là nhà ai công tử ca, chỉ là tham gia náo nhiệt theo đi ra ngoạn, tuy nói sẽ không bài xích Trương Dương, nhưng trong lòng khẳng định xem thường hắn.

Vương Thần chính là như vậy, vừa cùng bọn hắn nhận thức thời điểm, rất nhiều người đều đối với hắn không thích.

Sau khi tiếp xúc thời gian dài, thêm vào Vương Thần vẫn tính khiêm tốn, những người này mới miễn cưỡng tiếp thu hắn.

"Thật không nghĩ tới, Trương huynh đệ là vị tài chính thiên tài, mạnh hơn chúng ta nhiều, cường nhiều!"

Lý Á nhẹ giọng cười cười, hắn là đang khen tán Trương Dương, bất quá trong thanh âm cũng thoáng mang theo điểm không tự nhiên, hắn đồng dạng là cái rất cao ngạo người, nhìn thấy một cái so với hắn tuổi trẻ rất nhiều, nhưng làm ra so với hắn còn mạnh hơn rất nhiều thành tích người, trong lòng khó tránh khỏi có chút không thể tiếp thu.

"Lý công tử khách khí, ta lần kia thuận túy là vận may, lại làm cho ta làm ta liền làm không tới, ta nhưng thật ra là học y, sở trường của ta ở chỗ y thuật phương diện!"

Trương Dương mỉm cười nói, mấy người lại tròn to hai mắt.

Không vài giây, mấy người bọn hắn đều nở nụ cười, bao quát Dương Linh thì cũng thôi, cười khanh khách hưởng.

Trương Dương rất bất đắc dĩ điều phía dưới, hắn đây cũng là lời nói thật, có thể xem mấy người về mặt, rõ ràng không một người tin tưởng.

Dương Linh biên tiểu vừa nói nói: "Trương công tử thật sẽ nói giỡn, nếu như Trương công tử thật học y, vậy ta tin tưởng khẳng định cũng là vì làm thần y!"

Vương Thần theo nói: "Đúng, Trương công tử chính là loại thiên tài kia, làm cái gì đều hay nhất!"

Mấy người tại cái kia khen Trương Dương, cũng coi như là đón nhận bọn họ, Trương Dương còn trẻ nhất, bất quá cũng quá thật có bị bọn họ tiếp nhận tư bản.

Đổi thành bọn họ bất luận là một người nào, cũng không có đem nắm trong vòng một tháng để ba triệu biến thành 60 triệu, đây cũng là vượt quá hai mươi lần tăng cường, hơn nữa còn là thời gian một tháng.

"Đều cười gì vậy, cái gì thiên tài?"

Bên ngoài truyền đến đạo sang sảng tiếng cười, một cái gần như chừng ba mươi tuổi, cái đầu rất cao nam tử nhanh chân đi đến.

Người này rất khôi ngô, nhanh có thể cùng Hồ Hâm so sánh, trên đầu tóc vẫn rất ngắn, mang theo cái kính râm, mặc trên người chính là màu trắng đại đeo áo lót, hạ thân quần jean, không người biết, còn tưởng rằng hắn là một xã hội đen.

"Thành ca tới, mới quen hai cái mới bằng hữu, đều là tuổi trẻ tuấn tài a!"

Hoàng Hải, Vương Thần còn có Lý Á đều đi tới, Dương Linh cũng giống như vậy, từ động tác của bọn họ có thể thấy được, vừa qua khỏi đến người này tại bọn họ trung gian có rất cao uy vọng.

"Có mới bằng hữu a, hoan nghênh!"

Khôi ngô nam tử liếc nhìn Trương Dương cùng Tô Triển Đào, trực tiếp đi tới trước mặt bọn họ, trước tiên quay về Trương Dương đưa tay ra: "Ta gọi Long Thành, Long thị tập đoàn người, rất hân hạnh được biết các ngài!"

Hắn đối với Trương Dương trước tiên đưa tay, thuần túy là bởi vì Trương Dương khoảng cách hắn gần một ít.

"Trương Dương, ta còn là học sinh, sau đó thỉnh chiều cố nhiều hơn!"

Trương Dương cũng đưa tay ra, từ hắn Long Thành tay nhỏ rất nhiều, đặt ở cùng một chỗ rất không phối hợp.

Nắm tay thời điểm, Trương Dương lòng mày đột nhiên nhảy nhảy, hắn tại Long Thành trên người cảm nhận được một tia nội kinh sóng chấn động, tuy rằng rất yếu, nhưng xác định có.

Nói cách khác, cái này Long Thành cũng tu luyện có Trung Hoa khí công, có nội kinh.

Đương nhiên, hắn nội kinh không cách nào cùng Trương Dương so với, Trương Dương tuy rằng không biết làm sao đem nội kinh dẫn tới thân thể này, bất quá hắn đòi trước đúng là khổ tu mà đến.

Lúc nhỏ vẫn không mất tuổi, gia gia hắn liền bắt đầu hướng về thân thể hắn ghim kim, quá hai tuổi liền bắt đầu phao dục, ba tuổi bắt đầu tu luyện thổ tức, sáu tuổi liền bắt đầu học tập phổ thông chiêu thức.

Hắn đòi trước mạnh như vậy nội kinh, tất cả đều là nhọc nhằn khổ sở luyện ra được, không một điểm thủ xảo.

Nhìn Trương Dương, Long Thành trong lòng cũng hơi hơi động.

Hắn cũng không hề phát hiện Trương Dương cũng có chứa nội kinh, chỉ là cảm giác Trương Dương người này rất không bình thường, trong lòng đột nhiên có thử xem người này tâm tư.

Trên tay của hắn bắt đầu tăng sức mạnh, gia không lớn, nhưng đủ để bình thường người cảm thấy đau đớn.

Hắn vừa mới dùng sức, Trương Dương liền cảm giác được, Trương Dương nhẹ nhàng nhíu nhíu mày, có chút nghi hoặc nhìn đối phương.

Long Thành gấp bộ dáng của hắn, trong mắt hơi mang theo chút kinh ngạc, trên tay lực đạo không tự nhiên lại gia tăng một ít, lần này lực lượng, đầy đủ người bình thường kêu rên.

Trương Dương vẫn là thờ ơ, phảng phất Long Thành nắm cũng không phải là tay của hắn.

"Ồ!"

Long Thành trong lòng than nhẹ một tiếng, trên tay lực đạo lần thứ hai tăng mạnh, tại không cần nội kinh dưới tình huống, đây đã là rất mạnh lực đạo.

Coi như là cường tráng điểm người, cũng không chịu nổi hắn bây giờ lực lượng.

Mấy người kia cũng đều cảm giác được không đúng, tất cả đều tập hợp lại đây, có chút giật mình nhìn Long Thành.

Long Thành vị trí Long thị tập đoàn, kỳ thực cũng không thể nào nổi danh, muốn nói tiếng tăm, liền Vương Thần gia Khải Đạt tập đoàn cũng không bằng.

Này chủ yếu là bởi vì Long thị tập đoàn phi thường biết điều, bọn họ liên quan đến hành nghiệp rất rộng, có thể tại những địa phương khác đều vô dụng Long thị cái này bản mạng, muốn nói lên Mỹ Lực hóa chất, Phúc Đạt thiết bị điện, Quốc Cường khoa học kỹ thuật những này tiếng tăm lừng lẫy công ty lớn, mỗi người liền đều rất rõ ràng.

Những này, đều là Long thị kinh doanh sản nghiệp.

Long thị nổi danh nhất, hay là bọn hắn gia tộc, gia tộc này rất thần bí, nhân khẩu đông đảo, tương truyền bọn họ cùng cao tầng đều có chặt chẽ liên hệ, cụ thể như thế nào sẽ không nhân biết rồi.

Long Thành cũng không phải là Long thị gia tộc dòng chính thành viên, chỉ tính là chi thứ, hiện nay kinh doanh Long thị tại trường kinh bên này sản nghiệp.

Tuy là chi thứ, Long Thành cũng là cái vô cùng ghê gớm người, bình thường đại gia đối với hắn đều rất tín phục, ở trong hội này, hắn nghiêm nhiên chính là cái lão đại.

Bình thường Long Thành là cái rất hào sảng người, cũng đều bị mọi người yêu thích, chẳng ai ngờ rằng hắn lần thứ nhất nhìn thấy Trương Dương, dĩ nhiên giác hăng say được.

Long Thành trên tay lực đạo đã gia đến mạnh nhất, Trương Dương vẫn là cau mày, mặc cho hắn ở đây nắm bắt tay của mình.

Lúc này Long Thành sắc mặt đã mang theo điểm khiếp sợ, lực lượng của hắn lớn bao nhiêu hắn biết rõ, hắn bây giờ nắm Trương Dương tay, cảm giác tựa như nắm cái thiết côn, bất luận khí lực bao lớn, đều không hề có một chút tác dụng.

Nhân tay đương nhiên không thể nào là thiết côn, này chỉ có thể nói rõ, Trương Dương cũng rất có lực lượng, hơn nữa so với hắn mạnh hơn nhiều.

Trương Dương so với hắn, xem ra nhỏ gầy như vậy, hắn chẳng thể nghĩ tới đối phương này nhỏ gầy trong khu thể, dĩ nhiên cất dấu không lồ như vậy năng lượng.

Về phần Long Thành tại sao cùng mình phân cao thấp, Trương Dương cũng không rõ ràng.

Bất quá có câu tục ngữ, gọi tới mà không hướng về bất lịch sự vậy, tại Long Thành lực đạo từng điểm thời điểm, tay của hắn đột nhiên tăng sức mạnh.

Trương Dương đồng dạng vô dụng nội kinh, bất quá thân thể của hắn trải qua ngàn năm nhân sâm, ba sắc quả rèn luyện, đã sớm biến cường đại vô cùng, so với bình thường người không biết phải mạnh hơn bao nhiêu lần.

Cho dù vô dụng nội kinh, cũng không phải là Long Thành cũng có thể chống lại.

Cứ như vậy vừa dùng lực, Long Thành sắc mặt liền thay đổi, biến trắng bệch, hắn khoe miệng rung động nhẹ nhàng, cái trán cũng bốc lên nhiều tia mồ hôi lạnh.

Trương Dương tay, giống như cái kim lớn từ tựa như, mạnh mẽ kẹp lấy tay của hắn.

Điều này làm cho hắn có loại xót ruột giống như đau đớn, tay đứt ruột xót cái kia, bị người nắm bắt ngón tay đau đớn tư vị thật không tốt chịu.

Trước đây đều là Long Thành để cho người khác như vậy thương, này vẫn là lần đầu tiên chính mình tự mình cảm thụ nói.

Bất quá đau lợi hại như vậy, Long Thành cũng không có sử dụng nội kinh, nếu như vận dụng nội kinh, hắn có thể cùng hiện nay Trương Dương lực lượng chống đỡ được.

Đương nhiên, đây là Trương Dương không sử dụng nội kinh dưới tình huống, nếu như Trương Dương cũng dùng nội kinh, này xui xẻo nhất định là hắn.

"Trương công tử, sức lực thật lớn, bội phục!"

Nhấn nhẹn đau đớn, Long Thành chậm rãi nói một câu, Trương Dương cuối cùng cũng coi như cầm trên tay kinh đạo buông ra, Long Thành lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Như hắn vậy nói, cũng chẳng khác gì là hướng về Trương Dương chịu thua.

Mấy người kia, này sẽ cũng đều có vẻ khiếp sợ không gì sánh nổi, Long Thành lực lượng bọn họ có thể đều phi thường rõ ràng, chẳng ai ngờ rằng, Long Thành cùng Trương Dương phân cao thấp, cuối cùng chịu thiệt dĩ nhiên là hắn.

Vừa nãy tất cả bọn hắn đều xem ở trong mắt, mấy người này đều không phải người ngu, đều rõ ràng chuyện gì xảy ra.

"Ngượng ngùng, vừa nãy không cẩn thận đa dụng điểm kinh!"

Trương Dương nhếch miệng cười cười, hắn cùng Long Thành lại không cái gì thù hận, không cần thiết nắm lấy không tha.

Hơn nữa Trương Dương đối với Long Thành mãi cho đến cuối cùng đều vô dụng nội kinh điểm này, vẫn là rất tán thành, này chứng minh hắn chỉ là thuần túy thăm dò, cũng không nghĩ đối phó chính mình.

Đặc biệt là cuối cùng không nhận được đau đớn đều vô dụng trên nội kinh đến giảm bớt, càng không dễ dàng hơn.

Đương nhiên, nếu như hắn dùng nội kinh chỉ có thể sẽ càng thêm không may, Trương Dương nội kinh giá trị có 35, Long Thành nhiều nhất vậy chính là 5, chênh lệch quá xa.

"Ô Triền Đào, chính mình mở ra cái tiểu mạng lưới công ty!"

Long Thành này sẽ lại cùng Tô công tử hỏi thăm một chút, hần lần này trên tay vô dụng kính, chỉ là nhẹ nhàng nắm hạ liền buông lỏng tay ra.

Tay của hần kỳ thực cũng không dùng được kính, bị Trương Dương nắm hiện tại vẫn không khôi phục như cũ.

"Tô công tử, tiểu Linh thường thường nhắc lên ngươi, lần thứ nhất gặp mặt, bắt quá sau đó tất cả mọi người biết, tại trường kinh tất cả mọi người là bằng hữu!"

Long Thành lại nói một câu, hần vừa nãy về mặt thống khổ hiện tại cũng hoàn toàn biến mất rồi.

Hần một câu nói kia, liền để Tô Triền Đào đối với hần ấn tượng được rồi rất nhiều, Trương Dương cũng gật đầu một cái, này Long Thành nếu không phải tâm cơ đặc biệt trầm, chính là một cái chân chính hào sảng người.

Thông qua biểu hiện của hần, Trương Dương cảm giác hần hần là người sau, người như vậy Trương Dương cũng rất yêu thích.

Long Thành lại quay đầu, đối với Dương Linh nói rằng: "Tiểu Linh, lão Ngô cùng lão Thường có việc cũng không thể tới, cố ý làm cho ta chuyển cáo người một tiếng!"

"Bọn họ không tới, vậy chúng ta nhân liền đủ, hiện tại liền lên đường đi!"

Dương Linh nhìn thoáng qua đại gia, nhẹ giọng nói một câu.

Hai người kia cũng là trước đó hẹn cẩn thận, nhưng đáng tiếc lâm thời có việc không cách nào lại đây, chỉ có thể qua mấy ngày tại quá khứ.

Bọn họ lần này thêm vào Trương Dương cùng Tô Triền Đào, tổng cộng cũng bắt quá chín người, còn lại mấy người đều đến, tương đương với người đã tập hợp.

Lần này bọn họ là cùng đi Hồ Hải tham gia triển lãm xe, một là cùng đường, hai cũng là đều yêu thích xa, có cộng đồng ham, đi cũng có cái bạn, không đến nỗi cô đơn, còn có thể nhiều náo nhiệt một ít.

Đương nhiên, cũng có ở chung một chỗ nhiều giao lưu, tăng thêm cảm tình mục đích, yêu thích ngoạn xa, có thể ngoạn lên xa người, mỗi cái đều có nhất định giá trị bản thân, cũng đều có thể quy vì làm cùng loại người.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thánh Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.